உ

கணபதிதுணை.

ஸ்ரீகிருஷ்ண சகாயம்.

ஸ்ரீ மகாபாரதம்.

(மூன்றாவது வால்யம்)

இஃது,

திருமயிலை வித்வான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்களால்

வசனரூபமாக எழுதுவித்து

ப. மு. செல்வராஜமுதலியாரவர்களால்

தமது

அமரிக்கன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

— —

சென்னை:

1890.

Sivakami Vilasam Press, Choolai Madras.

உ

ஸ்ரீகிருஷ்ணசகாயம்.

ஐந்தாவது,

உத்தியோகபர்வம்.

கண்ணன்துதி.

மீனமாகியுங்கமடமதாகியுமேருவைபெடுக்குந்தாள்
ஏனமாகியுமாளரியாகியுமெண்ணருங்குறளாயும்
கூனல்வாண்மழுதரித்தகோவாகியுமரக்கரைக்கொலைசெய்த
வானநாயகனாகியுநின்றமால்மலரடிமறவேனே.

தடையிலாமல்விடுத்து அடையலரைக்கெடுத்து முடிக்கும் படையினைக் கைபழகிப்பிடித்த, முடிபொறுத்த பாண்டவர்களும் திரௌபதாதேவியும் தங்களுடைய சுந்தரஉருவமறைந்து, ஒருவருடம் விராட்புரத்திலுறைந்து மல்லர்முதலிய கீசகனுதியரைமாய்த்து மாமடக்கவந்த தென்திசையிற் சேனைகளைச்சாய்த்து திரிகர்த்தனைச்செல்லவொட்டாமற்றடுத்துதேரிற்கட்டுப்பட்ட விராடனைவிடுத்து திரிகர்த்தனையும் சேனைகளையும் விரட்டி ஓட்டிதென்திசையில் ஜயஸ்தம்பமும் கிலைநாட்டி உத்தரகுமாரனும்பேடியும் உத்தரதிசைக்குச்சென்று உவரிபோல் நிறைந்து ஒலிக்குஞ்சேனைகளைக்கண்டு கலங்கி உத்தரன்காலோட்டங்கொள்ள காண்டீபனுந் தடுத்து இராசநீதிகள் விள்ள இருவரும் இசைந்து ஆயுதங்களைக்கொண்டு எதிர்த்து, யாவரும்பயந்து முறிந்தோட அடித்து காலேயமாகிய மாடுகளையும்கைக்கொண்டுவந்து மன்னர் ஐவரெனக்கொலுவிலிருந்து மச்சதேசாதிபனும் சுதக்கணையும் மனமகிழ்ந்து வையகத்தார்முதல்மன்னர் மன்னவர்களும் புகழ்ந்து வாளபிமன்னுவுக்கு வைபவத்துடன் உத்தரையைமணப்பித்து வரிசையாகக்கொடுத்த உபலாவியத்திலிருந்து மங்கையர் தங்குலச் சுற்றங்களியாவரும் கலந்து வாழ்விற்சிறந்தனர். தாழ்விலாப்பாண்டவரொன்று இதுவரையிலும் இயம்பியது நான்காவது விராடபர்வமென்றுவைசம்பாயனர்சொல்ல முகமலர்ந்து குடங்கையில்அடங்கையில் அடங்கும் விடங்கலந்த தடங்கண்ணுளாகியவபுஷ்டாதேவியின் மகிழ்நனுகும் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் உடல்புளகமுற்று எழுந்துவலம்வந்து விழுந்துபணிந்து இருகரங்குவித்து மேல்நடந்த ஐந்தாவது உத்தியோகபர்வத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும், தெய்வமேயென்று போற்றப்பரிசுத்தமுள்ள வைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

எங்கும்விரித்த கங்குல் அகற்றி, மங்குதலில்லாப் பொங்கிய கிரணத்திங்கள்குலத்தில் தங்கமாயுதித்த சிங்கமேகேளும். பாண்டவர்கள் பதின்

மூன்றுவருடமும் நீங்கிவன்னிமரத்தில் மறைத்துவைத்த ஆயுங்களுந்தாங்கி அவரவர்கள் புயாசலங்களும் வீங்கிச்செல்வம் மேலோங்கியபலராமர்ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சாத்தகிமுதலாகிய பாஞ்சாலன் இளம்பஞ்சபாண்டவர்பற்பல தேசபந்துஜனங்கள் தௌமியாச்சாரியர் முதலியவேதவிப்ராள்சமஸ்தமானபேர்களும் பொருந்த அஞ்ஞானம் விட்டு நீங்கியமெய்ஞ்ஞான சூரியர்களைப்போல் உபலாவியத்திலிருந்த ஐவர்களைநோக்கிவனவாசத்தில் நடந்த மகத்துவங்களையுங்கேட்டு மகிழ்ந்து இனிமேல் நடக்கவேண்டியகாரியங்களுக்கு என்னயோசனை செய்து இருக்கின்றீர்கள் எங்களுக்கு உத்தரவுகொடுத்தால் இப்போதே அஸ்தினபுரத்திலிருக்கும் துரியோதனன் முதலாகிய புத்திரமித்திர வருக்கத்தாரைமுடித்துப்போட்டு தங்களுக்கே சகல சுபசந்தோஷங்களும் உண்டாகும்படியாய்ச்செய்து விடுகிறோமென்று சகல அரசர்களுஞ் சொல்லக்கேட்டு தருமராஜன் புன்னகைநகைத்து இதுநாயமே தாங்களெல்லோரும் என்மேல் இருக்கும் பக்ஷத்தினல் சொல்லுகின்றீர்கள் ஆகிலும் (பொறுத்தார் அரசாள்வர், பொங்கினர்காடுகொண்டுபோவர்) என்னும் பழமொழியிருப்பதனல் நாம்சற்றுயோசித்து ஒருதூதுபோக்கி அறியவேண்டியிருக்கும் மேலும்இஷ்டதெய்வம்போலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய இஷ்டப்படிநடப்பதே நமக்குநஷ்டமில்லாத ஜயமென்றுசொல்லி தருமபுத்திரமஹாராஜன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைநோக்கி இனி நடக்கவேண்டியதற்குத்தாமே யோசிக்கத்தக்கதென்றுசொல்லவும் கோவர்த்தனமென்னுங்குடையினல் கல்மழையைத் தடைசெய்தருளிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்சொல்லுகின்றார்.

கேளுங்கள் நமது முக்கியபாக்கியங்களுக்குரிய மன்னர் மண்டலீகர்களேவணங்காமுடிபொறுத்த துரியோதனமஹாராஜனனவர் ஆதியிற் சூதாடி பாண்டவர்களுக்கு உரித்தாகிய மண்மனைமுதலிய பாக்கியங்களைப் பறித்துக்கொண்டதும் அல்லாமல் தருமபத்தினியாகிய பாஞ்சாலியையும் சபையில் மானபங்கஞ்செய்து பாண்டவர்களைப் பன்னிரண்டுவருடம் காடேகநியாசுத்திரியச்செய்தும் நாடேபதியாக நீதிகடாத்திவந்த அரவகேதனனுடன் மறுபடியுஞ் சூதாடி அவன்கைக்கொண்ட இராச்சியத்தை ஐவர்கைக்கொள்ளுவதுவேநாயம், அல்லாமல் சேனசயினியங்களுடன் எதிர்த்து வில்முதலிய அஸ்திர ஆயுதங்களினல் யுத்தம்புரிந்துவெற்றி அடைந்து பட்டாபிஷேகபாக்கிய இராச்சியத்தைக்கைக்கொள்ளுவோம் என்று நினைப்பது இராச நீதியிற்கிடையாது,ஆனல்பூர்வம்சூதாடியசபாமண்டபத்தில் வீஷ்டுமர்துரோணுதிபெரியோர்களுத்தரவின்படிநேராகப்பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும்ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ்செய்துபாண்டவர்கள் வெளிப்படுவார்களேயாகில் அவர்களுடைய இராச்சியங்களை அவர்களுக்கேகொடுத்து விடுகின்றேன் என்று துரியோதனன்சொல்லிய வாக்கியம் ஒன்றுண்டு;அதனல் ஒருதூது அனுப்பி ஆதியிற்சொல்லிய உறுதியின்படியே அவன்கருத்தை அறியத்தக்கதே கடமையென்று கண்ணபிரான்சொல்லியகட்டளையைக்கேட்டு அண்ணனுகியவெள்ளைவண்ணப்பலராமர் சொல்லுகின்றார்.

மண்ணினை ஆளும் அண்ணலே கேளும், அழகியசமுத்திரத்தை உரித்தாகிய ஆடையாகத்தரித்த பூலோகத்தில் துரியோதன மஹாராசனுடைய சாமர்த்தியங்களையும் தருமபுத்திரமஹாராசன் முதலிய தம்பிமார்களின்வல்லமைகளையும் பற்பலதேசத் தரசர்களும் மற்புயவீரததலைவர்களும் அறியும்படியாக விருப்பமுள்ள பெருஞ்சூதாடிச்செயித்து சகல பாக்கியங்களையும் கைக்கொண்டு வனவாசஞ்செய்யும்படி. காட்டிற்றுரத்திய வாழ்விற்சிறந்த துரியோதனனிடத்திற்குத் தூது அனுப்பி மண்ணினைப்பெறுவிட்டால, யுத்தஞ்செய்து சூதினுல்தோற்ற பூமியை லச்சையில்லாமல் மறுபடியும்வாங்கயோசிக்கும் யுத்தி கொடிய தீப்புத்தியென்று பலராமன் சொல்லினுன். சமீபத்தில் இருந்ததம்பியாகிய சாத்தகி தமயனை யுறுக்கிக் கண்கறுக்க நோக்கி பளா? பளா? வெகு நேர்த்தி இப்படியா? நீர் எண்ணங்கொண்டீர், உமது திருநாவினிடத்திலிருந்துபிறந்த வார்த்தையானது தேவரீருடைய திருமேனியின் வெளுப்பைப்பார்க்கிலும் மிகவும் வெளுத்தது என்றுபலபத்திரருடைய மனம் வருந்தும் படியாகச்சொல்லகேட்டு, புயல்வண்ணனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கரம் அமைத்து யான்கூறிய வசனயுத்தியிலும் அண்ணு அவர்கள் பலராமர் சொல்லிய மொழியிலும் பிரயோசனமில்லை. இனி எவர்களாகிலும் கட்டுரையாகிய யுத்திகளைச்சொல்லுங்க ளென்னவும், வளப்பங்கொண்ட பாஞ்சால தேசத்திற் கிறைவனுகிய துருபதமஹாராஜன் சொல்லுகின்றுன்.

ஓ மன்னவர்களே! தருமநீதிதவறுமல் செங்கோல்செலுத்தும் இந்தப் பலராமர், நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானமுதலிய நன்னூல்களெல்லாந்தெரிந்த பரிசுத்தஉள்ளமுடையவர் ஆகையால்அவர் மீது குரூரத்துடன்கொடியவசனங்கள்சொல்லிக் கோபிக்கவேண்டாம். சபைகளில் ஒருவர்சொல்லியவசனம்சம்மதியில்லாவிட்டால் உடனே அதைமறுத்து மறந்துவிடவேண்டியதே முறைமையென்றுன் பாஞ்சாலராஜன்; அப்போது மச்சதேசாதிபதியெழுந்து மாயோன்முதலாகிய மன்னவர்களைநோக்கி ஐயா பாபத்தையும் கோபத்தையும் லோபத்தையும் ஆபத்தையும் பொருளாகக்கொண்ட அரவக்கொடியோன் மோசமாய்ச் சூதினுல் கவர்ந்துகொண்ட பூமியை அபேக்ஷிக்காமல், பாஞ்சாலியைவஸ்திரபங்கஞ்செய்தகாலையில் அந்தச்சபையிலிருந்த பெரியோர்களுக்கு முன்பாகத் தாங்கள்கூறிய சபதம் முடிக்கவேண்டிய விதத்தை யோசிக்கின்றேமென்று ஐவர்மொழிந்தால்அது தீயபுத்தியென்று இந்தப்பலபத்திரர்சொல்லலாமோ என்றும்; யாவரும் பிழைக்கும்படியாகிய நீதியைச்சொல்லும் துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துரியோதனனிடத்தில் ஒருதூதுபோக்கி அறியலாம் என்றுசொல்லியதே இராஜ முறைமை, அதுவே வேதவாக்கியத்திறமை, அந்தப்பிரகாரம் தூது அனுப்பி அவன் இசையாத கருத்தை அறிந்துகொண்டு இப்போதேசென்று யுத்தஞ்செய்வதே தகுதியென்றும் சொல்லினுன். மீண்டும் துருபத மஹாராஜன் எழுந்து காயாம்பூவண்ணனைநோக்கி சுவாமி இதோ இருக்கின்ற வேத விப்பிரசிலாக்கிய கண்மணிபோன்ற உலூகமாமுனியாகிய பௌரோகிதர் சதுர்வித

உபாயங்களுந்தெரிந்த பரிசுத்தர் இவரை இன்றுதூது அனுப்ப நினைப்போமாகில் மிகவும் நன்றென்று உரைத்தான். அந்தச்சபையிலுள்ள பற்பல மன்னவர்களின் மனப்பொருத்தத்தையும், உதிஷ்டிரன்முதலிய உயர்ந்த தோளினையுடைய தம்பிமார்களின் சிந்தையுறுதியையும், நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும், தன்மனதில் நிதானித்து, சபையைநோக்கிக் களிக்குந் தருமநந்தனனைப் பார்த்து வஞ்சகத்தையே பூஷணமாகக்கொண்ட சுயோதனன் தனக்குப் படைத்துணைவரும்படியாக அரசர்களுக்குத் தூது அனுப்புமுன்னே, முன் சாக்ரதையுடன் தூது அனுப்பிவிட்டு அப்பால் உமது கருத்தைச்சொல்லி மறுமொழிகேட்டு வரும்படியாகத் திருதராட்டிரனிடத்துக்கு உலூகமாமுனியைத் தூது அனுப்பும் என்றுசொல்லி, முடிமன்னர் அடிபணியச்செலவுபெற்றுக்கொண்டு அசோதைப்பிராட்டியார்கட்டிய உரலுடன் ஊர்ந்த கிருஷ்ணன் பலபத்திரர் சாத்தகிமுதலியபேர்களுடன் துவாரகை போய்ச்சேர்ந்தார். இப்பால், தருமராஜனுடைய சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாருமெழுந்து பாண்டவர்களைவணங்கி ஐயா! இந்த உலூகமாமுனியை அஸ்தினபுரத்திற்குத் தூது அனுப்பி, தங்களுக்கு ராச்சியம் வரும்படியாகிய விதங்களெல்லாம் பேசச் சொல்லி, அதற்குத்திரிதராஷ்டிரனும், துரியோதனனுஞ் சொல்லியனுப்பும் வார்த்தைகள் உங்களுக்குப் பிரதிகூலமாயிருக்குமாகில் உடனே ஓலையும் தூதும்அனுப்பினால், யாங்கள் யாவரும் சதுரங்கசேனைகளுடன் ஆயுதபாணிகளாகப் படைத்துணைவருகிறோம். தேவரீருக்கு மாமனாராகிய பாஞ்சாலராசனும் விராடபூபதியும் உங்களைவிட்டு நீங்காது இங்குஇருக்கின்றார்கள். நாங்கள் அவ்வளவு பாக்கியஞ்செய்யாமற்போனாலும் உங்களுடைய சுகதுக்கம் எங்களுடையதாக எண்ணியிருக்கிறோம்; எங்களுக்கு விடைதாரும் என்றுகேட்கவுந் தருமராசன் எழுந்து, அவர்களைத்தழுவிக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் உத்தரவுகொடுக்கப்பெற்று தங்கள் தங்கள் நகரம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பின்பு, தம்பியர் பாஞ்சாலன், விராடன் முதலியபேர்களையும் வைத்துக்கொண்டு, சபையில் முன் ஸ்ரீகோபாலகிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படிக்கு அவ்விடத்தில்வந்திருந்துபோன மன்னவர்கள்தவிர, அங்குவராதிருந்த இறைவர்களுக்கெல்லாம் தங்களுடைய யோகக்ஷேமங்களையும் படைத்துணைவந்து காக்கவேண்டுமென்று எழுதிய திருமுகங்களையும் தூதர்கள்மூலமாய் அனுப்பி, உலூகமாமுனிவரென்னும்பெரியோனை அழைத்து,ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து ஐயனே நீர், அஸ்தினபுரம்போய் பீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் அசுவத்தாமர் எந்தையாகிய திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் விதுரமஹாராஜன் இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னே எங்களுடைய வந்தனத்தைச்சொல்லிப் பின்பு நீர்போகும் தூதுக்குரியவார்த்தைகளைப்பேசிவரக்கடவீர் மெய்ம்மையையுடைய வேதியனேயென்று தருமநந்தனன்மொழிந்தார். அதுகாலத்தில் போதுமாகிய தவங்களைச்செய்து பவங்களகற்றி சுபங்களுடன் மனவுறுதிபெற்றிருக்கும் தரணிசனாகிய துருபதமஹாராஜன் எதிரில் இளஞ்சூரியனைப்போல்பிரகாசித்திருக்கும் வேதபண்டிதனுடைய மலர்ந்த முகத்தைப்பார்த்து, நீலகண்டனுக்கொப்பாகிய உலூகமாமுனியே! நீர், தூதுசென்று பாண்டவர்கள் சிறப்புப்பெறும்

படியாக அஸ்தினபுரிக்கு அரசனாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீஷ்மர் துரோணர்கிருபர் அசுவத்தாமர் விதுரர்முதலானவருடைய அரண்மனைக்குச்சென்று, தனித்தனியாகக்கண்டு பாண்டவர்சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் புகன்றார்களென்று சொல்லி, வணங்காமுடியோனைக்கண்டு உங்களிஷ்டப்படிக்குப் பதின்மூன்றாண்டு காட்டிலும்நாட்டிலும் காலங்கழித்துவந்த காவலர்களுக்குநீ முன் ராசசபையில் சொன்னவண்ணம் நாடுகொடுப்பாயா, இல்லையாவென்று கேட்டு அவன்கருத்தையும்நிதானித்துணர்ந்து,தாமும்தகுந்த தருமம்புகன்று,''பக்கத்துச்சொல்பதினாயிரமென்பர்'' ஆகையால் பெரியோர்களாலும் பேசச்செய்து, கலங்கா மனத்தினராகிய தேவரீர்காரியபாகங்களைக் கண்டறிந்துகொண்டு சீக்கிரமிவ்விடம்வந்து சேரவேண்டியதென்று கரங்குவிக்கவும், யாவரும்காலிற் பணியவும், அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வதித்து, வாயுவேகமனோவேகமுடைய வண்பரிபூட்டிய விண்தொடு மிரதத்தில் ஆரோகணித்து உபலாவியத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

பெண்களுடைய கண்களென்னும் வண்டுகள் மொய்க்காத மலர்மாலை அணிந்த உலூகமாமுனிவர் அத்தினபுரிக்குச் செல்லுமுன்னமே அஸ்தினபுரியில் துரியோதனனும் அவன் தம்பிமார்களும் வீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும் அசுவத்தாமன் கர்ணன் இவர்கள்முதலிய படைமன்னவர்களும், விராடபுரத்தில் அருச்சுனன்கையில் அடிபட்டு; மடக்கிய மாடுகளையும், உடுத்தியவிருதுவஸ்திரங்களையும்,பகைவர்களுக்கு ஒப்பிவைத்துவிட்டு பகலில் வரவெட்கப்பட்டுஎல்லோரும் நித்திரைசெய்யும் அர்த்தராத்திரிவேளையில் பச்சையுதிரம்பாயும்படியாகிய புண்கள்நோகவும்,தேகஞ்சாகவும் தங்கள்தலையைத் தாங்களே தடவிக்கொண்டுதனித்தனியே அத்தினபுரத்தைச்சார்ந்து, நித்திரையிற்சோர்ந்து, அன்று இரவுவிடிந்தபின்பு சபைக்குவந்தார்கள். அவர்கள் முகங்களைப்பார்த்து வந்தனைபுரிந்து, முகம்வியர்த்து கள்ளமிகுந்தஉள்ளத்தினனாகிய துரியோதனன் பெரியோருள்ளம் வருந்தும் கடுஞ்சொற்கூறி, பின்பு பெரிய வெள்ளம் நிறைந்த கடலென இரைந்த எள்விழுந்தால் எடுக்கொணாதிசைந்த வெள்ளஞ்சேனையும்வீரரும்சூழ விராடபுரம்போனதும், வேந்தனைவரும் பாஞ்சாலியுடனேபதுங்கியிருந்ததும், பேடியாயிருந்த அருச்சுனன் சாரதியாய்வந்ததும், உருவந்தெரிந்ததும், யுத்தஞ்செய்ததும், பசுக்களைத்திருப்பிக்கொண்டு போனதும் இவைகளையெல்லாம் திரிதராட்டிரனுக்குங் காந்தாரிக்கும் நமஸ்கரித்துச்சொன்னான். அவ்விருவருங்கேட்டு பெருமூச்சுவிட்டு, வெட்கப்பட்டு, மீளாத துக்கசாகரத்தில் அழுந்தினர். பின்பு துரியோதனன் பாண்டவர்களுடைய தினச்செய்கைகளை அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்துவரும்படியாகத் தூதனை அனுப்பிச் சங்கதிதெரிந்துவரச்சொன்னபோது பாண்டவர்கள்வெளிப்பட்டதும் அபிமன்னுவுக்கு உத்தரையைசகலவித சம்பிரமங்களுடன் விவாகம் நடத்தியதும் அவ்விடத்தில்வந்திருந்த அரசர்கள் இன்னாரின்னாரென்பதும் அவர்கள் அஸ்தினபுரத்தின்மீது படையெடுக்கக் கருதியவிதமும், தருமராஜன் முதலியபேர்கள்செய்யும் யோசனையும், துரியோதனமகாராஜன் படைத்துணை

அழைக்கத் தூது அனுப்புமுன்னமே நாம் தூது அனுப்பவேண்டுமென்ற யோசனையும் உலூகமாமுனியை அத்தினபுரத்தினுக்குத் தூது அனுப்பச்சொல்லி கிருஷ்ணமூர்த்தி துவாரகைக்குப் போனதும், படைத்துணை வருவதற்கு தேசங்கள்தோறும் தூதர்களும் ஓலைகளும்போக்கி, உலூகமகாமுனியைப் பயணப்படுத்தினர் என்பதும் தூதர்வந்து திரிதராட்டிரனுக்கும் துரியோதரனுக்குஞ் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு இராஜன் கொலுவுக்கு வந்து துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர்முதலானபெரியவர்களுக்குந் தெரியப்படச்சொல்ல யாவருங்கேட்டு ஆலோசனைசெய்து, பாண்டவர்கள் படைத்துணை சேர்க்கும்போது நாம்ஆலசியமாயிருக்கலாகாது என்றுதிரிதராட்டிரனுக்குச்சொல்லி, வணங்காமுடிமன்னவன்துவாரகைக்குப் போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய உதவியைப் பெறும் முயற்சியைச் செய்ய வேண்டு மென்றனர். பின்பு துரியோதனன் தேசதேசமெங்கும் செங்கோல்செலுத்தும் அரசர்களுக்குத் தூது அனுப்பிவிட்டு உடலுமுயிரும்போலும் பாலும்நீரும்போலும் ஆத்மகோடிகள்தோறும் அமைந்த பகவானிடத்திற்கு இரதகசதுரக பதாதிகளுடன் சென்றனன். அப்படி துரியோதன மஹாராசனும் துவாரகாபுரியில் பிரவேசித்தபோது அநேகங்கோடி அகண்ட வீதிகளும் அவ்வீதிகளில் நிறைந்த மாடமாளிகை வீடுகளும் வீடுகளைச்சூழ்ந்த பவளக்கால்களும் பூங்காவனங்களும்; முல்லைக்காடுகளும்; அக்காடுகளில் நிறைந்த மயில்பேடுகளும் குயிற்பேடுகளும் குளங்களில்நிறைந்த அன்னப்பேடுகளும் மலையிலமைந்த யானைக்கோடுகளும் சவுக்கடிமேடைகளும் சகல வளமும் உற்பவிக்குங் கடைகளும் சங்கினங்கள் தவழுமடைகளும் சரஞ்சரமாகத் தொங்கும்பூந்தொடைகளும் விளங்கக்கண்டனன். ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக இவ்விடத்தில் அவதரித்திருக்குந் தன்மையைக்கேட்டு ஆதிசேடன் தனது ஆயிரம் பணமகுடங்களையும் விரித்து சிரோரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கும்படியாக மண்டலாகிர்தியாய் வளைந்துகொண்டதைப்போலும் வானமளாவிபிராகின்ற மதிலும், அதின்மேற்பொருந்திய சிகரகோபுரங்களும் மதிலுறுப்புகளும் தோன்றின. க்ஷீராப்திநாதன் நம்மைவிட்டு நீங்கி இங்ஙனம் அவதரித்திருக்கின்றானென்று உட்கொண்டு பாற்கடலானது வந்து பாதலம் வரையில் ஆழ்ந்துவட்டமாகியமதிலைச்சூழ்ந்து கருநிறங்கொண்டு இருப்பதையொத்திருந்தது பலவிதபுட்பங்கள் நிறைந்த அகழும், அவைகளில் ஏறுந்துறைக்கும் இறங்குந்துறைக்கும் அமைந்திருக்கும் பளிங்குப் படிகளும் அதின்மேல் அமைத்த சிகரமுடிகளும், அரவணைதுயின்ற எங்கள்பெருமான் ஐவர்க்குச்சகாயன் அவர்களுக்கே படைத்துணையாகுவான் அல்லாமல் உனக்குத் துணையாகமாட்டான் நீயேன் வீணில்வருகின்றாய் திரும்பிப்போய் விடுவென்றுநகரமாகிய பெண் கைகளைநீட்டி ஆட்டிக்காட்டுந்தன்மைபோல் அசைந்தாடுங்கொடிகளும்தோன்றின. கிருபைஉற்பத்திக்குஸ்தானமாகிய தாமரைக்கண்ணனாகிய எங்கள் மஹாவிஷ்ணுவந்து அவதரித்திருக்கின்ற வடமதுராபுரியானது ஸ்ரீவைகுந்த மாநகரம்போலிருந்தது. மெய்ஞ்ஞானச்சுடர் விரிந்து, அஞ்ஞானவிருள்அவிந்து அழகியமாணிக்கத்தீபங்கள்மிகுந்து சோதிப்பிரகாசங்

கலந்து விளங்கியவளங்களையுடைய அந்தத்துவாரகாபுரிவீதியில்சித்து அசித்து தெரியாத துரியோதனன் வருகிறகாரியங்களைத்தெரிந்துகொண்ட பரந்தாமன் அருச்சுனனை அழைத்துவரும்படியாகத் தூது அனுப்பிவிட்டு, வாசற்காவலோரைநோக்கி புவனபூபதியாகிய துரியோதனராஜன்வந்தால் எனக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணாமலும்தடைபண்ணாமலும் விட்டுவிடக்கடவீர்களென்றுஉத்தரவுசெய்து அரண்மனைக்குச்சென்று பவளத்தினாலும் பளிங்கினாலும் கட்டப்பட்ட மண்டபத்தில் மரகத ஊசலில் வயிரக்கொலுசுகள் அசைந்தாடபிரளயகாலத்தில் மிதந்தசைந்தாடும் வடபத்திரசாயிபோலும் பாற்கடலில் பருமணிச்சிகர ஆதிசேடன்மேல் அறிதுயில்கொள்ளும் பதுமநாபன்போலும் அன்பருள்ளத் தமர்ந்த அருளாழிவேந்தன்போலும் சயனித்துக்கொண்டு சந்திரகலையொடுங்கிச்சூரியகலையோடும்படியாகக்காட்டி அதிகநித்திரைஎன்பது தோன்ற அன்பெல்லாம் அருச்சுனனிடத்திலூன்ற அழகிய பிரதமைகள் கொலுசைக்கைக்கொண்டசைக்க கண்ணன்பொய்யுறக்கம்கொண்டனர். அக்காலத்தில் அரவக்கொடியோன்தன்னுடன்கூடவந்த தளங்களை வெளியில்நிறுத்தித் தான் ஒண்டியாகவந்துஒருவரையுங் கேளாமல் எதிரில்தோன்றும் பவளக்கால் மண்டபத்திற்குள் பிரவேசித்து, மிகுந்த நித்திரைகொள்வது போலிருந்த மாயனை நாம் எழுப்பலாகாது அவனாக எழுந்த பிற்பாடு பேசிப்போகலாமென்று திருவடிப்பக்கத்தில் ஒரு உயர்ந்த ஆசனம் இருக்கக்கண்டு இவன் எம்மாத்திரம்பஞ்சை இவன்காலடிப் புறத்திலேயா நாமிருப்பதென்று கோபங்கொண்டு இவ்விடத்தில் இவனுக்காக நாம் காத்திருக்கத்தகாது என்று வருந்தி, அந்தப்பீடத்தை இழுத்துக்கொண்டுவந்து சுவாமியின் திருமுடிபக்கம் போட்டுக்கொண்டு உட்காந்திருந்தான். இவனுடைய உள்ளத்திலிருக்கும் கள்ளம் அறிந்த கடவுள் இன்னம்வரவில்லையே பற்குனன் என்று எண்ணம் கொண்டு இருக்கையில் திண்ணியனாகிய கிரீடி துவாரகைக்கு நண்ணி இரதம் விட்டு இறங்கிப்பள்ளியறைக்குட்சென்று பகவானைக்கண்டு திருவடிப்புறத்தில் மண்டியிட்டு இருந்து இருகரங்களினாலும் இதழ்விரிந்த செந்தாமரைக் கமலம் போன்ற ஸ்ரீபாதங்களை வருடிக்கொண்டிருந்தனன். அதைஉணர்ந்த கண்ணன் நித்திரைதெளிந்தவன்போல் மேற்போர்வையாகிய நவரத்தின பீதாம்பரத்தை நீக்கித் திருக்கண்மலர்ந்து காற்புறத்தில், நோக்கும்போது அருச்சுனனிருக்கக்கண்டு எப்போதுவந்தாய் அருச்சுனா என்றுகேட்க, இதுதான்வந்தபயணமென்றுசொல்லிச் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவிக்க, சத்துருகண்டனமும் மனோபீஷ்டமும் உண்டாகக்கடவனவென்று மங்கள ஆசீர்வசனஞ்சொல்லி மறுபடியும் மாயன் நித்திரைமயக்கம் நீங்காதவன்போல் கண்களைமூடிக்கொண்டு, உடனே அருட்பார்வை நிறைந்த அரவிந்தக்கண்கள்மலர்ந்து பற்குனனைப் பார்த்து பக்கத்தில் உட்காருமென்றுபகர்ந்தான். உடனே காண்டீபனெழுந்து இருகரங்களையும்குவித்து தேவ தேவ சார்வபௌம சர்வலோகநாயக சுவாமி எங்கள் அண்ணாவாகிய அரவத்துவஜ மஹாராஜன் வந்திருக்கின்றானென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்ட மாயன் திடுக்கிட்டவன்போல் எழுந்து எதோ நான்பார்க்கவில்லையே அடடா இது ஆச்சரியம். என்ன இந்தத் தூக்கம்

மோசஞ்செய்தது, நானெம்மாத்திரம் பஞ்சை, பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலாதிபதி இவ்விடத்தில்வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கும்படியாக நேரிட்டதே, இது என்னபாவம்; இந்தவாசற்காவலாட்களும் தெரிவிக்காமற்போனார்கள் என்று மிகச்சீறிக் கோபங்கொண்டு நந்தியாவர்த்த மாலையனைப்பார்த்து ஓ! சந்திர குலதிலகனே நமக்கும் உமக்கும் பேதமில்லாதிருக்க வந்தநீர் என்னை எழுப்பிவிடலாகாதா? உம்மைவிடவா யெனக்குநித்திரை? நீர்வந்ததே என்பாக்கியம், இந்த மாநகரஞ்செய்ததவமே தவம். ஆகிலும் நான் அறியாமல்நடந்தது அபசாரம் இதைப்பொறுத்தருள வேண்டுமென்று இறுகக்கட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, ஏது அபூர்வமாயிருக்கின்றது நீங்கள் இருவருஞ்சேர்ந்து வந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! சேனைசைனியம் வாத்தியம் சத்திர சாமரமுதலிய சின்னங்களெங்கே என்று அவன்மனதில் தன்னைலேசாக நினைத்ததை தானே எடுத்து மனதில்படும்படி குறிப்பித்துச் சொல்லி, காத்திருந்தோமென்று கோபங்கொள்ளாமல் தெளிவில்லாத யான்தெரிந்துகொள்ளும்படியாகவந்தகாரியத்தை சொல்லுங்களென்று கேட்க, அப்போது துரியோதனன் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து இந்தக்கிருஷ்ணன் நம்மிடத்தில் வெகுவித உபசாரத்தைச் செய்ததுமன்றி பயத்தையுங்கொண் டிருக்கின்றானென்று மிகுந்த இறுமாப்புடனே சொல்லுகின்றான். நாளை நடக்கப்போகின்ற பாரத யுத்தத்திற்கு உம்மைப்படைத் துணையாகக்கொண்டு போகவந்தேன் என்ன, உடனே அர்ச்சுனன்வணங்கி தீனதயாளுவாகிய தெய்வமே அடியேனும் ஏழைமையாகிய எங்களுக்குப் படைத்துணை கேட்கவந்தேனென்னவும் இருவர் மொழிகளையும் ஒருமொழியாகக்கேட்ட என்னையன் சுயோதனனை நோக்கி மெய்யன்புள்ளவன்போல் விளம்புகிறார்; வையகங்காக்கும் ஐயனே கேளும் துய்யனாகிய தருமராஜனுந் தம்பிமார்களும் வெளிப்பட்டு விராட்புரத்திலிருக்கக்கேட்டு யான் சென்றபோது என்னை எதிர்கொண்டு கண்டு வார்த்தைகளாடி யிருக்குங்காலையில், இனிமேல் எங்கள் சபதநடக்கப் போகின்ற பாரதயுத்தத்திற்குத் தேவரீர் படைத்துணையாக வேண்டுமென்று வினவினர். அப்போது நான் துரியோதனமஹாராஜனும் படைத்துணை கேட்பாரல்லவா எனக்கு நீங்களிருவரும் இரண்டுபுஜமும் இரண்டுகண்களும்போன்றவர்கள் ஆகையால் இருவரும் சமமே, ஒருவரை நீக்கி ஒருவருக்குப் படைத்துணைவர மாட்டேன், என்னை நீக்கிவிடவேண்டுமென்றுமறுத்துச்சொல்லியும் பிடிவாதமாகவாதித்தபோது யுத்தியாகவார்த்தைசொல்லிவந்தேன், அதென்னவென்றால், நான் துவாரகைக்குப் போனபின் யார் என்னை முன்னேகண்டு தங்கள் கருத்தைக் குறிப்பிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நான் படைத்துணையாவேனென்று உண்மையாகச் சொல்லியதேயாம். அந்தப்படியே இன்று அருச்சுனன்வந்து முந்தி என்னைக்கண்டு தன்எண்ணத்தைமுகத்தால்குறிப்பித்தான். ஆகையால் அவர்களுக்கே படைத்துணையன்றி உமக்குப் படைத்துணையாகக் கூடாது, இது என்தப்பிதமல்ல. உம்முடைய அஜாக்கிரதையே; முன்வந்தநீர் என்னை எழுப்பிவிடாமலும் சேவகரைக்கொண்டு தெரிவிக்கச்செய்யாமலும் கைதட்டிக்கனைத்து ஜாக்கிரதைசெய்யாமலும் கேவலனாகிய எனக்குப் பிரபுத்

தனங்காட்டி வீண்பொழுதுபோக்கிவிட்டீர்; ஐயோ இனியான் என்னசெய்வேன்? ஆனால் என்னைப்படைத்துணை விரும்புவதும்வீண், நானோ யுத்தகளத்தில் ஆயுதம் ஒன்றும் தொடேன், நிராயுதனாகநிற்பேன்? நானொருபுறமும் என் தமையன்முதற் சகலரும் இன்னொருபக்ஷமுமாக இருப்போம். இதுசத்தியவசனம். உங்களிருவருக்கும் இந்த இரண்டுபக்ஷத்தாரில் யாவர்வேண்டியது? அர்ச்சுனா? உன்னெண்ணத்தைச்சொல்லென்றுகேட்க விஜயன்பணிந்து தேவரீரையேவேண்டுகிறேனென்றுவிளம்ப, கல்லென்றுநகைத்து "விளையும்பயிர்முளையிற்றெரியுமென்றுகேட்டறிந்ததில்லையா" கிரீடி, ஆயுதமெடாதயென்னைப் படைத்துணையாக அபேக்ஷித்தையே என்னாலுனக்கு என்னகாரியம்நடக்கும் இந்திரன்மதலாய் என்றுகேட்க, அவன்வணங்கி சுவாமி! அடியேனுடைய ரதத்திலிருந்து சாரத்தியஞ்செய்வீராகில் மண்ணுலகிலுள்ள மஹாராஜனங்களும் விண்ணுலகிலுள்ள வித்தியாதாரும் கருட கின்னர காந்தருவர் ஆகிய யாவரையும் வென்று ஒருமுகூர்த்தத்தில் சத்துருக்களைவேர்களைந்து வஞ்சினமுடித்துவாழ்விற்சிறப்போம் என்றனன். அப்பால் அமலன் வஞ்சனையுள்ள வணங்காமுடியோனைநோக்கி, தனஞ்சயன் என்னைச்சாரதியாகக்கொண்டபடியால் குதிரைகளைநடாத்தி இருப்பதேயன்றி எவர்கள்பேரிலும் ஆயுதமெடுத்துபோர்செய்வதில்லை, நான் சொல்லுமொழியை நம்பு நம்பு; இதல்லாமல் எங்கள் அண்ணன் தாலகேதனமுடைய பல்ராமர் உமக்குச் சாக்ஷாத் மாமனாராகையால் அவரையும்; எங்கள்பந்துவம்சத்தார்பலரையும்; உமக்குத் துணைவராயிருக்கும் எமது பங்காளிகளாகிய கிருதவீரியனையும்; கிருதவன்மனையும்; ஒருஅக்ரோணிசேனையையும் படைத்துணையாகக்கொண்டுபோம்என்றுகாலத்திரயம் உணர்ந்த கண்ணன் இன்சொற்கூறி விடைகொடுத்தனுப்பினான். அரவத்துவசனும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு பலபத்திராகிய மாமனைக்கண்டுவணங்கித் தான் படைத்துணைவிரும்பிவந்ததும், பார்த்தன் நேரிட்டதும், ஆயுதம் எடுப்பதில்லை என்று உறுதிசொன்னதும், அவனுக்குக்கிருஷ்ணன் சாரதியாக இசைந்ததும், தாமே கிருதவன்மன்முதலிய வீரரையும் சேனைகளையும் தனக்குத்துணையாக இசைந்துஅளித்ததும்ஆகிய இவைகளைவிளம்பித், தாங்களும் கிருதவன்மனும் கிருதவீரியனும் அளவிறந்த சேனைகளும் யாதவகுமாரரும் படைத்துணைவாருங்களென்று பகர்ந்து செலவுபெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினபுரம்வந்துசேர்ந்து அரசர் சபையிற்புகுந்து வீஷ்மர்முதலானோர்க்கு படைத்துணைபெற்றவிதத்தைவிளம்பினான். அவர்கள் அதைக்கேட்டு மனம்வருந்தி சேனைப்பெருக்கத்திற்பிரயோசனமில்லை; கண்ணனொருவன்கைவசப்படுவானாகில் அண்ணலே உன்னையாவர் வெல்லுவார்என்றனர். அப்பொழுது நகுலசகாதேவர்களுக்கு நல்லம்மானாகிய மத்திரதேசாதிபதிபாண்டவர்களுக்குப் படைத்துணைவருகின்றார்என்று தேசதேசங்களுக்குச்சென்ற துரியோதனனுடைய தூதுவர்கள் ஓடிவந்துஉரைக்க, அதைக்கேட்டு வீஷ்மர் முதலிய மேலோர்கள் துரியோதனனைநோக்கி, இந்தச் சல்லியராசனையாவது வழிமடக்கிப் படைத்துணைகொண்டால் பெரியசகாயமாகும் என்றார்கள். அதற்கு இறைவனும் இசைந்து, நன்றுநன்றென்று நலம்பெறநடந்து, அஸ்தினபுரிக்கு அடுத்தமேற்புறத்தில், கல்வியறியாக் கசடர்மன

மென, கற்றும் அறிவில்லாக்கயவர் இனமென, சத்தியநன்னெறி தவறினோர் வாழ்வென, தானம் தவம் விரதம் தரியார் மனமென, ஞானமில்லார் நவிலு மொழியென, தெய்வநிந்தனை செய்வோர் கதியென, முள்ளுமுரடுங்கல்லுங்கர டும் புலனும்பூடும்நிறைந்து, நிழலிலாவெளியும் நெருப்புறும் பாலையும், மழைத் துளியறியா மாநிலப்புழுதியும், இருக்கு மவ்வழியில் இறைவனும் சேனையும், வெந்துவெதும்பிவிடாய்ப்படவருவார் என்றுஅறிந்து, இந்திரனுலகெனப்பந்தர் அமைத்து, பன்னீர்தெளித்துத், தென்றலுக்கெதிராய்ச் சிங்காசனம்வகுத்து, மேற்கட்டுவிட்டு, விதவிதமாகச் சாளரம் அமைத்து, வாழைகமுகுகள் வான் கரும்புடனே தாழைதெங்குநாட்டி, பற்பலபழங்களும் வகைக்கொருகிழங்கும் வாசனைமலர்களும்,பன்னீர்வகையும், வாசனைப்பண்டமும்அமைத்து, வரிசை யாயூசலுமமைத்து, பாடகர்சங்கீதம்பாட, திண்டுதிமாசுஇட்டசித்திரமேடை, பூசாவிதிகள் புரியுஞ்சாலை, போசனச்சாலை புகழ்பெற அமைத்து, சுக்குநீர் வெந்நீர், சுத்தநீர், கச்சாயவர்க்கமும் காசாலட்டும், விதவிதமாகிய விசிறிக ளநேகமும், ஆலவட்டமும் அரிவையர் பிடித்த நிலைக்கண்ணாடியும் நிமிர் சாய்மரமும், படுக்கைமெத்தையும், பலவிதமலரும், ஒழுங்குபெற அமைத்து, அறுசுவை அன்னமும் அமுதெனச்சமைத்து, சந்தனபுட்பம் தாம்பூலங்கள், வந்தவரெவர்க்கும் வழங்க அமைத்து, மாமனார்வருகிறவழியிற் பாண்டவர், பெயரால் உபசாரஞ்செய்யும் உயர்தண்ணீர்ப்பந்தல், என்று எழுதிவைத்து, அரவக்கொடியோன் மறைந்திருந்தனன். இருக்கும்வேளையில் யானையுஞ் சேனையும், நெருங்கிய சல்லியராஜனும், வெய்யிலில்மிகுந்த விடாய்ப்பட்டு வந்து, தண்ணீரென்றேதாகமிகுந்து, காலும்மேலும்கனலாலெரிந்து, நாவிவற ண்டு நாவுமுலர்ந்து, விடாய்ப்பட்டுவந்தவேளையில் அங்கிருந்தகாரியகாரரும், கணிகை மாதரும், எதிர்கொண்டோடி இறைஞ்சியழைத்து, ஆலவட்டத்தால் ஆயாசமாற்றி, தண்ணியபரிமள ஸ்நானமுஞ்செய்வித்து, சந்தனம் அக்ஷதை, மந்திரசெபங்களுக்குவரிசையாய் அமைத்து, பொன்வாழையிலையிற் போசனஞ் செய்வித்து, சந்தனபுட்பந் தையலாரைக்கொண்டு கொடுப்பித்து, தாம்பூலம் அளித்து ஊசலிலிருத்தி, ஊசலும்பாடி, உபசரித்து இளைப்பாற்றினர். பின் நானாவிதமான சங்கீதவாத்தியங்களைஇறைவனுங்கேட்டு? அகமும்முகமும்அன் புமலர்ந்து ; இவ்வளவு சம்பிரமம்இன்று யான்கண்டேன்; தீயமாபாவிகள் சிந் தைபோல்வறண்டு பேய்குடியிருக்கும் இப்பெரும்வெளியில் இவ்விதமாக; சம் பிரமம் அமைத்த தருமனெவர்கொலோ; பொருளெல்லாம்நிறைந்த புண்ணிய ரெவர்கொலோ; அவர் என்முன்வந்து அரசுகேட்டாலும், உயிரினைவிரும்பி னும், உவந்து யான்கொடுப்பேன் என்று சந்தோஷித்து இறுமாந்துரைத்தான்.

அப்போது வணங்காமுடியோன் இதுவேசமயம் என்றுமகிழ்ந்து வெளிப்பட்டு வர, எதிர்கண்டு சல்லியனோடித்தழுவிக்கொளலும்; இருவருந்தழுவி இன்பமா யிருந்து ; இப்பெருவெளியில் இதம்பெறவமைத்த ஒப்பிலாத்தண்ணீர்ப்பந்த லால் நானும்சேனையும் யாவரும் பிழைததோம் உமக்குவேண்டியது யாது சொல்லும், யான் தருவேன் சொன்னசொல் மறுக்கேன், மன்னனேயென்று மகிழ்ந்த சல்லியனைக் கரத்தொடுகரமும் கண்ணொடுகண்ணும், சிரத்தொடு

சிரமும் சேரவணைத்துப் பாண்டவர்க்குப் படைத்துணையாகத் தாங்கள்செல்வதை யான்அறிந்து இங்கு பந்தல் அமைத்துவழிபார்த்திருந்தேன், எந்தையே படைத்துணை எனக்காகவேண்டும், என்று துரியோதனன் இயம்பசல்லியன் மகிழ்ந்து நன்றுநன்று நானும் உமது உப்பும்நீரும் உண்டமைபற்றி இப்போதே படைத்துணைக்கு இசைந்தேனுகிலும் பாண்டவரிருக்கும் பதிக்கு யானேகி மீண்டுவருவேன்; இதுமெய்யெனச்சொல்லிவிடைபெற்றுக்கொண்டுவேந்தனை விடுத்து சேனையுந்தானுஞ்சென்றனன். இப்பால் தருமராஜனுந்தம் பியரியாரும் எதிர்கொண்டுவந்து இறைஞ்சி, சகலவுபசாரமும்செய்ய ஆசனத்தில் இருந்துக்ஷேமங்கள்வினவ யாவுமுரைத்து இருக்குங்காலையில், சல்லியன் அறன் மகன்முதலிய அரசரைநோக்கி படைத்துணைவந்த பாட்டையில் துரியோதனன், உன்பேரால் தண்ணீர்ப்பந்தல் சமைத்துச்சகலர்க்கும் உபசாரம்உதவி என்னைப்படைத்துணை இரந்துகேட்டான், படைத்துணைசெய்வதாக மன்னனே வாக்குத்தத்தஞ்செய்துவந்தேன் என்மேல் மனமகிழ்ந்துடனே விடைதாரும் என்று விளம்பினுன். சந்திரவமிசகுலோத்துங்கனுகிய தருமராஜன் சல்லியனைப்பார்த்து ஓ? ஓ? மாமா, அஷ்டலட்சுமிகள் அடுப்பதானுலும்அடுத்தபாக்கியங்கள் விடுப்பதானுலும் ஆவியை யொருகாற் கொடுப்பதானுலும் சத்திய வசனந்தப்பலாகாது; சொன்னசொற் சோர்வுபடலாகாது, அன்னமும்பாலும் அவன்தரப்புசித்துப்பின்னும் ஒருவர்க்கிசையலாகாது, உண்டவீட்டுக்கிரண்கஞ்செய்தல் உத்தமர்க்கு ஒருக்காலுந்தகாது, நீர்சொல்லிவந்த நீதிதப்பாமல் போவதே,உமக்குப்பெரும்புகழாகும். எங்கட்குச்சத்தியம்என்றைக்குந்துணையாம், அவர்க்கு நீர் படைத்துணை ஆனீரொன்று எமக்கொரு நாளும் விசாரம் இல்லை, வார்த்தைகொடுத்த வலிமைதப்பாமல் துரியோதனனுக்குப் படைத்துணைபோம்போம், ஆனல் எங்கட்கோர்வரமாய்ந்திடவேண்டும் அஃதியாதெனில், அருச்சுனன்மேல், கொடுங்கோபங்கொண்டு கொலைசெய்வேனென்று கர்னன் சபதம்புரிந்தனன் அன்றே, சாரதித்தொழிலில் சல்லியனும் கிருஷ்ணனும் வல்லவரென்று மாநிலத்தார்சொல்வார். பார்த்தனுக்குச்சாரதியாய்ப் பகவான் அமைந்தார், வள்ளலாங்கர்ணனுக்கு வலவனுக ஒருவேளை துரியோதனன் உம்மை அழைப்பான், அப்படிநேர்ந்தால் அருச்சுனன்மீது கண்ணருள் வைத்துக் காப்பதுன்கடனும் என்று தருமன் இயம்பினுன். அதைக்கேட்ட சல்லியன் நகைத்துச் சந்தோஷங்கொண்டு முரசத்துவஜனேகேளும் சாரதி வளப்புத் தனயனுகிய கர்ணனுக்கு நான்தேர்விடமாட்டேன் தெய்வச்செயலால் நேரிடுமாகில் நீர் சொல்லும்வண்ணம், நடப்பதுசத்தியம். என்சொல்லை நம்பும் உத்தமராகும் உங்களைச்சூதில்ஜெயித்து வஞ்சித்தசுயோதனன்வாழ்வு இரவிமுன்பனிபோல் எரிந்துபோகும். கேடுசெய்தோர்கள் கெட்டுப்போவார் பாடுபட்டோர்கள் பதத்திலிருப்பார். ஆடவர்திலகனே அரசுஞ்செல்வமும் பீடும்புகழும் பெறுவாய்சொன்னேன்; ஆதியிலிந்திரன் ஐராணியுடனே தீமையால்வருந்திச் செல்வமும்பெற்றுன், அத்தன்மையைப்போல் அடவியில் நொந்தநீர் யுத்தத்தில்வெற்றிபெறுவீர்,என்று சல்லியன் இதம்பெற உரைக்கத் தருமனும் சல்லியன் முகம்நோக்கித் தேவேந்திரனும் தேவியும்பிரிந்து, வருந்திய கதையை வழங்கெனக்கேட்க மத்திரதேசாதிபதி சொல்லுகின்றுர்.

கேளும் பாண்டுபுத்திரசிகாமணியே! முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் அஷ்டவசுக்களும் கின்னர கிம்புருட கருட காந்தருவரும் சப்தரிஷிகளும் கூடிநிறைந்த சபையில் தேவேந்திரன் அணி முடிப்பணியுடன் கற்பகமாலை யிலங்க, கடவுள்மணி பிரகாசிக்கக் காந்தருவர் குடைகவிக்க; அரம்பை யூர்வசி திலோத்தமை மேனகைமுதலிய அறுபத்து நாலுகோடி மாதரும் கட்டியங்கூற, அடைக்காய்கொடுக்க, படிக்கம்பிடிக்க, ஆலவட்டம்வீச, சாமரைபோட, பீலிக்குஞ்சந்தாங்க, ஆலாத்திசுழற்ற, மங்கள லாலி சங்கீதம்பாட, இங்கிதப்ரதநாட்டியம் ஆடக் கொலு வீற்றிருந்தான். அக்காலையில் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் கொலுவுக்குவர "தையலார்மையலிற் பட்டோர்தமக்கொருசெயலுமுண்டோ" என்பதுபோல் ஸ்திரீகளுடைய மையலால் மயங்கி நாட்டியம் பார்த்திருந்த வச்சிராயுதன் வந்தகுருவைப்பார்த்து மரியாதைசெய்யாமல் பராமுகமாயிருக்கவும் சற்றுநேரம் நின்று கோபங்கொண்டு திரும்பிச்சென்ற தேவகுருவானவர் தேவலோகத்தைவிட்டு மறைந்துபோகவும் "பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பேதித்தா லெப்பொருளும் பேதிக்கும்ஆகையால்" தேவேந்திரனுக்குச் செல்வமும் கல்வியும் சீரும் சிறப்பும் முககாந்தியும் நாளுக்குநாள் குறைந்துபோக விசனமடைந்து ஏதால் விளைந்தது இதுவென்றுகொந்து, குருவை மரியாதைசெய்யாத குறையென்று உணர்ந்து, அவரை யக்ஷருலகும், அளகாபுரியும், பூமண்டலமும், நாகமண்டலமும் தேடிக்காணாமல் தியங்கிமயங்கி, சத்தியலோகத்தைச்சார்ந்துபார்த்து, பிரமனைநோக்கிப்பெருமூச்சுவிட்டு, என்குருநாதர் கோபித்துச்சென்றாரென்று, தான்செய்தகுற்றத்தையும்சொல்லி, நித்தியசெபம் ஓமம் யாகம் இவைகளெல்லாம் நின்றுபோய்விட்டன, எங்குந்தேடிப்பார்த்தேன் குருவைக்காணேன் இதற்கொருவழிசொல்லும், எந்தையேயென்று வணங்கிப்பணிந்த வச்சிராயுதனைப் பிரமன்நோக்கி, ஆசானை இப்படி அவமதிக்கலாகாது உனது செல்வச் செருக்கினால் உன்னை மறந்திருந்தாயென்று முனிந்து, பின் தன்மனத்தில் ஒரு சூக்ஷியைநினைத்து இந்திரனைப்பார்த்து உனக்குபிரகஸ்பதிபகவான்கிடைக்கிறவரைக்கும் துவஷ்டாவென்னும்ஒருபெரியவர் வெகுளியினால் பெற்றபிள்ளையாகிய விசுவரூபனென்பவரைக்குருவாக்கிக்கொள்ளும். அவர் சேற்றில் செந்தாமரை பிறந்ததுபோல் அரக்கர்குலத்தில்பிறந்ததோஷமே அல்லதுவேதம்சாஸ்திரம் கலைக்கியான உபநிடதம் சித்தாந்தம் செபம்தவம் ஓமம் யோகம் இவையெல்லாந்தெரிந்தஉத்தமர். அவரை ஆசாரியராகக்கொண்டு சகலகாரியங்களையும் நடத்திக்கொள்ளுமென்று நான்முகன்சொல்லினான். அந்தவார்த்தையை இந்திரன்நம்பிப்பணிந்துவிடைபெற்றுவந்து மூன்றுதலையினையுடைய விசுவரூபனைக்கண்டு உபசாரமாகத்தொழுது எனக்குக் குருவாக இருக்கவேண்டும் என்றுவருந்தஇராக்ஷசன் தேவகுருவாகிறதற்கு எத்தனைகாலம் தவம்பண்ணினாலுங்கிட்டாதே அப்படி இருக்க என்னை இந்திரன்வந்து அழைப்பதுதேடிய பொருள் நாடிவந்ததைப்போல் இருக்கிறது என்று சந்தோஷித்து இதோவந்தேன்என்று தெய்வலோகத்திற்குப்போய்ச் சிலநாள் குருபீடத்திலிருந்தனன். இருக்கையில் தேவேந்திரன் ஒருயாகஞ்செய்ய எத்தனித்தபோது குருவாகிய

விசுவரூபன் தேவர்கள்பேரினால் கூச்சலிட்டு மந்திரஞ்சொல்லி அக்கினியில் அவிர்ப்பாகம்விடுக்கும்போது தங்கள் இனமாகிய இராக்ஷதருக்கு இந்தஅவிர்ப்பாகபலன்சேர்ந்து திடவீரகாத்திரதைரிய பலன்களுண்டாகவும் தேவதைகள் நசித்துப்போகவும் மனதில்நினைத்து வாய்முணமுணப்புடன் மந்திரஞ்சொல்லினான். அந்தக்கள்ளக்குறிப்பை சதமகன் அறிந்து கோபங்கொண்டு "தன்னினந் தன்னைக்காக்கும் வேலிபயிரைக்காக்கும்" என்னும் பழமொழிதப்பாதுசெய்தானல்லவா இந்தச்சண்டாளக்குருக்களென்று தன்கையிலிருக்கும் வச்சிராயுதத்தினால் அவன்தலையைவெட்டவும்அவன்பெற்றிருந்தவரத்தின்பலத்தினால் ஒரு தலை ஊர்க்குருவியாகியும், மற்றொருதலை சிச்சிலிப்பக்ஷியாகியும், இன்னொரு தலை காடையாகியும், பறந்தோடிப்பேரக விசுவரூபனாகிய குருவைக்கொன்றானன். கொல்லவும் அந்த பிர்மஹத்தி வந்து இந்திரனைப் பிடித்துவருத்தவும் தேவர்களெல்லாங்கலங்கிவாடி பூமியிலிராநின்ற மண் சலம் மரங்கள் ஸ்திரீகள் இவைகளைப்பார்த்து இந்திரன்சுமந்த தோஷத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று இரங்கிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கு இந்த நான்கும் தேவராஜனால் சுமக்கக்கூடாத அத்தியை நாங்கள் எவ்விதந்தாங்குவோமென்றுகேட்டன. சவர்மண்ணாகவும் நுரையாகவும் பிசினாகவும் மாதவிடாயாகவும், அமையும் அத்தோஷங்களை முறையே பூமியும், சலமும், மரமும், ஸ்திரீகளும் ஆகிய நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியதென்று தேவர்கள்வேண்ட, நல்லது அப்படியே அழியாப்பெரும்பழியாகிய பிர்மஹத்திதோஷத்தை நாங்கள் வாங்கிக்கொண்டால் அதனால் எங்களுக்கு என்னலாபம் எப்படி அந்தப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவோம் என்றுகேட்க அமரர்கள்சொல்லுகின்றார்கள். பூமியில்வெட்டியபள்ளம் தானாகத்தூர்ந்துபோகவும்,சலங்கள்இறைக்கஇறைக்கச் சுரக்கவும் மரங்கள்வெட்டினால் துளிர்க்கவும் ஸ்திரீகள் கருப்பமாகிப்பத்துமாதம்வரைக்கும் கணவனைக் கூடிவாழவும் அநுக்கிரகஞ்செய்தனர். அப்படியே அந்தப்பிர்ஹமத்தி தோஷத்தை நாலுபங்காகப்போக்கி தேவேந்திரன் இந்திரலோகத்தில்அமரர்களுடன் அரசுபுரிந்துவாழ்ந்திருந்தான். வாழ்ந்திருக்குநாளையில் விசுவரூபன் இறந்தசெய்தியைத் துவஷ்டாவாகிய தூயோன் கேள்வியுற்று "கடந்துளோர்களும் கடப்பரோ மக்கண்மேற்காதல்" என்னும் வாய்மைக்கு இசைய மனம்வருந்திப்புத்திரசோகத்திலாழ்ந்துதுன்பம் அடைந்து நமதுகுமாரனைக்கொன்ற ஆகண்டலனைவென்று பழிதீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒருபுத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து மந்திராலோபம் கிரியாலோபம் இல்லாமல் பூர்ணாகுதி கொடுக்குங்காலையில் சிவந்தநெருப்புக்கம்பிகள் போன்ற தலைமயிரும், வடவாமுகாக்கினிவந்து குடியிருக்கும் கண்களும், எழுகடலின் ஆழமும் இதுவென்று அளவுகாட்டவந்த வாயும், எட்டுக்கிரியின் உயரத்தையும் பருமனையும் தெரிவிக்கவந்த தோள்களும், இருண்டகறுப்பு இதுதான் என்னும் மேனியும், திண்ணிய யானைத்துதிக்கைகள்போல் திரண்டகால்களும், சூலம் வாள்முதலிய ஆயுதங்களும் சுமந்து, ஒரு மஹாபுருஷன் அந்த யாகாக்கினியிலிருந்து அண்டகடாகம்வரைக்கும் உயர்ந்துவளர்ந்து எழுந்துதன்தந்தைக்குச் சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து என்னை ஆக்கியகாரியம் யாதென்று கேட்டது

அப்படிகேட்டமைந்தனைநோக்கி விருத்திராசுரனென்று பேரிட்டழைத்து உன் தமையனைக்கொன்ற இந்திரன்முதலியதேவர்களையும்விழுங்கி அந்தத்தேவேந்திரப் பட்டத்தையும் மூவுலகத்தையும் நீயே ஆளுவை என்று ஆசீர்வசனஞ் செய்து அனுப்பினான். விருத்திராசுரன் உடனே தேவராஜனுக்குச் சத்துருவாகிக்கோபங்கொண்டு இரதமேறி வந்தான். இதை அறிந்து தேவப்படைகளுடன் வெள்ளையானையின்மேல் வந்த ஆகண்டலனும் விருத்திரனும் எதிர்த்து சிற்சில அஸ்திரசஸ்திரங்களைத் தொடுத்துப்போர்புரியும்போது தேவப்படைகளைத் திரணமாக எண்ணி இரதம் விட்டிறங்கி இந்திரனையும் அவன் ஏறிவந்த வெள்ளையானையையும்மற்றச்சேனையையும் வாரிவிழுங்கித்திரும்பிவரும்போது சோம்பலும் ஏப்பமும் தும்பலும் இருமலும் கொட்டாவியும் வந்துவாயைத் திறக்கவும் வெள்ளையானை தேவேந்திரன் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் பூமியிலே குப்புற்று விழுந்தார்கள். கக்கின வஸ்துவைக்காறியுமிழ்ந்து விருத்திராசுரன் போய்விட்டான். இவர்களெல்லோருஞ் சாகாமல் சற்றுநேரத்தில் ஆயாசந்தீர்ந்து எழுந்துபார்த்தார்கள். இது எப்படி இருந்தது என்றால் குமாரசுவாமியும் தாருகாசுரனும் யுத்தஞ் செய்கையில் கைலாயத்திலிருந்து வந்த இரண்டாயிரம் தேவகணங்களையும் பூதகணங்களையும் தாருகாசுரன் வாரிவிழுங்க அதைச் சண்முகர்கண்டு நகைத்து வயிரக்கணையை விடுத்து அவன் வயிற்றைக்கிழிக்க அந்தவயிற்றிலிருந்து சாகாமல்தேவகணங்கள் குதித்து வந்தது போல் இருந்தது. அப்பால் இந்திரன்முதலிய யாவரும் களைதெளிந்து எழுந்து அசுரனைவெல்ல நம்மால் ஆகாது என்று மேருமலைச்சாரலில் போய்ச்சேர்ந்து ஏக்கமுற்று இனிமேல் நமது தேவதத்துவமும் இந்திரதத்துவமும் நடவா என்று ஒடுங்கியிருக்குங்காலத்தில் விருத்திராசுரன் தனதுபுஜபலபராக்கிரமத்தினால் மூன்றுலோகமும்தானே அரசுபுரிந்துவந்தான். அதைக்கண்டு மஹாரிஷீஸ்வரர்களெல்லாம் விருத்திரா சுரனிடத்திற்குப்போய் அவனை ஆசிர்வதிக்கவும் அவன் எழுந்துசாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து ஆசனங்கொடுக்கவும் அதன்மேலிருந்து ஓ! துவஷ்டாவுடைய புத்திர காமேஷ்டியாகத்தி லுதித்த புத்திரதீரனே; விருத்திராசுரனே இன்றுமுதல் இந்திரன் முதலியதேவர்கள் பேரில்யுத்தஞ்செய்யாது இருப்பையாகில் உனக்குமிகுந்தபலமும் சகலநலமும் கைகூடும்,யுத்தஞ்செய்ய நினைந்தால் அபலமும் சபலமும் உண்டாய் மற்ற யாவுங் குறைந்துபோவதும் அன்றி நீயும் அழிந்துபோகும் காலமும் நேரிடும், அந்த உளவறிந்து சொல்லவந்தோமென்று உணர்த்தினர். அதை அவன் கேட்டுப்பயந்து உடனே ரிஷிகளைவணங்கி இனி இந்திரன்பேரில் சண்டைக்குவருவதில்லை. அவனுடைய இராச்சியத்தை அவன் ஆளும்படியாகச் செலவு கொடுத்தேன் நான் சொன்னசொல் தப்புவதில்லை. தேவதைகளின் திவ்வியாஸ்திரமுதலிய ஆயுதங்களினால் நான்சாகாமலிருக்கும்படியாகியவரம் தாங்கள் தயவுசெய்ய வேண்டும் என்று கேட்க; அப்படியேவரங் கொடுத்து மஹா ரிஷிகள் விடை பெற்றுக்கொண்டுபோய், இந்திரனை அழைத்துவந்து எப்போதும்போல இந்திரபோகத்தில் இருத்தி சுகம்பெற வாழ்த்தினார்கள். இப்படி சிலநாள்சென்றபிற்பாடு நாளுக்குநாள் விருத்திரன் பலப்பட்டுச் சகல

புவனமும் தானேகைக்கொண்டு ஆண்டு எவரையும் மதிக்காமல் எல்லோரையும் வருத்தி இந்திரன்மேலும் பகைத்து வருவதைக்கண்டு, இந்திரன் மனம் பொருமல் பிர்மாவினிடத்திற்சென்று விசுவரூபனைக்குருவாக்கிக் கொண்டது முதல் இதுவரையிலும் நடந்த சங்கதிகளையும் இப்போது தான்படும் சங்கடங்களையும் விளம்பி வணங்கினன். அப்போது சதுமுகனானவர் இந்திரனை அழைத்துக்கொண்டு பாற்கடற்சயனராகிய பரந்தாமன் உலகிற்போய்இருவரும்பணிந்துதமதுகுறைகளைச்சொல்லக்கேட்டுமகாவிஷ்ணுதிருவாய்மலர்ந்தருளுகிறார். சகலபலங்களையும் சகலவரங்களையும் உடைய விருத்திரனைக்கொல்லுவதற்கு உன்கையிலிருக்கும் வச்சிராயுதம் மெத்த பழசானபடியால் சத்துருக்களின் பிராணனை வாங்கமாட்டாது, மற்ற எந்த ஆயுதத்தாலும் அவன்மாளான். வேறொருவச்சிராயுதம்வேண்டும் அதற்குஒருயுக்தி சொல்லுகின்றோம்கேளும்இந்திரனே! அதாவது; பாற்கடல் கடையும்போது அமரர் அசுரர் யாவரும்கொண்டுவந்த ஆயுதக்கூட்டங்களைக்கண்டு, கலகம் விளையும் என்று ததீசிமகாமுனிவசத்தில் ஒப்புவித்து வரும்படியாய்ச்சொன்னோம். அப்படியேவைத்து வந்து அமுதங்கடைந்தார்கள். அசுரர்கள் அமுதம் அகப்படாமையால் கொண்டகோபத்தாலும், தேவர்கள் அமுதம்புசித்த சந்தோஷத்தாலும் அவ்வாயுதங்களைக் கொண்டுபோக மறந்துவிட்டார்கள். அந்த ஆயுதங்களை வெகுகாலம்வைத்துக்காப்பாற்றிய ததீசிமகாமுனிவரானவர் பின்தாமே அவைகளை எடுத்து விழுங்கிவிட்டார். அவைகளெல்லாம் அவருடைய முதுகெலும்பைப் பற்றித் திரண்டிருக்கின்றன. அந்தமுனிவரானவர் "அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரியர், அன்புடையர்என்பும் உரியர்பிறர்க்கு" என்பதுபோல் லோகோபகாரி ஆகையால்அவரிடத்தில்நீர்போய்க்கேட்டால் கொடுப்பார். அந்தஎலும்பைவாங்கி வச்சிராயுதம் பண்ணிக்கொண்டு விருத்திராசுரன் சமுத்திரக்கரையோரத்தில்வரும் இரணியவேளையில்எதிர்த்து என்னைநினைத்துவிடுப்பாயாகில்அவன் இறப்பான்என்று மால்சொல்லக்கேட்டுஅடிவணங்கிப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு ததீசிமகாமுனிவரைக்கண்டு வணங்கி, உமதுமுதுகெலும்பைத்தந்து எங்களையாண்டு இரட்சிக்கவேண்டும் மகாமுனியேஎன்று இருகரத்தையும்நீட்டிக்கொண்டுஇரக்க, அந்தமகாமுனிவர் நிலையில்லாத இந்தயாக்கைபலருக்கும் உபயோகப்படும்பொருட்டு அழிவதே உத்தமம்என்று யோகத்திலிருந்துஆன்மாவைப் பிரிக்கவும், உடனே தேவதுந்துமிமுழக்கத்துடன் சுயம்பிரகாசச் சோதி வானுலகத்திற் கலந்தது. அந்த மகாமுனியினுடைய முதுகெலும்பையெடுத்துவிசுவப்பிரமனிடத்திற்கொடுக்க அதைஅவர்வச்சிராயுதமாகச்செய்து ஆசீர்வதித்துத்தேவேந்திரனுக்குக்கொடுத்தனர். அவன்அதைவாங்கிவைகுந்தநாதன் சொல்லியகாலம் வருகிறவரையில் காத்திருந்து ஒருநாள் விருத்திராசுரன் சமுத்திரக்கரையோரத்தில் வரக்கண்டு, அமரர்களுடன் வெள்ளைவாரணன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து புதிதாகிய வச்சிராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய அசுரன் அதற்கு எதிர்நிற்கமாட்டாமல் இளைத்து ஓடி மிகவும் வாடி ஆழியில்மூழ்கி மறைந்தான். வச்சிராயுதமுங் கூடவேதொடர்ந்து தேடிக்காணமல் நாணித்தியங்கக் கண்டு தேவர்கோன் வாடி, மண்பொதுத் தந்தையிடத்திற்

சென்றுவாரிதியில் அரக்கன் மறைந்துபோனதைச்சொல்ல, மலரோன்கேட்டு வாசவனை நோக்கி ஸ்ரீமந்நாராயணமந்திரத்தைச்சொல்லி ஏன்பிரயோகிக்க இல்லையென்றுகோபித்து நல்லது, முக்குணமும் முத்தொழிலுமுடையமூலகாரணனென்னும்முதற்பொருளுக்குஅடியராகிய அகஸ்தியனாக்கண்டுவணங்கினால் உமதுகாரியங்களெல்லாம் அநுகூலமாகுமென்றுவிளம்பக்கேட்டு, அக்கணமே அகஸ்தியரிடத்திற்குவந்து வணங்கி அடிபணிந்து நிற்க, அவர் ஆசீர்வதித்துத் தேவேந்திரமஹாராஜனே இவ்வளவுதூரம் வந்தகாரணம் யாது என்றுகேட்க, கடலில் விருத்திராசுரன் மறைந்துபோனான், தேவர்கள்முதலிய யாவரும் யானும் மெத்தவருத்த முறுகின்றோம், அந்த அசுரனைக் காணபிக்கவேண்டும் கருணைக்கடலே என்று தொழுதனன். அவரும் நன்றென்று இசைந்து கயிலையங்கிரியில்எழுந்தருளிய கடவுளையும் அவராலவிளைந்த திரிபுராக்கினி மன்மத தகனுக்கினி வடவாமுகாக்கினி இவைகளைமனதில் நிறுத்திக் கண்ணுதல் அருளினால் கடலைக் கடுகளவாகக் கரத்தினில் ஏந்தி உட்கொண்டருளினார். அதுகாலத்தில் சமுத்திரம் நீர்வற்றிமகரமச்சமுதலிய மீன்களெல்லாம் குன்றுகள் மலைகளுடன் குவிந்துமயங்க ஓர் மலைச்சிகரத்தில் விருத்திராசுரனிருந்து கண்களைமூடிக்கொண்டுயோகத்திலிருக்கக்கண்டு வச்சிராயுதம் அவனைமாய்த்தது. தேவர்கள் பாரிஜாதமலர்மாரி தூற்றி, மாயவனை வாழ்த்தி, தேவேந்திரனை ஏத்தித்துதித்தனர். விருத்திராசுரனைக்கொன்றமையால் இந்திரனை பிர்மஹத்தி தோஷம்பிடித்து அழகுமுதலிய செலவமும்இழந்துநிதியையும்பதியையும் நீங்கித்தபோபலங்களும் வரப்பிரசாதங்களும் குறைந்துமனத்தில்பயங்கரமும் அச்சமும் உண்டாய், உருக்கொண்டுவரும்பிர்மஹத்தியைநோக்கமாட்டாமல் ஓட்டமெடுத்து ஈசானிய திசையிலிருக்கும் நிர்மானிடதமென்னும் மலையிற்சேர்ந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் இருந்தான். தெய்வலோகத்திற்கு அரசன் இல்லாமல் ரிஷிகள் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் வருந்தி இந்திரனைக்கண்டு எங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க எப்படிமனங்கொண்டீர் அரசில்லா நாடு காடென்பது அறிந்ததில்லையா ஐயனேவாரும் அரசுபுரியும் அடியேங்களைக்காப்பாற்றுமென்று அழைத்தனர். அந்தவார்த்தைக்கு உத்தாஞ்சொல்லாமல் ஊமைபோலிருந்து பிர்ஹமத்தியைக்கண்டு மிகவும் நடுக்கமுற்றிருக்க இந்திரனை அழைக்கவந்த ரிஷிகள்முதல் தேவர்களெல்லாரும் ஏதேது இனி நமக்கு இவர் உதவமாட்டார் என்று ஆலோசித்து ஆவைப்பிரிந்த கன்று போலும், தாயைப்பிரிந்த சேய்போலும், மழையைப்பிரிந்த பயிரைப் போலும், உயிரைப்பிரிந்த உடலைப்போலும், துக்கமடைந்து பட்டமில்லாத அரசு பாழென்றுணர்ந்து கேளுந்தருமபூபதியே உங்கள் பாட்டனாகிய ஆயு மஹாராஜாவின் புத்திரன் நகுஷமஹாராஜன் நூறு அசுவமேதயாகஞ்செய்துஇந்திரபட்டத்துக்கு எதிர்பார்த்திருக்கின்றவரிடத்திற்குத் தேவர்கள்முதலியபேர்களெல்லாரும் வந்து உபசரித்து தேவராஜனாக இருக்கவேண்டுமென்றும் எங்களுடைய தபோபலன்களை எல்லாம் உமக்குக்கொடுத்தோமென்றும் வாக்குதத்தஞ்செய்து பிரார்த்தித்து அழைத்துவந்து சகலநலமும் செல்வமும் அழகும் உண்டாகச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றித்தேவகிரீட பட்டாபிஷேகமும்

செய்வித்து முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம்ரிஷிகளும்; அமரர்; சித்தர்; தைத்தியர்; அசுரர்; கருடர்; கின்னரர்; கிருதர்; கிம்புருடர்; காந்தருவர்; இயக்கர்; விஞ்சையர்; பூதர்; பைசாசர்! அந்தரர்; உரகர்; முனிவர் ஆகாயவாசிகள் போகபூமியோர் இவர்களெல்லோரும் வணங்க அரம்பாஸ்திரீகள் யாவரும் பரதநாட்டியஞ்செய்யக் கற்பகப்பூங்காவனத்திலுறைந்து அரசுசெலுத்திவந்தான். அப்போது பழையதேவேந்திரனைப் பிரிந்திருக்கும் இந்திராணி தன்னாயகன் செல்வமிழந்த தன்மையைநோக்கி மனஸ்தாபம் அடைந்து அநேகம் ஸ்திரீக்கூட்டங்களுடன் வனங்களில் உலவி மயிலபோல வருஞ் சாயலைக்கண்டு "இராவணன் அழியுங்காலத்தில் சீதையை நாடினனென்பதுபோல" நகுஷன் ஆசைகொண்டு சந்திரனைக்கண்டபேர்கள் தாரகைகளை நோக்காத தன்மைபோல மற்றஸ்திரீகளின்பேருவிருக்கும் ஆசையைவிடுத்து, தேவதூதனை நோக்கி இந்திராணியை அழைத்துவாருங்களென்று அனுப்பினான். இவர்கள்போய்ப் புலோமிசையைப்பார்த்துவணங்கி இந்திரன் அழைத்துவரச்சொன்னானென்றுசொல்லக்கேட்டு, இந்திராணிதேவகுருவினிடத்திற்சென்று திருவடிமலரைப்பணிந்து ஐயா? என்னாயகன் உயிருடனிருக்கஇப்போது வந்த இந்திரன் என்னைவிரும்பி அழைக்கின்றதாக இவர்கள்சொல்லுகின்றார்களே,இதற்கெப்படியென்றுகண்ணீருதிர்க்கக்,கண்டுகுருவானவர்உன்பதிவிரதாதனத்திற்குப்பழுதுவாராமல்காக்கிறேன்;நீகண்கலக்கப்படவேண்டாம் அம்மா என்றுதைரியஞ்சொல்லித்தூதனைக்கோக்கி அப்பா? நகுஷமஹாராஜன்மிகவும் புத்திசாலி ஆகையால் இந்திராணியை அழைப்பதுராஜநீதி அல்லவென்று நான் சொன்னதாகச்சொல்லுங்களென்று அனுப்பினார். அதைக்கேட்டு நகுஷன் மெத்தக்கோபங்கொண்டு கூடாது கைப்பிடியாகக் கொண்டுவரவேண்டியதுஎன்று தூதனைமீண்டும்அனுப்ப இந்திராணிபார்த்து முரடனோடு எதிர்க்கலாகாது இதமாகிய வசனத்தினால் ஜயிப்பதேயுத்தி ஐயா எனக்குவிடைகொடும்நான்போய் க்கண்டுபேசி நகுஷனைமகிழச்செய்து வருகின்றேன் என்று செலவுபெற்றுக்கொண்டு அரம்பாஸ்திரீகளுடன் கூடி அரண்மனையைநாடி வேங்கைப்புலிக்கு எதிரிற்செல்லும் பெண்மானைப்போல வெருண்டுமருண்டு நகுஷன்சபைக்குப்போனாள். போனபோது ஆயுவின்குமாரன் இந்திராணியை எப்பொழுதுகாண்பேனென்றுஇரவும்பகலும்ஏக்கங்கொண்டிருந்தவனாகையால் ஆசைவிஞ்சி குறுநகைகொண்டு தேவர்கள் முகத்தைப்பார்க்க அமரர்களெலலாம்சுவாமி பராக்குதங்களிஷ்டப்படிக்குச் சசிதேவிவந்துவிட்டாளென்றுசாற்றினார்கள். அச்சசிதேவியும் சமீபத்தில்வந்துநின்றுபுதிய இந்திரனைக்கண்டுஎன்னாயகன் உயிருடனிருக்கஎன்னை அழைப்பதுதருமமா,நீர்பெருமையானதேவப்பட்டம்பெற்றும்சிறுமையிற்சிந்தை செலுததப்போகுமா இன்னமும் நன்னீதியுடன்நடப்பீராகில் அளவிறந்த கீர்த்தியைப்பெறுவீர், தகாதபோகத்தை விரும்பிச்சுகாதியோகத்தைஅநேகர் இழந்துதாழ்ந்து அழிந்துபோன தன்மையை நீர்கேட்டறியீரா, நற்குலத்தில் பிறந்தும் நற்றவங்களிழைத்தும் அற்பத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ஆயுள்மாயலாமா ஆயுவின்தவத்திலுதித்த அரசேகேளும், மலைகளின்சிறகையரிந்த வச்சிரபாணி விருத்திராசுரனென்னும் விறலோனைக்கொ

ன்றுபிர்மஹத்திதோஷம்பிடித்து அதைத்தவிர்த்துக்கொள்ளத் தவம்பண்ணப் போயிருக்கின்றார். அந்தஇந்திரன்பழிதீர்த்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்குவாரா திருப்பாராகில்எங்களைஎல்லாங்காத்து இரக்ஷிக்குங்கடமைஉமக்கேயல்லதுமற் றியாருக்கு உண்டாயிருக்கும்,அப்படியிருக்க உமக்கு நான்புறம்பல்லவே என் னை இப்போது இந்திரசபையில்அழைத்ததுவிவகாரமாமா? தருமமாமாஎன்று சொல்லிய இனிபவசனங்களைக்கேட்டு நகுஷன் உடம்பு அடங்காமகிக்ஷிகொ ண்டு ஓ ஓ பொன்னுலகிற்சிறந்த இந்திராணிதேவியே பழய இந்திரன்பிழைத்து வருவதும் வாராமற்போவதுந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று உம்முடைய உள்ளம் விரும்பியிருப்பதினால் அதை விசாரித்துக்கொண்டபின், என்றைக்கு வரும்படியாக உத்தரவுசெய்கின்றீரோ அன்றைக்கு வருகிறேன் என்று சகல உபசாரமுஞ் சொல்லி மரியாதைசெய்து செலவுகொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டு இராகுவினால் விடுபட்ட சந்திரனைப்போல் சபையைவிட்டுத்திரும்பி அரம்பாஸ்திரீகளின் கூட்டத்துடன் பிரகஸ்பதிபகவானிடத்தில் வந்து வண ங்கித் தான்போனதும் வசனித்ததும்|அவன்சந்தோஷப் பட்டதுஞ்சொல்லிக் குருவினுடைய ஆசிர்வசனமும்பெற்று, தன்புருடனைநீங்கியிருக்கும் ஆற்றாத்து யரத்தினால் கிடகிரிக்குப்போய்த் தேவேந்திரனைக்கண்டு தீர்க்கதண்டஞ் செய்துதேவர் கைக்கொண்ட பாக்கியமெல்லாம் நகுஷன் கைக்கொண்டு ஆளுகின்றான் என்றும் அவனால் தனக்குஇந்தவிபத்துவந்ததென்றும் தெரியப் படுத்தி விசனப்படும்போது இந்திரன் இந்திராணியைநோக்கி, செல்வத்தையும் சிறப்பையும் உன்னையும் என்னையும் பிரித்துவிட்டது பிர்மஹத்திதோஷமே அன்றி வேறல்ல. அந்தத்தோஷ மாத்திரம் என்னைப்பிரியாதிருக்கின்றது. இன் னங்கொஞ்சநாள் மனம் பொறுப்பையாகில் நான்தெய்வலோகம் வந்துசேரு கின்றேன் நீபோவென்று சசிதேவியை அனுப்பிவிட்டுத் திருத்துழாய் தரித்தி ருக்குந் தீனதயாளுவே என்குறை யகற்றுங் கோவே! என் தீவினையகற்றுந் தெய்வமே கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்று கூவிக்கொண்டு வைகுந்தமா நகரஞ்சேர்ந்து அனந்த சயனனாகிய ஆதிபகவானுடைய அடியிணைமலரைத் தொழுது உலக அபகாரியாகிய விருத்திரனைக்கொன்று பூலோகத்திற்கும் பொன்னுலகிற்கும் உபகாரஞ்செய்த உமது அடிமையாகிய எனக்கு இந்தப் பிர்மஹத்தி நீங்காதிருக்கவும் என்செல்வம் என் பத்தினிமுதலிய அரசாட்சி யாவும் இன்னொருவன்கைகொள்ளவும் நான் ஒண்டியாய் தரித்திரம்அடைந்து திரியவும் தேவரீர் கடாக்ஷம் இப்படியிருந்தால் நான் என்னசெய்வேனென்று சிந்தித்து வந்தனைபுரியுங்காலையில் மேகவாகனா கேளும் உன்னைவருத்தும் பிர்மஹத்திதோஷம் நீங்குவதற்கு இந்திராணி சமேதமாகயிருந்து அயமேத மென்னும் ஒருயாகஞ்செய்வையாகில் தோஷமும் நீங்கி வாழ்வும பெறலாம் என்று மஹாவிஷ்ணு அருள்செய்தனர். அப்படியே சிலதேவர்களுக்கும்ரிஷிக ளுக்குந் தெரிவித்து இமயபர்வதச்சாரலில் இந்திராணியுடனிருந்து அந்தயாகத் தைமுடிக்க அதனாலே பாபரகிதனாகி பயந்தீர்ந்து சகலதேவர்களுடனேயும் தெய்வலோகம்போய்ச்சேர்ந்தபின்னும் சம்பத்தும் அழகும் பலமும் இந்திர பதமும் பெறாமல் பிர்மஹத்திபிடித்த முகமென்று சொல்லும்படியா யிருப்

பதினல் நகுஷனுடைய சுந்தரத்தன்மைக்கு இவன் ஈடுபடாமல் மனோவிசாரம் பிடித்து வெகுதுக்கத்துடன் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் ஈசானதிசையிலிருக் கும் ஒருதடாகத்தில் நிறைந்த தாமரை நாளத்தினுட்புகுந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தான். அப்படி இருக்குநாளில் தேவேந்திரன் இறந்துபோனனென் றும் இந்திராணிமுதலிய போகங்களையும் துறந்து போனனென்றும் வெகுநா ளாய்ச்சுமந்த தூலதேகத்தை மறந்துபோனனென்றும் கண்களிற்காணமல் பறந்துபோனனென்றும் இப்படி பற்பலவிதங்களாகப் பேசிக்கொள்ளும் வகை யை வாசவன் தேவிகேட்டு மனந்திடுக்கிட்டு வாய்புலர்ந்து விசனமென்னும் வாரிதியிலாழ்ந்து ஞானச்செல்வியாகிய கலைவாணியின் இணையடிபோற்றி விர தம் இழைக்க,அந்தத்தேவி ஒருஸ்திரீரூபமாய் எதிரில்நின்று சுரேந்திரன் மனை வியே! கேளும் உன்னுயகன் பிரமகத்தியின் பீடிதத்தினல் பெருமையும் புக ழும் பிரகாசமுங் குறைந்து எவர்களுக்குந் தெரியாத ஈசானமூலையில் இருக் கும் ஒருபொய்கையுள் நிறைந்த தாமரைநாளமத்தியில் அணுரூபமாகத் தவஞ் செய்கின்ருன்; நீபடும்விசனத்தினல் இரக்கமுற்றுவந்துசொன்னேன்; என்பின் வருவையாகில் இப்போதே காண்பிப்பேன் என்றுரைத்த வாக்கியங் கேட்டு மனங்குளிர்ந்து வருகிறேனென்று தொடரவும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அந்தப்பொய்கையில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைத்தண்டின் மத்தியில் உண்டா கிய சிறிய துவாரத்தில் புகைரூபமாகப் புகுந்துபோய்த் தேவேந்திரனைக்கா ட்டி அந்தத்தேவிமறைந்து போகவும் இந்திராணி இந்திரனுடைய கால்மேல் விழுந்து கதறியழுது விசாரப்படவும் ஆச்சரியமுற்று நானிருந்த இந்தத் தான த்தை நீயெப்படியறிந்துவந்தாய்; உனக்கு எவர்கள் தெரிவித்தவர்கள் என்று வினவும்போது, தேவரீர் இறந்துபோனதாகவும் துறந்துபோனதாகவும் வெகு சனங்கள் பற்பலவாறுகப் பேசிக்கொண்டார்கள்; அதைக்கேட்டு மனந்தா ளாமல் கலைவாணியைக் கருதி விரதம் இழைக்க, அந்த அம்மை அழைத்து வந்து காட்டி எனது துன்பத்தை நீக்கிச்சென்ருள்; நான் இன்புற்று இவ்விடம் வந்தேனென்னவும் கேட்டு மகிழ்ந்தான். அவனைப்பார்த்து இந்திர பட்டாபி ஷேகத்தைவிட்டு நீர் ஏன் வந்துவிட்டீர் என்று சசிதேவிகேட்க, சசிநாயகன் சொல்லுகின்ருன்.

என்பெண்ணமுதே ? நாமிருவருங் கூடிச்செய்த அயமேதயாகத்தி னல் விருத்திரா சூரனைக்கொன்ற பிரமகத்திதோஷம் நீங்கியதென்று பேர் மாத்திரமேயொழிய மயக்கமும் தியக்கமும் மனத்துறுநடுக்கமும் என்னை விட்டு நீங்கவேயில்லை. அரசும் வாழ்வும் அழகும்பலமும் ரிஷிகளும் தேவர்க ளும்கொடுத்த தபோபலமும் நகுஷனைச்சேர்ந்து அரசுபுரிகின்ருன். அவைகள் யாவும் என்னிடத்திற்கு வருமாகில் அப்போது நான் போகதேவேந்திர னுவேன், இல்லாவிட்டால் என்கதி இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல அவை கள் தேவரீருக்குக் கிடைக்கும்படியாகிய உபாயஞ் சொல்லும், நான் அப்படியே முடிக்கிறேனென்று இந்திராணி விளம்பக்கேட்டு நல்லது பெண்க ளுயகமே உன்மேல் இச்சைகொண்டு தூது அனுப்பினனென்று முன்சொ ல்லி யிருக்கின்றையே, அதை அனுசரித்துச் சப்தரிஷிகள் தாங்கும் இந்திர

விமானப் பல்லக்கில் நகுஷன் ஏறிவரப்பண்ணினால் அவனுடைய தபோபல மெல்லாங் குறையும், அவை என்னிடத்தில்வந்து நிறையும்; இது உன்னால்வர வேண்டியசெல்வமென்றுஉரைத்து விடைகொடுத்து எப்போதும்போற் றவஞ் செய்திருந்தான். இப்பால் இந்திராணி செலவுபெற்றுக்கொண்டு தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்ததானே வலுவில் தாதிகளையனுப்பி இந்திராணி உமக்கு ஞாபகஞ் சொன்னாளென்று சொல்லவே, நான்பிழைத்தேன் நான்பிழைத்தேன், மறவாமல் இவ்வளவு தயை வைத்திருந்தது எனது பாக்கியமே? எனது நற்காலமே என்று மகிழ்ந்த செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு நூலிடை புகாத தனத்தையுடைய இந்திராணி நகுஷனெதிரிற்போய் நின்று இன்ப மொழியும் நல்லொழுக்கமும் நன்னீதியும் நற்கீர்த்தியும் பரிசுத்தவாய்மையும் அழகும் தங்களைப்போல எங்குமில்லை; என்னை நீரன்றழைத்தபோதே எனக்கும் இச்சையுண்டு, ஆனால் ஸ்திரீசனங்களாகப் பிறந்தபேர்களுக்கு இலச்சையுண்டு; கொள்ளாமோக மிருந்தாலும் புருஷரிடத்தில் வாய்விட்டுவிள்ளார்கள். இவ்வுலகத்தில் எனக்குப் பணிப்பெண்ணாகிய பேர்களெல்லாரும் இன்பசுகத்தை அனுபவிக்கும்போது நானொருத்திதானே துன்பத்தை அனுபவிப்பது; உம்மைவெறுக்க வேண்டியதில்லை, 'ஆரால்கெட்டாயென்றால் நோரால் கெட்டேன்' என்பதுபோன்ற தானேவருஞ் ஸ்ரீதேவியை நானேகாலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டுவந்தேன், இந்திரன்வந்துவிடுவானென்றுஎண்ணிப்பார்த்தேன், இதுவரையிலும் வரக்காணேன். ஆகிலும் இன்னங்கொஞ்சநாள் பார்க்கவேண்டும்; அதுவரையிலும் என்னாயகன் சப்தரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கிலேறிப் பவனிவரப்பார்ப்பேன், அப்படியே நீரும் அந்தத்தேவயானத்திலேறிப் பவனிவரும் படியாகவும் என் கண்களால் நோக்கவும் விருப்பமுற்றிருக்கின்றேன் என்று கபடமாகச்சொல்ல, அம்மொழியானது நகுஷனுடைய காதுகளில் தேவாமிர்தம்வாரிப்பொழிந்ததன்மையைப்போல் இருக்கக்கண்டு,இன்னஞ்சிலநாளில் அப்படியே வருவேன், உமது அரண்மனைக்கு இப்போது நீர்போமென்று அனுப்பிவிட்டு மிகுந்தசந்தோஷத்துடன் புன்னகைகொண்டு சப்தரிஷிகளையும் வரவழைத்து யான் இந்திரலோகச்சிறப்பையும் அரண்மனை வீதிகளையும் பார்க்க வேண்டியிருப்பதால் நீங்கள் தாங்கப்பட்ட பல்லக்குகொண்டு வாருங்கள் என்று உத்தரவுசெய்ய, அப்படியே கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அந்தத் தேவயானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சிங்காரவீதி, தேவர்கள்வீதி, மண்டபவீதி, மலர்வாவி, தேவஸ்தலவீதி,சித்திரவீதி, கோபுரவீதி,அரம்பையர்வீதி, ஆவணவீதி, தேரோடும்வீதி, திரவியவீதி, போகமாநகரம், புண்ணியநகரம், மடாலயநகரம், மாதவநகரம், வீரமாநகரம், வெற்றிநகரம், காமதேனுச்சாலை, கற்பகச்சோலை, வெள்ளையானைச்சாலை, வெண்பரிச்சாலை, ஆயுதச்சாலை; அறஞ்செயுஞ்சாலை, இந்திராணி அரண்மனை இவைகள்முதலிய எவ்விடமும் சப்தரிஷிகளும் தாங்க உலவிவருகையில் நகுஷனுக்கு தபோபலம் ஊக்கம் தைரியம் அழகு இவைகளெல்லாம் நாளுக்குநாள்நசிந்துபோகவும்,பழையஇந்திரன்செய்யும் தவத்தினால் சகலபலமும் நலமும் அவனுக்கு விர்த்தியாகிவரவும் இப்படி நடந்துவருமநாளையில் ஒருநாள் முற்றத்துறந்த பெரியோர்கள்மதிக்கும் பிரபல

அதிசயங்களை எல்லாங்கேள்வியுற்று பொன்னுலகத்திற்பொருந்திய நகுஷனைச் செந்தமிழாசிரியராகிய அகத்தியமுனிவர் நோக்கவரவும் உடனே எழுந்து சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து அர்க்யபாத்தியஆசமன்னிய சந்தனாக்ஷதை தாம் பூல தீபதூப உபசாரங்களும்புரிந்து உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து அவருடைய ஆசீர்வசனமும்பெற்று அரியாசனத்திலிருந்து க்ஷத்திரியர் அறி யக்கூடாத வேதரகசிய மந்திரங்கள் சிலவற்றைப் பொருளுதவியினால் பிரா மணரிடத்தில் கற்றுக்கொண்டு கர்வம் அடைந்திருந்த நகுஷன் அம்முனிவரை இன்னதென்று அறிந்தும்மறந்து எவர்களும் கேட்கும்படி அந்தமந்திரத்தைச் சொல்லி இதற்குப்பொருளுரையும் என்று இறுமாப்புடன் வினவ, அவருக்குக் கோபம்வந்து குலுங்கநகைத்து உணரக்கூடாத பரமரகசியமந்திரத்தை நீ தெரிந்துகொண்ட தல்லாமலும் என்னைப் பயன்சொல்லச் சொல்லிப்பயமில் லாமலும் கேட்கத்தகுமா? பஞ்சையாகிய நீயென்று உறுக்கிப்பார்க்கும்போது நகுஷன்சீறி ஆத்மார்த்தமாக யாவர்களும் மோக்ஷம் அடைவதற்கே விதித் திருக்கும் மந்திரத்தை நான்கேட்கவுங் கற்கவுங்கூடாதென்று கற்றுணர்ந்த நீர் ஞானமில்லாமற் கழறிய மொழிக்குக் கலகலவென்று நகைப்பதேயன்றி வேறொன்றையுங்காணேனென்று நிந்தித்து (சர்ப்பசர்ப்ப) சீக்கிரம் இவ்விடம் விட்டுப்போம்போமென்று நாகப்பாம்பேபோற்சீறிக் கூறக்கேட்டு, தடங்கடல் அடங்கலுங் குடங்கையிலொடுங்க அருந்திய அகத்தியர் வடவைக்கனல்போ ன்ற விஷங்களைக்கக்கும் அஷ்டமாநாகத்தினும் மேற்படச்சீறி அடாபிரஷ்டா! முதியோனென்று மதியாமல் முழுமையும் அவமானம்பேசினாய், சத்தமுனிவர் களையுந்தாங்கும் தேவயானத்தைச் சப்தமுனிவர்களுந்தாங்க ஏறிநடத்தினாய்! அன்னத்தின் நடைபோல் நடந்த காக்கை தன்னடையுங்கெட்டு வருந்திய தன்மையை அறியாயா? சின்னத்தனமுடைய உனக்குப் பெரியதனம் பொ றுக்குமா? குரங்கின்கைப் பூமாலையைப்போல் பெரியோர்கள் மனங்குறையச் செய்தனையே? நிறையாத்தவஞ்செய்த நிஷ்டூரா என்று எழுந்து இடக்காலி னால் நெற்றியிலுதைத்து ஆறுக்கோபத்துடன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்றார். அறிவில்லாத அற்பர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ என்பதைப் போல் அடர்ந்த ஆரணியமலைச்சாரலில் உன்வாக்கில்வந்த சர்ப்பவென்னு மொழிதப்பாமல் ஒப்பில்லாத மலைப்பாம்பாய்விழக்கடவையென்று சபிக்கவும் உடனே தேவர்கள்முதலிய யாவரும்பயந்து நடுங்குங்காலையில் புதியதேவேந் திரன் நிலத்திற் புரண்டெழுந்து உரமும் கரமும் சிரமும் காலும் பதறி நடுங்க உதறி யொடுங்கவிரைந்து ஓடிவந்து பொன்னினாற்செய்த வீரகண்டை பொறுத்த புதியமலர்போன்ற பொதியமுனிவன் திருவடியைத்தனது பூமுடி யிற்சூட்டிக்கொண்டு அடியேன் தெரியாமல் அஞ்ஞானத்தினாலும் வினையா லும்வருந்தி, வந்தசெல்வங்களையும்விடுத்து மலைப்பாம்பாகச் சாபம்பெற்றேன், எனக்கு நேரிட்ட அரிதாகிய தவக்குறைச்சாபம் விமோசனமாகுங்காலம் அருள்செய்யவேண்டும்; விந்தகிரியின் கர்வம் அடக்கிய விமலனே என்று இருகரங்களையும் நீட்டி இரக்கவும், 'எள்ளார் அறிவுடையார்' என்பதுபோலும் 'சிறுமைகண்டவர் பெருமைகண்டல்லதுதேறார்' என்பதற்கிணங்க, கும்ப சம்ப

வன் நினைத்து இரங்கி ஜீவகாருணியமுடைய தேவன் கொதித்துக் காய்ந்தநீர் போல் மனங்குளிர்ந்து தனது தாளின் முடிசூட்டிய நகுஷனைநோக்கிக் கான கத்திலிருக்கும் கரடி புலி யாளி சிங்கம் யானைமுதலாகிய மிருக்த பலத்தினை யுடைய செந்துக்களும் உனக்குண்டாகும் அரிதாகிய பசிக்கு எளிதாகிய உணவாகக்கடவன என்று இயம்பி இப்படி நீ மலைப்பாம்பாக வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் திங்கள்குலமாகிய உங்கள்குலத்திலுதிக்கும் தங்கம்போன்ற தரும ராசன் ஒருகாரணத்தினல் வனத்தில்வந்து உன்னைப்பார்த்து வசனிப்பன், அப்போது நெருங்கிய சாபம் நீங்கி சுவர்க்கம் அடையக்கடவை என்று அனுக் கிரகமாக அருள்செய்யவும் உடனே முனிகூறியசாபத்தின் வண்ணம் மலைப் பாம்பாகி உடனே விழுந்தான், அகத்தியரும் பொதியமலையிற்சேர்ந்தார்.

இப்பால், முனிவர்களுந் தேவர்களும் இந்திரனீங்கிய எண்டிசைப்பால ரும் பழய இந்திரனிருக்கும் இடந்தெரியாமல் வியாழபகவானிடத்தில் வந்து பணிந்து மயங்குகையில் தகுந்த கற்பினையுடைய இந்திராணி தேவேந்திரன் தவஞ்செய்யும் இடத்தைக்காண்பிக்க, யாவரும் வேதவசனங்களினுற் போற் றிப்புகழ்ந்து தேவேந்திரனுடைய பொன்னடியில் வணங்கினுர்கள், வணங்கி நகுஷன்சாபம் அடைந்ததும் நவின்று இனிமேலாயினும் தேவரீர் தேவபட்டத் திற்கு வரலாமென்று திசைப்பாலரும், இந்திராணியும், தேவகுருவும், ஊற்ற முடன் அழைக்க, தேவகுருவின் திருவடியைப்பணிந்து கண்ணீர்சொரிந்து தேவரீரைத்தெரியாமல் அவமதித்த என் தீவினையானது செய்யவேண்டிய வேலைகளையெல்லாஞ் சீராகவே முடித்தது; இனிமேற்பொறுக்கமாட்டேன், 'பொறுப்பது சான்றோர்கடன்' ஆதலால் என்னை ஆண்டருளும் என்று போற் றவும், இந்திராணிமுதலிய யாவரும் வாழ்த்தவும் இரக்கங்கொண்டு இந்திர னுடைய இருகரத்தையும்பற்றி எடுத்துவாழ்த்தி அமராபுரிக்குச்சென்று மங்க ளஸ்நானம் ஆட்டி தேவசிங்காதனத்தில்வைத்து திவ்வியகிரீடந்தரித்து அரசு புரிந்து வரும்போது ஒவ்வொருவேளை மதிமயக்கம் தோன்ற வியாழபகவானு டைய பூவடிபணிந்து சுவாமி! தேவரீர் கிருபைசெய்யாமல் என்மயக்கந்தீர மாட்டாது, "ஈசனுக்கிழைத்தகுற்றந் தேசிகனெண்ணித்தீர்க்கும், தேசிகற் கிழைத்தகுற்றம் குரவனேதீர்ப்பதன்றிப், பேசுவதெவனேதன்னைப் பிழைத்த காரணத்தாலையன், வாசவன் பழியைத்தீர்ப்பான் குரவனேவழியுங்கூற" சர்வ லோக நாயகராகிய சாம்பசிவனுக்கு ஒருகுற்றஞ்செய்தால் ஆசாரியரிடத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம், ஆசாரியருக்கு ஒரு குற்றஞ்செய்தால் ஈசன்முதல் மற்றியாவர்களாலுந் தீர்க்கக்கூடாது "அவனரு ளாலே அவன்றாள்வணங்கி" என்பதுபோல் ஆசாரியராலேயே தீர்த்துக்கொ ள்ளவேண்டும் ஆகையால் என்னைக்காப்பாற்றுமென்று வணங்கிய இந்திரன் தன்னை இகழ்ந்தமையால் வந்தபழியைத்தீர்க்கும்பொருட்டு குரவனே ஒரு வழிதேடிச் சிலதேவதூதருடன் பூலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் சகலபுண்ணியதீர்த்தம், திவ்வியஸ்தலங்கள் யாவுங்கண்டு வணங்கிப்பணிந்து தென்திசைக்கு வரும்போது கடம்பவனத்தில்வந்து நிற்கவும்; கலக்கம் மயக் கம் யாவும் அகன்று நல்ல ஞானம்தோன்றிய இந்திரன் குருவினிடத்திற்

சொல்லவும் அவர் தூதனைவிடுத்துத் தேடிப்பார்க்கவும் ஒருசிவலிங்கப்பெருமானும், பொய்கையும் இருக்கக்கண்டு அவ்விடத்தில் நெருங்கிப்புல்பூடு கல்காடுகளைந்து திருக்குடைசாத்தி தேவலோகத்திற்குத் தூதனை அனுப்பி அபிஷேகத்திரவியம் பால் தயிர் கோசலம் கோமயம் தூபதீப நைவேத்தியம் பொன்னுடை இரத்தினாபரணம் இவைகளெல்லாங்கொண்டு வரச்சொல்லி விசுவகருமனைப்பார்த்து அஷ்டகஜம் தாங்கும் இந்திரமணி விமானம் அமைக்க விடுத்து அர்ச்சனைசெய்யப் புஷ்பம் வேண்டுமே என்று இருக்கும்போது அந்தப்பொய்கை நிரம்பப்பொற்றாமரை மலராக நிறைந்திருக்கப் பறித்து, அந்தப்பொய்கைக்குப் பொற்றாமரைப் பொய்கையென்று பேரிட்டுப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது தெய்வத்தச்சன் ஆகாயத்திலிருந்து இறக்கிய விமானம் சாத்திப் பொய்கையில் மூழ்கி தூதர்கொண்டுவந்த திருமஞ்சனத் திரவியங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து ஆடையாபரணந்தரித்து நிவேதனஞ்செய்து பொற்றாமரைமலரால் அருச்சனைபுரிந்து தூபதீபமங்கள ஆலத்திகுடை கவரி சுருட்டி ஆலவட்டம் பூர்ணகும்ப உபசாரமுஞ்செய்து கண்ணுங் கருத்தும் மனமுங்களிக்க அடியேன்வினையை யவிப்பதற்கு அருவாயுருவாயமைந்தெழுந்த விடையாய் போற்றி, வேதத்தின் வித்தேபோற்றி, கடம்பநீழலுடையாய்போற்றி; உயிருக்குயிராயுறைந்தாய்போற்றி, உடுபதியார்சடையுடையாய்போற்றி, ஐந்தெழுத்தாய்ச்சமைந்தாய்போற்றி, தனிமுதலே என்று துதித்து ஏத்திப்பணிந்து ஆகமவிதிமுறைதப்பாது பூசித்து மதிமயக்க நீங்கியபின், வானவர்குருவும் வானவர்கணமும் வானவர்கோவும் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற சமுத்திரமருங்கில்வந்து விஷ்ணுவையும் பூசித்துத் தீனதயாளுவாகியதெய்வமே! ஆபத்பாந்தவா அனாதரக்ஷகா அஷ்டாக்ஷரப்பொருளே அடியேன்உன்னடைக்கலம் என்று தொழுது இந்திரலோகம்புகுந்து சிங்காசனத்தில் இருந்து இமையவர்களும் எண்டிசைப்பாலரும் வசுக்களெண்மரும் ஏகாதசருத்திரரும் பதினெண் கணங்களும் நெருங்க, தேவதுந்துபிமுழங்க, பாரிசாதமலர்தூவ, அரசபட்டந்தரித்துக்கொண்டு ஆயிரங்கண்ணன் அயிராணிசமேதனாக இமையவர் வேந்தனாகியிருந்து அயன் அரிஅரன்முதல் யாவரும் ஆசீர்வதிக்க, கட்டியங்கூற, கணிகையர் ஆட, பதியும்நிதியும் பலமும்பெற்று மதிதவறாமல் வாழ்விற்சிறந்தனன் கேளும்மருகனே அகஸ்தியர் சாபத்தால் மலைப்பாம்பாகி வனத்திலுழன்ற நகுஷமகாராஜனும் உம்மைக்கண்டகாலத்தினால் சாபந்தொலைந்து திவ்யரூபம்பெற்றுச்சுவர்க்கலோகஞ்சேர்ந்தசங்கதிஉமக்குத்தெரியுமே,சந்திரகுலோத்துங்கராகிய தருமநந்தனா! மலைப்பாம்பாகிய நகுஷனைப்போன்றவன் துரியோதனன், தேவேந்திரனே நீர்தான், இந்திராணியே இந்தத் திரௌபதி, சாக்ஷாத்காரமாகிய கடம்பவனக்கடவுளும் வைகுந்தநாதரும் மண்பொதுத் தந்தையும், பிருகஸ்பதியும் இவர்கள்தான் உமக்குத்துணையாகஇருக்கும் துவாரகாபுரிவாசன்; இந்திரன்இந்திராணி அனுபவித்த வருத்தங்களெல்லாம் நீங்கள் அனுபவித்தீர்கள், அவர்கள் எப்படி பழிபாவங்களையும் சத்துருவையும் வென்று அமராவதியை ஆண்டார்களோ அப்படிபோல இன்னங் கொஞ்சக்காலையில் நீங்களும் சத்துருவைவென்று உலகமெல்லாம் ஒருகுடைநீழலில் அரசுசெலுத்தப் போகின்றீர்கள், என்று

வார்த்தைக்குத் தவறுவாராதுஎன்று மங்களாசாசனஞ்சொல்லிச் சகல அரசர்களும் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலிமுதலிய யாவர்களும் அடங்கா மகிழ்ச்சி அடையும்படியாகவிடைபெற்றுக்கொண்டு சதுரங்கசேனைகளும்சூழச் சல்லிய மகாராஜன் இரதம் ஏறும்போது ஐவர்களும் பின்தொடர்ந்து வழிவிடுத்துத் திரும்புங்காலத்தில் முரசக்கொடியோன் மாமா! நான்கேட்டுக்கொண்ட வாக்கியம் மறந்துவிடப் போகிறீரென்று உறுத்தியபோது ஒருக்காலும் மறவேன்; உள்ளத்திற்பதித்தேன்,உமது இஷ்டப்படிமுடிப்பேன்என்று மரியாதைசெய்து நிறுத்திவிட்டு அஸ்தினபுரம்போய்ச்சேர்ந்து அரவக்கொடியோன் முதலாகிய யாவர்களையுங்கண்டு வந்தனை வழிபாடுகள்பெற்று பதிலுபசாரமுஞ் சொல்லி வணங்காமுடியோனிடத்தில் படைத்துணையாக உற்றுவாழ்ந்திருந்தான். ஐவர் முதல்வனும் அரசர்களும் உபலாவியத்தில் இருந்தார்கள்; அவ்வேளையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அருச்சுனனும் துவாரகையிலிருந்து இரதம் ஊர்ந்து இன்பமுற்று பாரதயுத்தத்திற்குத் தகுந்த யோசனைசெய்ய வந்தார்கள், எல்லோரும் எழுந்து உபசரிக்கவும் தருமநந்தனனைத் தாங்களும்பணிந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் படைத்துணை கேட்கப்போனதும், துரியோதனன் படைத்துணைவிரும்பி அவ்விடம்வந்ததும், நடந்தசெய்திகளும் சுவாமி மொழிந்ததும் துணையாயமைந்ததும் யாவையுமறக்காமல் பற்குனன் தருமராஜனுக்குச் சொல்லக்கேட்டு உடல் பூரித்து மகிழ்ந்து இவ்விடத்தில் சல்லியராஜன்படைத்துணைவர வழியில்தன்பேரால் தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்து வஞ்சனையாக வழிமடக்கிச் சுயோதனன் படைத்துணைக்கொண்டதும் மத்திரராசன்வந்து சொல்லிப்போன வசனங்களியாவையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்குத் தருமர்சொல்லக்கேட்டு ஒருவருக்கொருவர்மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டு மேல்நடக்கவேண்டியகாரியங்களையும்முறைமைகளையும் யுத்திசெய்துகொண்டு இருந்தார்கள்.

இப்பால், உபலாவியம்விட்டுப்புறப்பட்ட உலூகமாமுனிவர் மலைகள், கெவிகள், வனங்கள், வனாந்திரங்கள், மேடுகள், காடுகள், பாலைகள், சோலைகள், சாலைகள், நாடுகள், நகரங்கள், யாவுங்கடந்து அஸ்தினபுரத்திற்குவந்து வீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமா, விதுரர் முதலாகிய பெரியோர்கள் அரண்மனைக்குச்சென்று சத்தியவாய்மைதப்பாத பாண்டவர்கள் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்சொன்னார்கள் என்று சொல்லி, தானும்வந்தித்து அவர்கள் தந்த வந்தனமுங்கொண்டு மரியாதையும்பெற்று தான்கற்ற வேதசாத்திரம், நீதிசாத்திரம், தருமசாத்திரம், ஞானசாத்திரம் இவைமுதலாகியநூல்களெல்லாம் எடுத்துக்காட்ட அந்தப் புத்திமான்கள்கேட்டு செவிநிரம்பிய தேவாமிர்தத்திலும் இனியசொற்களைக்கேட்க இதுவே புண்ணியதினமென்றும் தேவரீருடையதிருவடியைத்தாங்க இக்கரம் இன்றுசெய்ததே பாக்கியமென்றும் தம்மைத் தரிசிக்கப்பெற்றதே நாங்கள் கண்படைத்ததற்கு இலாபமென்றும் சொல்லி உடல் புளகமுற்று உபசாரஞ்செய்து உதிட்டிரன்முதல் மற்றெல்லோர் க்ஷேமங்களை விசாரித்து சிந்தைமகிழ்ந்துவந்த புரோகிதருக்குத்திடஞ்சொல்லியிருந்து மறுநாள்காலையில் மதுநிறைந்த மலர்மாலையும் முப்புரிநூலும் தழைத்

திலங்கிய மார்பினனுகிய உலூகமாமுனி திருதராட்டிர மகாராசாவின்பெரிய சபைக்குச்சென்ருர். அவரைக்கண்ட யாவரும் தண்டஞ்சமர்ப்பித்து தேவ குருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவானைக்கண்ட தேவேந்திரன்முதலாகிய சபையார் செய்யும்உபசாரம்போல் எல்லோரும் வணங்கிப்பணிந்துமங்களாசாசனம்பெற வும் வணங்காமுடிபொறுத்த துரியோதனமகாராசனும் எதிர்கொண்டுகண்டு இருபதங்களிலும் தீர்க்கதண்டனிட்டு நயமாகியவசனத்துடன் நவரத்னகஜித மான ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து கண்ணில்லாத காவலனுக்குச்சொ ல்ல, அவரும் இவருக்கு இருகரத்தையுங்குவித்துவணங்க உலூகமாமுனிவர் அரசன்முதல் யாவர்களுக்கும் ஆசீர்வசனஞ்செய்து அநுஜ்ஞைகொடுக்கப்பெ ற்று, விந்தைகிரிக்கு ஒப்பாகி மேல்நிமிர்ந்த தோள்களையுடைய விரதவீரிய வீஷ்மர்முதலிய மேலோர்களும் உள்ளக்களிப்புடன் உவந்துநோக்கி தேவரீர் வந்தகாரியம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று செப்பவும், எட்டுக்கிரியுமயங்க விழி த்து வட்டக்கிரியுங்கலங்க மிதித்து மதர்த்துக் கட்டுத்தறியை முறிக்கும்மதங் கொண்ட பட்டத்து யானையை உடைய திட்டியற்ற திருதராட்டிரனும் அவன் குமாரர்களும் கன்னனும் சகுனியும் கொதிக்கு மனத்தாற்குன்றவும் தூதுவந்த உலூகமாமுனிவர் தான்வந்தவரலாற்றை ஒழுங்காக விரித்துச் சொல்லுகின்ருர்.

பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் ஆரும் அறியாமல் அஞ் ஞாதவாசமும்போக்கியபாண்டுமைந்தர் ஐவரும்வெளிப்பட்டு உபலாவியத்தில வந்திருக்கின்ருர்கள். ஆதியில் அநேகம் அரசர்களுங்காண மாயச்சூதாடி மயக்கிவென்ற இராச்சியத்தை மறுபடியும் அவர்களுக்கேகொடுத்துவிடாமல், நீங்கள் கைக்கொண்டு ஆண்டு அனுபவித்துவந்த வளம்நிறைந்த பூமியைப் பதின்மூன்றுவருடங்கழித்து வந்தால்கொடுத்துவிடுகிறேமென்றுமுன்ன மொ ழிந்திருக்கின்றீர்களாம்; அச்சத்தியவாக்கின்படி இப்போதுபாண்டவர்களுக்கு நாடுகொடுக்கின்றீர்களா? கொடுக்கமாட்டீர்களா? நாங்கள் இராச்சியங்கொடுக்க மாட்டோம், யுத்தமே சம்மதிதானென்றுசொல்லுவீரானுல் இந்திரப்பிரஸ்தத் திலிருந்துவாழ்ந்த ஐவரையும் விசுவாசவார்த்தைகள்சொல்லி அழைத்துவந்து வாய்ப்பேச்சுபேசவொட்டாமல் மோசச்சூதாடித் தேசத்தைக்கைக்கொண்ட நாசத்தைப்போல் மோசயுத்தஞ்செய்ய எண்ணுமல்எதிரில்இளைக்காமல்நின்று மோதியுத்தஞ்செய்ய நினைப்பீராகில் வெளிப்படுங்கள்; அப்படியே ஞாயமாக யுத்தஞ்செய்தபோதிலும் நீங்கள் ஒருக்காலும் ஜயம்பெறுவதில்லை வீணுகிய எண்ணம்வேண்டாம், ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் அழகினையுடைய செங்கா லன்னமும் கருங்கால் மயில்களும் கலந்துவிளையாட கிளிநாடுங் குயில்பாடும் வளநாட்டையுடையமன்னவர்களே! தமையன்தம்பிமார்கள்வேற்றுமையில்லா மல் ஆதியிலிருந்த அன்புரிமையைப்பாராட்டிக்கலந்துவாழ்வீர்களாகில் பெரு வாழ்வும் பெருந்தனமும் பெருநிதியும் பெரும்புகழும் பெருமையும்வரும்; இவ் விதமாகப்பொருந்தி வாழ்வுபெறுமலும் விருதாவாய்ப் பாண்டவர்களுடன் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணினுல் நாம் அழிந்துபோவோமென்று சற்றுநினையாமல் எவ்விதத்திலும் வெற்றியடைவோமென்று நினைப்பதுசரியன்று, எவ்விதத்தி

லும் வெற்றியடைவோமென்றுகருதி எதிர்ப்பீர்களாகில் உங்களால் அவர்களை வெல்லுவதென்பது அரிது அரிது, ஏனெனில் கண்கறுத்து மனங்கறுத்துக் கதையைத்தாங்கிய பலமுடைய வீமசேனனும் காண்டீபதாரனாகிய அருச்சுனனும் நகுலனும் சகதேவனும் யுத்தகளத்திற்புகுந்துவிட்டால் சத்துருவாகிய நீங்கள் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடன் அழிந்து அவிந்துபோவீர்கள், முனிவர்கள் சொல்லும் வாக்கியமும் மெய்யாகாமற்போமோ; ஐயா! ஒருக்காலும் பொய்யாகமாட்டாதே என்று உலூகமாமுனி சொல்லவும் சந்தனமரங்கள் தங்கும் செம்பொன்மேருவைத்திரட்டி இணையற்றுயர்ந்து துணையெனவகுத்த பிரகாசம்பொருந்திய புயத்தையுடையகுருகுலத்தில் அருந்தவத்தில்வந்த சுயோதனராசன் உலூகமாமுனிவரைப்பார்த்து இவ்விடத்தில் இதுவரையிலும் பூனைபோலிருந்து பெரும்புலிபோற்சொல்லிய உன்வாக்கியம் நாங்கள் செய்யப்போகின்ற யுத்தத்தைப்பார்க்கிலும் மிகக்கொடியதாக விருக்கின்றது; நல்லது ஐயரே உமது வாக்கியத்தையும் எங்களிருதிறத்தாருடைய ஆண்மையின் சிலாக்கியத்தையும் தருமவான்களின் யோக்கியத்தையும் நாளை நடத்தப்போகிற யுத்தகளத்தில்பார்த்து அறியலாமென்றும் கல்விமுதலாகிய சகல வித்தையுங்கற்று அதினுடைய உண்மையறிந்து நடக்குங் கருத்தில்லாத துரியோதனன்சொல்லியமொழிகளையெல்லாங்கேட்டுத் தத்துவஞானியாகிய விசயவில் விதுரமஹாராஜன் சொல்லுகின்றார். அப்பா? சூதினாற் கைக்கொண்ட நாட்டைமறுபடியுங் கொடுத்து விடுகிறேனென்று சொல்லியபடி பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் புன்மைமேலிட்டு அறிவிலாமலிருக்கும் மூடர்களுடைய துர்ப்போதனையைக் கேட்பாயாகில் ஸ்ரீமஹாலட்சுமி உன்னைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடுவாளே, நால்வகைச்சேனைகளும் பந்துக்களும் நாசமடைந்துபோம்; நல்ல தல்ல, அல்லல்வருமென்றான். துரோணாசாரியர் அந்தச்சமயத்தில்சத்தியாவர்த்தத் தாமனைநோக்கி அரசே! பன்னிரண்டுவருடங் காட்டிலும் ஒருவருடநாட்டிலுமிருந்து மீண்டுவருவீராகில் உங்கள்செல்வத்தை உங்களுக்குக்கொடுத்து விடுகிறேனென்று இராஜசபையில் திரமாகச்சொல்லிய உமது சத்தியவசனம் தவறிப்போம் சேனாசயினியங்களைக்கொண்டு வீரப்பிரதாபத்துடன் யுத்தஞ்செய்ய நினைப்பது ஞாயமல்ல, உலகம்பழிக்கும் பெரும்பிழையாகும்; பாண்டவர்கள்மேல் அந்தப்பழிகளையும் ஒருவழியாகத் தள்ளிப் போர் புரிவீர்களாகில் தன் காண்டீபத்தில் இருந்து விடும் சரங்களினுடைய முனைவாய்கள்தோறும் இரத்த மாமிசச்சேறும் உயிரும் நக்கும்படியாகப் போக்கி விடுவான், பெரிய அவமானமுஞ் செய்வான், பிறர்பலம்வேண்டாமல் தன் பலம் வேண்டிய காண்டீபனாகிய தனஞ்சயன் என்று இதமாகவே சொல்லவும் துரியோதனன்கேட்டு உத்தமராகிய இத்தனைபேரும் எத்தனை விதமாகச் சொன்னாலும் என்சித்தமிரங்கி எள்ளத்தனைநாடும் கொடுப்பதென்பதே இல்லை; மண்டைகள்கிழியச் சண்டைகள்செய்து வென்றவர்களுக்குச் சொந்தமே இந்தராச்சியம் என்று இயம்பிய பேரனை ஏறநோக்கிக் கொன்று கசகசவென்று மென்று தின்றுவிடலாமென்று பல்லைக்கடித்து சிறந்த புத்திரனாகிய திருதராட்டிரனைப்பார்த்து உன் குமாரனாகிய துரியோதனன் ஒருவர் சொல்

லும் புத்திவழியிலும்வாரான், தன்சுயபுத்தியையும் உன்னிப்பாரான், சின்னஞ் சிறியார்வார்த்தையைக்கேட்டு, நமதுதிங்கள்மரபின் நீதிமுறைமையைக் கைவிட்டுப்போட்டுப் பதின்மூன்றாண்டு வனவாசஞ்செய்து வாருங்களென்றுசொல்லிய உறுதிவாக்கியத்தின் வண்ணம் உன்புதல்வராகிய பாண்டவர்கள் காட்டைக்கழித்து நாட்டில்வந்து ஒரு உத்தமனைத் தூதாக அனுப்பி நாட்டைக் கேட்டவிடத்திலும் ஐவருக்கும் நாடுங்கொடாமல், வெவ்விய வினைக்கு மேலாகும் போர்புரிய விரும்புவானேயாகில் மகாமேருவுக்கொப்பாகிய காண்டீபங் கரத்திலேந்தி வந்து எதிர்க்கும் விசயனுக்கு எதிரில் வில்வளைத்துப்போர்செய்யும் வீரன் எவன் இருக்கின்றான்; அவன் திருஷ்டிக்கு எதிர்நிற்பவர்கள் யாவருமில்லையே, எவர்கள் வல்லமையைக்கண்டு இவன் இப்படித் துள்ளுகின்றான், ஊமை கண்டகனவுபோல் பேசுவதில் உபயோகமில்லையே, வாக்கினால் அளப்பதில் வருவதொன்றில்லை, வெளிப்பட்டபாண்டவர்விடப்போகின்றதுமில்லை. ஆகையால் காதுகேளாதாரைப்போற் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதிற் காரியமில்லை. முன்னுக்கு இன்பம் பின்னுக்குத்துன்பம்வாய்க்கும், இனிப்புவயிற்றுக்குக்கேடு, வருத்தமாக உனக்குவரும் புன்மை கலகஞ்செய்வோர்க்கெல்லாம் நன்மை, உன்புத்திரனுக்குத்தெரியப்படுத்திஆதியிற்சொல்லியசொல்தப்பாமல் ஐவருக்கும் நாடு கொடுப்பதே நலமென்று வீஷ்மர் மிகுந்த கோபங்கொண்டு திருதராட்டிரனுக்குச்சொல்லிவரும்போது பக்கத்திலிருந்த அங்கதேசாதிபதி பதைபதைத்து வெகுளிமேற்கொண்டு ஈரேழுலகினும் எனக்கு எதிர் இல்லையென்று இறுமாந்திருக்கும் வீரன் யானொருவனிருக்க முன்பின் எண்ணிப்பாராமல் அருச்சுனனுக்கு எதிர் யாருமில்லையென்று அவனையே அதிகசிலாக்கியமாகப் பேசிவருகின்றீர். பொக்கைவாயன் பொரிமாவைமெச்சிய விதம் போல் மகிழ்ந்து புகழ்கின்றீர். உமது வல்லமைக்கும் நீர் கற்ற தனுர்வேதத்திற்கும் விசயன் மேற்பட்டவனென்று சொல்லவேண்டியதே யன்றி, உலகத்தில் ஒருவரும் அவனுக்கு ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று நீர் எப்படிசொல்லுவீர் ? ஓ வீஷ்மரே ! ஒரு ஏழைக்குடித்தனக்காரன் காடுஅடர்ந்த ஏரிகரையோரத்தில் ஏரைப்பூட்டி உழுதான், அந்தக்காட்டில் இருந்து வேங்கையொன்றெழுந்து உழுகின்ற மாட்டைப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொண்டது, அந்தக்குடியானவன் விசனம் அடைந்து கண்ணீர்சொரிய, அந்த வேங்கைநோக்கி ஏன் அழுகின்றாய்? உழுகின்றவனே என்னலும், ஐயா! எனக்கொருபெண்ணுண்டு, அந்தப்பெண் தனக்கு திடவீரதைரியசாலியாக ஒருநாயகன்வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தாள், நானும் எங்கள்பந்துக்களிலும் மற்றஉலகங்களிலுந் தேடிக் காணாமல்வருந்தி யிருந்தேன், உம்மைகண்டுமகிழ்ந்தேன், ஆனால் நீர் மிருகமாயிருப்பதினால் என்குலத்துக்கும் இவ்வுலகத்துக்கும் விரோதமாக இருக்குமே யென்று விசனப்படுகின்றேன் என்றான். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு வேங்கையானது உள்ளமகிழ்ந்து 'பெண்ணென்றாற் பேயும் இரங்கும்' என்னும் வசனப்படி மயங்கி யான் எப்படி யிருந்தாலும் குறைவில்லை, மேலும் வீரரொன்னுந் தைரியசாலிகள் எந்தக் குலத்திற்பிறந்தாலும் தோஷமில்லை, என்னிடத்திற் கொலைத்தொழில் இல்லை, உம்முடைய குமாரத்தியைக்கொடுத்

தால் வேண்டிய செல்வங்கொடுப்பேன் என்று வேங்கைசொல்லக்கேட்டு, நான் வீட்டுக்குப்போய் மாட்டை விட்டுவிட்டு வருகின்றேன், இவ்விடத்தில் தானே இருமென்றுசொல்லி சற்றுத்தூரம் குடியானவன்சென்று ஒருநாழிகை மறைந்து இருந்துமறுபடியும்வந்து, வீரதீர மருமகனே! வீட்டுக்குப்போய் என் குமாரத்தி இடத்திலும் உன் மாமியாரிடத்திலும் இவ்வார்த்தையைச்சொன்னேன், அவர்களும் எங்கள் பந்துக்களிற் சிலரும் சந்தோஷம் அடைந்து இப்போதே விவாகமுடிக்கவேண்டும் என்றார்கள். என்பெண்ணானவள் தேம்பித்தேம்பி அழுதாள், ஏன் அம்மா அழுகிறாய் என்று கேட்டேன், உலகத்தில் வாழும் உத்தமிகளைப்போல், காட்டில்வாழும் மிருகராசபுருஷனைத் தழுவி முத்தமிட்டுக்கொஞ்சிக்குலாவி விளையாடி வாழ்வதற்குப் பாக்கியம்செய்யாத பாவியானேன் என்றாள்,என்னகாரணத்தால்என்றேன்; இருகரங்களில் நகங்களும், வாயிற்கோரதந்தங்களும் இருப்பதினால், எப்படித்தழுவுவேன்,இவைகள் மாத்திரம் இல்லாவிட்டால் எனக்குக்கிடைத்த புருஷருடைய சுந்தரத்திற்கு என்னைப்போன்ற பெண்கள் ஏக்கங்கொள்ள வேண்டும், அல்லது கைகால்கள் வீக்கங்கொள்ளவேண்டும், என்னசிலாக்கியம் என்னுடையபாக்கியம் என்றாள் என்று குடியானவன் சொல்லவும், வேங்கைவருந்தி நகங்களையும் பற்களையும் அடக்கிக்கொண்டுதேகத்திற்படவொட்டாமல் உமதுகுமாரத்தியுடன்கொஞ்சி விளையாடுகிறேன் மாமாஎன்றுசொல்லிற்று; அதைக்கேட்டு இதோபாரும் எங்கள் நகங்களை க்ஷவரகன்வாங்கிப்போடுவதுபோல நீரும் வாங்கிப்போடும், அப்போது குடித்தனமுறைமைக்குத் தரித்திரமில்லாத சவுக்கியமாம் என்றான். அதைக்கேட்டு அப்படியே செய்யுமென்று வேங்கைசொல்லவும் க்ஷவரகனை அழைத்து வருவேனென்றுபோய் ஒருதச்சனை அழைத்துவந்து இருகரங்களிலும் இருக்கும் கூர்மையாகிய நகங்களை அடியோடு நறுக்கிவிட்டு வாயைக் காட்டச்சொல்லிக் கோரதந்தங்களைக் குறடுகொண்டு பிடுங்கிவிட்டுப்போபோ வென்று முகத்தில்ஒருஅறைகொடுத்தான்.அந்தஅறையைத்தாங்கிய வேங்கையானது கோபித்து பெருவியாதிகொண்ட ஈயாத லோபியின் விரல் குறைந்திருக்கும் அங்கைபோன்ற கூழைக்கரத்தால் ஓங்கி ஓங்கி மோதும்போது தாற்றுக்கோல்வாங்கி வீசினான். அப்போதே உயிர்இழந்தவேங்கை நனிவருந்தி ஓட்டம்பிடித்து வலிப்பெடுத்து மாய்ந்துவிட்டது. ஐயா வீஷ்மமோ! வீரமும் வில்லும் தவமும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் பறிகொடுத்து நகமிழந்த வேங்கைப்புலிபோல் நலிவுற்ற பரசுராமனைத் தீட்டியமரத்திற் கூர்பார்ப்பதுபோல் அவனிடத்தில் கற்ற அற்பவித்தையைக்கொண்டு அம்பையென்னும் பெண்ணுக்காக முதுகிட்டோடச்செய்த சேவகத்தை மேற்கொண்டாய். அது அல்லாமல்எந்தவிடத்தில் எந்த வீரர்களைவென்று வெற்றிபெற்றிருக்கின்றாய்; உன் பண்டவாளம் இப்படி இருக்க, யாரையும் அலட்சியமாகத் தூறிச்சொல்லுவது "அநியாயம் அநியாயம் காங்கேயனே உமக்கு இது ஞாயமல்லவென்று கண்கள்சிவந்து கடுகடுத்து கன்னன்சொன்ன மொழியைக் காங்கேயன் கேட்டு கடுங்கோபங்கொண்டு அடா கச்சைக்கொடியோனே! நானென்ன யுத்தஞ் செய்தேன், எங்கே வீரப்பிரதாபம்பெற்றேன், ஆளில்லாக்காலத்தில் வீண்

வார்த்தைகளைப்பேசி அகப்பட்டுக்கொண்டு ஆரிடத்தில் விழித்தேன், நான் எவ்வளவு அப்பா, கன்னு, நீயோ சுத்தசாமர்த்தியன், ஒருவர்துணைவேண்டா வீரன், சொல்லிய வீரந்தப்பாதவன், வல்லமைசாலி, மெத்தவும் நல்லவன், வெவ்விய புகையெழும்பும் புத்திரகாமேஷ்டி அக்கினியில் துருபதேய மகா ராசனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்த மயிலைப்போன்ற திரௌபதையின்சுயம்வர காலத்தில் வில்லைவளைத்து மச்சயந்திரத்தை அடித்து மாலைசூட்டுவதற்கு வந்திருந்த மன்னவர்களெல்லாரும் மதிமயங்கப் பயத்தைத்தரும்படியாகிய வில்லை எடுத்து நிறுத்தி இழுத்து வளைத்து நாண்பூட்டி நாணமலிருந்தவன் நீதானே, அடா கவசகுண்டலா? சகல அரசர்களும் தலைகுனியும்படியாகப் பிராமண வடிவத்துடன்வந்து வில்லைவளைத்து வன்மை, சிறுநுண்மை, சலம், நிச்சலம் என்னும் நான்கு குறியாகவைத்த மச்சயந்திரம் அறுந்துவிழும் படியாக அம்பினால் எய்து, பாஞ்சாலி மாலைசூட்டக்கைப்பற்றிக்கொண்டுபோகும் கைவலிமையையுடைய விசயனைப்பார்த்து ஐயோபெண்ணைக்கொண்டு போகின்றானே பிராமணன், நமதுகுலத்தாராகிய அரசர்களுக்கெல்லாம் மானமும் ஈனமும் வீரமும் வெட்கமும் இல்லையா என்று இந்தத்துரியோதனன் மனவருத்தப்படு கையில், தனுர்ப்பாணங்களுடன்சென்று கிரீடியைத் தகைந்து யுத்தஞ்செய்து திரௌபதையை மீட்டுக்கொண்டுவந்த வீராதிவீரன் நீதானே, வனவாசஞ்செய்யும் பாண்டவர்களை அவமானஞ் செய்யநினைத்து, மன்னர் மண்டலிகரும் நால்வகைச்சேனையும் இராசஸ்திரீகளும் சுவேத க்ஷத்திரமுடைய வணங்காமுடியோனும் நீயும் வனஞ்சுற்றிப்பார்த்து சலக்கிரீடை பண்ணிவருவோம் என்றுபோன நாளையில் கந்திருவனுக்கும் உங்களுக்குங்கலகம் நடந்து எல்லோரையும் பிடித்துப் பின்கட்டாகக்கட்டிப் பிணையலாடிக் கொண்டு போம்பொழுது தருமராசனுடைய சரணங்களில் விழுந்து அழுது சிறை நீக்கிவிடவேண்டும் தேவரீரென்று தூதுவர் சொல்லக்கேட்டு, வீமனையும் அருச்சுனனையும் விடுத்து மீட்டுவிட்டபோது அந்த இடத்தில் நீயல்லவோமுன்னின்று வெற்றிபொருந்திய யுத்தஞ்செய்து மீட்டாய், அடா தாஷ்டிகா! போனதெல்லாம்போகட்டும், நேற்று விராடபுரத்தில் ஒருஅக்ஷௌஹிணி சேனைகளும் கோடிதேர்களும்நாமுஞ்சென்று பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுவரும் போது உண்டைவிற்பிடித்துக்கொண்டுதிரியும் உத்தரகுமாரன் தேர்செலுத்த உத்தரதிசையில்வந்து அக்ஷௌஹிணிசேனைகளையும் கோடிரதங்களையும்பாணங்களினால் மூடி அரசனையுந்தேடி பழிப்பாகப்பாடி என்னையுந் துரோணர்முதலாகிய பேர்களையும் நாடியடித்து நீயும் ஓடி ஒளிக்கத்தடுத்து நானுவிதபங்கஞ் செய்து தலைத்துணியையும் பிடுங்கிக்கொள்ளக்கொடுத்து, மடக்கிப் பசுக்களையும் விடுத்துவரும்படிமாட்டியவிசயன் ஒருவனே அன்றி இரண்டுபேரல்லவே, அப்போது அருச்சுனனைவென்று பசுக்களையுங்கொண்டு துரியோதனனையும் வெற்றிபெறச்செய்து சகல செல்வமுங்கொடுத்து அஸ்தினபுரத்திற்சேர்த்த உத்தமவீரன் பதினான்குலோகமும் ஒருவனென்றிருக்கும் தீரன் நீதானே, இப்போது பசுமைநிறமும் வாசனையுந்தேனுமருவிய துளபமாலை அணிந்த சீதரன் சாரத்தியஞ்செய்யக் காண்டீபமும் கணையுங்கரத்திலேந்தி யுத்தஞ்செய்ய

வரும் சவ்வியசாசியை வெல்வதற்கு வேறொரு வீரர்கள் எக்காலும் இல்லை, முக்காலுஞ்சொன்னேன், நீயொரு பிராணிதான் மருந்தைப்போல் வெற்றி பெறுவதற்குப்பொருந்திஇருக்கின்றாய், நல்லகுலத்தை நாசஞ்செய்யத்தோன் றியகன்றோ? இவ்விடத்திலிருக்கும் யாவரும்உயிருடனிருந்து உள்ளங்கைப்புண் போல்பார்க்க இருக்கின்றோம் உனதுவல்லமையைஎன்று கங்காபுத்திரன்சொ ல்லகன்னன்மறுமொழிகூறாமலும் மனத்தில்ஒன்றுந்தோன்றாமலும் இருக்குஞ் சமயத்தில்துரியோதனன் கையொடுகைதட்டிக்கொட்டிக் கலகலவென்றுகுலு ங்கநகைத்துக் கெட்டிகெட்டி அண்ணாவாகிய கர்னராசனே! வீஷ்டுமர் பாண் டவர்கள் மேலிருக்கும் இஷ்டத்தினால் சொல்லும் வார்த்தை என்று பட்டப் பகற்போல் தெரியவருகின்றது, துஷ்டப்பகையைப் போக்கவும் இஷ்டனாகிய என்னைக்காக்கவும்அஷ்டதிசையிலும் பேர்பெற்றவள்ளலே! அதைரியம்வேண் டாம் என்று தட்டிக்கொடுத்து, தூதாகவந்து எதிரிலிருந்த பிராமணனை நோ க்கி வேலையில்லாமல் இவ் வீண்வார்த்தையைப் பேசவந்தீர் என்று அவமதி த்து இங்கிருக்கும் நாடுகளெல்லாம் எங்களுடையது, அங்கிருக்குங் காடுகளெ ல்லாம் அவர்களுடையது, அரசர்முதலியகுடிப்படைகளெல்லாம் எங்களுடை யது, ஆரணியவாசமாகிய மிருகங்களெல்லாம் அவர்களுடையது, தனதானிய போசன அனுபவம் எங்களுடையது,சரகு கந்தமூல அனுபவம் அவர்களுடை யது, முன்னமே இவ்வாறுதெய்வம்முடித்தே இருக்கின்றது; அதுதோன்றாமல் உம்மைத் தூது அனுப்பியது வறுமையின்காரியமென்றே தோன்றுகின்றது; ஆகையால் நீர் சீக்கிரம்போய் ஐவருக்குந்தெரிவித்து ஆசையை விட்டுவிடும் படியாகப் போதியும் என்று சர்ப்பக்கொடியோன் சொல்லவும், சந்திர குலத் திற்கு உரித்தாகிய திரிதராட்டிர மஹாராஜன் துரியோதனனைக்கடிந்து, சிறந்த பெரியோர்களும் அரசர்களும் பொருந்திய பெரிய சபையில் அழகுந் தகுதியும் இல்லாதசொற்களை நீசொல்லியது நன்மையோஎன்று அதட்டி அடக்கிப்பாண் டவர்கள்மேல் பக்ஷம்வைத்துப் பேசுகிறவனைப்போல் அன்பு நிறைந்த உருவ மாக எதிரில் இருக்கும் உலூகமாமுனியைப்பார்த்து ஐயா! நீர்வந்துசொல்லிய வார்த்தைகளெல்லாம் சத்தியமே; இருதிறத்தவர்களும் மனம் ஒத்து வாழ்வைப் பெறாமல் அமர்செய்வார்களாகில் அழிவதுநித்தியமே, பிழை ப்பார் ஒருவரும் இல்லை, அப்படியுத்தம் விளையாமற் செய்யவேண்டும், எங்கள் பிள்ளைகள் இருதிறத்தாரும் நிறைந்த செல்வத்துடன் சுகப்படும்படியாகிய காரியங்களை யாங்கள்யாவரும் ஆலோசித்துக்கொண்டு,விவேகமே தேகமாகப் படைத்த உண்மையாளராகிய ஐவர்களிடத்திற்கு சஞ்சயமுனிவரை அனுப்பி வைக்கின்றேன். தேவரீர் உபப்பிலாவியத்திற்கு எழுந்தருளிக்குலமும்பலமும் நலமும் தவமும்வரமும் பெற்றிருக்கும் பாண்டவர்கள்துரியோதனாதிகள் மேல் கொண்டிருக்குங் கோபங்களும் மனத்தாபங்களும் சபையிற்கூறிய சபதங் களும் நீங்கும்படியாக அநேகம் தருமஞாயம் குலமுறைமை முதலிய நீதிகளி னாற் றெரிவித்துப் புகழாகிய சகாயஞ்செய்யவேண்டும், பெரியோராகிய தேவ ரீரென்று நமஸ்கரித்து வெகுவித உபசாரமுஞ்செய்து தேவர்களும் தாவிவந்து ஆசைகொண்டு மகிழும்படியாகச் சந்தனபுட்ப கந்த கதம்பமும் பீதாம்பரங்

களும் நவரத்தினகசிதமான ஆபரணங்களுங் கொடுத்துத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்து விடைகொடுக்க, வீஷ்மேர் துரோணர் விதூர்முதலிய பேர்களும் வணங்கிப் பெரிய அரசன்சொல்லிய வண்ணமே நடத்தவேண்டும் உலூகமா முனியே போய்வாரும் என்று செலவுகொடுக்க ஆசீர்வதித்து, அத்தினபுரத்தை விடுத்துக் காடுமலையெல்லாங்கடந்து உபப்பலாவியம் கிட்டித் தன்னைத் தூதுஅனுப்பியஅரசர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும்பொருந்தி இருக்கும் இராச சபைக்கு நேராக வரும்போது யாவரும் வணங்கி உபசரிக்க அவர் அவர்களுக் கெல்லாம் மங்களாசரசனஞ்சொல்லி உயர்ந்தஆதனத்தில் அமர்ந்து இப்போது சொல்லிக்கொண்டுவந்த தூதுபோன வசனங்கள் யாவற்றையுஞ் சொன்னார். அதைக்கேட்டு, பாண்டவர் சகாயன் முதலிய பேர்களும் இனிமேல் நடக்கவேண்டியகாரியங்களுக்கு இப்போது யோசிக்க வேண்டியதென்ன ஒன்றுமில்லை, இனி அவர்கள் அனுப்பும்தூதினால்நேரிடுஞ்சங்கதிகளையும் உள்ளக்குறிப்பையும் வரவரத் தெரிந்து கொள்ளுவோம் என்று அத்தினபுரத்தின் திசையை நோக்கி இருந்தார்கள். கேளும் ஜெனமேஜயமஹாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தபடி நான்சொல்லுகிறேனென்று நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சூதபௌராணிகர் சொல்லிமுடித்தார்.

உலூகமாமுனிதூதுச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

சஞ்சயன் தூதுச்சருக்கம்.

தனியன்

ஒருதலத்திடையவதரித்தணிபொதுவர்சிற்குடிலுறைவதோர்
மரகதப்புயறனைபெடுத்தொருமகவெனத்தனதிருதியால்
அரிதுபற்றியவலகைசெற்றிடவணிமுலைப்பயநுகர்வுரு
மருதிடைத்தவழ்பொருவில்வித்தகன்மலரடிக்கண்வழுத்துவாம்.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! உலூகமாமுனி அஸ்தினபுரத்தை விட்டுவந்தவுடனே நஞ்சினையுடைய நாகத்தைக் கொடியாயுயர்த்த நராதிபனும்பயத்தைத்தரும் வேலாயுதந்தாங்கிய பற்பலமன்னர்களும் வீஷ்மாசாரியர்,வில்திறமைகொண்ட துரோணாசாரியர், தவத்திற்சிறந்த விதுரமகாராஜன், இரவிபுத்திரனாகிய கர்ணன், கிருபாசாரியர், அசுவத்தாமா முதலாகிய பேர்களும் திரிதராட்டிரனும் எதிரில் இருகரங்களையுங்குவித்து வணங்கி வாழ்த்தி நிற்கும் சேனைசயினிய மத்தியில் இந்திரசபைக்கு மேலாகிய இராசமண்டபத்திற் பொருந்தியிருந்து யுத்தியிலும் புத்தியிலும் கல்வியிலும் ஞானத்திலும் இணையில்லாமல் உயர்ந்த சத்தியவசன உத்தமனாகிய சஞ்சயனை வரவழைத்துச் சபையினிடத்தில் இருத்தி என்றென்றைக்கும் சண்டையில்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்ட திருதராட்டிரன் சொல்லுகின்றான். சஞ்சயனே குருகுலத் தரசர்களுக்கு நேரிடும் காரியாகாரியங்களை அறிந்து

சொல்லும்படியாகிய சுதந்தரமும் மாட்சிமையும் உடையவன் நீயாகையால் இருகுலத்தவராகிய கவுரவர்களும் பாண்டவர்களும் உன் சொல்லாகிய நீதி வசனத்தை ஒருக்காலுந் தள்ளமாட்டார்கள், ஆதலால் கருமான் உலைக்கனலுக்கு ஒப்பாகிய கோபங்கொண்ட என் தம்பி பிள்ளைகள் மாறுபட்டுப்பேசுகின்ற வஞ்சினத்தைநீக்கிஇருதிறத்தார்களில்ஒருவர்சமுத்திரஞ்சூழ்ந்தஇவ்வுலகத்தை ஆளும்படியாக உன் உள்ளத்தில் நினைக்கவேண்டும். அளவு சொல்லக்கூடாத கோபக்கருத்தினராகிய என்பிள்ளைகளுக்கு எத்தனைவிதத்திற் சொன்னாலும் அவர்கள் பாண்டவர்களுக்கு நாடுகொடுக்கச் சம்மதியாமல் யுத்தஞ்செய்வதற்கே இசைந்து இருக்கின்றார்கள். என் தம்பி புத்திரர்களோ அப்படி அல்ல, நற்குணங்களிலும் விற்றிறங்களிலும் சத்தியத்திலும் ஆண்மையிலும் குளிர்ச்சியாகிய மிர்து வசனங்களினாலும் நீதியிலும் தருமதானங்களிலும் தவத்திலும் பொய்யில்லாதசத்திய விரதங்களிலும் புகழிலும் அருளிலும் பொறுமையிலும் நிறைந்தபூரண புத்திமான்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடன் என்புத்திரர்கள் இடம அகன்றபோர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்யும்படியாகக் கருத்துக்கொண்டு இருப்பது நன்மையோ; சஞ்சயனே கேளும் பிறவிப்பிணியையும் பெருந்துக்கத்தையும்அநித்திய வாழ்வையும்பாபமாகிய பொருளையும்விளையச்செய்யும் இந்தக்கர்மபூமியின் ஆசையைவிடுத்து சுத்தஞானப்பிறப்பும் மோக்ஷமாகிய சிறப்பும்உண்டாகும்படி விசாலம்பொருந்திய கானகத்திற் பாண்டவர்கள் இன்புற்றிருந்து நித்தியமாகுந்தவத்தைச் செய்யும்படியாக அன்புகொண்டிருக்கும் என் கருத்தையுஞ்சொல்லி நீயுந் தெரியப்படுத்தக்கடவையென்று, அவனருள் அடர்ந்த தன் புத்திக்கு ஒப்பாகச்சொன்னான். இப்படி சொல்லிய வசனம் பாரபக்ஷம் என்று தெரிந்தும் தடைசொல்லாமல் அரசனுடைய கட்டளையைச் சிரசாகக்கொண்டு யாவரும் புகழ மகிழ்ந்து விடை கொடுக்கப் பெற்று அஸ்தினாபுரத்தை விடுத்துக் காடு மேடு மலைகளெல்லாங்கடந்து ஐவர்வாழும் உபப்பிலாவியத்திற்குவந்து அன்றைத்தினமே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளி இருக்கும் திருமாளிகையிற்சென்று திரௌபதியும் பார்த்தனும் வார்த்தையாட மலரணையில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியாகிய அமலனைக்கண்டு தீர்க்கதண்டமாகப்பணிந்து வணங்கித் துதித்துத் தான்வந்தசங்கதிகளிற் சிற்சில காரியங்களைப்பேசி தருமபுத்திரமகாராஜன் முதலிய தராதிபர்கள் கூடியிருக்கும் சபைக்கு நாளைத்தினம்வந்து சகல காரியங்களையும் சொல்லுகிறேனென்று தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் விடுதியிற்போயிருந்து சூரியன் உதையமாகுமுன்னம் எழுந்து நித்தியகருமம் ஸ்நானம் செபம் தவம் முடித்துக்கொண்டு தருமராஜனுடையபெரிய சபைக்குச்சொல்லும்போதுஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் சாத்தகியும் துருபதேய மகாராஜனும் விராடபூபதியும் இன்னம் பற்பல பாஷைமன்னரும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க நடுநாயகமாயிருந்து தஞ்சமென்போரை அஞ்சலென்றளிக்கும் வஞ்சகம் இல்லாதநெஞ்சினனும் மெய்விரதனாகிய உதிட்டிரனைச்சஞ்சயன் விரைந்துசென்று கண்களும் மனமும் களிக்கக்கண்டு அறிவும் திறமும் புகழும்மிகுந்த தகுந்த தம்பிமார்களாகவிளங்கிய வீமார்ச்சுன நகுலசகாதேவர்நால்வரும்; அக்கினியில் தோன்றிக்கற்புக்கு அணியென

இருந்த பாஞ்சாலியும் பின்பக்கத்தில் சிறப்புடன்பொருந்த பெருமையோடு இருந்த அறத்தின் மைந்தன் அங்குவந்த சஞ்சயனை நோக்கிக்கருணைகூர்ந்து எழுந்திரும் என்று சொல்லிஇரத்தினகசிதமாகிய ஆசனங்கொடுப்பித்து அந்த ஆசனத்தின்மேல் உட்காருமென்று அறன்மகன்சொல்ல மகிழ்ந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்துசஞ்சயன்சொல்லுகின்றான். பொய்யைச்சினந்து மெய்யைப்புணர்ந்து வையகங்காக்கும் ஐயனே கேளும்; பாதலத்திற் பொருந்தும் ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகளின் விஷச்சுவாலைகளை அடக்கி இவ்வுலகத்தில் யாவர்க்கும் இன்பம் விளையும்படியாக அமுதகிரணங்களைப் பொழியும் சந்திரன் பிரகாசித்த போதிலும் தாமரைப்புட்பங்கள் சூரியகிரணங்களைக்கண்டுமலரும் இது உண்மையே; அதுபோல உலகமெல்லாம் ஒருகுடையில் ஆளும் திரித ராட்டிர மகாராசனுடைய அருளுக்கும் அன்பிற்கும் உரியவனாகி நான் இருந்த போதிலும் ஒளியும் சிறப்பும் உடைய உமதுமுகத்தைப்பார்த்து உயிர்வாழும் படியாக என்சிந்தையானதுந்த நான்வந்தேன்என்றான். அதைக்கேட்டு சேறு நாறும் வயல்களெல்லாம் செங்கழுநீர் மணம்நாறும் குருநாட்டுக்கு அதிபதி யாகிய குந்திபுதல்வன் அச்சஞ்சயன்கூறிய உபசாரவார்த்தைக்குப் புன்னகை கொண்டு அவனுடைய மனம் மகிழும்படியாக உள்ளன்புடன்இனியவார்த் தைகள் சொல்லி சஞ்சயனே! பெருமைபெற்றிருக்கும் என் பெரிய தந்தை யாகிய திருதராட்டிர மகாராஜனும்; ஐயா அவர்கள் வீஷ்மாசாரியரும், குருசுவாமியாராகிய துரோணாசாரியரும்; கிருபாசாரியரும், கயிலாசபதியின் அருள்நிறைந்து பலஞ்சிறந்த அசுவத்தாமாவும், பெரியஞானம் வரம்புபெறும் சதுரனாகிய சிறியதந்தை விதுரமகாராஜனும் இன்னும் உள்ளபெரியோர்கள் யாவரும் சுகமாக இருக்கின்றார்களா? என்று கேட்க, தூதுவந்த சஞ் சயன் கரத்தைச் சிரத்திற்குவித்து ஐயா அவர்களெல்லோரும் க்ஷேமமா யிருக்கின்றார்கள்; உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாக வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார்கள் என்று சஞ்சயன் சொல்ல; தருமராசன் மனமும்தேகமும்மறந்து புளகமுற்றுச் சொல்லுகின்றார்.

அப்பா? பூர்வம், இராசசபையிற் பொருந்திய மஹாஜனங்களெல்லாரும் உடல்பதறி ஆச்சரியப்படும்படியாகத் தம்பியைநோக்கி திரௌபதையைக் கைப்பிடியாக இழுத்துவந்து என்மடிமேல் வையென்று தனது சிவந்ததொ டையை ஆசனமாகக்காட்டிய துரியோதனமகாராசனும் சுகமா? நேசமாக இருந்து மோசச்சூதாடக் கற்றுணர்ந்த சகுனிமாமாவும் சுகமா? பரிசுத்த முள்ள பாஞ்சாலி யிடையிலுடுத்திய வஸ்திரத்தைத் தடையில்லாமற்பிடித்து உரிந்து சபையில் மானபங்கஞ்செய்த தம்பி துச்சாதனனும் சுகமா? சுத்த வீரர்களை யுத்தஞ்செய்து வெல்வதற்குச் சத்தியில்லாமற் சிங்காரப்பேச்சினால் செயிப்பேன் என்று காலங்கழிக்கும் கன்னனும் சுகமா? மற்றபுத்திரமித்திரர் களுஞ்சுகமா? பற்பலதேசத்துமன்னர்களுஞ்சுகமா? யானைத்தலைவர், சேனைத் தலைவர், படைத்தலைவர், குடைத்தலைவர், கொடித்தலைவர், சேவகர்முதலியயா வர்களுஞ்சுகமாயிருக்கின்றார்களா? என்றுகேட்கும்தருமராசனைநோக்கிச் சஞ்

சயன்சொல்லுகின்றான். பொல்லாங்கென்பவைஎல்லாம்நீங்கிய உள்ளமுடைய வள்ளலே! அவர்கள் இதுவரையிலும் சுகம் இல்லாதிருந்தாலும்தேவரீருடைய திருநாவினல் க்ஷேமம்விசாரித்தபடியால் இன்றுமுதல்நாளுக்குநாள்அபிவிர்த்தி ஆவார்கள் என்றுகூற,முரசகேதனன்மகிழ்ந்து சொல்லுகின்றார். சஞ்சயனே நாட்டைவிடுத்துக் காட்டையடுத்து நெடுநாளாகப்பிரிந்த எங்களைப்பார்க்க எண்ணங்கொண்டுவந்ததோ அல்லது திங்கள் மரபில் உதித்த எங்கள் குலத் திற்கு இறைவனாகும் திரிதராட்டிர மகாராசன் சொற்படிவந்ததோ? இவ்வி டம் நீர் வந்ததற்கு யாதுகாரணம் விளம்புமென்று கேட்க, சஞ்சயன் சொல் லுகின்றான். சங்கினங்கள் வயிறுளைந்துபெறும் ஆணிமுத்துகள் நீரின் மடை களை அடைக்கும் வயல்களால் வளப்பங்கொண்ட திருநாடென்னுங் குருநாட் டுக்கு அதிபதியாகிய கோவே! உங்கள்பெரியதந்தையாகிய திரிதராட்டிர மகா ராசன் சொல்லி அனுப்பியசெய்தியைத் தெரிவிப்பதற்கு இவ்விடம்வந்தேன், ஆகையால் திருநாபிக்கமலமுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் நீங்கள் ஐவரும் இந்த இராசசபையை நீங்கித் தனிமையாயிருந்து சங்கதிமுழுமையுங்கேட்டு யோசிப்பீர்களாகில் மிகவும் நன்றென்று சஞ்சயன் விளம்பக்கேட்டு, தரும ராசன் நகைத்து வாளாயுதம் வேலாயுதம்பிடித்து இவ்விடத்தில்வந்து நிறைந் திருக்கும மன்னவர்கள் யாவரும் எங்கள் பிராணனும் ஊக்கமும் உற்சாக மும் ஊற்றமும் புகழுமாக இருக்கின்றவர்கள். இவர்கள் அறியக்கூடாத இரக சியமில்லை, இவர்களை அன்றி யாதொரு எண்ணமுமில்லை, தாய்க்கு ஒளிக் கும் சூலுமில்லை, சத்தியத்தை நித்தியமாக நம்பும் சாமர்த்தியமுடைய சஞ் சயனே! இந்தச்சபையினிடத்தில் தடையில்லாமற் சொல்லுமென்று தரும ராசன்கூற; பாண்டவர்களின் எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்ட சஞ்சயன் துளபமாலை யணிந்த மேகம்போன்றதிருமேனியையுடைய பகவானைப்புகழ்ந்து சபைநிறைந்த மன்னவர்களை நோக்கித் தங்களுக்குத்தெரியாதகாரியம் ஒன்று மில்லை இராசதந்திரத்தை அநுசரித்து தனிமையிற் சொல்லவேண்டுமென்று புகன்றதே அன்றி வேறல்ல, அடியேன்மேல் கோபஞ்செய்யாதிருக்க வேண்டு மென்றுசிறுத்தஇடையினையுடையபுனக்கிளிபோன்றதிரௌபதாதேவியையும் பாண்டவரையும் நோக்கிச் சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான், மநுநீதிதவறாத மன் னரே கேளும்!நீங்கள் இந்தப்பூமியை ஆளவேண்டுமென்னும்ஆசையைவிடுத்து ஈஷணாத்ரயங்களைக் கடந்த மகாரிஷிகளைப்போல்நல்லகதி கிடைக்கும்படியா கத்தவஞ்செய்யவேண்டும், பதின்மூன்றாண்டும் வனத்திற்கைபழகிவந்த நீங்கள் 'பழம்புண்ணுளி பாதிபரிகாரி' என்பதைப்போல் மறுபடியும் காட்டுக்குப் போகப் பயப்படமாட்டீர்கள்; சகலமந்திரதந்திரங்களும்தெரிந்த சுந்தராகிய புண்ணியசீலரே இப்போது பவத்தையொழிக்கும்தவத்தைக்கருதிச்சென்றால் அதிசீக்கிரத்திற் கைகூடும், கதியும்பெறலாம், ஜன்மாந்திரத்திற் றவஞ்செய் யாப்பாவிகள் இம்மையிற் றவஞ்செய்யவிரும்பினல் தவங்கெட்டு அவமேலி ட்டு நரகத்தில் விழுவார்கள். இதன்றியும்எல்லாப்பிறவியிலும் உத்தமமாகிய மானிடப் பிறப்பு அரிதுஅரிது, ஊமை செவிடு கூன் குருடு மூடம் இவை

நீக்கிப்பிறப்பது மிகவும் அரிது, கல்வியும் ஞானமும் செல்வமும் நற்குணமும் உண்டாவது அதனிலும் அரிது, தானம் தருமம் தவம் இவைகள்கிட்டுவது எதிலும் அரிது, இவைகளெல்லாம் உண்டாகிய காலத்திலும்மோக்ஷம் அடைவது ஐயா அரியதென்றுலகதர்மஞ் சொல்லுகின்றது, இந்தக்காரியங்களெல்லாம் ஒருருவாகத்திரண்டு மாயாமயக்கம் அகன்று தூஷணபூஷண திரஸ்காரங்களெல்லாம் சுத்த பிரமத்திற்கென்று பேரறிவுவிளங்கிய பெருமான் தேவரீரலதுவேறில்லை, அகந்தையும் ஆசையும் அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் உள்ளசுயோதனன் உங்களுடன் உடன்பட்டுவாழ்வது வேண்டுவதில்லை, நாடுகொடுப்பதுமில்லை, பெறுவோமென்னும் இச்சையும் உங்களுக்குஇல்லை, அநித்தியமாகிய ஆசாபாசத்தை விடுத்து நித்தியமாகிய பிரமத்தில்விசுவாசத்தைத்தொடுத்து உண்மையாகிய கதியை அடைவது உத்தமம், மேலும் பராசரமகாமுனிவருடைய சந்ததியிற்றோன்றிய தனக்குப் பிறந்தபிள்ளைகள் துரியோதனாதியர் நூற்றுவர், என்தம்பிபுத்திரர் ஐவர், இந்தநூற்றைந்து பிள்ளைகளில் பொய்யும் சூதும் பொறாமையும் மிகுந்துமண்ணாசை, பெண்ணாசை பொன்னாசைகொண்டு ஞானசூனியராய்ப்பிறந்து குலத்தின்பேரையும் புகழையும் கெடுத்து இனிப்பிறக்கும்பற்பலபிறவிக்கும் இடங்கொடுத்து, தந்தைதாய் குருமொழி மந்திரம்இவையெல்லாந்தள்ளிப் பாவமென்னும் மூட்டையைத்தேடிப் பாதவித்து என்சொல்லைக்கேளாமல் அலையும் துரியோதனாதிகள்மேல் வைத்திருந்த பக்ஷத்தை விடுத்தேன், என்மூத்தபிள்ளையாகிய தருமராசனை நம்பி அடுத்தேன். எவ்விடத்தும் வியாபித்திருக்கும் சுகப்பிரமத்திற்கு ஒப்பானவன் இவன் ஒருவன்தான், இம்மண்ணும் பெண்ணும் பொன்னும் வாழ்வும் நிலையில்லாததென்று நிச்சயித்திருப்பவன், இவனை நீதிமான் சீமான் புத்திமான் என்பதற்குஐயமுண்டோ சத்தியமே நித்தியமென்றிருக்கும் தருமனாகிய புத்திரசிகாமணிஎன் உத்தரந்தள்ளமாட்டான், 'சிறியோர்செய்யுந்தீங்கைப்பொறுத்தவனே பெரியோன்' என்னும்பழமொழியையும் "தம்மையிகழ்ந்தமைதாம் பொறுப்பதன்றிமற், றெம்மையிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை, எரிவாய் நிரயத்துவீழ்வர்கொலென்று, பரிவதூஉஞ்சான்றோர்கடன்" என்னும்நீதிநெறியையும்புகன்று, கோபம் சண்டாளம் என்ற கொள்கையுஞ்சொல்லி, நடந்த நன்மை தீமைகளையெல்லாம் ஈஸ்வரார்ப்பிதஞ்செய்து முன்கூறிய சபதங்களையும் இப்போதுசெய்ய எத்தனிக்கும் சண்டையையும் பழியும்பாவமும் தழைக்கப் பாராளும் எண்ணத்தையும், அறுசுவை அன்னமும் விரும்பி அனுபவிக்கும் போகத்தையும், ஆருகப்பெருகும் மோகத்தையும் விடுத்து இந்தத்தருமராசனாகிய புத்திரனால் இருபத்தொருதலைமுறையும்கதிசேரப்பெற்றோன் திரிதராட்டிரன் என்னும் பெரும்புகழ் எனக்கும் என்கால்வழிவந்தவர்க்கும் நீங்காதிருப்பதற்கும் நன்னெறி ஓங்கியதவத்தை உறுதியாய்ச்செய்வதே உத்தமம் என்றும் உமதுதந்தைஉரைத்தனர் என்று சஞ்சயன் சொல்லிமுடித்தான். பெருமை என்பது சிறுமைப்படாமல் சத்தியத்தை அனுசரிக்கும் மெய்ஞ்ஞான சிந்தையனாகும் தருமநந்தனன் பூதபௌதிக வர்த்தமானமும் தெரிந்துணர்ந்த சஞ்சயன்பன்னிச்சொல்லிய வார்த்தையையுன்னி, அழகுறநகை

த்துத்தெளிந்தசஞ்சயனே இவ்வுலகத்து இராசராசர்களும் நகைக்கும்படியாகத் துரியோதனாதிகளால் நாங்கள்பட்ட அவமான நிந்தைகள் சக்ரவாள கிரிபோல் வளர்ந்து வளர்ந்து நிலைத்திருக்க, அதனால்விளைந்த சபதங்கள் பெரும்புறக் கடல்போல் சூழ்ந்திருக்க, இவைகளைச் சிந்தியாமல் முத்தி அடையமுயற்சி செய்யவேண்டுமென்று என்பெரியதந்தை சொல்லியதைப்பார்க்கிலும் தமப்பிரபை இமப்பிரபை தூமப்பிரபை வாலுகப்பிரபை சாகரப்பிரபை இரத்தப்பிரபை அழற்பிரபை என்னும் வெப்பமாகிய நரகத்திலும் தனித்தனிவீழ்ந்து அனுபவிப்பது மிகவும் நன்மையாம். சத்தியவசனந்தப்பினால் நித்திய நோன்பு பலிக்குமா? தாயைக்கொன்றபழியிருக்க கோடிகோதானம்பண்ணினாலும் மோக்ஷம் உண்டாகுமா? ஆசாரஈனமாகிய சண்டாளத்துவத்தைச்செய்துகொண்டு விரதம் அனுஷ்டித்தால் தவங்கைக்கூடுமோ, அதுபோல் பழியையும் நிந்தையையும்சுமந்த நாங்கள் எத்தனை விதமாய்த்தவஞ்செய்தாலும் நரகமே அன்றிச்சுவர்க்கங்கிட்டாதே. சஞ்சயனே ஒருசிறிய கதையைக்கேளும். ஆற்றின்கரைமேல் ஐந்துபேர் நின்றார்கள், கிராம்பியவெள்ளத்தில் கரடியானது தலையைக்காலின் சந்தில் வைத்துக்கொண்டு மிதந்துவருவதைக்கண்டு கம்பளிமூட்டையென்று கருதினார்கள், அவருள் ஒருவன் நீந்திப்போய் அதைப்பற்றவும் நிராதரவாக வந்த கரடி அந்தமனிதனுடைய கழுத்தைக்கட்டிக்கொள்ள இவனும் அதுவும் முழுகியெழுந்து வருத்தப்படும்போது கரையில்நின்ற நால்வரும் கம்பளிமூட்டையைக் கைவிடுத்து வந்துவிடென்றுசொல்ல; கம்பளிமூட்டையை நான் கைவிட்டுவிட்டேன் கம்பளிமூட்டை என்னைக் கைவிடவில்லையென்று ஓங்கிக்கூவி உயிரினை இழந்தான்; அதுபோல சபதத்தையும் யுத்தத்தையும் கைவிட்டு நாங்கள் தவஞ்செய்தாலும் அவைகள் எங்களைக்கைவிடாது மேலும் எக்குலத்தாருக்கும் இணையற்றமேலாகிய நற்குணம் நற்றவம் எங்களுக்கு விளங்கச்சொல்லவேண்டியது தந்தையின் கடமையே; அந்தத்தந்தையின் தருமகுணத்தை தள்ளாமற்செய்வது எங்கள்முறைமையே, ஆயினும் தருமசாம்பிரதாயமாகிய நற்குலத்திற்பிறந்த மன்னர்கள் இராசமுறைமை தவறி வேறொரு காரியங்களைக்குறிப்பார்களா? சஞ்சயனே வீரப்பிரதாபத்தில் சிறந்ததீரர்கள் கூறியசபதம் நிறைவேறும்படியாய்ச் சத்துருக்களுடன் எதிர்த்து முதுகு காட்டி ஓடாமல் நின்றுசயங்கொண்டு வெற்றிமாலைசூடினால் இப்பூமியில் கல்லெழுதி நாட்டுவதும் அன்றி வீரசொர்க்கமும் பெறுவார்கள். இப்பூமியாகிய தலமும் சலமும் உள்ளவளாக்கும் அவர்கள் குலமும் குணமும் கீர்த்தியும்நிலைக்கும், இதைவிட அறமாகியதவம் எவ்வுலகத்திலும் இல்லை; கூறியசபதம்முடியாது இருக்கத்தவஞ்செய்ய மனம்வாராது; சொன்னசொல் தவறுமையாகிய சுளுவாகிய தவமிருக்கக் காட்டிலிருந்து கந்தமூல பலாதிகளைப்புசித்துண்டு காற்றிலும் வெய்யிலிலும் பனியிலும் குளிரிலும் வருந்தி மோக்ஷம்பெறும்படியாகப் பெரியதந்தை முதிர்ந்தவயதினால் தெரியாமற்சொன்னதுபோலுமிருக்கின்றதென்று கண்கள்சிவந்து கடுங்கோபத்துடன் தருமநந்தனன் சொல்லிய வார்த்தையைச் சஞ்சயன்கேட்டு, ஐயா பழையபகையை மனத்தில் குடிவைத்துக்கொண்டு யுத்தம்புரிந்து சபதம்நிறைவேற்ற நினைப்பது கற்றுணர்ந்த காவல

ராகும் புண்ணியம் நண்ணிய விவேகிகளுக்கு முறைமையோ, அப்படியே யுத்தம் செய்தாலும் என்னபலன்? அண்ணன் தம்பிமார்கள் மாமன்மார் மைத்துனர்புத்திரமித்திரர் சுற்றத்தார் மற்றதேசத்தார் யாவர்களேயுங் கொன்று யமன் கையில் ஒப்பிவைப்பதிலும் வனங்களிலிருந்து தவங்களிழைத்துப்பவங்களொழிப்பதுவசையோ; என்றும்அழியாத இசையோ; நினைத்துப்பாரும். தெரியாத பேர்களைத் தெளியச்செய்யலாம் தெளிந்தோர்களைத்தெருட்டுவது அருமை. மேலும் திங்கள்மரபுக்கு வித்தாகி உங்களுக்கெல்லாம் பாட்டனுகிய கர்த்தா வீஷ்மாசாரியர், உயர்ந்த சிலைக்குருவாகிய துரோணுசாரியர், கிருபாசாரியர்; ஒருசாலை மாணுக்கரில் பால்யசிநேகரும்குருபுத்திரருமாகிய அசுவத்தாமர், தந்தைக்குப்பின்னேவந்த தத்துவஞானியாகிய விதுரமகாராசன் முதலியவர்கள் இந்தக்குலந் தழைக்கவேண்டு மென்னும் உத்தமகினைப்பினையுடைய பெரியோர்கள் ; இவர்களெல்லாரும் புவனபூபதியாகிய திரிதராட்டிர மஹாராஜனுடைய செல்வ நலத்தைக்குறித்துக் காவலாகக் கைவசப்பட்டிருக்கின்றவர். இப்படிப்பட்ட முதியோரெல்லாரும் அழியும்படியாகப்பழிபூண்டு உலகம்அதிர வெற்றிகொண்ட அன்றைக்கு அல்லவோ நீங்கள் ஒருகுடைநீழலில் அடக்கி உலகம் ஆளப்போவது. அவர்கள் அழியப்போவதும் இல்லை, உலகம் நீங்கள் ஆளப்போவதும் இல்லை, ஜயிப்பதற்கு அருமையாகிய காரியங்களில் நீங்கள் துணிவது நன்மையன்று, இத்தன்மையாகிய உத்தமர்களுடன்எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்லுவதற்கு உங்களுக்கு ஒருக்காலுமனந்துணியாது, இரக்கமும் சீவகாருண்யமும்உள்ள ஏந்தலே! தன்பலமும் மாற்றான்பலமும்யோசிக்க வேண்டிய தருமத்தை இங்குநினைக்கவேண்டும். நெருங்கிய கோபாக்கினி மிகுந்த கண்களையுடைய வலிமையோடென்றும் சாமர்த்தியம் இல்லாத துர்ப்பலனொன்றும் அப்போது நினைப்பதிலும் சொல்லுவதிலும் என்னலாபம்? அவ்வவர்சேவகங்களை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும் அமர்க்களத்தில் தெரிந்துகொள்வீர். அன்றியும் சந்திரகுலத்தில்பிறந்த இருதிறத்தவரும் சிறியோர்கள் யுத்தி கேட்டு நிதானிக்காமல் போர்செய்ய நினைப்பீர்களாகில் மெலிவாகிய துன்பக்கடலில் மூழ்கிப்போய்விடுவீர்கள். நடுவுநிலைமையும் நன்மனமும் உடைய பெரியோர்களுடைய புத்தியைக்கேட்கில்இன்பக்கடலுள்மூழ்குவீர்கள், எனக்குத்தோன்றியதைச் சொன்னேன், அப்பால் உங்கள் சித்தமென்று கோபமில்லாத சஞ்சயன்கூறினன். அதைக்கேட்டு நமது தமையனுகும் முரசத்துவஜ மஹாராஜனுக்குபதிலாக நேரில்பேசவேண்டிய கடமை நம்முடையது இனிச் சும்மா யிருக்கலாகாதென்று இருவிழிகளும் செவ்வரக்கினும் நிறக்கச்சிவந்து ஒப்பற்ற உகாந்தகாலத்தில் மேகம் இடிக்குந்தன்மைபோல் முழங்கி கொடிய கோபம் மேற்கொண்டு சொன்னன். அவனுடெனில் சூரியனைக்கனிந்த கனியெனத்தாவிச்சென்ற நவவியாகரணபாண்டித்யமுடைய ஆஞ்சநேயருக்குத் தம்பியாகிய வீமசேனமகாராசன். சஞ்சயனே எங்களுக்கும் எங்களைப்பகைவராக்கிய எதிரிகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் நீர் ஒருதலைப்பக்ஷமாக அன்பு கொண்டுபேசுவது தகுதியோ ? இதுஞாயமன்று, ஆனல் அரசனெவ்வழியோ அவ்வழிகுடிகள் என்னுந்தன்மையாய்ச் சொல்லுகின்றனை ; அதுநிற்க, பெரி

யோர்களுடன் யோசித்து என்பிள்ளைகள் கூடிவாழும் விதத்தைச்சொல்லி அனுப்புகிறேனென்று அஸ்தினபுரத்திற்கு தூதுவந்த உலூகமாமுனிவரிடத்தில் எங்கள் பெரியதந்தைசொல்லி அனுப்பியிருக்க, அதைமறந்து நாட்டைத்துறந்து காட்டிலிருந்து தவத்தைச்செய்து முத்திபெறும்படியாக எங்களுக்குப் புத்திசொல்லி அனுப்புவைத்தார். ஆதிசேஷனுற் சுமக்கும் அவனியை ஆளும் அரசர்கள் ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைவிரும்பி வேறுபடப் பின்னை ஒன்றைச் சொல்லுவார்களோ, ஆகிலும் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் இடதுகண், வலதுகண்என்று எண்ணாமல் பிடரியிற்புத்தியுடைய கண்ணில்லாத அரசன் தகுதியும் பெருமையும் அல்லாத காரியங்களைச்சொல்லி அனுப்பினன்; காவலரும் சேனைகளும் கடல்போற்கலந்து வெப்பமாகிய யுத்தகளத்தில் என் கையில்தாங்கியகதையினுல் செய்யப்போகிற அதிசயமாகியதவங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும் ஐயனே! எங்கள்தந்தை சொல்லியவண்ணம் நீவந்து சந்தோஷித்துச் செல்லியது அரியதவம் அல்ல; நான்செய்யப்போகின்றது பெரியதவம். அதென்னவென்றுல் சத்துருக்கள் தேகத்திலிருந்து மாரிபோல் பொழியும் உதிரவாரியில் மூழ்கித்தலை அறுந்து ஆடும் கவந்தமாகியகாட்டில் தம்பித்திருந்து உள்ளத்தில் கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் கொடியதீவினைகளைக் களைந்துவிட்டால் அதுதான் தவங்களுக்கெல்லாம் தலையாகிய மோக்ஷத்தைத்தரும்படியாகியதவம்; இதுஎனக்குப்போதும். இந்தத்தவமும், அல்லாமல் பிரபலயாகமும் நடத்துகிறேன் கேளும்; கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் போர்க்களம் என்னும் யாகசாலையில் துரியோதனுதியரென்னும் நூறு பசுக்களை என் கதையாகியயூபஸ்தம்பத்தில்அணைத்து அவர்களுடைய வினைக்காற்றுவீசு என்கோபாக்கினி மூட்டி திரௌபதையின் சபதமென்னும் நெய்யைச்சொரிந்து, பகையென்னும் சமித்தைச்சேர்த்து, வீரம் என்னும் முனியினுல் வேதமந்திரமொழிந்து, பாஞ்சாலிவிரித்த கூந்தல்முடிக்கும் அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து எங்கள் பெரியதந்தைக்கும் சந்திரகுலத்திற்கும் குறைவில்லாப் புகழ்சிறையும்படியாக இராசசூயமும் செய்து, கதையினுல் சலத்தில் அடித்து மேல் எழும்பும் துளியை வாயினுல் அருந்தித்தாகவிடாய் தீருவதன்றிக் கரத்தினுற் சலம் வாரிப்பருகேன் என்றுகூறிய கங்கணத்தையும் அவிழ்த்துவிடுவேன்; அக்ரகண்யமரியாதையையும் முடியையும் அறக்கடவுளாகிய எங்கள்அண்ணுவுக்குத் தரிப்பேன்என்று ஆங்காரங்கொண்டு சொல்லிய மற்புயவீமனைத் தருமராசன் கையமைத்து, வாசனைதங்கியமாலையும் மணிமகுடமுந்தரித்த மன்னர்மன்னன் தூது அனுப்பவந்த சஞ்சயனே எனக்குத்தோன்றியது ஒன்று சொல்லுகின்றேன் நீர் மனங்கொள்ளக்கடவீர். அதாவது துரியோதனன் மோசமாகப் பறித்துக்கொண்ட இராச்சியத்தை வாங்கவேண்டும் என்றும்; யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொள்ளுவோம்என்றும், எவ்விதத்திலும் ஜயங்கொள்ளும் வீரமுடையவர்களென்றும், வரங்கள்முதலியவைபெற்றோமென்றும், மிகுந்தசிறப்புதாங்கினோமென்றும் மகிழ்ச்சியடைந்து சொல்லவில்லை. வினைவசத்தால் ஈஸ்வரச் செயல் எப்படி நடக்குமோ யாம் அறியோம்; மாமாவாகிய சகுனியைக்கொண்டு எங்களை எதிரிபாக்கி மாயச்சூதினுல் வையகமுழுமையும் கைக்கொண்ட

தல்லாமல் சபையோர் நகைக்கத் தம்பிமார் உடல்பதைக்க எங்களை மதிக்காமல், தையல் திரௌபதையை அவமானப்படுத்திய தாழ்ச்சியை யோசிக்குமிடத்தில் இந்தத்தேகமும் வைத்திருக்கவேண்டுமோ, சஞ்சயனே என்று தன்மார்பிற் பனிபோன அறைந்துகொண்டு நாங்கள் குலமும் நலமும் மானுபிமானமும் தீரமும் வீரமும் செல்வமும் கல்வியும் இல்லாமல் சித்திரம் போலிருக்க இல்லை. உத்தமனே சத்தியமும் தருமமும் குன்றலாகா தென்றே அன்று மனம்பொறுத்திருந்தோம். மன்னர்முன் கூறிய வாக்கியப்படியே பதின்மூன்றுவருடமுங் கழித்தோம், நீதியின்படி தூதும்விடுத்தோம், பெரிய தந்தை சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையுங் கேட்டோம், இனிமேல் இராசவீர முறைமை தப்பாமல் எங்கள் சபதங்களையும் மனத்திலுற்ற குறைகளையும் நீக்கிக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கின்றோம், மானங்கெட்டபிற்பாடு பிராணனிருந்து பிரயோசனம் என்ன அப்பா! "குணமென்னுங்குன்றேறிநின்றார்வெகுளி கணமேயுங்காத்தலரிது" என்று இருக்கும் நீதிக்குச்சரியாக நாங்கள் நடந்து வந்ததும் இனிநடக்கப்போகிறதும் நன்மையோ தீமையோ! அழகியமேனியிற் குணபூஷண மணிந்த சஞ்சயனே; எந்தையாகிய பாண்டு இறந்த சிந்தைத் துயர்தீர விந்தையாகிய வித்தைகளைக் கற்பித்துச் சொந்தமாகக் காத்த பெரிய தந்தைக்குச் சொல்லும், வாளாயுதத்திற் கைபழகிய மஹாராஜாவின் மைந்தர்களுடனும் அவர்களுடன் சிநேகமாயிருந்து தருமங்களையும் சத்தியங்களையுங்கெடுத்துப் பாபத்தைச்சேர்க்கும் ஆபத்தைப்போன்ற சிலபாவிகளுடனேயும் யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைந்து எங்கள் சபதம் செலுத்துவதே அன்றி, வேதவேதியர்இருவர், மூதாதை, சிறியதந்தை, அசுவத்தாமாமுதலியவர்களிடத்தில் போர்புரிய நினைக்கமாட்டோம் கல்வியின் அழகார்ந்த சஞ்சயனே, அரசர்களுக்கு இயற்கையாவது சொன்ன சொற்றப்பாமல் நீதிசெலுத்தித் தருமபரிபாலனஞ் செய்வதே ஆகும்; ஆகையால் எங்கள் சபதங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வேலைகளில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கின்றோம், கவளச்சோற்றையும் கன்னமதத்தையுங்கொண்ட யானையையுடைய எங்கள் பெரியதந்தை உம்மிடத்திற் சொல்லி யனுப்பிய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டோம் என்று கோபங்கொண்டு எங்கள் மேல் இதுவரையிலும் வைத்திருந்த கிருபையும் கடாக்ஷமும் பொய்த்துப் போனாலும் நாங்கள் நம்பியிருக்கும் வழிபடு கடவுள் எங்களிடத்தில்வைத்த தயையும் அன்பும் ஒருக்காலும் தப்பாது, இதனைநிச்சயமாக நீயுணர்ந்து கொள்ளென்று தருமசொரூபி சொல்லவும், ஒப்பிலலாத பைந்துளவமாலையணிந்த திருமறுமார்பனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் அந்தச்சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாரும் வெவ்வேறுகக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை விடுத்து சந்தோஷத்தில் மூழ்கும்படியாக ஒருவாக்கியஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ சஞ்சயனே! வஞ்சகச்சூதாடி ஆசைகொண்டு பாண்டவர்களிடத்திற் பறித்த பூமியைத்துரியோதனன் கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டியதே யொழிய இந்தப்பேதையாகிய பாஞ்சாலியை மயிரைப்பற்றி இழுத்துவரச்சொல்லியும்

மாமி மாமி என்று நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றும் மலடியாகிய கொடும்பாவிபோன்ற காந்தாரியிடத்திற்சென்று கண்கலங்கினபோதுபயப்படாதை என்று ஆதரிக்காமல் மச்சினமார் சபைக்குப்போக இலச்சை என்னடி அடிபோடிகள்ளி, காக்கை கர் என்றால் முகத்தைமூடிக்கொள்ளும் மாயக்காரி என்று தாட்சணிப மில்லாமல் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போவென்று சொன்னதும் பெருமைதானா அந்தப்படுபாவி சபையில் இழுத்துவந்ததும் துன்மந்திரிகளெல்லாரும் சரிபோனபடிபேசியதும் ஞாயமா ? என்புருஷராகிய ஐவரெங்கே என்றுகேட்டால் சின்னமனிதரெல்லாரும் கலகலவென்று நகைக்கவும்மன்னனுக்குத் துணைவனாகியகன்னன் இந்தச்சபையில் கண்ணுக்கு இரம்மியமாகிய புருஷனைக்கூடிக்கலந்துவாழடியென்றுசொன்னதைக்குலமைந்தன் கேட்டிருக்கத்தகுமா? வஸ்திரத்தையுரிந்து மானபங்கஞ் செய்யச்சொன்னதும் உத்தமி புத்திரனாக உலகாளும் இராசராசன் தன்தொடைமேற்கொண்டுவந்துவையடாதம்பி யென்றதும் வம்சபராளுடைய மதி தானா ? கடவுள் சகாயத்தினாலும் பதிவிரதா தர்மத்தினாலும் வளர்ந்த மாளாத வஸ்திரத்தைக்கண்டு திருதராட்டிரன் வணங்கி என்மருமகளே இவர்களெல்லாரும் உன்பிள்ளைகள் நீ யென்குலதெய்வம் கோபிக்கவேண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டு சூதினால்தோற்ற நாடுநகரங்களெல்லாங்கொடுக்கவும் அதை இந்தத் துரியோதனன் கூடாதென்று தடுத்ததும் முறைமைதானா? மறுபடியும் பாஞ்சாலிநாணத்தோடமிருந்து சூதாடி தெய்வ அனுக்கிரகத்தினால் பாண்டவர்களை அடிமையினின்றுநீக்கியபின், மற்றவர்களிடத்தில் ஆலோசித்துப்பன்னிரண்டாண்டு வனவாசமும் ஓராண்டுஅஞ்ஞாதவாசமுமென்று அனுப்பிவிட்டதும் நீதிதானா? இந்தப்பதின்மூன்றாண்டுங் கழித்துவந்தால் நாடுகொடுத்துவிடுகிறேன் என்றுசத்தியவசனஞ்சொல்லிஇப்போதுதூதுவிடுத்துக்கேட்டால்யுத்தத்திற்கு சித்தமாயிருக்கின்றேன்என்று சொல்வதும் நன்மைதானா ? அதற்குத் தந்தையாகிய பெரியவர் காட்டுக்குப்போய்த் தவஞ்செய்வதே எனக்குக் கண்காட்சி என்றுசொல்லியனுப்பலாமோ?இவைகளெலலாம் உத்தமகுலத்திற்பிறந்தயோக்கியர்களாகியஅரசர்செய்யும் முறைமைகளும்தருமமும்மாட்சிமையும் ஆமோ? சஞ்சயனேமுளையிற்றானே கிள்ளியெறிந்தால் பிற்பாடு விளையாது கிளைகிளையாது அந்தக்காலத்தில் வயிரமாகும்படி விட்டுவிட்டு இந்தக்காலத்தில் வாய்புளித்ததோமாங்காய்ப்புளித்ததோஎன்பதுபோலும்கொக்கின்தலையில்வெண்ணெயைவைத்தால் அதுஉருகிக்கண்ணில்விழும், அப்போதுபிடித்துக்கொள்ளலாம்என்னும்தன்மையாகவும் இருக்கின்றது பெரிய அரசன் சொல்லிவரவிட்ட வார்த்தை.மேலும்இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்தபரிசுத்தவான்களாகியபாண்டவர்களைமரியாதையுடன் வரவழைத்து பசுவைப் புலிவாயில் தள்ளிக்கொடுக்குந்தன்மைபோலத்துரியோதனன் சகுனியினிடத்தில்காட்டிக்கொடுக்க தூய்மையும் விதரணையும் உடைய பெரியோர்களும் உரிய பெரியதந்தையாகிய அரசனும் இப்பேர்ப்பட்ட இகட்சியெல்லாம்சபையில் நடக்கப்பார்த்து சீவனில்லாத தேகம்போலும், சிங்குவையில்லாத ஊமைபோலும் இருந்தார்களேயொழிய துரியோதனா ! உனக்கு இது புத்தியல்ல, மரியாதையல்ல, தருமம் அல்ல

என்று ஒருவார்த்தை சொன்னதும் உண்டோ சஞ்சயனே! இருதிறத்தவர்களும் பொறுமைஎன்று எண்ணும் நீதியுள்ளவல்லவர்களானால் இந்த அநியாயமும் அக்கிரமமும் சந்திரகுலத்தில் நடக்கக்கூடாது என்று ஒருவார்த்தையினால் நிறுத்திவிடக்கூடுமே, அப்படி விலக்காமையால், இந்தத் தீங்கு விளைந்தற்குக்காரணம் திரிதராட்டிர மகாராசனையே அன்றி வேறொருவரை நோகக்கூடாது. இதற்கு மூலஞ்சொல்லுகின்றேன் கேளும் சஞ்சயனே, காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் ஆகிய உட்பகை ஆறுங்கூடிய துரியோதனனே கொடிய பெரியவிருட்சம், அதற்குப் பிராணனும் வாசனையும் சூரியகுமாரனாகிய கன்னன், சப்திக்கும்படியாகிய கிளைகள் "கல்லின்மேல் வழுதலைகாய்க்குமா என்றால் கொத்தாலாயிரம் கொடியாலாயிரம் காய்க்கும்" என்னும் சகுனி, அக்கிளைகளுக்கு இலைகள், தம்பிமார்கள் பூ பிஞ்சு காய்கள். எவர்களுக்கும் உபயோகமில்லாத கனி துச்சாதனன், திரிதராட்டிர மகாராசனே இந்தவிருட்சத்திற்கு மூலமாகிய ஆணிவேர். இதல்லாமல் சத்தியம் பொறுமை, ஜீவகாருண்யம், தருமமாகிய திவ்ய விருட்சம் தருமராசன், அதற்குப் பிராணனும் குணமுள்ளமணமும் வீமசேனனும் விஜயனுமாம். நகுலன் சகாதேவன் இருவரும் கிளைகள், ஒப்பில்லாத பூவும் பிஞ்சும் காயும் உலோகோபகாரமாகிய கனியும் யான், நெருங்கிய பிராமணர்களும் வேதங்களும் இந்த விருட்சத்திற்கு மூலமாகிய ஆணிவேர். ஐயா; சஞ்சயனே! இத்தன்மையவாகிய இரண்டுவிருட்சத்தில் அழிவில்லாதது எது? அழிவது எது? உன்சிந்தையிற்றேர்ந்து செப்பக்கடவை என்றுசொல்லி மேலும்விளம்புகிறார். சஞ்சயனே! சத்துருக்களைத்தொலைத்து சபதமுடிக்கக் கோபங்கொண்டிருக்கும் வீமசேனனும் அருச்சுனனும் யுத்தத்திற்கு எதிர்த்தகாலையில் மண்ணைப்பிடித்து வாழ்வைப்பெற மனங்கொண்டிருக்கும் வஞ்சகராகிய துரியோதனாதியரின் வல்லபங்களையும் நாம் காண்போம் என்பதுவும் உண்டோ ஏதேது, புத்திமானே "அரசமரத்தை பிடித்தசனி ஆனைமுகனையும் பிடித்தது" என்பதுபோல துரியோதனாதிகள் நூறுபேரும் இவர்களுக்குச் சகாயமாகிய மன்னர்களும் மாண்டுபோவது நிச்சயம். வையகமுழுமையும் பாண்டவர்கள் ஆண்டு அனுபவிப்பது சத்தியமாகக்கொள்ளும். சஞ்சயனே விவேகம் நீங்கிய திரிதராட்டிரன் சொல்லிவிடுத்த கொடியமொழியை நீர்கேட்டுச் சம்மதித்து இவ்விடம்வந்துகூறியதை எங்கள் உயிருள்ளவரையிலும்மறக்கமாட்டோம் என்று சர்வசீவதயாபரனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லவும் இந்த வாக்கியங்களையெல்லாங்கேட்டு மனங்கலங்கிய சஞ்சயன் வேறு தருமங்களையும் யுத்திகளையும் சொல்லுதற்குப் புத்திதோன்றாமல் உடல் அயர்ந்து ஊர்த்தசுவாசங்கொண்டு சற்றுநேரம்நின்று இத்தன்மையவாகிய எண்ணங்கொண்டிருக்கும் இறையவர்களே நான் இவ்வளவுதூரம்வந்தும் பெரிய அரசன்மொழிந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் யாதொரு பிரயோசனமும் பெறாதவனாகி இருக்கின்றேன்; தாங்கள் ஆதியோடந்த மாகச்சொல்லிய வசனங்கள் யாவற்றையும் பூமண்டலாதி பதியாகிய பெரிய அரசனுக்குப் போதிக்கின்றனன். நீங்கள் கொண்டிருக்கும் கோபங்களும் மனத்தாபங்களும் நீக்கவேண்டியது

அங்குசந்தங்கிய கும்பமத்தகக்குஞ்சரமுடைய ஐவர்கள்முதலிய அரசர்களே தங்கள்சமுகத்தில் இன்றுயான் இயம்பியமொழிகள்இகழ்ச்சி உடையதாயினும், இணங்கா வசனமாயினும், சொற்சோர்வு பொருட்சோர்வு இருப்பதாயினும், கோபமில்லாமல் க்ஷமிக்கவேண்டும் என்று உபசாரஞ்சொல்லி, விடைகொடுங்கள் என்று எழுந்த சஞ்சயனைநோக்கி மன்னர்கள் சிற்சிலவார்த்தைகள் சொல்லத் துணியுங்காலையில், மேருச்சாரல்வரைக்குச்சென்றுபோர்புரிந்த தீரனுகிய அர்ச்சுனன் அரசர்களைச்சற்று இருங்களென்று கையமர்த்தி சஞ்சயனைப் பார்த்து ஐய! எங்கள் தந்தையாகிய பாண்டு பூபதிமாண்டுபோன ஏழாண்டினில் ஆதரித்து, தனுர்வேதமுதலிய கல்விகளும் வருவித்து இள அரசு முடிதரிப்பித்து, சகலசுபசந்தோஷவாழ்வையும்தந்து செவிப்புலனும்மதிக்கண்ணும் மகிழ்ந்துகண்ட என்பெரியதந்தை அவற்றையெல்லாம் விடுத்து எங்களுக்குத்தாழ்வைக்கொடுத்துக் கொடுமையாகிய பயிர்தழையச்செய்தார், ஆகிலும் "தந்தைசொல்மிக்கமந்திரமில்லை" என்றபடிபிதாவின்வார்த்தைக்குமேலாகிய மந்திரம் ஒன்று மில்லாமையால் அந்தமொழியைத்தப்பி நடக்கலாகாது என்று முதன்மையாகிய பெரியோர்கள் மொழிந்திருக்கின்றார்கள். இருந்தாலும்; சில பிள்ளைகள் நாடாண்டு வாழ்விற்சிறக்கவும், சிலபிள்ளைகள் காடாண்டு தாழ்விற் சிறக்கவும் தந்தைசெய்யலாமென்றுநுண்மைநூலுணர்ந்த உத்தமர்கள்சொல்லியிருக்கின்றார்களோ, சஞ்சயனே, இந்திரப்பிரத்தமென்னும் நகரையும் குரு நாட்டையும் தகுதியாகிய செல்வங்களையும்நால்வகைத்தானைகளையும் நாங்கள் விரும்ப இல்லை, பதின்மூன்றாண்டும் துக்கத்தையே சுகமாகக்கொண்டு காடு திரிந்து கலங்கி கசங்கிவந்த எங்களை ஆசையையுடைய பெரியதந்தையாகும் அத்தன்கண்டு நமதுபுத்திரர் மிகவும் வருந்திவந்தார்களேயென்று உட்கொண்டு தன்மனத்தில் தோன்றியதைக்கொடுத்து அப்பா நீங்கள் இதைவைத்துக்கொண்டு வாழ்வைப் பெறுங்களென்று சொன்னால் குலமும் நலமும் தழைக்கும் பெருமையும் உண்டாம்எங்கள்மனத்தில் விளைந்தகுறையும் நீங்கும். இப்போது ஏங்கி உம்மை அனுப்பிய பிழையும் எப்போதும் இல்லாமல் நீங்கிவிடுமே. இப்போதும் சிறப்பினையுடைய பெரியதந்தையின் வார்த்தையைத்தள்ளாமல் சிரசாக வகித்துக்கொண்டு அவருக்கே கீர்த்தியுண்டாகும்படியாக இராச தருமமும் தப்பாமல் முயற்சிசெய்துகொண்டு நடந்துபோன காரியங்களை எல்லாம் நாடாமல் நாள் கழித்துக்கொண்டு வருகின்றோம் என்றுநிறைந்த அன்பினையுடைய என்தந்தையினிடத்தில் சொல்லக்கடவை நீதியைப்பிரக்யாதியாயுடைய சஞ்சயனே, "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்பது தோன்ற இருக்கும தகுதியையுடைய பெரியதந்தைக்கும் தாயாகிய காந்தாரியம்மைக்கும் தவவிரதத்தில் உயர்ந்த பாட்டனாராகும் வீஷ்மாசாரியருக்கும் காமம் வெகுளி மயக்கம்அகற்றிய துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் விதுர மகாராசன்முதலிய பெரியோர்களுக்கும் திக்குநோக்கிப்பணிந்தோம் என்று சொல்லும் ஐயா சஞ்சயனே! என்றுரைத்துநரை திரையை அகற்றும்தேவாமிர்தத்தையும் தெவிட்டச்செய்யும் திவ்வியபோசனம்அளித்துசுகந்தபரிமள சந்தனங்களுங்கொடுத்து மலர்மாலைகளும் அளித்து அருமையாகப் பெருமையிற்

சிறந்த பொற்கலையும் பூஷணங்களும் புனைந்துகொள்ளும்படி ஈந்து; போய்வாருஞ் சஞ்சயனேயென்று செலவுகொடுக்க, மற்றையர்களிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேகப்பரிபூட்டிய இரதம் ஏறி விரைவாகச்சென்று திசைவாயிற் சூரியன் சென்றகாலத்தில் நோக்குவதற்குக்கண்கள் பாக்கியஞ்செய்ய வேண்டிய சிலாக்கியமும் யோக்கியமும் உடைய அஸ்தினபுரத்திற்குவந்து திரிதராட்டிரமகாராசன் அரண்மனையுட்சென்று கண்டுவணங்கித் தூதுபோய் வந்த சங்கதிகளை இறைவனே கேளும்; மூவர்களுந் தேவர்களும் யாவர்களும் தேவேந்திரனுங்கொண்டாடிப் புகழும்படியாகத் தருமபூபதிவாழும் துன்பம் நீங்கி இன்பம் ஓங்கிய உபப்பிலாவியம்சேர்ந்து தம்பிமார்கள்முதலிய தரணிபாலர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் சபையிற்போய் அவர்களுடைய கருத்தெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன். ஆசைகொண்டு தேவரீர் சொல்லியனுப்பியபடி யாவற்றையும் இகபரத்துக்கேதுவாகிய இயற்கைகளையும் பலபலவகை உறுதியாகப் புகன்றேன். அருள்நிறைந்துசுரக்கும்முகத்தையுடைய ஐயா திரும்பிவந்தேன். யான் தமது சமுகத்தில் என்னவென்று சொல்லப்போகின்றேன் ஏந்தலே; சிறப்பினையுடைய மாமன் துரியோதனன் துச்சாதனன் அங்கர்கோமான் இவர்கள்மேல் பாண்டவர்களுக்குள்ள கடுங்கோபத்தைச் சொல்லிமுடியாது. பலபலவார்த்தையேன், இராசமுறைமைநடுவுநிலைமையின்படி இராச்சியங்கொடுக்காமற்போனால் அகண்டசாம்பிராச்சியமும் உன்னுடைய சுற்றமும் செல்வமும் சீரும் இன்னஞ்சிலபகலில் வாயுகுமாரனாகிய வீமசேனனுடைய கதையால் மாண்டுபோம். ஐயா அவ்விடத்தில் நடந்தகாரியங்கள் அநேகமுண்டு. அவைகளையெல்லாம் தேவரீருக்குமாத்திரம்உரைத்தால் என்னபயன், பூரித்த தோள்களையுடைய புண்ணியர்களும், திண்ணியகண்ணியர்களும், உன்புத்திரர்களும், மற்ற மித்திரர்களும் கேட்பதற்கு இப்போது இவ்விடத்தில் இல்லாமையால் பொழுதுவிடிந்தவுடனே நித்தியவிதி முடித்துக்கொண்டு தீங்கில்லாத திருச்சபைக்குவந்து யாவருங்கேட்கச் சொல்லுகின்றேன் என்றுதிரிதராட்டிரனிடத்தில் சஞ்சயன் செலவுபெற்றுக்கொண்டு விடுதிபோய்ச்சேர்ந்தான்.

இப்பால் உலகத்தை இருள் மூடுந்தன்மைபோல் தரணீசனாகிய திரிதராட்டிரனுக்கு மனச்சஞ்சலம்வந்துதோன்ற பெருமூச்சும் நெடுமூச்சும் உண்டாய் ஆலகாலவிஷத்தைப் புசித்தவர்கள்போல் நடுங்கி ஆறாத்துயரத்தில்வீழ்ந்து இரங்கி மயங்கித்தியங்கித்தாழ்ந்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் நித்திரை இன்றித் துன்பம் அதிகரிக்கக்கண்ணீர்சோர அழுவான். கையையூன்றிஎழுவான். கால் நடுங்கி விழுவான். கடவுளே என்றுதொழுவான். இப்படிக்குப் பலபலதுன்பம் அடைந்து சகிக்கமாட்டாமல் மந்திரயுத்தியிலும் தந்திரயுத்தியிலும் உயர்ந்த தம்பியாகிய விதுரமகாராசனை அழைத்தோடிவாருங்களென்று உயிர்ச்சேவகரை அனுப்ப, அவர்கள் விரைந்துவணங்கிப்பெரிய அரசன்செய்திசொல்லவும், அம்மொழிகேட்டுச் செம்மலாகிய விதுரன் அர்த்தராத்திரியில் அண்ணனிடத்திற்குவந்து அழகியமலர் அடியில்வீழ்ந்து ஆசிர்வசனம்பெற்று, அருகிலிருக்கும் ஆசனத்தில் இருந்து மார்பையும் தோளையும் தடவிக்கொடுத்து வறண்ட

நாவுக்குப் பசையுண்டாகக் கச்சாயவர்க்கங்கொடுத்துத் திடப்படுத்தி ஆலவட்டங்களால் உபசரித்து ஆறுதல்சொல்லி என்னை அழைத்தகாரணம்யாது! அண்ணா! என்று வினவிய தம்பியைத் திருதராட்டிரன் நோக்கி மாட்சிமையுடையகல்வியிலும்கேள்வியிலும் சாஸ்திரக்கருத்திலுந்தப்பாமல்தெரிந்துநடக்கும் ஒழுக்கதிலும் சிறந்த அப்பனே! ஐவரிருக்கும் உபப்பிலாவியம் புகுந்து யான் சொல்லிய வசனங்களெல்லாம் உரைத்து மறுமொழிகொண்டு இவ்விடம்வந்து அவர்கள்கூறியசங்கதி அநேகங்களில் சிற்சிலவற்றைத் தெரிவித்து நாளை உதயத்தில்வந்து மற்றவைகளையுஞ் சொல்லுகிறேன் என்று சஞ்சயன் விடைபெற்றுக்கொண்டு விடுதிக்குச்சென்றான். அதுமுதல்கண்ணுறக்கங்கொள்ளாமல்கலங்கிய எனக்கு "எரியுங்கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவதுபோல்" இந்த இராக்காலம்நான்குயுகம்போல்நிலைபெற்று என்னைநலியச்செய்கின்றதே, ஆகையால் ஏதாகிலும்தருமங்களைச்சொல்லி இந்தஇராப்பொழுதைப் போக்கடிப்பாயென்று உன்னை யான்இங்குஅழைப்பித்தேனென்று இறையவன் இயம்பக்கேட்டு இளையதம்பியாகிய விதுரன் சொல்லுகின்றான். என் அண்ணாவே சதுரங்கத்துடன் சாமர்த்தியமுள்ள அரசன் யுத்தஞ்செய்யத் துணிந்து வளைந்துகொண்டால் அவனை வெல்லுவதற்குவல்லமை இல்லாத அரசர்களும், தந்தைமுதலியபேர்கள் எச்சிற்கையாலுங் காக்கையை ஓட்டாமல்சேகரித்துக்ஷேமித்துவைத்த திரண்டதிரவியங்களை, பந்துஜனபோஷகம், தானதருமம், பரோபகாரம் செய்யாமலும், தாங்களே பிரபுக்களென்று இறுமாந்து பொன்காத்த பூதம்போற்காத்திருந்தும் அந்தப்பொருள் இழந்தபிற்பாடு தலைகவிழ்ந்து பூரியராகித்திரியும் பேதையராகிய லோபிகளும், களவுசெய்ய வேண்டுமென்னுங் கியாபகமுடைய திருடர்களும், கலகமும் வஞ்சனையுஞ்செய்து சீவனஞ்செய்யக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு திரிகின்ற கர்மிகளும், பற்பல பாஷைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் படித்துணரவேண்டிய ஆசைகொண்டவர்களும், நித்தியதரித்திரத்தில் ஆழ்ந்துவருந்தி நிலையாகிய வாழ்வைப்பெறவேண்டுமென்னும் இச்சையை யுடையவர்களும், எந்தவேளையும் போகத்தைவிரும்பிக் காமாந்தகராய்த்திரிபவர்களும், வியாதிக்காரர்களும், தாங்களெண்ணியகவலையினால் நித்திரை அற்றிருப்பார்கள், இவர்களுக்குக் கண்ணுறக்கம் வாராதிருப்பது ஞாயமே, பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலாதிபதியாகிய தேவரீர் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாதிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று வினவிய விதுரனை இராசன்நோக்கி, நிறைந்த உயிருக்குயிராகியதம்பியும், மந்திரியும், தோழனுமாகிய தோன்றலே கேளும், பலமும் நலமுமுடைய பாண்டவர்களால் நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தில் அபலமும்சபலமுமுடைய அரவகேதனன்முதலாகிய புத்ரமித்ர வருக்கங்கள் என்னபாடுபடுவார்களோவென்று என்சிந்தை நினைத்து பெருமூச்செறிந்து தியங்கி மயங்கித் திடுக்கிட்டுழன்று நித்திரைவாராமல் நெடுந்துயரிலாழ்ந்தேன். ஆகையால் என்னையுந்தேற்றி யுத்தம்நேரிடாமலிருப்பதற்குத் தகுதியாகிய உபாயங்களையும் புகன்று அபாயம் நீக்கி ஆளவேண்டும் ஐயனேயென்று அரசன்கூற அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட விதுரனவன் என்னண்ணாவே கேளும்! காசினி ஆளும் காவலர்கள் தாயாதிமுதலிய பந்துக்க

ளுடன் வித்தியாசமற்ற மனத்தினராய் உடன்பொருந்தி வாழ்வதேவாழ்வு. அப்படியில்லாமல் விரோதங்கொண்டு பகைத்து வாழநினைப்பாராகில் மாறாத துயரம் ஆறாகப்பெருகும். இதுசத்தியவசனமேயாம். உன்புத்திரர் ஐவரைப் பகைத்துக்கொண்டபடியால் விளையப்போகின்ற சண்டையை விலக்கவல்லவர்களொருவருமில்லை. ஐயா! சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய திசைமுகன் வரன் முறைப்படி விதித்த விதியை மதி அனுசரிக்கும் என்றியம்பி, குற்றமில்லாத தவத்தினையுடைய விதுரமகாராசன் மேலும் சொல்லுகின்றார்.

கேளும் பூபதியே! பாண்டுமகாராசாவின் புத்திரர் தங்களுக்கு கிரியாண நேரிடும் ஆபத்காலங்களிலும் தேவரீர்மேல்வைத்திருந்த அன்பும், பத்தியும், விசுவாசமும், ஆசையும், தினையத்தனையேனு மறந்து மாறுபட்டு வேறாக நினைக்கமாட்டார்கள். ஆனால் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்தவர்களை சபாமண்டபம் பார்த்துப் போகலாமென்று பெரியதந்தையாகிய நீர் திருமுகமெழுதிக் கையொப்பமிட்டு வரவழைக்க, உமது புத்திரன் மாயச்சூதாடி அவர்களுடைய உரிமையைக் கைக்கொண்டபோதும், உமதுபிள்ளைகளும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் இழிவாகிய சொற்களைச் சொல்லியபோதும, தாமரைமலர் போன்ற முகத்தையும் சரமாகிய கமுகின்பாளைபோன்ற குழலையுமுடைய திருவுக்கொப்பாகும் திரௌபதையை மயிரைப்பற்றி இழுத்துவந்த காலத்திலும்; வஸ்திரத்தையுரிந்து மானபங்கஞ் செய்தகாலத்திலும், கரத்தைநீட்டி தொடையைக்காட்டி இந்தத்தொடையின்மீது கொண்டுவந்துவையடா தம்பியென்று துரியோதனன் கூறியகாலத்திலும், நொந்து மனம்வருந்தி உன்மேல் வைத்திருந்த அன்பும் ஆசாபாசமுங் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நீங்கிப்போய் விட்டது. அதைக்குறித்து நீர் ஆயாசப்படவேண்டாம், இவ்வுலகத்தில், உத்தமர் மத்திமர் அதமரென்று மூவருண்டு, அண்ணா? அதமராகும் கயவர்களுடைய கோபம் பிளந்த கல்லைப்போலாகும், மறுபடியும் பொருந்தாது, மத்திமராகும் புத்தியீனர்களுடைய கோபம் வெட்டுப்பட்ட பொன் துண்டு போலாகி மூசையில்வைத்து படிக்காரமிட்டுருக்கப் பொருந்தும் அதுபோல் இன்னொருபுத்திமான் இடையிலிருந்து சமாதானஞ்செய்தால் கலந்திருப்பார்கள், மேம்பாட்டினையுஞ் சிறப்பினையும் கல்வித்திறத்தினையும் குலசாம்பிரதாயத்தையு முடைய உத்தமர்களுக்குக் கோபம்வாராது, வந்தாலும் தண்ணீரின்மேல் பாணத்தைத்தொடுத்தால் வடுவாகிய காயமும் வேறுபாடாகிய பிரிவுமில்லாமல் ஒன்றாயிருக்குந் தன்மையைப் போலாகும், ஐவர்கள் மேம்பாடுடைய சீரியர் ஆதலால் எப்படிப்பட்ட குற்றங்களையும் உடனே மறக்கத்தக்கவர்கள் வீரவழகுநிறைந்த தோள்களையுடைய வேந்தே! ஆண்மையிலும் விவேகத்திலும் கீர்த்தியிலும் நீதி ஞாயங்களிலும் சத்தியத்திலும் இளையாமையிலுமுயர்ந்த பாண்டவராகிய நல்லபுத்திரர்களை இப்போது வரவழைத்து அவர்களுக்குரியபூமியைக்கொடுக்கமனமுண்டோசொல்லு,நீஅப்படி செய்வீராகில்வீரகண்டையைத்தரித்த அரசர்களாகியஐவர்பெரியதந்தையான உமது வார்த்தையைத் தள்ளமாட்டார்கள், சபையிற்சொல்லிய சபதங்களெல்லாவற்றையும்பாராசர்கள்பழித்த நிந்தையாகியசொல்லையும்மறந்து உமதுபுத்தி

ரர்களுடன் வித்தியாசமில்லாமல் பொருந்தி வாழ்வார்கள். அதனாலிந்தச் சந்திரமரபு மேன்மைபெற்றுத்தழைக்கும் இப்படிசெய்யாமற் கொடிதாகிய யுத்தம் விளையும்படியாக எண்ணுவையாகில் கடல்வளைந்த காசினியெல்லாம் காவலராக ஐவரே ஒருகுடையில் ஆள்வார்கள். இரணகளத்தில் பலியாகப் படுவோரெல்லாம் நினது புத்திரரும் பவுத்திரரும் மித்திரர்களுந்தான், உறுதியாகச் சொல்லுவதற்கு ஒருக்காலுஞ் சந்தேகமில்லை சிரேஷ்டனே, உயர்ந்த பதமும் பெருமையும் அரசர்முதற்சேனைகளின் கூட்டமும் உரியபெரியவர்களின் நண்பும் செல்வப்பெருக்கமும் சூதினால் தாயத்தாரைவென்ற மமதையும் ஏகபோகமாக இராச்சியத்தை ஆளுவதும் நூறுபிள்ளைகளென்னுந் தொகை மகிழ்ச்சியும் இவைகளெல்லாம் நிச்சயமாகிய பொருளென்று நினைவுகொள்ளாதை, ஐயோ! அநித்தியமே, அவை தூண்டில்முள்ளில்மாட்டிய சொற்ப இரையைக்கருதிவிழுங்கிய மீன்களுக்கு நேரிடுந்துன்பந்தான், பாண்டவர்களை வஞ்சித்து பறித்துக்கொண்ட பூமியை வெகுநாளிருந்து ஆண்டு அனுபவிக்கலாமென்னும் ஆசைமேலிட்டிருக்கின்றீர். ஆனால் நாளைநடக்கும்யுத்தத்தில் உன் புத்திரரைவீமார்ச்சுனர்கள் கதையினாலும் விற்கணையினாலும் தாக்கிப் பாக்கியில்லாமல் மாட்டிபிழுத்து வாட்டி விடப்போகிறார்கள், மேன்மையையுடைய அண்ணலே! நீரேயோசிக்கக்கடவீர். மெய்யாகவும்ஸ்திரமாகவும்நடக்கப்போகிற இரகசியத்தை இன்று சொல்லிவிட்டேன், மேலும் வீஷ்மாசாரியர் முதலிய என்போலொத்தவர்களெல்லாம் உன்புத்திரனுக் கெத்தனைவிதத்தில் வருந்திச்சொன்னாலும் கிழவன்பாடல் கின்னரிக்குச்சரிப்படாதென்று தோன்ற; காதுக்கு நாராசமாகவும் நாவுக்குக் காஞ்சிரங் காயாகவும் இருக்கின்றது. லாபலோபத்திற் குடன்பட்ட நண்பர்களைப்போலும் விரும்பியிருக்கும் கன்னன், சகுனி, துச்சாதனன் இவர்கள் சொல்லும்வார்த்தைகள் தேன்பாகு கற்கண்டுப்பாகு சீனிச்சருக்கரை இவைகளுக்கு மேலாகிய மாதுரியமாயிருக்கின்றன. இது நன்மை இது தீமை என்றுணராத சிறுபிள்ளையினிடத்தில் ஏகச்சக்கராதி பத்தியத்தைஒப்புவித்து ஏதொரு பற்றுமில்லாத யோகீஸ்வரனைப்போ லிருக்கின்றாய். அவர்களோ அழகிய ஆயுதங்களையும் அரம்பா ஸ்திரீகளையும்வைத்துப்படைக்கும் வகையுணராத நபுஞ்சகர்களைப்போல் வழிதுறை இல்லாமல் தங்கள்மனம்போனபடிக்குநடந்து செய்தற்கரியனவற்றைச் செய்யும் பெரியோர்களையும் எடுத்தெறிந்துபேசி இளங்கன்று பயமறியாதென்பதுதோன்ற உமது உரியவார்த்தைக்கும் உடன்படாமலிருக்கும் புத்திரர்களைக்குறித்து நான் என்னசொல்லுவேன். அவர்களுக்காக நீர் விசனப்படுவானேன், பெருமூச்சுவிடுவானேன், நித்திரையற்றிருப்பானேன், கமுகம்பாளை விரிந்து அதிற்பெருகியதேன் சொரிந்துபாயுங் குருநாட்டுக்கு நாயகமாகிய எங்கோவே? இன்னமுங்கேளும் நீர்கொடுத்த காண்டவப் பிரஸ்தமென்னுங் காட்டைத் தெய்வானுகூலத்தால் நாடுநகரங்களேற்படுத்தி அரசுபுரிந்து பெருமைபாராட்டிக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்களை முன்பின்னெண்ணும லழைப்பித்து சகுனியை எதிராக்கி சொக்கட்டானுடச்செய்ததே தகாது, அதிலும் பந்தயம் வைக்கச்சொன்னது பழுது; மேலும் ஐவரையும் திரௌபதையை

யும் பந்தயப்பொருளாகக்கொண்டு செவித்தது ஐயையோ அநியாயமநியாயம். இப்படியாகச் சூதினாற் ஜயங்கொண்ட பூமியைக்கைப்பற்றினாலும் ஒருவிதநன்மையே. இதன்றி தேவர்கள்முதலிய யாவர்களும் துதிக்கும்படியாகிய பெருமையிற்சிறந்த பாண்டவர்களாகிய பிரபலரை அற்பமாகிய துரும்பிலுந்துரும்பாக அவமதித்து அந்தச்சபையிற்பேசிய புன்மொழிகளைப் புருஷமேருவாகிய அத்தீரர்கள் பிராணபரியந்தம்மறப்பார்களோ சொல்லும்; அண்ண "தீயினாற் சுட்டபுண் ணுள்ளாறுமாறாதே-நாவினாற்சுட்டவடு" என்று இயம்பிய நீதிக்கிணங்கநெருப்பினாற் சுட்டபுண்ணும் பாணமுதலிய ஆயுதங்களினால் துளைக்கப்பட்டபுண்ணும் சல்லிய காணிமுதலாகிய மருந்துகளினால் உடனே ஆறிப்போம். சொல்லினாற்பட்ட புண் என்றென்றைக்கும் ஆறாது, அவை சர்வசங்கப் பரித்தியாகஞ்செய்த மஹாநுபவர்களையும் துளைக்கும், அவர்களும் சகிக்கமாட்டார்கள்; பாண்டவர்கள் மேன்மையாகிய அறிஞராகையினால் அன்று அந்தச்சபையில் மனம்பொறுத்திருந்தார்கள். அவர்களல்லாமல்தேவர்கள்முதலியமற்றெவர்களானாலும் இப்பாவிகள் செய்தபொல்லாங்கினால் தயைதருமம் சாந்தமென்னும் அறங்களைவிடுத்து அந்நேரமே நாசப்படுத்திக் கோபந்தீருவார்களல்லவா; தேவரீரும் உரிமை அறிவு ஒழுக்கம் கிருபைக்குணம் தெளிவு இவைகளில்லாத தீயர்களைப்போல் கண்ணைமூடிக் கொண்டிருந்த படியால் இவ்வளவு அலங்கோலத்திற் கிடமாயிற்று போனது போகட்டும். இப்போதாவது பக்ஷபாதமில்லாமல் சமமாக நடத்த வேண்டுமென்னும் நடுவுநிலைமையாகிய புத்தி உம்மிடத்திலிருக்குமாகில் நமது குலத்திற்பிறந்த பிள்ளைகள் பிரவேசிக்கத்தகாத பகைவழியிற் புகவொட்டாமல் பாண்டவர்களை அழைத்து உனது புத்திக்கிசைந்த இராச்சியத்தையும் சேனைகளையுஞ் செல்வங்களையுங் கொடுத்து, சமாதானஞ் செய்தாலொழிய கௌரவர்பிழைக்க மாட்டார்களென்றுபரிசுத்தவான்களினுயர்ந்த விதுரமகாராசன்விளம்பியமொழிகளையெல்லாங்காதின்வழியாக அருந்தி, எனது அருமைத் தம்பியே? நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானென்று விசனந்தீர்ந்து சந்தோஷித்து மனங்குளிர்ந்து மறைந்தசூரியன் உதயமானவுடனே என்தம்பிபிள்ளைகளுக்கு நாடுநகரமுதலிய பாக்கிய மியாவுங்கொடுத்துவிடுகிறேன், இதற்குயாதொருதடையுமில்லை;இவ்வுலகிலிருக்கு மனிதர்களும் பற்பலதேசத் தாசர்களும் அவ்வுலகத்திலிருக்குந் தேவர்களும் முத்தொழில் நடாத்தும் மூவர்களும் துரியோதனாதிமுதலிய யாவர்களுங்கூடிவந்து அவர்களுக்கு நாடுகொடுக்கக் கூடாதென்று தடைசெய்தாலும்அவர்கள்வார்த்தையைத்தடைசெய்துகொடுக்கிறேன். ஒருக்காலும் நான் சொன்ன சொற்றவறேன், நீ போய்வாவென்று விடைதரவுங் குணநிதியாகிய விதுரன் தன்கிருகத்திற்குப் போயினன். இப்பால் தருமஞ்சொல்லிய தம்பி அரண்மனைக்குப் போனபிற்பாடு; கற்காத அற்பபுத்தியை யுடையபேர்களுக்குக் கற்றுணர்ந்த மேலோர்கள் சொல்லிய ஞானப்பொருள் ஒருகாதினுழைந்து மற்றொரு காதின்வழியாய்ப் போய் விடுந்தன்மையைப்போல் கண்ணொளியற்ற குருடனுடைய கவலை மனமும் இருண்டிருந்தது. அவன் மனத்தைப் போல் இராத்திரியு மிருண்டுவளைந்து எமனைப்போல் கிறைந்தது. அதெப்படி

என்றால் மேகங்களெல்லாந்தலையும், பிரகாசிக்கு மின்னலெல்லாம் சுருண்ட செம்பட்டமயிரும், மூன்றாம்பிறையே கோர தந்தமும், சிற்சில மலைகளே பற்பலபுயங்களும் நக்ஷத்திரங்களே வக்ஷஸ்தல ஆபரணங்களும் கறுத்த இருளே தேககாத்திரமுமாக உடைய இராக்காலமென்னும் யமன் வாடைக் காற்றாகிய பாசந்தாங்கித் துரியோதனாதியர்கள் இறப்பதற்கு முகூர்த்தநாள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளத்திரிதராட்டிரனைச்செலவுகேட்கவந்ததுபோலுமிருந்தது திரிதராட்டிரனுக்கு அளவற்ற ஊழிகாலமென நெருங்கிய இருட்கூட்டமானது நனவிற்றோன்றிக் கனவிற்கண்ட பொருள்போல் உடனே யகன்றது, விவேகசூனியர் மனம்போலிருண்ட முன்னைநாள் நடுராத்திரியில் இளவலாகிய விதுரமகாராசன் திரிதராட்டிரனுக்கு உபதேசித்த மந்திரவார்த்தைகளெல்லாம் ஏதாகமுடிகிறதோ அதை அறியவேண்டுமென்று நினைத்து, சப்தமாவென்னும் பரிபூட்டிய இரதமேறி உதயகிரியின் உச்சியில்வந்து விளங்கி, வண்மையும் தன்மையும் உண்மையும் நிறைந்த மகான்களின் மனத்திற்கொப்பாக அரண்மனைச் சாளரங்களிலும், சாலை சோலை இடங்களிலும் பிரகாசமுள்ள சூரியன் தன்கிரணங்களைப்பரப்பினான். அந்தக்கிரணங்கள்விரிந்து நுழைந்து காய்ந்தது எப்படி இருந்ததென்றால் விதுரமகாராசனுடைய விவேகத்தைக் கேட்டுத் திரிதராட்டிரமகாராஜன் ஐவருக்கு நாடுகொடுக்கிறதாகச்சொல்லியிருக்கின்றான். அந்த அதிசயத்தை யாவரும் எழுந்துபாருங்களென்று கிரணமாகியகரங்களினால் கிட்டித்தட்டி யெழுப்பியதைபபோலுமிருந்தது. உடனே நகரியில்வாழும் ஜனங்களெல்லோரும் முகமும் அகமும் மலர்ந்து மகிழ்ந்து எழுந்து விழுந்து சூரியனைத்தொழுதார்கள். வீஷ்டுமாசாரியர், துரோணாசாரியர், கிருபாச்சாரியர், அசுவத்தாமா, அங்கதேசாதிபதி, சகுனி, துரியோதனன், துச்சாதனன்முதலிய சகோதரரும் வேதபண்டித விப்பிரர்களும் சோதிட நூல்வல்லவர்களும் சகுன சாஸ்திரிகளும் மாசறக்கற்ற கவிவாணரும் மற்ற தேசதேசத்தலைவரும் தங்கள் தங்களுக்குரிய இராஜ சிங்காசனங்களிலும் அணியாசனங்களிலும் மணியாசனங்களிலும் வீற்றிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் இராத்திரிமுழுமையும் நித்திரையற்றிருந்த திரிதராட்டிர மகிபதி சுத்தியாய்ப் பத்தியாய் கித்தியகடனை வெற்றிபெற முடித்துக்கொண்டு குருகுலம் விளங்கக்கூடியிருக்கும் மந்திரிமார்களும் தந்திரிமார்களும் பட்டவர்த்தனரும் மகுடவர்த்தனரும் மண்டலீகரும் உரியபல நாட்டரசரும்கூடிய சபையில்வந்து அவ்விடத்திலிருப்பவர்களி யாவரையும்விசாரித்து விதிமுறைப்படி வந்தனம் மரியாதை உபசாரம் யாவுஞ்செய்து அக்ஷதை ஆசிர்வசனங்களும்பெற்று அரியாசனத்திலமர்ந்தான் பெரிய அரசன்; அந்தவேளையில் சஞ்சயனானவன் உதயத்திலெழுந்து மூழ்கித் திவ்யமலராலருச்சித்துச் சூரியநமஸ்காரஞ்செய்து அணிமணிக்கலை அணிந்து அழகிய சபைக்கு நேராகவந்துநின்று காவலோனைக்கண்டு கடைத்தலையில் தான் வந்திருப்பதைக் காவலனுக்கு அறிவியுமென்றான், அதைக்கேட்டுத் தூதர்போய் வணங்கிச் சொல்ல, வரும்படியாக அரசன் உத்தரவு செய்யச் சபைக்குட்சென்று துரோணாசாரியர் முதலிய பிராமணர்களுக்கும் வீஷ்டுமாசாரியர் முதலிய பெரியவேந்தருக்கும்

தக்க மரியாதைசெய்து தருமநீதி சாஸ்திரமுணர்ந்து வெறுப்பும் விருப்பும் வெப்பமும் தட்பமுமில்லாத சஞ்சயனுக்கு முத்தமகுணத்தோன் இராசனுக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஆசனத்திலிருக்கவும் கட்புலனற்ற காவலன் சிந்தித்து ஆசையுடன் சஞ்சயனை அழைத்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் தூதுபோய்வந்த கருத்து முழுவதும் சபையில்நிறைந்த யாவருங் கேட்கப் பெரியோர்களுக்கு முன்பாகச்சொல்லும்? என்றவுடனே சஞ்சயனவன் எல்லாரும் சந்தேகப்படும்படியாகச் சொன்முடிபு பொருண்முடிபு காரியகாரணம் தோன்றாமல் மனவெறுப்பினால் பொழிப்பாகச்சொல்லவும், அதைக்கேட்டு திரிதராட்டிரன் சஞ்சயனைப்பார்த்து ஐயா நீர் போனதுமுதல்வந்ததுவரையில் அவர்கள்கூறிய வசனத்தில் ஒருசொல்லாகிலும் சோர்வுபடாமல் பதம்பதமாக விரித்துச்சொல்லவேண்டுமென்னவும் சஞ்சயன்சொல்லலுற்றான். அம்புவிஆளும் அரசேகேண்மின், அஸ்தினபுரத்தைவிடுத்து அழகிய உபப்பிலாவியத்தையடுத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகாவனிருந்ததிருமாளிகைசென்று சஞ்சயன்வந்திருக்கின்றேனென்று தெரிவிக்கும்படி வாசலிலிருந்த தூதனைச்செலுத்தினேன். வரச்சொல்லென்று கூறிய மறுமொழிகொண்டு அந்தப்புரத்திற்சென்று அழகுகுலவிய அரதன மணிகளாற்செய்த அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் ஆதிசேஷனுக்கு ஒப்பாகப் பட்டுமெத்தை மலர்மெத்தைபரப்பிய சயனத்தின் அருகில் அருச்சுனனிருந்து அடியிணை சுமந்துவருட, உருக்குமணிதேவியார் இருகரத்தினாலு மயில்விசிறிகொண்டு உபசரிக்க, நப்பின்னைமுதலியோர் கவரிவீச, இவர்கள் மூவருமன்றி மற்றொருவருமின்றிச் சயனித்துக்கொண்டிருந்த அஞ்சனமேனியானாகிய இணையில்லாத ஏந்தலை, உட்புலன்களைந்துந்தேறிய உத்தமர்களின் உள்ளத்திலூறும்உணர்வானவனை, உந்திபூத்தோனை, உவணகேதனனை, உததிவிட்டிவண்வந்துதித்தமாமாயனைக்கண்டு இதுவே நாம் பெறவேண்டிய முத்திவீடென்று தேவதேவனுடைய திருவடியில் சாஷ்டாங்க மாகப்பணிந்த வென்னை, மனமகிழ்ச்சியுடன் பக்கத்திலழைத்துஅணைத்தனர். நானுங்கைகட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அப்போது இளமையும் அழகும் இயல்பாகக்கொண்ட என் தாய்மார்களின் முகத்தை தமது தாமரைக்கண்ணினால் நோக்கினார். உடனே அவர்களிருவரும் அரக்காம்பலுக்கு ஒப்பாகிய கரங்களினால் நவரத்தினங்களிழைத்து மாற்றுயர்ந்த தங்கத்தினாற்செய்து எங்கும் பொங்கும் ஒளியினாலுயர்ந்த சிங்காசனங்கொண்டுவந்து போட்டார்கள். அதன்மேல் உட்காராமல் கையைமாத்திரம் அந்தஆசனத்தின்மேல் வைத்துக்கொண்டு சுவாமியின் பக்கத்தில் அன்பினாலடைந்துசூல்கொண்ட மேகம்போலும் காசாம்பூவைப் போலும் மரகத மணியைப்போலும் வண்ணந்தழைந்த கண்ணன் திருமேனியினழகையும்அருச்சுனனுருவத்தையும்கண்களிகூரநோக்கி? ஆக்கலும், அழித்தலும், தோற்றமும், மறைப்புமுடைய சுதந்தரராகிய இவர்கள் திருஷ்டிக்கு லோகாலோகங்களும் நிலையில்லாமலழியும். இந்தப்புண்ணியவான்களைச் சிநேகித்தால் மூவுலகமும் ஆளலாம். மாறுபட்டுப் பகைத்தால் எதிர்த்தவர்களும் ஈரேழுலகமும் இறந்துபோம். இப்படிப்பட்ட மைத்துனனும்தம்பியும் கைகாட்டிய வேலைகளைச்செய்யும் ஏவலாளாகவிருக்க தருமராஜனுக்கு வேறேபடைத்

துணையும்வேண்டுமோ; ஆண்மையற்றவனொன்றுஞ்சொல்லப்போமோ; புவனு புவனமுழுமையும் தனக்குவேண்டுமென்றுநினைப்பாராகில் இப்போதே கிடைக்கும்படிசெய்வார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட பலசாலிகளிருந்தும் நாட்டை விட்டுக் காட்டிலுறைவானேனென்றால், பரிசுத்தமுள்ள நினைப்பும் ஒப்புவமையில்லாதவருமாகையால் எதையும் விரும்பாமல் வெறுத்திருந்தானென்று என்னெண்ணத்தில் பல பல வண்ணம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாக எடுத்துக் கல்வருஷத்தைத் தடுத்து, கோபாலனைக்காத்தருளிய, தேவாதி தேவனுகிய கண்ணன் என்னைப்பார்த்து இப்போது இவ்விடத்திற்கு நீர் வந்தகாரியமென்னவென்றுகேட்க, அடியேன் சிற்சிலவார்த்தைகளைச்சொன்னேன், அப்போது கேசவனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஒரு வாக்கியம் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அப்பா சஞ்சயனே! துரியோதனுதியர்க்கும் பாண்டவர்களுக்கும்நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தைக்குறித்துத் திரிதராட்டிர மகாராஜன் விசனத்துடன் பயப்படுவாராகில் ஐவர்களுக்கும் இனிமையாகிய வசனங்களைச்சொல்லி, விரித்ததலைமயிரை முடிக்காமல் விசனமும் உலகப்பழிப்புங் கொண்டிருக்கும் பாஞ்சாலியின் மனத்துயரத்தையும் போக்கி, சூதாடிப்பறித்துக்கொண்ட நாடுநகரம் திரவியமுதலிய யாவையும் பெறும்படியாகக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு இப்போது படைத்துணை வந்திருக்கும் பார்த்திபர்களையும் நன்மையுடன் சிநேகித்து கிரீடபதியாகிய பாண்டவர்களுக்குரியதாய பாகத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். அதன் பின்னும் கௌரவர்கள் வஞ்சகமில்லாமல் உரிமைப்பாடாக, மரியாதையுடன் கீழ்ப்படிந்து நடப்பார்களாகில் நன்றும் இல்லாவிட்டால் எப்போதுங் கலந்து வாழப்போவதில்லை. இது ஒருபக்ஷம் இப்படி நடத்துவதற்கு மனமொப்பாவிட்டால் யுத்தகளத்திலெதிர்த்து அவரவர்கள் புசவலிமைக்குத் தகுந்தபடி சண்டைபண்ணிச் சத்துருநாசஞ்செய்து துன்பநீக்கி, இன்பத்துடன் உலகாள்வது ஞாயம். இது ஒருபக்ஷம். இவ்விரண்டி லொன்றைத்தெரிந்து துணிந்துநடத்த அறியுங் குணமில்லாதவர்களைப் பெரியோரென்று சொல்லுவதிற் பிரயோசனமில்லை. தெரிந்தோர்களும் தெரியவுணாயாதிருப்பது என்ன காரணமோ, சஞ்சயனே! நீர்வந்தகாரியத்தை நானறிந்துக்கொண்டேன். நாடுநகரம் விரும்பிப் பெருமைபெறும் அரசராகிய பாண்டவர்கள் தேடியசெல்வத்தையும் கூறிய சபதத்தையும் நாடிய யுத்தத்தையும்விட்டு வீடுபெறுந் தவத்தைச் செய்யக் காடடையும்படியாகப் பெரியதந்தைவிளம்பினுரென்று சொல்வதற்கு நீர் ஓடிவந்தது எத்தன்மையையொத்ததென்றால் அடர்ந்த காடுமுழுமையும் தொடர்ந்து புகையும்பொறியும்படர்ந்து முன்னமெரியும் காடாக்கினியை வாடைக்காற்றும் துணைப்பட்டு வந்துகலந்து அதை அவிக்கத்துணிந்ததுபோலாகும். பாண்டவர்கள், மனம்வருந்தி எரிந்துகொண்டிருக்கும்வேளையில் உங்களைத் தவஞ்செய்யப்போகச்சொன்னுனென்று நீர் சொல்லப்போகிற சொல்லாகிய வாடைக்காற்றுங்கலந்துகொண்டால் உலகமுழுகிப்போமே;பெரியதந்தை வார்த்தையென்னும் பெருமைத்தருமமும், ஓடிப்போமே! இந்தமொழிகளையும் மநுநெறிமுறைமைகளையும் யோசிக்குமிடத்தில் தங்கள் தங்களிச்சையின்

படிக்கும் வணங்காமுடியோனுக்கு மறுத்துச்சொல்லக்கூடாத முகமனுக வும் பாரபக்ஷமாகவும் நினைத்துச்சொல்லியதாக இருக்கின்றதே தவிர காரியா காரியந்தெரிந்து இப்படிபோனு லிப்படிநடக்கும்; இப்படிவிதைத்தா லிப்படி விளையும், இதுதகும் தகாதென்ப துணர்ந்துசொல்லி யனுப்பியதாகத் தோன்ற வில்லையே, இஃது பெரிய அரசன்புத்தியல்ல, அற்பமதியையுடைய அறிவீனர் உரைத்த புத்தியைக்கேட்டுச் சொல்லியனுப்பிவைத்ததாக இருக்கின்றது. மதி மிகுந்த பரிசுத்தமாகிய சாஸ்திரங்கள் முழுமையுங் கற்றுணர்ந்த புண்ணியரா கும்பெரியோர்களின் யுத்தியைக்கேட்டுமொழிந்த வார்த்தையாயிருக்கவில்லை, தம்பிபிள்ளைகள் காட்டில் தவஞ்செய்யவும் தன்பிள்ளைகள் நாட்டில்அரசுபுரிய வும் எந்தமதியைக்கொண்டு திரிதராட்டிரன் சொல்லியனுப்பிவைத்ததோ, இது அவர்மனத்துக்கே தெரியவேண்டும. எனக்குத்தகுந்த யோசனையா யிருக்கவில்லை. சஞ்சயனே! நாளைத்தினம் உத்தமனுகிய தருமநந்தனனுடைய சபையிற்சொல்லி அறிந்துகொள்ளென்று முத்திக்குவித்தாகு முதல்வனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளினுனென்று சஞ்சயன் சொல்லினுன். உடனே அரசர்பெருமானுகிய திரிதராட்டிரன் சஞ்சயனைப்பார்த்து புயவலி யாற்கஜமெனவுயர்ந்த விருஷபவிராட்டாகிய விசயன், ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை யோவென்று கேட்டான். அப்போது சஞ்சயன் அரசனைப்பார்த்து, ஐயா! தூயவனுகிய மாயவன் சொல்லியதைக்கேட்டிருந்த இந்திரகுமாரனுகிய விஜ யன், அவியாதஅக்கினியைப்போல்வாள்விழிசிவந்து மார்புந்தோளும்வலக்கண் ணுந்துடித்து என்முகத்தை ஏறநோக்கி, ஆ! ஆ! சஞ்சயனே! பெரியோராகிய உத்தமர்களும், சிறியோராகிய மற்றையர்களும், நெருங்கிய இராஜசபையில் இந்தவார்த்தையை விசயன் விளம்பினுனென்று கலங்காமலும் பயப்படாம லும் ஒளிக்காமலும் சொல்லக்கடவையென்று சொல்லினன்.

அதென்னவெனில், பாவங்களென்னும் பயிர்விளையச்செய்யும் தன்புத்திர ராகிய துரியோதனுதியர்மேல் வைத்தபக்ஷமும் கிருபையும் பிரயோசனப் படவொட்டாமல் குடும்பம் குலைக்கும் அற்பர்களுடைய புத்தியைவிரும்பிக் கேட்டுத் தருமத்தினுக்கு அடாதகருமத்தை மேற்கொண்டு ஐவர்களையும் அனு தையாக்கி அழகியவளஞ்செறிந்தநாட்டில் ஒன்றுகிலுங் கொடுக்கமாட்டேன், பாண்டவர்கள் இராச்சியஅபேக்ஷையைவிடுத்துத்தவம்புரிந்து மோக்ஷவீட்டை யடுத்துக் கரையேறவேண்டுமென்றே, எங்கள் பெரியதந்தை பக்ஷமாகப்புத்தி கள்சொல்லி அனுப்பிவைத்தது, ஓ! ஓ! சஞ்சயனே! குலகோத்திரத்துக்கும் தனக்கும் நன்மையுண்டாகத் தவஞ்செய்யச்சொல்லி அனுப்பிய வார்த்தை யைச் சிரசாகக்கொண்டு நாங்கள் முன்பு சபையிற்கூறிய சபதத்தைவிடுத்துத தவஞ்செய்வோமாகில் திரிதராட்டிரன் தம்பி பிள்ளைகள் சொன்ன சபதஞ் சோர்ந்து போனுர்களென்னும் பழியும்பாவமும் இவையும் நமதுமரபையுஞ் சேருமே. பெரியவயதினுல் அதைமறந்தாரோ சஞ்சயனே! நாங்கள் வீரப்பிர தாபத்துடன் ஆபத்துவேளையிற் கோபத்தினுல் சபையில் விளம்பிய சத்திய வாக்கியத்தை உலகப்பிரசித்தமாகமுடித்து உதிரவெள்ளத்தில் மூழ்கி அரசர் கள் பழிக்கும் பழுதுகள்போக்கி அழகினையுடையவர்களாய் எங்கள்குலமாகிய

திங்கள்குலமோங்க அழகியமணவாளனுடைய அடிமலரைப்பணிந்து குற்ற மகற்றிக்கொள்ளுவோம். அன்றியும் எங்களுக்குக் கெடுதிசெய்த எக்காலத்தினும் அசையாத வசையை இசையாகக்கொண்ட துரோகிகள் அழகார்ந்தமேனியை தெய்விகமாகிய விசயகாண்டீபத்தில் தொடுத்துவிடுங்கணையினால்சின்னபின்னமாகப்பிளந்து இரத்தவெள்ளமொழுகவும் வெப்பமாகிய மூளைகள் அற்பவாயிற்பெருகவும்செய்த அப்பொழுது எங்கள்பெரியதகப்பனார் சொன்னசொற்படி தவஞ்செய்யக்கானகம் புகுவதன்றி இதற்குமுன் ஒருகாலும் வனம்போக மாட்டோமென்று சொல்லும். சஞ்சயனே! நினைக்குந்தோறும் சத்துருக்களுடைய மார்பும் பெரியதோளும் காத்திரவுடலும் அவர்கள்செய்த கபடவஞ்சமும் என்கண்ணெதிர் தோன்றிக்கொண்டிருப்பதினால் அவர்களுடைய தேகத்தை ஒருநொடிப்போதில் அளவிறந்த கணைகளினாற் சல்லடைக் கண்களாக்கி சூரியகிரணங்கள் சாளரங்கள்தோறும் பிரகாசிக்குந் தன்மைபோல் உதிரக் கம்பிகள்வீறிட்டடிக்கவும் வாய், செவி, மூக்கு, கண்கள் இவைகளின் வழியில் இந்திரியங்கள் மனம் நைந்தழியவும் உயிர்கள் சிந்தவும் காக்கை கழுகுகள், கொந்தவும் செய்வேனல்லாமல் உயிருடன் விடமாட்டேன் ஆ! ஆ! சஞ்சயனே, பஞ்சபூதசிரேஷ்டனாகிய வாயுகுமாரன் கரங்கொண்ட கதாயுதத்தினால் துரியோதனாதியர் நூற்றுவருடைய மண்டைகள் சிதைந்து இம்மண்மேல் விழுந்து அழிந்து பூதப்பிரேத பைசாசகணங்கள், நாய், நரி, காக்கை கழுகு பருந்து இவற்றிற்கு விருந்திட்டாலொழிய எங்களுள்ளத்தில் கோபமென்று குடிகொண்டெழுந்த சிவந்த யுகாந்தகாலாக்கினி தணியமாட்டாது. தெளிந்து சிறந்த சஞ்சயனே ஆ! ஆ! தேவாமிர்தத்திலும் சிறந்தபோசனமுண்டு அமிசதூளிகாசயனத்திற்சயனங்கொண்டு வாயுவேகமனோவேகமுடைய குதிரையின் மேற்கொண்டு கன்னமத கபோலமத கரடமதகும்பமும் வீரகண்டையுமுடைய இராசகுஞ்சரத்தின் மேற்சென்று நவரத்தினப் பணியார்ந்த மணி இரதத்தி லாரோகணித்து உலாவிவரும் தருமசொரூபியாகிய தருமராசன்பாதசாரியாய் நடக்கவும் சூதாடிப்பாக்கியங்களையெல்லாங் கைக்கொண்டு, வனவாசம் பன்னிரண்டுவருடமென்று அனுப்பியும் பனியிலும் வெய்யிலிலும் காற்றிலும் மழையிலும் வருந்திமேடுபள்ளம் கற்பாறையிற் படுத்து நித்திரைசெய்யப்பொருத்தியுங் கந்தமூலசருகாதிக ளருந்தி வாழ்நாளை வீணாளாகக் கழிக்கவுந் தாங்கள் சுகத்தை அனுபவித்திருக்கவுஞ் செய்த கீழ்மக்களுடைய உடல்கள் என்வில்லிலிருந்து வல்லியம்போல்வரும் காலாக்கினி ருத்திராஸ்திரத்தின் நெருப்பினால் வெந்து புகைந்து வருந்தி கரிந்து பொரிந்து சரிந்து மண்மேற் பொடியாகப் போம்படிசெய்து தமயனென்னும் வாஞ்சை தரித்தேனென்று சகலருமுணரக்காட்டுவது மன்றி நாளை நடத்துகின்ற யுத்தத்தில் சிக்கைகூடிய சிரம் கரம், கால், களம், உரம், இடை, குடல், செவி, நாக்கு, மூக்கு, நகமிலாக்கைகள் மாமிசம் உதிரம், மயிர், தோல், என்பு, நரம்பு, நிணம், சீ, நாற்றமாம் வெப்புநீர், இப்படியாகக்கூடிய பகைவருடலத்தை கண்டங்கண்டமாகக் கோடி-துண்டங்கண்டு சிரமெல்லாமுருட்டி கிலமெல்லாம்பரப்பி பொடிப் பொடியாக்கி நாசஞ்செய்து எங்களைப்போல் அவர்கள் மோசம்போய் அலையா

மல் எல்லாமிழந்து வனத்திலுழலாமல் எங்களுக்கும் இகழ்ச்சியில்லாமல் புகழ்ச்சிவரும்படியாய் அரம்பாஸ்திரீகளெதிர்ந்து ஆசைவிசுவாசத்துடன் வாசந்தங்கு முலைமேலணைத்து இராசபோக வீரசொர்க்கத்தில் வாசமாகவைத்து உபசரிக்கும் அந்த சுகத்தை இவர்களனுபவிக்கும்படியாகக் கூசாமல் அனுப்பிவிட்டு ஓசையுடையகடல்சூழ்ந்த உலகமுழுமையும் வாசத்தார்புனைந்த சத்தியவாக்கியன் தருமபூபதிக்குச் சம்பிரமமாக இஷ்டமுடனே யாவரும் தேவரும் போற்ற பட்டமுங்கட்டிப் பார்ப்பேனையா, எங்கள் தந்தைவார்த்தைக்கு யாங்கள் அடங்கி சபதமறந்து உலக ஆசையுந்துறந்து இருந்தாலும் இராசசபையிற் பயந்து வருந்திவயிறு எரிந்து மனங்குழைந்து திக்கற்றவளைப்போல் மயங்கிய மீன்போன்ற கண்களுடைய பாஞ்சாலி அன்றுவிளம்பிய சாபம் இவர்கள் கோத்திரத்தையும் குலத்தையும் புத்திரவருக்கத்தையும் விட்டு நீங்காதென்று அழகியதோளிணையுடைய ஐயனே! எங்கள் ஐயாவுக்குச்சொல்லும். இப்படிப்பட்ட மனவைரமுடைய நீங்கள்போர்புரிந்து வெற்றிகொண்டு இராச்சியங் கைக்கொள்ளாமல் பழமையாகிய நாடுநகரங்களை எங்களுக்குக் கொடுவென்று யாசிப்பவர்களைப்போல உலூகமாமுனியைத் தூதனுப்பி கேட்கச் சொல்லுவானேன் என்றால்; யாங்கள் புத்தியில்லாமையாலும் யுத்தஞ்செய்யச் சத்தியில்லாமையாலும் பயத்தினாலும்கேட்டனுப்பவில்லை. அவர்கள் நாடுகொடுக்க மாட்டார்கள், வீரசொர்க்க வீடுபெறுவார்களென்று எங்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியும் நாங்கள் எத்தனை நாளைக்குச் சும்மாவிருந்தாலும் அவர்களும் அத்தனை நாளைக்கு விசனமற்றிருப்பார்களென்று கருதி எங்களுடைய நாட்டைக்கொடுவென்று நாமே தூண்டினால் அவர்கள் தரமாட்டோமென்று தாண்டிவிழுந்தெழுந்து சண்டைக்குவருவார்கள்; நாம் பூண்டுகொண்ட சபதங்களெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டு புகழ்பெறலாமென்று மேலாகிய யுத்திசெய்து தூதுவிடுத்தோம். அதற்கு எங்கள் பெரியதந்தை உம்மிடத்திற்சொல்லி அனுப்பிய வாக்கியங்களைக் கேட்டவுடனே நூதனமாகிய பூமியும் பொன்னாபரணமும் பொருள்முதலிய பொன்னுடையுஞ் சகலவித நன்மையும் கோடாகோடிபங்கு குறைவில்லாமல் மேலாகப் பெற்றவர்களைப்போலானோம். அந்தோ எங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறுங்காலம் கைகூடியபடியால் பெரியதந்தைக்கு இந்தப் புத்திபிறந்து வனத்திற் றவஞ்செய்யச்சொன்னார். இந்த விவகாரமுதலிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு மனஞ்சகித்து வழிதெரிந்து எங்களிடத்தில் நேராக வசனிக்கும்படி நாணாமல் வீணாகத்தூதுவந்த சஞ்சயனே! கேளும், நாங்கள் சபையில்மொழிந்த சபதங்கள் முடியுங்காலம் எதுவென்றிருந்த சந்தோஷத்திற்கு இடையூறுவிளையும்போ லிருக்கின்றதனால் என் மனம் வருந்தும்படியாக நினைத்திருந்தேன், அதை நீதெரிந்துகொள்ளும்படியாக இப்போதுசொல்லுகின்றேன் கேளுஞ் சஞ்சயனே! எங்கள் பாட்டனாராகிய வீஷ்மாசாரியர் குருவாகிய துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் சிறியதந்தை விதுரமகீராசன் இவர்கள் யாவரும் அந்தப்பட்சத்திலிருக்கின்றார்களே அவர்கள் ஒருகாலத்தில் இருதிறத்தவர்களையும் சமாதானப்படுத்தி நாடுநகரங்களைக்கொடுத்து நீங்கள் இவ்விதமாக இருங்களென்று இயம்பினால் "மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்

தம்" என்னும் பழமொழிக்கு இணங்கும்படியாக பெரியோர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைத்தள்ளாமல் கேட்கவேண்டுமே. அவர்களுடையவாக்கியத்தைக் கேட்டு யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டால் நாங்கள் சபையிற்கூறிய சபதங்களெல்லாம்பிறழ்ந்துபோய்விடுமே, சபதவசனம்பிறழ்ந்தால் பழியும்பாவமும்வந்து விளையுமேஎன்று சஞ்சலங்கொண்டிருந்தேன். அச்சஞ்சலவியாகூலம் இன்றளவில் நீங்கிவிட்டது. அதென்னவென்றால் ; வீஷ்டுமர்முதலிய பெரியோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய விரும்பியிருந்தால் எங்கள் பெரியதந்தை இந்தவார்த்தையைச்சொல்லி உம்மை அனுப்பிவைக்கமாட்டார். அவர் கருத்துக்குப் பெரியோர்கள் உடன்படாமையால் காட்டுக்குப்போகச்சொல்லிக் கைகாட்டினரென்றும் நாடுகொடுப்பதில்லைச் சண்டைசெய்ய சித்தமாயிருக்கின்றார்களென்றும் திரமாகத்தெரியவருகின்றது. எங்களுக்குச் சந்தேக நிவிர்த்தியும் ஆயிற்று. சஞ்சயனே ! துரியோதனன்முதலிய நூறுபிள்ளைகளின் உயிர்களும் தேறித்தெளிந்த பெரியோர்களுடைய உள்ளங்கையில் அடங்கியிருந்தன, அந்தப்பெரியோர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு வணங்கிநடந்தால் இன்னஞ் சிலநாளைக்குக் கூட்டங்கலையாமலிருப்பார்கள். உரியோராகிய பெரியோர்களின் வாக்கியத்தை எப்போதிகழ்ந்தார்களோ அப்போதிவர்கள் இவ்வுலகத்தாரல்லர், யமலோகத்தில் ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்க்காமல்வருந்தி வாழ்கின்றவர்கள். இதற்கு யாதொருதடையுமில்லை, எங்கள் பெரியதந்தையின் எண்ணம் கவைக்குவாராது, "நாமொன்றுநினைத்தால் தெய்வந்தானொன்று நினைக்கும்" என்பதைமறந்த திரிதராட்டிரனும் மற்றயாவருங்கேட்க இதைச்சொல்லக் கடவையென்று பராக்கிரமசாலியாகிய விசயன் ஆத்திரத்துடன் சொன்னான் ஐயா வென்று நெருங்கியிருக்கும் இராசசபையினிடத்தில் சஞ்சயன் அஞ்சாமல் விளம்பினன்.

இந்தவசனங்களைக்கேட்டு யாவரும் திகிலடைந்திருக்குஞ் சமையத்தில் விவேகத்திலுயர்ந்த வீஷ்டுமாசாரியர் இராஜாதிராஜனாகிய திரிதராட்டிரமகாராஜாவின் அழகிய முகத்தைப்பார்த்து பக்கங்களிற்பொருந்திய துரோணர் முதலிய பெரியோர்கள் யாவரும் சந்தோஷங்கொண்டு சஞ்சலம்விண்டு ஏக்கம் நீங்கவும் ஊக்கமோங்கும்படியாகவும் தேவரகசிய வாக்கியம் ஒன்று சொல்லத்துணிந்தார். இந்த உலகத்தை நிந்தையில்லாமல் விந்தையாய் அரசு செலுத்திவந்து, மைந்தர் நூற்றுவரால் சிந்தைநொந்த அந்தகனாகிய என்மைந்தனே ! கேள், சத்தியலோகத்தில் நித்தியராகும் மாதரியவசனமுனிவர்கள் முதலிய மகாரிஷிகள் சுற்றியிருக்கப் பொற்றாமரைத்தவிசில் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் தருமபத்தினியுடன் பொருந்தியிருக்குஞ்சமயத்தில் வேதபுங்கவராகிய தேவகுருவும் தேவேந்திரனும் தேவர்களும்வந்து நான்முகனைக் கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அருகாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கையில் இரண்டுபேர் திவ்ய தேசோமயபுருஷர்கள் அந்தச்சபைக்கு நேராகவந்து சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கு வணங்காமல் இறுமாந்து அப்பால்நடந்துபோகும் பெருமையைக்கண்டு பிருகஸ்பதியினுடைய மனத்தில் ஆச்சரியந்தோன்ற பிரமனை நோக்கி பரிசுத்தனே நல்லவரென்பவரெல்லாம் உருவாகத்தோன்றியதையொ

த்த இந்தவல்லவர்கள் இவ்விடம்வந்து தேவரீரை மதியாமற்போகின்ற கார ணம் யாதோ? இவர்களியாவரோ? அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டு மென்னவும் பிரம தேவன் நகைத்து தேவகுருவை நோக்கி இந்த மகானு பாவர்களை இதுவரையிலும் நீங்களறிந்ததில்லையோ? பிருகஸ்பதியே! கேள், புராதனமாகிய சராசரங்களாலேயும் துதிக்கும் பெரும்புகழினையுடைய நரநாரா யணரென்பவரிவர்கள்தான். தேவர்களுக்கும் சத்தியவசன ஆசாரபரர்களாகிய தேவபத்தியுடைய புண்ணியவான்களுக்கும் இடையூறாகிய துன்பம்வருமாகில் அக்கணத்தில்வந்து அவர்கள் பட்சத்திலிருந்து துன்பநீக்கி இன்பம் விளையச் செய்து புண்ணியவெண்ணமுள்ள புண்ணியவான்களுக்குப் போதுமான துணையாயிருந்து பாவசிந்தையையுடைய பாவிகள், எண்ணிய எண்ணங்கள் கைகூடவொட்டாமல் அவர்களுடைய புத்திரமித்திரர்களைப்பாழாக்கி உலோ கோபகாரஞ்செய்து இரட்சிக்கும்பழமையாகிய மூலகாரணர்கள். மேலும், நாமிருக்குஞ் சத்தியலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகம், இந்தமூன்று லோகங்களுக்குந் தடையறப்போய்த் திரும்புவார்கள். தகுதியாகிய காரியங் கள் ஏதாகிலுமொன்று விளையுமாகில் அதைநீக்கும்பொருட்டுப் பொன்னுலகத் தினும் புகுந்துவருவார்கள். பூமியிலும் சத்தியவசன நித்தியவிரத பத்திமான்க ளாகிய புத்திமான்களிடத்திலும் அவர்களுடைய விசுவாசநேச உத்தமபத் தினிமார்கள் வயிற்றிலும் இராசபுத்திரராகப்பிறந்து வேதமுதலிய மநுநீதிதரு மங்களை நிலைநிறுத்தி சிஷ்டாசாரத் தன்மையும் பழக்கித்திரும்பி வருவார்கள். ஆதிமூலமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் நினைப்பினால் உற்பத்தியானவர் கள். இவர்களுடைய பெருமையும் பிரதாபமும் இவ்வளவென்று எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு என்தரமல்லவென்று பிரமதேவன் சொல்லக்கேட்டுமகிழ்ந்து நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவகுருவும் இந்திரனுந் தேவர்களுந் தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்திருக்கும் நாளையில் பூமியில் சிறிது இராக்கதர் பிறந்து தவங்களிற் சிறந்தமுனிகள் ரிஷிகள் தேவர்கள் யாவர்களும் வருந்தும் படியாக உபத்திரவஞ்செய்து வருங்காலத்தில் தேவர்களுந் தேவேந்திரனுஞ் சேர்ந்து ஆதியில் பிரமன் சொல்லிய வாக்கியத்தை நினைந்து ஆபத்பாந்த வாய் அனுதரக்ஷகராய் விளங்கிய நரநாராயணமூர்த்திகளை அரக்கரால்விளை ந்த் துன்பஞ்சகிக்கப்படவில்லை என்று திக்குநோக்கித்தொழுது அடைக்கல மென்று கூவியழுதபோது அந்த நரநாராயணமூர்த்திகளிருவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானாகவும் அழகியவிசயபராக்கிரமஅருச்சுனனாகவும் இந்தப்பூமியிலவதரித் தார்கள். அப்பனே! அந்தக் காரணத்தினாலல்லவா வேதமுந்தேடிக்காணக் கூடாத செஞ்சடைக் கடவுளென்னுஞ் சிவபெருமானைச் சீக்கிரத்திற் றரி சிக்கத் தவஞ்செய்ததும் அவர் பிரசன்னமானதுங் கட்டிப்புரண்டுவிளையாடிக் கங்கையுந் திங்களும்மங்கையும் பொங்கரவும் அங்கமுங்கலங்கக் காண்டீபத்தி னடியுண்டதுங்கருணைசுரந்ததும் பாசுபதாஸ்திரம்பெற்றதுங் காலகேயநிவாத கவசராகிய இராக்கதரைவென்றதும் இரணியபுரவாசிகளைக்கொன்றதும் இந் திரனுக்குப்பட்டாபிஷேகம்நின்றதும் சகலசுபசந்தோஷவைபவங்களுந் தேவர் களுக்கு வரும்படியாகக் கண்டதும் அமுதபோசனமுண்டதுந் தெய்வலோக

வரசுபுரிந்ததும் இவனே யவன் அவனே யிவனுகையாலல்லவோ இவ்வளவு மகத்துவங்களுநடந்தது, குழந்தாய் தொழுந்தகைமையினையுடைய பலமும் குணநலமும் அழகும் பழகிய வில்திறமையின் விற்பனமும் ஆண்மிக்கையும் பெருமையும் பிரகாசமுங்கீர்த்தியும் நீதியும் இராசமுறைமையும் உண்மையுமுடைய காண்டீபனுக்கு ஒப்பாகப் பெரும்புகழையும் வெற்றியையும் பெற்றவர்களெவர்களிருக்கின்றூர்கள், திரிபுரதகனனுகிய திரிநேத்திரதாரியை இணையாகச்சொன்னுற்சொல்லலாம். மற்றொருவரையுஞ்சமமாகச்சொல்லக்கூடாத விற்குணமேற்றும் வீராதிவீரனுகிய பற்குனனைச் சாதாரணமாகியசத்துருவாக நினைத்து ஜயங்கொள்ளுவோ மென்றெண்ணி யிருப்பது அவிவேகமேயன்றி விவேகத்துடன் சேரத்தக்கதன்று, இத்தன்மையதாகியவீரதீரசூரனுகிய காண்டீபமுடைய விஜயனுக்குநானே யெதிரியென்று சூரியன்பெற்ற சவுரியன் நாள்தோறும் அஞ்சாமற் சொல்லிவரும் வஞ்சகவார்த்தையைக் கொஞ்சமேனும் நிசமென்று நம்பாதை, சுயோதனு! அருச்சுனனே அஸ்திரசஸ்திரவலிமையில் மேலாகச்சிறந்தவன், கன்னனேகுத்திரட்சுத்திரவார்த்தையில் காலாகப்பரந்தவன், இதைநானுணர்ந்துசொன்னதாகக்கொள்ளாதை, திரிலோகத்தாரும் அறிந்ததேயன்றி வேறல்ல, அப்பா! எனது பேரனே! இந்தமொழியை நீ உட்கொண்டு யோசிப்பையாகில் இவ்வுலகத்திற்கு முதன்மையாகும் பெருமையை, நீயே பெறுவாய், இராஜசெல்வமே! விவேக சூனியனுகிய மாமன்சகுனியும் கட்டிக்கொண்டுவாவென்றுல் வேரறவெட்டிக்கொண்டுவருந்தம்பி துச்சாதனனும் "என்னடா ஆண்டிதாதனுவென்றுல் இதுவுமொரு கந்தாய" மென்பதையொத்த அங்கதேசராஜனுகிய கன்னனும் இந்த மூவருஞ்சொல்லிய உறுதிமொழியைத் தேனும் பாலும்போலக்கேட்டு அதற்கிணங்க நடக்கின்றுயல்லது என்போலொத்தவர்கள் பொன்போல் நயமாகச்சொல்லிய ஞாயவசனங்களைத்தள்ளிப்புகைந்து எரிந்து அழியச்செய்யுங்கோபாக்கினியைத் தாபாக்கினியாகக்கொண்டுசகலராச்சியசம்பத்துமுதலிய பந்துமித்திரரைப்போக்கடித்துக் கொள்ளஏதுவாயிருக்கின்றுய், ஒருவர்கட்டிக்கொடுத்தசோறுங் கற்றுக்கொடுத்தசொல்லும் நிலைநிற்காதென்னு முலகமொழியைமறந்து பிறந்த உன்னுல் இக்குருகுலத்துக்கு நேரிடும் பொல்லாங்கைக் குறித்து கடைசிமுடிவில் உரியோராகிய பெரியோர்களிருந்தும் தகும் தகாதெனச்சொல்லி அரசை நிறுத்தாமற்போனுர்களென்று யாவரும் எங்களை நொந்து ஒறுத்துக்கொள்ளுவார்களே அல்லது இந்த அற்பனை யாவரும் நினைத்து நோவமாட்டார்கள். பெருங்காற்றடிக்கும்போது உயர்ந்தமரத்தை அலைத்துவருத்தி முறிப்பதன்றி, தாழ்ந்தமரத்தைச்சாராது. அதுபோல் உலகத்திற்பிறக்கும்பழிச்சொல்லானது உயர்ந்த பெரியோர்களை அடிப்பதன்றி சிறியோர்களைத் தொடரமாட்டாது. ஆகையால் இன்று முதற்கொண்டு எங்களுடைய விவேகத்தினுல் விளையும் அரிய தருமவசனங்களைக்கேட்டு உயிர்வாழும்படியாக உறுதிகொண்டு நம்புவையாகில் இந்தப்பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலமுழுதும் சுவேதக்ஷத்திர நீழலில் ஏகசக்ராதிபதியாகத் தம்பிமார்களுடன் நீயே அரசுசெலுத்தும்படியாய்க் கொடுக்கமாட்டுவோம். பரிசுத்தவான்களாகிய பாண்டவர்கள், பூர்வத்தில்

இராசசபையிற்கூறிய சபதங்களையும் திருப்பிவிடுவோம், இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. பால்யராசனே! திங்கள் குலத்திலும் உங்களிடத்திலும் எனக்கு மிகுந்த ஆசையிருப்பதினால் சொன்னேன். இந்த வாக்கியங்களை உன்னுள்ளத்திற் சிந்திக்கக்கடவையென்று வீஷ்டுமாசாரியர் சொல்லினார்.

அந்தவார்த்தைகளைக் கருணன்கேட்டுத் தலைசாய்த்து பக்கத்திலிருக்கும் பெரியோர்களுடைய சந்திரபிம்பமுகத்தை நோக்கி, ஐயா அறிஞரே! கேளுங்கள். இந்த உத்தமராகிய காங்கேயனென்னும் புத்திமான் எந்தவேளையிலும் என்னைச் சுட்டிச்சுட்டித் திட்டித்திட்டிக் கோபிக்கின்றார். ஐயோ நானென்ன செய்வேன், இராசனுள்ளம், இராசதந்திரம், காலம், சமயம், நோக்கம், வீரம், பெரும்புகழ், கீர்த்தி, திடதீரம், இவைகளெல்லாந்தெரிந்த உத்தமராகும் இவருக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை. இதழ்விரிந்த மலர்மாலையணிந்த மார்பினராகிய மன்னவர்களின் மனோபீஷ்டமெப்படியோ அப்படியே அநுசரித்துக்குழைந்து நடக்கும் என்னைப்போலொத்தவர்களுக்கு இராஜகாரியத்தைத் தடுக்கவும் நடப்பிக்கவும் என்னசுதந்தரமுண்டாயிருக்கும், இராஜசபையில் சமாசனமாக எங்களையிருத்தி வீரபட்டமுள்ள தீரனென்று தன்னைப்போல் பாவித்து சவரட்சணைசெய்து ஆண்டுவரும் பட்சமுடைய பட்டாபிஷேகப் பிரபுக்களின் தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களிற் பஞ்சுபட்டாலும், சேவகத் தொழில்செய்யுந் தீரர்களுடைய இருகண்களிலும் முள்பட்டதாகக் காலிற் பட்டது கண்ணிற்பட்டதென்னும் பழமொழியை அநுசரித்து நடவாமற் போவோமாகில் அவர்களையடுத்து நெடுநாளாகச்சாப்பிட்ட அரிய செஞ்சோற் றுக்கடன் எவ்விதத்திற்றீரும்.நாங்கள் எந்தக்காலத்திலுநற்கதியையடைவோம். வணங்காமுடியோனுடைய மனத்தையறிந்து நாங்கள் கோபமாகப்பேசினால் இராச்சியமும் செல்வமும் எங்களாலழிந்துபோகிறதாகச் சொல்லுகின்றீர். ஐயா வீஷ்டுமாசாரியரே! "சிந்தினாலறுந்துபோகிறமூக்கு சேனைநாளைக்கிருக்குமோ சீமானே" ஆகிறதும் அழிகிறதும் எங்களாலிருக்கின்றதோ அத்தனே; இராசமுறைமைகளில் இது தகுந்தகாரியம் இது தகாதகாரியமென்று சொல்லி நடத்தவேண்டிய கடமை உம்மைப்போலொத்த நாதர்களுடையதாயிருக்க, இராஜர்களுடைய அன்பையுந் தயவையுஞ் சம்பாதிக்கும் எங்களைப் போன்ற சேவகவீரர்கள் எப்படிப்பட்ட தீரர்களையுந் திரணமாகமதித்து எங்கள் திருஷ்டிக்கு திரிமூர்த்தியும் ஈடல்ல, அட்டகிரிகளையுந் துட்டகஜங்களையும் விட்டெறிந்து விளையாடி வானத்தை வில்லாகவளைத்து மணலைக்கயிறு கத்திரித்து சமுத்திரத்தைச்சாப்பிட்டு ஏப்பமிடவும் வல்லாளனென்று சொல்லாலுரைக்குங்கடமை எங்களுடையதாயிருக்க, பரியாரி தலைமாட்டிலழுவது போல் தனிவழிக்குப்பிடித்தகொள்ளி தலைமாட்டுக்கொள்ளியாய்ச் சமைத்த தற்கிடாய்த் தங்களைப்போல் நாங்களும் இளைத்துச்சொல்லுவது தருமமா? ஐயா! இராஜவிபகாரங்களுஞ் சேவகர்செய்கைகளுந்தெரிந்த பெரியோராகிய தேவரீர் எங்களைவெறுத்துச் சொல்லவும் ஞாயமுண்டோ? சாகத்துணிந்தவர்க்கு சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போய்விடுவோமென்னுந் துன்பமுந்தோன்றுமோ? தாஷ்டீகராகிய வீஷ்டுசாரியரே! புண்ணிற்கோலிடுந் தன்மைபோல்

எங்களை விடவிடப்பேசவேண்டாமென்று உண்மையாகிய கட்டுரைகளை வெளிவிட்டுக் கன்னன் சொல்லுகின்றான்.

உடனே பரிசுத்த மனத்தினையுடைய வீஷ்மோசாரியர் பிரகாசமற்ற கண்களைப்பெற்ற திரிதராட்டிரனுடைய முகத்தைநோக்கி அப்பா! திரிதராட்டிரனே கேட்டையா, எப்படிப்பட்ட சத்துருக்களென்றாலும் ஓர் கணையினால், உடல்வேறு தலைவேறாகத்துண்டித்து விடுவேனென்று இந்தக்கன்னன் தன்னைத்தானே மெச்சிக்கொண்டு தானேபுகழ்ந்து வாய்வளஞ் சொல்லுகின்றதைக் கேட்டிருக்கின்றோமல்லாமல் கைவளத்தினால் யுத்தஞ்செய்து வெற்றியைப் பெறக்கண்டறிந்த தில்லையே. அதற்குச் சாக்ஷியாக இப்போது சொல்லிய வார்த்தையை யாவருங் கேட்டீர்களா, சபைநிறைந்த தன்னியர்களே! துருபதேயமஹாராஜன் சுயவரம் நாட்டிவைத்த பாஞ்சாலதேசத்தில் திரௌபதாதேவியின் விவாகத்திற்குப் பற்பலதேசத் தரசர்களுஞ்சென்று நெருங்கியிருந்தகாலையில் திருஷ்டத்துய்மனால் நேமித்த வில்லைவளைத்து மச்சேந்திரத்தை யறுத்து பிரகாசம்பெற்ற துரியோதனமஹாராஜனுக்கு வெற்றியும் பெருமையுங் கொடுத்தான். அன்றியும் சித்திரசேனனென்னுங்கந்தருவன் துரியோதனன்முதலிய யாவரையுங் கட்டிக்கொண்டு போம்போது தான்போ யெதிர்த்து அனேக யுத்தங்களைச்செய்து அரவக்கொடியோனாகிய அரசனைமீட்டு வந்தான். பின்னையும் புயவலிமையுடைய அருச்சுனன்பேடிரூபத்துடன் இணையில்லாமல்வளைந்த விஜயகாண்டீபத்தைத் தாங்கி வேகங்கொண்ட குதிரை பூட்டிய இரதத்தைக்கைபழகாத சிறுபிள்ளை உத்தரகுமாரன்செலுத்த ஆரோகணித்து ஒருதேர் ஒரு வில் தானொருவனெனவந்த விசயன் அநேகங்கோடி இரதமுதலிய அதிரதர் மகாரதர் சமரதர்களைவீழ்த்தி இரதகஜதுரகபதாதியர் பின்னிட்டோட முன்னிட்டோடியொளித்த இந்தக்கன்னனையும் பின்னமுறத் துளைத்துப் பசுக்கூட்டங்களைத் திருப்பிக்கொண்டு ஸ்திரமாகவிடுத்த மோகனாஸ்திரத்தால் மயங்கச்செய்து சிரவஸ்திரங்களையுங் கைக்கொண்டு அஸ்தினாபுரம்வரைக்கும் புறமுதுகிட்டோட அடித்துச் சயங்கொண்டகாலத்தில் அந்த அருச்சுனனை வெற்றிகொண்டு அவன் கைக்கொண்ட ஆவினங்களையு மீட்டுக் கொடுத்து வணங்காமுடியையுடைய மன்னவனுக்கு வலிமையும் புகழும்வரச் செய்தான். இந்தவள்ளலாகிய கன்னன் ஓ! ஓ! மன்னவனே! அடக்கமுடையவனாகவிருந்து யுத்தகாலம் நேரிடுகிறவரையிலும் காத்திருக்கின்ற தீரசூரசேவகத்திறமுடைய வீராதிவீரராகியபேர்கள் சத்துருக்கள்மேல் படையெடுத்துச் செல்வதும் அவர்களை வெல்வதும் உலகமெல்லாங்கொண்டாடப் புகழ்பெற்று வருவதும் இயற்கையே இத்தன்மையவாகிய திடவீரத்தில் வல்லவரானவர்கள் தங்கள் திறத்தைவாக்கினாற் சொல்லமாட்டார்கள். அப்படி சொல்லுவார்களாகில் உடனே அவர்கள் வில் திறமைமுதலிய சாமர்த்தியங்களும் அழிந்து போம் 'அடக்க மமரருளு ய்க்குமடங்காமை யாரிருளுய்த்துவிடும்' என்னும் நீதிக்கிணங்க, இதன்றியும் தான்பிறந்த வருஷமும், தனக்குக்கிடைத்திருக்குஞ் சம்பத்தும், குற்றமுமில்லாத யோககாலமும், புசிக்கும் ஔஷதமும், குருவினுபதேசமும், நேரிட்ட அவமானமும், தான்செய்ததருமமும், ஸ்ரீபோகமும்,

கற்றகல்வியும், திடவீரசாமார்த்தியமும், மானமும் வயதின்றொகையும் இவை களையெல்லாம் ஒருவரறியும்படியாகச் சொல்லக்கூடாது. அப்படிச் சொன்னார்களானால் அப்போதேஅவைகளெல்லாம் அழிந்துபோம். மேலும் வெல்லத் திறமில்லாத மூடர்கள் படைமுகத்தில் வெல்வேனென்று வாக்கில்வந்தவண்ணம் பிதற்றுவார்கள் "குரைக்குநாய் கடிக்கவறியாது" "என்னும் பழமொழி போலும்" "வற்றியவோலை கலகலக்குமெஞ்ஞான்றும் பச்சோலைக் கில்லை யொலி" "வெங்கலத்தினோசைமிகுமே விரிபசும் பொன்னொண்கலத்தி னுண்டோவொலி" என்பதனால் காய்ந்த ஓலை கலகலவென்று சப்திக்கும், பச்சையோலைசப்திக்காது வெண்கலத்திலடித்தால் ஓசையுண்டாம், பொன்கலத்திலடித்தால் ஓசையுண்டாகாது, நிறைகுடம்நீர் ததும்பாது குறைகுடந்ததும்பும் என்பதுபோலும்ஜயம்பெறுவதற்கு முன்னமே சயிப்பேனென்று சொல்லும் பிரதாபங்கள் மாசடையுமென்று மானமேற்கொண்ட மேலோர் சொல்லமாட்டார்கள். இப்படியாக வாசாகயிங்கிரியஞ்சொல்லிக்கொண்டு காலங்கழிக்குங் கன்னனுடைய ஆதரவினால், சுவேதவாம்புரவிபூட்டியதேரேறிவரும் ஆலகால விஷத்தையொத்த அழகிய அருச்சுனனைமதியாமல் அதிகசொற்பத்தில்வென்றுவிடலாமென்று சொப்பனம்போலெண்ணி இந்தக்குற்றமாகிய துன்பங்களியாவற்றையும் விளைவித்துக்கொண்டான் துரியோதனன். அவனப்படிக்கு எண்ணங்கொண்டாலும் பொய்யில்லாத உள்ளமும் பொறுமையும் நற்குணமும் பரிசுத்தமும் நயவசனமுமுடையஐவர்களைக்கோபமும்துர்க்குணமும்அசுத்தமும் அசத்தியமும் கடூரவசனமும் குற்றமும்பொருந்திய அயோக்கியராகுந் துரியோதனாதியர்களோ ஜயிப்பவர்கள். யாவருங் கற்றுணர்ந்த சாந்திமுதலிய நீதிநெறியை யுத்தியினால் றெரிந்துகொண்ட புத்திமானாகிய திரிதராட்டிரனென்னும் என்புத்திரனே உனக்குச் சம்மதமாகத்தோன்றிய நாட்டைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் மனமகிழ்ந்து அரசுபுரியும் படியாகச்செய்து, மற்ற இராச்சியமுழுமையும் அழகிய வெள்ளைக்குடை நிழற்படுத்தி உனது புத்திரர்களுடன் வாழ்வைப்பெறுதல் எனது மனத்தினுக்குமிகுந்த துணிவாயிருக்கின்றது. இதற்கு யாதொருகுறைவுமில்லை, நிறைந்த மனதாகச்சொன்னேனென்று சத்தியவிரதசிந்தையை நித்தியமாக உடைய வீஷ்மாசாரியர் சொல்லினர். அதை பக்கத்திலிருந்த யாவரும் தகுந்த தருமமும் இராஜமுறைமையும் சாற்றினர் வீஷ்மரென்று மகிழ்ந்து தனுவேதபண்டிதராகிய துரோணாசாரியர் திரிதராட்டிரனைநோக்கி, அரசனே! பரதமகாராசனுடைய மரபென்னும் பிரயோசனத்தை இன்று நிலைநிறுத்தினான் விரதபூஷணனாகிய காங்கேயன். ஆகையால் இந்தவசனம் மேன்மைக்கு மேன்மையானது, இதைவிட வேறுநன்மையென்பதில்லை, குலாவியிருக்குங்கூட்டமாகிய பந்துக்களுடன் வேற்றுமையில்லாமற்பொருந்தி பிறர்பழிக்க இடங்கொடாமல்வாழ்கின்ற வாழ்வைப்போல் இதுவரையிலும் நான் கண்ணுற்கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. இனி காணப்போவதுமில்லை. வீஷ்மாசாரியர் தகுதியாகிய காரியங்களை யோசித்துச்சொன்னார். இன்றுமுதலாக உன்னுடைய குலமுந் தழைக்கும், புத்ரமித்ரர்முதலிய உலகத்துயிரும் பிழைக்கும், உனதுசெல்வ

முஞ்செழிக்கும் ஐயா! உன்னுடைய வழிபடுகடவுள்சொன்ன வாக்கியத்தைப் போல் இந்த மஹானுபாவர்சொல்லிய தருமவசனத்தை வழித்துணையாகக் கைபற்றுவையாகில் நன்மையென்பவைகள் யாவையும் பெறுவாய்; இதன்றியும் அரசராகப்பிறந்தவர்கள் சத்துருக்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள வீரியங்களேயுஞ்சொல்லி இல்லாத சௌரியங்களேயும் இரவலாகக்கொண்டு எடுத்துப் பேசவேண்டும். சகோதரர்கள்முதலிய உள்ளிட்டாரிடத்தில் காரியங்களாகிய தொழில்களைக் குறித்துக் கலந்துபேசவேண்டும். குடும்பத்திற்பிறந்த பெரியோர்களாவது ஆசானாவது மந்திரியாவது அன்புநிறைந்த தோழனாவது நடுவுநிலைமையாகப் பகுத்துச்சொல்லும் நீதிவாக்கியங்களைத் தருமதேவதை சொல்லியதைச் சத்தியவாக்கியமென்று தனது விவேகத்தினால் ஆராய்ச்சிசெய்து அவ்வழி நடக்கவேண்டும். இவைகளைச் செவ்வையாகவுன்னி உன்புத்திரனை நல்லவழியில் நடத்துவையாகில் நுட்பவறிவினையுடைய அறிஞர்கள் கொண்டாடும்படியாக வாழ்விற்சிறந்து உன்னுடைய குலகலமானது தாழ்விலாதோங்கும் அரசனே என்று துரோணாசாரியர் இனிய வசனங்களினால் பற்பல வாகச்சொல்லவும், இவ்விதமாகச்சொல்லிய பெரியோர்களை வணங்கிப் பணிந்து அவர்களுடன்கலந்து ஆலோசிக்காமல் மேலோருரைத்தவாக்கியங்களெல்லாம் ஆலகாலவிஷம்போல் கருதினவனாய் மனம்வருந்தி அவர்கள்பக்ஷத்தில் வைத்திருந்த குவிந்த தாமரைமலர்போன்ற பிரகாசம்பொருந்திய முகத்தைச் சஞ்சயனுக்கு நேராகத்திருப்பிக்கொண்டு ஓ! ஓ! சஞ்சயனே, சொல்லுதற்கரிதாகிய குருகுலத்திற்பிறந்த துரியோதனன் முதலாகிய மன்னவர் யாவரும் பகைமேற்கொண்டு எதிர்த்து போர்செய்யப்புகும் யுத்தகளத்தில், கானகந்திரிந்து கால்கைகளோய்ந்து அன்னபானாதிகளுக்கு அவதிப்பட்டுவந்த பாண்டவர்கள் உச்சாகத்துடன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வதற்கு வல்லமையுண்டோ? இளைத்த இவர்களுக்குச்சகாயம் எவர்வருவார்கள், ஆருடைய துணையைநம்பி அமர்செய்யவருவார்கள். ஐவர்களுக்கு நேரிட்டிருக்கும் பலாபலங்களைச்சொல்லும் சஞ்சயனே என்று திரிதராட்டிரன் கேட்கவும்; அந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு சபையில் நிறைந்திருந்த சத்தியமுனிவர்களும், தேசதேசத்தரசர்களும், விசனமடைந்து இராசனுடைய ஊழ்வினைப்பயனுக்குத் தகுந்த புத்தியிதுவென்று தங்கள் பிராணன்மேல் வைத்திருந்த ஆசையை அறவிடுத்து, இனிமடியுங்காலம் நேரிட்டதென்று மனம் வருந்தியிருந்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் திரிகாலமுந்தெரிந்த சஞ்சயன்மெலிந்துவருந்தி ஐயையோ! சந்திரகுலத்திற்பிறந்த நமது அரசனுடைய தெளிவாகிய விவேகத்திற்கு என்னதாழ்ச்சி. வீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் முதலிய பெரியோர்களும் சொல்லிய தருமநீதிகளை உன்னி உணராமற்போயினன். இதென்னகாலம்? ஏதேது? யாவரும் பிழைப்பதற்கு ஏதுவேயில்லையென்று பெருமூச்சுவிட்டு "விதைபொன்றுபோட செடியொன்று முளைக்குமா? வீடுபோபோவெனக் காடுவாவாவென" இருக்கும் முதிர்ந்த வயதினையுடைய தகப்பன் இவ்வளவு அறிவினையுடையவனானால் இவன் பெற்றபிள்ளைகளைப்பழித்து மனம்வருந்துவது நமக்குப் பெருமையன்று. 'தந்தை யெவ்வழியோ அவ்வழி புதல்வர்'

"தவத்தினளவாகும் தான்பெற்றசெல்வம்" என்னும் பழமொழிபோல் இவனுடைய கெடுநினைப்பும் பாவங்களுஞ்சேர்ந்து மைந்தரொன்னு முருவாகிவந்திருக்கின்றார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் மூலமானவன் இந்தக்குருடனே என்று ஸ்திரமாகச் சிந்தையிற்கொண்டு சபையிலுள்ள யாவரும் ஆச்சரியப்படும்படித் திரிதராட்டிரனைநோக்கி, சஞ்சயன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

குடும்பந் துலங்கச்செய்யுங்கோவே! தெய்வசகாயம்பெற்ற பாண்டவர்களுக்கு வேறுபலமும்வேண்டுமோ ? அவர்களும் ஒருவரைப் படைத்துணை விரும்புவார்களோ ? அதேதெனென்றால் ; புயவலிமைக்கு இணையில்லாமல் தென்றிசை யமனையும், குலகிரியையும், பந்துபோலெடுத்தெறிந்து விளையாடி மடிக்கும் இடும்பாசுரனை, பகாசுரனை, கிம்மிராசுரனை, சடாசுரனை, சராசந்தனை, இயக்கர்நடுங்கும் மணிமானை, கீசகனை, இமைப்போதினுக்குள் இடித்துமடித்துத் தேய்த்துக்கிழித்து மாய்த்து அழித்து ஜயங்கொண்ட வீரகண்டையொலிக்குங் காலினையுடைய கதாயுதனாகும் வீமசேனனிருக்க, வெற்றியையுடைய பாண்டவர்களுக்கு வேறு துணையும் வேண்டுமோசொல்லும் ஐயனே! இஃதன்றியும் ; உலகமெல்லாம்வருந்த காண்டாவனமெரிக்கும் மாட்சிமையுடைய இராசவருக்கங்களைவேரறுத்தும் உத்தரகுருகண்டத்தோர் யாவரையும்வென்று உம்பர்மகிழச் செம்பொன்முதலிய திறைகொண்டும் பின்பலம்வேண்டாத வீரப்பிரதாபத்தையும் அனுமக்கொடியையும் அம்பொன்மக மேருவில்காட்டி, நின்மல நிஷ்களநிராமயமாகிய சங்கரசுயம்புவின் தரிசனங் கண்டு பாசுபதாஸ்திரம்பெற்று, காலகேயநிவாதகவசர்கள் மாய்ந்திடக்காய்ந்து வீரவாகைவேய்ந்து இந்திரன்முதலிய தேவர்களுக்குச் சுகமீய்ந்து தேவாமிர்தம் புசித்துக்களித்து இணையிலாக்கணைகள்பெற்ற அசகாயசூரனாகிய விசயனிருக்கப் பாண்டவர்களுக்குப் பலமுண்டோவென்று நீர் நினைத்துக்கேட்டது எனக்கும்வெறுப்பாகவிருக்கின்றது. பார்த்திபனே! இன்னமுங்கேளும் ; பூதகியின் உயிரை முலைப்பாலுடன் பருகியும் தேவேந்திரன் வஞ்சகத்தினால் வருஷிக்கச்செய்த கல்மாரியைக் கோவர்த்தனகிரியென்னுங் குடையினால் தடுத்தும் ஆயர்முதலிய ஆவினங்களைக்காத்தும், மாமனாகிய கம்சனைக்கொன்றும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் நடந்த இராசசூயயாகத்தில் சிசுபாலனைச் சிரச்சேதஞ்செய்தும் பஞ்சவர் சகாயனென்று அஞ்சனமேனியையுடைய கண்ணனிருப்பது திண்ணமாய்த்தெரிந்திருந்தும் ஐவருடைய வல்லபங்களையும் விசாரிக்கும் புத்திமான்களுமுண்டோ ? மேலும், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்வெகுளி கணமேயுங்காத்தலரிது" குணக்குன்றேறி யிருக்குங் கோபமில்லாத சாந்தனானவனுக்கு ஒருவேளை கோபம்வருமாகில் ஒரு மாத்திரைப்போதுஞ் சகிப்பதரிது என்பதுபோல், சத்தியமும் சாந்தமும் பொறுமையும் தருமமும் வழுவாத விரதசீல மெய்ஞ்ஞான நீதிபரனாகிய தருமநந்தனன்கோபித்து வில்வளைத்துப் பகைவர்மேலெதிர்க்குங்காலத்தில், திரிபுராந்தகனையும் வடவாமுகாக்கினியையும் ஒப்பாகிநிற்பான். நவரத்தினமழுத்திய மணிமுடிதரித்த அரசே! மற்றதம்பிமார்களுக்கு ஈடாயெதிர்த்து நேர் நின்றுபோர்செய்பவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள். இவர்களெல்லா மிருக்கட்டும்,

இந்தச் சந்திரவமிசத்திற் பரம்பரையாகப்பிறந்து அந்நாண்முத லிந்நாள்வரை யில் நீதிசெலுத்திவந்த வேந்தர்களின் தீரவீரங்களிலும் தன்தந்தையாகிய விசயபராக்கிரமனுடைய சேவகத்திரங்களிலும் நூறுபங்கு உயர்ந்த திட காத்திர ஜயசிங்கக்குருளையாகிய அபிமன்னுவென்னும் அருச்சுனகுமாரன் உன்னுடைய புத்ரமித்ரகளத்திரமுதலிய பதினொரு அக்குரோணிசேனை களாகிய துரும்புக்கு சூறுவளியேபோற்றோன்றிச் சுழற்றிமடக்கியடித்து முடிக்கத்தக்கவனென்று சத்தியமாக உன்சித்தத்திலுணர்வாய். இதன்றியும், நாகாதிபன்மைந்தனாகிய அருச்சுனனுக்கும், நாககன்னிகையாகிய உலூபிக் கும்பிறந்து சிறந்த திறவானாகிய அரவானென்பவன் போர்முகத்தில் நேர்புகு வானாகில் அவனுடனெதிர்த்து அமர்செய மதிக்கும் அடல்வீரர்கள், சுவர்க்க மத்திய பாதலத்திலுமில்லை. மேலும், எல்லாத்திறங்களிலும் எதிரில்லாத வீமசேனன் இடிம்பியைமணந்து பெற்ற திணிந்ததோள்களையுடைய காளை, பாற்கடல் கலங்கக்கடைந்த மத்தாகிய மந்தரகிரியையொத்த கடோற் கஜன் கீழ்த்திசையிலுதித்தசிவந்த சூரியனைக் கனியெனத்தாவிக்கவ்விய அனு மனை ஒப்பாகச்சொன்னால் ஒருவேளையொக்கும், மாயாவிசித்திரமுடைய வல்லபன் வாய்த்திருக்கின்றான். அல்லாமலும், அக்கினியிற்பிறந்த பாஞ் சாலிபெற்ற இளம்பஞ்சபாண்டவர், பிரிதிவிந்தன், சுருதிசன்மன், சுதசேனன், சதானீகன், சுதகீர்த்திஎன்னும்பிள்ளைகள் தங்கள்தகப்பன்மார்களுடையபலா பலங்களிலும் பதின்மடங்குமேலாகிய கோலாகலபரிசுத்தராயிருக்கின்றனர், இன்னமுஞ்சொல்லுகின்றேன் இறையே கேளும், ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய தம்பி சாத்தகியென்னும் சாமர்த்தியன் விஜயனிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக் கொண்ட வீரதிவீரனும் போஜகுலத்தலைவரும் மத்திரதேச மித்திருந்துணை யாவார்கள். அவரோடெதிர்த்து அமர்செய்ய நினைப்பவர்கள் யாவரோ அறி யேன். அரசே யாகத்திற்பிறந்த திருஷ்டத்துய்மன், துரோணாசாரியருக்கு வைரி, எதிர்த்துப்போர்செய்யும் சத்துருக்களுக்கு யமன், பாண்டவர்களு க்குத் தோள்வலித்துணையாகிய மைத்துனன், விற்றிறமையைக் கற்றுணர்ந்த வேந்தர்களிலும் தேர்ந்த விவேகமுள்ள சத்தியகுணமுடையவனென்னும் துருபதேயனும், மித்திரர்களுடன் புத்திரர்களாகிய சிகண்டியும், உத்தமமோ ஜாவும், உதார்மனும், மற்றுமுள்ளோர்களும் தருமனுக்குப்படைத் துணையா னார்கள். விராடராஜனும், சதானிகன், சங்கன், சுவேதன், வராககேது, உத்தரன் முதலிய மித்திரவருக்கத்துடன் புயபல பராக்கிரமத்திற்குத் தா னொருவனன்றி வேறில்லையென் றெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து பாண்டவர்களு க்கு வெற்றியைக்கொடுக்கச் சம்பந்தஞ்செய்து துணையானார்கள். பின்னும், பற்பல மகுடவேந்தரும் சிற்சிலகுறுநிலமன்னரும், சேதிபதேசாதிபதி சிசு பாலனுடைய குமாரன் துஷ்டகேதுவும், சராசந்தனுடைய குலபுத்திரனாகிய சாதேவனும், சோழராஜனும், பாண்டியனும், சேரராஜனும், இன்னுமநேக மன்னர்மன்னரும் படைத்துணைநெருங்கி யிருக்கின்றார்கள். சுவேதக்குடை யினையுடைய தோன்றலே! இத்தன்மையவாகப் படைத்துணைநெருங்கியிருக் கும் அரசர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், பதாதிகளும்,

ஏழக்குரோணியென்றும்; கணக்கர்,காரியஸ்தர், படைவீரர், சேனைத் தலைவர் முதலிய இவர்கள் கோடாகோடி பேர்களென்றுந் தொகைசொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து சத்தியத்தை நித்தியமென்று நம்பிய பாண்டுபுத்திரர்கள் உபலாவிய த்தில் வீற்றிருக்கின்றார்கள். மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைக் கட்டளை யிடுங்காவலனே யென்று அஞ்சலியஸ்தனாகச் சஞ்சிதவினையற்ற சஞ்சயன் சொல்ல, அதைக்கேட்ட கட்புலனில்லாத காந்தாரி கொழுநன் நெடுமூச் செறிந்து வியர்த்துவெளிப்பட்டுப்போகின்ற பிராணனைவிடாமலிருத்தி இராஜ சபையிலிருக்கும் எல்லோரையும்பார்த்து கூவிச்சொல்லுகின்றான். ஓ! ஓ! அரசர்களே! கல்வியில் தேர்ந்த வல்லவனாகிய சஞ்சயன் இப்போது சொல்லிக் கொண்டுவந்த பற்பல படைத்துணைவர்களின் பலாபலங்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் இளைத்துப்போமென்று நினைத்தாலும் நினைக்கலாம், அப்பப்பா? கோபாக்கினிவிளைந்து தகிக்குங் கண்களையுடைய வீமசேனனென்பவன் இரு ப்புக்கட்டுகளார்ந்த நீண்டகதையைக்கைக்கொண்டு போர்க்களம்புகுவானாகில் மண்ணைக்கவ்வி மடிவார்களன்றி மாயாமற்றிரும்பிவருவாருமுண்டோ? வாகை மாலையணிந்த மன்னவர்களே அந்தவீமனைப்பார்க்கக்கண்ணில்லாத வெனக்கு அவனைப்பார்த்தவர்கள் பயந்துபயந்து சொன்னார்கள். அம்மம்மா? ஆகாயபரிய ந்த முயர்ந்துதிணிந்த வச்சிரப் பொருப்புக்கிணையாகிய உச்சிதப்புயமென்றும், திகுதிகுவென்றெரிந்து புகையும் நெருப்புக்கண்களென்றும் போர்மன்னரை பொடிப்பொடியாகப்போக்கி நமனுக்குச் சமானமாக நாசஞ்செய்யத் தக்க வனென்றும் அவனுடனெதிர்த்துப் போர்புரிபவர்கள் எவருளரென்றுஞ் சொ ல்லக் கேட்டிருக்கும் என்மனந்துடிக்கின்றதே, நுட்பமாக வளர்த்த புட்பம் போன்ற தோள்களையுடைய என்மக்கள் வீமனுடனெதிர்த்துப் போர்விளைக்க மாட்டார்களே! மேலும் நாகப்பாம்பின் விஷம்போல வேகந்தாங்கி வெகுநா ளாகவைரங்கொண்டிருக்கும் வீமசேனன் வெகுண்டு போர்செய்யச்சீறியெழு ந்து வருவானாகில் கொழுந்துபோன்ற என்குழந்தைகள்நூற்றையும் நீறாக்கி விடுவானே, அவனை நினைத்துப்பேசினால் எனக்கு வயிறுகலக்குதே; அப்பா மைந்தர்களே! அவனுடன் பகைத்து யுத்தஞ்செய்ய ஆர்நினைப்பார்கள் விளக் கைப்பிடித்துக் கிணற்றில்விழும் விவேகிகளாயிருக்கின்றீர்களே அவனை யென் னுள்ளத்தில் உன்னும்போது என்னுடல்நடுங்குதே, என்னீரல் கருகுதே, என் னிதயம்வேகின்றதே, என்னாவுப்புலருகின்றதே, ஐயையோ பிள்ளைகளே! பகையென்பதைமறந்து பிழைக்கும்விதத்தைத் தேறித்தெளிந்து சொல்லுங்க ளப்பா! தழைக்கும் புத்திமான்கள் சொல்லியநீதியை உட்கொள்ளுங்க ளப் பா! தருமத்தைக்கெடுக்கும் பாபத்தைத் தொடுக்காதீர்கள். அருமையாகிய ஆசாரியர், பெரியோர், அன்னை, தந்தையர் புத்தியை விடுக்காதீர்கள். மைந் தர்களேயென்று புத்திரவாஞ்சையினால் எத்தனையோவிதத்திற் சொன்னான். வெற்றியையுடைய திரிதராட்டிரன் இத்தன்மையவாக உரைத்த புத்திமதிக ளைச் சற்றுநேரமாகிலும் வைத்திராமல் சுபுத்திரனாகிய துரியோதனன் தந் தையைநோக்கி சிந்தைவருந்தி மெத்தவுங்கனன்று மனமடியாமலிறுமாந்து இராஜசபையில் நிறைந்திருக்கும் எல்லோரும் திடுக்கிடும்படியாகச் சொல்லு கின்றான்.

ஓ! ஓ! மன்னவர்களே அண்டரையொத்த பாண்டவர்களின் வல்லபங்களையும் அவர்களுக்குப் படைத்துணைவந்த கீர்த்தியையுடைய மன்னவர்கள் பலத்தையும் இந்தச்சஞ்சயன் சொல்லக்கேட்டு தருமன்முதலியவர்களைச் சத்தியமுள்ளபிரபலரென்று தங்களுக்குத் தாங்களே கொண்டாடிச் சந்தோஷங் கொண்டீர்களல்லாமல், எங்களுடைய சாமர்த்தியமும் எந்திர மந்திரதந்திர தபோபலசித்தியையும் எள்ளத்தனையு மெண்ணுமற்போனீர்கள். கள்ளத்தன மனமுடையவரானீர்கள் திடவீரசிங்கம்போன்றுபடைவீரராகஎனக்குத்துணை வந்திருக்கும் தீரர்களுடைய திடத்தையுஞ் சிந்திக்காதவ ரானீர்கள். ஆயினும் நான்சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள். சுவர்க்கமர்த்தியபாதலங்கொண்டாடாநின்ற பிரதாபசாலியாகிய பரசுராமனைப்போலொத்தவர் புறமுதுகிட் டோடும்படியாகப் போர்புரிந்து திண்ணிய சீர்த்தியாகிய வெற்றியைக்கொண்ட புண்ணியனும் எங்கள் பாட்டனர் வீஷ்டுமாசாரியர் புராந்தகனையும் நராந்தகனையுமொத்துப் போர்முகத்தில் வில்வளைத்து நேர்புகுந்தாராகில் அவருக்கெதிரில் ஈடாக எதிர்த்து நிற்பவர்கள் ஈரேழுலகத்தினுமில்லை. அப்படிப்பட்ட வீரகேசரிக் கெதிராகக் காடுமலையுங் கலங்கித்திரிந்து இளைத்து வருந்தியபாண்டவர்களை எதிர்த்து நிற்கத்தக்கவர்கள் "சோற்றிலிருக்குங் கல்லெடுக்கமாட்டாதவன், மேகவண்ணக் கல்லெடுப்பானென்பதெவ்வண்ணம்" அன்றியும் அழகிய தநுர்வேதத்தினுக்கும் புயவலிமைக்கும் ஒருவரு நிகரில்லாத சதுர்வேத சம்பன்னனாகிய துரோணாசாரியர் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கும் போர்முனையினிடத்தில் சர்வசங்காரகத்தனாகிய வுருத்திரனும் யமனும் எட்டிப்பார்ப்ப தருமையென்றால் ஒருதிரௌபதையின் காமத்திலகப்பட்டுழலுகின்ற ஐவர்களோ என்னைவென்று வெற்றியடைகின்றவர்கள். வேந்தர்களே! இயக்கர்முதலிய விண்டலத்தேவரும் இராசர்கள்முதலிய மண்டலத்தியாவரும் எல்லாவிதங்களிலும் வல்லாரிவரென்று புகழும்படியாகத் திகழும் கிருபாசாரியர் பகலிற் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனைப்போலும் இரவிற் பிரகாசிக்குஞ் சந்திரனைப்போலும் விளங்கி உயர்ந்த தோள்கள் பாரிக்கவும் ஒப்பில்லாச் சங்கம்பூரிக்கவும் விற்றொடுத்து யுத்தகளத்திலடுத்து சத்துருக்களைப்படுத்து என்பகையைக்கெடுத்து வெற்றிக்கொடி பிடிக்கவரும் வல்லமைத்திறத்தையும் நீங்கள் மதிக்கவில்லையே, மேலும் பிறையணியுஞ் சடைமுடியுங் கொண்டபிறப்பிலியாகும் பெம்மானுடைய தாதுவித்தாகியும் சிலைத்திறமும் கலைத்திறமும் சிரஞ்சீவியும்பெற்ற அசுவத்தாமாவானவர் கைக்கொண்டிருக்கும் வில்லுக்கொப்பாகிய வில்லையுடைய காவலர்கள் மூவுலகத்தினுமில்லையே. சொல்லுங்கள், அரசர்களே, அறிவு வளர்ந்தோங்கி ஞானம்விளையுமுள்ளமும் வேறொருவ ரிணையில்லாவீரமும் விரதவைராக்கியமுங்கொண்ட பரசுராமரிடத்தில் வில்வித்தைகளைப் பூரணமாகக்கற்றுயர்ந்த வள்ளலானவனும் அருச்சுனனை விற்பரிக்ஷைகாலத்தில் அவமானப்படுத்தி அப்போது நேரிட்ட பகையினால்தாமரைமலர்போன்றமுகநிறைந்ததலையை அறுத்து அரங்கு பூசைசெய்வேனென்று சகல வரசர்களும் நடுங்கச் சபதங்கூறினவனும், காண்டாவனத்திலிருந்து அருச்சுனனுடைய கணையினாற் கலங்கிக்கரிந்து எரிந்துவருந்தி அபயமெனவந்த நாகாஸ்திரத்தை

ஆதரித்தவனும் தோளாண்மையிலோங்கிப்பதினன்கு உலகத்திலும் பாண வருஷங்களைப் பொழியவல்லவனுமாகிய என் அண்ணன் கன்னமஹாராஜன் என்னிடத்திலிருக்கப் பகைவரால் நேரிடும் பயமென்பதும் எட்டிப்பார்க்குமோ, கிட்டிவிழிதிறந்து நோக்குமோ சொல்லுங்கள். ஆ! ஆ! அரசர்களே சத்துருக்களின் தேகமாகிய வயலை தன்கரத்திற் பிடித்த சிலையிற்றொடுக்குங் கணைகளாகிய கொழுவினுலுழுது மாமிசச்சேறுபடுத்த இரத்தநீர்பாய்ச்சியுத்தவிதைவிதைத்து பூர்வம் தன்மனத்தில் விளைந்திருக்கும் களைகளையகற்றி கீர்த்திப்பயிர்தழையச்செய்து அவர்களுடையபிராணனை மேல்வாரமாக நமக்குக்கொடுத்து வெற்றியைக் குடிவாரமாகக் கைக்கொண்டு என்கைக்குக் கொடுக்கும் என்மைத்துனன் சிந்துதேசாதிபதியும் சப்ததீவிலும் ஒப்பற்ற வெப்பமாகிய சுப்ரதீபத்துக்கொப்பாகிய பகதத்தனும், ஐவருக்கு மிருத்தெனும்படி சுகமுற்று என்னிடத்திலிருக்கின்றார்கள். இவர்களிருவரும் போர்புரிய முனைந்தால் இந்த அண்டமும் அயன்சொந்த அண்டமும் பகிரண்டபேரண்டமும் நமக்குஇது ஒருகண்டமென்று பாழாகிப்புழுதியாய்ப் போய்விடுமே, மேலும் போர்புரிவதற்கும தேர்விடுவதற்கும்கலைவலிமைக்கும் சிலைவலிமைக்கும் கண்மணியனையான் விண்மணிக்கிணையாம்மத்திரதேசாதிபதியாகிய என்மித்திரன் கூளிபோற்கூடியபகைவரை யாளிபோற்சிறியடித்துக் கண்ணை இமைகாக்குந் தன்மைபோல் என்னைக்காக்க வந்திருக்கின்றான். இந்திரனுக் கொப்பாகிய சோமதத்தனும் பூரிசிரவனும் காந்தாரராஜனும்கிருதவன்மன் கிருதவீரியன்முதலிய யாதவகுலத்தலைவரும் எனக்குப்படைத்துணையாகிச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். அதன்றியும் வீமார்ச்சுனர் முதலியபேர்களை வில்யுத்தத்தினுலும் மல்யுத்தத்தினுலும் வெல்லுகிறோமென்றுங் கொல்லுகிறோமென்றும் விற்பிடித்து வெற்றிமாலைதரித்து சங்காருத்திரனைப் போல் ஓங்காரமிட்டு அறுபதினுயிரம் வெண்கலரதக்காரர்கள் பாதலத்திலிருந்துபடைத்துணைவரவிருக்கின்றார்கள். ஓ! ஓ! அளவுசொல்வதற்கருமையாகிய தவத்தையும் பலத்தையுமுடைய அநேகங்கோடி இராக்ஷசர்கள் என்னிடத்திலுண்டாகிய இஷ்டத்தினல் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யப் படைத்துணைவரப்போகின்றார்கள். இப்போது என்னுயிருக்குத் தங்களுயிரைக் கொடுக்கும்படியாகச் சிநேகித்திருக்குந் தீவுகளிலுள்ள பேர்களும் பூமியிலுள்ள பேர்களும் பாரதயுத்தந்தொடங்குங் காலங்கேட்டு ஒருநாளைக்கு முன்னுக இவ்விடம்வந்து சேருவார்கள். இத்தன்மையவாக அவரவர்கள் சேனுசயினியங்களுடன் எனக்குத்துணையாகி வருபவர்களெல்லாரும் என்னுயிருக்குயிராகியவர்கள். அவர்களிறந்தால் நானிறப்பேன், நானிறந்தால் அவர்களிறப்பார்கள். இந்தவுலகமழிந்தால் நாங்களெல்லோரும் அழிவோம், உலகம் அழியப்போகிறதுமில்லை; நாங்க ளியாவரும் ஒழியப்போகிறதுமில்லை, இது உண்மையே. இனி நான் பற்பலவாருகச் சொல்லவேண்டியதுமில்லை, என்தந்தையாகிய பராசபயங்கரனே இதுவரையிலும் படைத்துணை கூடிய தேர் யானை குதிரை காலாள்வீரர்கள் முதலாகிய வெல்லாஞ்சேர்ந்து பதினெரு அக்குரோணியென்று கணிதநூல்தெரிந்த பெரியோர்கள் தொகை

செய்தார்கள். இவ்வளவு சேனைகளும் வீராதிவீரர்களும் எனக்காகச்சேர்ந்திருப்பவர்கள். இவர்களுடனெதிர்த்துப் போர்புரியுந் தன்மையுடையவர்கள் ஒருவருமில்லை. அப்படிக்கு நேர்நின்று சண்டைசெய்பவர்கள் யாரேனும் இருப்பார்களாகில் சொல்லுங்கள். நீங்காத விவேகநிறைந்த நீதிமான்களே! சூல்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்களுக்குப் படைத்துடையானனே அவனுக்கு ஈடானொன்று சொல்வீர்கள். அப்படியேபடைத்துணையானாலும்நிராயுதனாகித்தேர்செலுத்தவமைந்தானன்றி வேறல்லன், அவனண்ணன் பலபத்திரர் கலப்பையாயுதத்துடன் எனக்குப்படைத்துணையானார். இவைகளெல்லாம் அந்தக்கிருஷ்ணனுக்கு முன் நிலையில்லாம லழிந்துபோகுமே என்று பயந்திருக்கின்றீர்களல்லவா? அப்படியே மடிந்துபோகுமாகில் நாமெல்லாரும் வீரமொன்றும் வேந்தமொன்றும் ஏனிருக்கின்றோம். கால்கரங்குறைந்த சப்பாணிமுடம்போலெண்ணிக்கொண்டோ மனஞ்சலித்துவாடுகின்றீர்கள். தைரியமுடைய மன்னவர்களே! இன்னமுங்கேளுங்கள், கதாயுதத்தைக்கொண்டு யுத்தமுனையிற்கலந்து நின்றேனாகில் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களும் அவ்வுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் மூவர்களும்சேர்ந்துவந்தெதிர்த்தாலும் ஒருகணப்பொழுதில் அவர்களியாவரையும் வதைத்து வீரசொர்க்கம் அனுப்பிவிடுவேன். இவ்வளவு வலிமையையுடைய என்னை வீமசேனனோ வெற்றியடைபவன். இதை நீங்கள் யோசிக்கயில்லையே, அந்தோ! அந்தோ! நானென்னசொல்லப்போகின்றேன், மேலும், திடவீர காத்திர திண்ணியர்களாகிய துச்சாதனன், துன்முகன், விகர்ணன், சுமதி, சித்திரசேனன், சித்திரபானு முதலான என்தம்பிமார்கள், மலைப்புரியுந் தோள்வல்லமையும் சொல்லற்கரிய தோள்வல்லமையுமுடையவர்கள். வடபத்திரசாயியாகிய மாயோன் பார்த்தசாரதியாகவந்தாலும் அதைக்குறித்து மெச்சிச்சந்தோஷப்படாமல் அருச்சுனனையும்மற்றபேர்களையும் பிச்சிப்பிடுங்கி இலவம்பஞ்சுபோலே காற்றிற்றூற்றிவிடுவார்கள். வீமசேனனுடைய விதியை மாற்றுதற்கு நானொருவ னிருக்கின்றேன். இதல்லாமலும், என்மேலெதிர்த்து வரப்பட்டவரெவரையும் இனிஇவ்வுலகில் இல்லாமல் செய்வதுமன்றி, ஈட்டி, எறிவல்லையம் முதலியவற்றைத் தடுக்கவும், இடித்து மின்னிவரும் ஏழு மேகங்களின் முழக்கத்தை விலக்கவும், மேதினி கிழியப்பொழியவுங் கல்வருஷங்களைக் கலக்கவும், ஓங்கிவீசிய யுகாந்தகாலச் சண்டமாருதத்தை யொடுக்கவும், பேரிருளைப் பிரகாசிக்கச்செய்யவும், பிரகாசத்தைப் பேரிருளாக்கவும், ஆகாயகங்கையைப் பூமியில் அழைப்பிக்கவும், அதன்மேல் யானை சேனை பரிவாரங்களெல்லாம் நடக்கவும், எதிராளிகளின் சேனைப்படைகள் முழுகிப்போகும்படியாக முடுக்கவும், வெப்பமாகிய பாலைநிலத்தில் மேகம்பொழிந்த சலமானது சுவறிப்போகாமல் தங்கும்படியாய் மடக்கவும், என்னுடைய சேனைகள் தாகவிடாய்தீர்ந்து குளித்து முழுகி யினைப்பாறிடக்கவுஞ் செய்ய வல்லேன். மேலும் மண்டலமேலாகவும் விண்டலங்கீழாகவும்மாற்றுவேன் சரபம் சார்த்தூலம் கண்டபேரண்டம் சிங்கம் யானை மலைப்பாம்புகள் முதலிய மிருகங்களெல்லாம் நான் கைகாட்டிய தொழில்களைச் செய்துகொண்டு

இன்னமும் வேலைசெய்யக் கட்டளையிடவேண்டும், இறைவனே என்று இறைஞ்சி நிற்கவும், குறுங்காற்பூதம் குடங்கைப்பூதம் குடவயிற்றுப்பூதம் குழிக்கண்பூதம் முதலிய பாரிடங்கள் சிரத்திற் கரத்தைக்குவித்து என்ன உத்தரம் எந்தவேளையில் வருமோவென்று எதிர்பார்த்திருக்கும்படியாகிய ஸ்தம்பனம் மோகனம் உச்சாடனம் ஆகரிஷணம் தொட்டியம் சல்லியம் இந்திரஜாலம் மயேந்திரஜாலம் கண்கட்டு திசைகட்டு தேகக்கட்டு விண்கட்டு மண்கட்டு மறைவுமை மாயாவித்தை முதலிய மந்திர எந்திர தந்திரசாதகசங்களும் முனிவர் சித்தர் முதலியோர்கள் அநுக்கிரகஞ்செய்யக் கற்றிருக்கிறேன். சலஸ்தம்பனமும் வாயுஸ்தம்பனமும் அக்கினிஸ்தம்பனமும் மாய்ந்துபோன உயிரை மறுபடியும் வரவழைக்கும் மிருதசஞ்சீவி மந்திரங்களும் பெற்றிருக்கிறேன், இத்தன்மையவாகிய உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் வல்லவனாகியநான் படைத்துணைவந்தோர்களை நம்பிக்கொண்டிருக்கத் தக்கதுமுண்டோ, தேவர்கள் அடைக்கலமென்பார்களாகில் அசுரர்களைவென்று ஒருவாக்கியத்தினால் அமரர்களைக்காக்குந் திறத்தையுடைய என்னைத்துதித்துக் கொண்டாடிப்புகழாமல் அற்பபலத்தையுடைய ஐவரைக்கொண்டாடி விம்மிவிம்மி வாடுவது வேந்தர்களுக்குப் புகழல்லவே? இப்போது நான் சொல்லிவந்த காரியங்களித்தனையும் உறுதியுடைய தல்லவென்று உங்கள் மனத்தில் நினைப்பீர்களானால் உண்மையாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்க ளுத்தமர்களே, பேறிளமையின்பம் பிணிமூப்புச்சாக்காடாகியவாறுங் கருவிலமைப்பு, தாய்தந்தையர் சுக்கில சுரோணிதஞ் சம்பந்தப்படுங்காலத்தில் ஐந்துகோசமாக வாய்வுந்திய போது தரித்த கருவுருவாகிய உடல்பெறும்படியாகிய பேறு இளமை இன்பம் வியாதி கிழத்தனம் சாவு இவைமுதலிய ஆறுவகைகளுங் கருவிற்றானே அமைத்திருக்கின்றான் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனென்று பெரியோர்களாற்றெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். 'அன்றெழுதியதை யழித்தெழுதப் போவதில்லை' யென்றுசொல்லும் பழமொழியுங்கேட்டிருக்கின்றேன். இதைவென்று வாழ்ந்தவர்களுமில்லை யென்றுணர்ந்திருக்கின்றேன். அப்படி எவர்களாகிலும் இவ்வினையைத் தவிர்த்திருப்ப வர்களுண்டானால் எனக்கு நீதிதருமங்களைச் சொல்லும். ஆகையால் அரசர்களுக்கு விதித்திருக்கு முறைநெறிப்படி யுத்தஞ்செய்வதே ஞாயம். வெற்றிகொண்டு பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலமுழுதுந் தருமராசன் ஆண்டாலும் அல்லது மாண்டாலும் நாங்கள் மிகுஜெயம் பெற்றாலும் அல்லது அபசெயமுற்றாலும் ஆருக்கென்ன? பள்ளமிறைத்தவன் பங்குகொண்டுபோவானென்பதுபோல் சாகிறவரையிலும் யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்தவர்களுடையது இராச்சியமென்று இராச்சியமுறைமையிருப்பதனால் ஒருகை பார்த்து விடுவேனல்லாமல் பாண்டுமைந்தரைப்பணிந்து இனியவசனங்கூறித் தாழ்ந்து அவர்கள் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நித்தியதரிசனஞ்செய்து அற்பத்திற்கு அருமைகுலைந்து அரியபண்டத்திற்காசைகொண்டு வாழ்ந்திருக்க மாட்டேன். இதனால் என்னுயிர்மாத்திரம்அழியுமேயன்றி என்புகழொழியவே மாட்டாது. ஆகையால் என்ன துன்பங்கள்வந்தாலும் எவைகளழிந்தாலும் எவர்களொழிந்தாலும் யுத்தமென்னும் வீரத்தை என்னிதயம் ஒருக்காலும்

விட்டு நீங்காது என்று அரசர்கோமானுகிய திரிதராட்டிரமஹாராஜனைநோக்கித் துரியோதனன் பலபலவார்த்தைகளைச் சலசலவென்றுமொழியவே மனத்திற்றுயரும் முகத்தில் வியர்வும் பெருமூச்சுங்கொண்டு தந்தையாகிய அரசன் மைந்தனை நோக்கி, ஐயா! குழந்தாய், அப்பா! கண்மணியே, நான்சொல்லுகின்ற கடைசிவார்த்தையாகிய கட்டுரையை உன்காதுகொடுத்துக் கேட்கக்கடவை, காதலனே! இப்போது நீ சொல்லிவந்த சகலவித பலாபலங்களையுங் கேட்டேன். ஆனாலும் இவைகளெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்தவர்களாயுஞ் சொல்லுதற்கரிய பெரியவல்லமையையுந் தவங்களையும் உடையவர்களாகிய பாண்டவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதி யுடன்படுவது நம்மாற் சாதனைசெய்யக்கூடாதகாரியமென்று நீதியாய் நினைக்கக்கடவாய். ஏனெனில் தெய்வபலமும் யாகபலன்களும் திணிந்ததோள்வலிமையும் திவ்யாஸ்திரத்திறமையும் சேனைப்பெருக்கமும், உறுதிமுதலிய யாவும் ஐவர்களுக்கே அமைந்திருக்கின்றன. உனக்கென்னிலோ இவ்விடத்திலிருக்கும் அரசர்களுடைய துணைவலிமையல்லாமல் மற்றொருதுணையுமில்லையே, மகனே! அருச்சுனன் தவஞ்செய்து பரம்பரனருள்பெற்று தேவலோகம்போய் தேவர்கட்குப்பகைவராகிய காலகேயநிவாதகவசரைக் கருவறுத்து தேவாமிர்தபோசனங்கொண்டு தேவசிங்காதனத்திலிருந்து தேவர்சகாயனென்று பேரும்புகழும் கிரீடமும்பெற்றுப் பூலோகத்திற்குவந்த தேவேந்திரன் பிள்ளையாகிய விசயவீரனை இவ்வரசர்களைக்கொண்டு வெல்ல உன்னாற்கூடுமோ? பதினாயிரங்கோடி நக்ஷத்திரங்கள் கூடிப்பிரகாசித்தாலும் ஒருசூரியகிரணத்தினால் ஒளிமழுங்கி உலகத்தாருக்குத்தோன்றாமற் பிரகாசமறைந்துபோவதுபோல் விஜயனாகிய சூரியனுக்கெதிரில் அரசர்களென்னும் நக்ஷத்திரங்கள் ஒளிமாறி நிலைமாறி தடுமாறி பலபலவென்று உதிர்ந்துபோமேயல்லது நிலைத்துநின்று நிலவெறிக்கமாட்டாதே, அப்படியிருக்க, மருதமரத்தைக் காலினாலுந்திக் குபேரன்பிள்ளைகள் குறையகற்றிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே சாரதியாக இரதஞ்செலுத்தும்படி இசைந்தமையால் மகிழ்ச்சிபொருந்திய அருச்சுனன் யுத்தகளம்புகுவானாகில் இரத்தமாமிசந்தோய்ந்த வேலாயுதத்தைத்தாங்கிய பற்பல மன்னர்கூட்டங்களும் வெலவெலவென் றுதைத்துக்கொண்டு குலைகுலைந்து அழிந்துபோவார்களேயன்றிவேறன்று. அவரவருடைய வல்லமைகள் அவரவர்களுக்குத்துணையல்லது ஒருவருடையவல்லபம் ஒருவருக்குத்துணையென்று நம்பும்வம்பர்களுக்கு இகழ்ச்சியும்வசையும் வருவதல்லாமல் புகழும் இசையும்வரமாட்டாது, ஆகையால் உன்னுடைய பெரியவல்லமைகளெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு ஒரு இலக்காகாது. இப்போது கூடியிருக்கும் வீஷ்டுமாசாரியர் துரோணாசாரியர் முதலிய பெரியோர்களுடைய உயிரிருக்கிறவரைக்கும் நீபலசாலிதான், உனக்குப்பயமில்லை. அவர்களுக்குப்பின் நீ துன்பப்படுவாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால், நீங்களிருதிறத்தவரும் பகைநீங்கி யிருப்பதற்காக ஒரு யுத்தி சொல்லுகிறேன். அதென்னவென்றால், அவிர்ப்பாகங்களைப் புசிக்கும் அமரர்களும், அன்புடன் வாழும் அரசர்களும், நமது நகரமாந்தர்களும் சந்தோஷமடையும்படியாக இந்த இராச்சியத்தை யிருகூறாகப் பங்கிட்டுத்

தருகிறேன் உன்னுடைய பாகத்தை யாவரும்புகழ்ந்து துதித்துமகிழும் படியா கவும் உன்னையடுத்தவர்கள் இருகரத்தையுங்குவித்துவாழ்த்திவணங்கிவாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் படியாகவும் சுவேதக்குடை நிழலில் துரைத்தனஞ் செய்து சிறந்த சுகத்தைப் பெறக்கடவையென்று திரிதராட்டிரன்சொல்லினன்.

அவ்வார்த்தை செவிக்குள்புகுமுன்னமே சிந்தைவருந்தி மிகவுங்கோபங் கொண்டு துரியோதனன் சொல்லுகின்றான். ஐயா? பூர்வத்தில் சூதாடித் தோற்று இனிமேல் இராச்சியம் நமக்குவாரப்போகிறதில்லையென்று; கைவிட்டு காடேகதியாய்க் கலந்திருந்த பாண்டவர்களை மறுபடியும் வரவழைத்து நாட்டை நான் வாங்கித்தருகிறேனென்று உறுதிவார்த்தைகள்சொல்லி பந்துக் களாகிய சில படைத்துணைகளைச் சேர்த்துவிடுத்து நான்கொண்டபூமியை மீட்டுக்கொடுக்கக்கருதி கலகம்செய்து இதுவேவேலையாக வேலையற்று திரிகின் றான் நீலமேகத்தையொத்த திருமேனிவாய்த்த கண்ணன். அவன்செய்கின்ற தந்திரமருட்சியினால் நீர்மயங்கிப் பயப்படுகின்றீர் நான்பயப்படேன். அவனெண் ணிய வெண்ணத்தின்படி நான் பூமியைக்கொடுத்து விடுவேனானால் எனக்கிடோ கிய மன்னர்களும் என்சத்துருக்களும் குலுங்க நகைப்பார்கள். தந்தை வாக் கியத்தைக்கேட்டு தருமமாய்க்கொடுத்ததல்ல ஐவருடைய பலத்தினுக்குப் பயந்து கொடுத்துவிட்டான் துரியோதனனென்று அவமதிப்பாக நிந்திப்பார் கள். ஆதலால் என்னுயிருள்ளவரைக்கும் அல்பத்துரும்பளவு பூமியும் அவர் களுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன். பாண்டவர்களுக்குப்பயந்து இளைத்தான் துரியோதனனென்று ஏழைமையாகிய சொற்கேட்டு உயிர் விரும்பி வாழமாட் டேன். முக்கண்பெற்றவன்வந்து எதிர்த்துச் செயித்தால் செயிக்கலாமே யன்றி மற்றபேர்கள்போர்முகத்திலென்னைவெல்லமாட்டார்கள். இத்தன்மைய வாகிய புயவலிமையையுடைய யென்னை உச்சாகப் படுத்தாமலும் உமது யுத்தியில் நிதானிக்காமலும் புத்தியில்லாதபேதையர்மருட்டிய வார்த்தைமயக் கத்தாற்கலங்கிச் சொல்லவந்தீரையா, அப்படி நீரொன்றுக்குங் கலங்கவேண் டாம், எந்தையே! திடகாத்திரவீர அமோகவரங்கொண்டு உரங்கொண்டிருக் குஞ் சத்துருக்களானாலும் அவர்களை ஒருநொடிப்போதில் வெல்லவல்ல வல்ல மையிற் கைபழகி யிருக்கின்றேன். ஆனால் நீர்கொண்டிருக்கும் நடுக்கத்தை மாற்றுகிறதற்குக் கல்லாமற்போனேன். ஆனாலும் அதுவுந்தெரியும். அதெப் படியென்னில், உன்பிள்ளைகளின் புயவலிமையினால் எதிர்த்த சத்துருக்க ளெல்லாம் இறந்து யமலோக மடைந்தார்களென்று எப்போது நீர் கேட்கின் றீரோ? அப்போது இச்சந்தேகமும் பயமும் உம்மைவிட்டு நீங்கிப்போம். அதுவரையிலும் உமதுமனந்தாளமாட்டாது. ஆகிலும், கொஞ்சம் மனம்பொ றுத்துஇந்தக்காலத்தைத்தள்ளும் இப்போது நேரிட்டபோரைப்புரிவது தரும மேயன்றி இராச்சியம்பகுந்துகொடுப்பதில் எனக்குங்கீர்த்தியில்லை, என்னிடத் தில் வாங்கிக்கொள்ளும் பாண்டவர்களுக்கும் பெருமையில்லை. ஆதலால், பூமியைப்பிரித்துக் கொடுக்கிறேனென்னும் வார்த்தையை இன்னொருமுறை என்செவியிற்போடாதிருக்கக்கோருகிறேன், இதைமறந்துவிடும், என்னையனே என்று துரியோதனன்படபடப்புடன் சொல்லினன். அவ்விடத்திலிருந்தவர்

களியாவரும் நடுநடுங்க அந்தவேளையில் அரசன் வார்த்தைக்குக் குறுக்காகப் பாய்ந்து பக்கத்தில் இருந்த கன்னன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

கேளும் அரசே! மண்ணாசைகொண்டலையும் பாண்டவர்களுடையபடை வலிமையைப்புகழ்ந்து எங்களுடைய புயபலபராக்கிரமவிற்திறமையையோசிக் காமலிகழ்ந்து இழிவாகப்பேசுகின்றீர், அப்படி பேசவேண்டாம், போர்புரியும் படியாகவிடைப்பேனாலும் ஒரேகணையால் உவரிவளைந்த உலகமுழுமையும்வேர் களைந்து வெந்நீர்வார்த்து விடுவேன். என்னிலுமுயர்ந்த வில்லாளிகளுண்டெ ன்னும் எண்ணமுமக்குண்டோ மன்னவனே? வெப்பமாகிய வடவாமுகக்கன லும் மேதினியெல்லாம் நிறைந்தவெங்கனலும் வேழவின்மதனை யெரித்த விழிக்கனலும் வேறுபடாத திரிபுரமெரித்த நகைக்கனலும் உருகிக்கலந்து மொய்த்த கூரம்பாகிய கணைகளைச்செலுத்தி ஒருகணத்திற்குள் சத்துருக் களைச் சாம்பராக்கும் வல்லபமுடைய என்முன்னே தேதியபடை வல்லவர்க ளென்று போர்புரியவந்தால் மறுமன்னவர்களையும் அவர்கள் துணையையும் இரதகஜமுதலிய படைகளையும் பின்பலம்வேண்டாமல் தன்னந்தனியனாகவிற் கொண்டுசாடி யுதிரவெள்ளங்கண்டு, காளிகள்கூடி கொண்டாடிப் புசித்துக் களிக்கக் கண்டங்கண்டமாய்க் கூறுப்படுத்தி மாமிசரத்தங்களினாற் சேறுபடு த்திக் கரமுஞ்சிரமுங்கலந்து விதைத்து கடல்சூழ்ந்த காசினிமுழுவதும் உன் புத்திரருடைய வெள்ளைக்குடை நீழலில் விளங்கவைத்து உன்னுடைய மன நடுக்கத்தையும் மற்றவர்களுடைய மனவூக்கத்தையும் பகைவரால் விளையும் போரையும் நொடிப்போதிலடக்கி அகற்றிவைக்கின்றேன். ஐயா! இப்போ தெனக்குச்செலவுகொடுமென்று பற்பலவிதமாகிய சாமர்த்தியங்களைப்பகர் ந்த அங்க தேசாதிபதியினுடைய வல்லமையானவார்த்தை முழுமையுங்கேட் டுத் திரிதராட்டிரன் சந்தோஷமுஞ் சந்தேகமுங்கொண்டு சொல்லுகின் றான். அப்பா, கன்னா! முறியாதகாண்டீபமும் அருதநாணியும் அக்ஷயதூணியும் இளையாத சுவேதவாம்புரவியும் அழியாதஇரதமும் அநுமத்துவஜமும் அக்கினி தேவனாற் கொடுக்கப் பெற்றவனென்றும் கங்கையுந்திங்களும் பொங்கரவும் மங்கையும் அங்கத்திற்றரித்தருளிய சங்கரசுயம்புவானவனளித்த பாசுபதாஸ் திரமுடையவனென்றும் தேவேந்திரனுடன் சமமாயிருந்து புத்தமுத போசன முண்டவனென்றும் காலகேயநிவாத கவசர்முதலிய பேர்களைக் குலத்தோ டழிக்குங் கொடுங்கணைகொண்டவனென்றும், சகலதந்திர சுதந்தரமாயனாகிய கண்ணன் சாரதியாகித் தேர்செலுத்தக் காண்டவவனத்திற் போர்செலுத்தி னவனென்றும் மூன்றுலோகமும் புகழ்கொண்ட அருச்சுனனுடைய போர் முனையில் நானெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்கிறேனென்று சொல்லத் தக்கவர்களு முண்டோ? எப்பிறப்பிலுஞ்சொப்பனத்திலுங்காணேன்; இப்பிறப்பில்நீயொரு வன்சொல்லுகின்றதை கேட்க வெனக்குப்பெரிய ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. நல்லதப்பா விராடபுரத்தில் நேற்றுநடந்த மாடுபிடிசண்டையில் நீயில்லையோ? இதுசெதி அறியமாட்டையோ? அற்புதமற்புதம் தம்பி அருச்சுனனை வெல்லு வேனென்று ஆர்சொல்ல வேண்டுமென்றால், அநேக கற்பகோடிகாலம் தவஞ் செய்து சர்வசங்காரகாலருத்திரனுக்கொப்பாக எற்படப்போகின்றவ னொருவ

னிருப்பானாகில் அவனு மொருவேளை ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டியது தான். அதைவிட வேறொருவனையுங்காணோம், நாமிருக்கின்றோமென்றாலோ மரமிருக்கு நாட்டில் வந்திறங்குங் காக்கை ஊ என்றாலும் பறக்கும் ஆ என்றாலும் பறக்கும், என்று சொல்லும் பழமொழியைப்போல், அருச்சுனன் போர்செய்ய வந்தானென்று கேட்ட உடனே யுத்தத்தையும் உடலையுமறந்து ஓடிப்போகும் அக்காக்கையைப் போன்றநாம வாக்கினால் வெல்லுவோமென்பது எப்படியிருக்கிறதென்றால் "உள்ளான்பதுங்கலும் ஒணான்றன்கர்வமும் ஓங்குபுகழ் வெள்ளான்கிரந்தமும் பார்ப்பான் தமிழும்விழல்விழலே" உள்ளான்குருவியானது பூமியசைகின்றதோவென்று ஆட்டிப்பார்ப்பதும் ஆகாய மிடியப்போவதென்று இருகாலையுமேலேநாட்டி மல்லாந்துபடுப்பதும் ஒணான் தலையாட்டலும் வெள்ளான், கிரந்தங்கற்றுப் பேசுவதும் பார்ப்பான் தமிழ்கற்றுப் பிரசங்கஞ்செய்வதும் விழல் விழலே என்பது போலாம். தம்பிமார்களே! விஜயன் வெம்பிப்பதைத்து ஒருகணைவிடுவானாகில் அம்புவியெல்லாமழியும் என்சொல்லைப் பழுதாக்காமல் புத்தியுட்கொண்டு பெருமையுடன் வாழக்கட வீர்கள் புத்திரர்களே, மைந்தர்களும் பந்துஜன நண்பர்களும் பரிவாரச்சேனைகளும் நூறுநூறாய்க் கூறுகூறாய்ச்சிதைந்து அழிந்துவிழும்படியாகப் பாண்டவருடனெதிர்த்து அமர்செய்யவேண்டியதென்ன? அவர்கள் கையைக்கொண்டு அவர்கள் கண்ணைக்குத்துவதுபோல் முன்னே உங்களிடத்தில் சூதாடித்தோற்ற புவிமுழுதும் முறையாகக்கொடுத்து எல்லாவுயிருந் தொழும்படியாக மித்திருடனிருந்து அரசாட்சி செய்யுங்களப்பாவென்று கட்புலனிழந்த காவலன்மொழிந்த சொல்லை மகமேருவைப்போல் கேட்டிருந்த வீஷ்டுமாசாரியார் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஆதிமுதல் இதுவரையிலும் ஐவர்களையிகழ்ந்து வெற்றியடைந்துவந்த இந்த வீரனுடையதிறத்தை எல்லோரும் அறிந்திருக்கின்றீர்களல்லவாவென்று கர்ணனைநோக்கிக் கைதேர்ந்தவனே! போனதெல்லாம் போகட்டும், இப்பொழுது விஜயனுக்கு எதிரில்முனைந்து யுத்தஞ்செய்யத்துணிந்து நிலைத்துநின்று உன்னுயிரைத் தப்பித்துக்கொண்டுவரமாட்டுவையோ என்றுறுக்கிக்கேட்டு கலகலவென்று நகைத்துப் போபோபைத்தியக்காரனே "குறைவானவர்கள் கூவிக்கதறுவர் நிறைவானவர்க ணிதானித்திருப்பர்" என்னுமொழிக்கொப்பாக யுத்தஞ்செய்யக் கையிலாகாதவர்கள் வாக்கினாற்பிதற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். பூரணமாகச் சயிக்கத்தெரிந்த புண்ணியவான்கள் சமயம்வந்தபோது தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவார்களன்றி நாவினால் ஒருக்காலும் நவிலமாட்டார்கள். அதுதான் வீரதருமமென்பது, சொல்லுவது அதர்மம்; ஆகையால் பிறந்த பெருமையை உடன்பிறந்த மூத்தோனிடத்தில் புகழ்ந்து சொல்வதைப் போல் உன்பண்டவாளந்தெரிந்த எங்கள்சபையிற்சொல்லாதே; சந்தைகூடிய விடத்தில் உன்சாமர்த்தியத்தைப்பேசினால் சகலருங்கேட்டு சந்தோஷப்படுவார்கள், இந்தவார்த்தையைப்பேசலாம், இந்தவார்த்தையைப் பேசக்கூடாதென்றுணராத நீ காலமிடமறிந்து சற்றே யோசித்துச் சொல்லக்கடவையென்று உலகமதிக்கும் புகழினையுடைய வீஷ்டுமாசாரியர் சொல்லினர். அது

கேட்ட அங்கதேசாதிபதி வடவாமுகாக்கினிபோற் பொங்கிக்கோதித்துமனோ வியாதிகொண்டிருக்கின்ற திரிதராட்டிரனுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினன்.

அரசனே! கேளும்? பாண்டவர்களுக்குந் துரியோதனாதியர்களுக்கும் யுத்தம் விளையப் போவதென்று முன்னமே தேவதைகளெல்லாருங்கூடி வஞ்சனையாகயோசித்து நான்கற்ற மந்திரங்களையும் தேவாஸ்திரங்களையும் தருணத்திற் குதவாமற்போகும்படியாக என்னைச் சபித்திருக்கின்றார்கள், ஆகையினாலே இதுவரையிலும் அருச்சுனன் பிராணனுடன் பிழைத்திருக்கின்றான் இல்லாவிட்டால் அன்றேயிறந்து நாமெல்லாருமறந்து அவன்செத்த விடம் புல்முளைத்துப்போய்விடும். ஆகிலும் என்னசாபம்நேரிட்டாலும் யானை படுத்தால் குதிரையத்தனை உயரமிருக்கமாட்டாதா ஆகட்டும் ஓரேபாணத்தினால் காண்டீபனுடைய பிராணனை வாங்குகின்றது நிச்சயம் அபத்தமல்ல! இவனென்ன போர்செய்வான் என்று உமது மனத்தில் சந்தேகமிருந்தால் பாண்டவர்களுக்கு இந்தராச்சிய முழுமையுங் கொடுத்துவிட்டு நூறுபிள்ளைகளையும் அவர்களை யடுத்தபேர்களையும் எப்படிவிடவேண்டுமோ அப்படியே உமது மனத்துக்கு ராசியானபடி செய்யுமென்று கண்சிவந்து மிகுந்த கோபத்துடன் சபாமண்டபத்தை விட்டெழுந்து துரியோதனனை நோக்கி இவர்கள் ஒன்றுகூடி உன்மனத்தைக் கரைத்திருக்கின்றார்கள். நீர் அவருடைய இஷ்டப்படி தடுக்காமல் நடப்பதுவேஞாயம், அப்பால் தெய்வசகாயமெப்படியிருக்கின்றதோ பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று இரப்போர்களுக்கு இல்லையென்னாமற்கொடுக்கும் ஈகையாளன் தன்னுடைய அரண்மனைக்குப்போகவும்; துரியோதனன், சகுனி, துச்சாதனன் தவிர மற்றவர்களும்திரிதராட்டிரனும் கர்ணன் நீங்கிப்போனதற்கு விசனப்படாமல் தீங்காகிய தடைநீங்கியதைப்போல் சந்தோஷங்கொண்டு சஞ்சயனை நோக்கி என்தம்பி புத்திரராகிய பாண்டவர்கள் எவர்களை எவர்கள் கொல்லுகிறதென்று சபதங்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நீர் அறிந்தமாத்திரஞ் சொல்லுமென்று திரிதராட்டிரன்கேட்க! சஞ்சயன் சொல்லத்தொடங்கினன்.

ஐயனே? வீஷ்மரைச் சிகண்டியும் துரோணரைத் திர்ஷ்டத்தூய்மனும் சல்லியராசனைத் தருமராஜனும் துரியோதனன் முதலாகிய நூறுபிள்ளைகளை வீமசேனனும் கர்ணன் சிந்துபதிமுதலிய இவர்களை அருச்சுனனும் மாமாவாகியசகுனியை நகுலனும் சகுனி தந்தையாகிய சௌபலன்முதலியகுலத்துளோரைச் சகாதேவனும்ஆயிரம்பேர்களாகிய உமது பேரப்பிள்ளைகளையும் பதினாயிரம்பேர்களாகிய இராசகுமார்களையும் அருச்சுனகுமாரனாகியவாளபிமன்னுவும்,கிருதவன்மனைச் சாத்தகியும்,ஆத்திமாலையைத்தரித்த அரன்வந்துதடுத்தாலும் கொல்லுவோமென்று சபதங்கூறிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். விராடனும் அவனுடைய புத்திரவருக்கமுதலியசேனைகளும் திர்ஷ்டத்தூய்மனுக்குத் துணையானார்கள். திரௌபதியினுடையபிள்ளைகள் இளம்பஞ்சபாண்டவரைவரும் சிகண்டிக்குத் துணையானார்கள். தேசதேசத்து இராசர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களுக்குப் பகையாகிப் போர்புரியத்துணிந்திருக்கின்றார்கள். இளம் பஞ்சபாண்டவர் தவிர மற்ற உபபத்தினிமார்களுடைய புத்திரர்கள் ஏழுபே

ரிருக்கின்றார்கள், ஏழுசமுத்திரத்தையும் எளிதில் நீந்தவல்லர்கள் அல்லாம
லும் செல்லுஞ் செல்லாததற்குச் செட்டியாரிருக்கின்றா ரென்னும் கதை
யைப்போல அரவானொருவனிருக்கின்றான். மகாமாயா வல்லபத்திற்சிறந்த
கடோற்கசனென்பவன் கடலைப்போல் வருகின்ற இராக்ஷசப்படைகளுக்குத்
தடையாகத் தானொருவனே யென்றிருக்கின்றான். உத்தமோசா உதாமனு
என்பவர்கள் அருச்சுனனுக்கு சக்கரரக்ஷகரானார்கள். இந்தப்படி ஏற்படுத்
திப் பிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பாண்டவர்களென்றுசொல்லி ஓ மன்னர்
மன்னனே ? இனிமேலுமது யுத்தியிற்றோன்றிய தன்மையைச் சொல்லு
மென்று சஞ்சயன்கேட்க ; அச்சபையில் நிறைந்திருப்போர்களிற் சிலர் ;
சஞ்சயனைப்பார்த்து நீர்சொல்லிவந்த பலவான்கள் நிச்சயித்துக்கொண்ட எதி
ரிகளெல்லாருஞ் சரிதான், ஆனால் தருமராஜன் சல்லியனைக்கொல்லவிருக்கின்
றானென்றது சல்லியபூபதிக்குத் தருமராஜனெம்மாத்திரமென்று சொல்லவே,
இதைக்கேட்டிருந்த விவேகமுடைய சல்லியராசன் ஐயா! சகலவெப்பங்
களைத் தணிப்பதும்; ஜீவாதாரமாயிருப்பதும் பாபவிநாச பரிசுத்தமுடைய
தும் கங்காசலம். அந்தக் கங்காசலத்தினிடத்தில் நெருப்புப்பிறக்குமாகில் மற்
றெதைக் கொண்டவிக்கலாம், அந்தச் சலத்தைப்போன்ற தருமராஜனாகிய
கருணைவள்ளல் வெல்ல நினைத்து என்னைக்கொல்ல வெகுண்டு வருவாராகில்
அவருடனெதிர்த்துப் போர்செய்யத்தக்கவர்கள் இந்தத்திரிபுவனங்களிலுமுண்
டோ?அவருடையதந்தையாகிய எமதருமராசனைப்போற் சாமர்த்தியங்கொண்
டிருக்குந் தவத்தினராகையால தருமராஜன் என்னைக்கடிந்து வெல்வேனெ
ன்று தாராளமாகச் சொல்லத்தகுமென்றான். அதைக்கேட்டுத் தேசதேசத்
தரசர்களெல்லாரும் வாயைமூடிக்கொண்டார்கள். பின்பு திரிதராட்டிரன்
சஞ்சயனைநோக்கி அப்பா! சஞ்சயனே! உனக்குப் பிரயாசைகொடுத்து இவ்
வளவுதூரம் பன்னிப்பன்னிக் கேட்டதெல்லாம் என் பிள்ளைகள் தெரிந்து
கொண்டு ஏதாகிலும் ஒருவழியாக வருவார்களென்னு மிச்சையை உடைய
வனாய்க் கேட்டதேயல்லாமல் வேறன்று, நான் எவ்விதயோசனைகள் செய்த
போதிலும் என்புத்திரர் வழிக்குவருகிறதாகவில்லை ; யோசிக்குமிடத்தில்
பாண்டவர்களுக்குச்சயமும் துரியோதனாதியருக்கு அபசயமும் உண்டாமெ
ன்றுதோற்றுகின்றது மேலும் என்குமாரர்களுக்கு இறக்குங்காலம்நேரிட்டபடி
யால் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தியுந் துர்யோசனையும்சேர்ந்திருக்கின்றன. பிழைக்
கும்பிள்ளைகளானால் பெரியோர்களுடைய நீதிவாக்கியங்களையும் தந்தையாகிய
என் வசனத்தையுந் தள்ளுவார்களோ? இறந்துபோவதற்கு இதுவே திருஷ்டா
ந்தமாக விருப்பதென்று மனவெறுப்புடன் சொல்லி நொந்த பெரியமன்னனு
டைய மனக்கருத்தை யறிந்துகொண்டு இரக்கமனத்தினையுடைய விதுரராஜ
னெழுந்து அண்ணாவே கேளும்? உமக்குப்பக்ஷபாதமில்லாமல் இருதிறப் புத்தி
ரர்களையுஞ் சமமாய்நடத்தவேண்டுமென்னும் இச்சையிருக்குமாகில் அடிக்கடி
சபலிக்குஞ்சிந்தையை நீக்கி உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு மறுபடியும் மாசற்ற
இதயமுள்ள சஞ்சயனை உபலாவியத்திற் கனுப்பிப் பாண்டவர்களைக் கண்டு
பெரியதகப்பனார் உங்களைப்பார்க்க அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று இனிய

மொழிகள் சொல்லச் செய்வீராகில், இந்தவார்த்தையைக் கேட்டவுடனே அஞ்சலி அஸ்தராகவந்து உன்பாதங்களில் வணங்குவார்கள். அப்படி பிள்ளைகளை ஆதரித்து பிரியவசனங்களைப்பேசினால் மனமகிழ்ந்து உடல் புளகமுற்று வருத்தம்நீங்கி இராசசபையிற் பூர்வத்தில் கூறிக்கொண்ட சபதமென்னும் அக்கினிக்கோபங்களெல்லாம் ஆறிப்போய் உமக்குரிய அன்பராவார்கள். இவ்வளவு பக்குவம் பண்ணிக்கொள்ளும்படியாக உமதுமனந் துணியுமாகில் இப்போதே செய்யலாம் இதைவிடவேறுவிதமாகிய நலங்களொன்றுங் காணேமென்று விதுரராஜனாகிய தம்பி சொல்லக்கேட்ட வேந்தன் விவேகமுள்ள சஞ்சயனுடைய முகத்தைநோக்கி, வாசனையார்ந்த மாலைகள்புனைந்த மார்பனே! நான் சொல்லியனுப்பிவைத்தால் என் தம்பிபிள்ளைகள் என்வார்த்தையைத் தள்ளாமல் இவ்விடத்திற்கு வருவார்களாவென்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட அரசனைப்பார்த்து சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான். ஐயா? குபேரசம்பத்து கூடிவருவதானாலும் குவலயமெல்லாம் ஒருகுடையிலாளவமைந்தாலும், குன்றச்செய்யும் வறுமைநோய்கள் கூடினாலும், வாராத ஆபத்துக்கள் வந்தாலும், மடியுங்காலம் நேரிட்டாலும் இவ்விடத்திற்கவர்கள் ஒருக்காலும் வரமாட்டார்கள் ஆனால் சத்திய விரதந்தப்பாத உத்தமர்மளாகையால் தந்தை வார்த்தையைத் தப்பலாகாதென்னுந் தருமத்தை அனுசரித்து ஒருவேளை வந்தாலும்வருவார்கள். இத்தன்மைவாய்ந்த புத்திசாலிகளாகிய புத்திராயும் அழைத்துவரும்படிஉத்தரவானால் சித்தங்களிக்க இதோ அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் விடைகொடுமென்று சஞ்சயன்கேட்க, இந்த வசனமானது துரியோதனனுடைய காதுகளில் நாராசம் போலேறவும் வடவாமுகாக்கினி பொங்கி எழுந்த தன்மைபோற்கோபங்கொண்டு கண்களினாற்றீப்பொறியிறைத்துச் சஞ்சயனனவன் முகமாறிப்போகும்படியாய்ப் பற்பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி அடா சஞ்சயனே! என்னிடத்திற் சூதாடித்தோற்றுக் காடேகதியாகப் போய்க் காலங்கழித்திருந்த பாண்டவரென்னும் பஞ்சைகளை பால், வெண்ணெய், தயிர் முதலியவைகளைத் திருடி அன்றுதின்ற கண்ணனனவன் ஏதேதோ ஆசைகளைச்சொல்லி இன்று அழைத்துவந்து சிலதந்திரஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றான். நன்றுநன்று அவனுடையதிறத்தையும் பாண்டவர்களுடைய திறத்தைப் பாழாக்கவேண்டுமென்றே யெண்ணியிருக்கு மெனக்கு விரோதமாக நீபோய் ஐவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவதும் இந்தத் திரிதராட்டிரமகாராசன் அவர்களுக்கு இராச்சியங்கொடுத்து விடுவதும் திரிலோகமும் புகழும் தீனராகிய பாண்டவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுவதுஞ் சிறியதந்தையாகிய விதுரன் சந்தோஷப்படுவதும் பார்ப்போம் பார்ப்போம், என்னைப் பயித்தியக்காரனைப் போன் மதித்தோ இந்த யோசனைசெய்தீர்கள். அடடா! இதுவென்னவநியாயம் உனக்கும் விதுரமஹாராஜனுக்கும் எவ்வளவு ஏழ்மையாய்ப் போய்விட்டேன், பார்த்தையா நல்லது; தூரத்தாலோசனை செய்யாமல் அவசரப்பட்டீர்கள். இப்போதும் என்சோறும் என்வஸ்திரமும் பொன்னாபரணமாகிய என்னாபரணமுந்தரித்தும் அனுபவித்து அந்தப்பட்சத்திலிருக்கின்றீர்களல்லவா, ஐயோ! உங்களை ஒருக்காலும் நம்பலாகாதே.

இப்படிப்பட்ட பக்ஷபாதிகளாகிய நீங்கள் என்சபையை விட்டெழுந்து இந்நே ரமே பாண்டவர்களைச் சேரவேண்டியது, இனியென் முகத்தெதிர் வரவேண் டியதில்லை; போம்போமென்று புகன்று இன்னமும் இந்தச்சபையில் பக்ஷபாதி களா யிராநின்றவர்கள் எப்படிப்பட்ட தகுதியையுடைய சுதந்தரராகியிருந் தாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் இதுவே உத்தரமென்று சொல்லி; வெண்கல மென்று சொல்லுமிடத்தில்ஓட்டை, யோட்டையென்று சொல்லத்தக்க பேர் களைப் போலுந் தலைமாட்டுக் கொள்ளியைப்போலும்; இவ்விடத்தி லிருந்து கொண்டு எந்நேரமும் தைரியமில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசிச் சஞ்சலத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பேதையர்முகத்தில் மூத்தவள் வாசமாயிருப் பாள், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய முகத்தில் விழிக்கலாகாது, அவர்கள் நிழ லும் நம்மேற் படலாகாது, அவர்கள் வார்த்தைகளையும் நமதுகாது கேட்க லாகாது, அப்படி மருவிக்கேட்டுக் கொண்டிருப்போமாகில் நமக்குண்டாகிய செல்வமும்வீரமுங் குறைந்துபோகும், ஆகையால் இப்படிப்பட்டவர்களெல் லாரும் பலசாலிகளாகிய பாண்டவர்க ளிடத்திற்போய்ச் சேருவதே மிகுந்த நன்மையாயிருக்கும். நீங்கள் என்னைவிட்டுப்போவதினாலெனக்கொரு குறைவு மில்லை, என்னுயிர்த் துணைவனாகிய கன்னமஹாராஜ னொருவனிருந்தாற்போ தும். அவனுடன்கூட மாமன் தம்பியர்கள் தேசத்தலைவர்கள் முதலாகிய பற்பலபேர்கள் என்னிடத்தில் இஷ்டங் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைக் கொண்டு எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெறுவனே யன்றிநான் சாகிறவனா யினுஞ் சமர்செய்யாமல் நிறுத்திப்பொறுத்துத் தரித்திருக்கமாட்டேன். ஒரு வருக்கும் வணங்கிப்பயந்து இணங்கி அடங்கி உத்தரஞ்சொல்லேன். 'தலைக்கு மேலோடியவெள்ளஞ் சாணோடியுமென்னும் முழமோடியுமென்னும்' என்னும் பழமொழிபோல் நான்பயப்படேன், அவரவர்களுக்கு எந்தெந்தப்படி இஷ்ட மிருக்கின்றதோ அந்தந்தப்படியே நடந்துகொள்ளலாம். அதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை, "கெட்டமாடு தேடுவாருமில்லை மேய்த்தகூலி கொடுப்பாரு மில்லை, சம்பளமில்லாச்சேவகமும் கோபமில்லாத் துரையும் எற்பட்டிருந்தால் வேலைகள் சாயுமா, மண்குதிரையை நம்பியாற்றி லிறங்குவார்போல் நான் உங் களை நம்பியிருக்கவில்லை, மண்பூனையானாலும் எலிபிடிப்பது இலாபமென்பது போல் உருக்கியசெம்பிலும் ஒளிமிகுந்த கோபக்கண்களையுடைய உத்தமன் அங்கதேசாதிபதியாகிய எங்களண்ணன் கன்னமஹாராஜனுடைய கரத்திற் பிடித்திருக்கும் வில்லானது, சத்துருக்கள் வந்துவளைந்துகொண்ட காலத் தில் அவர்களைக்கொன்று நாசப்படுத்தி யெனக்குவெற்றியைக் கொடுக்குந் துணையா யுற்றிருக்கின்றது. அதைநான் விவரித்துச்சொல்லவேண்டியதில்லை. என்மேல் அன்புடையவர்களேபோதும்போதும் அகலுமினென்றான் தீவினை யையே துணையாகக்கருதிய துரியோதனன். இப்படியாகச்சொல்லிய மைந்த னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, திரிதராட்டிரன் மனம் புகைந்தெரிய வெம்பி விசனமடைந்து வெவ்விய கோபங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு விதுரனையும் சஞ்சயனையும் நோக்கி! மறுமொழி சொல்லாதிருக்கும் படியாகத் தனது கரத்தினாற் றடவியணைத்து கரமமைத்து கண்ணீர்சொரிந்து, என்னபாவம்!

இந்தப்பாவிமுன்பின் எண்ணுமல் வார்த்தை சொல்லுகின்றானென்றேங்கித் ஏதுந்தோற்றமற் சற்றுநேரமிருந்து பெருமூச்சுவிட்டு, ஆ! ஆ! சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய தெய்வமே! இவன் மாண்டுவீழவோ பூமியை ஆண்டு வாழவோ இவன்றலையி லெவ்விதமா யெழுதியிருக்கின்றீரோ, விதியையநுசரிக்கு மதி யென்பதற்குச் சரியாக அறிவும் பிறந்திருக்கின்றதே, அதைவிலக்கி நடத்தி வைப்பதற்கு என்றாத்திலில்லையே. "கண்ணைக்கெடுத்த தெய்வங்கோலைக் கொடுத்ததுபோல்" புத்திரபாக்கியங் கிடைத்ததைப் பறிகொடுத்து, உள்ள சரக்கைக் கப்பலிலேற்றி நடுக்கடலில் கவிழ்த்துவருந்திய ஒருவன்போல் துன் புறலாச்சேஎன்று வாடிப் பிள்ளையைநாடித் துரியோதனா! பாண்டவர்கள்மேற் பக்ஷமாய்ப் பேசுகிறதாய்ச் சொன்னையே! அவர்களா லிவர்களுக்காக வேண் டியதென்னவிருக்கின்றது. அப்பா! இப்படிக்கெல்லாம் நல்லோராகியநமக்கினி யவர்களின் மனம்நோவப்பேசாதை, "ஊருடன்பகைக்கின்வேருடன்கெடும்" என்னும் நீதிவாக்கியத்தை மறந்தையோ, "சிறியோருடன் சேராதை செம் புக்குப்புளிவாராதை" என்னும்பழமொழியை யோசிக்கவில்லையோ, "பெரியா ரைத் துணைக்கொள்" என்பதைப்போக்கி விட்டையோ, அப்பா! பெரியோர் கள் வருந்தப்பேசுவது புகழன்றென்று சொல்லி, மறுபடியும் இது யார்செய்த பாவமோ! யாரிட்டசாபமோ! வென்று தன்னைத்தானொந்து கொண்ட சமை யத்தில், வீஷ்மாசாரியரெழுந்து தன்வீட்டுக்குப் போனார். அவருடனே துரோணுசாரியர் கிருபாசாரியர் அசுவத்தாமா விதுரர் முதலாகிய பெரியோர் களும், சிந்துதேசாதிபதி மத்திரதேசாதிபதி சகுனியாகிய மாமன் தொண் ணூற்றொன்பது தம்பிமார்கள் தேசராஜர்முதலானவர்களும், சபையைவிட்டு நீங்கி எமதூதர் கைக்குள்ளடங்குங் காலஞ்சமீபித்த தென்றேங்கித் தங்கள் தங்களுடைய விடுதிகளிற் சேர்ந்தார்கள். ஆலகாலத்தை யொத்த துரியோ தனன், அருமருந்தனைய சஞ்சயன் மூலவேராகிய திரிதராட்டிரமகாராசன் இவர்கள் மூவருஞ் சபையிலிருந்தார்கள். அதன்பின் வினைப்பயனின்சூட்சியி னல் விளைந்தகாரியங்களைச் சொல்லுகின்றோம். இப்பால்; குளிர்ச்சி தங்கிய ஓர்வெள்ளைக்குடை நீழலில் உலகத்தையாளும் திரிதராட்டிர மஹாராஜன் ஒப்பில்லாத பிள்ளையையும் சிறந்த சஞ்சயனையும்; அழைத்துக்கொண்டு பரிசுத்தமும் பதிவிரதாதன்மமுங்கொண்டு பிரகாசமுற்ற பொற்பிரதமையை யொத்த காந்தாரியிருக்கும் உயர்ந்த வரண்மனைக்குச்சென்றான். அந்தக் காலத்தில் காந்தாரிதேவியானவள் எதிர்கண்டோடிபாதபூசைசெய்து பத்திரா க்ஷதைசாத்திவணங்கிச் சிங்காசனத்திற் சீர்பெறவமைத்துத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்து இருக்கும்போது துரியோதனன் தன் தாயைப்பணிந்து கொள்ள வும், வாழ்த்தியெடுத்து; மார்புறவணைத்து விடவும், சஞ்சயனுந் துரியோதன னும் அரசனுக்குச் சமீபத்திலிருந்தார்கள். அப்போது திரிதராட்டிரன் காந் தாரியை நோக்கி பெண்ணே! இன்றையத்தினம் இராஜசபையிலிருந்த எல் லோர்களுங்கூடிப் பற்பல நீதிநெறி தருமங்களை யற்புதமாக எத்தனை விதத்தி லெடுத்துச்சொல்லியும் உன் புத்திரனாகிய சர்ப்பக்கொடியோன் விற்பிடித்துப் போர்செய்வதே பொருளெனக்கொண்டு பூரிப்படைந்திருக்கின்றான், விசாரிக்

குங்காலத்தில் மேலாகிய தவத்தினுற்கொண்ட அஸ்திரசஸ்திரங்களின் திறத்தையும் மறத்தையும் அறத்தையும்பூரணமாகப்பெற்றிருக்கும் புகழினையுடைய பாண்டுவின்புத்திரர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத்துணிவது தகுதியல்லவென்றும் பொருந்திவாழ்வதுவே உத்தமமென்றும் பத்தியையுடைய மன்னர் பலருஞ் சொன்னுர்கள். நான் சிரேஷ்டபுத்திரனைநோக்கி அப்பா! பகைதேடிக்கொள்ள வேண்டாம், வகையில்லாமல் வயிரமென விளையும் யுத்தத்தை நிறுத்திவிடு என்றுசொல்லியும் நமதுதந்தைநமக்கு விரோதஞ்சொல்லுவரா என்றெண்ணுமல் கன்னனுடைய வார்த்தையைக் கனகமலையாகநம்பி என்வாக்கியத்தை யிகழ்ந்துவிட்டான், ஆகையால், நங்கையே! உன்னைக்கொண்டாகிலும் உன் புத்திரனுக்குத் தெரியச் சொல்லச்செய்து சீர்படுத்தலா மென்றெண்ணங்கொண்டு உன்னிடத்திற்கு அழைத்துவந்தேன், இப்போதும் பாண்டவர்களுக்கு விசேஷித்த தொன்றுங் கொடுக்கவேண்டியதில்லை, முன்னேயவர்கள் சூதாடித் தோற்றுப்போன பூமியை இப்போது கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள்கூறிய சபதமும் மனஸ்தாபமும் மேற்கொண்ட கோபமும் மாறிப்போய்விடுவார்கள். நமது பெரியோர்களின் எண்ணமும் இப்படியேயிருக்கின்றது. இதைவிட்டு தீயபுத்தியையுடைய தீங்கினர் வாய்மையைத் திரமென்றுநினைத்து செருச்செய்யப்போகிருனும், அப்படி சமர்செய்யத்தொடங்குவானுகில் ஜயாபஜயம் எப்படி முடியுமோ தெரியவில்லை ; பெண்ணே! ஜெயம் சேற்றில்நட்டகம்பம் ஆதலால் ; உன்னுடைய புத்தியிற் றெளிவாகச் சிந்தித்து அஸ்தினுபுரிதேசராஜனுகிய துரியோதனனுக்குத் தெரியப்படுத்தக்கடவையென்று திரிதராட்டிரனுகிய நாயகன்கூறினன். தேவியானவள் அந்தவார்த்தையை மந்திரம் போற்கேட்டு வணங்கி எதிரிலிருந்த மைந்தனைநோக்கி, குழந்தாய்! 'பெரியாரைப்பேண்' என்னும்வாக்கியத்தைக்கொண்டு சிறியோர்சிநேகத்தைவிடுத்துப் புகழைப்பெருமல், பெரியோர்சொல்லும் வார்த்தையைப் பிரயோசனமல்லவென்று இகழ்ந்துவிடுவது சிறுமையே அல்லது பெருமையோ ,இவ்வுலகத்திலன்றி மற்றெவ்வுலகத்தினும் இணையில்லாமற் சிறந்த என்மைந்தனே! உன் தந்தையானவர் கனிந்து மிகுந்த ஆசையுடன் சொல்லுவதுபோல் நடப்பையாயின் பெரும்வாழ்வைப் பெறக்கடவையென்றுரைத்து வாழ்த்திய அன்பினையுடைய தாயைப்பணிந்து அரவக்கொடியோன் அம்மா! ஐவர் சம்மதித்துச் சூதாடியிழந்த அவனியை இப்போது நான்கொடுத்துவிடுவேனுகில் அவர்களுடைய ஆண்மைத்திறத்தினுக் கஞ்சிக்கொடுத்து விட்டதாய் வீராகியவேந்தர்கள் அவமதிப்பாய் நினைத்து நிந்திப்பார்கள். அதனுலெனக்குக் குறைவுண்டாகும், இதுவரையிலும் பத்துத்திசையிலும் வெற்றிசெலுத்திச் சுற்றத்தாருடன் வாழ்வைப்பெற்ற வணங்காமுடியோனுகிய யான் பசபசவென்று விழித்து வசையைக்கொண்டு இசைபெற்றபாண்டவர்களுடைய பாதங்களில்வணங்கி இச்சகஞ் சொல்லி எண்சாணுடம்பு மொருசாணுகக்குன்றி வயிறுவளர்த்துக்கொண் டியிருடனிருந்து வாழேன் ; ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவு ; அம்மணி "அழியும் பிராணனை அவத்தில்பாய்க்காமல்" அமர்புரிந்திறப்பேன், அப்படியல்லவென்ருல், என்னுடைய வெற்றியையும் பாண்டவர்களுடைய

சத்திய சகாய சாமர்த்திய சக்தியையும் ஈரேழுலகமும் நன்றுகொண்டாடும் படியாகச் செயம்பெற்று புவனசக்கரேஸ்வரனென்னும் புகழ்கொண்டு இப் பூமியையாள்வேன். அற்பபலங்கொண்ட ஐவர்கள் என்னுடனெதிர்த்துநின்று போர்புரிய மாட்டார்கள். எதிர்நின்றுவென்று செயங்கொள்ளும்படியாகிய முறைமை இதுவரையிலும் என்னிடத்திலிருப்பதேயன்றி இன்னமுமுயற்சி செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். இதன்றியும், சொக்கட்டானையுருட்டி தங் கள் செல்வமுழுமையுந் திரட்டிக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்ட நான் காட்டில் ஓட்டிவிட்டிருக்க மாண்டார்போல் வனமடைந்த பாண்டவர்கள் மீண்டும் வந்து என்னை மருட்டிப் பூமியைப்பெறக்கருதினால், பேரிகைசப்தங்கேட்டிற ந்த நரியைப்போல்பயந்து பூமியைக்கொடுக்கமாட்டுவேனோ! ஒருக்காலும் ஏமாறமாட்டேன். ஐவர்கள் பூச்சிகாட்டவந்ததும் அவர்கள் பட்சத்தில் நம்மிடத்திலிருக்கும் பலபேர்கள் பரிந்துபேசுவதும் இவைகளையெல்லாம் யோசிக்காமல் என்தந்தை சபையினிடத்தில் என்னுடைய வல்லமையை யிகழ்ந்துபேசியதுங்கேட்டுக்கேட்டுச்சகிக்காத கோபத்தினாற்றந்தைவார்த்தை யைத்தடுத்தேன், தாயே! வச்சிராயுதன்முதலாகியபேர்கள் வந்தாலும் லக்ஷ யமில்லாமல்வெல்லுந்திறத்தினையுடைய என்சேனைகளை யுத்தகளத்திற்கண்ட வுடனே பாண்டவர் மெத்தவருந்தி யிறப்பார்கள் அன்னையே என்று பற்பல வித பராக்கிரமங்களை பவளம்போன்ற விதழினையுடைய காந்தாரியினிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டுவராநின்ற மகனுடைய மதிப்பில்லாதசொற்களைப் பெரிய மன்னவன்கேட்டு மயக்கமுற்று வாடிவருந்தி பெருமூச்சுவிடுத்து ஏதேனு இனிகாரியமில்லையென்று இளைத்து தெளிவினையுடைய சஞ்சயனைநோக்கி புத்தியிற்சிறந்த உத்தமனே! பாண்டவர்களுடைய பலங்களையும் நமதுபிள்ளை களினுடைய தோளாண்மைகளையும் ஆதியோடந்தமாகத்தெரிந்தவன்நீயாகை யால் இந்த இருதிறத்தவர்களுமெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தால் எவர்கள் வெல்லு வார்கள் எவர்கள் மீதோற்று இறப்பார்கள். இதை யான் தெளிந்து கொள்ளும்படியாக உள்ளபடிசொல்லென்று திரிதராட்டிரன் கேட்கச் சஞ்ச யன் சொல்லுகின்றான்.

அரசனே! கேளும், கலைஞானந்தெரியாத மானிடனாகையால் இதையறிந்து சொல்லுந்திறம் எனக்கில்லை, தேவரீர் தெரிந்துகொள்ளவேண்டு மாகில் அளவற்ற புகழ்பெற்ற மூலகாரணனாகியும் முக்காலமுமுணர்ந்த தவச் சிரேஷ்டனாகியும், இறப்பும்பிறப்புமற்ற இறையாகியும், வேதங்களைப்பெற்ற விமலனாகியும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீவேதவியாசபகவானைத் தாமசமில்லாமல் வந் தித்துச் சிந்திப்பாயாகில் அவர் சிறந்துவந்து உனக்குத் தெரிவிப்பாரென்று சஞ்சயன்சொல்ல சரிதானென்றுட்கொண்டு திருதராட்டிரன் சஞ்சலமற்று அசைவற்றிருந்துவருந்தி நினைத்தபோது, மின்னார்ந்த பொன்போலும் புரி யோய்ந்தசடையும், புலித்தோலுடையும், அசைந்த நடையும், மிதியவயும், அழகியகுடையும், கரத்திற்றடியும், முப்புரிநூலிலங்குமார்பும், விபூதி துளித மேனியும்பிரகாசிக்க விண்ணைவிட்டிறங்கிய சூரியனைப்போல்வந்து வேந்தனுக் கெதிரில்நிற்க, அவ்வியாசபகவானைத் திரிதராட்டிரன், காந்தாரி, துரியோத

னன், சஞ்சயன், இவர்கள் நால்வருங்கண்டு எதிர்கொண்டோடி சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு அருக்கியபாத்திய ஆசமன்னிய அக்ஷதை சந்தனுதி தூபதீபங் களுங்கொடுத்து ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து கலக்கமுற்ற மனத்தினை யுடைய காந்தாரிநாயகன்கண்ணீர்சோரவிட்டுத் தானெண்ணியகாரியங்களைக் குறித்துக்கேட்கவும், பெருமையிலுயர்ந்த வியாசபகவான் கேட்டுக் கலீனெ நகைத்து திரிதராட்டிரனைப்பார்த்து நாளைநடக்கப்போகிற சமரிலெதிர்க்கும் பிள்ளைகள் நூற்றைவரில், இறப்பவர்களியார், இருப்பவர்களியார் என்றுகேட் டனன்? இந்தக்கேள்விக்கு, விவேகத்திற்சிறந்த மேலானவர்கள் விளம்பிய மொழியொன்றுண்டு. அதென்னவென்றால், 'சத்தியமுள்ளவிடத்தில் ஜெய முண்டாம், அசத்திய முள்ளவிடத்தில் அபஜெயமுண்டாம்' என்று பழமொழி யிருப்பதினுல் நல்வினையைத் துணையாகக்கொண்டும்; நல்வினைக்குத்தக்க நல்லொழுக்கங்களுக்குத் துணையாயிருந்தும், நடத்திய நல்லோரெவர்களோ அவர்களுக்கு நலமும் பலமும் ஜயமும் புகழ்ச்சியுமுண்டாம். இதைவிடுத்துத் தீவினையைத் துணையாகப்பெற்றும் தீவினைக்குத்தக்க தீயகுணங்களுக்குத் தானே துணைப்பட்டிருக்குந் தியராகிய பெயர்களுக்குத் தீமையும் துயரும் இகழ்ச்சியும் அபஜயமும் நரகவேதனை முதலிய துன்பங்களு முண்டாகும், மேலும், உன்பிள்ளைகள் ஏழுசமுத்திரத்திற்கொப்பாகியசேனுசயினியங்களைக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிப்பெறக்கருதி யுத்தபூமியில் வந்தாலும் இவர்கள் படையினிடத்தில் தானவ வைரியென்னும் திருமாலுக்கொப்பாகிய தீரர்களிருந்தாலும் யமதூதர் உயிருடன் விட்டுவிடுவார்களோ? ஒருக்காலும் விடார்கள். அரசனே! ஆனல், எமது கர்த்தனுகிய கடவுளின் கருணைக்கண் எவர்களிடத்திற் றங்கியிருக்கின்றதோ அவர்களுடைய புயத்தில், சேற்கண் டையையொத்த கண்களையுடைய ஜயலட்சுமி சேர்ந்துவாழ்வாள், கிளைகள் தழைத்த சோலைக்கொப்பாகிய பந்துமித்ரபுத்ரசம்பத்துக்களுடன் செல்வ மோங்கிய திரிதராட்டிரமகாராசனே! இவைகளைச் செவ்வையாயோசிக்கக் கடவையென்று வியாசபகவான் மேலுஞ்சொல்லுகின்றுர்.

என்னரசே கேளும்? அஷ்டாக்ஷரப்பொருளாகிய மாதவன், ஸ்ரீநாதன், ஹரி, வாசுதேவன், முகில்வண்ணன், முரஹரி, ஜனார்த்தனன், பக்தபராதீனன் பக்தவற்சலன், பரமதயாளு, பரமபுருஷோத்தமன், என்னுந் திருநாமங்களிற் பலநாமங்களைக்கொண்ட பகவானுடைய பாதபங்கயங்களை யுள்ளத்திற்கொள் ளும் பரமபாகவதர்கள் பெறுதற்கருமையாகியபேறு பிரமாண்ட பேரண்டங் களினு மேலாகியது. ஆதலால் இத்தன்மை வாய்ந்த பரமரகசியத்தைநீங்கள் கைப்பற்றுமலிருக்கின்றீர்கள். பாண்டவர்கள்தங்களுடைய நாதனென்றுந்தங் கள் மைத்துனனென்றும் சகாயனென்றும் ஆபத்திலருள்புரியுமையனென்றும் திரிகாணசுத்தியாய்ச்சிந்தித்து நன்னெறியில் நடந்துவருகின்றுர்கள். அதனுல் உன் புத்திரர் வெற்றிபெறுவார்களென்று எவர்கள்சொல்லுவார்கள்? அரசே! புள்ளாங்குழலைப்பூரிக்குஞ்செம்பவளவாயன் கோபாலனஞ்செய்தமாமாயன் சிந் திப்பவர்களுக்குச் சேயினிடத்திற்பொருந்திய தாயைப்பார்க்கிலும் பரிவுள்ள நேயனுனவனென்று துணிவுகொண்டு நீங்களும் நேசவிசுவாசத்துடன் அந்தக்

கடவுளைநெஞ்சில் நினைப்பீர்களாகில் நினைந்தகாரியங்களெல்லாம் இனிமேற் கைகூடுமென்று வெகுவாகிய வசனங்களைப் பரிசுத்தமுள்ள வியாசபகவான் சொல்லக்கேட்டிருந்ததிரிதராட்டிரன், முனிசிரேஷ்டருடையகருத்தைத்தெரிந்துகொண்டுவணங்கி என்னிஷ்டதெய்வமே! இவ்வுலகவாழ்வென்னும் மாயைவலைக்குட்சிக்கியுழன்றுவருந்திமாய்ந்தவியும்பெருமோசத்தைக் கண்டிருந்தும் படுகுழியில்வந்து வீழுமென்னைப்பாதுகாத்து யானுய்யும்பொருட்டு வேதவிதியாகிய தத்துவத்தை யெனக்கு விளம்பி யருளும் மெய்யனே! இப்போதறிந்துகொண்டேன், போனநாள்போக இந்நாண்முதற்கொண்டு மன்னுயிர் யாவையும் பெற்றளிக்கு மாதவனுடைய மலரடியை மனத்தினிறுத்தி அவனுக்கடிமையாகிய அரசுபுரிந்து வாழ்வேன், இதுவரையிலும் அறிவழிந்தேனென்று திரிதராட்டிரன் சொல்லித்துதிக்க இதைக்கேட்டிருந்த மாசுணக்கொடியோனாகிய மைந்தனென்னுந் துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்.

கவி.

உலகையோரடியளந்தமாலெனினு முண்டுமிழ்ந்தவரியென்னினும்
அலகையாளுயிர்பறித்துளானெனினு மயனைநல்கினவனென்னினுந்
திலகம்யானவனையெட்டுணைப்பொழுது சிந்தைசெய்துமதிகொள்கிலேன்
பலகலன்புனைதனஞ்செயற்குறவு பற்றியுள்ளமுறுபான்மையால்.

இவ்வுலகங்களையெல்லாம் ஓரடியிலளந்த திருமாலானாலும், மற்றெவ்வுலகங்களையும் விழுங்கிக்கக்கின அரியானாலும், பூதகியின் பெரும்பாலுடன் பிராணனையு முறிஞ்சிவிட்டவனானாலும், ஆத்மகோடிகளைச் சிருஷ்டித்த அயனைப்பெற்றவனானாலும், பலவித ஆபரணங்களினாற் பிரகாசிக்கும் அருச்சுனனுக்கு உறவாகி ஐவருள்ளத்திற் பொருந்தியிருக்குந் தன்மையினால் அவனுக்குத் திலகம்போன்ற யான், அந்தக்கண்ணபிரானை எள்ளத்தனைபோதும் என் சிந்தையால் வந்திக்கமாட்டேனென்று வரையறுத்துக்கூறிய மைந்தன் வார்த்தையைக்கேட்ட மன்னவன் எதிரிலிருந்த மாமுனியைநோக்கி சுவாமீ! இவனென்னகாரணத்திற்கு உற்பத்தியானானோ? எல்லாருயிரையும் போக்கவந்த யமனோ? அல்லது; அவன் பிள்ளையோ? பெரும்பூதமோ? என்குலகோத்திரத்தைக்கெடுக்கவந்த குறளியோ? துதிக்கும்புகழை அழிக்கவந்த துடைகாலனோ யானறியேன்; இன்று; நான் சொல்லிய வார்த்தைக்கெல்லாம் எதிர்த்து மாறுபாடாக மறுத்துச் சொல்லுவதேயன்றி இணங்கிவரவில்லையே! இவனுக்குச் சாங்காலஞ் சமீபித்ததோ கடவுளே ஆங்காலம் பொய்புமெய்யாம்; போங்காலமெய்யும் பொய்யாமென்று; புவியில்வழங்கும் பழமொழியும் என்னளவிலுண்மையாச்சே; ஆகிலும், அநித்தியமாகிய வுடலென்னும் பொய்யை மெய்யெனப் பேர்கூறியிருக்கும் விதம்மிகவும் நன்காயிருக்கின்றது; ஐயோ மாயாமயக்கப் பிரபஞ்ச வலையிலகப்பட்டு மனம்வருந்தி மடியவேண்டிய தென்னையென்று திடங்கொண்டு மைந்தனைநோக்கி! குற்றமில்லாதஎன்குலந் தழைக்கப்பிறந்த உத்தமனே உன்சிந்தையில் நினைத்த வண்ணம் நடக்கக் கடவையென்று பற்பலவிதமாகிய வெறுப்புவார்த்தைகளை விளம்பி புத்திரபாசப் பெரும்பிணிப்பதனால் மறுபடியுஞ் சிரேஷ்டபுத்திரனுடைய மனத்தை எவ்வித

த்திலாகிலும் திரம்பெறத் திருத்திப் பெரும்புகழ்மாண்பில் நிலைநிறுத்தவேண்டும்; என்னையனே என்றுஇறைவன் சொல்லகேட்ட; வியாசபகவான் சொல்லுகின்றார். அரசனே; ஏதுக்கு வருந்துகிறாய்; காம்புபற்றிப்போன மனம் இனித்திரும்பாது; இவன்சத்துருக்களுக் கெதிரில்யுத்தஞ்செய்து இவனுக் கேற்படுத்தி யிருக்குந் தலைவிதிப்படியே இறக்குங் கொள்கையை உடையவனாகவே யிருக்கின்றான், இதுஉண்மைதான் என்றுசொல்லி இன்றுமுதல், உலகாரக்ஷகனாகிய உவணவூர்தியின் உபயதிருவடிகளை உள்ளத்திற் சிந்தித்துக் கொண்டு நீர்க்குமிழிபோன்ற உடலிருந்தாலும் இறக்குங்கால மெதிர்ந்தாலும் வீணாகிய பலசிந்தையையும் பற்பலஎண்ணங்களையும் விடுத்துநன்னெறி நிலையில்நிற்கக் கடவையென்று வேதமுனிவன் விளம்பிய தண்ணமுதினுக் கொப்பாகிய மொழிகளைத்தன்செவியாரக்கேட்டு இதுவே கடைப்பிடியென்று மனங்கொண்டு சூரியனையொத்த வியாசபகவானுடையபாதங்களில் வீழ்ந்து சுவாமீ! பாசபந்தநெறியைத்தொடர்ந்து எவர்கள்கெட்டழிந்தாலும்தேவரீருபதேசித்த திருமந்திரத்தைச் சிந்தனைசெய்து என்காலகதிக்குத்தகுந்த விச்சையைப்பெறுகின்றேன். இறைவனேஎன்று கரங்குவித்திறைஞ்சிய திரிதராட்டிரனுக்கு ஆசீர்வதித்துத் தக்ஷணம் வானத்திற்றோன்றிய மின்னலைப்போல்மறைமுனிவன் மறைந்துபோயினான். வேதங்களை விரித்துவிளம்பியருளிய வியாசபகவான் போனபின்பு, திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டுக்கொண்டு தனக்குச் சமீபத்தில் நிற்காநின்றபரிசுத்தமாகியபுத்திரனைநோக்கி உன்மனத்துக்கு இஷ்டமாவனசெய்யென்றுவிடைகொடுத்துவிட்டுசிவந்த சூரியனைப்போன்றதேகத்தையும் விவேகத்தையுமுடைய சஞ்சயனை விடுதிக்குப்போகும்படி அனுப்பிவிட்டு, பலமணிகளினாலும் நலம்பெறச்செய்த மாளிகையினிடத்திற் காந்தாரியுடன் ஆகுங் காரியங்களை யோசித்துக்கொண்டிருந்தான் திரிதராட்டிர மஹாராஜன். இதுவரையில் இருளில்லா மனத்தினையுடைய சஞ்சயன் பாண்டவர்களிடத்தில் தூதுபோய்வந்து உரைத்த பலவாக்கியங்களையும் தெளிவில்லாத திரிதராட்டிரன், துரியோதனன், முதலாகிய பேர்கள் தெரிந்துகொண்டதைக் குறித்து திருத்தமாகப் பேசிக்கொண்ட விதங்களியாவையும் விளம்பினோம். மயக்கமற்ற பாண்டவர்களிடத்தில் வார்த்தையாடி விடைபெற்றுக்கொண்டு சஞ்சயன் வந்தபின்பு, அந்திவண்ணனுடைய அருளைக் கவசமாகக்கொண்டு அடல்புரியத்துணிந்து ஹரிபரந்தாமனுடைய அடியிணையைப் பணிந்துவாழும் ஐவர்கள் உபப்பிலாவியத்திலிருந்து உத்தமர்களுடன்கலந்து, இனிநடத்தநினைத்த செய்கைகளைச் சொல்லுகின்றோம், கேளும் ஜெனமேஜெயமஹாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினார்.

சஞ்சயன் தூதுச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமிதூதுச்சருக்கம்.

பேர்படைத்தவிசயனுடன்மும்மைநெடும்பிறவியினும்பிரியானுகிச்
சீர்படைத்தகேண்மையினுற்றேரூர்தற்கிசைத்தருளுஞ்செங்கண்மாலைப்
பார்படைத்தசுயோதனற்குப்படையெடேனமரிலெனப்பணித்தகோவைக்
கார்படைத்தநிறத்தானைக்கைதொழுவார்பிறவாழிக்கரைகண்டாரே.

சுவர்க்கமர்த்திய பாதலமாகிய மூவுலகத்திலும், விஜயபராக்கிரமசௌரியத்தினுற் புகழப்பேர்படைத்த பற்குணனுடனே, இராணியசங்காரஞ்செய்ய அழகியநரசிங்கரா யெழுந்தருளியபோது பிரகலாதனுகியும், இராவணவதைசெய்ய ஸ்ரீராமபிரானுயவதரித்தபோது விபீஷணனுகியும், பூபாரந்தீர்க்க ஸ்ரீகண்ணபிரானுவவதாரஞ்செய்தபோது அருச்சுனனுகியும், இப்படிமூன்றவதாரத்தினும் பிரியாமற்பிறந்து சீர்படைத்தசிநேகிதத்தினுல்அந்தப்பார்த்தனுக்குச்சாரதியாகஇசைந்தருளிய, செந்தாமரைக்கண்களையுடையதிருமாலை,கெடிஸ்தலாதிபதியாகிய துரியோதனன் வந்து படைத்துணை வேண்டியபோது இனி நடக்கப்போகிற பாரதயுத்தத்திலே ஆயுதங்கையி லெடுப்பதில்லையென்று உறுதியாகச்சொல்லி நம்பி மூத்தபிரான்முதலிய பேர்களைப் படைத்துணை கூட்டி விடுத்த இறைவனை நீலமேகநிறத்தினையுடைய ஸ்ரீகண்ணபிரானை கனவிலுமறவாதுநனவிற்றெழுதபேர்கள், பிறவிப்பெருங்கடலைநீந்திமுத்தியின் கரையைச்சார்ந்து சித்தியாகிய வரம்பெறுகின்று, நித்திய தத்துவமடைந்தவர்களென் றுரைக்கும் உத்தமர்களையும், ஸ்ரீவேதவியாசபகவானையுந் துதித்து துரியோதனனிடத்திற்கு, ஸ்ரீகண்ணபிரான் திருவடிபெயர்த்துத்தூதுசென்ற வரலாற்றை ஒருவாற்றுற் சொல்லுகின்றேனென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருநாட்டிற்சிறந்த குருநாட்டிற்பிறந்த ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! கேளும், தம்பிமார்நால்வருடன் தருமபுத்திரமஹாராசன் பன்னிரண்டாண்டு வனவாசமும், ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமுந்தொலைத்துஉபப்பிலாவியமென்னும் பட்டணத்தில் வந்திருந்து தன்னுடைய ஸ்ரீதனபுரோகிதனுகிய உலூகமுனியைத்துரியோதனனிடத்திற்குத் தூதனுப்ப அந்தத்துரியோதனன் முதலானவர்திரிதராட்டிரனுடன் கலந்து பேசிக்கொண்டு,தங்களுடைய புரோகிதனுகிய சஞ்சயமுனிவனையழைத்து சஞ்சயனே! நீ உபப்பிலாவியத்துக்குச்சென்று; பாண்டவர்களைக்கண்டு ஞானப்பிரசங்கம்பேசி தருமபுத்திராதியரை இன்னமும் வனவாசம்போகத்தக்கதாக இசைத்துவாருமென்றனுப்ப, அந்தப்படியே சஞ்சயன் பாண்டவர்களிடத்தில்வந்து ஞானப்பிரசங்கஞ்செய்து ஆக்கை இளமை செல்வம் இவைமுதலியனவும் அநித்தியமாகையால் நித்தியமாகிய தவமிழைத்து முத்திபெறுவதே உறுதியாகிய உத்தமமென்றுரைக்க, அதைக்கேட்ட வீமசேனன்; மெத்தவுங்கோபித்து சத்துருசங்காரஞ்செய்து நாங்கள் கூறிய பிரதிஞ்ஞையை முடிப்பதே தவமென்று பேசியனுப்ப, இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு சஞ்சயமுனிதிரும்பி அஸ்தினபுரம் போனபிற்பாடு; சாமதானபேததண்டமென்னுஞ் சதுர்விதவுபாயமும் இவைகளின்விவரமாகிய சாமதா

னத்தாற் காரியங்கைக்கொள்வது சாமம் பொருள் முதலியவற்றைக்கொடுத்து காரியானுகூலம் பண்ணிக்கொள்வது தானம்; வேறொருவராற் பகையை விளைத்துத் தான் சிநேகமாயிருந்து காரியசித்தி செய்துகொள்வது பேதம்; நால்வகைச் சேனைகொண்டெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றியுடன் வேண்டியவைகளைப் பெறுவது தண்டம்; இந்நான்கும் அரசர்களுக்குரிய உபாயமாகையால்! இவ்விதமாகிய சதுர்விதவுபாயங்களில் வழுவாமற்பேசிச் சத்துருக்களை வசப்படுத்தி ஆகவேண்டிய காரியங்களை காலத்துக்கேதுவாயமைத்து வரத்தக்கவர் கோபாலகிருஷ்ணனையன்றி வேறொருவரில்லையென்றுணர்ந்து பரிமளம்பொருந்திய பரிசுத்தமாகியகுளிர்ந்த துளபமாலையணிந்த மாயவனைத் துரியோதனனிடத்திற்குத் தூதுவிடுதற்கெண்ணித் தருமநந்தனன் சொல்லத் தொடங்கினன்.

ஸ்ரீகண்ணபிரானே! செவ்வையாகிய காரியங்களைச் சொல்லவந்தவரைப் போல்வந்து தீங்காகிய வார்த்தையைச்சொல்லிய சஞ்சயமுனிக்கு நாம்செப்பியவசனமும் உலூகமுனியை முன்னதாகத் தூதுவிடுத்த நமக்கு துரியோதனன்அப்போதுபேசியனுப்பிய வசனமும் தேவரீருடையதிருவுளம்அறியுமே, சுவாமி அப்படியிருக்க? கொடியவிஷத்தை வெருவாகக்குடித்து அந்தவிஷந் தலைக்கேறி உடம்புமறந்து உறங்கிக்கிடக்கும் ஒருவனுக்குச் சவுக்கியஞ்செய்ய நினைத்து நல்லமருந்தும் மந்திரமும் கடுகவிசாரித்துக்கொடுத்து நன்மைசெய்ய நினைக்காமல் சுற்றிலுமிருந்து வருந்தி வாட்டமுற்று மயங்கித் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற எங்களுக்கு வேண்டிய பக்குவங்களைச்செய்து இரட்சிக்காமல் ஏனோதானோவென்று சும்மாவிருப்பது ஞாயமோ? ஐயனே! ஏதாகிலும் ஒரு யுத்தி புத்தியை எங்களுக்குப்போதித்தருளவேண்டும், ஸர்வ சீவராசிகளின் மனத்திலுமிருந்து விளையாடுஞ்சோதியே குருக்ஷேத்திர பூமியில் அரிதாகிய யுத்தஞ்செய்ய துரியோதனதியர் சம்மதிப்படுவார்களாகில் அது நமக்கு மிகவுநல்லது. அதைவிட்டு நாம் யுத்தஞ்செய்வதற்குத் தயாராயிருக்கின்றோமென்று முந்திச்சொல்லி யனுப்பிவைப்பது முறைமையல்லவே, ஆகையால் தேவரீர் பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு திருவடிவருந்த அஸ்தினாபுரத்திற்குப்போய்த் திரிதராட்டிரன் துரியோதனன்முதலியபேர்களைக்கண்டு வார்த்தையாடி அவர்களுடைய கருத்தையறிந்து சமப்படுத்திவரவேண்டிய கடமை உம்முடையதென்று கிருபாவெள்ளம்பெருகும்படியாகத் தருமராசன் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு வாணாசூரனுடைய வாணாளையும் புஜகிரி இரண்டாயிரத்தையும் அழித்தஅரிபரந்தாமனானவன் வீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுல சகாதேவனென்னும் நால்வரையு மருகில் வைத்துக்கொண்டு சாத்தகி முதலியபேர்களுஞ் சுற்றிலுமிருக்க யுத்தகளத்தில் வெற்றிபெற நாடும் முரசக்கொடியினையுடைய தருமராஜனே! நாளையொருகாலத்தில் நீங்களென்னை வீணாக நிந்திக்கவேண்டாம், அவரவர்களுடைய மனோநிச்சயத்தை வெளியிட்டுச்சொல்லுங்கள், நான் சொல்லுவதையுங் கேளுங்கள்; அதென்னவெனில், வயல்களினிடத்தில் தாமரை மலர்களுடன் வராலினங்கள் மருவிவிளையாடும் வளப்பங்கொண்ட குருநாட்டில் பாகப்பிரகாரம் பாதிவாங்கிக்கொண்டு அரசு

செலுத்தி வாழ்ந்திருக்கின்னேவோ அல்லது பழையபடியே துன்பமுடையவர்களாய்த் தனமுங்கனமும் விடுத்து வனமேகதியாக அடுத்து இன்னமும்வாடித் திரியகின்னேவோ அஃதன்றி பகைமேற்கொண்டு பிழைப்பாரியாரோ சாவாரியாரோவென்று சந்தேகப்படும் போர்முகத்திற்கோபித்தெழுந்து யுத்தஞ்செய்து சபையிற்சொல்லிய பிரதிக்கினையின்படியே துரியோதனதியைக்கொன்று ஜயம் பெற நினேவோ; ஐவராகிய உங்களொவ்வொருவருக்கு மிருக்கின்ற எண்ணமென்னவென்று திருமால்கேட்க, அப்போது தருமசொரூபியாகிய தருமராஜன் சொல்லுகின்ருன்; நந்தகோபாலன் களிக்கும் நந்தனுகிய நாதனே கேளும்; வைராக்கியமென்னுங்கொரமாகிய நெருப்பை வாசாமகோசரமாக வளர்த்து விடுவோமாகில் தனக்குத்தானே இழைந்து பற்றிக்கொண்டெரிந்து சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் மூங்கிற்காடெல்லாம் அழிந்துபோகுந் தன்மையைப் போன்ற நாங்களிருதிறத்தவரும் குற்றம்பொருந்திய யுத்தகளத்தில் ஓரேதரமாய் மாண்டுபோவோம், ஆண்டவனே! எங்களிருதிறத்தவருக்குங் கெடுதி வாராமல் செவ்வல்லியுந் தாமரையும் பரிமளிக்கின்ற வயல்கள்சூழ்ந்த குருநாட்டிலே நாங்கள் நூற்றைந்துபேரும் அந்தமலர்களைப்போல் ஒருமித்துக் கலந்துவாழும்படியாக எங்களுயிர்க்குயிராகிய தேவரீர் தூதுபோய் சமாதானம் செய்யவேண்டிய கடமை உம்முதென்று தருமராஜன் சொல்ல? தாயென்று வந்த பூதகியுயிரைக்கொன்ற ஜனர்த்தனன் சொல்லுகின்ருன். உததிசூழுலகாளும் மைத்துனரே கேளும்? பூர்வம் சபாமண்டபத்தில் சூதாடித்தோற்றபிற்பாடு புண்ணியத்தைப் பொருளாகவைத்து மறுபடியுஞ் சொக்கட்டாடிதிரௌபதையும் நீங்களைவரும் அடிமையினின்று மீண்டபோது அச்சபையிலிருந்த அரசர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் எதிராக உங்களைப்பார்த்து கலிமொன நகைத்து பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து வருவீர்களாகில் உங்களுடைய பாகத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறேனென்று விதுரனையும் துரோணசாரியரையுங்கொண்டு அப்போது சொல்லிவித்த துரியோதனன் இப்போது? சொன்ன சொற்றவறிப்போவானுகில் அவனைப் போர்முகத்தில் மாய்த்து உங்கள் சொந்தமாகிய பூமியை நீங்கள் பட்டங்கட்டிக்கொண்டாள்வதற்கு யாதொரு தடையுமில்லையே என்று கேட்க, அதற்கு தருமராஜன் சொல்லுகின்ருன். காயாம்பூவண்ணமுள்ள கண்ணபிரானே? ஆசாரியரையும் சுற்றத்தாரையும் குருகுலத்திற் குரிய அண்ணன் தம்பிகளையும் பாட்டன் மாமன் மித்திரர்முதலாகிய புத்திரர்களையும் நேரில்நின்று போர்புரிந்து கொன்று வென்று கடலாடையையணிந்த இந்தப்பூமியை தனியாகவிருந்து அரசாட்சி செய்வதைப்பார்க்கிலும் கபட வஞ்சகங்கலந்த மனமுடைய என்பெரியதந்தையார் சஞ்சயனிடத்திற்சொல்லிய சொற்படியே வனவாசஞ்சென்று காய் கனிகிழங்கு சருகுகளைப்புசித்துக் காலங்கழிப்பது மிகவும் நன்றென்று தருமபூபதி சொல்ல இந்தவார்த்தையைக் கேட்ட வேதவித்தாகிய விமலன் சொலலுகின்ருன். சத்தியசந்தனுகிய தருமபுத்திரனே! கேளும், பலமாகிய யுத்தமென்று விடுத்து பலம்பொருந்திய தம்பிமார்களுடன் வனத்தையடுத்து வாசஞ்செய்யப் போவீராகில் தந்தை

யுரைத்தவார்த்தையைப்பரிபாலனம்செய்யப்போனார்களென்றுசொல்லார்கள். தாயாதிகளுடன் யுத்தஞ்செய்து சபதமுடித்துக் கொள்ளக் கையிலாகாமல் பயந்தோடிப் போனார்களென்று பூமியிலுள்ளோரெல்லாரும் பழிப்பார்களே அதுவுமன்றி நீங்கள்சொல்லிய சபதமும் பொய்த்துப்போமே பாபமும்வருமே; இதுவோ நீதி, நிறைமதிகொண்ட இறையே! உன்யோசனை மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றதென்று நெடியோனுரைக்க அதற்குத் தருமராஜன் மறுமொழி சொல்லுகின்றான். சேணுலகோர் துதிக்கும் வேணுகோபாலத்தெய்வமே! தேவரீர் எங்கள் நிமித்தமாக துரியோதனனிடத்திற் றூதுசென்று அவனிடத்தில் எங்கள் கருத்தையுங் காட்டிப்பேசினால் மகரந்தங்களை யூதிவண்டுகள் பாடும் சோலைகள்சூழ்ந்த நாடும் எங்கள் பாகமுங்கொடுப்பான் அப்படியே அவன்தேவரீர்போய்ப்பேசியுங் கொடாமற்போவானாகில்அதற்குமேல்வெற்றிச் சங்கும் வலம்புரிச்சங்கும் தவளைச்சங்கும் எங்குமுழங்கவீரகாளமும் வெற்றி முரசும் மொய்க்கும்படியாக நெடிய கொடிய எமதூதர் மனங்களிக்க யுத்தஞ் செய்தாலும் தாயாதி பக்ஷத்திலுள்ள பூமியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் அப்போது நமக்கு அபகீர்த்தியும் பழிப்புமில்லையென்றுரைத்து மேலும் தருமராஜன்சொல்லுகின்றான். துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனாகிய ஸ்ரீகண்ணபிரானே கேட்டருளும், துரியோதனனை எங்களுக்குரிய நாட்டைக்கேளும், அதைக்கொடுப்பதில்லையென்று மறுப்பான்; எங்களைந்துபேருக்கும் இந்திரப்பிரஸ்தம் எமப்பிரஸ்தம் அவந்தி வாரணாபுரி அஸ்தினாபுரி என்னும் ஐந்தூருங் கேளும், அதுவுங்கொடேனென்றால் ஐந்துமனையாகிலுங்கொடுவென்றுகேளும் அவையும் இல்லையென்றால் யுத்தத்துக்காவது வருகிறையாவென்று கேட்டு அவன் சம்மதிபெற்றுவாரும் சிந்தூரத்திலதமெழுதிய குவலயாபீடமென்னும் யானையின்கொம்பைப்பிடுங்கி கஞ்சனைக்கொன்ற வீரம்பொருந்திய செந்தாமரைக்கண்ணனே யென்று மூத்தவராகிய தருமராஜன் சொல்லிமுடித்தான். இப்படியாகச்சொல்ல, வீமசேனன்கேட்டு, மனம்கொதித்து குற்றமில்லாத சொற்கள்பதற சீக்கிரத்திலெழுந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப்பணிந்து பூலோக முழுதுந் திருநாபிக்கமலத்தில் பிறக்கச்செய்தவனே! பொற்றாமரையிலுதித்த மகாலட்சுமியையுங் கௌஸ்துவாபரணத்தையும் பொருந்த வணிந்த வக்ஷஸ்தலனே! நம்பினவர்களுக்கு நேரிடுந் துன்பத்தை நீக்கும் இன்பவாரிதியே! பழிபாவமில்லாத பரிசுத்தகுணமுள்ள எங்களண்ணனாகிய தருமநந்தனன் தன்மானம் பிறர்மான மென்றுணராமற் சொல்லுவதற்கு நானென்னசெய்வேனென்று நடுநடுங்கி மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்றான். மதிமரபிலுதித்த அதிபதியாகிய அண்ணா! மூன்றுலக்ஷத்தறுபத்தாறாயிரம் பட்டவர்த்தனரும் ஆறுலக்ஷத்தறுபத்தாறாயிரம் மகுடவர்த்தனரும் பதினெண்பூமி மன்னர்மண்டலீகரும் ஐம்பத்தாறுதேசத்துஅரசவர்க்கமும் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர்அசுவத்தாமா கர்ணன் சகுனி சல்லியன் அதிரதர் மகாரதர்சமரதர் அர்த்தரதர் முதலியசமஸ்தமானபேரும்நிறைந்திருந்த இராசசபையில் விரித்தகூந்தலையுடைய திரௌபதியை மானபங்கம் பண்ணுவித்தகாலில் அந்தப் பெண்ணானவள் மெத்த நாணமடைந்து திக்கில்லாப் பாவியானேனே தெய்வமேயென்று தஞ்ச

மில்லாதவளைப்போல முறையிட்டபோது சரீரந் துடித்தெழுந்த எங்களைப் பதறுநீர்கள் கோபியாதீர்கள் ஆக்கப்பொறுத்தபசி ஆறுமட்டும் பொறுதோ என்றுசொல்லியடக்கி குருகுலத்துக்கும் நமக்கும்பூலோகமுள்ளமட்டுந் தீராப் பெரும்பழியை உண்டாக்கிவைத்தீர். அதுவுமல்லாமல் கள்ளக்கவறுகொண்டு சூதாடிக்கெலித்து திப்படுகின்றகாட்டில் நம்மையோட்டிவிட அதற்குஞ் சம்ம தித்துப் போவோமென்றீர். அப்படியே போய்த்திரிந்து பதின்மூன்று வருடங் கழித்துப் பிழைத்துவந்து இன்னமும் பகையைமுடிக்க மனமில்லாதவராய்த் தூதனுப்பிப்பார்க்கவேண்டுமென்று இளைக்கின்றீர், ஆதலாலேதுரியோதனன் செய்த கொடுமையைப்பார்க்கிலும் உம்முடையகிருபைக்குமிகவும் பயந்தேன் தருமபுத்திரரே யென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் வீமசேனன். வைதீக சாந்தஸ்தமே உருவாகவளர்ந்த அண்ணா! உம்மைப்போன்ற உண்மைப்பொ ருளை வனவாசம் போகச்சொன்ன கண்ணற்ற திரிதராட்டிரனுடைய காதல னுகும் துரியோதனன் ஆண்டுவருகின்ற பூலோகமுழுமையும் இன்றைக்கே ஒரு தடைக்கீழ் நீராளும்படியாகத் தருவேன், அதுவுமல்லாமல் முன்னே நம் முடைய ஆட்சியான நாட்டைக்கைக்கொண்டு நாம் வெறுத்துக்கொள்ளும்படி யாக வனத்தில்செலுத்திவிட்ட அந்தத் துரியோதனனவன்! ஐயோ? அநி யாயமே! என்னரசாட்சியைத் தருமராஜன் அடித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டா னென்று தேவரீரை வெறுத்துக்கொள்ளாதபடி வீரசொர்க்கத்தை அவனு ளும்படியாக இதோ கொடுக்கின்றேன், அண்ணா என்றுசொல்லிப்பின் ஸ்ரீகிரு ஷ்ணபகவானை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

ஓ! ஓ! சுவாமி, எங்களண்ணா துரியோதனனுடனே யுத்தஞ்செய்து பகையைமுடித்தார், மேகம்போன்ற கூந்தலையும் புலம்புகின்ற சொல்லையு முடைய திரௌபதி முடித்துக்கொள்ளும்படியாகச் சாதித்துவிட்டார். தம்பி மாராகிய நாங்கள் சபையிற்பேசிய சபதங்களைத் தடையில்லாமல் முடிப் பித்தார். தெய்வத்தன்மைபொருந்திய கங்கையடங்குஞ் சடாமகுடத்தை யுடைய உருத்திரமூர்த்தி கபிலையிலே பிரமகபாலங்கொண்டு இரப்பதைத் தவிர்த்தருளிய ஈசனே? உம்முடைய மனமகிழப் பூலோகத்திலே! நிலைகின் றுயர்ந்த கீர்த்திமானென்னும் பேரைப்பிரசித்தமாகநிலைநாட்டிமுடித்தார். இப் படி! யாவர்முடிக்கப்போகின்றார்கள். இவருடனேபிறந்த நாங்கள் கீர்த்திபெற் றது போதும் போதும், இன்னம் எங்களையுமுடிக்கக் காத்துக்கொண்டிருக் கிறார் தருமநந்தனனென்று பின்னுஞ்சொல்லுகின்றான். சுவாமி! போர்க் கோலங்கொண்டுவருகிற பெரியயுத்தகளத்திலேபுகுந்து துரியோதனனுடனே கூடியெதிர்க்கும் அரசர்களுடைய சரீரங்களெல்லாம் இரண்டு துண்டாகும் படி போர்செய்து, பழைய உலகமுழுவதும் அரசாட்சிசெய்யத் துணியாமல், பெருமைமேற்கொண்டு தருமத்தையுங் கிளையுறவையும் பாராட்டி இன்னமுந் தூதுவிடுத்து துரியோதனனை வணங்கிப் பூமியையாசித்து; அவன்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு சவுக்கியமாகக் காலபோசனந்தப்பாமல் சாப்பிட்டுக்கொண் டிருக்கவே யெண்ணுகின்றார். தருமநந்தனன் ஐயையோ! குருகுலப்பட்ட பாட்டையுங் கெட்டகேட்டையும் நானென்ன சொல்லுவேனென்று விசனப்

படும் வீமசேனனுடையவார்த்தைகளைக்கேட்டு பொறுமைநிறைந்த புண்ணிய வானாகிய தருமராசன் இம்மொழிகளைச்சொல்லிய தம்பியைச்சற்றிருவென்று மலர்போன்ற கையினாலமைத்துச் சொல்லுகிறார். குருகுலசிகாமணியாகிய தம்பி! குற்றம்பார்க்குமிடத்திலே சுற்றமுமுண்டோ? ஒருகுலத்திலேபிறந்த அண்ணன் தம்பிமாருடனே கூடிவாழும் வாழ்வினைப்போல் வேறோருறுதி யுண்டோ? பெரிதாகிய இப்பூமியைப்பெறுவது காரணமாகக்கருதி பகைத் தெதிர்ப்பது நம்மிருதிறத்தவருக்கும் நஷ்டமல்லவோ? கோபம் நமக்கே துன் பத்தைவிளைக்கும் ஆதலால், ஒருகுலத்திற்பிறந்த உரிமையுள்ள நமது பெரிய தந்தையின்பிள்ளைகளாகிய தம்பிமார்கள் அறியாமையினாற் சபையிற்சொன்ன வார்த்தைகள் நமக்கு இழிவையுண்டாக்குமோ? நமக்குச் சம்பந்தமில்லாத அன்னியராற்சொல்லப்பட்டாலல்லவோ பேரிழிவாகும்; தம்பி! அதையோசி க்குமிடத்தில் கண்களிற்கைவிரல்பட்டால் அந்தக்கையைத் துணித்துவிடலா மோ! எப்போதும் 'பொறுமை கடலினும்பெரிது' என்னும் வாக்கியத்தை அனுசரித்து சண்டையைநிறுத்தி, சமாதானமாய்ப்போவதேதண்மை, ஆகை யால் நம்மாற்கூடிய முயற்சிசெய்து சந்தி சமாதானமுதலாகிய வழிகளெல் லாம்பார்த்து எதிலும் ஒத்துவராமற்போனால் பின்னே யுத்தத்தைக்குறித்து யோசிக்கவேண்டியது, அதைவிடுத்து, ஆரம்பசூரத்துவமாய் யுத்தமென்று பேசுவது யுத்தமல்ல அப்பாவென்று கீர்த்தியைப் பூஷணமாகத் தரித்தருளிய தருமபூபதிசொல்ல, அந்தமொழியினாலும் வீமசேனனுக்குக்கோபந்தணியாமல் மனத்தாபமேற்கொண்டு தருமராசனைப்பார்த்து எங்கோவே! துரியோதன னிடத்துக்குத் தூதுவிடுத்து, அறியவேண்டுமென்று சத்தியமுள்ள தேவரீர் சித்தத்திற்கு இஷ்டமுண்டாகில் தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்குவேதங் ளும் இன்னமுந்தேடுகின்ற துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகண்ணபிரான்திருவடிசிவப்ப நடந்து நமது திருநாடு பெறுவதற்காகத் தூதுசெல்லவேண்டாம், வாடுகின்ற திரௌபதியினுடைய பிரதிக்கினையும் என்னுடைய பிரதிக்கினையும் வழுவிப் போகாமல் நிறைவேறும்படியாகத் துரியோதனனிடத்தில் நான் போய்வரு கிறேன், என்னைத் தூதாக அனுப்பிவியும் அண்ணாவென்று கோபச்சிரிப்பாக நகைத்து ஐயோ! மலையைக்கண்டதன்மையைப்போல் என்கரத்தில்வலுவேறி யிருக்குந் தண்டாயுதத்தினுடைய வலியைக்கண்டு காண்டீபத்தின் வலிமை கண்டும், நகுலசகாதேவருடைய வல்லமைகண்டும், நமக்குச் சகாயமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திதுணைப்பட்டிருக்கும் நிலைகண்டும், இந்தப்பாஞ்சாலிவிரித்த அளகபாரங்கண்டும், ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் துரியோதனந்தியராகியசத்துரு சங்காரம்பண்ணிமகிழ்ச்சியடையாமல் பகையாளியின் குடையின்கீழேயொதுங்கி வாழும்படியாகவோ எண்ணியிருக்கின்றீர். ஆ! ஆ! அண்ணாவேயென்று தோள் களும் மீசையுந்துடிக்க நுட்பமாகிய மனமுங்கண்ணுங்கறுக்க மேலோங்கி யெழுந்து பூமியிற்றாழ்ந்து விறுவிறெனச்சுழன்று நறநறென்பற்கடித்து மேக நடுங்கிப் பதுங்கக்கூறிய வார்த்தையைக் கமலக்கண்ணன் கிருபையுடன்பரிவு கூர்ந்துபார்த்து, அப்பா வீமா! பூமியிலே முன்பிறந்த தமையன்மார் அரசநீதி முறையைசொன்னால் அதைக்கேளாமல் பின்பிறந்த தம்பியானோர் பிழை

சொல்லி மறுப்பார்களா? அடடா கடியகோபத்தைப்பொறுக்கக்கடவாயென்று சொலல, இடிதேற்றால் படமடங்கிய நாகம்போல் ஒன்றும் பேசாதிருந்தனன். அவ்வேளையில் இந்திரகுமாரனாகிய அருச்சுனனெழுந்து வணங்கிநின்று இறந்த காலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமென்னும் முக்காலங்களையுமுணர்ந்த ஸ்ரீகண்ண பிரானுக்கும் தருமபுத்திரனுக்குஞ் சொல்லினன். ஐயா! அந்தக்காலத்தில் துரியோதனன்செய்த அக்கிரமங்களையும் அவமதிப்பையும் பொறுத்தபொறு மைகளெல்லாம் போதாமல் இன்னமும் பொறுக்கச்சொல்லி பொழுதுவிடியு மட்டும் தருமத்தையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் இனி எந்தக்காலத்தில் பகையைமுடித்து நாம் தலையெடுப்பது, திரௌபதையும் எப்போதுகூந்தலை முடித்துக்கொள்ளவிருக்கின்றாள். தேவர்களானாலும் பழையவிராக்கதரானா லும் இன்னமும்வலிமைபெற்ற எவர்களானாலும் எதிர்த்தவர்களுடைய ஈரலிற் பியபிராணனை தனக்கு இரையென்று நினைத்திருப்பது என்கையிலிருக்கும் பாணமானது மும்மூர்த்திக்கு முதல்வனாகிய முகுந்தனே! இத்தன்மையாகிய என்னுடைய திறத்தையுந் திடத்தையுந்தெரிந்திருக்கும் தருமராசனானவன் மேகந்தவழும் கமுகமரத்தில் வராலினம்பாயுங் கழனிகள்சூழ்ந்த குருநாட்டை என்ன நிமித்தியமாய்த் துரியோதனனிடத்தில் வேண்டிப்பெறுவது ஐயோ! பதிவிரதாமகத்துவமுடைய திரௌபதியை இராசசபையில்துகிலுரியடாதம்பி துச்சாதனா வென்று துரியோதனன் சொன்னபோது அவள் திக்கில்லாதவ ளைப்போல ஏங்கி கண்கலங்கி சகத்ரட்சகா, தீனபந்தோ, சனார்த்தனா, தீன் தயாளுவே, நெடியவனே, நீலமேனியனே, நிரந்தரனே, நின்மலனே, நித்தியா நந்தனே, நேசமுற்ற தாசருக்கு விசுவாசமந்தகாசனே, நிர்மலசொரூபனே, நிராதாரமாகிய வென்னை இரட்சிக்கக்கடவையென்றுநின்று தளர்ச்சியுற்ற போது நாம் ஐவருஞ் சீவனில்லாத உடலைப்போல இராசசபையிற் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குற்றந்தீரவேண்டாவோ? இன்னமும் இரந்து நாடுவேண்டுவது மன்னறமாமோ? மண்ணுலகெல்லாம் வாழ்வுறவாழும் தண்ணளிசுரந்து தரும நிறைந்த புண்ணியதேகப்புகழினையுடைய அண்ணா! பொற்பிரகாசம்பொருந் திய சக்கராயுதத்தையுடைய நமது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தூதுபோய்ச்சொல் லிய வாக்கியங்களையெல்லாம் தேவாமிர்தத்தைப்போல் கலக்கித் துரியோ தனனுடைய காதில்வார்த்தாலும் அவன்கேளான் அதேதெனெனில், அளர்நிலத் தில் விதைகளைவிதைத்தாலும் முளையாது, ஒருவேளை தப்புவிதை முளைத்தா லும் விளையாது, படத்தையுடைய பாம்புக்குப் பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் கொடும்விஷத்தைத்தருமேயல்லாமல் குணமாகிய அமிழ்தத்தைக்கொடாது, அதுபோல் துரியோதனனுடைய ஊழ்வினைவலியினால் கெடுமதிகண்ணுக்குத் தோற்றாது, கிருபாநிதியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியையும், அவமதிப்பாய் பேசு வானேயல்லது ஞாயமாகிய வுத்தரவுசொல்லமாட்டான், ஆதலால்தூதனுப்ப அபாயமென்றுசொல்லிய அருச்சுனனை சற்றுபொறுவென்று கையமைத்து நிற்பது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் நகுலனைப்பார்த்து நீ யென்னசொல்லுகின்றாய் யென்று வினவ, அன்புடன் நகுலனெழுந்து ஸ்ரீவாசுதேவமூர்த்தியின் பாதங் களில்வணங்கி தருமபுத்திரருக்குச்சாஷ்டாங்கதண்டஞ்செய்து சூதினாலிழந்த

சமுத்திரம்வளைந்தபூமியைப் பெருமைபொருந்திய பாண்டவர்கள் பெறுவார்க ளென்று சொல்லுவது பொய்யோ ஐயா! இதுமெய்யே, தருமபுத்திரருடைய ஒப்பற்ற சௌரியபராக்கிரம சாமர்த்தியமே சொல்லிவெல்லாதோ, கண்ண பிரானே! தேவரீர்க்கொன்றுந்தெரியாதோ? திருவாய்மலர்ந்தருளும் இறைவ னேயென்று ஆவலாய்ப் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றான்.

தீர்ப்பதற்கரிய பகையானது மேலிட்டிருக்கையால், கோவினங்களைக் காத்தருளிய கோபாலன் தூதுபோயுரைத்தாலும் குருநாட்டையும் அரசாட் சியையுப் அந்த துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டான், சிறியேன்சொல்லும்வாக் கியத்தைச் செவ்வையா யோசிக்கவேண்டும். தருமபூபதியே! காற்றிலும் பனியிலும் வெய்யலிலும் மழையிலும் மலையிலும் அலைந்துதிரிந்துவருந்திவர்த பாண்டவர்கள் துரியோதனனிடத்தில் நாட்டையிரந்தார்களென்று சம்புத் தீவாகிய இந்தப்பூமியை ஆளும் அரசர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி நம்மை நகைத்துக்கேலிசெய்யாதபடி துரியோதனனுடைய சேனைவலியையும் என் னுடைய புயவலியையும் தேவரீர் பார்க்கலாம் அண்ணா! முன்னம் அன்னம் போலு நடையையுடைய அரம்பாஸ்திரீயை அசுரர்கள் அபகரித்துக்கொண்டு போக அப்போது அவள்பயந்து அலறி அபயமிட்டு அடைக்கலம்வேண்ட அதையறிந்து அந்தராவாசியாகிய இந்திரனுக்காக அந்த அசுரருடன் அமர் புரிந்து அரம்பையைமீட்டு அபயமளித்தான், நமது குலத்திலுதித்த முப்பத் தெட்டாவது பாட்டனாகிய புரூரவசக்கரவர்த்தி. ஆ! ஆ! அண்ணா, அந்நிய ஸ்திரீகளுக்குவந்த அபிமானங்காத்தளித்த அரசகுலத்திற்பிறந்த நாம் துச்சா தனன் திரௌபதியை எட்டி மயிர்பிடித்திழுத்துவந்து சபையில்விட்டு அபி மானபங்கஞ்செய்ய ஆஞ்ஞாபித்த அருளற்றபாவியாகிய அரவக்கொடியோ னிடத்தில்யாசித்து அவன்கொடுக்குங்குடைகிழலிலிருந்து அங்கம்வளர்த்தால் நம்மையுலகம் பழிசொல்லாதோ திங்கள்குலத்திற்பிறந்த இறையே தேவரீர் தருமமும் பொறுமையும் தன்ழைக்கும்படிக்கு யோசிக்கின்றீர். அவர்களிடத்தி லும் இந்ததருமநினைப்பிருக்குமாகில் இது தருமந்தான், அப்படியில்லாதிருக்க நீர் நினைப்பதில் பயனென்னை? அண்ணாவே! கேட்டருளும் வனவாசம் பன்னி ரண்டாண்டும் அஞ்ஞாதவாசம் ஓராண்டும் சத்தியமொழிதப்பாமல்கழித்துவந் தார்களே நமது சிற்றப்பார்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களென்று கொஞ்சமேனு மிரக்கம்வையாமலும், நம்மைக்கூட்டிப்போய் தன்சொல்லின்படியே தாயதி பாகத்தை தயைசெய்யாமலும் உலூகமாமுனிபோன தூதினால் மனம் நையா மலும் போவானாகில் தானேயறிந்துகொள்ளாத ஒருவனுக்கு மற்றொருவர் போய்ச்சொன்னாலறிவனோ 'தனக்குத்தானே கனியாதபழந் தடிகொண்டடித் தாற்கனியுமோ' என்னும் பழமொழிகளைப்புகன்ற நகுலராசனை அற்புதனாகிய அரிவாசுதேவன் கையமைத்தருளி, சகாதேவனைப்பார்த்து சௌரியத்தை யுடைய வீமசேனன்சொன்னதும், வலிமையுடைய அருச்சுனன்சொன்னதும், மனோதிடங்கொண்ட நகுலன்சொன்னதுங் கேள்விப்பட்டோம், சொல்லுதற் கரிய அறிவையுங் கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையுமுடைய தோன்றலே!

உன்கருத்தையுஞ்சொல்லென்று கேட்க, கரிய திருமேனியையுடைய கண்ண பிரானைப்பார்த்து மனமுருகும்படி சகாதேவன் சொல்லுகின்றான்.

ஆதிநாராயணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே! நீர் நினைத்தபடியே தூது போனாலென்ன? போகாமல்நின்றுவிட்டாலென்ன? துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்குப் பூமிகொடுத்தாலென்ன, கொடாவிட்டாலென்ன பூங்கொத்தையுடைய அளகபாரத்தை இந்தத்திரௌபதி முடித்தாலென்ன முடியாமல் விரித்தாலென்ன? நீரெண்ணியிருக்குங்காரியங் கடைசியில் முடியப்போகிறவிதம் அடியேனுக்குத்தெரியுமோ வாசனையை வீசுகின்ற பசிய்துளபமாலையையணிந்த கிரீடத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணா? அன்று பூதகியினுடைய விஷப்பாலாகிய முலைப்பாலையுண்டு சாபம்பெற்ற மருதமரத்தையுதைத்து உயர்ந்த சடாசூரன் விழும்படியாகவுந்தி வித்தையாகிய கன்றால் விளாங்கனியெறிந்து விளையாடி நந்தகோபன் அசோதைப்பிராட்டியார் மகிழ யாதவர் மனைகடோறும் புகுந்து வளர்ந்தருளிய புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீகபடநாடகா! இங்கேநீர் செய்கின்ற மாயம் உன்னாயம் ஒருவருக்குந்தெரியாது எனக்குத்தெரியும் ஆகையால் சத்தியமாக உம்முடைய திருவுளத்துக்கு நினைப்பு எதுவோ அதுவே எனக்குக்கருத்தென்றான் தெய்வத்தையொத்த சகாதேவன் அந்தமொழியைக் கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் புன்சிரிப்புகொண்டு வலிமையையும் வைரத்தையுங்கொண்டிருக்கும் தருமராசன் முதலானவர்கள் சொன்ன அவ்விதஞ் சொல்லாமல் கொஞ்சம் உபாயமாகவும் பக்குவமாகவும் சொல்லழுத்தமாகவும் பேசினான் இந்தச்சகாதேவன்; இன்னமும் இவ்விடத்தில் இவனுடன் பேசினால் என்னென்ன ரகசியங்களை வெளிப்படையாக இழுத்துச்சொல்லுவானோ தெரியாது சாஸ்திரவிசாரணையுள்ள புத்திமானாகையால் கலந்து பேசுவதற்குத் தனிமையிற்கொண்டுபோய் இவனது உள்ளக்கருத்தை அறியவேண்டுமென்றெண்ணி தருமன்முதல் நால்வரையுநோக்கி தம்பியாகிய சகாதேவன் உண்டு உடுத்து விளையாடும் வயதுள்ள பாலனாகையால் மனவெறுப்பாகச் சொல்லுகின்றான். அவனைத் தனிமையிற்கொண்டுபோய்த் தெரியப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் தருமநந்தனா! சும்மாவிருந்த வெனக்குச் சுமைகொண்டுவந்து வைத்தீர்கள். அப்பா 'கொஞ்சத்திலிருக்கிறதா குரங்கு மிளகுநீர் குடிப்பது' என்றுசொல்லி யெழுந்து சகாதேவன் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் நாகரத்தினத்தா லிழைக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு ஏகாந்தஸ்தானத்திலேபோய் இருவருமிருந்து சகாதேவனைப்பார்த்து, ஓய் மைத்துனா! நாலுபேரைக் கேட்டதன்மைபோல் உன்னையுங்கேட்டால் அவர்களுடன் கலந்துகொண்டு சொல்லாமல் என்னை யிழுத்து வெளியிற்போட எத்தனைநாளாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தீர். விவேகநிறைந்த புத்திமானே! இப்போது உம்முடைய இஷ்டப்படிக்குப் பாரதயுத்தம் நடக்காமலிருப்பதற்கும் யாவரும் பிழைப்பதற்கும் ஏதாகிலும் உபாயமுண்டானாற்சொல்லும் நாமிருவருங்கலந்து யோசித்துக்கொண்டு அந்தப்படி நிறைவேற்றிவிடலாமென்று சூத்திரதாரிகேட்க, சகாதேவனெழுந்து அவருடைய பாதகமலங் கவிழ்ப்பணிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே! குள்ளநரியின் வாலைக்கொண்டோ

சமுத்திரத்திலுள்ள ஆழம்பார்க்கப்போகிறீர். சுவாமி நீர்வேறு நான்வேறென்றெண்ணிஎன்னைப்புறம்பாக விட்டுப்பேசாதீர். தேவரீர் எல்லாத்தேசத்துராஜவர்க்கத்தையும் இராக்கதரையும் குருக்ஷேத்திரத்திலே கூட்டிச் சாம்பலாக்கிக் காற்றிற்றூற்றிவிட்டுப் பூமிபாரம் தீர்க்கும்படியாய்க் கருதி க்ஷீராப்தியை விட்டு நீங்கித் தேவகிதேவியார் கர்ப்பத்தில்வந்தவதரித் திருக்கின்றீர். மேக மேனியையுடைய வேதவித்தகரோ! பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்தருளிய பாக்கியரோ! ஸ்ரீ ஹரிகோவிந்தா பூபாரம் தீர்க்கவே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய உம்மையல்லாமல் இந்த மகாபாரதயுத்தத்தை நீக்கவல்லவர் வேறே யாரிருக்கின்றார்களென்று சகாதேவன்சொல்ல; பாண்டவர் சகாயன்கேட்டு நகைத்து நாமிருவருங்கலந்து பேசுவதென்று நியமித்துக்கொண்ட பிற்பாடு நீர் இன்னமுங் கபடமாய்ப் பேசுவதுஞாயமன்று, உமதுகருத்தை வெளிப்படுத்தும் அப்பால் நான் சொல்லுகிறேனென்று காரியவாதியாகிய கண்ணனருள் கொண்டுநோக்க; சகாதேவன் கண்ணீர்த்ததும்ப நின்று எம்பெருமான் குறிப்பறிந்து ஓ காயாம்புவண்ணா! என்வாக்கினாலேயேவெளிப்படுத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணம் தேவரீருக்குஇருக்குமாகில் சொல்லுகிறேன் கேளும், சுவாமீ! இப்போது இந்தப்பூமியைப் பட்டங்கட்டிக் கொண்டாளவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்ட துரியோதனராஜன் தருமராஜனாகிய இவர்களிருவரையும் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்போக ஓட்டி பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலத்தையும் கர்ணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, கர்ணனைக் கொல்லுகிறேனென்று சபதங்கூறிப் பகைத்திருக்கின்ற அர்ச்சுனனை முன்னே கொன்றுவிட்டு, பிற்பாடு பந்துமித்திரர் பெரியோர்முதலிய வெகுபேர்களுடைய தலையைவாங்கத் தலையை விரித்துக்கொண்டிருக்கும் துரோபதியினுடைய கறுத்த கூந்தலைக் களைந்துமொட்டையாக்கிக் காலிலேவிலங்குபூட்டிவைத்து எனக்கு நேரிலிருக்கும் உம்மையும் என்கையாற்பிடித்து புயத்தோடு புயம்நெருங்கக் கட்டுவனேயானால் இந்தமகாபாரத யுத்தம் விளையாம லிருக்கும்படி செய்யலாமென்றான்! சகாதேவன்.

அந்தவார்த்தையை அரி வாசுதேவன் கேட்டுப் புன்னகையுடையவராய் 'பாம்பறியும் பாம்பின் கால்' என்பதுபோல் அறிந்துகொண்டு ஓ சகாதேவராஜனே? நல்லபுத்தி சொன்னீர் சந்தோஷமானேன், ஆகிலும் தருமராஜனையும், துரியோதனனையும் காட்டிலோட்டிக் கர்ணனுக்கு நாட்டைப்பட்டங்கட்டி அர்ச்சுனனைவெட்டித் துரோபதியை மொட்டையடித்து விலங்குபூட்டிவைத்தால் பாரதயுத்தம் வராதென்று நீர்முக்கியமாகச்சொல்லிய இவைகளெல்லாம் ஒருவேளை முடிந்தாலுமுடியும்; அவைநிற்க. என்னைக்கைப்பிடியாகப்பிடித்துக் கட்டிவிட வேண்டுமென்று சொன்னீரோ, அது எவ்விதம் கூடும்? என்னை எப்படி கட்டுவீரென்று கமலக்கண்ணன்கேட்கச் சகாதேவன் சொல்லுகின்றான்.

சுவாமீ? 'மலையினுயரத்தைமலையறியாது' ஆயினும்மற்றவரறிவர், அதுபோல் உம்முடைய பெருமை உமக்குத் தெரியாது, உத்தமராகிய புத்திமான்களேயறிவார்கள். உந்திபூத்தோனே! உம்முடையஉருவத்தைஉண்மையா

கக்காட்டினல் உன்னடியார்க்கு ளொருவனுகிய நான் கட்டுவேனென்று சகாதேவன் உறுத்திச் சொன்னன். அந்தமொழியை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கேட்டருளி அன்பனுடைய பக்திமனத்தை அறியும்படி நம்மைக்கட்டும்பிள்ளாயென்று தமதிச்சையினுலாகிய பதினறுயிரம் வடிவுகொண்டு அந்தமண்டப முழுமையு நிறைந்து இருந்தான்; அந்தக்காலத்தில் பரிசுத்த சித்தமுடைய சகாதேவனும் அந்தரூபங்களுக்குள் ஆதியாகிய உருவத்தை உண்மைஞானத் தாலுணர்ந்து உலகமுழுமையுந் தாவியளந்த உபயதிருவடிகளையுந் தன்கருத் தென்னுங் கயிற்றினலே இறுகக் கட்டினன்! அப்போது பதினறுயிரம் வடிவிலே ஆதிமூலமாகிய வடிவை ஞானத்தா லுணர்ந்து நீதான் தேவனென்று நிச்சயித்தபடி எல்லாவுருவும் ஒருருவாகப்பிரத்தியக்ஷமாய்நின்றன்; பூலோகத்தில் யாவரும் போற்றித் தவம்புரிந்து தேடியுங் காணுததாமரை மலர்போன்ற பாதங்களையுடைய சக்கரபாணியாகிய வெண்ணெயன் சகாதேவனைப்பார்த்து பத்தியினலும் புத்தியினலும், என்னை இன்றனென்றறிந்து கட்டியமைந்தனே என்னுடைய பாதத்தை இனிநீ கட்டவிழ்த்து விட்டுவிடக் கடவை. இது உறுதியாகிய பாசக்கட்டென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சொல்ல, சகாதேவன் சகஸ்திர நாமங்களினலும் ஸ்தவுத்தியஞ்செய்து சுவாமீ வன்மை பொருந்திய பாரத யுத்தத்திலே தேவரீர் திருவடிக்கு அடைக்கலமாக வந்து சேர்ந்த எங்களைவரையும் உம்முடைய கடாக்ஷத்தினலே இரக்ஷிக்கவேண்டும்; நெடியமகாவிஷ்ணுவேயென்று சொல்லி வணங்கி இரண்டு செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் நமஸ்கரித்த சகாதேவனுக்கு ஐவரையுங் காக்கிறேனென்று உறுதிசொல்லிக்கட்டுவிடுவித்துக்கொண்டு, இன்று நாமிரண்டுபேரும் இவ்விடத்திற்பேசி நடத்திய சங்கதிகளொன்றும் அயலாரறியச் சொல்லாதையென்று மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களையெல்லாங் கலந்து பேசிக்கொண்டு, அந்தச்சபையைவிட்டு நீங்கி அறிவுடையோராகிய அவ்விரண்டுபேரும் தருமபுத்திரர் முதலானேரிருக்கிற சபைக்கு வரும்போது குற்றமற்ற குணத்தினையுடைய துரோபதியானவள் மற்றவரைப்போலச் சகாதேவராஜன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார். நமக்காகவேபாடுபட்டுப்பேசி அளகமுடிக்கும்விதத்தை யோசித்து வருவாரென்று மிகவு மனமகிழ்ந்து நெடிய அளகபாரஞ்சோரஎதிரில்நின்ற பாஞ்சாலியினது கருத்தையுணர்ந்தகண்ணபிரான் அவள்முகத்தைப் பார்த்து ஓ துரோபதியே? பாண்டவர்களில் இளையோனுகிய இந்தச் சகாதேவன் வேறுவிதமாகச் சொல்லுவானென் றெண்ணித் தனித்துப்போய் யோசித்தகாலத்தில் துரியோதனன்பால் தூதுபோகச் செய்வதே உத்தமமென்று இவர்கள்கருத்தை யனுசரித்தேசொன்னனென்றுஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லவே, இந்தமொழியைக்கேட்ட பாஞ்சாலி இடியோசைகேட்ட நாகம் போலேங்கி.பெருமூச்சுவிட்டுத் தெய்வமே, தாயாதிகளுடன் சண்டையிட்டுச் சபதத்தை முடிக்கமனமில்லாமல் தூதுபோக்கிப்பெருமைபொருந்திய பூமியைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுடன் குலாவி வாழ்வதற்குத் தருமபுத்திரர் முதலிய ஐவருக்கும் இஷ்டமிருக்கிறதென்று தேவரீர் சொல்லுவீராகில் பூவைமறந்து புழுதிபிற் புரளும் அளகபாரத்தை வாரிமுடித்து என்வஞ்சினந் தீர்க்குங்

காலமெதுவோவென்று மின்னலையொத்த துரோபதியானவள் மாயவனுடைய மலரடிமேல் வீழ்ந்து மண்ணிற் புரண்டு கண்ணீர் சோரவிட்டழுதுகொண்டு சொல்வாள், இரண்யகசிபனானவன் மிகவுங்கோபங்கொண்டு என்குலத்தை நாசம்பண்ணவந்த மோசக்காரனாகிய அடா பாலா பிரகலாதா! இப்போது நீ சொல்லுகின்ற பேராயுடையவன் எங்கேயிருப்பானடாவென்று கேட்ட தந்தையைநோக்கி ஐயா, சங்காழியிற்றுயின்ற சங்காழியையேந்திய எங்கோன் எங்குமிருப்பானென்றுசொன்னவுடனே அனலிலுங் கொடியகனல்போற் சீறி அடாபாவி! இந்தத்தூணிலிருப்பானாவென்றுகேட்க; பிரகலாதனன்நகைத்துஇத் தூணிலும் துரும்பிலுமிருப்பானென்று சொல்லவிரைந்து ஆங்காரங்கொண்டு ஓங்காரமிட்டு அறையும்படியாகிய அந்தத்தூணிலிருந்து உக்கிர நரசிங்கமூர்த் தியாயுதித்து இரணியகசிபனைச் சங்காரம்பண்ணிப் பிரகலாதனனைக் காத் தருளிய இறைவனே? இதன்றியும் பதினாயிரம் வருடம் முதலையினிடத்தி லகப்பட்டுவருந்தி ஆதிமூலமேயென்று பெயரிட்டழைத்த மும்மதம்பொழியுங் கஜேந்திரன் கண்களிக்க நீலமலைபோல்நேரினின்று முதலையை அழித்துயானை யைக் காத்தருளிய கஜேந்திரவரதா? கற்றையாகிய என் அளகபாரத்தைப் பிடித்திழுத்துவந்து சபையில் நிறுத்திக் கண்ணில்லான்பெற்ற துச்சாதனன் நஞ்சைபபோன்ற பலவார்த்தைகளைக் கொஞ்சமேனு மஞ்சாமற்பேசி மான பங்கஞ்செய்ய வஸ்திரத்தையுரியும்போது, பஞ்சபாண்டவரும் நெஞ்சுபொருந் திப் பார்த்திருந்தார்களே. நான்தாதுகலங்கித்தஞ்சமென்றழுதபோதும்வெற்றி பொருந்திய சக்கராயுதத்தை யுடைய கோவிந்தா! என்மானத்தை நீர் காப் பாற்றினீரல்லாமல் வேறே யார்வந்துகாத்தவர்கள்? ஐயனேஇன்றைக்கும் நீயேதுணை என்று புலம்பிப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றாள்.

இறையே? இராசசபையில்என்னையழைத்து நிறுத்தி என்குலகோத்திரத் துக்கும் பழுதுண்டாகும்படியாகிய குற்றத்தைச்செய்த சர்ப்பக்கொடியோ னிடத்தில் தூதுவிடுத்து ஐந்தூர்பெற்று சுத்த வீரர்களென்று பேர்வைத்துக் கொண்டு உயிர்வாழ்ந்திருக்க நினைப்பார்களேயானால் பாவியாகிய நான் அன்றுவிரித்த கூந்தலை இனியென்று முடிக்கப்போகிறேன்; தீனர்களுடைய எண்ணத்தை முடிக்கும்எமதுதெய்வமே யென்றழுதாள். அவ்வாறுஅழுத அத் துரோபதையின்முகத்தைக்கண்டு அந்தச்சபையிலிருந்த யாவருங்கண்கலக்கப் பட்டகாலையில் சாத்தகியாழ்வானெழுந்து மிகுந்தகோபமுடையவராய் தரும ராஜன் முதலிய பேர்களைநோக்கி ஐயையோ! இதென்ன அநியாயம்; மூவுல கமுமதிக்கும் வீமசேனன் கையில் தண்டாயுத மிருந்தும், திசைபத்தும் இசை பெற்ற விஜயன்கையில் காண்டீபமென்னும் வில்லிருந்தும், பூவும் வண்டும் பொருந்திய அளகம் புழுதியிற் புரளும்படியாய்த் துரோபதி புலம்புவதை இன்னமும் நீங்களெல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்களல்லவா? சத்துருவைத் தாழ்ந்து வணங்கி அவன் கொடுக்கும் நாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு குறைவில்லாமல் புசித்து உயிர்வளப்பதற்கு யோசிக்கின்ற உத்த மர்களோ? க்ஷத்திரிய தருமநெறியிதுதானோ சொல்லுங்களையா! இதன்றியும் பிரசண்ட வேகமுடைய மேகத்தின் பிரளயகாலத்து இடியைப்போன்ற

சர்வலோக ஜயசிங்கமாகிய ஜராசந்தனுக்குப் பயந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்குக் காவலாகத் துவாரகையைக் கைக்கொண்டு வளப்பமுடைய வடமதுராபுரியை விட்டோடிய திணிந்த சாமர்த்தியமுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் சொற்புத்தியைக்கொண்டோ! அல்லது பிரகாசம் பொருந்திய தருமபுத்திரருடைய சுபபுத்தியைக் கொண்டோ? துரியோதனனுதியருடைய துர்க்குணங்களெல்லாம் முன்னமேதெரிந்திருந்தும் இன்னமும் அவனிடத்திற் றூதுபோக்கி நாடுகேட்கச்செய்வதாகிய இதென்ன மதியோ இரணிய கருப்பனெழுதிய விதியோ அறியேன் சிறியேனென்று; சாத்தகியாழ்வான் தன்னை மறந்து சொல்லவே; சடைபட்டிருக்குந் தலைமயிரினையுடைய பாஞ்சாலி சபையில்விழுந்து சஞ்சலத்திலாழ்ந்து பிரலாபித்துப் புலம்பினுள். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கற்புக்கு வித்தாகிய துரோபதியை நோக்கி! என்தங்கையாகிய மங்கையே? நீ கண்கலக்கப்படாதை, காரியமொன்றும்முழுகிப்போக வில்லை, தருமராஜன்முதலிய பேர்களின் எண்ணத்தின்படி நான் தூதுபோய்வருகிறேன். நீ இதைக்குறித்து விசனப்படவேண்டுவதில்லை. ஓ துரோபதையே; பாண்டவர்க்காகத் தூதுபோய்வந்தவுடனே உன்னுடைய சடைபற்றிய கூந்தலையும் உன்னைப்பேரவையில் அவமானஞ்செய்த பேர்களுயிரையும் நானே முடிக்கிறேன், இதல்லாமல் உன்கூந்தல் விரியும்போது அஸ்தினாபுரியும், அந்தச் சபையும் அறிந்ததேயன்றி மற்றியாவரும் அறியார்கள், இனிமேல் சத்துருக்களின் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகளுடைய கூந்தல் விரியப்போகிறதையும் அவர்கள்படும் அலங்கோலத்தையும் உலகமுள்ளவளவிலும் யாவரும் சொல்லி நகைக்கப்போகின்றதையும், நாளையே நீகாணப்போகிறாய் கரியகூந்தலையுடைய காரிகையே இன்னமுங்கேள். சத்துருக்களுடைய தேகங்களென்னும் வயலிலே உழுதற்குரிய கருவியாகியகொழுவாயுதம் போன்றவாளாயுதத்தினாலுழுது வீரவரம்புபுதுக்கி, கிணச்சேறுதிருத்தி, இரத்த நீர்பாய்ச்சி, பிராணவிதைவிதைத்து, வளர்ந்த அரசர்களுடையகுலமுதல் அறுத்து கழுகு பருந்து காக்கைகளுக்குக் களப்பிச்சையீந்து நமனுக்குக் கீர்த்தியென்னும் மேல்வாரங்கொடுத்து குடிவாரங்குவித்து ஐவருடைய துக்கசாகரத்தையும், உன்னளகபாரத்தையும், துரியோதனாதியராகிய பூமிபாரத்தையும் முடித்து விடுவதற்கு, உன் குமாரனாகிய அபிமன்னுவொருவனிருக்கின்றான்! அம்மா சும்மாயிருவென் றுரைத்து பெண்டன்மையிற் சிறந்த துரோபதியினுடையகண்களிலிருந்து, மாரிபோற்பொழியுங்கண்ணீர்வாரியைத் தம்முடைய கரங்களினால் துடைத்து, துரோபதியைத்தேற்றி அந்தப்புரத்துக்கனுப்பினார். பின்னர் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூத வடிவமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தருமபூபதியைப் பார்த்து ஓ! அரசரே கேளும். நோயாளர், துறவிகள், ஒருவருக்கும் அடங்காத துஷ்டர்கள், கோபமுடையவர்கள், கற்றுணரா மூடர்கள், சிறுபிள்ளைகள், நீதியுணராதவர்கள், பேதமையுடைய மாதர்கள் இவர்களைச் சபையிற்கூட்டி வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆலோசனையுஞ் செய்யக்கூடாது, அப்படிக்குத் தருமவிதியிருக்க இந்தத் துரோபதையை சபையில்வைத்துக்கொண்டு இரகசியம் பேசினதினால்நாமே

தோ சவுக்கியத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றோமென்று பெண்புத்தியினால் இவ்வளவு தூரம் விபரீதமானதுயரத்தை விளைத்துவிட்டாள்; தருமநந்தனா? நான் அந்தவேளையில் அவ்வளவு சமாதான வார்த்தை சொல்லாவிட்டால் அவள்மனத்துக்குமெத்தவருத்தமுண்டாகும், ஆகையால், இத்தன்மையாகிய சமாதானம் சொன்னேனென்ற பகவானை நோக்கித் தேவரீர் காலதாமசஞ் செய்யாமல் தூதுபோக வேண்டுமென்று பாண்டவர்கள் வேண்ட, வணங்கா முடிபொறுத்த மன்னவனிடத்தில் தூதுபோகும் படியாய்ச்சர்வாபரண வலங்கார சந்தனாக்ஷதை தரித்துக்கொண்டு தன்னுடைய ஜனனமாகிய ரோகணி நக்ஷத்திரத்திற்குத்தாராபலஞ் சந்திரபலமுள்ள இரேவதி நக்ஷத்திரத்தில் பிரயாணமுகூர்த்தங்கொண்டு தானதருமங்கள்செய்து விராடர்பாஞ்சாலர்முதலானோருடன்பாண்டவர்கள் பின்றொடர்ந்துவழிகூட்டிவிட மனோவேகத்தினும், வாயுவேகத்தினு மிஞ்சிய வேகப்புரவிபூட்டிய மகாமேருவுக்கொப்பாகிய தேரின் மேலேறிக்கொண்டு கொம்பு, முரசு, மத்தளம், பேரி, சல்லரிமுதலிய வாத்திய முழங்க,வெள்ளைக்குடைமுதலிய பற்பல குடைகளுங்கவிந்து நிழல் செய்து நெருங்க,இருபக்கங்களிலுஞ் சாமரைவீச,கணக்கிறந்த இரதகஜதுரக பதாதிகளும் பூமியையாளும் அரசர்களும்; பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் மன்னர் மண்டலீகர், சாமந்தருஞ்சூழ, கட்டியக்காரர் வந்தியர்முதலியபேர்கள் முந்திக் கூடிக்கொண்டோட, பரதநாட்டிய ஸ்திரீகள் பின்னேபாடிக் கொண்டாடிவர ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்புறப்பட்டார். தேவேந்திரன்முதலிய தேவர்கள் மாதவர்கள்பார்த்து மனங்களிக்கவும், ஆதிசேடன்படஞ்சுளிக்கவும், பூமிதேவி மகிழ்விற் குளித்து உடல்பூரித்து நமதுபொருட்டால் அஸ்தினபுரிக்குச்சுவாமி தூதுபோகின்றார், இனிமேல் நமதுபார நீங்குமென்று பரிந்து உபசரிக்கவும், சகலவளமுங்கொண்ட உபலாவியத்தை விட்டு அஸ்தினபுரத்தை நோக்கி நாட்டைக்கடந்து காட்டில்வரும்போது நாரதர் கண்ணுவர் சமதக்கினிபகவான் இந்த மூவரும் அநேக ரிஷிக் கூட்டங்கள் நெருங்கும்படியாகவந்து, ஜகநாதன் தூதுபோவதைப்பார்த்தார்கள், அவர்களைக்கண்டவுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் தேரைவிட்டிறங்கி அவர்களுக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, வந்தகாரிய மென்னவென்று கேட்டருளினான்.

அந்தரிஷிகள் மூவரும் மனத்தினால்வணங்கி தேவரீருடைய விஸ்வசொரூப தரிசனஞ்செய்யவேண்டிய இச்சையுடையவர்களாயுந் தேவ ரகசியப்பிரகாரம் அஸ்தினபுரத்துக்குத் தூதுபோய் அரவக்கொடியோனைக்கண்டு அவனிடத்தில் பேசப்போகிற அதிசயங்களையும் கூடவிருந்து பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாக்கொண்டு வந்தோமென்று சொல்லிய அப்பெரியோர்களைப் பார்த்து அஸ்தினபுரத்துக்கு வருவீர்களாகில் உங்களிச்சைகளியாவும் நிறைவேறுமென்று பரிபூரணமாக அருள்வாக்கியம் பகர்ந்த பரமபதநாதனைப் பணிந்து வாழ்த்தி, தேவரீர் முன்னதாகச்செல்லும், நாங்கள் பின்னாலே வருகின்றோமென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு முனிவர்கள் மறைந்து போனார்கள். அவர்கள் சென்றபிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேரேறிக்கொண்டு கல்லுமலையுங் காடுமேடும் பாலைநிலமும் பனிவரைச்சாரலும் ஆகாயமளாவிய மரங்

களும் மலைபருவிகளும் வடியாத கான்யாறும் நீர்வளம் நெல்வளம் நிறைந்த மருதநிலமும் கடந்து இரண்டுநாள்வழியில் இருந்திளைப்பாறிமூன்று நாள் குருநாட்டெல்லையில்வந்து அண்டகடாகத்தை அளக்கப்புகுந்த தன்மை போன்ற உயரத்தையுடைய கோபுரங்களும், நாகலோகம் வரையிலும் ஆழ்ந்து மேகமண்டலம்வரையிலு முயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் மதில்களும் அகழ்களுமுடைய பெரியசெல்வ மோங்கிய அத்தினபுரியை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கண்டு நடக்கும்போது அந்த மார்க்கத்திலே வரிசையாயிரா நின்ற பசுமைபொருந்திய பாக்குமரங்களும், அதிற்பழுத்திருக்குங் குலைகளும், பச்சைக் குலைகளும், விரிந்த பாளைகளும், தழைந்து விளங்கியது எப்படியிருந்த தென்றால் தாவிச்செல்லும் வேகத்தையுடையகுதிரைகட்டிய தேரின்மேல் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அஸ்தினபுரத்துக்குத் தூது வருகின்றாரென்று பவளச்சரங்களும், மரகத மணிகளின் பந்தியும், வெண்மையாகிய முத்துக்கோர்வைகளும் வரிசை வரிசையாகத்தூக்கி அலங்காரமண்டபம் அமைத்ததைப்போலு மிருந்தன. மேலும் பரிமளம் வீசும் அகில்விருக்ஷமும், சந்தனமரமும், பலாமரமும், மாமரமும், சண்பக மரமும், பச்சிலைமரமும நெருங்கி விளங்கிக் கொண்டிருக்குஞ் சோலையில் தேவநாயகன் வந்திறங்கத் திருவடிபெயர்த்தருளியபோது எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவந்திருந்த பரதநாட்டிய மாதர்களைப்போன்ற மயில்கள் கண்ணபிரானுடைய திருமேனியைக்கார்காலமேகமென்றுகண்டு, தோகையை விரித்துக் களிப்புடன் ஆடுவதுபோலு மிருந்தன. இஃதன்றியும், சுவாமி வரும்வழியில் இருபக்கங்களிலும், நிறைந்த நீர்களுடைய அலர்ந்த செந்தாமரைப் பொய்கைகள் பொருந்திய தன்மை எப்படியிருந்தனவென்றால், அழகுக்கிடமாகிய அஸ்தினபுரி யென்னும் கன்னிகையானவள் மகாலட்சுமிக்கு நாயகராகிய மகாவிஷ்ணுவருகின்றாரென்று பற்பல நிறமுள்ள சாதமும் மலர்ந்ததீபமும் உடையதாய் சுண்ணங்கலந்த மஞ்சள்நீருடன் ஆரத்தியெடுத்து அசைக்கின்றதைப்போலுமிருந்தது. அப்பால் தூதுவரும்படியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆதிவராகரூபியாய்ச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்தபூமியைப் பெயர்த்த நாளில், அந்தவழியாக வந்தெழுந்த பாதாளகங்கை அஸ்தினபுரத்தின் பெரியமதிலை வளைந்துகொண்டதென்று சொல்லச்சிறந்து ஆழ்ந்திருக்கும் அகழியும், அடிபானது பாதலத்திலும் முடியானது மீதலத்தினும் பொருந்தி அளவிடக்கூடாததாகியும் ஒப்பு, உவமையில்லாம லுயர்ந்து வளர்ந்து வளைந்து நெடிய கடல்சூழ்ந்த சக்கரவாளகிரியை இந்த மதிலுக்குப்படியாயமைத்திருக்கின்ற தென்றுசொல்லும்படியாய் பற்பலபொறிகளையுங்கொண்டு சூழ்ந்த மதிலும் பகற்காலத்தில் சூரியவெப்பம் பூமியிற் படவொட்டாமல் நிழலைச்செய்தும் ஒற்றைச்சக்கரமுடைய சூரியன் தேரைநடத்தும் அருணனுக்குச் சகாயமாகச் சப்தமாவென்னும் குதிரைகளை வேகமாயோட்டி வெற்றிவீரப் பிரதாபத்தைத்திசைகளி னிடத்திற்காட்டி வேகங்கொண்ட காற்றின்விசையினால் ஆகாயகங்கையில் நனைந்து அதினுடைய அலையைப் போலசைந்து மேகமண்டலத்திற் புகுந்துமின்னலைப்போல் பிரகாசித்து அழகிய மதில்முதலிய இடங்களெங்கும் நெருங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்குங்

கொடியாடைகளும் ஆதிசேடன் முதலாகியபேர்களுக்கு போகமாகிய நாக லோகமோ ஐந்தருவளர்ந்து இந்திரற்கமைந்த தெய்வலோகமோ? வளமெலாஞ்சுரந்த அளகாபுரியோ? நித்தியமகிழ்ச்சியையுடைய சத்தியலோகமோ? இந்தஅஸ்தினபுரியென் றெண்ணும்படியாகிய அப்பட்டணத்து மலைகளின்சிகரத்திலிருந்தெழுகின்ற கரியமேகங்களைப்போல் மாடமாளிகையி லிருந்தெழுகின்ற அகிற்புகை, சந்தனப்புகையின் வாசனைகளும், அரசர்களுடையயானைகளும் சேனைகளும் எதிரெதிர்மயங்கி பின்னுமுன்னும் பக்கங்களிலுங் காலெடுத்துவைப்பதற் கிடமில்லாமல் நெருங்கி யிடியுண்டு போங்கோள் போங்கோளென்னுஞ் சொல்லினுடைய சத்தங்களேமிகுந்து புறம்போக மாட்டாமல் மயங்கிக்கொண்டிருக்கும் வீதிகளும், மலைபடுதிரவியமும் காடுபடுதிரவியமும் நாடுபடுதிரவியமும் விதம் விதமாகக் குவித்து வரிசையாக வமைத்திருக்கின்ற கடைவீதிகளும், படைவீடுகளும், காட்டிலிருக்கும் பற்பலவித மலரைப்பார்க்கிலும் சிறந்து மிகுந்து கூட்டங்கொண்ட சுத்த வீரர்களும், கடற்கரையின் வெள்ளைமணற் பரப்பைப் பார்க்கிலுங் குவிந்து நிறைந்த சிறந்த குதிரைப் பந்திகளும், இராக்காலத்தில் தோன்றும் நக்ஷத்திரங்களிலும் அதிகமாகிய யானையினங்களும், மேகத்தின்றுளியினுமேற்பட்ட தேர்களும், குற்றமில்லாத நான்குவேதமு முணர்ந்த பிரமஞானமுடைய வேதியர்களிருக்கும்அக்ராரவீதிகளும், மாசற்றமணிகளாற்செய்த கிரீடம்பொறுத்த மன்னவரிருக்கும் இராஜவீதிகளும், பழுதில்லாத புத்தி யுத்திகளுடைய மந்திரிமார்களிருக்குஞ் சுந்தர வீதிகளும், நித்திய தவமாகிய சத்தியங்களும், தருமமுஞ் சிறந்த வைசியர் வாழும் மாணிக்க வீதிகளும், மங்களசங்க முழங்கக் கலியாணஞ் செய்கின்ற கடிமணவாசலும், சிலம்போசைமுழங்க நடனஞ் செய்கின்ற தேவமாதர்களின் தெருக்களும், வெற்றிமுரசு, வீரமுரசு, தியாக முரசு, கல்யாணமுரசு, முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் கெடிஸ்தலாதிபதியின் ஆசாரவாசலும், மத்தளம், டோல் முதலாகிய வாத்திய முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் பிரமாலய தேவாலய வீதியும், தெருவாசலில் நிற்க இடம் பெறாமல் அரசர்களுடைய கிரீடங்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கி உராய்ந்து உதிர்ந்த அபரஞ்சிப் பொடிகளும், இரத்தின ராசிகணிறைந்த ஆசாரவாசலின்படிகளும் மகாமேருவைப் போலிருக்கும் கொலுக்கூடமும், சூரியன் வந்து இளைப்பாறுதலுக்கும் ஏற்றனவென்று சொல்லும்படியாக வுயர்ந்த நான்கு கோபுர வாயில்களும், சிங்காரத்தோப்புகளும்; பளிங்கு மேடைகளும் நீராழிமண்டபங்களும் வேதிகைளும் பூரண கும்பங்களும், மேற்கட்டிகளும், பூப்பந்தல்களும், மணிப்பந்தல்களும் நிறைந்து எப்போதும்மாறாத வைபவத்தைப்பெற்ற அஸ்தினபுரத்தின் அலங்காரத்தைக்கண்டு கண்களித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் முதலிய யாவர்களுந் தெற்குக் கோபுரவாசலில் திவ்ய மணங்குடிகொண்டு, குளிர்ச்சி பொருந்தி இருக்கும் சண்பகச் சோலையினிடத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தார்கள். அந்தச்சோலையிலும், அஸ்தினபுரத்தின் சாலையிலும், காவலாக இருந்த தூதுவர்கண்டு; வணங்கி நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த துரியோதனன் சபையிற்சென்று பணிந்து, சுந்தரா சுதந்தரா, புரந்தரா நிரந்தரா, பராக்கு,

மகிதலம் புரக்குந் திரிதராட்டிரன் மனைவியாலுதித்த கண்மணியே பராக்கு அகில லோகத்தும் ஆணைசெலுத்தி அணிமுடி வணக்கா விண்மணியே பராக்கு, திங்களங்குலத்தி லோங்கிய மணியே பராக்கு, பராக்கு ஐயா, அன்று அனுமானைத் தூதாகவிடுத்து இலங்காபுரியை யெரிமூட்டியவித்தவர் இன்று பஞ்ச பாண்டவர்க்குத் தூதாகயிசைந்து நமது செண்பகச் சோலையில் வந்திறங்கி யிருக்கிறாரென்று சொன்னவுடனே; பகைகொண்ட பாவிகளாகிய பேர்களுக்கு இடதுகண் இடதுதோள் துடிக்கவும்; புண்ணியராகிய பேர்களுக்கு வலதுகண் வலதுதோள் துடிக்கவுமாகவிருந்தன. அந்தவேளையில் துரியோதனனெழுந்து திரிதராட்டிர மகாராஜனுடைய அரண்மனைக்குட் சென்று, அவனைக்கண்டுவணங்கிஇராஜராஜேஸ்வரனே? கேளும்பாண்டவர்கள் பக்ஷமாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தெற்குக் கோபுரவாசற் செண்பகவனத்தில்வந்து இறங்கியிருப்பதாகத் தூதுவர் சொன்னார்களென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ள, அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட திரிதராட்டிரன்மனமகிழ்ந்துவீஷ்டுமர் துரோணர் விதுரன் முதலியபேர்களுடன் ஆலோசித்துத் துதிப்பதற்குந் தொழுவதற்குந் தரிசிப்பதற்கும் அரிதாகிய வேதநாராயணனென்னுந் தேவதேவன் நாமிருக்கும் பூமியை மிதிக்கப்பெற்றது அற்புதம்; அற்புதம்; இஃது, நாம்செய்த தவமென்றும் நமது தலஞ்செய்த தவமென்றும் நமது குலஞ்செய்த தவமென்றுங்கொண்டாடித் திரிதராட்டிரன் தன்னைமறந்து அக்கண்ணனுக்கு நல்ல வெகுமதிகளைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சந்தோஷங்கொண்டு சொல்லும் வார்த்தையை விதுரமகாராஜன் கேட்டு; அண்ணா, கல்மழையைத்தடுத்து கோவினங்களையும், கோபாலரையுங் காத்தருளிய கர்த்தனுக்கு இப்போது வெகுமதிகொடுத்துப் பாண்டவர்களுக்குஐந்தூராகிலுங்கொடுவென்றுகேட்க, வந்திருக்குங் காரியத்தைத் தடுத்துவிட நினைத்திருக்கின்றீரல்லவா; ஐயா பதின்மூன்றுவருடம் காட்டிலும், நாட்டிலும் உழன்று வருந்தி வந்தமைந்தர்களை ஆதரித்து இருக்க இடங்கொடுக்க இளகாத மனத்தினையுடைய நீர், உலகமெல்லாமுண்ட ஒருவனுக்குச்சகலவெகுமதியுங்கொடுக்கத்துணிந்து சொலவது ஆச்சரியந்தான் அண்ணா? வென்று சஞ்சலத்துடன் தம்பியாகிய விதுரன் சொல்ல, வீஷ்டுமர் நகைத்து விந்தையாகிய மைந்தனே! அஷ்டலட்சுமி வாசனாகிய ஆதிதேவன் உபலாவியத்திலிருந்து அஸ்தினாபுரிக்கு அவசரமாக வந்தது உமது வெகுமதியைப் பெறவா? அப்பா பொன்னையும், பூமியையும், நவரத்தினக் குவியல்களையும், புகழையும் புத்திரமித்திராதிகளையுமுடைய உன்னையும், ஒருதவியுமில்லாத என்னையும் படைத்தருளிய பிரமனை உந்திக்கமலத்திற்புத்திரனாகப்பெற்றஒப்பில்லாதஒருவருக்கு நீயென்ன கொடுக்கப்போகிறாய், அவர் உன்னிடத்தில் கைநீட்டியென்னவாங்கப் போகிறார். ஏந்தலேஇவைகளெல்லாம் உபயோகமில்லாத வார்த்தை; இந்தமட்டும் இதைநிறுத்திவிட்டு வந்திருக்குங் கண்ணபிரானுடைய மனக்குறிப்பையறிந்து அவருக்கு மரியாதைசெய்து அனுப்பிவைக்கும் விதத்தை யோசிக்கக்கடவையென்று வீஷ்டுமர்சொல்லினர். துரோணாசாரியர் திரிதராட்டிரனைபார்த்து அரசனே? ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே தூதாகவந்திருக்கின்றாரென்றபோதுபாண்

டவர்களுடைய நன்னடக்கையையும் அவர்களது மனோதிடத்தையும் யோசிக்கவேண்டிய தல்லாமலும் கிருஷ்ணபகவான் சொல்லப்போகிற இராஜ நீதி முறைமைமுதலிய திறமைகளையும் உன்னுடைய தீர்க்கபுத்தியினால் நிதானித்து உன்புத்திரராகிய நூறுபேர்களுக்கும் யுத்திவிளைவித்து உன்மனத்துக்கிசைந்த நாட்டைப் பாண்டவராகிய மைந்தர்களுக்குக் கொடுத்தால் வாசுதேவனோமிகவு மனமகிழ்ந்துகிருபைவந்துசகலசம்பத்துடன் நீடூழிவாழும் படியாகிய காலமுங் கொடுப்பார். அவருடைய கடாக்ஷவீக்ஷணியத்தால் நீங்களுஞ்சுகப்படுவீர்கள், தேவர்கள்முதலிய யாவரும் சந்தோஷமடைவார்கள், இதற்குமிஞ்சிய யுத்தியும் புத்தியும் உறுதியும் வேறொன்றுமில்லையென்று துரோணாசாரியர் சொல்ல, பக்கத்திலிருந்து கேட்டிருந்த துரியோதனனுக்கு மிகுந்த கோபம்பிறந்து கண்கள்சிவந்து கலீரெனநகைத்து சபையினிறைந்த காவலரெல்லாங் கலங்கும்படியாகச் சொல்லுகின்றான்.

துளவணிமாயனாகிய தூதன்! பாண்டவர் பக்ஷத்திலிருந்து என் நகரத்துக்குள்ளே வருவானாகில், ஆ ஆ அவனுக்குநான் செய்யப்போகிறமரியாதைகள் வேணதுண்டு. அதாவது, கோட்டைவாசலிற் புகுந்தவுடனே கிங்கரர்முதலிய மல்லர்களைவிடுத்து புஜத்தோடுபுஜநெரியப் பின்கட்டாய்க்கட்டிக் காராகிருகத்திற்சேர்த்து பிராணன்போகவொட்டாமல் கஞ்சியும் உப்புமாகக்கலக்கி வார்த்து அவன் காலமுடிந்தபிற்பாடும் அவன்றேகத்தைச் சிறைச்சாலையில் வைப்பேன். அதேனெனில்; சூத்தையுங்கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டிவிட்டிருக்குந் துஷ்டர்களைப்போன்ற கலகக்காரனைத் தண்டிக்கச்சொல்லித் தருமநீதியிற்சொல்லியிருப்பதினால் அவனை நான்விடமாட்டேன், விட்டால்குடிகெட்டுப்போம்; ஐயையோ காட்டிலே காய்கனிகிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டிருந்த பாண்டவர்களை நாட்டிலிழுத்து அவர்களுக்கு இதோபதேசம்பண்ணி நானே தூதுபோய் நாடுவாங்கித் தருகிறேனென்று சொல்லிவந்திருக்கின்றான். அந்தப்பேச்சைப் பாண்டவர்களாகிய பைத்தியக்காரர்கள் நம்பி! இவன் ஓடுவாங்கிவருவதையுணராமல், நாடுவாங்கிவருவானென்றும் ஐந்துவீடுவாங்கிவருவானென்றும் வழிபார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் இவனை இங்கே தானேமாட்டிவிட்டால் இந்தச்சேதியைப் பாண்டவர்கள்கேட்டுப்பயந்து, பறந்தோடிப்போய்க் காடுசேர்வார்கள். அவர்களுக்குப் படைத்துணையாக, அடைந்தோரெல்லாரும் நடுநடுங்கி எனக்குப்பிரியவசனஞ் சொல்லி என்காலில்வந்து விழுந்து தங்கள் நாடுசேர்வார்கள், என்றென்றைக்குங் கலகமென்பதில்லை, என்னுடைய நல்லகாலமானது இவனை எங்கேயோ இருந்திழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது, இதுவேதகுதியாகியயோசனை; ஓகோமாமா, அண்ணா, என்று துரியோதனன் சொல்லிய சொல்லானதுபெரியோர்கள்செவியிற்புகுதவே நாராசம் எறிகிறதுபோல் நடுங்கிஇருசெவியையுங்கரத்தால் மூடிக்கொண்டு ஹரிகரி, இதென்ன விபரீதகாலம் கட்டுப்படாத ஒருவனைக்கட்டவும், சிறைப்படாத ஒருவனைச் சிறைப்படுத்தவும், நீ நினைத்திருப்பதினால், நாங்கள் இனிபேசத்தக்கதொன்றுமில்லை. புத்திமானே உன்விதியெப்படியோ அப்படியே அனுசரித்து நடக்கும்மதியானது, அப்பா துரியோதனா எங்களுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த

சந்தேகந்தீரப் பேசிவிட்டாயென்று சொல்லி யாவருந் தலைகுனிந்துகொண்டார்கள். அந்தவேளையில் திரிதராட்டிரன் தன்பிள்ளையை நோக்கிப் பதைபதைத்துச் சொல்லுகின்றான்.

அடாபுத்திரனே! வேதவிதிகளையும், தருமசாஸ்திரங்களையும், இராசமுறைமையையும் அழிக்கவோ எனக்கும்பிள்ளையாய்ப்பிறந்தாய், அடடா! ஒருவன் சொல்லியவார்த்தை சொல்லுவதற்காகத் தூதுவந்தபேர்களைத் துன்பப்படுத்தலாகாது; கொல்லப்போகாதென்று எல்லாநூல்களிலுங் கூறியிருக்க அவைகளைவாசித்துங் கேள்வியுற்றுந் தேறியிருக்கு நீ தூதுவந்தவர்களைக்கொல்லவும் கொடுமைசெய்யவும் நினைப்பையாகில் எதிரியின்கருத்தை நீயெப்படியறிந்துகொள்வாய்; உன்னிடத்தில் எவர்கள் தூதுசொல்லவருவார்கள், குழந்தாய் காரியவாதியாகிய நீ தூதுவரத்தக்கவர்களை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து உபசாரஞ்செய்து நன்னயமாகப் பேசுவையாகில் இருவருக்குங் குறைவில்லாமல் வந்தகாரியங்களைப்பேசி இன்பமுறச்செய்வார்கள். ஆகையால் இப்போது தூதுவருகின்றவன் கபடநாடக சூத்திராவதாரி, அவனை நீ எதிர்கொண்டு சென்று வணங்கி உன்தீவினையைப் போக்கடித்துக்கொள்ளச் சிந்திக்காமல் வாயில்வந்தவண்ணம் பிதற்றுகின்றாயே, என்னடாபாவி! நான்குவேதங்களினாலேயுங்காணக்கூடாத நாராயணனைமடலுடன்மடல்விரியக்கட்டிச் சிறையிற் போடவும் உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் படியளக்கும் ஒருவனுக்கும்உப்புந் தண்ணீரும்வார்த்து உலரவைக்க உன்னாற்கூடுமோ, மதிகேடா! உன்துர்ப்புத்தியினாலேஇப்படிக்கெல்லாம் பேசினையே யல்லாமல்நற்புத்தியினால் உணர்ந்து பேசினவனல்லை, இப்போதும், அந்த துராங்கார யோசனையைவிட்டு பெரியோர் சொல்லும் புத்தியைக்கேட்டு,நடந்து நன்மைபெற விரும்பத்தக்கதேயல்லாமல் உனக்கிஷ்டமாகிய தஷ்டை நினைவின்படி நடப்பையாகில் குஷ்டமும் கஷ்டமும் அஷ்டதரித்திரமும் நேரிட்டு வருத்தஞ்செய்யப் பட்டமும்போய் நஷ்டப்பட்டுக் கெட்டலைந்துபோவாய் துஷ்டமகனேஎன்றுவெறுத்துக்கொண்டுமந்திரி பிரதானிகளைப்பார்த்து பட்டணமெங்குந் திட்டவட்டமாய் சிங்காரிக்கச்சொல்லிக் கண்ணாடிப்பட்டமுதலிய மேற்கட்டிகளுடன் சட்டமாயமைத்து மாணிக்கத்தீபம்பிரகாசிக்கச்செய்து மகரதோரணம், வாழை, கமுகு, மாவிலை, தாழை, மலர், தாமரைமலர், பவளவடம், முத்துவடம்; ரசகுண்டுகள் தொங்கொளிவட்டம்நிலையொளிபட்டம் நிலைக்கண்ணாடிகள் இவைகளெல்லாங்கட்டி அலங்காரஞ்செய்து மாவிலை, தருப்பை, தேங்காய், வாழைப்பழம், சந்தனம் புஷ்பம்தாம்பூலம், அக்ஷதையுடன், பூரணகும்பவேதிகையமைத்துமதுபுரத்திலிருக்குஞ் சனங்களெல்லாரும் ஸ்நானஞ்செய்து ஆடையாபரண அலங்காரங்களணிந்து சுசியாகவந்து தொழும்படியாகச்செய்து மத்தளதாள வித்தடனைத்துத் தத்திமிதாவென நர்த்தனமிட்டுவரும்பரதநாட்டிய மங்கையர்களாடமிகுஞ்சுரத வீதியெங்கெங்கு நிறுத்திப்பாட வாத்தியமுதலிய ஜெயமங்கள பேரி முழக்கிவைத்து பரவஸ்துவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வந்திறங்குவதற்கு தகுதியாகிய விடுதியேற்படுத்தி அவருடன்கூடவந்த யாவர்களுக்குங் குறைவில்லாமல் குபேரசம்பத்தைப்போலச் சகல சாமான்முதலிய வஸ்துக்களும்,

அமைத்து சுயம்பாகிகளைவைத்துச் சமைத்து சந்தனபாளிதம் ஏர்ப்படுத்தி வைத்து மந்திரிபிரதானிகள் முதலாகிய மன்னவர்களும் பயணப்பட்டுப் பிரயாணபேரிமுழக்கி எனக்கு அறிக்கைபண்ணுவீர்களாகில்இரண்டுகண்ணுந்தெரியாத நான் எதிர்சென்று மேகவண்ணனாகிய கண்ணபிரானை உபசரித் தழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று பெரிய அரசன்சொல்லக்கேட்டுச்சமஸ்தமான பேருஞ் சம்மதிப்படாமல் தடுத்து ஓ ராஜராஜேஸ்வரா? பெருமாளைவைத்துக் கொண்டு திருநாள்செய்வதுபோல் தேவரீரா தகத்தினிடத்தில் பெருமையாக வைத்து நாங்களெதிர்கொண்டு போய்க்கண்டு வணங்கி அழைத்துவருகின்றோமென்று சொல்ல, இந்தவார்த்தைகளை யெல்லாங் கேட்டிருந்த துரியோதனன் தந்தையின் பாதத்திற் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து சொல்லுகின்றான்.

கேளும் என்னையாவே? தேவரீருடைய சிந்தையின்படிக்கு நானே எதிர்கொண்டுபோய் சகலவைபவங்களுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை அழைத்துவருகிறேன் என்மேல் கோபம்பண்ணவேண்டாம் எங்கோவே என்று தந்தையை வணங்கி பட்டண வலங்காரஞ்செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தான் துரியோதன மகாராஜன் அப்போதே ஒட்டகத்தின்மேற் பிரசித்த பேரிகைகட்டி வீதிவீதியாய்க்கொட்டினார்கள். இப்படிதிட்டஞ்செய்வதற்கு முன்னேதானே பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகிய கர்த்தன் வந்தானென்று தானந்தவமுதலிய சம்பிரமங்களுடன் ஆநந்தங்கொண்டு அலங்காரஞ்செய்து பனிநீர்தெளித்துச்சாந்தால்தரைமெழுகிசந்தனத்தால்கோலமிட்டு கதம்ப கஸ்தூரிகருப்பூர சுன்னங்கலந்திறைத்து மகாலட்சுமியை அலங்கரித்துவைத்தது போல் அஸ்தினபுரவீதியை அலங்கரித்து வைத்தார்கள். அதைத்துரியோதன மகாராஜன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து இரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் பற்பலமன்னவர்களும் அரசனது அற்புதப்பட்டத்துக்குரிய யானைகளுங் குதிரைகளும், இரதங்களும், அலங்காரத்துடன் அழகியதெருக்களில் இருபக்கங்களும் நெருங்கியிருக்க,பேரியாழ் சகோடயாழ் செங்கோட்டியாழ் முகவீணைசுரமண்டலி முதலிய வாத்தியங்களெல்லாமுழங்கப் பட்டுவான்கள் கட்டியம்புகழ்ந்து துதி வழங்க அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனன் அரவணைதுயின்ற அமலனை எதிர்கொண்டழைக்க எழுந்துவருங்காலையில் பொய்யுஞ் சூதும் பொறாமையுங் கொடுமையும் செய்யும பாலும்போல் நிறைந்தநெஞ்சினனாகிய வஞ்சகச் சகுனி மாமன்வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டோடிவந்து வழியில்நேரிடுந் துர்ச்சகுனம்போல் மருமகனைமறுத்துத் தடுத்து என்னருமை மருமகனாகிய அரசர்க் கரசனே! இதென்ன அநியாயம்! இதென்ன ஞாயம்! இதென்ன முறைமை! இதென்ன மரியாதை, இறைவனே! இன்னமுஞ் சின்னஞ்சிறு பிள்ளைத்தனமாகச் செய்கின்றீரோ! யோக; போக, தேவேந்திரா?மூவுலகமும் மதித்துத் துதிக்க வணங்காமுடிபொறுத்த மன்னர் மண்டலேஸ்வரா? ராஜாதிராஜ ராஜப்பிரபுடீகா ராஜ உத்தண்ட ராஜமார்த்தாண்ட ராஜதிலக ராஜபூபால ராஜ தார்த்தண்ய ராஜமூர்தண்ணிய ஜயவிஜய சங்கிராம சார்வபூமா சந்திரன்முதற் கொண்டு இன்னான்மகனின்னானென்று சிங்காசனத்திலிருந்து செங்கோல்பிடித்து நீதிசெலுத்திய மகுடாபிஷேக துரந்தரா புரந்தரா சாம்பிரதாய பூமண்டலாதி

பதியாகிய கோமானே? ஒருகுறுநிலமன்னனுககுக்கிராமத்திலிருந்துபட்டாபிஷே கமில்லாமல்ஓட்டுக்குடித்தனக் காரனுகியும்பஞ்சையாகிய பாண்டவர்கள், கெஞ்சிக்கொண்டு தூதனுப்பவந்தகொஞ்சமனிதனுகிய கிருஷ்ணனை; தேவரீர்எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவரக்கூடுமோ, உமதுசிந்தையுமிப்படித்தளருமா? சிங்கமானது நரிக்குஎதிர்கொண்டு செல்லுமா? தீங்காகியசிறியகாரியத்தைச்சிந்தித்தீரே! பெரிய அரசர்களுக்கு மரியாதையல்லவென்று அன்பினுற்சொல்லிநில்லுமென்று நிறுத்தவே, துரியோதனனுடைய எண்ணத்துக்குச் சரிப்பட்டிருந்த மாமனுடைய வார்த்தையான மணிமந்திர அவுஷதத்தை உட்கொண்டு சபா மண்டபத்துக்குத்திரும்பிவந்து தம்பிமார்முதலிய பெரியோர்களை நோக்கி நீங்கள்போய் அழைத்துவாருங்களென்று அனுப்பிவிட்டுசக்கிரதாணுகிய ஸ்ரீகிஷ்ண பகவானுக்கு விடுதி அரண்மனையும், வேண்டிய வஸ்துக்களுந் திட்டஞ்செய்து யுத்தவலிமைபெற்ற ராஜவர்க்கங்களும் பந்துஜனங்களும் வணங்கிச் சூழ்ந்திருக்க நந்தியாவர்த்த மாலையணிந்த புயாசலத்தையுடைய துரியோதனன் சிங்காதனத்திலிருந்தான்! ஜனங்கள் யாவரும் இதென்ன விபரீத காலமென்று மெய்ம்மறந்து வருந்தினர்கள். அந்தவேளையில் வீஷ்டுமாசாரியரும் துரோணுசாரியரும் அசுபத்தாமாவும் விதுரமகாராஜனும் கிருபாசாரியரும்வேதபண்டிதராகிய பெரியோர்களும், அறுபதுநூறுயிரம் மன்னர்மண்டலிகரும், நால்வகைச்சேனையும் பேரிமுதலிய பாஞ்சவாத்தியத் தொனிகளும் கணிகைமாதர்களாட்டமும் குடைகொடி ஆலவட்டமுதலிய கூட்டமும், நீங்காமலோங்கிய அஸ்தினுபுரத்தின் வீதியைவிட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை இரண்டுயோசனைதூரம் எதிர்கொண்டு - கண்டு இருகண்களுங்களித்து - இறைஞ்சிப் பணிந்து- இரண்டுபக்கத்திலு மொதுங்கி நிறைந்துநெருங்கி நின்றனர். அவ்வாறு நின்றவர்களைத் துளபமாலையணிந்த கிருஷ்ணபகவான் கிருபாநோக்க மாகப்பார்த்து சிலரைத்தழுவியும் பலரை ஆசீர்வதித்தும் சந்தோஷ முடையவராய் தன்னுடன் கூடவந்த சேனைகளும் அஸ்தினுபுரத்திலிருந்து வந்தசேனைகளும் அரசர் முதலிய யாவரும் புடைசூழ்ந்துவர சண்பகச் சோலையைவிட்டுப் பாதசாரியாய்ப் புறப்பட்டு வீஷ்டுமர், துரோணர், விதுரர் முதலியோர் கைலாகு கொடுக்க அஸ்தினுபுரத்தின் அரண்மனைவீதியில் வரும்போது அவ்வீதியின் இருபக்கங்களிலுமிருக்கிறவீடுகளைப் பார்த்து இதுயாருடையவீடு இதுயாருடையமாளிகை இதுயாருடையமாடம் இதுயாருடையஅரண்மனை இதுயாருடையமந்திரம்இது யாருடையசுபக்கிருகமென்றுகோபாலகிருஷ்ணன் கேழ்க்கும்போதுபக்கங்களிலிருப்பவர்கள், விரைந்தயோடிவந்துபகவானைப்பணிந்துஇதுஎன்னுடைய வீடு இது என்னுடையமாளிகை இதுஎன்னுடையஅரண்மனை இதுஎன்னுடையமந்திரம்இதுஎன்னுடையசுபக்கிருகம்என்று இவ்விதமாகச்சொல்லியயாவரையும் பார்த்து புன்னகைகொண்டு அப்படியா வெகுநேர்த்தி வெகு சந்தோஷமென்று வார்த்தையாடிக் கொண்டே விதுரராஜனுடையமனைக்கு நேராகவரும்போது இதுயாருடையஇருக்கையென்றுபகவான்கேட்க; பக்கத்திலிருந்தவிதுரன்; பாதங்களிற்பணிந்துஓதேவதேவா? தேவதாசார்வபூமா? சுவாமீதேவரீருடைய இருக்

கையென்று சொல்லவும், அதைக்கேட்டு கண்ணபிரான் உள்ளமகிழ்ந்து இவ்வளவுபெரியநகரத்தில் எனக்கு மொருவீடிருக்கின்றதல்லவா, என்றிராஜாதிராஜனுகிய துரியோதனன் ஏற்படுத்திய விடுதிக்குப்போகாமல் வீஷ்மர் துரோணர் முதலியபேருக்கு விடைகெடுத்தனுப்பிவிட்டு விதுரனுடைய வளவிற்புகுந்தார்.

விதுரர் துதிக்கும் கவி.

முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோத்தியோ
பன்னகா சனப்பாயலோ பச்சையாலிலையோ
சொன்னநான் மறைச்சுருதியோ கருதிநீயெய்தற்
கென்னமா தவஞ் செய் ததிச்சிறுகுடி லென்ருன்.

அக்காலத்தில் விதுரமகாராஜன், பகவானுடைய இரண்டுதிருவடிகளையும் தன் முடிமேற்பொருத்திக்கொண்டு சுவாமி? தேவரீர் திருவடிபெயர்த்தருளும்படியாய் இந்தக்குடிசையானது, என்ன தவஞ்செய்ததோ ! எந்தவிதமிழைத்ததோ!தேவரீர்!பூர்வத்தில்திருக்கண்வளர்ந்தருளியபழயபாற்கடலோ; சிரோரத்நம் பிரகாசிக்கும்ஆயிரம்பணுமகுடப்பாயலாகிய ஆதிசேஷசயனமோ! ஆலிலையோ! நான்குவேதமோ ? ஐயனே! என்னநினைந்து எழுந்தருளியதோ, இந்தச் சிறியகுடிசை என்ன தவத்தைச் செய்ததோ என்று கண்களில் நீர்சொரிய வணங்கித் துதிக்கும் விதுரனை மார்போடெடுத்தணைத்து ஓவீரராஜனே உமதுவீட்டுக்குவிருந்து வந்தேனென்று பரமாத்மாவாகியதிருமால் திருவாய் மலர்ந்தருளக்கேட்டு மூன்றுவிதமாகிய புவனங்களை யெல்லாம் உண்டருளியமுதல்வர் மும்மையிலும் எம்மை அடிமையாகவுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் விருந்துக்குச்சம்மதித்தாரென்று, ஆச்சரியப்பட்டுஆறுநூறுயிரஞ் சமையற்காரரைநோக்கி, பாகவான் முதலிய எல்லாச்சேனைகளுக்கும் அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் ஒருகொடிப்போதில் அன்னமாகவேண்டுமென்று ஆக்ஞாபித்தான். அப்போது, மாயவனுகிய கண்ணபிரான் வீரஞான விதுரனுடைய உள்ளன்பு வெளிப்படச்செய்து சதுர்ப்புஜதரிசனங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சந்தோஷங்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த விதுரமகாராஜனைப்பார்த்துச் சமையலாகிற வரைக்கும் நான்பசித்திருக்கமாட்டேன்; உனக்குச்செய்திருக்கும் போசனத்தை எனக்குப்போடுமென்றுகேட்க, உடனே தனக்குச்செய்திருந்த நொய்க்கஞ்சியைக் கொண்டுவந்து வைக்க, பகவான் திருமஞ்சனமாடி நித்திய விதிமுடித்துக்கொண்டு போசனத்துக்கு வந்தகாலையில் பொன்போன்ற வாழையிலையில் கஞ்சியை விடுத்தார்கள், அதைக்கண்ணபிரான் கரத்தால் வாரிப்புசிக்கப் போங்காலையில் விதுரமகாராஜன் நிலத்தில் விழ்ந்து சுவாமி ? அறுசுவையுண்டி சித்தமாய்க் கொண்டிருக்க தேவரீர் இந்தநொய்க்கஞ்சிக்கு எத்தனைநாள் ஏக்கமுற்றிருந்தீரோ ஐயனே? என்னை யாவரும் பழிப்பார்களே, இதுநன்மையல்லவே நாதனேயென்று அஞ்சலியஸ்தனுக விதுரன்உபசாரஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, இலையில்விடுத்த கஞ்சியானது ஒருபக்கம்வழிய அதுவழியவொட்டாமல் ஒருகரத்தினுல் இலை

யைத்தூக்கிப் பிடித்தார் இன்னொரு பக்கத்திலோடும்போது பின்னொருகரத்தால் அந்தப் பக்கத்தையுந் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார். பின்னொருபக்கம் ஓடும்போது இன்னொருகர மேற்படுத்திக்கொண்டு பிடித்தார், இன்னொரு பக்கம் நழுவும்போது அந்தபக்கத்துக்கும் ஒருகர முண்டாக்கிக்கொண்டு தலை குனிந்துவாயினாலுறுஞ்சி நாவினாற்சுவையறிந்து புசிக்குங்கண்ணபிரான் விதுரனைப்பார்த்துஓகோ அரசனே, இதைத்தானோ அற்பமானக்கஞ்சிஎன்றுஇழிவாகச்சொல்ல வந்தாய் அப்பனே! இன்றைக்குப்பருகும்படியாய்கேரிட்ட இந்தக் கஞ்சிமிகவும் போக்கியமாயிருக்கிறது. ஓ விதுராராஜனே; கேளும்பூர்வத்தில் இரணியகசிபன், இராவண கும்பகர்ணர், தந்தவக்கிர சிசுபாலர், இவர்கள்முதலியபலவான்களை யெல்லாம் வலியவடக்கிக்கொன்றபோது நான்தலை வணங்காமல் என்னிரு கரத்தினாலுங்கொன்றுபோட்டேன்; உன்னுடைய அன்பினால்வார்த்த நொய்க்கஞ்சியை அடக்கி உட்கொள்ளுவதற்கு நான்கு கரத்தையுங்கொண்டு என்சிரம்வணங்கியும், ஓடாமற்றடுக்க இன்னும்பலகரங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவே விதுரமகா ராஜனேயென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பூரித்துப்புகழ்ந்துமகிழ்ந்த காலத்தில்,புளகாங்கிதமுற்று பூதசம்பந்தமாகிய ஜனனமரணாவஸ்தையைவிட்டுநீங்கினவனைப்போலவிதுரமகாராஜன்சுயம்பாகிகள் மெய்மறந்து பரவசத்தனானன். உடனே, போஜனமாயிற்றென்றுசுயம்பாகிகள் சொல்லவேபரிமளசுகந்த மிகுந்த, குளிர்ந்த ஜலங்கொண்டுஸ்நானஞ்செய்து கஸ்தூரி, அக்ஷதை யணிந்துகொண்டு, வழிபடுகடவுளைவணங்கி, தம்பியாகிய சாத்தகியுடனிருந்து அநேகவிதமாகிய கறியமுதுகளையும் அன்னங்களையும் விருப்பத்துடன் புசித்து சம்பிரமமாக இளைப்பாறினர். இத்தன்மையாக மார்க்காயாசந்தீர்ந்துமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரைச்சாஷ்டாங்கமாகவணங்கி, திருப்பாற்கடலைக்கடந்துதேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவனாகிய ஆதிபகவானேநமதுவீட்டுக்கு விருந்தாகவந்தாரென்றுமனமுருகி,சுவாமியின்திருவடிகள் திருமுகமண்டலம் திருக்கரமென்னுஞ்செந்தாமரைமலர்களில்தனது கண்களென்னுங்கரும்வண்டை நாட்டிக்களிப்படைந்து இப்பிறப்பைநீக்கி, இனிவரும்பிறப்பையுநீக்கி, நித்திய இன்பமாகிய மோட்சவீட்டைப்பெற வழி தேடிக்கொண்ட விதுரன்; மேகவண்ணனைத்தரிசிக்குந்தோறும் கண்ணீர்ப்பெருக மண்ணில் விழுந்து பணிந்து திண்ணென வெழுந்து துள்ளிக்குதித்து? அணைப்பதத்தை சிரத்திற்தரித்துக்கொண்டு துன்பநீங்கி இன்பமோங்கித்தத்துவாமிர்தத்தை அள்ளிச்சாப்பிட்டவானகையால் இருகண்களும் இமையோடிமைமூடாமலசைவற்றுக் கண்ணபிரானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் மனம் லயித்திருந்தனன். இப்பால் கண்ணபிரானுடன் கூடவந்த வேல், வில், வாள், முதலிய ஆயுதங்களையும் வீரர்களும் ; மன்னமண்டலீகர் மந்திரிமார்முதலிய பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர், ஐம்பதுலக்ஷம் - அரசர்களும், மற்றுமுள்ள பேர்களுங்கிடைத்தற்கரிய தேவாமிர்தம்போன்ற அறுசுவையுண்டிகளையுணராமல் ஆநந்தித்தனர். அந்தச்சமயத்தில், உபய சாமரங்கள்வீச சந்திரவட்டக்குடைநிழற்றவாத்தியமுழங்க, மாணிக்கச்சிங்காசனத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்க மெய்ஞ்ஞானச்சட்டையணிந்த விதுரமகாராஜனுடைய

வீட்டில்பரவாசுதேவன், அறுசுவை யுண்டியை அன்புடன்புசித்தானென்று அகமலர்ந்து மேரு மலைக்கப் புறத்திலிருக்கும் அமுதத்தைத்தானும்புசிக்கப் போனவனைப்போல் சூரியன் மேற்றிசைக்கடலில் மூழ்கினன். அப்போது மகாரிஷிகள்முதலிய வேதப்பிராமணர்களெல்லாரும் வேதமந்திரமென்னும் வில்லினிடத்தில், அனுஷ்டிப்பதற்குக்கரத்தில் வாரிய அருக்கியசலமென்னும் பாணத்தைத்தொடுத்து விட்டபடியால் சூரியனைச்செல்ல வொட்டாமற்றடுக்கும் அரக்கரழிந்து அவர்களுடைய உதிரம்பெருகிவழிந்ததைப்போற் செவ்வானமும் அந்த அரக்கருடையகால் கரங்கள் துண்டமாய்வீழ்ந்து கிடப்பதை யொத்த பவளக்காடுகளும் விளங்கின.

அப்போது யாவருமாளிகைகளிலும் சாலைகளிலும் அநேகம் தீபங்கள் பிரகாசித்தன. அஸ்தினபுரியென்னும் அணங்கு அநேகந்தாமரைக் கண்களைத்திறந்து பார்ப்பதையொத்த இரத்ந சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் புண்ணியதேகத்தையுடைய விதுரமகாராஜன் வணங்கிப்போற்றிப் பூர்ணாநந்தப்பெருவாழ்வுடைய புண்டரீகாக்ஷனே? திருப்பாற்கடலையுஞ் சேஷசயனத்தையும் விட்டு நீங்கிவசுதேவர்மனைவியாராகிய தேவகிதேவியார் கர்ப்பத்திலுதித்து ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து உரலுடன் தவழ்ந்து மருதமரத்தையிடைந்து காளிங்கநர்த்தனம் புரிந்து காலிக்கன்றுகளுடன் திரிந்து கங்காநதியானது பொருந்தப்பெற்ற திருவடிகள் வருந்தும் படியாய் இவ்விடத்துக்குத்தேவரீர் எழுந்தருளிய காரணத்தை திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் கருணையுங்கடலாகிய தேவதேவனே, யென்று கேட்ட விதுரனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்நோக்கி பூவிதழிற் பொருந்திய சிவந்ததேனை அருந்தும் வண்டுகள் இசைகொண்டுபாடும் பூமாலையணிந்த புயங்களையுடைய விதுரனே? பூர்வத்தில் இராஜசபையிலேற் படுத்திக்கொண்டுவண்ணநாளைக்கழிக்க, சந்தோஷத்துடன் பன்னிரண்டுவருடங்காட்டிலேதிரிந்து, ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்து இப்போது நாட்டிலேவந்திருக்கின்ற பாண்டவர்களுக்குக்குருநாட்டைக்கேட்கத் தூதுவந்தோமென்று பகவான்சொல்ல, அந்தமொழியை விதுராசன்கேட்டு, வெறுப்பும்விருப்பும் இல்லாதவனாகச் சொல்லுகின்றான். மையினு நிறத்த மெய்யனே கேளும், முன்னோர்வழக்கத்தையும், முறைமைகளையும் அனுசரித்து ஆதியிற்சொல்லியிருந்தவாக்குந்தப்பாமல்வலியமனத்தினையுடைய துரியோதனன் தன்பிராணனுள்ளமட்டும் தருமராஜனுக்கு நாடுமுதலியபாகத்தைகொடுக்கப் போகிறதேயில்லை ஆனால்; அப்பாண்டவர்களுக்குரிய பாகத்தை அவனிடத்திற் பெறுவதற்கு ஒரு உபாயமுண்டு. அதென்னவென்றால் எட்டுத்திக்கும் இடிந்துசரிந்து போகும்படியாய் பேரிகைமுதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்க எதிர்த்து யுத்தகளத்திற் புகுந்து அஸ்திரங்களைச் சொரிந்து வெதிர்ந்து வெதும்பி விழுந்தழியும் காலத்தில் தேகந்துளைப்பட்டு மனம்நொந்து, புத்திவந்து ஒருவேளை நாடுகொடுப்பானோ அப்போதும், கொடானோ! நானறியேன் நாதனே? தேவரீருக்குத்தெரியாத மர்மம் என்னவிருக்கின்றது அடியேன் சொல்லுந்தரமோ வென்று விதுரமகாராஜன் மகிழ்ந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் விதுரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ விதுரமகாராஜனே? துரியோதனன்செய்த அக்கிரமங்களினால் வருந்தியிளைத்து வந்த பாண்டவர்கள் மனத்தில்குற்றங் குறைவைக்காமல், இதமான் வார்த்தைகள் சொல்லித்தூதனுப்பி நாடுகேட்டால் நல்லகாலமென்று சந்தோஷங்கொண்டு நாடுகொடுப்பதே ராஜதருமம், அதைமறுத்து நடந்தால்நாச கருமம் ஆதலால், நாளைத் தினம் துரியோதனனுடைய சபையிற்போயிருந்து, வாளைகள் பாய இளங்கமுகின் பாளைவிரிந்து தேன்பொழிந்து பெருகும், வயல்சூழ்ந்த குருநாட்டை பாண்டவர்களுக்குக்கொடுவென்றுகேட்கிறேன். அப்போது கொடுக்கச்சம்மதியானேயாகில், சமர்பூமியிலெதிர்த்து மூளையானது வாய்வழியில் வழியும்படியுத்தஞ்செய்து முடிப்போம் மயிலே, மயிலே 'ஒரு இறகு கொடுவென்றால் கொடுக்குமா' இறுத்திமிதித்துப் பிடுங்கினால் அன்றோகொடுக்கும் அதுபோல எத்தனைவிதத்தில் இதமாகப்பேசிப்பதமாகவேண்டிக்கொண்டாலும்உலோபிகளாகிய மூர்க்கர்கள்ஒருகாசும்அதிலொட்டியதூசுங் கொடுக்கமாட்டார்கள், அடித்துச்சிதைத்துவதைத்து இம்சைசெய்தால்அப்போது, கேட்டவைகளையெல்லாந் தடையில்லாமல் கொடுப்பார்கள் இது உலக இயற்கையென்றுவிதுரராஜனுக்குச்சொல்லிநல்லது எல்லாம்போதுவிடிந்தால்பார்த்துக்கொள்ளுவோம் வெகுநேரமாயிற்று, விதுரராஜனே? நீர் சயனித்துக் கொள்ளப்போமென்று செலவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டு மரகதத்தாற்செய்த, சயனவீட்டில், இரத்தின மிழைத்த கொலுசுகளினாலமைத்த வூசலில் வாசனையுடைய அன்றலர்ந்த புட்பங்களினால் நிறைந்த அம்ச தூளிகாமஞ்சத்தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளினார். விதுரராஜனானவர் இராத்திரியெல்லாம் நித்திரையில்லாமல் கஸ்துசுற்றிக்கொண்டு காவற்காரர்கள் - பறைமுழக்கிவரவும்; உருவியகத்திகளுடன் மெய்காப்பாளர் காத்திருக்கவும் - அடிக்கடிஜாக்கிரதைசெய்து கொண்டிருந்தார். அந்தக்காலத்தில் அந்தகாரமாகிய இராத்திரியானது வேசியையொத்திருந்தது. அதெப்படியென்றால் சந்திரனே முகமாகவும் மலர்ந்த செவ்வல்லிமலரோ வாயாகவும் முல்லையரும்பே பற்களாகவும் - சூரியன் மறைந்தபிற்பாடு முகிழ்த்ததாமரைமொக்குகளே-குவிந்த கைகளாகவும் வண்டினங்களே கிருபையாகவும் துரியோதனன், மனமென்னும், இருளாகிய கன்னிகையானவள், சர்வவல்லமையுமுடையலக்ஷுமிநாயகன் பாண்டவர்தூதாகவெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியால் பொழுதுவிடிவதற்குமுன்னமே இவனைவசப்படுத்திவிடவேண்டுமென்று வந்து வளைத்ததைப் போன்றதாகையால் என்க. அத்தன்மையாகியஇராத்திரியைச்சூரியன்பார்த்துஓகோமோசம்வந்ததுதுரியோதனனுடைய மனமென்னும் இருட்டாகிய பெண்ணானவள் சுவாமியைமயக்கிவசப்படுத்திக்கொள்ளுவாளாகில்தருமமுதலியதவமுங்கெட்டு பூமிபாரமுமதிகப்பட்டுப்போமென்று கருதிக்கடுங்கோபத்துடன்கறுத்த இருளாகிய திரையைக் கிழித்துக்கொண்டு அண்டம் ஒருபக்கத்தில் விண்டதென்றுசொல்லவும் எழுசமுத்திரமும் வறண்டு அதிலிருக்கும் வடவாமுகாக்கினியானது பிரகாசித்ததென்றுசொல்லவும் முகஞ்சிவந்து அநேககிரணங்களென்னுங் கரங்களை நீட்டி இருளென்னும் பொதுமகளை வெருளச்செய்து - உதயகிரியி னுச்சியினின்று விளங்கியதைப் போன்றனன். மேலும் பாண்டவரிடத்தில் பகைகொண்டிருக்குஞ்

சர்ப்பக்கொடியோனாகிய துரியோதனனிருந்தபுராதனநகரமாகிய அஸ்தினபுர
த்திலே அகிலபுவனத்திற்கும்கார்ணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் நிராயுதபாணி
யாய்த் தூதுவந்திருப்பது தெரிந்து மகரமச்சங்கள்முதலிய ஜந்துக்களையுடைய
சமுத்திரத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டு சுவாமியினுடைய சக்கரம் பிரகாசிக்குந் தன்
மையைப்போலும் கீழ்த்திசையிற் சூரியனுதயமானான். அக்காலத்தில் கங்கா
புத்திரராகிய வீஷ்மாசாரியர், துரோணாசாரியர் முதலிய பெரியோரும் மந்திரி
களும், வேதியரும், படைத்தலைவரும், சகுனியும், கன்னனும், தம்பிமார்
தொண்ணூற்றொன்பது பேரும்வந்து நிறைந்து வளைந்து சூழ்ந்திருக்கக் கிர
ணக் கூட்டங்களையுடைய பொன்னினாற்சுவர்செய்து நூறுலக்ஷம் மரகதத்தூ
ணிறுத்திக் கோமேதகத்தினாற் போதிகையமைத்துப் பவளத்தினால் உத்தரம்
போட்டு மாணிக்க வச்சிரங்களினாற் றிராவியமைத்து வைடூரியத்தால் பலகை
தைத்து முத்துவர்க்கங்களைப்பரப்பிச் சுதைதீற்றி; சிகரங்கள் வைத்து வெற்
றிக்கொடிநாட்டி, மேகமண்டல பரியந்தம் அளாவிய கொலுமண்டபத்தில்
பவளக்கால் நிறுத்தி ஆணிமுத்துக்களினால்பந்தலிட்டு எங்குஞ்சிங்கமுகமாய்த்
தங்கத்தினாற் செய்தசிங்காசனத்தில் போகதேவேந்திரனைப்போல் துரியோ
தனமகாராஜன் கொலுவீற்றிருந்தான்.

அப்போது, பட்டவர்த்தனர்களும் மகுடவர்த்தனர்களும், மன்னர் மண்
டலீகரும் எண்டிசைவேந்தரும் தன்பாதங்களில்வணங்கியகாலையில் வணங்கா
முடிபொறுத்த மன்னர் மன்னனாகிய துரியோதனராஜன் பொன்னினாற்செய்த
ஆசனங்களிலிருக்கும்படி கடைக்கண் காட்டினான். அக்காலத்தில் அரசர்முத
லியயாவரும் அவரவர்களுக்குரிய ஆசனத்திற்பொருந்தி இருந்தார்கள். அந்தச்
சமயத்தில் அந்தச்சபைநிறைந்த எல்லாருடையமுகங்களையும்பார்த்து தன்னு
டைய அகங்களிக்கவேர்த்து ஓகோ மீன்போலும் வேலேந்திய வேந்தர்களே!
நம்முடன்பகைத்து யுத்தஞ்செய்ய நினைத்துக் கறுவிக் கனைத்துப் படைகள்
சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சபாண்டவர்களுடைய ஏவலாளாய்த் தூது
வருகின்ற கன்றுமேய்க்கும் இடையனானவன் இன்று நம்முடைய கொலுக்
கூடத்துக்கு வருகின்றானாம், அவன்அப்படியே ஒருவேளைவருவானாகில் அவ
னுக்கு நீங்களெதிர்சென்றுவணங்கி வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து பந்துமித்திர
ரென்னும் முறைமையை அநுசரித்து, கலந்து உறவுகொண்டாடுவீராகில்
உடனே உங்களுடைய நாடுநகரமுதலியவற்றை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்துவ
தல்லாமலும், உங்களையும்பிடித்து விலங்கிட்டுச் சிறையில்வைத்து வருத்து
வேனென்று முறைமைமாறிய வஞ்சகனாகிய துரியோதனன் மிகவுஞ்சீறிக்
கூறினான்; அவனுடைய கோப மொழியைக்கேட்டு கோவேந்தர் யாவரும்
இதென்ன கொடுமையாகிய காலமென்று தலைகுனிந்திருந்தனர்; இத்தன்மை
யாகிய வார்த்தைகளைச்சொல்லி அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதனன் அவை
நிறைந்த அரசர்களுடனிருக்கையில் வெள்ளைமேனியனாகிய பலபத்திரனுக்
குப் பின்பிறந்த கரியமேனியையுடைய கண்ணபிரான் இரவிற்குவிந்த செந்
தாமரைமலர் இரவியைக்கண்டு மலர்ந்ததைப்போல் நித்திரைநீங்கிப் பிரகாசம்
பொருந்திய கண்கள்மலர்ந்து உதயத்திலெழுந்து பனிநீர்கலந்த தண்ணீரில்

ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியகருமங்களை முடித்து மணங்கொண்ட மலர்களைக் கொண்டு தேவதாராதனை முடித்து சூரியநமஸ்காரஞ்செய்து அலங்காரச்சாலையில்வந்து ஆடை ஆபரணம் அணிமணிப்பூண்முதலிய ஆர கேயூரமணிகுண்டல கிரீடமுந்தரித்து நெற்றியிற் கஸ்தூரித்திலகந்தீட்டி சாத்தகிமுதலியபேர்களுந் தன்னைச்சூழ்ந்துவரத் தாவிநடக்கும் பரிபூட்டிய தேரோறிக்கொண்டு கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டிருக்குந் துரியோதனனுடைய சபைக்கு இசையையுடைய புள்ளாங்குழலைக்கைக்கொண்ட எல்லாவல்லமையுங்கண்ட ஸ்ரீ கண்ணபிரான், அடிமேலடிவைத்து எழுந்தருளியகாலத்தில் வீஷ்மாசாரியரும் துரோணாசாரியரும், அசுவத்தாமாவும் நீதியைப் பிரக்கியாதியாய்த்தரித்த விதுரமகாராஜனும் மற்ற அரசர்களும் எதிர்கொண்டெழுந்துவந்து சிவந்த திருவடியில் தொழுந்தன்மையுடன் விழுந்துவணங்கினர். அப்போது கன்னமகாராஜனுந் தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டிருந்தான்; சகுனி துரியோதனனுடைய கட்டளையினால் உள்ளமழன்று சுவாமியின் பாதங்களைக் கருத்திற் கருதிக்கொண்டிருந்தான்; இவைகளையெல்லாந் தமதுள்ளத்திற் றெரிந்துகொண்டுவருகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு எதிரிலிருந்தவர்கள் பாதபூசை முதலியன பண்ணி உபசரித்திட்ட சிங்காசனத்தின்மேல் துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுஞ்; சாத்தகியும் எந்தழுருளியிருந்தார்கள், அந்தவேளையில்முன்னேவழியிற்கண்டுபேசிப்பின்னால்சபைக்குவருகின்றோமென்றுசென்ற நாரதர் கண்ணுவர் ஜமதக்கினி என்னு மூன்று ரிஷிகளும் சுவாமியினுடைய திருஷ்டிக்கு நேராகவந்து அவருடைய அநுக்கிரகத்தினால் இராஜசபைக்கு வந்தார்கள்- அவர்களைக்கண்டு வேதப்பிராமணர்களெழுந்திருந்து அர்க்ய பாத்திய ஆசமன்ய வஸ்திராபரண சந்தனாக்ஷதை புஷ்ப தாம்பூல தூபதீப நைவேத்திய மந்திரங்களினால்பூசித்துப்பூச்சியமுள்ள ஆசனங்களிற்பொருந்தச் செய்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் இருந்தபின் கோவர்த்தனகிரியைக்குடையாக வெடுத்துக் கன்மாரியைத்தடுத்தருளிய காயாம்பூவண்ணன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தைநோக்காமல் வேறொருதிசையில் முகந்திருப்பிக்கொண்டு நேற்றைப்பொழுது இம்மாநகரத்தில் வந்திருந்தும் எனக்கெதிரிலே வாராமல் நானமைத்துவைத்த விடுதியில் வந்திறங்காமல் என்னையிகழ்ந்து இவ்விதுரன் வீட்டிலே போயிறங்கிய காரணமென்ன? முன்னே இதனைச்சொல்லிப் பின்னே பேசவேண்டியதைப்பேசலாமென்று சர்ப்பக்கொடிதரித்த துரியோதன மகாராஜன் கேட்க, அந்தவார்த்தைகளைக்கேட்டு புன்னகையுடையவராய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதற்கெதிர்மொழி சொல்லுகின்றார்! ஓ நந்தியாவட்டமாலையணிந்த நராதிபனே கேள்! நீவேறென்றும் நாம்வேறென்றும் நம்மிருவரிலொரு பேதமுமில்லை, இது உன்வீடு அது அவன்வீடு என்கிறபேதம் எள்ளத்தனையாகிலும் நானினைத்தாலல்லவோ சொல்லலாம்; அப்படி நானொன்றும் பேத நினைத்ததேயில்லை, எமது மனமகிழ்ச்சியாய் உமது அரண்மனைக்கு வரும்போது மின்னலைப்போலும்பிரகாசிக்கும் வில்லையுடைய விதுரராஜன் எதிரில் வந்து வணங்கி எமக்குவிருந்து சொன்னான், அதைத்தள்ளக்கூடாமையாலும் பஞ்சவர் சொல்லியனுப்பிய சொல்லைச்சொல்லவந்த ஒரு தூதனாதலாலும்

யான் உன்னுடையவீட்டில் வந்திறங்கி நீயுபசரித்திடும் இனிமையுள்ள ஷட்ருசி கூடிய அன்னத்தைப்புசித்து உன்னோடே வெதிரேகமாய் விவரங்களைப்பேசி வெறுக்க நினைப்பது தருமநீதியல்லவே, சர்ப்பக்கொடியைத்தரித்த துரியோதனனே! விவேகத்தையுடைய மந்திரிகளாயிருந்து அரசாட்சியை அழித்தாலும், பெரியோர்கள்சொல்லும் புத்திவிசேஷங்களை மறுத்தாலும், ஒருவர்செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும், ஒருவருடைய வாழ்மனையிலுண்டுபின்னே அவருடன் பகைத்து யுத்தஞ்செய்யநினைத்தாலும், ஆசந்திரார்க்கபரியந்தம் இவர்கள் தாம் கொடிய நாகவட்டத்தில் வருந்திக்கொண்டிருப்பவர்களென்று குளிர்ச்சிபொருந்திய பொற்றாமரைமலரிற் பிறந்தருளிய மகாலட்சுமிக்கு மணவாளனாகிய மாயோன் இப்படியாகிய தருமங்களையெடுத்துச் சொல்ல நாதனாகிய நாயகன் முகத்துக்கு நேராகத்திரும்பி இரண்டுகண்ணுங்களிக்க திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி மிகவுங்குலுங்கநகைத்து ஐயோ பாவம்! ஐவருக்குத்தூதாகிவந்த அவசரத்தைச் சொல்லுமென்று இராசாதிராசனாகிய அரவக்கொடியோன் கேட்க, வேதங்கள் மணக்குந்தாமரைமலராகிய திருநாபியையும் கீதங்களுடன் வண்டுகள் பாடுந் துளபமாலையையுமுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் வேணுநாதஞ் செய்யுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி ஓ திரிதராட்டிர மகாராஜனுடைய செல்வக் குமாரனே! கேள், உன் சகோதரராகிய பாண்டவர்கள் சூதாடியதினாலே ஐஸ்வரியமுதலாகிய அரசாட்சியை யிழந்து சொல்லிய வார்த்தைகள் வழுவாமற் காட்டிற்சென்று யாதொரு ஆதரவுமற்ற அன்னியர்களென்று சொல்லும்படி வருந்திநொந்து வெய்யிலும் வெப்பமும்மிகுந்து வாசஞ்செய்யுங்கானகத்திற் றிரிந்து குறித்தனுப்பிய தவணைநாளைத் தீங்கில்லாமல் கழித்து தெய்வச்செயலால் திரும்பிவந்தனர். அவர்களுக்கு சொற்றவறாத குற்றமற்ற குருகுலத்திற் பிறந்த கோவே! ஆதியிற்சொன்னபடி அவர்களுக்குரியபூமியை நன்மையாகிய சிநேகத்துடன் கொடுக்கவேண்டும். நீங்கள் இருவரும் ஒருகுலத்திற்பிறந்த உரிமையையுடையவர்களாதலினால் உனக்குள்ளசொந்தம்அவர்களுக்குமுண்டு அவர்களுக்குள்ள சொந்தம் உனக்குமுண்டு; ஆகையால் ஒருவருக்கொருவர் மனநோக்காடில்லாமல் சிநேகித்து அவர்களுக்குரிமையுடைய நாட்டில் உனக்கிஷ்டமுள்ள சிலநாடுகொடுத்து அவர்களுடன் கூடிவாழ்வையேயானால் நல்ல சத்தியகுணநெறியுள்ள சத்பாத்திரனென்று சகல மன்னவருஞ் சிநேகித்து நாள்தோறும் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அப்படிசெய்யாமல் மறுத்தியேயானால் பழியும்பாவமும் ஒழியாமல் வளரும்படியாகப் பலரும்பழிப்பதற்கிடங்கொள்ளுமல்லாமல் தருமமும் கீர்த்தியும் சௌரியமும் சந்திரக்குலத்தின்றன்மையும் தழைத்து விளங்கமாட்டாது. அதுவுமக்கு நன்மையுமல்லவென்றான். இவ்வாறு பகவான் சொல்லவே எதிரிலிருந்த துரியோதனமகாராசன் படபடத்துக் கடுகடுத்து மிகவுஞ்சீறிச் சொல்லுகின்றான். கலகத்திற்கு முனையாகிய கண்ணனே! கேள், ஆதிநாளையிற் சொக்கட்டானாடித் தங்களுரிமைகளையெல்லா மிழந்து எங்களைப்புகழ்ந்து காட்டிற்போய்விட்ட புனிதராகிய ஐவர்களுக்கு நாட்டையும் நகரத்தையும்வாங்கிக்கொடுத்து ஒருமைப்பாட்டைச்செய்து வைக்கவேண்டுமென்று சாட்டையில்லாப்பம்பரமாட்டத்தகுந்த

நீ சொல்லியதந்திரவார்த்தைகளை நம்பிவந்திருக்கும் அந்தவம்பர்களைப்போலே என்னையும் இலேசாக நினைத்துக்கொண்டு உபாயப்பேச்சினால் ஏமாற்றலாமென்று எண்ணிவந்திருக்கின்றாய். உன்பேச்சை நம்பும் ஐவர்களைப்போல நம்புவதற்கு நானும் பயித்தியக்காரனல்லன், உமது தந்திரம் என்னிடத்திற்சாயமாட்டாது, அவர்கள் இன்னமுங் காடேகதியாய்த்திரிந்து காலங்கழிப்பதுவே நல்ல காரியம், அதைவிட்டுப் பேராசைகொள்ளுவது அகாரியம், இதன்றியும் சகல மன்னர்களும் பழிப்பார்களென்று எனக்கொரு பூச்சிகாட்டவந்தாய், அடடா இந்தப்பூச்சிக்கு நான் பயப்படுவேனாகில் இன்னமெத்தனை பூச்சிகள் புறப்படும், பேய்ச்சிமுலையுண்ட பெரும்பூச்சியே! குள்ளநரிமிரட்டாக மிரட்டவந்த கோபாலா! என்னை நீ வெறுத்துக்கொண்டால் தானென்ன? இவ்வுலகிலுள்ள அரசர்களெல்லாரும் திகைத்தால்தானென்ன? பலவாறாக நினைத்தால்தானென்ன? எனக்குப் பின்னாற்போய்ச் சிரித்தால்தானென்ன? சத்தியவசனந் தப்பினானென்று சாற்றினால்தானென்ன? தேவர்கள் நிந்தித்தால் தானென்ன? மாலையணிந்த மார்பினராகிய வஞ்சகநெஞ்சுடைய பஞ்சபாண்டவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் என்னுடனெதிர்த்து வெவ்விய யுத்தஞ்செய்தால் தானென்ன? இன்னும் எப்படிப்பட்ட காரியங்களை எவர்கள்செய்தாலும் எவர்கள்வைதாலும் என்னென்ன வுபாயம்பண்ணினாலும் உன்னுடைய எண்ணமும் பாண்டவர்களினிச்சையும் இன்றுமுதலென்றென்றைக்கும் இல்லாதழியும்படி இக்குருபூமியிலே ஒரு ஈயிருக்கும் அவ்வளவு இடமானாலும் இனிகொடுக்கமாட்டேன், இவைகளுக்கெல்லாம் நானொருக்காலுங் கலங்கமாட்டேனென்று சப்தமேகத்தின் முழக்கத்தைப்போலிரைந்து கடுங்கோபத்துடன் சொல்லிமுடித்தான். இவ்வாறு அவன்சொல்ல, அப்போது ஸ்ரீகண்ணபிரான் நகைத்து கீழ்க்கண்ணினால் சபையிலிருக்கப்பட்ட சகலரையும்பார்த்து ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் ஊமைபோலிருக்கும் வீஷ்மர் முதலிய மேலோர்களையுநோக்கி உங்களெல்லோருக்கும் இந்தத் துரியோதனமகாராஜன் சொல்லியவார்த்தை சம்மதந்தானா சொல்லுங்கள்; குலமுறை தலைமுறையறிந்த புத்திமான்களே! யென்று வினவி பெரிய அரசனாகிய திரிதராட்டிரனைப்பார்த்து மகாராஜாவே! கேளும், இப்பூமிக்குச் சுதந்தரமாகிய பெரிய அரசன், நீராகையால் உமது பிள்ளையின் வார்த்தையையும் என்வார்த்தையையும் கேட்டீரே, இதற்கு மறுமொழிநீர்தான் சொல்லவேண்டும், இன்னொருவர் சொல்லக்கூடாது, நல்லதென்று சொன்னாலும்அது நடவாது; இதனால் கீர்த்திவந்தாலும் அபகீர்த்திவந்தாலும் உம்மைச் சாருமேயல்லாமல்மற்றொருவரையுஞ் சாராதுமேலும்உமதுதம்பியாகியபாண்டு மகாராஜன் இந்தஜந்துபிள்ளைகளையுங் குந்திதேவியையுங் காட்டிலேவிட்டு இறந்துபோனான், உடனே அவர்களையழைப்பித்துத் தனுர்வேதமுதலிய யாவுங் கற்பித்து இளவரசுபட்டமுங்கொடுத்த பெரியதந்தையாகிய நீரே மறுபடியுங் காட்டுக்குப்போகும்படி சஞ்சயனிடத்தில்மனமொப்பிச்சொல்லியனுப்பியதே ஆச்சரியம், ஐயோ! உமது மனம் இப்படி கறுக்குமென் றெவர்களுக்குத்தெரியாதே, இதன்றியும் உமது மூத்தகுமாரனாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களைப் படுத்தியபாடுகளையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்போலும், ஐயோபாவம்பெரிய

வயதாகையால் உமக்குஞாபகம் வரும்படியாய்ச் சிலசங்கதிகளைச்சொல்லு கிறேன், கேளும் நூற்றைந்துபிள்ளைகளுஞ் சிறுபிள்ளைகளாய்மருவிவிளையாடிக் கொண்டு வளர்ந்துவந்தனர். அக்காலத்தில் மித்திரபேத நினைப்பினால் துரியோதனன் வீமசேனனுக்கு அன்னத்தில் விஷமிட்டான்; பாம்புகளைக்கொண்டு கடிப்பிக்கச்செய்தான்; கங்கையில் வசிநாட்டிவைத்தான்; இன்னும் பற்பலதீங்குகளைச்செய்தும் அவன் மடியாததனால் ஐவரொன்னுஞ்செடியை அடியோடழித்துவிட வேண்டுமென்றுகருதிக் கண்ணில்லாத உன்னைக்கொண்டே பாண்டவரைக் காசிநகரம்போகும்படிசெய்து அரக்கு மெழுக்கு அழிஞ்சிலினால் அரண்மனை கட்டிவைத்து அதில் தாயையும் பிள்ளைகளையுங் குடியேற்றி நெருப்பிட நினைத்தான்; 'நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வந்தானொன்று நினைத்தது' என்பதைப்போல் அந்தவீடுமெரிந்து இடிந்து அதிலிருந்த புரோசனனுங்கரிந்துமடிந்து போக இவர்கள் தப்பிப்பிழைத்து இடும்பாசுரனையும் பகாசுரனையுங்கொன்று வேத்திரகீயத்தில் பிராமணரூபத்துடனின்று பாஞ்சாலதேயஞ்சென்று மச்சேந்திரத்தை யறுத்து வேந்தரை வென்று பாஞ்சாலியை மணம்புரிந்துக்கொண்டு உன்னுதவியினால் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்து அரசுபுரிந்து இராசசூயயாக முடித்து உலகினிற்றோன்றி மற்றோருங்கீர்த்திபடித்து வெற்றிக்கொடிபிடித்து ஜயபேரிகை யடித்துப்புகழ வாழ்ந்துகொணடிருந்தனர். அவரைஅஸ்தினபுரத்துக்கு வரவழைத்து மாயச்சூதினால் மாநிலத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு துரோபதையைத் துகிலையுரிந்து ; பன்னிரண்டுவருடம் பாண்டவர்களைக் காட்டுக்கனுப்பிவிட்டு பந்துமித்திரர்களுடன் குடைகவியப் பாராண்டு வந்தான். துரியோதனன் அந்த மட்டிலும் விட்டுவிடாமல் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்றே நினைத்து தூருவாசருக்கு விருந்திட்டு மகிழச்செய்து வனத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களிடத்தில் இப்படிவிருந்து புசிக்கவேண்டுமென்று வரம்பெற்றுக்கொண்டும் அனுப்பிவைத்தான். காளமாமுநியைக்கொண்டு மாரணயாகஞ் செய்வித்து அதிலெழுந்த மகாபிரசண்டபூதத்தையனுப்பி ஐவர்களைக்கொன்று வாவென்றனுப்ப, அந்தப்பூதம் பிரேதமாகிய பாண்டவர்களைப்பார்த்து விட்டுத்திரும்பிவந்து தன்னையனுப்பிய தவமுனிவனை வாயிற்போட்டுக்கொள்ள அப்பிரமத்திதோஷந் தன்னைச் சாரும்படியும் பண்ணிக்கொண்டான்; இனி ஆயிரம்வார்த்தை யென்னத்துக்கு ? உலகிலுள்ள வஞ்சனையாகிய துரோகத்தைக்கொண்டு தன்னாலானமட்டும் பாண்டவர்க ளிறப்பார்களென்று பார்த்துவிட்டான்; பாண்டவர்கள் எதினாலேயும் இறக்காமல் உம்முடைய கருணையினாலும் தெய்வவல்லமையினாலும் அவர்களுடைய சத்திய சவுச ஆசாரங்களினாலும் யாவர்களுக்கும் நன்னெறிமிகுதியாகவுடைய விசிதராகையினாலும் இத்தனைப் பொல்லாங்குக்கும் இடமாகாமற் றப்பிப்பிழைத்தார்கள்; இவர்கள்கூறிவிட்ட தவணைப்பிரகாரம் பன்னிரண்டாண்டுங் காட்டிற்கழித்து ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமுந்தொலைத்து நாட்டிலும்வந்து நம்மையடுத்துத் தூதுவிடுத்து நாடுகேட்டனுப்பினர். அவர்களுக்குப் பாதிநாடாவது பாதிக்குப்பாதியாவது உங்கள் மனத்துக்குச் சம்மதியாய் ஏதாவது ஒரு ஊராவதுகொடுத்து அவர்களை யாதரித்து சந்துருஷ்டிப்படுத்தினால் உங்களுடைய வமிசமும் புத்திர

மித்திர களத்திராதிகளும் சுகப்பட்டு வாழ்வீர்கள். அல்லவென்றுவலிமை பேசினால் சத்துருக்களின் ஆயுதக்காயத்தை ஆபரணமாகவணிந்த மார்பினையுடைய வீமசேனன் விஜயன்முதலியவர்களால கண்ணீர்ததும்பி கால்சாய்ந்தோடி வெந்நுவெதும்பிவிரிந்து போவீர்கள். அவர்களுக்கீடாகியபேர்யாருமில்லை, துரியோதனாதியர் சொற்சோர்ந்தார்கள்; அதனால் ஐவர் வந்துவிழுந்து அடித்து நாசப்படுத்தி அகண்டசாம்பிராச்சியமுங் கைக்கொண்டார்களென்று அவர்களுக்குப் பிரதிஷ்டையும்உங்களுக்கு அப்பிரதிட்டையுமுண்டாகும், மேலும்நான் அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் சமமாகிய பாத்தியஸ்தனாகையாலும், பாண்டவர்களின் வீரப்பிரதாபமெய்மை முதலிய தருமங்களை அறிந்திருக்கின்றவனாகையாலும், உங்களைச்செவ்வைப்படுத்தும் பொருட்டு இவ்வளவுதூரம்வந்து உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டிய உறுதிமொழிகளையுஞ் சொன்னேன்; அதேதெனெனில் இருதிறத்தவர்களுடைய காரியங்கள்யாவுந் தெரிந்திருந்தும்நடக்கப்போகிற செய்கைகளும்எண்ணங்களும்உணர்ந்திருந்தும் ஒருவார்த்தை முன்னாடிச் சொல்லலாகாதா? இருவரையும் ராசிபண்ணிவைக்கலாகாதா? கிருஷ்ணனென்று வெறுத்துக் கொள்வீர்கள். அன்றியும் தெரிந்தும் தெரியாமலிருப்பவர்களுக்கு அச்சங்கதிதெரிந்த உரியவர்கள்முன்னே தெரிவிக்கவேண்டும். அப்படித் தானறிந்தமாத்திரந் தெரிவிக்காவிட்டால் அவர்கள் கோத்திர சத்துருவென்றும் கொடியபாவிகளென்றும் தருமசாஸ்திரங்களிற் குறித்திருக்கின்றமையால் பாவத்திற்கும்நரகத்திற்கும்பயந்து அக்கறையாகச்சொன்னேன். பின்னுஞ்செவிகொடுமென்று ஸ்ரீகண்ணபிரான்சொல்லுகின்றான். உமது தம்பி பிள்ளைகள் உன்சொல்லைக்கடக்கவறியார்கள், இப்படிப்பட்டதுன்பத்திலேயும பெரியதந்தை மொழியென்று பேசினால் சத்தியமொழியாகத் தலைமேற்கொள்ளுகிறார்கள், உலகமெல்லாம் வெற்றிக்கொண்டு இராஜசூயயாகமுஞ்செய்து சந்திரகுலத்துக்குப் பெருமையும் புகழும் இந்திரன்போலொத்த உனக்கு அழகும் அருமையும் சம்பாதித்தனர். அந்தப்பிள்ளைகள்மேல் சந்தோஷப்படாமல், பெருமையும்புகலழயும்போக்கடிக்கும் இப்பிள்ளைகளின்மேல் இச்சைவைத்து அவர்களுக்குக்கொச்சைகளைச்செய்ய உமதுமனம் ஒப்பியிருந்ததல்லவா, இப்போது இந்த இருதிறப் பிள்ளைகளையும் இரண்டு கண்களாகப்பார்த்து இஷ்டமுடன் நடப்பிப்பது உமதுகடன் உம்முடைய குலநட்டமில்லாமல் தாயபாகத்தை தம் பிள்ளைகளுக்குக்கொடுத்து தமதுடைய பாகத்தை நூறு பிள்ளைகளுக்குங்கொடுத்து சந்துருஷ்டியாய்ப்பொருந்தி வாழச்செய்வதைவிட வேறொருபொருளுமில்லை, பூமியிற் புகழுமில்லை, இதைவிடுத்து இந்த மண்ணாசைகொண்டு யுத்தம் பண்ணினால் யார்சாவார்களோ! யார்பிழைப்பார்களோ! தெரியாது; யார்செத்தாலும் யார்பிழைத்தாலும் துக்கமுஞ் சுகமும் பெற்றதந்தையாகிய உம்மைச் சாருமல்லாமல் மற்றொருவரைச்சாராது; உம்மிடத்தில் இருக்கும் வீராதிவீர வீரப்பிரபல அரசர்கள்யாவரும் நாளைவிளையும் விநயமறியாமல் ஒச்சன் கைவாளுக்குள் அகப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டி தன்றலைபோவதையுணராமல் தழையைக்கண்டு சந்தோஷப்படுந் தன்மையைப்போல் மகிழ்ந்து எமன்வந்தாலும் மற்றெவன் வந்தாலும் போய்விழுந்து பொருகின்றோம்;

வென்று ஜயங்கொண்டு வருகின்றோமென்று இருந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு வாய்ச்சுளுவாய் வீரமாகப்பேசுவார்கள், அதெப்போதுதெரியுமென்றால் 'மூன்றூங்கட்டு அவிழ்க்கும்போதுதெரியும்' என்பதுபோல் சத்துருவைச் சமீபத்திற் காணும்போது தங்களைத்தாங்கள் மறந்தும் தொண்டைமண்டை திறந்தும் இறந்தும்போங்காலத்தில் உங்களுக்குத்தெரியும் இப்போது எங்களுக்குந்தெரியாது, அப்படிப்பட்ட வீரபராக்கிரமங்களையுடைய வீரர்கள் பேச்சை நம்பிப் பாண்டவர்களைப் பகைகொண்டு மேதினியையும் செல்வத்தையும் விருதாவிவிழக்கப் போகிறீர்கள். வாய்ப்புஷ்டியின்வார்த்தை கைப்புஷ்டிக்குநிற்குமோ! ஐயா நான் சொல்லுமொழி நாராசம்போலிருந்தாலும் இனிக்கொஞ்சநாளையில் பாண்டவர்களின் மிஞ்சிய சங்கதியை தஞ்சந்தஞ்சமென்று நீங்களே அஞ்சியறியப்போகிறீர்கள். வஞ்சனையில்லாத வார்த்தையாடும் மன்னனே! நான் உபலாவியத்தை விட்டுப்புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தை நோக்கி உம்மிடத்துக்கு தூதுவரும்போது அப்பாண்டவர்கள்பணிந்து சொல்லிய பக்ஷத்தைக்கேளும், ஐயா எங்கள் பாட்டனார் வீஷ்மாசாரியருக்கும் தனுர்வேத ஆசாரியர்களுக்கும்நேசமுள்ள பெரியதந்தைக்கும் விதுரர்முதலிய பெரியோர்களுக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்சொல்லி சகோதரர்முதலிய உரியோர்களுக்கும் தகுந்த வந்தனைவழிபாடுகளையுஞ்சாற்றி மிகுந்த வருத்தமடைந்த எங்களுக்கு ஆதியிற் பிரித்துக்கொண்ட அரசாக்ஷியைக் கொடுத்தாலுஞ்சரி, அல்லது அவர்களுக்குச்சம்மதமாகிய நாடுகொடுத்தாலுஞ் சரி, அவர்கள் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு வாரும், எப்போதும் நாங்கள் எங்கள் தந்தையினுடைய பக்ஷவார்த்தையைக் கடந்து நடவோம், ஒருவேளை இதுதான் சமயமென்று காட்டுக்குப் போகச்சொன்னால் அதுமாத்திரம் ஒப்பமாட்டோம், ஆனால் எதுவுங்கொடுப்பதில்லை, யுத்தத்திற்கு வருகிறோமென்று இசைவார்களாகில் எங்களுக்கும் ஆபிரத்தெட்டண்டமும் ஆளும்படியாகிய சந்தோஷம் நீர் உடனே அந்தயுத்தவார்த்தைகளை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு வீரகண்டாமணிதரித்திருக்கும் வேந்தர்கள் முன்னும் சாந்தர்களாகிய மேலோர்கள் முன்னும் திரிதராட்டிரமகாராஜனுக்குத் தெரிவித்து அவர்சொல்லும் வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு சகலருமறியச் சாக்ஷிமுன்பாகத் துரியோதனனதியரிடத்தில் உறுதிபெற்றுக்கொண்டு காலதாமிசமில்லாமல் கதுமெனவரவேண்டும் என்றே விடைகொடுத்தனுப்பவந்தேன், நான் என்னுள்ளேயிருந்த எவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னேன், இனிமேல் இவைகளையெல்லாம் யோசித்து மேல்நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் நிதானித்துத்தாயபாகங்கொடுப்பதும்கொடுக்கக்கூடாதென்று மறுப்பதும் சண்டைக்கு வருவதும் அந்தச்சண்டை இன்னதினத்திற் றொடங்குவதென்பதுந் தெரியப்படுத்துவீராகில் 'பார்ப்பாத்தியம்மா மாவேந்துது பார்த்துக்கொள்' என்னும் பழமொழிபோலே சீக்கிரஞ்சென்று செய்தியிதுவென்று பாண்டவர்களுக்குத் தெரியச்செய்துவிடுவேன், வீணாகவாழ்நாளைப் போக்கடித்துக் கொண்டிருப்பதில் இலாபமென்னை? சொல்லுங்களென்று பகவான்கேட்க, இந்தவார்த்தைகளையெல்லாங்கேட்டிருந்த திரிதராட்டிரமகாராசன் பெருமூச்சுவிட்டுப் பிரலாபித்துத் தாமரையுந்தியையுடைய சர்வலோக

சாண்யனைநோக்கி என்னருமைமருமகனே! நீயுரைத்த மொழிகளெல்லாம் நிசமே; நிசமே? நானென்னசெய்வேன்; 'எறிவார் கையிற்கொடுத்த கல்லைப்போல் என்னரசாக்ஷியை பசகளிடத்திற் கொடுத்துவிட்டு நான் பரதவித்துப் பல்லைக்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன், என்னிடத்தில் நாடுநகரமிருக்குமாகில் என்றம்பி பிள்ளைகளுக்குக் கொஞ்சமேனும் வஞ்சனைசெய்வேனோ; இனியாயினும் நீ நன்றாயோசிக்கக்கடவை 'காசில்லாத வெறுங்கையையுடையவன் முழம்போடமோப்போல்' ஐவருடன் விசுவாசநேசமாயிருக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கின்றது ; அப்படியிருந்தாலும் என் வார்த்தையை என் பிள்ளைகள் எடுத்தெறிந்து விடுகிறார்களே, என்னசெய்வேன். இந்திரனுலகுக்கொப்பாகிய இந்தச் சந்திர வமிசந் தழைக்கும் படியாகயோசித்து நீயே சந்து செய்து வைக்கவேண்டும். நீ தயைசெய்து எனக்குச் சொன்ன சங்கதி யாவற்றையுந் துரியோதனனிடத்திலே தெரிவித்தால் உனது வார்த்தையை ஒருக்காலுந் தள்ளான், உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளான், நீயே சொல்லவுந் தண்டிக்கவுங் கண்டிக்கவும் திட்டவும் வெட்டவும் பொருத்திவைக்கவுந் திருத்திவைக்கவும் சகல சுதந்தரமும் உனக்குண்டு, நீயே இவ்விடத்துக்கு வந்தமட்டும் என் துன்பத்தை நீக்கி என்னைக்கடைத்தேறச்செய்வாய் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டுத் தேவாதிதேவனாகிய சக்கரதரன் துரியோதனனைப் பார்த்து நீதிவசனங்கள் சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஓ! பேரும் பிரக்கியாதியுமுடைய பூமண்டலாதிபதியே! உத்தமராகிய பெரியோர்முதலிய உன்றந்தையும்பேசிய வாக்கியங்களையெல்லாங் கேட்டாயல்லவா? இப்போது நான் சொல்லுவதையுங் கேள்! பிரதாபசாலியாகிய விசயன் கயிலாசபதியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரமுதலிய வரங்களையும்பெற்று தேவேந்திரன் எதிர்கொண்டழைக்கத் தெய்வலோகத்திற்போய் இந்திராணி யுபசரிக்கத் தெவிட்டாவமிர்தம்புசித்து காலகேயர்முதலிய வரக்கரைப் பாசுபதாஸ்திரத்தாற் காய்ந்து இந்திரலோகத்தில் கிரீடம் பெற்று கீர்த்திகொண்டிருக்கிறான், அவனுடைய கெடிவீர கர்மங்களையும் வீமசேனனுடைய திடகாத்திர பராக்கிரமத்தையும் மற்றவர்களின் மனோதிடத்தையும் அறிந்திருக்கின்றாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியவான்கள் இப்படிப்பட்ட குலத்திற்பிறந்து உனக்குச்சகோதரர்களாகிக் காட்டிலிருந்து கண் கலக்கப்படவும் நீ நாட்டிலிருந்து சவுக்கியநலத்தைப்பெறுவதும் ஞாயமன்றே. பார்ப்பவர் கேட்பவர்களுக்கும் அழகன்றே. மேலும் உங்களிருதிறத்தாரில் நிறைவுங்குறைவு நேரிட்டால் ஒருவருக்கொருவர் சகித்துக்கொண்டு தருமவிரோத மில்லாமல் பெரியோர்கள் சொல்லும் வாக்கியங்களைச் சிரமேற்கொண்டு பழுதுவாராமல் இருவரும் ஒருமைப்பட்டு வாழ்வீர்களாகில் உமது சகோதரர்கள்முதலிய சுற்றத்தார் புத்திர மித்திரர் முதலாகிய வெகு ஜனங்களும் சுகமாகவிருந்து பிழைக்கலாம், பரராஜரும் பயந்து மதிப்பினையுடையவர்களாய்ப் புகழ்ந்து வாழ்வார்கள். இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், இரண்டுக்கும் இலாபமாயிருக்கும். ஆசந்திரார்க்க பரியந்தம் இகழ்ச்சியில்லாப் புகழ்ச்சி யுண்டாமென்றான். இப்படி பகவான் சொல்ல அதைக்கேட்டிருந்த

திரிதராட்டிரன் சிந்தைகளித்து மைந்தனைப்பார்த்து, அப்பா! நந்தநந்தனனுரைத்த இந்தவார்த்தை உன்னைவிந்தையாகச்சுகப்படுத்தும், அதற்காகவே இந்த அஸ்தினபுரத்தில் அரசர்சபைக்குவந்தது, அப்படிவந்தபோதினும்தான் வந்தகாரியத்தை ஆம் அல்லவென்று பார்த்துக்கொண்டு போகாமல் உன்னுடைய கோபதாபத்திற்கு முடன்பட்டு இவ்வளவு புத்தி கூறினர், இவரைப்போல் யார்சொல்லப்போகிறார்கள்; தம்பி ஆகையால் இவருடைய மொழியே வேதம் இவரே தரும ஸ்வரூபி; இவரால் உன் குலமும்வாழ்வுந் தழைக்கும், குறைவில்லாப் பாக்கியமுஞ்செழிக்கும், இந்தக் கிருஷ்ணபகவானுடைய இஷ்டப்படி உனக்குத் தோன்றிய நாட்டை ஐவர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களும் நீங்களும் தாழ்வில்லாமல் வாழ்வதேவாழ்வு, அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இனி வருவதெல்லாந்தாழ்வு; மேலும் தருமராஜன் உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதிவாற்சல்யங்களைப்போல் என்னிடத்திலில்லையே, அடாசுதனே! அப்படிப்பட்ட அண்ணனை யிழந்து அன்னியர்களைப் புகழ்ந்து ஆபத்தாளாயெண்ணிக் கலந்துகொண்டிருப்பது காரியமல்லவே, 'தன்னைப்பெற்றதாய் தவிட்டுக்கலைய பொன்னைச் செலவழித்துப் பூரிகொடுத்தான் பிள்ளை' என்பது போல் பெருமை பெறும்படி பிறரைத்தழுவி அவர்களை யுபசரிப்பதினால் ஆவதென்ன? இப்பொழுதும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் பெரியவர்களும் தந்தையாகிய நானும் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சோர்வுபடவொட்டாமல் பாண்டவர்களுடன் பக்ஷமாய்க்கலந்து வாழ்வை யாகில் எங்களுக்கெல்லாம பெருமையுஞ் சிறப்புமுண்டாம்; நமது சொல்லைக்கடவாமல் நடந்தான் துரியோதனனென்று நாங்களெல்லாரும் புகழ்ந்து பூரிப்பையடைவோம். இதன்றியும் இரண்டு கண்ணுந் தெரியாத வென்னை இவ்வுலகுக்கு இறையாக்கிவைத்து என் சொல்வழிநின்று என்னேவலைச்செய்து எதிர்த்த சத்துருக்களைக் கொய்து சகல பெருமையும் நானடையச்செய்து ஊழியனைப் போலடங்கி நடந்துவந்த என்தம்பியாகிய பாண்டுராஜனால் நிலைத்தராச்சியமிது, அவனுடைய செல்வமிது, அவனுடைய அரசாட்சி இது, அவனுடைய பிள்ளைகள் இவர்கள் ஆதலினால் எனக்கென்ன சொந்தமுண்டு, மகனே அந்தப்பாக்கியவானுடைய பிள்ளைகளைப் பரதேசிகளைப்போல் வேறுபடுத்தி அவர்கட்குரிய பாக்கியங்கொடுக்காமல் பகைமேற் கொண்டுபேசினால் ஐயையோ பாவம்விளைந்துவிடுமே, மன்னவர் நீதியுமாயுமே, நமது குலமுறைகுன்றுமே, நானிலமெல்லாம்நகைக்குமே, கலகமுமிகுமே, அரசிற் பகைவிஞ்சுமே, அதனால் நமது உரிமையும் பெருமையும் நீங்குமே, வறுமையுஞ் சிறுமையு மோங்குமே, வையகமுழுது மேங்குமே, மதலாய்! பின்னும் இந்தக் கிருஷ்ணபகவான் நமது அருச்சுனனுக்கு இஷ்டனென்றும் உனக்கு அநிஷ்டனென்றும் நீ யெண்ணியிருக்கின்றாயல்லவா? இவர் உங்களிருதிறத்தவருக்கும் இரண்டுநேத்திரங்களேயன்றிவேறல்ல, நமது உரியசம்பந்தத்திற்கும்புறம்பல்ல, இவருடைய உறுதியும் உதவியும் உங்களுக்குத் துணையேயல்லது வேறுதுணையில்லையே, இந்தப்பகவானுடைய வசனத்தின் வண்ணம் ஐவருக்குரிய அரசைக்கொடுத்துசண்டைமுதலிய சபதங்களையும் விடுத்து சமத்துவமாகத் துரைத்தனஞ்செய்து ஜகமெல்லாம் வாழ்த்த சுகம் பெறக்கடவாயென்று திரிதராட்

டிர பூபதி துரியோதனனுக்குச் சொல்லினன், இவைகளைக் கேட்டிருந்த வீஷ்மர் பக்ஷபாதமில்லாமல் நடுவு நிலைமையாகச் சொல்லிவந்த திரிதராட்டிரனைப்புகழ்ந்து உள்ளமகிழ்ந்து பேரனாகிய துரியோதனனென்னுங் குபேரனைத் தமது திருவருட்கண்ணார நோக்கி உன்னுடைய மனக்களங்க நீங்கும்படியாக நானுரைக்கும் வசனத்தையுங்கேட்கக்கடவை, அடா குழந்தாய்! பாதகுலத்திற்பிறந்த ராஜாதிராஜனாகிய நீ பெரியோர்முதலிய பந்துமித்திரர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைத் தள்ளலாகாது, பாபத்தை மூட்டை கட்டலாகாது, பிராணனை அலக்ஷயமாகவெண்ணி யுத்தஞ்செய்ய நினைப்பது க்ஷத்திரிய தருமமான போதிலும் சத்துருக்கள் மேலல்லாமல் சுற்றத்தார் மேல் விரோத நினைக்கக் கூடாதே, தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரைக்காத்து தருமத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும், பெருமையும்புகழும்பெறவேண்டிய பதார்த்தமல்லாமல், சிறுமையும் இழிவும் சேர்க்கலாகாது, தாழ்ந்தவர்களுடன் சிநேகமாகாது, தையலார்மோகந் தாங்கலாகாது, நல்லவரை நடுங்கச்செய்யலாகாது, நாவினாற்பதறிப் பேசலாகாது. இரக்கம் தயை சாந்தம் பொறுமை இவைகளிருக்கவேண்டும், இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் எண்ணி நடக்கவேண்டும், இத்தன்மையாகிய பற்பல நீதிகளும் தருமங்களும உன்னிடத்திற் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும், ஐயனே நமது குலபுத்திரராகிய பாண்டவர்கள் அன்னியரல்லவே, அவர்களுக்கு உன்னிஷ்டத்திற்றோன்றிய ராச்சியங்கொடுத்து கீர்த்தியையுங் கௌரவத்தையும் பெறவேண்டும், இந்தப்படி நாட்டைக் கொடுத்தால் பாண்டவருக்குப்பயந்து கொடுத்தான் துரியோதனனென்பதாய் உலகத்தார் பழிப்பார்களென்று நீ நினைக்கவேண்டாம், அந்த அபிமானம் உனக்குவேண்டாம், அதேனென்றால் அன்னியரிடத்தில் அபகரித்துக்கொண்ட அரசாட்சியை மறுபடியுங் கொடுக்க நினைப்பையாகில் மன்னவரெல்லாரும் உன்னைச் சின்னத்தனமாகச் சொல்லுவார்களே அது மூலமாயுனக்குக் குறைவுண்டாம், இப்போது நாங்கள் சொல்லுவதினால் உனக்கு யாதொரு தாழ்ச்சியுமில்லை அண்ணன் தம்பிமார் ஒருவருக் கொருவர் ஏதோ கொஞ்சம் முகத்திருப்பாயிருந்து 'நீரடித்துநீர்விலகுமா' வென்பதுபோல் மறுபடியுங் கூடிக்கொண்டாற் புத்திமான்களென்று சகலருஞ் சந்தோஷப்படுவார்கள், ஐவராகிய சகோதரர்களுடைய அரசைச் சூதாடி அபாயமாய்ப் பறித்துக் கொண்டான் துஷ்டனாகிய துரியோதன மகாராஜனென்று நிஷ்டூர வசனங்களினால் பலருந் தூற்றுவதிலும் நாங்கள் சொல்லும் நன்னெறியின்படி நீ நடப்பது குறைவோ? இந்தப்படி நீ நடவாவிட்டால் இப்பாருள்ள வரையிலும், கடல் நீருள்ளவரையிலுங், கருங்காருள்ள வரையிலும், மகாமேருள்ள வரையிலும் பழிச்சொல்லும் பாவமும் கிளைகிளையாய் விளையுமேயல்லது மற்றொருலாபமுமில்லையே, இந்தக்கிருஷ்ண பகவான் நமது பட்டணத்துக்குவரவும், இராஜசபையேறி யுன்னிடத்திலிருந்து பேசவும், நாமெல்லோரும் எத்தனைக்காலம் தவஞ்செய்தாலுங்கிட்டாதே? அப்படிப்பட்டவர் நம்மிடத்திற்கலந்து யாவருடைய புண்ணியவசனத்தினாலேயோ வந்து உனக்கு மிகுந்த தரும நீதிகளைச்சொன்னார், அவருடைய வாக்கியத்தை வேதமந்திரமாகக்கொண்டு மேன்மைபெறக்கடவை, இவர் கிடைத்த

தற் கருமையாகிய பொருள், இந்த மகானுபாவனை இலேசாக நினைக்கவேண்டாம்! இவரே புராணபுருஷர், நம்மிடவர்களில் மகாபுத்தியும் யுத்தியும் ராஜதந்திர வெற்றியுமுடைய வுத்தமராகையால் இவருடைய வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு நடப்பையானல் ஊழிமலையுங் காலம்வரைக்கும் உன்கீர்த்தி தொலையாது தீர்க்காயுசுடன்படிமீது கெடித்தலாதிபதியெனக் கொண்டாடப்படுவாய், இந்த பகவானுடைய மொழிகளைக் கேளென்று காங்கேயன் சொல்லினன், பக்கத்திலிருந்த துரோணசாரியர் வணங்கா மகுடமன்னனைநோக்கி ஓ மன்னரேறே! பாண்டவர் தூதனாகவந்து இவ்விடத்திலிருந்து பேசுகின்ற இவரை யாரென்றெண்ணியிருக்கின்றாய், இவர்தான் பரமபதநாதன், சங்குசக்கரகதாகட்ககோதண்டதாரி, கோவர்த்தனகிரியைக்குடையாகத்தூக்கி ஆயர்களுடைய ஆபத்தைக்காத்த அரிபரந்தாமன், உங்கள்குலமாகிய திங்கள்குலஞ்செய்த தவத்தால் இங்குவந்து எங்களுக்குத்தரிசனமாக உமது சபைக்கெழுந்தருளினன். இந்தக்குலத்தின் முதியோரெல்லாம் ஜன்மாந்திரத்திற்செய்த தபோபலத்தினல் உன்னுடைய கோபமொழிகளை யெல்லாங்கேட்டு சகித்துக்கொண்டு குணமாகிய தருமமுறைகளையுங்கூறினன். உன்னொருவனல் உலகஞ்சுகப்படவும் நாங்கள் காண்பதற்கும் இவ்விடத்திற்றிருவடி பெயர்த்தருளினனல்லது பாண்டவர்களுக்கு நாடுபெறவேண்டி முக்கியமாய்வந்தவனல்லன். இதை நீ நன்றாக யோசிக்கத்தக்கது, ஆதியில் காண்டவபிரஸ்தமென்னுங் காட்டை ஒருநொடிப்போதில் இந்திரப்பிரஸ்தமாக வேற்படுத்தி யெல்லாப்பாக்கியங்களும் பாண்டவர்களுக்கீந்த இறைவன், அகண்டசாம்பிராச்சியமும், இப்போது அளிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அதற்கு யாதொரு அட்டியுமுண்டோ, அப்பனே! அப்படி நினைத்துவந்தவனல்ல, நீங்களொருகுலத்திற் பிறந்தவர்கள் உரிமையாக விருப்பதழகென்று உரைக்கவும் நமது புத்ரமித்ரகளத்திராதிகள்முதலிய நாமுஞ்சுகப்படவும் எண்ணியெழுந்தருளினனேயன்றி வேறல்ல, இவைகளையெல்லாம் உன்சிந்தையுட்கொண்டு பகவான் சொல்லிய வார்த்தையின்படியும் உன் தந்தையுரைத்த தருமத்தின்படியும் காடுதிரிந்துவந்த பாண்டவர்களுக்கு நாடுகொடுத்து நாரணன்முதலாகிய நால்வரும்புகழ ஐவர்களுடனிருந்த தருமராஜனும் வீமனுந்தழுவ வணங்கியும் மற்றவருன்னைப்பணிந்துவாழ்த்த இணங்கியும் நாங்கள் யாவருங்கண்டு கண்களிக்கவும் சாம்பிராச்சிய சம்பன்னனாக தாழ்வில்லாமல் வாழக்கடவையென்று மிக்க பரிவோடுஞ் சொல்லினர். இம்மொழிகளைக் கேட்டிருந்த துரியோதனன் இடியைப்போலிரைந்து நீங்களளக்கவேண்டிய கல்விகளெல்லாம் இவ்வளவு தானே இன்னமேதாகிலும் கொஞ்சங் குறையிருக்கின்றதோவென்று குலுங்கநகைத்து குற்றமுங்கோபமும் குடிகொண்டெழும்பக் கொதித்துப்பகைத்து மணிவண்ணனாகிய மாயவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

ஓகோ கபடநாடகா! உன்னுடைய கற்பனையினலும் உன்தேககாந்தியினலும் நஞ்சனைய வஞ்சனைநிறைந்த உன் நெஞ்சத்தினலும் நீ கொஞ்சமேனும் யோசிக்காமற் சொல்லிய நீதிசாஸ்திரங்களினலும் இவ்விடத்தி லிருப்போருடைய பக்கச்சொல்லின் பலத்தினலும் என்னை மயக்கிமருட்டி நாடு

பெற்றுக்கொண்டு போகவல்லவோ நாடிவந்தாய், அடடா காரணனே; நீ ஓடிவந்ததற்கு நான் நாடுகொடுத்தவன்றான், நீ வாங்கினவன்றான், ஐயோபாவம் பாண்டவர் நீவரும்வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்களல்லவா; "சமுத்திரத்தின் அலை ஓயப்போவதுமில்லை, தர்ப்பணஞ்செய்து தம்பி தலைமுழுகப் போவதுமில்லை, தமயனுக்குப் பெண்வாய்க்கப் போவதுமில்லை, தங்கை கலியாணம் முடியப்போவதுமில்லை" என்னும் வாக்கியத்தைநீர்கேட்டதில்லையோ இம்மட்டும் போதும் போதும் எங்களவர்களெல்லாரும் மெத்தத்தெரிந்த பெரியோனென்னும் பேர்மாத்திரமேயொழிய பின்னையொன்றுமில்லை, உன்னுடைய வஞ்சனையும் சூதும்மாயவித்தையும் எனக்குத்தெரியும், இவர்களறியமாட்டார்கள். நீயெல்லோரையுமயக்குவாய், நான் உன்னை மயக்கும்படியாகிய உலகுக்கொருவன் வணங்காமுடியோன் நந்தியாவட்ட மாலையான் அரவகேதனன் இராஜாதி ராஜப்பிரதாப வீரன் கெடித்தலாதிபதி, என்னை நீ நன்குமதித்துப்பார், புன்க மரத்தின்கீழ் கன்றுகள் மேய்க்கும் புன்றொழிலோன்; நான் ஆளப்போகிறது அந்நாடானாலும் ஐவர் வாழப்போகிறது இந்நாடாகிய மண்ணுடானாலும் அவர்களை வணங்கிப்பணிந்து கைகுவித்துவாழேன், அவர்களுக்கு நான் தாழேன், அணுவத்தனைநாடும் அவர்களுக்குக் கொடேன், என் பிராணனிருக்கிற வரையிலும் அவர்களை உயிருடன்விடேன், உங்களுடைய யுத்தி புத்திகளைக்கேட்டு நடவேன், ஒன்றுங்கொடேன், இதுதான் கடைசி வார்த்தை, நாளை நடக்கப்போகிற அமர்க்களத்தில் அவரவர்களுடைய பெருமையும் பிரதாபங்களும் வீரமும் தீரமும் வெளிப்படவேயிருக்கின்றன. ஆகாயத்திலிருக்குந் தேவர்கள் வேடிக்கைப்பார்க்கவே போகிறார்கள், இதற்குள்ளாக நீங்களெல்லாரும் என் மனமடிந்துபோகிறீர்கள், திங்களைத்தரித்த சங்கரன் வந்துரைத்தபோதிலும், பஞ்சவருடைய பங்கைக் கொடுக்கவே மாட்டேன். இப்பெரியோர்களைப்போல் உன்னை மதித்து உனது வார்த்தையையும் நம்பிக்கேட்கமாட்டேன் என்றந்தைமுதலாகிய பெரியோரெல்லாரும் என்னை வெறுத்தாலும் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னைப்பழித்தாலும் என்னைச்சார்ந்தவர்களெல்லாரும் மாண்டழிந்துபோனாலும் பாண்டவர்கள் மறுபடியும் நாடு பெற்றதாய்ப் படத்திலுமெழுதவொட்டேன், இல்லையென்று என்னுக்கினாற் சொல்லிய வாக்கியத்தை மறுத்து நாடுகொடுக்கிறதாய்ச் சொல்லமாட்டேன், திடங்கொண்ட என்மனத்துறுதியிதுவாகும், உன்னெண்ணத்தை இப்போதே மறந்துவிடென்று" துரியோதனன் சொல்லினான். ஸ்ரீகண்ணபிரானும், திருமுக மண்டலத்தில் திவ்விய காந்தியுடையவராய் புன்னகைகொண்டு மன்னரை நோக்க அந்நேரத்தில் சபையில் வந்திருந்த முனிவர் மூவர்களில் ஜமதக்கினி முனிவர் துரியோதனனைப்பார்த்து ஓ ராஜாதிராஜனே? இவ்வுலகத்தில் மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசையென்னும் ஈஷணாத்திரையங்களில் வீழ்ந்து மயங்கி நிலையில்லாத தோற்பையாகிய பொய்யைமெய்யெனவிரும்பி விறுதாவிலழிகின்ற விவேக சூனியனைப்போ லலையாமல் உண்மைப்பொருளை நாடிய உத்தமனென்றுரைக்கும்படியாய் வேடம்பூண்டு உலகுக்குச் சிஷ்டாசாரத் தன்மையைப்பழக்கிப் பாபத்தை யொறுத்து புண்ணியத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டி

நர நாராயணரிஷியாகவந்து கந்தசுவாமி விளையாடிக்கொண்டிருந்த கந்தமாதனச்சாரலில் யாகங்கள்செய்து சகல சித்தியும் பெறும்படியாக மௌன விரதம் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருநாளையிலொருநாள் இடிகளை யிடிக்குமுடிகளும் மொழிகளும் சக்கரவாளத்தைச் சாய்க்கும்பலமும் தேவதைகள் நிராயுதபாணியாக ஓடச்செய்யும் பிரதாபமும் வடவாமுகாக்கினியைப் புண்கள்செய்யும் பெரிய கண்களும் இந்தப் பூமியைச்சுற்றிலுங் கெல்லும்படியாகிய வில்லும் அஸ்திரங்களும் தலையில்முடியும் ஜயவீரக்கொடியும் தானேறியதேரும் பாபியென்னும்பேருந் தாங்கிய ஆண்மையையுடைய அரக்கனொருவன்வந்து தவஞ் செய்வோர்களைக்கண்டு ஆரடா இங்கு தவம்புரியாநின்றவர் உங்களுக்கு வில்லேன் பாணமேன் வீராதிவீரனைப்போ லிருக்கின்றீர்களே, வெளியே வாருங்களடாவென்று மேகம்போல் மொழிந்து சரங்களைப் பொழிந்தான். அவனைக் கண்ட புண்ணிய சிலர்களிருவரும் இவனுடன் பொருதால் நமது தவங்கெடுமென்றெண்ணி அந்தராக்ஷதனுக்கு அநேகவுபசாரச்சொற்களைச்சொல்லி அப்பா "நாங்கள் தபசிகள்" மிருகபயங்கரத்திற்காக வில்பாணம்வைத்திருக்கின்றோம், வேறொன்றுக்குமில்லை, மேலும் எங்களை நீஜெயித்ததாக விஜயஸ்தம்பம் நாட்டிக்கொள்ளு, அப்பாலேநீங்கிப்போவென்று அடங்கிச்சொல்லினர். அந்தவார்த்தைக்கு அவனொப்பாமல் குப்பல்குப்பலாகக் கணைகளைச் சொரிந்தபோது நரனுக்குக் கோபம்வந்து விலலைவளைத்து ஆகர்ண பரியந்தமிழுத்து அமோகமாகிய அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய வீரபட்டத்தையும் கவசத்தையும் அறுத்து வில்லை இரண்டு துண்டாய்முறித்து மார்புந்தோளும் வயிறுந் தாளும்மூழ்கித்தீளக்க முனையம்புகளையேவி சின்னபின்னப்படுத்தித் தேரையும் அவன்பேரையு மழித்துச்சிதைத்து உதிரவெள்ளம் பெருகச்செய்து உலகுக் குபகாரஞ்செய்தருளினன் அந்தநரநாராயணரென்னும் இருவரும் இந்த யுகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகவும் அர்ச்சுனனாகவும் ராஜகுலத்திலவதரித்து உங்களிலொருவரா யிருக்கின்றனர்கள், அவர்களோ ஒன்றைக்காட்டி ஒன்றை முடிப்பார்கள், அசாத்தியர்கள், அவர்களால் முடியாததொன்றுமில்லை, அவர்களை யாரொருத்தர் சிந்தித்து வந்தித்து தாசத்துவம்புகுகின்றனர்களோ அவர்களிடத்தில்மிகுந்த நேசமாயிருப்பார்கள், நிந்திப்பவர்களை நாசஞ்செய்வார்கள், யுகந்தோறும்யுகந்தோறும் இவர்கள் பிறக்காவிட்டால் பாவம்இறக்கமாட்டாது. ஆகையாலிவர்கள் பிறந்தேதீரவேண்டும்; இத்துவாபரயுகத்தில்தருமத்தைநிலைநிறுத்த இவர்கள் பிறந்திருக்கின்றனர்கள்; இனிபிறக்கின்ற கலியுகத்தில் தெய்வமில்லையென் றிகழ்ந்துந் தெய்வநிந்தனை செய்தும் தத்தம் சுய சமயத்தையும் சுயபூசையையும்விட்டுப் பரமதத்தையும் அன்னிய தேவதையையும் பூசித்து அனுஷ்டிப்பார்கள், ஆசார பூஜாரவிதியாவுந் தவிர்த்துச் சித்தசுத்தியில்லாமல் வருணசங்கிரமமாகும், கடைப்பட்டோரெல்லாரும் கல்விச்சாஸ்திரங்களையும் ஜோதிட நூல்களையும் சாமுத்திரிகசாஸ்திரங்களையும் வைத்தியநூல்களையும் வேதங்களையும்வேதாந்தங்களையுங் கற்றுக்கொண்டு உயர்ந்தகுலத்தோர்போல ஸ்நானம் பூசை ஆசாரம் சித்தசுத்தி வைதிகம் மாண்புபெற்று கௌரவமுடையவர்களாய் மற்றவர்களுடைய விடுகள்தோறுஞ் சென்று மரியாதையும் உயர்ந்த

ஆசனமும்பெறுவார்கள், முதற்குலத்தோராகிய பிராமணர்முதலானவர்களும் கடைப்பட்டோரிடத்தில் கைகட்டிக்கொண்டு காத்திருந்து வேதநூல்முதலிய கல்விஞானமுங் குறைந்து இழிவானவன் உபதேசஞ் சொல்லக்கேட்டு இன்ப மடைந்து இச்சகம்பேசி இன்னவன் இன்னவளென்றில்லாமல் முறைமைமாறி யிருந்துண்பார்கள். 'நற்குலமெல்லாம் நடுங்கியொடுங்கும், தூர்க்குலமெல்லாந் துளிர்த்துத் துலங்கும், குப்பையுயருங்கோபுரந்தாழும்' என்பதைப்போலாகும் அப்படியொருவரை யொருவர் மதியாமல் கெட்டழிந்து போகையில் இந்தப் பகவானே திரு அவதாரஞ்செய்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து உலகத்தை வரிசைப்படுத்தி வர்ணாச்சிரமதருமம் வகுப்பான். ஆகையால் அரசனே? உன் பாட்டனாரும் ஆசாரியரிருவரும் பெரியதந்தை சிறியதந்தை யிருவரும் எம்போலியருஞ் சொல்லும்படியாகிய வசனங்களைக்கேட்டு ஆயர் பாடியில் நேயராகிய கோபாலர்கள் வீடுகள்தோறுந் தயிர்வெண்ணெய்களைத் தாவியுண்டு தையலார் சம்பிரமங்களை யனுபவித்த கண்ணபிரானைப் பணிந்து அவருக்குச் சந்தோஷம்வரும்படியாய் தருமத்தை அனுசரித்துநாட்டைக்கொடுத்து பாண்டவர்களுடன் பொருந்தியிருந்து திருந்திவாழ்வையாகில் பேரும் பிரதிஷ்டையுமுண்டாய்ச் சுகம்பெறலாம், சுவாமி அருளும்பெறலாம் என்று ஜமதக்கினி முனிவர்சொல்லினார். அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு நகைத்து இவர்களெல்லாரும் இதுவரையிலும்சமஸ்கிருதமாய்ச் சொன்னார்கள், தேவரீர் தாராளமாய் விளங்கச்சொன்னீர் சுவாமியென்று உபசரித்தான், அந்தவேளை யில் பக்கத்திலிருந்த கண்ணுவமஹாரிஷி மன்னவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

ஓ! துரியோதனராஜனே? பெரியோர்கள்சொல்லைக்கேளாமல் அவமான மடைந்தவர்கள் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேனென்றுசொல்லுகின்றார். தேவேந்திரனுடைய சாரதியாகியமாதலியானவன் திவ்யசுந்தரமோகன வடிவினையுடைய ஒருபெண்ணைப் பெற்றுவளர்த்து இந்தப் பெண்ணுக்குத்தகுந்த புருஷன்வேண்டுமென்று சூரியகிரணந்தாங்கும் இடங்களெல்லாம் தேடிப்பார்த்துவருகையில் ஒருநாள் பாதலத்திலிருந்த நாககுமாரனைக்கண்டு அவன் சுந்தரவடிவைத் தன்சிந்தையிற்கொண்டு அப்பா! மிகுந்த அழகினையுடைய என்பெண்ணை யுனக்குக் கலியாணம்பண்ணிக் கொடுக்கிறேன் நீ பெற்றுக் கொள்ளென்றுசொன்னான்; அந்தவார்த்தையை நாககுமாரன்கேட்டு,ஐயாஎங்களுக்கு குலப்பகையாகி யிருப்பவன் கருடன், என் தகப்பனையுந் தாயையுங் கொன்று தின்று விட்டு என்னையுங்கொல்வேனென்று கறுவிக்கொண்டிருக்கின்றான்; அவன்கண்ணிற்படாத காலமெல்லாம் பிழைத்திருக்கின்றேன், எப்போது அவன்கண்ணிற் படுகின்றேனோ அப்போதே நானிறந்தவன்றான். ஐயா! இப்படிப்பலமாகிய பகைநேரிட்டிருக்க 'நித்தியகண்டம்பூரணாயுசு' என்னும்பழமொழிபோல் வருந்தி ஏக்கங்கொண்டிருக்கின்ற நான் என்றைக் கிருந்தாலுங் கருடனால் இறந்துபோவேனென்று தெரிந்திருந்தும் உமது பெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டு நெடுநாள்கூடி வாழ்வதற்கில்லாமல் விட்டுவிடுவது பிரயோசனமில்லை; மேலும் நல்லபெண் அகப்பட்டாற்போது மென்னும் ஆசையு

டன் எனக்கிருக்கும் விபத்தைச்சொல்லாமல் கலியாணமுடித்துக்கொண்டால் எனக்குப்பழியும் பாவமும்வந்து சேரிடும் ஆகையாலுற்றது சொன்னேனென்றுரைக்க, அந்தவார்த்தையைக்கேட்ட மாதலிக்கு, மிகுந்த சந்தோஷம்வந்து, தன்னைமறந்தவனாக உடல்பூரித்து மன்மதாகிர்தியாகிய வடிவிலும்; கலைஞானத்திலுஞ் சிறந்ததல்லாமலும் உண்மைமொழியிலும் உயர்ந்திருக்கின்றான், இவனைச்சுகப்படுத்தி நமது பெண்ணை இவனுக்கே கொடுக்கவேண்டுமென்று மனமகிழ்ந்து சொல்லுகின்றான்.

ஓ நாகபாலனே! எங்கள் தேவராஜனுக்குச்சொல்லி உனக்கிருக்கும் கருடனுடைய பகைப்பயத்தை நீக்கித்தீர்க்காயுளா யிருக்கும்படி செய்விக்கிறேன், வாவென்று கூட அழைத்துக்கொண்டு இந்திரனுடைய சபைக்குவருகையில் இவர்களுடைய பாக்கியவசனத்தினால் ஸ்ரீவைகுண்டவாசனாகிய சகத்ரக்ஷகன் இந்திரனுடைய சபையிலெழுந்தருளியிருந்த திவ்யகோலத்தை இந்த மாதலியும், நாககுமாரனுங்கண்டு வணங்கிக்கரத்தைக்குவித்து நாவினாற்றுதித்து இந்திரன் முதலியவர்களையும் பணிந்துகொண்டு தான்வந்த வரலாறுகளை இந்திரனிடத்திற்சொல்ல, அதைக்கேட்ட இந்திரனெழுந்து மாயோன் மலரடியில் வீழ்ந்து சுவாமி பக்தவற்சலனாகிய பரமதயாளுவே என்சாரதியாகிய மாதலி கருத்தைக் கேளுமென்று மனுப்பண்ணிகொள்ள அதைகேட்டு விஷ்ணுமூர்த்தி சந்தோஷித்துக் குமாரனைப்பார்த்து இனிமேல் நீ தீர்க்காயுசாக விருக்கக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி ஸ்ரீவைகுந்தத்திற் கெழுந்தருளினார். உடனே மாதலி தேவராஜனிடத்தில்விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய் தன் குமாரத்தியை நாககுமாரனுக்குத் தத்தஞ்செய்து சகலவித அலங்காரசம்பிரமங்களுடன்விவாக முடித்து சீதனமுதலாகியவைகொடுக்கப்பெற்றுக்கொண்டு ஸ்திரீயும் புருஷனும் நாகலோகம் போய்ச்சேர்ந்து குங்குமந்தங்கிய கொங்கை குலுங்கி நெருங்க மங்கள இங்கித கிரீடையில் சிறந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். இவைகளையெல்லாங் கருடன் கேள்விப்பட்டு கடுங்கோபங்கொண்டு கண்கள் சிவந்து நெருப்புப்பொறிகள் சிதறும்படி வந்து தேவேந்திரனைக்கண்டு சினந்து சொல்லுகிறான்.

ஓ இந்திரனே! அதிதியினுடைய புத்திரன் நீ வினதையினுடைய புத்திரன் நான், நம்மிருவருக்குந் தந்தை கசியப்பிர்மா நாமிருவரும் அண்ணனுந் தம்பியுமா யிருகின்றோம். உனக்குவந்த நன்மை தீமையென்னுடையன, எனக்கு வந்த நன்மைதீமை உன்னுடையன என்றுபாராட்டி அநேகங்கோடி இராக்ஷதரைக்கொன்று உன்பகையெல்லாம் போக்கினேன், உனக்குச்சவுக்கியமுண்டாக்கினேன், அண்டரண்டபகிரண்டங்களைக் கர்ப்பத்தில் வைத்திருக்கும் சர்வலோகநாயகராகிய தேவநாயகனை என்தோளிற் சுமக்கும் பராக்கிரமத்தை உடையவனாகவிருக்கின்றேன், இப்படிப்பட்டஎன் னுறவைவிரும்பாமல்என்னையும் என்தாயையும் அடிமையாக்கிக்கொண்டவருத்திய என்பகைவராகிய பாம்புக்குமிகுந்த உதவியைச் செய்து தீர்க்காயுசுவாங்கிக் கொடுத்தாயென்று கேள்விப்பட்டுவந்தேன் ஆதலால் உன்னை என்சிறகினாலடித்துப் பிடித்துப் பிலத்துவாரத்திற் கொண்டு போய்ப் போட்டு விடுகிறேனென்று சீறி யெழும்பும்படி நின்றான். அவனைப்பார்த்துஐயா! நானொன்றுஞ்சகாயம்பண்ணவில்லை,தேவாதி

தேவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி யிவ்விடம் வந்திருந்தார்; அவரைக்கண்டு வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ள நாகத்திற்குத் தாமே இரங்கி அருள்புரிந்தா ரென்று இந்திரன் சொல்லக்கேட்டு, அப்படியா நல்லதாகட்டு மென்று வைகுண்டத்திற்குப் போய் இலட்சுமிநாயகனைக்கண்டு வணங்காமனின்று இன்று தேவரீர் நாககுமாரனுக்கு தீர்க்காயுசுகொடுத்ததாய்க் கேள்விப்பட் டேன், அவன் எனக்கு நெடுநாள்பகையாயிருக்க உமக்கு நான் அடிமையா யிருந்தும் என்சத்துருவுக்கு அருள்செய்தகாரணமென்னவென்று முடுக்காகக் கேட்க விஷ்ணுநகைத்து சொல்லுகின்றார். ஓகருடனே? நம்மை அவனிரந்து வேண்டினான், அவன்மீது கடாக்ஷம்வைத்து அனுக்கிரகஞ் செய்தோமென்று சாந்தமாகச்சொல்லினர். கருடன் அதைக்கேளாமல் கோபித்துக்கொள்ளு வதைநோக்கி இக்கருடன் கர்வங்காண்டிருக்கின்றான். அதையடக்கவேண்டு மென்று திருவுளங்கொண்டு ஓகருடனே நீசொல்லுகின்றது ஞாயமே, ஆனால் அந்நாககுமாரன் என்னைவணங்கிப்பணிந்து வருந்தியதால் நான் மனமிரக்கம் வைத்தேன், இப்போதும் எனக்குரியபக்தனாகிய உனக்கு உதவிசெய்யாமல் உன்பகையாளிக்கு வரமளித்தது தப்பிதமே, ஆனால் அவனிருக்கும் நாகலோ கத்திற்குப் போய் அவனுக்குக் கொடுத்தவரங்களைத் திருப்பிவிடுகிறேன் வரு கிறையாவென்று திருமால் அழைக்க வருகிறேனென்று வந்துபணிந்த கருடன் மீது கருணையுடையவர் போற்காட்டி என்னுடைய இரதத்தைக்கொண்டு வரச்சொல்லும் என்றார். அதைக்கேட்டு பதைபதைத்து சுவாமீ! அடிமையிரு க்க வேறுவாகனமும் வேண்டுமோ, என்தோளின்மே லெழுந்தருளுமென்று மீண்டியிட்டுப் புபங்கொடுக்க மஹாவிஷ்ணு தமது திருவடியை ஒருதோளி னிடத்தில் நாட்டவே என்புகளெல்லாம் நெக்குவிட்டொடிந்து களைத்துப் பூமி யில் மூர்ச்சையாய்விழுந்துசோர்ந்தான். அவனைநோக்கி ஏனப்பாவென்று இரு கரத்தாலுந் தழுவியெடுத்து நிறுத்தியபோது கண்ணீர்சோரவிட்டுப் புண்ணிய னே! தேவரீருடைய எண்ணந்தெரியாம விளைத்தேன், தேவரீரைத் துதிக்கத் தக்க எறும்பு கடையானைமுதலிய எல்லோரும் பரமபாகவதரென்று இன்று தான்கண்டுகொண்டேன், விவேகசூனியத்தால் வெகுளியுற்றவென்னையும் நாக ராஜனைப்போல் இரக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று திருவடியைச் சிரத்திலுற த்தவும் பக்தவற்சலனாகிய பரந்தாமன் கருடன்மீது கடாக்ஷம்வைத்து எப்போ தும்போல் சகலபலங்களுமுண்டாக்கிப் பெரியதிருவடியென்று திவ்யநாமஞ் சூட்டிவாகனமுங்கொடியுமாகவைத்து இரக்ஷித்தார். அந்தவிஷ்ணுவே இந்தக் கிருஷ்ணபகவானாக வந்தவதரித்தவர். கேளுந்துரியோதனா! ஆணவத்தால் மானம்அடையத்தக்கவர்கள் அநேகம்பேருண்டு, அதுபோலநண்பராகிய தேவ ரும் அன்பராகிய யாவரும் நாங்களாகிய மூவரும்சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு நடந்தையானால், புகழ்ச்சியும் மகிழ்ச்சியுமுண்டு; இல்லாவிட்டால், இழ்ச்சியுண்டு, கடைசியில் உயிருமிழந்து போம்படிவரும். 'சிரிக்கச்சொல் பவர் தியர்' 'அழச்சொல்பவர்கள் அன்பர்' என்னும் பழமொழி அறியாயா? வென்று கண்ணுவர்சொல்லினர். நாரதமகாமுனிவர் துரியோதனனைப்பார் த்து எதுமில்லாதவர்கள் இறைவராவார்கள், சகல பலமுடையவீரர்கள் அபல

ரிடத்தில் அகப்பட்டழிவார்கள், 'ஈழுமேலாம் நாடுகோடாம் ஓடம் வண்டியாம் வண்டி ஓடமாம்' ஒருவருக்கும் ஒன்றுஞ்சொந்தமேயில்லை, ஆகையால் நமக்கே பலமிருக்கின்றது; நாமேவெல்வோமென்று நினைத்து அகந்தைகொண்டு பெரியோருரைத்த மொழியை அலக்ஷியஞ் செய்வையானல்; ஒருநாளைக்கும் உருப்படப்போவதில்லை, பதினுலுலகுந் துதிக்கும் பாட்டனுகிய வீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் முதலியவர்களும் உன்னிடத்தில் வைத்த விசுவாசத்தால் இவ்வளவு தூரம் தழுவிச் சொல்லுகின்றுர்கள். அவர்களைப்பற்றி நாங்களும் ஆசையாகச் சொல்லுகின்றோம், இவைகளையெல்லாம்தள்ளி உன்னிஷ்டப்படி நடப்பையாகில் உனக்குச் சுகம்வரப்போவதேயில்லை, அல்லலில் மூழ்கி அவஸ்தைப்படுவாய், அதற்கொருகதை சொல்லுகிறேன் கேள். சூரியகுல திலகனுகிய காதிமகாராஜா குமாரராகிய விசுவாமித்திரரிடத்தில் காலவரென்னும் பிரமசாரி வேதபாடமுதலிய வித்தையையெல்லாங் கற்று அவித்தையவித்து மகாரிஷியென்று யாவரும்வணங்க வாழ்ந்தனர். ஒருநாள் தம்ஆசிரியரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொள்ள விசுவாமித்திரர்மனமகிழ்ந்து குழந்தாய்! ஐயந்திரிபில்லாமல் அறிந்து கொண்டையாவென்று கேட்டனர். தேவரீருடைய அடியிணை யருளால்யாவு முணர்ந்தேனென்று காலவர்சொல்ல! கௌசிகர்கேட்டு கண்களிகூர்ந்து போய்வாவென்று விடைகொடுத்தனர்? அவர், குருவைப் பணிந்து குருதக்ஷிணைகொடுத்துப்போவது உத்தமம் இல்லாவிட்டால் என்னுடைய மனம் மெத்தவருந்தும், சுவாமிகள் தடைசொல்லாமல் தங்களுககுச் சம்மதமானதை அடியேனுக்குக் கட்டளை யிடவேண்டுமென்று கேட்க அதைக்கேட்டு விஸ்வாமித்திரர் சொல்லுகின்றுர்.

ஓ காலவரே! உமதுவணக்கமும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் ஒடுக்கமும் சாந்தமும்அன்பும்எனக்குப் போதுமான தக்ஷிணையாயிருக்கின்றன, வேறே தக்ஷிணையென்பதுமுண்டோ, நீரும் நாமும் இரண்டோ? ஒன்றேயன்றிவேறன்று; நீர் தவஞ்செய்யப்போமென்றனர், அதைக்கேட்டு காலவர்கோபங்கொண்டு நானென்ன எளியவனு! கையிலாகாதவனு! குருதக்ஷிணைகொடாத பாவி அடையும் நரகத்திற் கேதுவாகச் செய்கின்றீர்கள், அப்படிவேண்டாம், நீர்குருதக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளும்படியாய்க்கேளும், நான்கொடுத்துவிட்டுப்போகிறேனென்றனர் இந்தவார்த்தையால் விசுவாமித்திரருக்குக் கோபம்வந்து நான் சொல்லுகின்ற வர்ணமும் நல்லசாதியுமுள்ளதாய் எண்ணூறு குதிரையைக் குருதக்ஷிணையாகக் கொடுமென்றுசொல்ல நல்லதாகட்டும், அதினுடைய நிறம் எப்படிப்பட்டது, அதையுஞ்சொல்லுமென்று காலவர்கேட்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுகின்றுர். பாலினுஞ் சிறந்த வெள்ளையும் நீலநிறமுடைய காதும் அசுவசாஸ்திரத்தின்படி சுழிசுத்த சுபலக்ஷணமும் வாயுவேகமனோவேகத்திலும் மேலாகிய கதியுமுடைத்தாயிருக்கவேண்டுமென்றனர். அப்படியேகொண்டுவருகிறேனென்று மண்டலமெங்கும் விண்டலமெங்கும் எண்டிசையெங்குந் தேடிவருகையில் எவ்விடத்திலுங் காணப்படாமையால் வாடி விசாரமடைந்து போசனமில்லாமல் பிரயாசமுற்றுவருந்தி 'ஐங்காதம்போனுலும் அறிமுகம்வேண்டும்' என்பார்களே, அதுபோல இவ்விடத்தில் யாரையுங்காணேமே ஆ! தெய்வமே

யென்றுகூவினர். அப்போது ஒருமலையினிடத்திலிருந்த பூர்வசிநேகனுகிய கருடபகவான்வந்து நீர் ஆரையா? இவ்விடத்தில் வருந்தியிருக்கின்றீரென்று கேட்டனன், அவர்நான்காலவனென்று சொல்லவே அதைக்கேட்டோடிவந்து இளைப்பாற்றித் தழுவிக்கொண்டு என்னகாரியம் என்னுடைய அன்பனேயென்றனன். அப்போது ஒருவருக்கொருவர் தழுவிக்கொண்டு பழமைபாராட்டித் தான்வந்த குருதக்ஷிணையின் சங்கதியையும் விளம்பினன், அதை அந்தக்கருடன்கேட்டு தலைநடுக்குற்றுநானும் ஒருநாள்பகவானுடையவார்த்தையை இரட்டித்தபோது அவரது பெருமையைக்காட்டப் பயந்து வணங்கிப் புத்திபெற்றுக்கொண்டேன். அப்படியே நீயும் வருத்தம் வைத்துக்கொண்டாய் எப்போதும், பெரியோர்கள் வார்த்தையைக்கேளாமல் தடுத்துவந்த பாவம் நீ அனுபவிக்கின்றாயென்று இடருற்று சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில் அவ்விதக் குதிரைகளில்லை, நாம் தெய்வலோகம் போய்ப்பார்த்து வருவோமென்று சிறகின்மேலேற்றிக்கொண்டு கேசரிமார்க்கமாகப் போகையில் காற்றின்வலுவினாலும், சூரியகிரணவெப்பத்தினாலும், மூர்ச்சையடைந்து சோர்ந்து சமுத்திரத்தில் வீழவும் அதைக்கண்ட கருடன் தான் கந்தமாதன பர்வதத்தில்விட்டு திகிலையும் பயத்தையுந்தெளிவிக்க மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்த காலவனைநோக்கி போவோம் வாருமென்று புள்ளிறை அழைக்க நான் குருவுக்குப்பொய்த்தாலும் குறைந்திளைத்தாலும் ஆகாயவழி எவ்விதத்திலும் வரமாட்டேனென்றான். அப்பால் இருவரும் பூமியிலிறங்கிவந்து குதிரையைக்குறித்து சகலதீவுகளிலுந் தேடித்திரிகையில் உங்கள் பிதாமகனுகிய யயாதிமஹாராஜன் இந்த அஸ்தினாபுரத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு வருகையில் காலவரிஷியும் கருடபகவானும் அவரிடத்திற்குவந்து கண்டார்கள். உடனே அவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து இவ்விடத்திற்கு நீங்கள் வந்தகாரிய மென்னவென்று கேட்க, குருதக்ஷிணைக்காக சுபலக்ஷணமுள்ள எண்ணூறுகுதிரைகள் சம்பாதிக்கும்படி வந்தோம், எங்குந்தேடியிளைத்தோம், எங்கள் களையைத்தீர்க்கும் உத்தமகுணமுள்ள உம்மிடத்தில் வந்தோமென்றுசொல்லினர். அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு யயாதி துடிதுடித்துப்பதைபதைத்து, என்னிடத்தில் இலக்ஷங் குதிரைகளிருக்கின்றன, ஆனால் அவைநீங்கள் தேடிவந்த லக்ஷணமுடையனவல்ல, நானென்னசெய்வேன், ஒருவருடைய காரியங்களை நிறைவேற்றுஞ் சக்தியையுடையவனெவனே அவன் வந்தவர்கள் சங்கதியை விசாரிக்கவேண்டும், அதை நிறைவேற்றமாட்டாதவன் சங்கதிகேட்காமல் உபசரித்தனுப்பிவிடவேண்டுமென்று நீதிநூல்களிற்கூறியிருந்தும் பாவத்திற்குள்ளானேன், போகட்டும் ஐயா, மகமேருவைக்கேட்டவர்களுக்கு அதற்கு இனமாக அணுவாகிலும் கொடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்றிருப்பதால் குதிரையுங் குணமுள்ள ஸ்திரீயுஞ் சரியென்று தருமசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது, ஆகையால் என்னிடத்தில்வந்து உங்கள் குறையைச்சொல்லி மனக்குறைவுடன்போகாமல் நிறைவாகிய சந்தோஷமனத்துடன் என்பெண்ணுகிய மாதவியென்னுங் கன்னிகையைத் தத்தம்பண்ணித்தருகிறேன் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று வணங்கினன். அப்போது காலவர் சொல்லுகின்றார். குதிரைகளுக்காக நாடுகாடு

மேடெல்லாம் தேடிவாடி வரும்படியாகிய நான் இந்தப்பெண்ணை யெங்கே யிழுத்துக்கொண்டு திரிவேன் எனக்கு வேண்டாமென்று பிணங்கக் கருடபக வான் இணங்கும்படியாகப்பேசி யயாதி மனத்திற்குசந்தோஷம்வரும்படியாகச் செய்து அந்தமாதவியென்னும் பெண்ணைக் காலவருக்குக் கன்னிகாதான மாகச்செய்து போசனங்கொடுத்து நமஸ்கரித்து அனுப்பிவிட்டான். உடனே காலவரும் கருடனும் அந்தப்பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு மூவரும் வையக மெல்லாம் ஐயமறத்திரிந்து தேடிவரும்போது அயோத்திமாநகரத்தையாளும் இட்சுவாகுமஹாராஜாவி னிடத்தில் இருநூறு குதிரைகளிருக்கக் கண்டு நா மெப்படி போய்க்கேட்பது, அந்தராஜன் பிராணபதமாய் வைத்திருக்கிறானே, அது நமக்கு எப்படி கிடைக்குமென்று ஆலோசித்து ஏங்கும்போது காலவ ருடைய மனைவியாகிய மாதவி சொல்லுகின்றாள், மகாரிஷியாகிய என்கண வனே! என்னுடைய பால்யதிசையில் ஒருபெரியவருக்குப் பணிவிடைசெய்து ஒரு மந்திரம்பெற்றிருக்கின்றேன், அதனுடைய பலனென்னவென்றால் நாயக னுமதியில் பிறரைப்புணர்ந்து பிள்ளைகளைப்பெற்று மறுபடியும் கன்னிகை யாய் நிர்த்தோஷமுள்ள கற்புடைமனைவியாய்க் கணவனைச்சேரும்படி ஆசீர் வதித்திருக்கின்றார்.

ஆகையால் இந்த அயோத்தியையாளும் இட்சுவாகுமஹாராஜனுக்குப் பிள்ளையில்லாமல் வருந்துகின்றானாம், அவனைக்கண்டு பேசி ஒருபிள்ளைபிறந் தால் லக்ஷணமுள்ள இருநூறு குதிரைகொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுறுதி பெற்றுக்கொண்டு என்னை அனுப்பிவைத்து குதிரைகளை வாங்கிக்கொள்ளு மென்றாள். அச்சொல்லைக்கேட்டுச்சிந்தைமகிழ்ந்துஇருவருஞ்சம்மதித்து இட்சு வாகுவினிடத்திற் போய்ப் பேசிக்கொண்டு யயாதிமகளாகிய மாதவியை அனு ப்பிவைத்தார்கள். அவளிடத்தில் பட்டத்துக்கு ஒருபிள்ளை வசுமஹாராஜ னென்பவனைப் பெற்றுக்கொண்டு இருநூறு குதிரைகளையும் மாதவியையும் கொடுத்து வணங்கிக்கொண்டான். அப்பால் இந்த மாதவியானவள் முன் போற் கன்னிகையாய்க் காலவனைச்சேர்ந்து கலந்திருந்தாள். இதைக்கண்ட கருடன் குதிரையைத் தேடிக்கொடுக்குங் குளிகை யுனக்குக் கிடைத்த படியால் இந்த உபாயப்படி மற்றை அறுநூறு குதிரைகளையுந் தேடிக்கொள் ளென்று செலவுபெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போய்விட்டான். இவ் விடத்தில் காலவரும் மாதவியும் குதிரைகளைச் சம்பாதிக்கும்படி இராச்சியங் களிற் றிரியும்போது கங்கைசூழ்ந்த காசிமாநகரத்தில் அரசாட்சிசெய்யும் தீயோதரனென்னும் அரசனிடத்தில் இதேவண்ணம் இருநூறுகுதிரைகளிருக் கிறதென்று கேள்விப்பட்டு அவனிடந்திற் பேசியபோது எனக்கொரு பிள்ளை வேண்டும். தேவரீர் அருள்செய்தால் இருநூறு குதிரைகளையுங்கொடுத்து விடு கிறேன் என்னுடையபாக்கியமெல்லாந் தருகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து மனைவியாகிய மாதவியைவிட்டு ஒருபுத்திரன் பிறந்த பிற்பாடு மேற் கூறிய இருநூறு குதிரைகளையும் பெற்றுக்கொண்டான். மறுபடியும் மாதவி மஹாபதிவிரதையாகிய கன்னிகைப் பருவம்பெற்று நாயகனுந்தானும் இன்னும் நானூறு குதிரைகள் வேண்டுமே இனியெங்கே அகப்படுமென்று அப்பால்

நாடிப்போகையில் போஜராஜனுடைய சமுகத்திற்குப் போனார்கள். அவரிடத்திலும் இருநூறு குதிரைகளிருக்கக்கண்டு பிள்ளையில்லாமல் மனவருத்தப்படுந் தன்மையையுணர்ந்து மாதவியை அவரிடத்தில் விடுத்து சிபிகீர்த்திவந்தனென்னும் ஒருபிள்ளையைப் பெற்றளித்து பழையபடி கன்னிகையாய் இருநூறு குதிரைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு ஆக அறுநூறு அசுவங்களுடன் வரும்போது இன்னும் இருநூறு அசுவம்வேண்டுமே! மாதவி இனி நானென்னசெய்வேன், என்காலமெல்லாம் குதிரை தேடுவதிலேயே போய்விட்டதே, நான் பார்க்காத உலகமுமில்லை, எவ்விடத்திலும் இனிமேல் இத்தன்மைவாய்ந்த குதிரைகளில்லை மேல்நடக்கவேண்டிய தென்னவென்று நாயகன் நாயகியுடன் யோசிக்கும்போது பழைய சிநேகனாகிய கருடபகவான்வந்து கலந்துகொண்டார். அவரைக்கண்டு சங்கதியெல்லாம் சொல்லி இன்னும் இருநூறு குதிரைகள் வேண்டுமென்றார். அதைக்கருடன்கேட்டு ஓய்காலவரே! நீர் பூலோகமெல்லாந்தேடித்திரிந்தீர், நான் மேலுலகமெல்லாம் ஆராய்ந்துவிட்டேன், நாம் தேடிவந்த குதிரைகள் நாகலோகத்திலுமில்லை, ஆகையால் இப்போது அகப்பட்ட அறுநூறு குதிரைகளையும் ஓட்டிக்கொண்டுபோய் விசுவாமித்திரரிடத்தில் விட்டு நமஸ்கரித்துக்கொண்டால் இன்னும் இருநூறு குதிரை யெங்கே யென்று கேட்பார், அப்போது வணங்கி சுவாமி ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கு இருநூறு குதிரை வாங்கினேமென்று உண்மையைப்பேசி அந்தத்தன்மையின்படி தேவரீருக்கும் பிள்ளையில்லாமையினால் இந்த மாதவியுடன்கூடி ஒருபுத்திரனைப்பெற்றுக்கொள்ளும், உமக்கும் ஒருபுத்திரனுண்டாகிறான், எனக்கும் எண்ணூறு குதிரை கணக்குச்சரிப்படும் என்றுசொல்லி குருதக்ஷிணையைச் சரிப்படுத்திவிட்டு உமது மனையாளுடன் தவத்தைச்செய்து வாழுமென்று கட்டியணைத்துக்கொண்டு சிநேகனைவிட்டு நீங்கி கருடபகவான் போய்விட்டார். அப்படியே காலவரும் மாதவியும் அறுநூறு குதிரைகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு விசுவாமித்திரரிடத்திற்சென்று சாஷ்டாங்கதண்டனிட்டு நடந்தவர்த்தமானங்களையெல்லாஞ் சொல்லி அறுநூறு குதிரைகளையும் ஒப்புவித்து மற்ற இருநூறு குதிரைகளுக்கும் வகையையுஞ்சொல்ல அந்தப்படியே விசுவாமித்திரர் ஒப்புக்கொண்டு மாதவியுடன்கலந்து ஒருபிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பிள்ளைக்கு அசுவஷ்டகனென்று பேருமிட்டு மாதவியையும் காலவரையும் வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்து அப்பா காலவனே! குருதக்ஷிணை வேண்டாமென்று சொன்ன எனக்குக் கோபம்வரும்படியாய்ப்பேசி இவ்வளவு வருத்தம் அடைந்தாயே, ஆதலால் இனிமேல் பெரியோர்கள் வார்த்தைக்கு மீறிப்பேசவேண்டாம், இன்றுமுதல் சிவத்தைபேணித்தவத்திலிருந்துபவத்தையொழித்து நலத்தைப்பெறுவாயென்று விடைகொடுக்க, ஆசிரியரிடத்தில் ஆசீர்வசனம்பெற்றுத் தானும் தன் பத்தினியாகிய மாதவியும் அருமையாகியதவத்தில் அமர்ந்தனர். ஆகையால் துரியோதனா! பெரியோர்கள் பேச்சைக்கேளாத பேதையர்கள் பேய்போல்விழித்து நாய்போற்பாடுபட்ட அனுபோகத்தையும் சொன்னோம், இதனால் 'மூத்தோர்சொல்வார்த்தையமிர்தம்' எனப் பெரியோருங் கூறியிருக்கின்றனர். இவைகளையாகிலுந் தெளிந்துயோசித்துச் சுகப்படலாமே மேலும்

சந்திரவம்சதிலகனாகிய உங்கள் பிதாமகன் யயாதி இவர்களைநோக்கி எங்குவந்தீர்களென்றுகேட்ட தோஷம் "இல்லையென்று சொல்லமாட்டாமல் தன்பெண்ணையுங்கொடுத்தானே. அப்பெண்ணினால் குதிரைகளும்கிடைத்து குமாரர்களுமுண்டாய்க் குருதக்ஷணையுங்கைகூடியதே, காலவனென்னும் மகாமுனியையும் உங்கள் பாட்டனையும் ஜெகமெல்லாங்கொண்டாடினார்களே, இன்னமும் புகழ்கின்றார்களே, பெரியோரைப பூசிக்கும் யயாதிமகாராஜனுக்குப் பேரனாகிய நீ இத்தனைப்பெரியோர் சொல்லியும் நாடுகொடுப்பதில்லை யென்றால் உனக்குப் பேரும்புகழும் பெருமையும் எப்படிவரும், பலவர்தருடன்பகைத்தால் பவுஷ்யமும்போம், ஜயமும்வாராது, பெரியோர் வார்த்தையைப் பூசித்துக் கேட்பையாகில் சுகப்படுவாய் சுகப்படுவாயென்று சொல்லினர். இப்படி சொல்லிவந்த ரிஷிகள் மூவரையும் துரியோதனன்நோக்கி கண்பொறிபறக்கக் கடுகடுத்து வெகுளிமேற்கொண்டு பெரியவர்களே இந்தக்கிருஷ்ணன்கட்டிக்கொண்டுவந்த கட்டுகளெல்லாம் என்சமூகத்தில் சப்பைக்கட்டாகமுடிந்தனவேயல்லது வேறன்று; அப்படியிருக்க நேர்ந்த ஊழ்வினையைத்தன்னறிவுகொண்டு தள்ளிக்கொண்டவர்களுமுண்டோ, நீங்கள்கண்டிருக்கின்றீர்களோ, அப்படி யுண்டானால் ஒருவரைக்காட்டுங்கள், இப்போது இருக்கிறபுத்தியைவிட வேறுபுத்தி யேறப்போவதுமில்லை, இதுமாறப்போவதுமில்லை, வீணாக இந்தக்கண்ணன்பேச்சைக் கேட்டுஏன்வந்தீர்கள், பெருமைகெட்டீர்கள், ஆனால் எங்களுக்குப்புத்தியில்லை. புத்திமான்களே புத்திசொல்லுமென உங்கள்மூவரையும் வாருங்களென்று நாங்கள்வரிசைசெய்துவரவழைக்கவில்லையே, போங்களென்று சொல்லவுமில்லையே 'அன்றெழுதிய அயன் அழித்தெழுதப்போவதில்லை' யென்று பெண்டுகளும் சொல்லும் பழமொழியை நீங்கள் அறியாமல் வழுவி அறியாதவர்களானீர்களே. ஐயையோ ஏன் இவ்வளவுபிரயாசை யெடுத்துகொண்டீர்கள், வீண் வீண். 'வெள்ளைவாய்க்கு வெற்றிலையுமில்லையே' சுவாமிகளே எங்களையே ஏமாற்றி நாட்டைப்பறிகொடுத்துக்காட்டிலுழன்ற பாண்டவருக்குக்கொடுக்க ஸ்ரீகண்ணபிரான் வந்திருக்கின்றான், உலகத்தை ஆளுவதற்குப் பாண்டவர்கள் இருக்கின்றார்கள், உயிருடன் கொடுப்பதற்கு நானிருக்கிறேன், உங்களுக்கென்னவந்தது; "எள்ளுதான் எண்ணெய்க்குலர்கின்றது எலிப்புழுக்கை ஏன் உலருகின்றது' என்னும் பழமொழிபோல் தாங்கள்நித்தியகருமம் சத்திய சவுசம்ஆசாரம்பூசைசெபம் தபம் இவைகளைவிட்டு இவனுடன் ஏன் இப்படித்திரிந்துவருந்திக்காலத்தை வீணிற்கழிக்கின்றீர்கள், வேண்டாம் நீங்கள் தவஞ்செய்யும் இடத்திற்கு இப்பொழுதே தயவுசெய்து எழுந்தருளுங்கள், நீங்கள் இருக்கும் இடத்திற்குவேறு ஆள்சம்பாதிக்கிறேனென்றுதூறிச்சொன்னான், இதைக் கேட்ட மூன்றுரிஷிகளும்திடுக்கென்று சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து மிகுந்த கோபங்கொண்டு முகஞ்சுளித்துக்கண்கள்சிவக்கப்பார்க்குஞ்சமயத்தில் வீஷ்மாசாரியர் திடுக்கென்றெழுந்து தீர்க்கதண்டஞ்சமர்ப்பித்து இவனோ சிறுபிள்ளை, தங்களுடைய சுரூபசுபாவங்கள் இப்படிப்பட்டனவென்று இதுவரையிலும் அறியாதவன், ஏதோ எங்கள்தலையிலெழுத்து நாங்களனுபவிக்கின்றோம், தங்களுக்கென்ன வந்தது, இவ்வளவுதூரம் புத்திமதிசொல்லியும் வசத்திற்குவாராத இவ

ஞல் இக்குடும்பமெல்லாம் குன்றிப் போகக்காலம் வந்திருக்கின்றது, அப்படியிருக்கத்தாங்கள் கோபங்கொண்டதை விடுத்து சாந்தமூர்த்திகளாய் இதை யொரு விஷயமாய்ச்சித்தத்தில்வையாமல் எங்கள் நிமித்தத்தில் க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று நயமதுரவசன உபசாரங்களால் சொல்லிப்பணிய 'சான்றோர் சினம்' ஆகையால் உடனே மாறிப்போய் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள், அப்போது ஸ்ரீ கண்ணபிரான் மறுபடியும் வணங்காமுடிபெற்ற மன்னனைநோக்கி துரியோதன மகாராசனே! பூமியிலே நற்குணங்களும் நற்செய்கைகளும் நன்னடக்கைகளும் சத்தியவசனமும் தர்மசிந்தையும் தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிர்காக்கும் ராஜனும், துர்க்குணமும் அதர்மமும் அசத்தியமுமுடைய அரசனும் ஒருவருக்கொருவர்சண்டைகள் நேரிட்டுப்போர்க்களத்திலவந்து யுத்தஞ்செய்வார்களாகில் தர்மகுணமும் சத்தியவசனமுமுடைய அரசனுக்கு மஹாவிஷ்ணுவின்சகாயமும்வீரலக்ஷுமிகடாக்ஷமும் உண்டாய் ஜயத்தைப்பெற்று தரணியை ஆள்வான், மாளுங்காலத்தில் வீரசொர்க்கமும்பெறுவான், அதர்மகுணமும் அசத்தியவசனமுமுடைய அரசன் அரிவாசுதேவனுடைய அருளில்லாமல் வீர்லக்ஷுமியின் விஜயமுங் கெட்டு அவமானப்பட்டு அபஜயமுற்று அரசாட்சியை யிழந்துமாள்வான். மீளாநரகத்திலுறுவானென்று முன்னோர் மொழிந்த நீதி சாஸ்திரம் தர்மசாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றன. நீயும் அறிந்திருக்கின்றாய். ஆகையினல் எத்தனைவிதபலமும் நலமும் உனக்கிருந்தாலும் பாண்டவர்களுக்கு நீ சமமாகப்போகிறதே இல்லை. உன்னைச்சார்ந்த நால்வகைச்சேனைகளும் இராக்கதரும் படைத்துணையாக வந்திருக்கும் .பார்த்திபர்களும் போர்க்களத்தில் மாளச்செய்து பூமியைப் பெறுவோமென்னும் பூரிப்பு பாண்டவர்களிடத்திலில்லை ஒருவேளை சபையிற் சபதங்கூறியிருக்கின்றார்களென்று நினைப்பாராகில் உடனே சமாதானப்படுத்துவதற்கு நாங்களெல்லாருமிருக்கின்றோம், சூதாடிப்பறிதுக்கொண்ட நாட்டை சூக்ஷத்திற் கொடுத்து விடுவதேயன்றி அதிகங்கொடுக்கவேண்டுவதில்லை, அப்படியல்லவென்றால் பெரியோர்கள் சொல்லும் தருமநீதியின்படி கொடுப்பது உத்தமம், அதுவுங்கூடாதென்றால் உம்முடைய இஷ்டத்திற்குத்தோன்றிய தெவ்வளவோ அவ்வளவு கொடுத்தாலும் அதுவும் நமக்குச்சம்மதமே! நான் தூதுவந்து வீணுகவிளைந்த தென்றும் பிரயோசனமில்லையென்றும் எனக்கொரு பேச்சுவராமலும் பெரியோர்கள்சொல்லியபேச்சைத்தள்ளினன் துரியோதனனென்று உனக்கொரு ஏச்சுவராமலும் உன் மனத்துக்கிசைந்ததைத் தயைசெய்யென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இருகரத்தையும் நீட்டி இரப்போரைப்போல் கேட்க, அதற்கிசையாத துரியோதனன் சொல்லுகின்றான். கேட்டீர்களோ சபையிலிருப்பவர்களே! இவ்வுலகவழக்கம் எவர்களுக்கு எவர்களிடத்தில் இஷ்டம் பிறக்கிறதோ அவர்களைச் சாமர்த்தியரென்று தனக்குத்தானே புகழ்ந்து மகிழ்ந்துகொள்வதுண்டு, அது இப்போது தெரியவந்தது, தர்மமுள்ளவன் ஜயம்பெறுவானென்றும் அதர்மமுள்ளவன் அபஜயப்படுவானென்றும் அன்பினற்சொல்பவர்களுடைய வாக்கியம் போர்முகத்தில் பார்க்கவேண்டும், புண்ணியர்களே போகட்டும், தர்மகுணமுள்ளபாண்டவர் ஜயித்தால் அவர்

களே அரசாளட்டும், அதர்மகுணமுள்ள நான் ஜயித்தால் நானேஆளுகிறேன், இதைவிட மறுமொழி வேறொன்றுமில்லையென்று இறைவன்சொல்ல, அதைக் கேட்டு தம்பிவீணாகச்சண்டைசெய்து விருதாவிற்சாவானேனென்று மஹா பலியினிடத்தில் மூன்றுலகத்தையும் தாரைவாங்கும்போது ஒருகரத்தை நீட்டிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்களுக்காக பஞ்சைப்பூமியைப் பெறு வதற்கு இரண்டு கரத்தையும்நீட்டி இரக்துபெரியமனசுசெய்து நாஸ்தியென்று உரையாமல் ஜாஸ்தியாய்க்கொடாமல் முன்பாத்தியமாகிய நாட்டைமாத்திரம் பாலித்தருளுமென்ன, அதைத் துரியோதனன்கேட்டு கொடுக்கமாட்டேனெ ன்ன, ஐந்தூராகிலும் தயவுசெய்யுமென்று எழுந்து இருகரத்தினாலும் இரக்க, அதைத்துரியோதனன்கண்டு அம்மணமானவனுக்கு அரைச்சீரை அகப்பட்டாற் போதாதா! ஐயா நிலைகெட்டுக்காடேகதியாய்த்திரிந்த ஐவர்களுக்கு இவ்விடத் திலொரு வீடுகொடுத்தாலும் போதுமே, கண்டோங்கண்டோமென்று கண் களிலொத்திக் கொள்ளுவார்களே, அவர்களும் வேண்டாமென்று சொல்லப் போகிறதில்லையே, வேண்டுமென்ற உன் எண்ணத்தின்படி நான் கொடுக்கப் போவதுமில்லையே; நீரோன் கையைநீட்டிக்கொண்டு காத்திருக்கிறீர், அதற் கென்ன? காரியவாதி கையையு நீட்டுவான் காலிலும்வீழ்வான் போம்போ மென்று கடிந்துரையாடினான்.

அதை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்கேட்டு நகைத்து குழந்தாய் உன்வமிசத்தில் தந்தையாகிய சந்தனுமஹாராஜனுக்குப் பரிமளகெந்தியை மனைவியாக்கி அவ ளுடைய பிள்ளைகளிருவருக்கும் இராச்சியத்தைக்கொடுத்து தான்வீஷ்மம் பெற்றுக்கொண்ட மேலோனாகிய உன்பாட்டன் வீஷ்மாசாரியர் இதோ உயிருடனிருக்கிறார், இப்படிப்பட்டதர்மகுணமுள்ள குலத்திலுதித்த சிரேஷ்ட னேசகலசொந்தமுள்ள சிறியதந்தையாகிய பாண்டுவின் பிள்ளைகளுக்குப் பாதி ராச்சியமும் கொடுப்பதில்லை யென்றும் ஐந்தூருங் கொடுப்பதில்லையென்றும் ஓரே உறுதியாகப்பேசினால் உனக்கிந்தநாடும்அரசுஅடக்கமாட்டாதே,ஒருகுலத் திற்பிறந்த பிள்ளைகளிரண்டுபேர் ஒத்துவாழ்வதே உத்தமம், ஒவ்வாமல்பேதப் படுத்திக்கொண்டு அனுபவிப்பது மத்திமம், ஒருவர்பங்கைதான் பறித்துக் கொண்டு துன்மார்க்கவழியில் வார்த்தைநழுவிப் பேசுவது அதர்மம், ஒரு பங்காளி சவுக்கியமடைய ஒருபங்காளி துன்பப்படுவது அதர்மாதர்மம், இப் படிப்பட்ட அதிசயங்களை யெல்லாங் கண்ணினாற் காணும்படி இறைவன் ஏற் படுத்தி யிருக்கின்றா னம்மையென்று விசனப்பட்டு இதுதருமத்திற் கொவ்வாத காரியமென்று, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்சொல்லிச் சலித்துக்கொள்ள, அதற்குத் துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ! கிருஷ்ணபகவான்? எத்தனைச்சொன்னாலும் அரசனுடைய மேலுக்கு வை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு உமக்கு அறிவுபோதாது,நீரொன்னசெய்வீர்பாவம், மாட்டுடன்பழகிய புத்திமான் மனிதருடன் பழகுவதுவருத்தம், இன்னும்பழ கிக்கொண்டு வாரும்போமென்று துரியோதனன் சொல்ல; இந்தவார்த்தை யைக்கேட்ட வீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், திரிதராட்டிரர் முதலாகியபெரி யோர்க ளெல்லாரும் கடகடவென்று நடுங்கச்சொல்லுகின்றார்கள்.

ஓ! துரியோதனு? திருவுந்தியையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுய்வந்து நமக்குத்தரிசனந்தந்து இருகரத்தாலிரந்து நாடு கேட்க; நீ கூடாதென்று கூறுவது ஞாயமன்று, முன்பின்யோசித்து விளையப் போகிற வினையையும் ஓராமல் எம்போலியர் சொல்லிய வார்த்தையுங்கேளா மல் ஒரேபிடிவாதமாய் என்னண்டையிலிருக்கும் வீரர்களைக்கொண்டு சண் டைபண்ணிப்பாண்டவரை அண்டவொட்டாமல்வென்று நாடாள்வேனென்று சொன்னத்தையே சொல்லுகின்றாய், அப்பா! உன்னிஷ்டப்படி நடவென்று எல்லோரும்மிகுந்தவிசாரங்களுடன் ஓவென்றுகூவியிளைந்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் அண்டையிலிருந்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த துச்சாதனனனவன் துரியோதனனை வணங்கி அண்ணு! இந்தக்கிருஷ்ணன் இவ்விடம்வந்திருக்குந் தந்திரமும் வீணாய்நகைத்துத் திகைத்திருக்கும் நமது பெரியோர்கள் அவனைக் கண்டு மயங்கி யெண்ணிக்கொண்டிருக்கிற மந்திரமும் பார்த்தால் துராக்ர்த மாய் உமதுகையைப்பிடித்து கிருஷ்ணன் கைமேல்வைத்து நாடுகொடுத்தான் நாடுகொடுத்தானென்றுகூவிகையறைந்துபாண்டவர்களையும் அழைத்துஉமது காலில்விழச்செய்துஎல்லோரும் ஒரேமுகமாயிருந்துஐவராகியஇவர்களைக்காப் பாற்றுமென்று சொல்லுவதற்காக எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார்களென்று நான் நினைக்கின்றேன், அப்பால் 'இத்தனைப்பெரியவன்கைப்பிடித்திழுத்தால் எப்படி மாட்டேனென்பேன்' என்பதுபோல்முடியும்ஆகையால். இந்தவம்பாகிய சபை யைவிட்டெழுந்து அரண்மனைக்குப்போவது மார்க்கமென் றெண்ணுகிறேன், அண்ணா! தேவரீர் சித்தம் என்பாக்கியமென்று விளைந்து சொல்லவே, தக்ஷணத்தில் துரியோதனன் கர்ணன் சகுனி துச்சாதனன் மற்றுமுள்ள அர சர்களெல்லாரும் சிங்காசனத்தைவிட்டிறங்கி சபையைவிட்டு நீங்கி அவரவர் கள்விடுதிக்குப்போயினர்கள். இப்பால்கன்றாற்கனியுதிர்த்த காயாம்பூவண்ணன் திரிதராட்டிரனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஜெகபதியாகிய தீரனேகேளும் இந்தத்துரியோதனனால் உலகமழிந்துதானுமழிந்து போவதல்லாமலும் பந்து புத்திரமித்திரர்களையும் குடும்பத்தையுந்தொடைக்குந் தொடைக்காலனைச் சிரேஷ்டபுத்திரனென்று பக்ஷம்விடாமல் எண்ணியிருப்பதுபாவம், பூர்வத்தில் கம்சனென்னப்பட்ட எங்கள் நல்லம்மான், எவர்கள் சொன்னாலுங்கேளாமல் தன்னறிவுகொண்டும்நடவாமல்தங்கள்தாய்தகப்பன்மாரை ஒடுக்கிஎங்கள் தாய் தகப்பன்மாரையும்விலங்கிட்டுச்சிறையில்வைத்துவெகுவாகிய அக்கிரமங்களைச் செய்துகொண்டுவந்தான். அதை அவனுடைய தகப்பன்சம்மதிக்கமாட்டாமல் என்னையழைத்துமனோபீஷ்டத்தைஉண்மையாகச்சொன்னான், அதற்குவேண் டிய யுத்திகளைச்செய்து முடித்துவிட்டு குலத்தைப் பெருமைப்படுத்தி நலத் தைவிளைவித்தோம்; இந்தக்காரியம் உலகமெல்லாந்தெரியும். அப்படிபோற் சொல்லுக்கடங்காத பிள்ளையைத் தக்கபடிசெய்துபோட்டு பாசகர்மங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டியதே, மேலும் தனதுசரீரத்தில் ஒருகட்டியாகியுருண்டெழு ந்தபோது அதைத் திரணமாயெண்ணி அறுத்தெறிந்தால் அது ஒருநாளுபத் திரவங்கொடுக்கும். பலநாளுஞ் சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கும். அப்படிச்செய் யாவிட்டால் பலநாளுந் துன்பப்படுத்தும், அதுபோல் நூறுபிள்ளைகளில்

ஞெருவன் குறைந்தால் உமக்குப்பெரிதல்ல, நீர்மோக்ஷவீடு பெறுவதற்குங் குறைவில்லை. 'பலதிட்டுக் கொருமுழுக்கென்பது போலும்' 'பலநாள்துக்கம் ஒருநாளையில்விலக்கென்பது' போலும்செய்துவிடுவதே உறுதியென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லி ஐயோ? குலத்தினலமுங் குணமுங்கெட்டதேயென்று விசனப்படுவதைப் பிறவியந்தகன்கேட்டு மிகுந்த துக்கமும் பொம்மலும் விம்மலும் பொருமலும் பெருமூச்சுமுடையவனுய் துரியோதனனை அழைத்துவாவென்று ஒருதூதனையனுப்ப; அப்படியே தூதுவன்போய்ச்சொல்லக்கேட்டு அதிசீக்கிரத்தில் அரசர்கூடியிருக்குஞ் சபைக்கு அரவக்கொடியோன் வந்து சிங்காசனத்திலமர்ந்தான். உடனே திரிதராட்டிரன் தெரிந்துகொண்டு துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லுகின்ருன்.

அப்பா; துரியோதனு? பெரியோரெல்லாரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நீ பேசாமலெழுந்துபோய் விட்டாயே இதுவோ பெரியதனம். காரியமில்லாத கடையனுஞ் செய்யமாட்டானே, என் கண்ணே? வந்தவருக்குப் பூரணமாகிய உத்தரஞ்சொல்லி எல்லோருக்குஞ் சம்மதியாகும்படி நடத்திப்போவது நாயகன்செய்யும் நலமாம், அதனுல் நமது குலமும், வாழ்நாளுந் தழைக்கும்; ஆகையால் இன்னம் உனக்கு நன்மையாகியபுத்தி யென்றைக்குவருமோ வென்று கண்ணீர் விடுத்த தந்தையை நோக்கி துரியோதனன் சொல்லுகின்ருன்; தூதுவந்தவர்கள் சங்கதி தெரிந்துகொண்டு தகுதியாகிய உத்தரஞ்சொன்னுல் அதைக்கேளாமல் தடுத்துத் தடுத்துப்பேசினுல் அதனுலெனக்குக் கோபம் வந்து எழுந்துபோய்விட்டேன், இனிமேலும்நான்சொல்லவேண்டிய வார்த்தை ஒன்று மில்லையென்ருன். அப்போது துரியோதனமன்னனை நோக்கிப்பின்னைப் பிராட்டியின் நாயகனுகிய மணிவண்ணன் வணங்காமுடியனைவணங்கி அண்ணலே பெரியமனசு பண்ணும் சகலஜனங்களும், ஒருவனுற் சுகப்படுவது அருமை, ஒருவனுல் வெகுஜனங்கள் கெட்டுப்போவது அருமையன்று. ஆகையால் நிதானித்து யோசித்து கவனித்து வருங்காரியம் போங்காரியம் தெரிந்துசொல்லுமென்று மாயவன்சொல்ல, மகுடாதிபதியாகிய துரியோதனன் கேட்டு; மிகுந்த கோபங்கொண்டு கண்கள் சிவந்து கனன்று இந்தக்கர்மபூமியை நான் கொடுக்கவும்; பாண்டவர் பெறவும் நீர் நடுவே தூதுபேசவும் பெரியவர்களெல்லாரும் எனக்குப்புத்திசொல்லவும்இத்தனை விபரீதமென்னத்திற்கு? ஓர்வார்த்தை உரைக்கின்றேன், சுத்தவீரனுனவன் யுத்தம்பண்ணி வெற்றிபெற்று இராச்சியமுற்றிலும்; கட்டிக்கொள்ளுவதேகாரியம்ஒருவன்கொடுக்க; ஒருவன்பெறுவது அகாரியம், ஆகையால் நீர்பாண்டவரிடத்திற்போய் இந்தச்செய்தியை நான் சொன்னதாகச்சொல்லும், அவர்கள்வெகு சந்தோஷிப்பவோர்கள். வீரமென்பதும் ஜெயமென்பதும்புகழென்பதும் உமக்குத்தெரியாது, அவர்கள்சந்தோஷப்படும்போது நீருங்கூடச்சந்தோஷப்படும். ஓகிருஷ்ணு? இப்போது எழுந்துபோமென்று துரியோதனன்சொல்ல, அந்தமொழியைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்சொல்லுகின்ருர். துரியோதனு? நீசொன்ன காரியமெல்லாம் சரிதான்; ஆதியில் இந்தச்சபையில் நீசொல்லியிருந்த வார்த்தையை மறந்துபதின்மூன்று வருடகாலங் கழித்துவந்த பாண்டவர்களுக்கு மனப்பூர்வமாக இராச்சியங்கொ

டுக்கமனமில்லாமல் எப்படி சொற்சோர்வுபட்டையோ அப்போதேஉன் பேச்சு அசைவுகொண்டிருக்கின்றது; ஆதலால்; அரசேயுத்தமே சரியென்று சொல்லு, கின்றவார்த்தையின் வண்ணம் நீகிலேயாகிற்பையென்று நானெப்படிநம்புவது, அதற்காகிலும் சகலமானபேரும் அறியும்படியாய்க் குருக்ஷேத்திரத்தில்படை கூட்டிக்கொண்டு வந்துபாண்டவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்வது நிச்சயமென்று கைபோட்டுக் கொடுமென்று தமதுகரத்தை நீட்டினர். அப்படிகருணைக்கட லாகியகண்ணன் அந்தவார்த்தைசொல்ல துரியோதனன் கேட்டு செவ்வரக்கி லும் செம்புருக்கியதிலும் செம்முருக்கைமலரிலும் செம்பவளத்திலும்மேலா கச்சிவந்து பொறிபறக்குங் கண்களையுடையானாய்ச் சிங்காசனத்திலோங்கி அறைந்து யாவருந் திடுக்கிடக் கூவியிரைந்து படபடப்புடன் விரைந்து மனங் குலைந்துதூஷணவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கினன்.

தூதுவந்தமனிதனே? சுயகுலத்தைவிட்டு இடையருக்குப் பிள்ளை புகுந்து தாழ்ந்ததொழிலாகிய மாடுகள் கன்றுகளை மேய்த்து கோபால ஸ்திரீ களையேய்த்து அவர்கள் வீடுகளில்கட்டிய உறிகள்தோறும் வெண்ணெயுந்தயி ரும்வேண்டியமட்டுந்திருடியுண்டு அந்தஇடைச்சிகள்கண்டுபிடித்து கயிற்றினற் கட்டிஉரலுடன்சேர்த்தால் ஊர்ந்து உளுக்கார்ந்தழுது மானமீனமில்லாமல்மதி கெட்ட நீ எல்லாக் குலங்களிலுமுயர்ந்த மதிமரபினனாகிய என்னை உன்னைப் போல நினைத்துக் கைபோடச் சொல்லிக்கேட்டாய், உன்தயிரியமே தயிரியம், ஆ ஆ! மாடுமேய்க்குங் கோல்கொண்ட கையின்மீது செங்கோல்தாங்கிய மலர்போன்ற என்கையோ அடிப்பது; திருட்டிற்பழகிய உன்கையில் திருட்டு நீக்கித்தண்டிக்குஞ்செங்கோலையுடைய என்கையோ அறைவது; முல்லைக்காட் டில் பல்லைக்காட்டி புல்லைப்பிடுங்கும் உன்கையின்மீது ஐவரைக்காட்டிற் செ ல்லவோட்டிச் சொல்லை நாட்டுமென்கையோ போடுவது? ஓ கோ! உமது குல மும் உமது நலமும் யோக்கியமுதலிய சிலாக்கியமெல்லாந் தெரிந்துகொண் டேன், அந்தமட்டும் நீர்மெத்த புத்திசாலி, நல்லகாரியஞ்செய்தீர், சீக்கிரம்நட வும்; பாண்டவர்களைக் குருக்ஷேத்திரம் வந்துசேரச்சொல்லும், நீருங்கூடவிரு ந்து சகலபலமுஞ்செய்யும், நான் பேச்சுத்தப்பிப் போவேனென்றல்லவோ கை யடிக்கச்சொன்னீர்.' நீர்மாத்திரம்சொல்தப்பாமல்வந்து சேரும்; சுயோதனநிய ரென்னுஞ் சிங்கங்கள் கர்ச்சித்துக்கொண் டிருக்கின்றனவென்று ஐவரென்னும் யானைகளை அழைத்தோடிவாரும், அபலமதியினையுடையவரோ? நீர் சாம்பிர தாய அரசனுமல்ல, உமக்குப் பட்டாபிஷேகப் பெருமையுமில்லை, ஆகையால், இராஜமுறைமைமுதலிய மேலுக்குவை உமக்குத் தெரியாமற்பேசினீர், நல்ல ஞாயம். கிருஷ்ணா? வெகுபேர் கூடியசபையில் யாவரும் நகைக்கத் துரோ பதையைத் துகிலுரிந்தபோது பார்த்திருந்த மானமில்லாத வீரர்களுக்குஎன்ன ஞாதனம் யேற்படுத்தினீர், எவ்விதச் சேவகராக்கிவிட்டீர், திருடர் சேவக ராகுவதுசுபாவம்சேவகர்திருடராவதுஞாயமல்லவே, சொற்சோர்வுபடாதவரோ என்னமதியைக்கொண்டு விவகாரம்பேசவந்தீர். ஓ மாயவரோ? குந்திதேவியான வள் ஐந்து புருஷரைச்சேர்ந்து இந்த ஐந்து பிள்ளைகளையும்பெற்றாள், இவ்வை ந்துபிள்ளைகளும் தாய்நடந்த முறைமைதப்பாமல் பாஞ்சாலியாகிய ஒருத்தி

யைப்பெண்டாகவைத்துக்கொண்டு பிழைக்கமாட்டாமல்உழலுகின்றனர். அப்பாபிகளை எனக்கு அண்ணன் தம்பிகளென்றும் சிறியதகப்பன் புத்திரனென்றும் பங்குக்குரிய பங்காளிகளென்றும், அவர்களுக்குப் பாதிராச்சியங்கொடுத்து அவர்களுடன் கலந்துவாழச்சொல்லியும் புத்திசாலிகளும் புத்திகெட்டுப்போய்ச் சொல்லுவார்களாகில் இதுஎவர்க்குமேலாகிய ஆச்சரியமாயிருக்கிறது, விந்தையாயுமிருக்கிறது என்றுசொல்ல! அந்தக்கர்ண கடூரமானமொழியைக் கேட்டுப் புன்சிரிப்புகொண்டு புயங்ககேதனு, உமக்கெப்படி சம்மதமோ அப்படியே செய்யுமென்று இராஜசபையைவிட்டுப் போட்டுத்திடுக்கென்றெழுந்து தத்துவஞானியாகிய விதுரன் வீட்டிற்கெழுந்தருளினர்; ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் போனஉடனேசபையிலிருந்தபெரியோர்களெல்லாரும் முகம்வெதும்பி மனங்கனன்று ஐயோ இதென்னவிபரீதகாலம்,போகட்டும், இவனறியாதவனுகையால் கோபித்துக்கொண்டான்;தெரிந்த பெரியோர்களுங் கோபிப்பார்களா? எதுவந்தாலுஞ்சந்தோஷமா யெண்ணவேண்டியதே யன்றிவெகுளிமேற்கொள்ளக்கூடாதேயென்றுயாவரும்விசனப்படஅந்தக்காலத்தில் துரியோதனமஹாராஜனுக்குக்கோபம்வந்துஅணிந்திருந்த நந்தியாவட்டமாலைகளெல்லாங் கறுகறுத்துலர்ந்துகருகவும்தேகமுழுமையும் வியர்வைபெருகவும், செம்பையுருக்கிய தன்மைபோலும் செவ்வரக்குருகிய குடம்போலும்கண்கள்சிவந்து நெருப்புப்பொறிசிதறவும்பக்கத்திலிருப்பவர்கள் பதறவும்வாய்மடித்துப்பற்கடித்துப்மீசைதுடிக்கப்பெருமூச்சுவிட்டு சபையிலிருக்கும் வெகுபேர்களையும்நோக்கிகேட்டீர்களா, இவனுடைய அயோக்கிதை அறிந்துதான் நான் எழுந்துபோய்விட்டேன், நீங்களெல்லாரும் என்னை மறுபடியும் வரவழைத்தது இந்த அவமரியாதைப் பெறுவதற்கென்று தோன்றுகிறது; ஆகிலும்பெரிதல்ல; கோடாலிக்காம்பு குலத்துக்கீனமென்னுமாறுபோல் ஒருவனுக்குத் தூதாகவந்தவனை வழிமடக்கி விருந்து செய்விக்கவும் உறவாடவும் இவனுக்கென்ன காரியம்; இவனாரவன்? இவனெப்படிச் செய்வானென்று சிறியதந்தையாகிய விதுரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

நன்றியற்ற விதுரனே! தன்னுண்மையினாலேயும்; சவுந்தரியத்தினாலேயும் வசனசாதுரியத்தினாலேயும் மயக்கி என்செல்வத்தைப் பிடுங்கிப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வந்த வேஷதாரி என்வீட்டில் சாப்பிடாமல் உன்வீட்டிற்குவந்தால் அவ்விடத்தில் சாப்பிடாமல் இவ்விடத்திற்கேன்வந்தீர்; அதுமுறைமையல்லவேஎன்றுதிருப்பிவிடாமல்அவனுக்கும்அவன் சேனைகளுக்கும் திவ்விய போஜனஞ்செய்துவைத்தகாரியமென்ன? என்றந்தையுடன்கூடப்பிறந்தோனென்றிருந்தும் இவனுக்கும் இவனைச்சார்ந்தவர்களுக்கும்அன்னவஸ்திர பூஷணாலங்கிர்த வாகனமெல்லாம்இவ்விடத்தில்நடந்துகொண்டுவர என்னிடத்திற் பக்ஷம்வைத்து என்பகையாளி தன்பகையாளியென்றெண்ணமல் 'மாமிமேற்கையும்வேலியோரத்திற்கண்ணும்' என்னும்பழமொழிபோல் என்னிடத்தில் சுகமனுபவித்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் பலனைக்கொடுக்கும் பக்ஷமுடையவராய் முடத்தெங்கைப் போலிருக்கின்ற நன்றி குன்றிய இத்தப்பாவியை யோசிக்குமிடத்தில் ஒருதாசியானவள் பத்துப்பணங்கொடுத்து

வருந் தலைவனிடத்தி லிருக்கும்போது இன்னொரு நாயகன்வந்து பதினைந்து பணம் தருகிறேனென்றால் பழையவனைவிடுத்துப் புதியவனைக் கூடிவாழ்வது மாகியதாசிகளின் குலாசாரதருமம் போல அத்தன்மையாகிய நமது அரண்மனைத்தாசியின்வயிற்றிற்பிறந்த இந்தவிதுரனுக்கு 'குலத்தளவே யாகுங் குணமென்பதுபோல்' சொந்தக்குணம்வருமல்லாமல்வேறு குணம்வருமா; நாம்வெறுத்துப்பேசுவதில் தன்னவன்பிறனவனென்னுந் தாக்ஷண்யமும்வருமா?மானமீனமில்லாத பேர்க்கு வம்சமென்ன சதமா இனிக்காரியமில்லையென்று துரியோதனன்சொல்ல,சபையிலிருந்தயாவர்களும்வாயைவாயைமெல்லகொல்லத்தக்க கோபங்கொண்டு வில்லையுடைய விதுரனெழுந்து குபீரென வியர்த்து வழிய விழுந்து கண்களெரிந்து ஜொலிக்க அக்கினிக்கொழுந்து கபகபவென்றெரிந்து பறக்கத் தன்னைமறந்து விதுரமஹாராஜன் வாய்திறந்து அடா துரியா? இந்த ராஜசபையிலே விசுவாச நேசர்களுக்கெதிரிலே இடக்கர் மொழியாக இகழ்ந்து பேசிய இடும்பா! இதோ உன் நாக்கையும், அந்நாக்கைவெளிப்படுத்திய வுன்வாக்கையுமிழுத்து என்கைவாளால் போக்குகிறேன், உதிரம்புரளும்படியாக்குகிறேன், உன்தலையையுமுருட்டுகிறேன், துன்மார்க்கப்பயலே!இன்ன முயிருடனிருக்கின்றையோ, ஓ! கோ வென்று எதிர்நோக்கி எழுந்து உருக்கிவருகையில் உடனேசாந்தத்தினற் றயைபிறந்து அந்தோ அடபாவி!இந்த வசனத்தைச் சிந்தைவருந்த எப்படி சொன்னயடா, துரோகி இந்நேரங் காக்கைகழுகுகளுக் கிரையாக்கிவிடுவேன், அடாகர்மி சிறிய தந்தையாயிருந்தும் தெரியாத பிள்ளை சொன்னவார்த்தையைப்பொறுக்காமல்துரியோதனனுடைய தலையையறுத்தான்,விதுரனென்றுதேவர்கள்பழிப்பார்கள்,மற்றயாவரும்நகைப்பார்கள், அதனாலென்னுடைய நன்னெறி நன்னடை நன்னலமெல்லாம் நலியுமென்றெண்ணி மனம்பொறுத்தேனே யல்லது என்னை யிகழ்ந்துபேசிய உன்னை ஒருபொருட்டாக நினைத்து நின்றவனல்லன்; இதுவரையிலும் உயிருடன் வையேன், உன்காலம் நல்லது அடாபயலே! மன்னர்க்குரிய சுற்றங்களைத் தழுவி வாழ்பவன் வேந்தன் ஆகையால் தூதாக யெவர்வந்தாலும், அவர்களை வரவழைத்து அந்தராஜ ரகசியமெல்லாந்தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அக்கரைக்காரன்நானுகையால் முறைமையின்படிக்கு நானெதிர்கொண்டுபோய் பிரார்த்தித்தழைத்துவந்து விருந்துசெய்தேன், உறவாடினேன், அவருடன் கலந்துகொண்டு பாண்டவர்களுடைய எண்ணங்களெல்லாம் அறிந்துகொண்டேன், தூதுவந்தவருடைய மனோபிஷ்டமுந் தெரிந்துகொண்டேன்,இப்போதுதானென்ன? எப்படியும்என் தமையன்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தால் என்னை சம்ரக்ஷணை செய்யமாட்டார்களா? அல்லது அவர்களுக்குப் படைத்துணையாய்ப் போவேனுகில் உலகத்து அரசர்களும், நீயும் வேண்டாமென்று என்னைத் தடுக்கக்கூடுமோ இல்லையே, உன்தடைக்குப்பயப்படத்தக்கவனு! இவ்வுலகமுழுமையும் பாண்டவர்கள் வசம் ஒப்பிவைக்கச் சத்தியில்லாதவனு? அடா புத்தியில்லாதவனே! நாம் அப்படிச்செய்யலாகாது; நாமிருந்தும் தாயாதிகள்கலகப்படக்கூடாது, ஒருவிதசமரசமாய்ப் போகட்டுமென்று எண்ணினதேயன்றி வேறல்ல, அப்படியிருக்க; "இப்படிப்பேசினுயல்லவோ? நல்ல

தாகட்டும்; உங்களிருவருக்கும் நாளைநடக்கப்போகிற யுத்தகளத்தில் தாசிப்பிள்ளையாகிய நான் உனக்குதவியாயிருந்து வெற்றிபெற யுத்தம்பண்ணப்போகிறதில்லையோ? இந்தச் சபையறியச்சொல்லுகிறேன், இதுசத்தியம் சத்தியமென்று சொல்லி சண்டைசெய்யாத என்னண்டையில் இந்தவில்லிருக்கலாகாது, இருந்தாலோ "பெற்ற மனம்பித்து பிள்ளைமனங்கல்" என்னும் பழமொழி போல் சமுசாரிபிள்ளையாகிய உனக்குபகாரஞ் செய்யச்செய்யும், ஆகையால் இதோ மகாபாவிக்குத் துணையாகாமல் நான் வைத்திருந்த வில்லை வெட்டுகிறேன். பாருங்கள் சபையாரேயென்றுகூவி தன்னுடைய வில்லை உடைவாளினால் இரண்டுதுண்டாகவெட்டி யெறிந்துபோட்டு ,விதுரன் தனது அரண்மனை நோக்கிச்சென்றான். இப்பால்சபைநிறைந்திருந்த அரசர்களெல்லாரும்சஞ்சலப்பட்டு தளர்ந்து ஐயோ தேவதைகளிலும் சிறந்தவில்லானது பரமசிவனுடைய பினாகம், விஷ்ணுவினுடைய சாரங்கம் இவ்விரண்டும் நமது ராஜவம்சத்திற் பிரபலித்திராநின்ற அருச்சுனனிடத்திலொன்றும் விதுரனிடத்திலொன்றும் வந்திருக்கின்றதென்று எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தோமே, அவ்விரண்டில் இன்றைத்தினத்திலொன்றொழிந்தது, மற்றொருவில்லைக் கைக்கொண்டிருக்கும் அருச்சுனன் தேர்மீதேறிப் போர்புரிய வருவானாகில் அவன் வில்லுக்கெதிர்வில் யாரிடத்தினுமில்லையே? நமக்கு யாதொரு திக்குமில்லையே? இனியெப்படியென்று அங்ஙனேசிலரேங்கித்தியங்கினார்கள், அந்தவேளையில்வீஷ்மர் துரியோதனனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

அப்பா இதென்ன விபரீதகாலம் விளைத்துக்கொண்டாய், தருமசாஸ்திரம் நீதிசாஸ்திரம் இராஜதருமம் இவையெல்லாம் பழுதுபடும்படி சிறியதந்தை சிந்தைவருந்தத் தீங்காகிய மொழிகளைச்சொல்லித் திரிலோகமும் புகழும்படியாயிருந்த வில்லையும், வெட்டியெறிந்து தன்பிராணனிருக்கிற வரையில் உனக்குச்சகாயஞ் செய்கிறதில்லையென்று பவிருஷஞ்செய்து பகைமேற்கொண்டு போம்படிசெய்துகொண்டாயே! நமக்கிருக்குஞ் சத்துருக்களை நீசாதிக்கப்போவது தெரிந்தேயிருக்கிறது .நாங்களேவென்றால் என்னபாடுபட்டு யுத்தஞ்செய்தாலும் பள்ளமுள்ள இடத்தில் தண்ணீர்சேருமாறுபோல் பாபரகிதர்களாகிய பாண்டவர்களிடத்தில் ஜயஞ்சேருமன்றிவேறல்ல, ஆகையால்எங்களைத்தள்ளு, மற்றை யாவரைக்கொண்டு ஜெயம்பெற விருக்கின்றாய், என்ன திட தயிரியத்தைக்கண்டு இப்படிதலைகுலுங்கப்பேசினாய், பெரியோர் சிறியாரென்றெண்ணமற் பேசினையே அந்தப்பாவம் சத்துருக்களுக்கு முன்னே தலைகவிழ்ந்து சகல வளமுடைய பூமியையுமிழந்து போர்முகத்தில் விழுந்துபோங்கால நேரிட்டதாய்த்தோன்றுகின்றது. 'ஆராலே கெட்டாயென்றால் நோராலே கெட்டேனென்னும் பழமொழிஇங்கு உன்னிடத்திற்கண்டேன்' 'காலஸ்யகுடிலாகதி' என்பதுபோல் வினைவசத்தால் விபரீதம்பிறந்தது, என்று பலவாறுகச்சொல்லி வெறுத்துக்கொண்ட பிதாமகனைப்பார்த்துப் பேராகிய துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்.

ஐயா! இந்தவிதுரனை யல்லதுவேறுவில்லாளிகள் இவ்விடத்திலில்லையோ 'பஞ்சாங்கம் போனால் அமாவாசியுங் கூடப்போய்விடுமோ' 'வாழ்க்கைப்படும்

பெண்ணுக்குச்சிப்பொடிக்து விட்டால் தாலிகட்டார்களோ' பாட்டனாரே இந்த விதூரன்முறித்துவிட்ட வில்லைப்போல் இந்துவில்லுக்கு அப்பனாகிய வில்லை யுடையவீரர்கள் என்னிடத்தில் வெகுபேரிருக்கின்றார்கள். அவர்களைச்சொல் லுகிறேன்கேளும். மிருந்ததாதாவாகியஎன்சகோதரன்கர்ணமஹாராசன்விருது பெற்ற விற்பிடித்துவெளிவருவாராகில் பாண்டவனொன்னுஞ் சருகுகள்பறந் தோட வடித்து என்பக்கத்திலிருந்து விசயங்கள்! பாடும்படிச்செய்வார். தேவரீ ரிருக்கின்றீர், துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமா முதலாகிய அநேகங்கோடி அர சர்களிருக்கவே யிருக்கின்றார்கள். உங்கள்தயவினால் இத்தனைசுத்தவீரரெல் லாமிருக்க வழியேபோகின்ற இடையனை யழைத்துவந்து உறவாடி விருந்து செய்து மேன்மை சம்பாதித்துக்கொண்ட வேசைமகன் வில்லையிறுத்தா லென்ன? என்னவெறுத்தாலென்ன, அவன்போனாலென்ன? யிருந்தாலென்ன? பாண்டவர்கள் பக்ஷத்திற்சேர்ந்து நம்மேல் சண்டைக்கு வந்தால்தானென்ன; இவைகளுக் கெல்லாம் நான் பயப்படேன் என்று விளம்பிய துரியோதனனு க்கு அண்டையில் நின்றிருந்த அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்ணன் சொல்லு கின்றான்!

கேளும்சபையிலுள்ளவர்களே! அர்ச்சுனன்தலைக்கு லக்ஷியம் வைத்திரு க்கும் நானிருக்க விதூரன் வில்பெற்றா லென்ன? அற்றாலென்ன அவனால் அர்ச் சுனனை ஜெயிக்கக்கூடுமோ, ஒருக்காலுமில்லை. இதோ யாவருமறியச் சொல்லு கிறேன், இளங்கன்றால் விளாங்கனியெறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானேவந்து தேர் விட்டாலும் இந்திரன்முதலாகிய எண்டிசைப்பாலர், சந்திரசூரியர் சகலரும், படைத்துணைவந்துபாணம்தொட்டாலும் விஜயனைநானேவெல்லுவேன், என் னிடத்தில்வளர்ந்துவரும்நாகாஸ்திரத்தால் கொல்லுவேன், இவ்விருதிறப்படை களிலே யெனக்குமிஞ்சிய வீரர்களியாவரு மில்லையென்று துரியோதனனு டைய பாட்டனுக்கெதிரில் கற்பகமு நாணக்கொடுக்குங்கர்ணன்சொல்ல, வீஷ் மேர்கேட்டு மிகுந்தகோபங்கொண்டு அடா! கர்ணா? தேவர்களாலுஞ் ஜயிக்கப் படாதகாலகேயநிவாதக வசத்தரை ஒருநொடியில் பனிபோலாக்கிஇந்திரலோ கப் பட்டாபிஷேகத்தாற் சூரியனையப்போற் பிரகாசித்துமேன்மையுற்ற கிரீடி க்கு நீயோ யெதிராகிறவன் சந்திரனுக்கு முன் சுக்கிரனீடுபடுமோ; அப்படிப் போல் ஒளிமழுங்கிப்போவாயல்லது அவன் திருஷ்டிக்கெதிர்ப்பட மாட்டாய். ஆனால் நீ வாய்வன்மைப்போரில் வல்லவனேயன்றி வில்வன்மைப்போரில் வல்லவனோ? உன் காலமெல்லா மிப்படியே கழித்துவிட்டாய். போதும்; போ தும், வாயைமூடென்று வீஷ்மேர்சொல்லக்கர்ணன் சொல்லுகின்றான்!

ஓவீஷ்மோச்சாரியரே! இதுவரையிலும் இந்த மஹாராஜனுடைய அன்ன த்தையும்; சொர்ணத்தையும்; ஆபரணத்தையும்; வஸ்திரத்தையும் அனுப வித்து சமயம் வந்தபோது சத்துருக்களின் தோளாண்மையைப்புகழ்ந்து பேசு கிறவீரம் தங்களைப்போல் நான்கற்கவேயில்லை, நீராகையாலிப்படி வியந்துபேசு கிறீர், நானப்படி வேளைக்கொருபேச்சு; விதம்விதமாய்ப்பேசமாட்டேன் தண் டிற்போனா லிரண்டிலொன்றென்று சாதிப்பேன், என்னைநம்பியபேரை என் பிராணனிருக்குமளவும் எருமையின் வாலைப்பற்றி ஆற்றிலிறங்கிப்பிராணனிழப்

பவனைப்போற் கைவிடமாட்டேன், ஈரேழுபதினன்கு லோகவீரரும் என் மேலெதிர்த்தாலும் வெல்லுவேன், மூவரும்வந்தாலும், என்பாணத்திற்கு இடைந்து போகும்படியாய்க் கொல்லுவேன்; உமதுசிறிய கண்ணாலேபார்க்கவே போகிறீர்பாரும் என்று கர்ணன் சொல்ல, அதற்கு காங்கேயா நகைத்து செட்டிக்காரன்புளுவு எட்டுநாளைக்குள் தெரியுமென்பதுபொய்யோ; ஐயோ? நாங்களே பார்க்கப்போகிறோம், அப்பா அங்கதேசாதிபதி! அவசரப்படாதை யென்றுஅதட்டிக்கூறி இப்போதாகவேண்டியதென்னவென்று நாரதர்முதலிய ரிஷிகள் மூவருக்கும் நமஸ்கரித்து எதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுங்களென்று விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு,தாமும்தம்முடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். துரியோதனனும் தன்னைச்சார்ந்தசகலருக்குஞ் செலவுகொடுத்துத் தானுஞ் சபையைவிட்டெழுந்து அந்தப்புரத்திற்குப்போக திருத்துழாய்மாலைதரித்த தேவாதிதேவனாகியஶ்ரீகிருஷ்ணபகவானும்சாத்தகியாழ்வானும்சேனாசயினியங்களுடன் விதுரன் வீட்டுக்குச்சென்றார்களென்று முன்னமேசொல்லியிருக்கின்றோமே, அவ்விடத்தில்நடந்த அதிசயங்களைக்கேளும், ஜெனமேஜெயமஹாராஜனே? விதுரன்வீட்டுக்குச்சென்ற வேதநாராயணன் மாணிக்கசிங்காசனத்தில் கொலுக்கொண்டிருக்க, நாரதர் கண்ணுவர் சமதக்கினிமுதலாகிய பெரியோர்கள்வந்து ஶ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக்கண்டுதேவரீர்சபையைவிட்டெழுந்துவந்தபிற்பாடுமிகுகோபியும்,வெகுபாபியும்பிடிவாதக்காரலோபியுமாகிய துரியோதனன் விதுரனைஇழிகுறைவாகப்பேசினன். அதற்குவிதுரன் கோபித்து தன்கையிலிருந்தவில்லைவெட்டிப்போட்டுவந்துவிட்டான், அப்பால் வீஷ்மருக்குங்கர்ணனுக்கும்இப்படியாகவார்த்தைவளர்ந்தது,அவருமெழுந்துஅரண்மனைக்குப்போனர். மற்றியாவருஞ் சபைகலைந்துபோனர்களென்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டுமுனிவர் மூவரும்போயினர்கள், இப்பால் வில்லைவெட்டி முறித்தெறிந்த விதுரராஜன் தமது வீட்டுக்குவந்து திரிலோகநாயகனுடைய சீபாதங்களில் வீழ்ந்து தெண்டனிட்டுக்கொண்டு கைகட்டி வாய் புதைத்துநிற்க உட்காருமென்று உபசரித்துரைத்து ஓ! விதுராசனே? நானொரு அதிசயங் கேள்விப்பட்டேன். அதாவது, பூமண்டலாதிபர் புகழும்படியாகிய வில் உமதுகையிலொன்றும், அருச்சுனன் கையிலொன்றும் இருந்தது. அதில் இன்று உமதுவில் குன்றிப்போனதாய் தெரியவந்தது; அதென்னகாரணம்? சொல்லுமென்று சுவாமியாகிய சதுரன்கேட்க, பூமியையாளும் விதுரன்சொல்லுகின்றான்.

நேமியையுடைய சுவாமியே? கேளும், பூமியை ஆளுகிறவன்காமியாயும், கோபியாயும், லோபியாயுமிருப்பானாகில் சுவாமி அவனைக் கெடுத்துவிடுவார், காரியாகாரியந் தெரியாத கயவனுக்கு ஆகிறகாரியமிது அழிகிறகாரியமிதுவென்று அருகிலிருக்கும் பெரியோர் உரியோர் மந்திரிமார்முதலாகிய பேர்களும் புத்திமதிசொன்னால் கேளாதவனாயிருப்பானாகில் மீளாநரகத்திற்கிரையாவான். ஆகையால் இந்த துரியோதனனேசாத்தியா சாத்தியந்தெரியா வயித்தியனைப் போல்சாகிறதும் பிழைக்கிறதும் அறியான், சாஸ்திரம்படிக்கும் நடக்கான், சத்தியசவுசமுந்தேறான், பெரியோர் சிறியோரென்றறிந்து பேசான், இத்தன்மை வாய்ந்த பேதையாகிய துராத்மாவுக்குப்பிணைப்பட்டுத்துணைப்பட்டுப் போர்க்

களத்திற்போய்விழுந்து போர்புரிந்து புரவலர்முதலிய சேனைகளைக் கொல்லு வதைப்பார்க்கிலும் யுத்தகளத்திற்குப்போகாமல் யாத்திரைபோவது உத்தம மென்றெண்ணி வில்லைவெட்டியெறிந்தேன், தீங்கினருக் குபகாரஞ்செய்யுஞ் செல்வருக்குத்தீங்குவரும்; அதைவிடசெத்துப்போவதுமேலென்றுபெரியோர் சொல்லும் உரியமொழியொன்றிருப்பதனால் மனம்வெறுத்துவந்தேன்.

கவி.

செல்வம்வந்துற்றகாலைதெய்வமுஞ்சிறிதுபேணார்
சொல்வனஅறிந்துசொல்லார்சுற்றமுந்துணையுநோக்கார்
வெல்வதேகருமமல்லால்வெம்பகைவலிதென்றோரார்
வல்வினைவிளைவும்பாரார்மண்ணின்மேல்வாழுமாந்தர்.

ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தியே! கேளும் ஐஸ்வரியம்வந்தால் தெய்வத்தைக்கொ ஞ்சமேனுந் தொழார்கள். பேசத்தக்க முறைமையறிந்தும் பேசார்கள், பந்து ஜனங்களையும் தோழ்மையாகிய பேர்களையும் கண்ணெடுத்துப் பாரார்கள். தாங்கள் வெல்லவேண்டுமென்று கருதுவதேயல்லாமல் எதிரியின் பலத்தை யெண்ணார்கள், இதனால் விளையப்போகிற வினைமூட்டையையும் யோசிக்கார் கள் இவ்வுலகிலுள்ள சாம்பிரதாயமற்ற மனிதர்கள். இப்படிப்பட்ட மதாந்த கா்ரத்தை மகமேருவா யெண்ணியிருக்கு மனிதர்களில் தலையானவன் இந்தத் துரியோதனன் அதேனெனில் நமதுகுலபந்துவினிற்சிறந்த நாயகனாகிய நீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளப் பாக்கியம்பெற்றும் மனங்கலந்து பேசிவணங்கி வாடியபயிருக்கு மழைபொழிவதுபோற் பாண்டவர்களுக்கு நாட்டைக்கொடு த்து ஒத்துவாழ்வோ மென்றெண்ணாமல் என்னையுஞ் சின்னச்சொல்லாலே கோபமுங் கடினமுங்காட்டி முகங்கூசிப்பேசுந் துரியோதனனென்னுங் கர்மி முகத்தில் விழிக்கலாகாதென்று மனங்கசந்து அவனுடைய தலையைவெட் டுவதற்குப்பதிலாக என்கைவில்லை வெட்டியெறிந்து போட்டேனென்று விது ரன்சொல்ல, அதைக்கேட்ட அரிவாசுதேவன் துடிதுடித்துப்பதைபதைத்துத் துரியோதனனுஞ் சேனைகளும் நாளைகுருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தத்திற்குவரும் போது நீர் வரமாட்டீர்போலு மிருக்கின்றதே; அப்படிசெய்யலாகாது, அவன் மூன் அறியாதவன், தெரியாமற்சொன்னாலும் அருமையாகிய வில்லைமுறிக்க லாமா? யுத்தத்திற்கு வாரமலிருக்கலாமா? இதுதருமமல்லவே யென்று சுவாமி? சொல்ல, நான்செத்தாலும்வரப்போகிறதில்லையென்றுவிதுரராஜன்ஸ்திரமாகச் சொன்னான். அதைக்கண்ணன்கேட்டுஅப்படியா?நீருஞ்சபதசத்தியந்தப்பாதவர் ஈாமென்னசெய்யலாம், துரியோதனனுடைய காலகதிஇப்படியாச்சுதென்று விசனப்பட்டு, விதுரனுடைய உள்ளத்துணிபையறிந்து ஐயோ எவ்வளவுவிறகு கள் போட்டுக்கொளுத்தினாலும் நெய்யைச்சொரிந்தாலும் குங்கிலியங் கற்பூரங் களைக் கட்டிகட்டியாய்க்கொட்டினாலும் காற்றுச்சகாயமில்லாதபோது நெருப் பெரியாது அதுபோல் எத்தனைப்பலாபலங்கள் துரியோதனனுக்கிருந்தாலும் உமதுசகாயமற்றபடியால்அவைகளொன்றும்உபயோகப்படாதுஉமதுபுத்திரா கியபாண்டவர்களுக்குநல்லகாலமும்நாடுங்கிடைத்ததென்று யின்றும்பினேன்

உமது வில்செய்த சகாயமென்று பின்னரும் பெரியோர்சொல்லிய தருமங்களில் மாதாபிதாகுரு தெய்வமென்றிருக்க உம்மை அவமதித்துப் பேசினனன்றோ, அவனுக்கேகேடுவரும்; நீர் சிறிதும் விசனப்படவேண்டா, ஆனால் நான் தூதுவரவும் நீர் என்னையழைத்து உபசரிக்கவும் அவனந்த இராஜசபையிலே உம்மை யிழிவாகப்பேசவும், நீர் - வெகுளிமேற்கொண்டு வில்லைவெட்டவும், இவைகளெல்லாம் என்னால்வந்தனவன்றோ? நான் வராதிருந்தால் இவ்வளவு துன்பம் நேரமாட்டாதே; நான் - பாவியானேன்; இனி என்னைப்பற்றி மனம் பொறுமென்று உபசரித்தனன். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே விதுராழ்வானெழுந்து விழுந்துதொழுது சுவாமி? தேவரீரப்படி சிந்தையில் நினைக்க வேண்டியதின்று, அவன்கெட்டான் துஷ்டன், தமது எண்ணம்நிறைவேற வேண்டியதே என்னிஷ்டமென்றுஇருவரும் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பால் கண்ணபிரானும் குந்திதேவியாகிய தன்னத்தையிருக்கும் இடத்திற் சென்றுகண்டு பாண்டவர்கள் பக்ஷமாகச் சொல்லவேண்டிய மொழிகளனைத்துஞ்சொல்லி விடைபெற்று மீண்டுவருகிறேன் விடையருளுமென்று அங்குநின்றும் புறப்பட்டுச் செந்தாமரைமலர்போன்ற பாதங்கள்நோக நடந்து சென்றான். அவ்வாறு சென்ற கண்ணபிரான் அந்தவேளையில் பெரிய வரண்மனையிலிருக்கும் பாண்டுராசனுடைய தருமபத்தினியாகிய குந்திதேவி யென்னும் தன் அத்தையிருக்கும் அந்தப்புரவாயிலுக்கு நேராகவருவதைக் குளிர்ச்சிபெற்ற பூரணசந்திர விம்பமுகத்தையுடைய குந்திதேவியுங்கண்டு எதிரோடிவந்துவாரும், வாரும், மருமகனேயென்று வார்த்தையாடிமுகம்மலர்ந்து மருகன் முகத்தை நாடிநின்றனள். அப்படிநின்றஅத்தையினது அடியிணையில்வீழ்ந்து தெண்டஞ்சமர்ப்பிக்க, உடனே வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து உபசரித்துவாழ்த்திநீருண்டு சூல்கொண்ட மேகத்தைக்கண்டுநீலக் கலாபம்விரித்தாடு மயிலேபோல் மயிர்க்குச்செறிய மகிழ்ந்து தம்பிநானொருத்தி இவ்விடமிருக்கின்றேனென்று என்னையுமொரு பொருட்படுத்தி இவ்வளவு தூரம் எழுந்தருளவும் வழிதெரிந்ததோ; மனம் வந்ததோ, மகிழிருந்ததோ; மறவாமலிருந்ததே என்பாக்கியமாமென்று அழைத்துப்போய் அணிமணியாசனத்திருத்தி யாவரும் க்ஷேமமா யிருக்கின்றார்களா! நீரிப்போது இந்த அஸ்தினபுரத்திற்கு வந்தகாரிய மென்னவென்றாள்! அதற்குசாடுசொடிய கள்ளமாமாயனு நகைமுகமுடையவராய்ச் சொல்லலாயினர்.

கேளாய்மாமி! நாட்டைவிட்டுநீங்கி காட்டிற் பன்னிரண்டு ஆண்டும் கழித்து உருத்தெரியாமல் நாட்டிலோர் ஆண்டும் போக்கியபாண்டவர்கள் உமக்குச்சாஷ்டாங்க நமஸ்காரந் திக்குநோக்கிச் செய்தார்கள், இன்னஞ்சிலகாலையில் உன்மலரடியைக்கண்டு தரிசிக்க வருகின்றோமென்றுஞ் சொன்னார்கள், திரிதராட்டிரன் காந்தாரிமுதலாகிய பெரியோர்களுக்கெல்லாஞ் சரணஞ்சொல்லி இராசசபைக்குப்போய் விவகாரப்படி நாடுகொடுப்பீர்களா என்றதையுங் கேட்டுவர என்னைத் தூதனுப்பினர். அவைகள் எல்லா வற்றையுங்கேட்டு காலனுக்கு ஆப்த சிநேகனாகிய கண்ணில்லாதவனுடைய பாலனேவேலின் முட்குத்துமிட மேனுங்கொடுக்கேன், நால்வகைச்சேனையுடன் சண்டைக்கு

வருவேனென்று உறுதிமொழிகூறி யிருக்கின்றனன். இருதிறத்தவரும், இப்படி வருத்தப்படுவதைத் திருத்தமாக்கி பொருத்தவேண்டுமென்று யோசித்தால் சரிப்படவில்லை, ஆயினும் இன்னமொருகாற் சொல்லிப்பார்ப்போம்; அதற்கு மிணங்காமற் போவானாகில் நாமென்னசெய்யலாம், மாமி? அப்பாலிருப்ப திவன் தலைவிதியேயாம், இனிதெய்வச்செயலெப்படி முடியுமோ தெரியாது; இதன்றியும் இன்னொருகாரியம் உன்பாற்பேசவேண்டி யிருக்கின்றது வாவென்றுஉள்ளறையி லழைத்துச்சென்று வெண்ணெயுண்டகள்வன் எள்ளத்தனையு மிரக்கமில்லாமல் மெள்ளத்தன்னெண்ணம்வெளிப்படுத்துகின்றவனாய் நானொருசங்கதி கேள்விப்பட்டுவந்தேன். அதைச்சொல்லச் சொன்னாற் சொல்லுகிறேனெனச் செவ்வையாய் சொல்லப்பாவென்று குந்திதேவிசொல்லக் கோபாலகிருஷ்ணன் கூறத்தொடங்கினான்.

அத்தாய்? நான் கேள்விப்பப்பட்டுச் சொல்வதை ஞாபகமாகவும் உறுதியாகவுங்கேள் நீர் - உங்கள்தாய்வீட்டில் கன்னிமாடத்திலிருந்த சிறுவயசில் தூருவாசமுனிவன்வந்து விரதமிழைக்க, அவருக்கு நீ பணிவிடைசெய்ய அந்தமுனிவர் சந்தோஷித்து ஐந்து தேவதாமந்திரம் உபதேசம் பண்ணிப் போயினர். அந்த ஐந்துமந்திரத்தில் ஒருமந்திரத்தை நீர் பரிக்ஷிக்கக் சூரிய பகவான்-பிரசன்னமாயினன். அப்போது நீ கலங்கிக் கண்ணீர்விட உனக்குத் தகச்சொல்லி உன்னிடத்திலொரு சற்புத்திரன் பிறக்கும்படி கர்ப்பாதானஞ் செய்தனன். அக்கணமே குழந்தை பிறந்தது; நீ பயந்து - உலகப்பழிப்புக்கஞ்சி பெட்டியில்வைத்துச் சிந்துநதியில் விட்டனை; அந்நதி யடித்துக் கொண்டேபோய் கங்காநதியில் விட்டது;திரிதராட்டிரனுடையதேர்ப்பாகனும் அவன் பத்தினிராதையு மதைக்கண்டெடுத்துவந்து வளர்த்தனர், அசரீரியோ அப்பிள்ளைக்குக் கன்னனென்று பேரிடென்றது. அதைக்கேட்டு அப்படியே பேரிட்டழைத்தனர். அவனோ சகலசாஸ்திரமு முணர்ந்து பரசுராமரிடத்தில் வில்வித்தையுங் கற்று மேன்மையுற் றிருந்தனன்! அதைத் துரியோதனன் கண்டு நட்புக்கொண்டு அங்கதேசாதிபதியாக்கி சுயம்வரத்திற் கலியாணமுஞ் செய்து சகல சாம்பிராச்சியமும் அவன் வசத்திலொப்பித்து ஏகசக்ராதிபத்திய சேனாபதியென்றும் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றனன். அந்தக்கன்னனை வெல்லத்தக்கவர் மண்ணினுமில்லை, விண்ணினுமில்லை. அவனுக்கும் நமது அருச்சுனனுக்கும் பூர்வத்திலேயே. சன்மப்பகையாகிய வசைமேற்பட்டிருக்கின்றது, போர்செய்யவும் எத்தனித்திருக்கின்றனர். ஆகையால் விரைவிற்கன்னனிடத்திற் சென்று அவனுடைய ஐயந்தீரவே நீ தாயென்றுதெரிவித்துபாண்டவர்கள் சகோதரரென்றுணர்த்தி நீங்களாறுமக்களிருக்க நானிப்படி அவதிப்படுவானேன், அப்பா இப்போதே பாண்டவர்களிடத்தில் வந்துவிடு, அவர்களுனக்குக் குற்றேவல்செய்ய, நீ அரசாட்சிசெய்யலாம். நானுங் கண்களிக்கப் பார்க்கலாமென்று இதமாகிய வார்த்தைகளைச்சொல்லி அழைத்துவா, உனது சொல்லைத் தடுப்பானாயின் அர்ச்சுனன்மேல்விட அச்சுவசேனனென்னும் நாகக்கணையை அருமையாய்ப் பூசித்துவருகின்றான். அதுவோ காண்டவவனதகனத்தில், தன் தாயைக்கொன்ற பழியையும் தன் வாலறுப்புண்ட பகை

யையும் தப்பாமல் முடிப்பேனென் றிருக்கின்றது. அந்நாகக்கணையை விஜயன்மேல்ஒருமுறைதொடுப்பதன்றி மறுகணைதொடுக்காதிருக்க வரம்பெற்றுக் கொண்டு வாவென்றான். இவ்வசனங்களை யெல்லாங் குந்திதேவிகேட்டு மனங் குன்றி ஐயோ ; உலகமறியும்படி வந்ததே, நமக்கும் ஞாபகமில்லாமல் மறந்ததே, நமது மருமகனுக்கெப்படியோ தெரிந்ததே? என்று மனத்திலெண்ணி யிளைத்து ஓ? கோபாலா ; இந்தவார்த்தை முன்னமே யறிந்திருந்தால் உன்னிஷ்டப்படியே பாண்டவரிடத்திற் சேரப்பண்ணுவேன், இப்போது உனக்கோ எனக்கோ என்றிருக்கும்போது நான் போய்ச்சொல்வதும் யுக்தமன்றே ! இது உன்னுடையமாயமோ? அல்லது என்னஅபாயமோ ! "விடியற்காலையிற் கலியாணம் முடியப்போகின்றது; பயணமாகப்பிடியடா தாம்பூலம் பெண்வீட்டுக்காரனே" என்பது போலுமிருக்கின்றது நீ நினைத்துக் கொண்டோடிவந்து சொல்லுங்காரியம். நல்லது அப்படியே கன்னனிடத்திற்சென்று தாயென்று அவனுமனமகிழச் செய்து நாகக்கணையை ஒருதரம் விடுவையேயொழிய இரண்டாமுறை விடாதையென்று வரங்கேட்டால் என்வார்த்தையைத் தள்ளாமற்கொடுப்பான் ; அப்போதுங் கன்னனுடைய பிராணனுக்கானி வருமன்றோ; அதல்லாமல் அவ்வார்த்தையுங் கேளாமற்போவேனாயின் அர்ச்சுனனிறப்பானன்றோ ! இவ்விரண்டுவகையிலும் எனக்கு நஷ்டமேயன்றி வேறில்லையே! "பிச்சைக்குப்பிச்சையும்போய்இலச்சையுங் கெட்டுவிட்டது" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கிய தாய்விட்டதே "உழக்கு நெல்லுக்கு உழைக்கப்போய்ப் பதக்குநெல்லைப் பன்றிதின்றது" என்னும் பழமொழிவாய்த்ததே என்றுசந்தன மரங்களையுந்திவரும் சிந்துநதிசூழ்ந்தநாட்டின்வேந்தனாகியகுந்திபோஜன்பெண்ணாகியகுந்திதேவிகுலைகுலைந்துவருந்தியிருந்தனள். அக்கருத்தை மருமகனாகிய கள்ளமாமாயனுணர்ந்து மாமி! நீயோசித்ததுசரியே, ஆனால் உன்மக்களாகிய பாண்டவர்கள் ஐம்பூதம்போலும் ஐந்தலைப்பாம்புபோலும் பொருந்தியிருப்பவர்கள், ஐந்துபூதத்தில்ஒருபூதங்குறைந்தால்உலகங்குறைந்துபோம், ஐந்தலையரவு ஒரு தலையிழந்தால் உடலுமிழக்குமன்றோ ! அதுபோல்! ஐவர்களிலொருவரிறந்தால் மற்றநால்வரும் உடனே மடிவர் நீ அருமையாய்ப் பெற்று எடுத்து வளர்த்து ஈயெறும்பு கடிக்கவொட்டாமற் பாதுகாத்து அன்புடன் வளர்த்த பாண்டவரைவரும் இறந்துவிடுவதேபெரிதா ! இன்னானென் றறியாமலும் எடுத்துவளர்க்காமலு மிருந்து இப்போது பிள்ளையென்றுணர்ந்த இக்கன்னனொருவ னிறப்பதேபெரிதாசெவ்வையாயோசிக்கவேண்டும்? நானேதோ அவசரப்படுத்தினேனென்றுநாளையொருகாலத்திற்பழிசொல்லப்போகின்றனை, பத்தும் பதினைந்துக்குஞ் சம்மதியாயிருக்குமாயின் மனோதிடங்கொண்டு போய்வா, அப்பாலுன்னிட்டமென்றுசொல்லிவிடைபெற்றுக்கொண்டு விதுராழ்வானரண்மனைக்கெழுந்தருளி நித்தியகரும முடித்துக்கொண்டு அறுசுவை யடிசிலருந்தி திருக்கண்வளர்ந்தருளினார்.

இப்பால்சகன்மோகனனாகியகண்ணபிரான்மாயவசனவலைக்குளகப்பட்ட குந்திதேவி குலைகுலைந்து கொடியதுயரினு லுழன்றுமனங்கலங்கிக்கண்ணுறக்கங்கொள்ளாதிருந்தனள். பகற்போதையளக்குஞ் சூரியபகவான் மேற்றிசைப்

பெண்ணின் நெற்றியிலிடப்பட்ட சிந்தூரத்திலகம்போல் விளங்கிஅஸ்தமன மாகவும், வேதபண்டிதர் முதலியோர் காலைக்கடன்முடித்துத்தொழவும், வருணன்சூரியனுக்கிட்ட மாற்றுயர்ந்தபொற்சிங்காதனமேபோல் செவ்வானம்வரவும், தாமரை மலரென்னுங் கன்னியர்கள் வண்டுகளாகிய புருடருடன் ஊடிமுகங்குவியுந் தன்மைபோற் குவியவும் அவ்வண்டென்னும் நாயகரைக்கண்டு கடைக்கண்காட்டி யழைத்து இதழ்த்தேனருந்த இன்பங் கொடுக்கும் விலைமகளிரைப்போல நீலோற்பல முதலிய மலர்கள்மலரவும், தாமரைமலரிலதங்கிய வண்டுகள் குமுத மலரிடத்தும் ஆம்பலினிடத்துந்தங்கி தேனைப்பருகுந் தன்மையெப்படி யிருந்ததெனிற் குலமாதரைவிடுத்து விலைமாதரையடுத்த காமுகர்போலும் உள்ளுடைந்து கூவித்திரியவும் முல்லையரும்பும் விரிந்ததைப்போல் எல்லையில்லாத விண்மீன்கள் விளங்காநிற்கவும், இரவென்னும் யானையேறிப் புறப்படும் மன்மதனுக்கு வெள்ளைக்குடைவிரித்ததைப்போல சந்திரனுதயமானான். அவ்வமயத்தில் தலைவனுந்தலைவியும் அமளிகளிற்கலந்து சரசசல்லாபத்தில் நித்திரைசெய்யவும், சந்தடியடங்கிய நள்ளிரவில் இந்திரனுக்கொப்பாகிய சந்திரகுலத்தோன்றலாகிய துரியோதனன் அந்தரங்கமண்டபத்திற்கு வந்து தம்பிமார் தொண்ணூற்றென்பதின்மரும் மாமன்சகுனியும் கன்னனும் சூழ்ந்திருக்கத் தானுமிருந்துபாண்டவர்களை நோக்கி ஆராய்வானுமினான். காடேகதியெனப் போய்விட்டவரை நாடுவாங்கித் தருவனென்று அழைத்து உபலாவியத்திலிருத்தித் தானே தூதாகவந்து தூர்ந்தகிணற்றைத்தூறுவாருவார்போற்கலகம் விளைத்து நமக்கெதிரியாகவும் வீறுப்பாகவும் விதுரன்வீட்டில் வந்திறங்கிய இக்கண்ணனை முடித்துவிட்டால் பலநாள் சகி ஒருநாளையிற்போய்விட்டதென்று பாலைவார்த்துத் தலைமுழுகிவிடலாம், இவனிருக்குமளவும் ஆகவுமொட்டான் அழியவுங்கிட்டான்; ஆதலால், நீங்களென்ன சொல்லுகிறீர்கள் சொல்லுங்களென்றான். அதுகேட்டுத் துச்சாதனனெழுந்து காலில்விழுந்து தேவரீருக்கு இஞ்ஞாபகந் தெய்வங் கொடுக்குமென்றே பிரார்த்தித்திருந்தேன், என்னெண்ணப்படியே பலித்துவிட்டது? நீர்சிந்தித்தது நன்றாயிருக்கின்றது, நானுஞ்சொல்லுகின்றேன். பலநாளுஞ் சிக்காமற் கலகஞ்செய்துகொல்லும் பெரும்புலி வலையிலகப்பட்டால் கொலையஞ்சிப் பார்க்கலாமோ! இவ்விரவு முடியுமுன்னமே நால்வகைச் சேனைகளுடன்சென்றுவளைந்துகொண்டு நாகத்தின்தலையை நசுக்குவதுபோல் நசுக்கிப்போடுவதேகாரியம், அதுவேநமதுவீரியமென்றான். அதைக்கேட்ட நந்தியாவட்டமலர்மாலையையணிந்த துரியோதனன் அதுவேசரியென்ன, மற்றதம்பியரும் ஒத்துக் கொண்டனர். இந்நூற்றுவரில் தருமதேவதைபோன்ற விகர்ணன் தன் மூத்த தமயனைநோக்கி அண்ணா! இதுவரையிலும் வாழ்ந்தவர் முக்குலமன்னவரிலும் பற்பலரிலும்இதுகாறும தூதுவந்தாரைக் கொன்றாருமில்லை. கொல்லென்று விண்டாருமில்லை, நாம் கொல்லுவோமாயின் எவ்வுலகுக்குமொவ்வாது, பழிபாவங்களுக் காளாவோம். அன்றியும் விருத்தர்கள் பாலர்கள் நோயாளிகள் வித்துவான்கள் மாதர்கள் தூதர்கள் ஆகிய இன்னோர்கள் எவ்வளவுபிழையே செய்தாராயினும் கொல்லலாகாதென்றே தருமநூலுமுறை

யிடுகின்றன; மீறிச்செய்தோமாயிற் குடும்பசமேதமாய்நரகமனுபவிக்கவரும் மேலும் பகைவராயினும் நமதுவீட்டுக்குவந்தால் அவருக்கும் நமக்குமிருக்கும் விரோதங்களைமறந்து புதியவுறவினர்போல் மரியாதைசெய்து வந்திப்பதே குலமுறைதவறுக் குலோத்துங்கர் குணமாம், அப்படிசெய்வதின்றிநெஞ்சில் வஞ்சகம்நினைக்கில் அதற்குமிஞ்சியபாவம் வேறொன்றில்லை, அப்படி யன்றென்று பழிபாவங்களுக்கு ப்பயப்படாமல் தூதனைக்கொல்ல நினைத்தால் காயாம்பூவண்ணனாகிய கண்ணபிரானோ ஒருவராலேயுங் கட்டுப்படவு மாட்டான், வெட்டுப்படவுமாட்டான், உங்கள் குட்டுங்கெட்டுப்போகும் இப்படிப்பட்ட துஷ்டகாரியங்களை ஆராய்கின்றீர்கள் வேண்டாம். நீங்கள் நினைக்கும்காரியமு முடியாது, யோசனை செய்யுங்களென்றான். அதற்குத் துச்சாதனனெழுந்து நல்லபாமபே போற்சீறி கின்றி? அடா! விகர்ண உனக்கென்ன டாதெரியும், பெரியோர்பேசுஞ் சங்கதிகளில் நாமேன் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்றிராமே குறுக்கே தடுத்துப் பேசக்கற்றுக் கொண்டனையோ? அம்மட்டும் வாயைமூடென்று அந்தத்துரியோதன மகாராசனைப் பார்த்து வெறுத்துக்கொண்டு அண்ண! யாதொருகாரியமும் ஆலோசிக்கவேண்டியிருந்தால் அறியாச்சிறுவரை நீக்கிப் பெரியோருடன் பேசவேண்டுமென்பதை யாராய்ந்தறியவேண்டும். அதாவது, அதிரதர்முதலாகிய சேனைகளைவிதுரன் வீட்டைச்சுற்றிக் காவலாகவைத்து வைக்கோல்முதலிய செத்தைகளைச் சேர்த்துக் கொளுத்திவிட்டால் நமது பகைவர்களுக்குத்தூதாகவந்த கோபாலனும் அவனுக்கு விருந்துசெய்த விதுரனும்வெந்து கரிந்துஎரிந்துபோவார்கள், பார்ப்பவர். கேட்பவர் ஐயோ தீப்பற்றிக்கொண்ட தென்றே சிந்திப்பார்கள், நமக்கொருநிந்தையுமில்லை, பாண்டவர்க ளிந்தவழியும்வரார்கள், இதுஅழியா யோசனையாய்விடும், நாமிதைப் பொழுதுவிடிவதற்கு முன்னே முடித்துவிட வேண்டுமென்றான். இந்த யுத்தியைக்கேட்ட கன்னன் இருளைக்கெடுக்குஞ்சூரியனேபோல் அக்கினிச் சுவாலையையுடைய ஒருபாணத்தினால் அவ்விருவரையும் எரிப்பதற்கு நானொருவனிருக்கும்போது நெருப்பினாலேயோ அவர்களைக் கொல்லுவது! வெல்லமாட்டாத திறத்தையுடையவர் செய்யவேண்டியவெண்ணமேயன்றிநாம்நினைக்கத்தக்கதல்லவேயென்றான். அதைக்கேட்டு விகர்ணன் தவிர மற்றத் தம்பிமாரெல்லாரும் துரியோதனனை நோக்கி! அண்ண அக்கண்ணன் இப்போது நமதுபட்டணத்துக்குள் வந்தகப்பட்டுக்கொண்டான், அவன் தந்திரவாதியாகையால்பொழுதுவிடிந்தாற்பாண்டவர்களிடத்திற்போய்க்கூடிக் கொள்வான், எந்தக்காரியங்களும் ஆகவொட்டாமல் நமது எண்ணத்தைக் கெடுத்துவிடுவான், ஆகையால் எவ்விதத்தினாலேனும் பொழுதுவிடிவதற்கு முன்கொன்றுவிடுவதே காரியசாதகமென்று கூவிச்சொல்லினர். அவற்றையெல்லாங்கேட்டிருந்த மாமனாகியசகுனி நகைத்து இவைகளெல்லாஞ் சிறுபிள்ளைகள்ஆலோசனையாக இருப்பதே யொழியக் காரியத்தைமுடிக்கும் சாதகமான யோசனையாகவிருப்பதில்லை, அப்படி யாதாயினுஞ் செய்யவேண்டுமேனால்நான் சொல்லும் யுத்தியைக்கேட்டு வெல்லுங்களென்றான், அந்தயுத்தியாதென்று துரியோதனன்கேட்கச் சகுனி சொல்லத்தொடங்கினான்.

என்னருமைமருகனே? நான்சொல்வதைக்கேள், விகர்ணன்சொன்னவாசகத்தின்படி தூதனைக்கொல்லலாகாது; துச்சாதனன் சொன்னபுத்திநல்லபுத்தியினும, பரம்பரையாய்ப்பெரியோர்கள் வாழ்ந்தவீட்டில் நெருப்பிடலாகாது இட்டாலும் அந்நெருப்பினல் கண்ணனுக்கு ஒருகேடும்வராது, கன்னராஜன் சொன்னபடி கணைவிடுத்துக் கொல்லநினைத்தால் நாளைவரப்போகின்ற கலகம் இப்போதே விளைந்துவிடும், நமது நாடு சுடுகாடாய்ப்போம் ஆதலால் இவைகளெல்லாங்காரியமன்று, ஒருகாரியஞ்செய்வோம். நமது கொலுக்கூடத்தில் ஒருபடுகுழிவெட்டி அதில்அரக்கரையும் மல்லர்களையுங்கிங்கரரையும் வைத்து மூங்கிற்பற்றைகளினல் மூடிமேலே ஒருசிங்காதனம் அமைத்துஅதில் இக்கண்ணனை அழைத்து உட்காரச்செய்தால் பற்றைமுறிந்து படுகுழியில்விழுவான், உடனே பிடித்து விலங்குபோட்டுச்சிறைச்சாலையில்வைத்து பிராணன்போகவொட்டாமல் தண்ணீர்வார்த்துக்கொண்டுவந்தால் பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் பகைநேரிடவேமாட்டாது, கலகமற்றுப்போய்விடும், உலகமும் பழிக்காது; இது தூதனைச்செய்யவேண்டிய முறைமையென்றான். அதைத்துரியோதனன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து மாமா! உங்கள்புத்தி எவருக்காயினும் வருமா? நீங்கள் யோசித்தால் அதுவீண்போமா என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து அந்நேரமே அநேக மல்லரை அழைப்பித்து மிகுந்தஆழமும் அகலமுமுள்ளதாகியநிலவறைவெட்டச்செய்து அதிலே கிங்கரர் அரக்கர் மல்லர்கள் முதலானோரை வாளாயுதம் வேலாயுதம் சூலாயுதம் குந்தாயுதங்களுடன் வைத்து அனேகங்கயிறுகளுடன் பப்பரர்களையும் இருத்திமூங்கிலைப்பிளந்து மேலாகமூடி நவரத்தினகசிதசிங்காதனமமைத்து முத்துமாலை மாணிக்கமாலை பூமாலை, பொன்மாலை தூக்கி கன்னனுடன் தம்பிமார்முதலிய யாவரும் மகிழ்ச்சியடைந்து பிறவிப்பெருங்குழியில் வீழ்ந்து பந்தபாசப்பிணிப்புறும் பத்தசனர்களைக் கரையேற்றிக்காக்குங் கருணைக்கடலாகிய கண்ணனுக்குப்படுகுழி அமைத்தான். அதைக்கண்டு கொஞ்சமேனு மெண்ணாமல் நஞ்சதருந்திக் கஞ்சனைக்கொன்ற அஞ்சனவண்ணனுக்கு வஞ்சனையைச் செய்தானே பஞ்சமாபாதகனென்று பாரைக்கவிந்த விருளோடிப்போகவும் இரவில்நடந்த அதிசயங்களை யாவரும் பாருங்களென்று கிரணமாகியகரத்தால் காய்ந்தெழுப்பிக்கொண்டு கீழ்த்திசையின்கண்சூரியனுதயமாயினன். சகல ராஜராஜர்களும் வைகறையிலெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு வழக்கப்படி அத்தாணிமண்டபத்துக்கு வந்தனர்; இராவெல்லாந்துயினீத்திருந்த துரியோதனராஜனும் தம்பிமாரும் சகுனி கன்னன் மந்திரிசாமந்தர் முதலானோரும் சபையில்வந்துநிறைந்தனர். விதுராழ்வான்வீட்டில் திருக்கண்வளர்ந்தெழுந்த பகவான் சாத்தகியாழ்வானுடனெழுந்துநித்தியக்கடனை முடித்துக்கொண்டுசிங்காதனத்தில்வீற்றிருக்கையில் துரியோதனனுடையகட்டளையினல் தூதுவரோடிவந்து தீர்க்கதெண்டனிட்டு சுவாமீ! தூதுவந்தஉங்களைஎங்கள் வணங்காமுடியோனாகியதுரியோதனமகாராஜன் அத்தாணிமண்டபத்திற்கேஅழைத்துவரச்சொல்லினர், அதிசீக்கிரத்தில் வரவேண்டுமென்றனர். கண்ணபிரானும் அங்ஙனமேஇதோ வருகின்றேனென்றெழுந்துசேனைகளையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டுச் சாத்தகியாழ்வான் மணிப்பிரதமூர்ந்துவரத் தானும் இர

தமேறிக்கொண்டு திரிதராட்டிரன் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமாமுத லாகியபெரியோர் நிறைந்திருக்கும் சபைக்குவந்தனன். வரவே, இதோசுபடநா டகசூத்திரவதாரியாகிய கண்ணபிரானுஞ்சாத்தகியாழ்வானும் வந்தனரென்று பூலோகதேவேந்திரனேபோற் கொலுவீற்றிருக்கும் சுயோதனனிடத்தில்தூதர் சொல்லினர். சுயோதனனும்கேட்டுகண்ணபிரானைமாத்திரம்விடுங்கோளென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அந்தப்படியே ஸ்ரீகண்ணபிரான்தூதர்வார்த்தையைக்கேட் டுச்சாத்தகியாழ்வானை வெளியேநிறுத்தித் தன்னை அழைப்பித்த வஞ்சகமான சங்கதியையறிந்துகொண்டுமனமகிழ்ச்சியோடும், தம்பிநான்வந்தகாரியம் இன் றைக்கே நிறைவேறுகின்றதென்று கூறி கொலுக்கூடத்தில்வந்தனர். அரவக் கொடியோன் மிக்க உபசாரத்துடன்பகவானைப்பார்த்துஆசனத்திலிருமென்று கைகாட்டினன். வீஷ்மர்முதலிய பெரியோரெல்லாரும் ஏதடா அப்பாபகவானு க்குஇவ்வளவுமரியாதையுநடந்தது, நமக்குநல்லகாலமும்பிறந்தது, இனியொன் றுங்குறைவில்லை, பாண்டவர்களுஞ் செவ்வைப்படுவார்கள். துரியோதனன்புத்தி யைஆண்டவனுமயக்கி வழிக்குக்கொண்டுவந்தான்போலுமென்றுமகிழ்ந்து, கா யாம்பூவண்ணனுடையமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீகண்ணபிரா னேதுரியோதனனென்னும் நாசகாலன் அமைத்தஆசனத்திலேறிஉட்கார ஒரு காலையூன்றினர்; உடனே மளமளவென்று முறிந்து சிங்காசனத்துடன் நில வறைக்குட்போகும்போது ஸ்ரீபாதபங்கயமிரண்டும் ஆதிசேடனுடைய முடி யிலும் பொருந்தும்படிநிற்க விச்சுவரூபங்கொண்டனர். சந்திரசூரியர் இந்தி ரன்முதலியோர் சப்தரிஷிகள் யாவருஞ் சிரத்திற் கரங்குவித்துத்தெண்டனிட் டுச்சிந்தித்து நாகலோகத்தாருநடு நடுங்கி நாங்களெப்படி பிழைப்போமென்றொ டுங்கி எட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து வணங்கினர். அப்போது ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் ஒன்றாக வளர்ந்த பகவான் அநேகந்தலைகளும் பலகரங்களும் மிகுதியாகிய கால்களுமுடையாராய்ப் படுகுழியிலிருக்கு மல்லரையும் கிங்கர ரையும், அரக்கரையும், பப்பரரையும் தப்பில்லாமற் கொல்ல நெட்டைக்கால் களினால் நீட்டியுதைத்தும் குட்டைத்தாள்களினால் குமுங்கமிதித்தும் மட்டப் பதத்தினால் மாளவுதைத்தும் கட்டைக்காலினாற் கதைத்துக்குழப்பியும், சில ரைத் துவைத்தும் சிலரைமிதித்தும் சிலரையெடுத்துச் சிதறவீசியும், நாகலோ கத்தில் நசுங்கி விழவுதைத்தும் உதிரவெள்ளம் சபையிலோடிவரும்படிப் படு குழிநிரம்பக் கால்களைவளர்த்திப் பருக்கச்செய்து குடையும்போது சிரமிழந்து நெரிந்தோர் சிலர், செவியழிந்து விரிந்தோர் சிலர், கரமறுந்துரிந்தோர் சிலர், கால்கள்முறிந்து சரிந்தோர்சிலர், உடல்நொறுங்கி உடைந்தோர்சிலர், ஊனழி ந்து சிதைந்தோர்சிலர், படைநெரிந்து விரிந்தோர்சிலர், பசியெழுந்து பறந் தோர்சிலர், சுவாமியைக்கட்டவைத்திருந்த பாசக்கயிறுகளறுபட்டுத்தங்களைக் கட்டிக்கொண்ட மனைவிமக்களென்னும்பாசம் தங்களைக்கட்டக்கலங்கிக்கட்டு ண்டோர் சிலர், வாளாயுதமுடையவீரர் வாளாவிறக்கவும் வாயுவினால் மாமேரு மலையின்சிகரம் போனதுபோல் வானத்திற் சிற்சிலவீரர் பறக்கவும் அரக்கரெல் லாம் நைந்துபோகவும் வச்சிராயுதத்தினால் சிறகறுபட்டமலைகள்போல் இறை வன் காலுதையால் முறிபட்டுப் பறிபட்டுவிழவும், இவ்வாறாகப் படுகுழியில்

நடனஞ் செய்து பப்பாருடல்களை வாரியெறிந்தும், சிலகாலால் கிங்கரர் குடல்களைக் கீறியணிந்தும், சிற்சிலகாலால் அரக்கர் சிரத்தைவாரியெறிந்தும், பற்பலதாளால் மல்லர்கள் கரத்தைவாரிவீசியும், எலும்புகளைவாரி விண்ணுலக முதல் எங்குமிறைத்துநின்றனர். அஃது எப்படியிருந்ததெனின் சுக்கிரீவம காராசனுக்காகத் துந்துமி என்பவனுடைய எலும்பைஸ்ரீரகுநாயகன்காலாலுந் தியதன்மைபோலிருந்தது. அரசர்களிருந்தசவையெல்லாம் உதிரப்பெருக்கமும் மூளைநெருக்கமும் நிணவருக்கமும், மாமிசச்சுருக்கமும்; பிணவருக்கமுமாய்க் குவித்தனர் பகவானே அகத்தியமுனிவரால் பாதலத்தழுந்தும் விந்தகிரியைப் போல மேலோங்கவொட்டாமல் அழுத்தி, பாற்கடலிற்சுழன்ற மத்தாகிய மந்தரகிரியைப்போல் படுகுழியினின்று சுழன்றுகூத்தாடினர். ஆகாயத்தில் விரிந்த பலகரங்களும் வேலாயுதம் சூலாயுதம்முதலிய ஆயுதங்களைப்பிடித்துச்சுழற்றவும், உடுக்கைதரித்த கரங்களனந்தம், உரும்பிபிடித்தகரங்களனந்தம், பேரியடிக்குங் கரங்களனந்தம், தாளமத்தளந் தரித்தபுயங்களனந்தம், குடமுழாவறையுங் கரங்களனந்தம், சின்னம்பிடிக்குங் கரங்களனந்தம், காகளந்தாங்குங் கரங்களனந்தம், கொத்துமணிகளாட்டுங் கரங்களனந்தம், சிட்டிகை போடுங் கரங்களனந்தம், கொம்புகள்முழக்குங் கரங்களனந்தம், பம்பைசங்கு முழக்குங் கரங்களனந்தம், நறியசந்தனபாளித குங்குமகளபகஸ்தூரிக தம்பப்பொடியணியுங் கரங்களனந்தம், முத்துமாலை மோகனமாலை இரத்தினமாலை வெற்றிமாலை பதக்கமுதலிய பற்பல ஆபரணங்களைத் திருத்திக்கொள்ளும் கரங்களனந்தம், சித்திரவத்திரம் பீதாம்பரமுதலிய பட்டுப்பட்டாவளிகளைத் தரித்துக்கொள்ளுங் கரங்களனந்தம், கைகளைச்சேர்த்துக்கொட்டுங் கரங்களனந்தம், கறுவிக்காட்டுங் கரங்களனந்தம், எட்டுத்திக்குநிறைந்து அரசவையிலிருக்கும் துரியோதனன் முதலியோரைச் சுட்டிக்காட்டுங் கரங்களனந்தம், திலகந்தீட்டுங் கரங்களனந்தம், சமுத்திரத்தை அள்ளியிறைக்குங் கரங்களனந்தம், மண்ணைத்தூற்றுஞ் சிற்சிலகரங்கள், மரங்களைப்பிடுங்கித் திசைகளிலெறியும் பற்பலகரங்கள், மலைகளைவாரி ஒன்றோடொன்றுமோதி பூக்களையுருவியிறைக்கும் பற்பலகரங்கள், சூரியசந்திரருடன் நக்ஷத்திரங்களை உள்ளங்கையிற் காட்டுஞ் சிற்சிலகரங்கள், மேகங்களைப்பிடித்துப்பிழியுஞ் சிற்சிலகரங்கள், திக்கியானைகளைக்சேர்த்து வாரியெடுக்கும் பற்பலகரங்கள், அமரர்களுக்கு அமுதம் பகிருஞ் சிலகரங்கள், சிலகரங்கள் அஷ்டகுலாசலங்களைப்பறித்து நுனிவிரலில் வைத்துசுழற்ற, பலகரங்கள் மேருவைவளைத்துப்பிடிக்க, பாஞ்சசன்னியமுதலியகோடி சங்கங்களைப்பவளம்போன்றசெவ்வாயில்வைத்துநாதம்பிடிக்க, வில்லைவளைத்து நாணிதொடுத்து குணத்தொனிவிளைக்குஞ் சிலகரங்கள், வீரகண்டாமணியை விருதாகக் காலிற்றொடுக்குஞ் சிலகரங்கள், கடககங்கணந் தோரணமாலைகழற்றி யெறியும் பலகரங்கள், வீணை புள்ளாங்குழல் பேரியாழ் சகோரயாழ் செங்கோட்டியாழ்முதலிய நாதசுரங்களை வாசிக்குஞ் சிலகரங்கள், உலகமெல்லாம் நிறையும்சிலகரங்கள், இவ்வாறாக விபரீதம்விளைத்துக்கொண்டிருக்க; மேலண்டத்திற்கு மேலாகப்போன சிரங்கள்பல போண்டத்திற்குமுட்டுக்கொடுத்ததைப்போல முட்டிக்கொண்டோலண்டையுங்குனிந்துபார்க்குஞ்சில

சிரங்கள், சிரக்கம்பஞ் செய்யும்பலசிரங்கள், கலகலவென்றுநகைக்குஞ் சிலசிர ங்கள்,ஆகட்டுமென்று சொல்லிஅதட்டுங் சிலசிரங்கள்,கோடையிடிபோற் குமு றுஞ்சிலவாய்கள், தேவலோகம் குபேரலோகம் பிரமலோகம் முதலிய லோக ங்களையெல்லா மெட்டிப்பார்க்கும் பலசிரங்கள்,சவுரியங்களைக்கூறுஞ்சிலவாய் கள். சத்துருகளைத்தூறுஞ் சிலவாய்கள், அக்கினிப்பொறிகளைக் கக்குஞ் சில கண்கள், சிவக்கவிழித்து உறுக்குஞ் சிலகண்கள், மின்னலுடன்புகையும் பலகண்கள், துரியோதனன் சகுனி துச்சாதனன் கன்னன் என்பாரை தேடிப் பார்க்குஞ் சிலகண்கள், உபலாவியத்தை நாடிப்பார்க்கும் பலகண்கள், பத் தர்கள்மேல் அருட்பார்வை வைக்குஞ் சிலகண்கள், இப்படி பற்பலவாகிய கண்கள் கரங்கள் சிரங்கள் உரங்கள் கால்கள் வாய்கள் தோள்கள் இவற்ருல் பிரளயகால நடுக்கம்போற் செய்யும் பிரமாதத்தை இந்திரன்முதலாகிய அண் டர்களெல்லாங்கண்டு, பயங்கொண்டு கண்ணீர்சோரவிட்டு மூர்ச்சையெய்தித் தெளிந்தெழுந்து நான்மறைகளினுலும்குடங்தம்பட்டுக்கூத்தாடி துதித்து நின்ற னர். ஆரணனே! அரனே!புவனங்களனைத்தையும் பெற்ற காரணனே! கருணுகர னே!கமலாசனி காதலனே! பூரணனே! புண்ணியனே! கஜேந்திரவரதனே! கரு ணைக்கண்ணனே !நாராயணனே! லோகநாயகனே! கோபம்வேண்டாம்கோபம் வேண்டாமென்று நாகலோகத்தார்எல்லாருநடுங்கினர்; மாதவனே, மதுசூதன னே,மன்னுயிரைப்பெற்றுவளர்க்கு மங்களகுணனே ஆதவனே, யாதவனே;ஆ பத்பாந்தவனே;அனுதரக்ஷகனே,ஐம்பூதமானவனே ; ஆதிமூலமே,அனுதியே, ஆதாரனே,அரவணைச் செல்வனே, உந்திபூத்தோனே, உவணகேதனனே ; உலகளந்தானே, கமலக்கண்ணனே; காயாம்பூவண்ணனே,காளமேகத்தையுங் கடலையுங் கறுக்கச்செய்யும் வண்ணனே, சங்குசக்ராயுதனே,சார்ங்கனே,திரு நாதனே, ஸ்ரீதரனே ; பீதாம்பரனே ; பெருமானே, முகுந்தனே, முரகரீ ; வாசு தேவனே, வைகுந்தநாதனே யென்றுவானவர் வாழ்த்திப்பணிந்தனர். அந்த அரசவையிலிருந்த வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமா கன்னன் திரித ராட்டிரன் துரியோதனன் ஒழிய மற்றையோர் சகுனி, சிந்துபதிமுதலாகிய தேசத்தரசர்கள். பதினெண் பாஷைத்தலைவர்கள் எழுந்து நடுநடுங்கி உடல் வியர்த்துக் குடல்கலங்கிக் கோவென்றலறிக்கூவி அடாபாவியென்று துரியோ தனனைத்தூற்றி ; ஸ்ரீ கண்ணபிரானைப் புகழ்ந்துநின்று, தத்துவஞானசித்தத் துடனேஇறைவனுடைய விச்சுவரூபத்தைநோக்கப்பயந்து, இருகரத்தையுஞ் சிரமேற்குவித்து,சுவாமி! அடியேங்கள்அஞ்ஞானத்தாற் றெரியாமற்செய்தஅப ராதங்களத்தனையும்பொறுத்துக்காக்கவேண்டுமென்று துதித்து, அருட்கண்ணு, மணிவண்ணு மன்னியும், வெண்ணெய் திருடியுண்டுதிருக்கூத்தாடியகள்வனே மன்னியும்,மேகநிறமுற்ற காமனைப்பெற்றவாமனுமன்னியும், பரம்பொருளாகிய வரதனேமன்னியும், மிகப்பாமராகிய அடியோங்கள்செய்த பாவத்தைமன்னி யும்,கெடுவதுதெரியாமல்விளைத்தகெடுதியை மன்னியும்,கேடிலாப்பிரமமே,எங் களைக் கேடிலாதுகாத்தருளுமென்று பலவாருகப் புகழ்ந்துபேசியும் பாடியும் ஆடியும் பாதங்களையுஞ் சிரங்களையும்பார்க்க ஏக்கமுற்றவராய்ப்புலம்பிக்கொண் டிருந்தனர். இந்திரன் பிரமன் முதலாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும்

நாற்பத்தெண்ணாயிரம் பிரமரிஷிகளும் பாரிசாத புஷ்பங்களைக்கொண்டு சகஸ்திர நாமார்ச்சனைசெய்து தோத்திரஞ்செய்தனர். இதுநிற்க எழுவகைத்தோற்றம் நால்வகை யோனியென்று கூறப்பட்டஉயிர்த் தொகையாவும் கண்ணீர்ததும்பிக் கலங்கிமதிமயங்கி யேங்குகையில் பாற்பரனாகிய சர்வசுவாமி கொதியாறிய சலம்போல் கோபமாறிக்குளிர்ந்து சுகுணசாந்த மூர்த்தியாய் விச்சுவசொரூபத்தை யடக்கிப் பழயவடிவினை யுடையாராய்ப்பள்ளத்தினின்றுங் கரையேறி மாபலியினிடத்தில் தானம்வாங்கி மண்டலத்தையும் விண்டலத்தையும் அளந்து அடங்கிய திரிவிக்கிரமனேபோல் நிற்கக்கண்டு யாவரும் வணங்கிவாழ்த்தினர். அப்படிப்பட்ட காலத்திலேயும் வணங்கா முடியோனாகிய துரியோதனன் மனங்கலங்காமல் மிகவும் இறுமாந்து எனக்குப் பட்டமானநாள்முதல் இந்நாள் வரையிலும் அனேக இந்திரசாலம் மகேந்திர சாலங்களெல்லாம் பார்த்தேன், எனக்கிது எம்மாத்திரம் போபோ, இன்னஞ் செவ்வையாகக் கற்றுக்கொண்டுவா போவென்றுசொல்லி சிங்காதனம் விட்டிறங்காமல் திடதயிரியத்துட னிறுமாந்திருந்தனன். அப்படிப்பட்டவனை ஸ்ரீ கண்ணபிரான் உறுத்துப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ! துரியோதன மகாராஜனே? நல்லகாரியஞ்செய்தாய், நம்மைப் படுகுழியிற்றள்ளிக் கொல்லவன்றோ நினைத்தனை; உன்எண்ணத்துக்குத் தெய்வமுஞ்சகாயம் பண்ணாமற்போய்விட்டது. என் மனைவிமார்கள் மாங்கலியபலமே என்னைக்காத்தது, இப்போதும்நமக்கு வெகுமகிழ்ச்சி யுண்டாக்கியது. அரசர்க்கரசனாகியநீயே அக்கிரமத்துக்குடன்பட்டால் உன்புத்ரமித்திர களத்ராதிகளையும் இன்றேகொன்று தென்றிசைக் கோமானிடத்தில் அனுப்பிவைப்பேன்; அப்படிசெய்யாமல் மனம் பொறுத்தேன். அதேனெனின் சிலநாள் முன்னர் நீயும் அருச்சுனனும் துவார்கைக்கு வந்து நம்மைப் படைத்துணைகேட்டபோது ஆயுதமெடுப்ப தில்லையென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தபடியினாலேயும், சூதாடிவென்றுதுரோபதையைத்துகிலுரிந்தராசசபையில், உங்கள் நூற்றுவரையும் நானே கொல்லுகிறேனென்று வீமராசன் சபதம்பண்ணியவீரவசனமாகியவஞ்சினமும்தப்பிப்போகாமையும் தூதுவந்தநான் சகலபகையு முடித்துக்கொண்டால் உன்பகைவராகிய பாண்டவர்களுக்குப் பெருமையில்லையென்பதுமாகிய இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்தேயின்றுஉன்னை மன்னித்துப் பிராணனுடன் விட்டுவைத்தேனன்றி வேறன்று, நல்லது துரியோதன மகாராஜனே? நீ எனக்குப் பூமியிற் பள்ளம்வெட்டியபடியால் நான்உனக்கும் உன்னைச்சார்ந்த யாவருக்கும் ஆகாயத்திற் பள்ளம்வெட்டியேயிருக்கின்றேன். உனக்கு அனுகூலமானவர்களுடனே அந்தப் பள்ளத்தில் விழப்போகின்றனை! இதற்குயாதொரு ஐயமுமின்று. "முன்னளந்த நாழி பின்னளக்கும்" என்னும் பழமொழியேனும் கேட்டதில்லையா! ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்தல் வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இந்தமொழிக்குப் பொருள்சொல்லுகிறேன் கேளும்! முன்னைப்பிறவியில் யார் தீவினைகள் அளந்து தொகைசெய்துவைத்தார்களோ அவ்வளவின் படியேபின்னுக்கு அனுபவிக்கும்படியாய் அவ்வினைகள் அளந்திருப்பதை நடத்துமென்று

பொருள் கொள்ளவேண்டும்? நடந்ததெல்லாம் சன்மார்க்கமென்றும், பூர்வ மென்றும், கதாப்தமென்றும் சொல்லப்படும். “கேடும் பெருக்கமுமில்லல்ல நெஞ்சத்துக் கோடாமைசான்றோர்க்கணி” என்று தெய்வப்புலமைத்திருவள் ளுவனாரும் கூறியிருக்கின்றனரோ. அப்படியன்று? ஆகையால்? இப்போது என் னைக் குழியிற்றள்ளப் பள்ளம்வெட்டியபடியால் தெய்வம், உனக்கிதோ பின் னாலே பள்ளம்வெட்டி யிருக்கின்றதைத் தடையின்றி யோசிக்கலாமென்று யாவருங் கேட்கும்படியாகச்சொல்லி, பாண்டவர்சகாயன் அத்தாணிமண்ட பம் பைய விட்டெழுந்தருளினர். அப்போதுவீஷ்மர்துரோணர்முதலிய வெகு பெரியோரும் வந்தனஞ்செய்து முகாடிப்பின்றொடர்ந்துவர அவர்கள்யாவரை யும்பார்த்துநகைத்துக்கேட்டீர்களா;எந்தத்தலத்தில் எந்தக்குலத்தில் இந்தமோ சம்நடக்கும் . இவன் ஆகத்தக்கவனுயின் அன்றோ இப்படிப்பட்ட அநியாயத்திற் குடன்படான், இவன் அழிந்துபோகின்றவனுகையால் இந்தத் துன்மார்க்க புத்தியைநினைத்தான், நீங்கள்யாவரும் அறிந்திருங்கள். என்மேற்குற்றமின்று, நான்போய்வருகின்றேன்,நீங்களிவ்விடத்திற்றுனேநில்லுங்களென்றுசொல்லிக் கன்னனுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டே சிலதூரம்போய் கேட்டாயோ அங்கதேசாதிபதியே?நானென்னவிரோதியா இல்லையே!உனக்கும் அவர்களுக் குங் கலகமூட்டிவிட்டவனு, நீ வேறு அவர்கள் வேறென்று பார்க்கும்படியான வனு ; ஒன்றுமில்லையே ? பாண்டவர்கள் சொல்லிய சங்கதியைக்கேட்டு உற் றது சொல்லவந்ததூதன்யான் ? என்னைப் படுகுழியிற்றள்ளவு நினைக்கலாமா ? இந்தபாவமும் வீண்போமா, தூதனைக்கொல்ல நினைத்தகுற்றம் ஆசந்திரார் க்கபரியந்த நீங்காதிருப்பது மன்றி அவன்செல்வமு மோங்கமாட்டாதே, அவனுடைய புத்தியை நீரோயாராயும் ; அவனுக்கு இன்னந்தகுந்தயுத்தி களைச் சொல்லவேண்டும்? நீர் நில்லுமென்றுசொல்லி நாலடிபெயர்த்துவைத் துப்போய், மறுபடியும் நினைப்பு வந்தாரைப்போல் கன்னனை யழை த்து கன்னராஜனே நீர் சாஸ்திர விசாரணையையுடையவர் நல்லயுத்திசாலி, சாமர்த்தியர், விவகார முடையவர், மிகுகொடையாளி, அங்கதேசாதிபதி எல்லாப்பாக்கியமும் உனக்கிருக்கின்றது ஆயினும் ஒருகுறை கண்டு கவல் கின்றேன், அதாவதுநீரின்னரென்றும் ; தாய்தந்தையர் இன்னரென்றும்! தெரி ந்து கொள்ளாமலிருக்கின்றீர் ; உலகத்தாரெல்லாரும் சூதபுத்திரனென்றே பச் சையாய்ச் சொல்லுகின்றனர். நீர்இராச சபையினிடத்தில் யாரேனும்இவ்விழி வாகிய சொல்லைப் பேசினுல் அப்போது குன்றிப்போகின்றீர். அதுஞாயந் தான், எவ்வளவு அழகும் செல்வமுந் தவமுமிருந்தாலும் குலமோசம்வரலா காதே,வந்தாலோ குணமோசம்போகுமே, நானுமப்படியேதா னெண்ணியிருந் தேன், அப்பால் விசாரிக்குமிடத்தில் உமது உத்தமப்பிறப்புமுதலிய நன்மைக ளெல்லாங்கேட்டு மேலாகியபெருங்களிப்புமடைந்தேன். இச்சந்தோஷ சமா சாரத்தை உமக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றே இவ்வளவுதூரம் வந்தேன். மேலும் நானறிந்தும் உமக்குச் சொல்லாவிட்டால் என்னளவு சிநேகத்து ரோகி இவ்வுலகத்திலிரான்; ஆதலால் கொஞ்சம்ஞாபகமாய்க் கேளும், குந்தி போஜ மகாராசா குமாரத்தியாகியும், பாண்டுமகாராசா பத்தினியாகியு

மிருக்கின்ற குந்திதேவி தன் றந்தையிடத்தில் கன்னிகையா யிருக்கும்போது, தூருவாசர் அருள்செய்தமந்திரம் ஐந்தில்ஒருமந்திரத்தைப் பரிக்ஷிக்க நினைத்து ஜெபித்தனள் ; அம்மந்திரத்துக்கு அதிதேவதையாகிய சூரியபகவானதிந்துகு ந்திதேவிக்கு அனுக்கிரகிக்க உடனே உம்மைப்பெற்றாள். அச்சூரியனுடைய வரத்தினால், கன்னியாகவேயிருந்து பின்பு பாண்டுராஜனைக் கலியாணம் பண் ணிக்கொண்டு மூன்றுமந்திரங்களால் தருமராசன் வீமசேனன் அருச்சுனன் என்னுமூன்று பிள்ளைகளையும்பெற்றுக்கொண்டனள்:மற்ற ஒருமந்திரத்தை யும் தன்சக்களத்தியாயும் பாண்டுராஜனுக்குஇரண்டாவது மனைவியுமாகிய மத் திரைக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்து திவ்யமான பிள்ளைகள் ஒருகர்ப்பம் ஒருபிறப் பாய் நகுலசகாதேவனைப் பெற்றுக்கொள்ளச்செய்தனள். கன்னராஜனே? கன் னிகைப்பருவத்தில்முதலிற்பெற்ற பிள்ளையாகிய உம்மைவளர்க்கப் பாக்கியம் பண்ணாமல் உலகம்பழிக்கும் என்றும்,அரசன் பெண்ணாகியபிரதை கலியாண மில்லாமல் கணவனைச்சேர்ந்து பிள்ளையைப்பெற்றாளென்றும்,"தேனாமோந்த இளநீர்"என்னும்பழிபோல்வருமே,தன்தகப்பனுடைய நீதிக்குக்குறைவுண்டா மேயென்றுமேங்கி உடனே,ஒரு பெட்டியில்வைத்து ஆற்றில்விட்டுவிட்டனள், மற்றக்காரியமெல்லாம் உமக்குத்தெரிந்தே யிருக்கின்றது; நானினி விரித் தொன்றுஞ் சொல்லவேண்டியதின்று. ஆயினும்! பாண்டவர்களுக்கு மூத்த தமையன் நீரோயாகையால் இவ்வரசாட்சியைவெற்றி கொண்டாலுஞ்சரியே! அல்லது விட்டாலுஞ்சரியே;இன்றுமுதல் உனது தம்பிமார்கள் ஐவரும் வணங்க நீருமிணங்கிசகோதா வாற்சல்லியமே விடும்படிபொருந்தி வாழ்வைப் பெற நான்கண்ணாற்கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு இந்தமொழி யை விண்டேன். இரண்டாம்பேருக்குத் தெரியவேண்டாம். மனமுண்டா னால் இரண்டாநாளேவந்து சேருவது உத்தமம் ; அப்பாலுமதிட்டம் என் மேற் கோபம்வேண்டாம் என்றுசொல்லினர். அதைக்கேட்டுக் கன்னராசன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

ஓ! கண்ணபிரானே இன்றெனக்கு நல்லகாலம், என்குலகோத்திர முத லியனயாவுந் தேவரீர்வாக்கியத்தால் தெரிந்துகொண்டு தன்னியனானேன், சுக மடைந்தேன், கிருதார்த்தனானேன், கீர்த்திமானானேன், ஆனால் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். பாண்டவர்கள் என் தம்பிமார்களென்று இப்போதறிந்து கொண்டயான் அவர்க ளிடத்தில்வந்து சேர்ந்துவிட்டால் அடாபாவி ; 'எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை செய்ந்நன்றிகொன்றமகற்கு' என்று தேவர்கூறியதை யுணராமையால் நன்றிகுன்றினவனேயென்று நாலு பேருந்நகைக்கஉடம்படுப்பேனேயல்லதுதெரிந்தயோக்கியனென்றுமென்னை நினைக்கப்போவதில்லையே; உலகமுமிக்திக்குமே,என் தம்பிமார்களுந் தேவரீரும் என்னை எவ்வளவாக மதிப்பீர்கள் ; அதுமரியாதையன்று? மேலும் ஆற்றில் மிதந்துவந்த என்னை எடுத்து சூதநாயகன்வளர்த்து வந்தகாலத்தில் இன்ன வூர் இன்னசாதி இன்னகுடி இன்னகோத்திரம் இன்னானென்று ஏதுவுமறி யாமல் மனங்கூசாமல் என்னையாதரித்து அங்கதேசாதிபதியாக்கி அஸ்தின புரத்தின் செல்வங்களையெல்லாம் என்வசத்திலொப்பித்துத் தன்னுடன் சரி

யாசனத்திலுமேற்றி சகலராசரும் பணியும்படிசெய்து தம்முனைப் பார்க்கிலும் விசேடமரியாதை யுடையவனுய்ப் பேதமில்லாமல் உடலிரண்டு உயிரொன் றென்றுரைக்கும்படி மலரும் மணமும்போல் வைத்திருந்த மகாராசனுகிய துரியோதனராசனுக்கும் பாண்டவருக்கும் பகைமேலிட்டுஉனக்கெனக் கென் றிருக்கையிற் செய்தநன்றிகுன்றிய தீயரோபோல் நான் என் தம்பிமாரிடத் திற் கூடிக்கொள்வது ஞாயமாமா! நீரேசொல்லுமென்று மிக்கவன்புடனெ டுத்துச்சொல்ல, பச்சைத்திருமேனியையுடைய பராற்பரனுகிய கண்ணபிரான் சொல்லலாயினன்.

ஐயா, கன்னனே! நானறிந்துகேட்டதையும்நான்சொல்லவேண்டிய கட மையையுஞ் சொல்லிவிட்டேன். அப்பால் உன்னிஷ்டத்திற்குச் சரிவர நடக் கலாமென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு அசுவத்தாமா அவ்விடத்தில் நிற்கக் கண்டு வாருமையா! அசுவத்தாமாவே யென்று கையைப்பிடித் தழைத்துக் கொண்டே நடந்துபோய் குருபுத்திரனே! நான் கேட்டகாரியமும் துரியோ தனன்சொல்லிய விடையும் எனக்குப் பள்ளம்பறித்ததும் இவையெல்லாம் உமக்குச் சம்மதமாயிருக்கின்றனவா? ஐயோ அநியாயமாய் பதின்மூன்றுஆண் டு நாட்டைவிட்டுக் காட்டில்வருந்திவந்த பாண்டவருக்கு அவருடைய நாட் டையுங்கொடாமல்ஐந்துவீடாயினுங்கொடுப்பதில்லையென்றுஞ்சொன்னல்அவ ர்களென்ன விட்டுப்போகிறவர்களா, உமக்கென்னதெரியாதா? நாளைநடக்குங் கதியைநாமெல்லோரும்அறியவேபோகின்றோம் பதருதகாரியஞ்சிதருது என் னும்பழமொழிபொய்யோ அதுபோகட்டும், இத்துரியோதனனுக்கு இவ்வளவு கர்வமென்ன உங்களையாவாகிய துரோணரையும் ஆசாரியரென்றும் பாராமல் ஒவ்வொருசமயத்திலஎடுத்தெறிந்துபேசுவதாயுநான்கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; உம்மிடத்தில் மெத்த பயங்கரமாயிருக்கின்றுனும் நீரெப்படிப்பட்டவர் இத் திரிலோகத்திலும் உமக்கு மிஞ்சியவர்க ளொருவருமில்லை, ஐயாவுமக்குஅருச் சுனன்மேல் பக்ஷமுண்டு, நீங்களே பள்ளிக்கூடத்துக் கூட்டாளியாயிற்றே, நீங்களொருவருக்கொருவர் வைத்திருக்கும் பக்ஷத்தை நான் சொல்லவேண் டியதின்று, அதற்குஉங்கள்மனமேசாக்ஷி, இன்னெருகாரியம்உண்டு,துரியோத னன்உம்மைவணங்கி வழிபட்டு நாளை நடக்கப்போம் போரில்சேனுபதியாயிரு க்கச் செய்வானென்றுநானினைக்கிறேன், ஒருவேளை அவ்வண்ணம்நேரிமோனல் உங்கள்தகப்பனுருக்குச் சீடராகியபாண்டவர்கள்உமக்குஞ்சீடர்களேயன்றோ! அவசியம் பிதுராசாரமென்னுந் தன்மைபோல் உங்கள் தந்தையார்வைத்திருக் கும்பட்சம்போல்பாண்டவர்களிடத்தில் உமக்குமிருக்கவேண்டுமென்றோ! ஒரு தவியுஞ்செய்யவேண்டாம்,சேனுதிபதிபட்டமொன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளவே ண்டாம்,எவ்வாருயினும் விலக்கிவிடும்,பாண்டவர்களுக்குஉம்மாலாகியஉபகா ரமிது வென்றுவாயினல் பேசிக்கொண்டு பின்புதமதுவலக்கரத்தின் விரலிலிரு க்குமுத்திரைமோதிரத்தைப் பெருவிரலினைத்தளர்த்திநிலத்தில்விழச்செய்தன ர்.அப்போதேநிலத்தில்விழுந்த அம்மோதிரத்தை அசுவத்தாமாகண்டுஇறங்கியெ டுத்து ஐயனே? இதோமோதிரங் கீழேவிழுந்ததென்று கொடுத்தனர்; அதை வாங்கக் கைநீட்டினவரோபோல் கையைக்காட்டி ஆகாயத்தைப் பார்த்து அசுவ

த்தாமாவே, சூரியனைப் பரிவேடஞ் சூழ்திருப்பதைப் பார்த்ீரா! மழைக்கோப்பாயிருக்கின்றதே, நானுஞ் சேனைகளும் பாண்டவரிருவருக்கும் உபலாவியம்போய்ச் சேருகிறவரையிலும் மழையில்லாமலிருக்குமாவென்று கேட்டனர்; அசுவத்தாமாவும் அம்மோதிர மெடுத்தகையைநீட்டி ஆகாயத்தைகாட்டி ஆம்!சூரியபரிவேடமேயென்றான்;கண்ணனும்அப்பால்நிலத்தைப்பார்த்துக்கையைக்காட்டினன், அசுவத்தாமாவும்அவர்கையில் மோதிரத்தைவைக்க அதைவாங்கிக்கொண்டு நல்லது போய்வாருமென்றனர். கண்ணபிரானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் எண்ணங்கள் நிறைவேறியனபோக இன்னமென்னவிருக்கின்றனவென்று எண்ணிமகிழ்வடைந்து தேவர்களெல்லாம் பூமாரிபொழிந்து போற்ற சாத்தகியாழ்வான் முதலிய சகலசனங்களுடனேயும் விதுராழ்வான் அரண்மனைவந்து உணவுண்டு இளப்பாறியிருந்தனர்.

இப்பால் அசுவத்தாமா கண்ணபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அரசவைக்குப் போகும்போது அவ்விடத்திலிருந்தசகுனி முதலானோரும்அசுவசுவத்தாமாசெய்த குறிப்பைக்குற்றமாகப் போதனைசெய்து துரியோதனனுடைய மனத்தைக் கலைத்துவிட்டனர். அப்போது வணங்காமுடியோன் மனம் பதைத்துச் சபையிலுள்ளார் யாவரையும்பார்த்து பார்த்தீர்களா;கேட்டீர்களா பகையாளி தூதனென்றுவந்த அப்பஞ்சையைப் பொருட்படுத்தி அவன்பின்னே சென்றதும்; யாவருக்கும் போதிக்கும் ஆசிரிய புத்திரனாகிய இவ்வசுவத்தாமாவுக்கு அவன் போதித்ததும்; அப்படியே இவன் உடன்பட்டு துரியோதனன் எனக்குச் சேனாபதிபட்டங்கட்டினால் பாண்டவர்கள் பக்ஷத்திலிருந்து துரியோதனனைக்கெடுத்து விடுவேனென்றுசொன்னதும், அக்கண்ணன் இவன்சொல்லைநம்பாமல் வாக்குறுதி பண்ணிக்கொடுவென்றுகேட்டதும், அப்படியே ஆகாயம்பூமியறியபாண்டவர்களைக் காக்கின்றேனென்று பரவசஞ்செய்து கொடுத்தது மறிவீரா?இந்த மித்துருத் துரோகிகளை எப்படிநம்புவதென்றுஉரக்கக்கூவிஜயோ!என்னுடையசொத்தைத்தின்னத்தக்கவரெல்லாமிப்படியா யிருக்கவேண்டுமோ,தெய்வமே என்றுசிந்தித்தனன்.அப்போது அவ்வசனத்தைக்கேட்டுக்கொண்டு சபைக்குவந்த அசுவத்தாமாவைத்துரோணர்முதலானோரும்சிந்தித்தனர். அசுவத்தாமாசிந்தித்துநானொரு பிரமாணமும் பண்ணிக்கொடுத்தேனில்லை, அவரும்பிரமாணங் கேட்கவுமில்லையே. இவ்வாறிருக்க இப்படிப்பட்ட அபவாதம் எப்படியாக விளைந்ததென்று யோசித்து; சூரிய பரிவேடங் காட்டியது ஆகாயத்தைக் காட்டியும்; பூமியில்விழுந்த மோதிரத்தையெடுத்தது பூமியைத்தொட்டு சத்தியஞ்செய்ததென்றும்தாபித்து விட்டனர். இதுசரியாய்விட்டது; இனிநாமெத் தனைவிதமாய்க்கற்ற உண்மைகளைச்சொன்னாலும் சிறிதேனும் நம்புகின்றிலர். ஆ ஆ கிருஷ்ணா? உன்னெண்ணத்தில்வைத்துக்கொண்டுபண்ணியசூதாவிது, நன்று நன்று,உன்னெண்ண நிறைவேறிற்றா? இவ்வையமெல்லாம் என்னை வஞ்சகனென் றுரைக்கும் படியாக ஒருபேர் மாட்டிவிட்டையே! சபையிலிருந்த எல்லார்மனத்தையும்பம்பரம்போலாட்டிவிட்டையே! செந்தாமரைநாட்ட முடையானே! நீயேயிப்படி மித்திர பேதஞ்செய்யக்கங்கணங் கட்டிக்கொண்டால் பாண்டவர்களுக்குப்பகைவருமுண்டோ! ஆண்டவனேயென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தனன்.

அப்பால் விதுராழ்வான் வீட்டிற்சென்ற சதுரனுகிய கண்ணபிரான்பகற் காலமெல்லாம் இளைப்பாறிக்கொண்டேயிருந்து சாயங்காலம் தங்க ளத்தையா கிய குந்திதேவி அரண்மனைக்குச் சென்றனன். இந்திரன்முதலிய வமரரும் துதித்துப்போற்றி; நமது இறைவன் நமக்காகப் பொன்னடி பெயர்த்தருளி என்னபாடுபடுகின்ருனென் றுதோத்திரஞ்செய்து வாழ்த்தினர். அதுபோது, வசு தேவருடனே பிறந்த நல்லத்தையாகிய குந்திதேவி எதிர்கொண்டுவந்துகண்டு மருமகனைத்தழுவி வாழ்த்தவும், கோபாலகிருஷ்ணன் குந்திதேவியைத்துதி த்து மாமி, கொடையாளியாகிய கன்னனிடத்திற்குப்போய்வந்தையாவென்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்க, இன்னமும் போக வில்லையென்று இதுதருணம் போய் வாவென்று பயணங்கூட்டி யனுப்பிவிட்டான், உடனே பிரதையும் தன் மூத்தமகனைப்பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்னும் ஆசைமேலிட்டு நேச முள்ள அக்கன்னனுடைய கொலுவாசலுக்குப் போகும்போது வாசற்காவ லாளர், விரைந்தோடிச்சென்று அங்கதேசத்தரசே! திங்கள்குலத்துப் பாண்டவ ராசன் பட்டத்தரசி குந்திதேவி நமது கொலுக்கூடவாயலில் எழுந்தருளினு ரென்று இறைஞ்சிக்கூறினர். அவ்வார்த்தையை அங்கதேசாதிபன்கேட்டு எதிராகச்சென்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டுப்பாதபூசை செய்து மிகுந்தவன்புடனழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆசனமமைத்து அத ன்மேலிருத்தி பிரமானந்தம் அடைந்தான். தாயாகிய குந்திதேவியும் குமா ரனைப்பார்த்து சந்திரனைக்கண்ட கடலேபோற் சரீரம்பொங்கிச் சந்தோஷ மடைந்தனள். இவ்வாருக இருவருமகிழ்ந்து ஒருவரையொருவர் உற்று நோக் கினர் ; கர்ணமகாராசன் கண்ணீர்சொரிந்து, அம்மா ? ஜன்மாந்திரங்களிலே நான் நல்லதவம் செய்திருந்தமையால்எனக்குத் தரிசனங்கொடுக்க இவ்விடத் திற் கெழுந்தருளினீர், என்பாக்கியமே பாக்கியம் தாயே தேவரீர் இவ்வளவு தூரம் திருவடிவருந்த வரவிருந்தகாரியமென்ன? திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று கேட்க, அதற்குக்குந்திதேவி சொல்லலாயினுள், குழந்தாய்! நீ என் னுடைய பிள்ளை, நானுன்னைப்பெற்றதாய்; அதெப்படியென்ருல்? தன்னந்தனி யாய் கன்னிகைப்பருவமாய் என்வீட்டிலிருக்கும்போது துருவாசமுனிவர்என் னுடைய தந்தையாகிய குந்திபோசனிடத்திற்குவந்து வந்தனம் மரியாதை களைப்பெற்று ஆசிர்வதித்து, சாதுர்மாதவிரதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொ ல்ல, அதற்குடன்பட்டு என்தந்தை அம்முனிவருக்கு பலப் பணிவகைப்விடை களுஞ் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டனர். அப்படியே முதல்நாளைப் போல் பலநாளுஞ் சகலவுபசாரங்களுஞ்செய்துகொண்டு வந்தேன், அப்போது அம்முனிவருக் கென்மேற்கிருபைவந்து மகிழ்ந்து ஐந்துதேவதைகள் பேரால் ஐந்துமந்திரம் உபதேசஞ்செய்து ஆசிர்வதித்துச் சென்றனர்.

அப்பால்? பாலையாகிய யான் எதுவுந்தோன்ருது, அம்மந்திரத்திலொன் றைப் பரிக்ஷிக்கும்படி யெண்ணியுச்சரித்தேன் ? அக்கணத்திற்றுனே அம்மந் திரந்திரத்துக் கதிதேவதையாகிய சூரியபகவான்தன்கிரணங்களைச்சுருக்கிக்கட் புலனுகவந்து தருணியாகிய எனக்கு கன்னிகைப்பருவங் குறைவில்லாம லிரு க்கும்படி வரங்களைப்பெருக்கி அநுக்கிரஞ்செய்தனர் ; உடனே என் கர்ப்பத்

தில் நீ வந்துதயமாயினே, மகனே? அந்தவேளையில் உன்னுடைய திருவுருவத்தையும் கவசகுண்டலத்தையுங் கண்டு களிகூர்ந்தயான், கன்னிகையாதலால் கண்கலக்கமுற்று ஆளனில்லாமல் ஆண்பிள்ளைபெற்றாள் அரசனுடைய மகளென்று யாவருஞ் சொல்லிப் பழிப்பரோ! தந்தைமுதலிய பந்துக்களும் நிந்திப்பரோ, குடிகேடியென் றென்னைக் குறித்துக்கோபிப்பரோ, குணவதியிப்படியாயினளெனக் கூறுவரோ, எனக் குலைகுலைந்து பலவாறாக நினைந்து பழிக்கஞ்சின பாவியாகியயான் ஒருபெட்டகத்தி லுன்னைவைத்து ஆற்றில்விட்டுவிட்டேன் அன்றுமுதலாகவெனக்கொன்றுந்தெரிந்திலது; அப்பனே! இன்றறிந்துன்னைப் பார்க்கவந்தேன்; என் கண்மணியே? உன்னையெடுக்கவும்; மார்போடணைத்துப் பால்கொடுக்கவும்; நீராட்டவும்; தாலாட்டவும்; சந்திரனைக்காட்டவும்; சப்பாணிகொட்டவும்; ஆபரணம்பூட்டவும்; தத்தடியிட்டு நடக்கவும் சிறுதேருருட்டவும் சக்கரையுங்கைக்குங் குதலைமொழிபகர்ந்து; அம்மாவென்று நீ அழைக்கவும்; சரீரந்தழைக்கவும்; பாக்கியஞ்செய்யாத பாவியானேனே. அடாபாலனே! நானுக்குத்தாயென்றும்; நீயெனக்குமூத்தமகனென்றும் பாண்டவர்களுனக்குத் தம்பியென்றும் ஐயமில்லாமலுனக்குத் தெரிவிக்கவந்தேனென்று சொல்லி சிந்தைவருந்திநின்றனள். இம்மொழிகளெல்லாம் குந்திமுதற்புத்திரனாகிய கன்னன்கேட்டு அம்மே! சினங்கொள்ளவேண்டாம்; அடியேன்ஒருமொழி சொல்லுகிறேன்; இதுகாறும் இல்லாததாய் இப்போது எங்கேயிருந்து வந்தீர்; இவைகளெல்லாம் தேவரீரை ஆளாக்கிஅனுப்பிவைத்த ஆளையறிவேன். மேலும் உமதுவாக்கியம் உண்மைதான், அதற்கையமொன்றுமில்லை; அப்படியாயினும் நானிப்போதுநம்பேன்! அதேனெனில், எவராயினுந் திரவிய சம்பன்னரா யிருப்பாராயின் அவரை,என்பிள்ளை, என்தமையன்,என்தம்பி, என்மாமன், என்தந்தை, என்உறவு, என்உரிமை,என்று சொல்லுவது இவ்வுலகவியற்கை, ஆகையால்? துரியோதன மகாராஜனுடைய சம்பத்தெல்லாம் என்பற்று யிருக்கின்றமையால் எனக்குத்தாயென்று பலர் வந்து நான்பெற்றேன் நான்வளர்த்தே; னென்றனர் அப்போதுநான் மிக மனத்துயர்கொண்டுநின்று 'அன்னையெத்தனை யெத்தனையன்னையோ அப்பனெத்தனை யெத்தனையப்பனோ' எனமொழிந்தபெரியோர்களுடையசொல்லுக்கிணங்கி யிருக்கின்றதே நமது பிறப்பென்னகாரணமுற்று சூதநாயகரையும் அவரது மனைவியாகிய இராதையம்மனையும் வணங்கிநோக்கி! என்வரலாறென்னவென்றுகேட்டேன். அவர்கள் சொல்லியதாவது; குழந்தாய்! பிள்ளையில்லாமல் வருந்தியிருந்த எங்களுக்குப் பிள்ளைகலிதீர்க்கும்பெருமானே!நீபெருகியஆற்றில்பெட்டியில்மிதந்துவந்த பெருமானே! உன்னைக்கண்டெடுத்துவந்து வளர்த்துப்பேரிடவேண்டுமென்று யோசிக்கும்போதுகன்னனென்று பெயரிடும்படிஅசரீரி' வாக்கியம்பிறந்தது; அப்படியேபெயரிட்டு எங்களாற்கூடியசீரிட்டுவளர்த்தோம்? அப்பனே! இது நீவந்த வரலாறென்றனர். அதைக்கேட்டுப்பின்னரு அவர்களைப்பார்த்துநல்லது, நான் வந்தபெட்டியில் ஏதாகிலும்எழுதியிருந்ததா, அல்லது வேறு பொருளாயினுமிருந்ததா, அந்தப்பெட்டியெங்கேயென்றுகேட்டேன்; வேறொரு பொருளுமில்லை; அந்தப்பெட்டியிதோ யிருக்கின்றதென்று

கொண்டுவந்து வைத்து அப்பாமகனே? இந்தப் பெட்டியைக் காப்பாற்றிய தன்மையைப்போல் உன்னைக்காப்பாற்ற வில்லையேயென்று சொல்லினர்; அப் போதோஎனக்குப் பதினெண்ணும்வயதாகையினாலும் தனுர்வேதங்கற்றுத்துரி யோதனமகாராசனுடைய சம்பத்தை அனுபவிக்குங்காலமாகையாலும்அந்தப் பெட்டியையெடுத்துவந்துஎன் அரண்மனையில்பூசைவீட்டில் வைத்துக்கொண்டு நித்திய பூசைதூபதீபமுங்கொடுத்துவந்தேன். அக்காலத்தில ஒருநாள்என்னை யாதரித்த மாதா கர்ப்பம்போன்ற அந்தப் பெட்டியைத் திறந்துபார்த்தேன்; அதனிடத்தி லொருநாக வுரிப்பட்டை நாலாகமடித்து விரித்திருந்தது; அது என்கண்ணுக்குத் தோன்றினமையால் நானெடுத்துப் பூசித்துவைத்திருக்கி ன்றேன். அம்மா? அக்காலத்தில் எனக்குத் தாயென்றுவந்த மாதர்களிடத் தில் இந்தப் பட்டுவஸ்திரத்தைக்கொடுத்து உடுத்திக்கொள்ளச் சொன்னேன்; அவர்களும் உடுத்திக்கொள்ளத் தங்கள் கரத்தில்வாங்கி விரித்தவுடனே சிரத் தைத்திருப்பி உள்ளுடைந்து உதிரம்வறண்டு அக்கினிக்கொழுந்தின் அனல் வந்துவீச வெருண்டு அடித்துயோதிவிழுந்து ஓடிப்போய் விட்டனர். அம்மா! பலர் என்னிடத்தில் தாயென்றுவந்தே பேய்போற்கதறிப்போவர். அதனால் அன்றுமுதல் இன்றுவரையிலும் தாயென்று வருவாரொருவருமில்லை என்ற னன். அதைக்கேட்ட குந்திதேவி குலுங்க நகைத்து, அடா என் புத்திரசிகா மணியே? உன்னைப்பெற்ற நாளையில் உடுத்திக்கொண்டிருந்த பட்டு வஸ்திரத் தை உன்னுடம்பு வருந்தாமல் பெட்டியில்வைத்து விட்டேன், பின்னரும் அந் தப்பட்டோ சுசி ஆசாரம் பத்தி இவைகளெல்லாம் உள்ளவர்க்கே தோன்று மல்லது மற்றையோருக்குத் தோன்றமாட்டாது, எதோ அந்தவஸ்திரத் தை யெடுபார்ப்போமென்றுஇயம்பி நின்றனள். அப்படியே பரிக்ஷிக்கவேண்டு மென்றுள்ளங்கொண்டகன்னன் பரிவுடன் அக்கணமே எடுத்து வந்துகொடுத் தான். அதைவாங்கிச் சற்றுநேரம் சூரியபகவானைச் சிந்தித்து நாகவுரிப்பட்டை போன்ற ஆடையைப்பிரித்து அரையி லுடுத்திக்கொள்ளவேவருந்தாமல் தாம ரைமலர்போல்விளங்கிய முகமுடையளாயிருந்தனள். அதைக்கண்டுபிரமானந் தங்கொண்டு அமுதமுண்ட அமரரைப்போல் அன்புநிறைந்து அன்னை திருவடி யில் நெடுமரமேபோல விழுந்து என்னை இன்னானென்று தெரியச்செய்த இறை வியேசரணமென்றுஇறைஞ்சிநின்றான். அதுபோதுகன்னன்செய்தஉபசாரமும் தோத்திரமும் இன்னவகையென்று எம்போல்பவரா லியம்பப்படமாட்டா. அந் தக்காலையில் கன்னனாகியபிள்ளையைக்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து உடலுடனுட லணைத்துடம்பெல்லாந் தடவிக்கொடுத்து உன்னைவளர்த்தெடுக் கப்பாக்கியம்பண்ணாமற் போனேனேயென்றுமனம்வருந்தினள். அப்போதுமக னாகியகன்னன்சொல்லுகின்றான். தாயே நீர் நல்லபூசை விரதம் நோன்புதவம் பெரியோர்நேசம்முதலிய பாக்கியமெல்லாம் பெற்றவராகையால் ஆறுபிள்ளைக ளைப்பெற்றுஐந்துபிள்ளைகளை எடுத்துவளர்த்துப் புத்திரவாஞ்சையை நீக்கிவி ட்டீர். அடியேனோதேவரீருடைய கையிலிருந்துவளரவும், பாண்டவரைவரும் எனக்குத் தம்பியென்று பார்மதிக்கவும்பாக்கியஞ்செய்யாதபாவியானேனே, தாய்தந்தை தம்பிசாதிகுலமுதலிய தன்மைஇன்னதென்று சம்பிரதாயத்தைத்

தாணியோர் சொல்லிக்கொள்ளும்படி தவஞ்செய்யாத தரித்திரனுனேன், இன்றெனக்கு நல்லகாலமாகையால் உம்மைக்கண்டு தரிசிக்கப்பெற்றேன், என்மனக் குறைகளெல்லா மற்றேன், மேன்மையுற்றே னென்முன்; பின்பு தாயும்பிள்ளையுஞ் சந்தோடத்துடன் வார்த்தையாடி மகிழ்வுற்றனர். குந்திதேவி கன்னனைப்பார்த்து அப்பனே! இதுவரையிலும் உன்பிறப்பைபேபறியாமையால் சுயோதனனிடத்தி லிருந்தாய், இனிநீஇன்னுனென்றறிந்து கொண்டமையால் பாண்டவராகிய தம்பிமார்குற்றேவல்செய்யச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து தேசதேசராசரும் வந்து விசுவாசமாகப் பணியவும் புவனசக்கரேஸ்வரன், புண்ணியசாலி தருமபூபதிக்கு அண்ணன், கன்னமகாராசனென்றுவிண்ணவர்முதலிய யாவரும் சயங்கூறிக் கொண்டாடவும் அத்தினபுரத்திலிருந்து அரசாள்வதிலும் வேறுகியவைபவம் ஒன்றுமில்லையே, அப்படிசெய்வதே கடனென்று சொல்ல : அதைக்கேட்டுக் கன்னன் சொல்லத்தொடங்கினுன்.

தாயே? சூரியபகவானுடைய அநுக்கிரகத்தினுல் என்னைப்பிள்ளையாய்ப் பெற்றுப் பிறர்பழிப்பார்க ளென்றஞ்சிப் பெட்டியிலிட்டுப் பேராற்றில்விட்டுப்புத்திரப்பேராசையை நிராசைசெய்துகொண்டு பெற்றுளுமல்லள் பெறுதாளுமல்லளென்றுஎன்னை மறந்துவிட்டையே, உன்கர்ப்பத் தினலத்தினுலேயோ அல்லதுஎன்னைப்பெற்றசூரியபகவானுடைய அருணலத்தினுலேயோ, சன்மாந்திரத்தில் நான் தேடிக்கொண்ட தபோபலத்தினுலேயோ, உயிர்பிழைத்து ஆற்றில் மிதந்துவரச் சூதநாயகனும் இராதையும் என்னையெடுத்து வளர்த்தனர். திரிதாாட்டிர மகாராசன்கேட்டுத் தன்குலத்திற்குரிய பிள்ளையாகச் சகலசெல்வத்துடன் காத்துவந்தான். 'இத்தனைபெரியவன்கை தொட்டிழுத்தால் எப்படிமாட்டேன்' என்னும்பழமொழியேபோற் சூதநாயகனும் இராதையுந்தடைசொல்லா திருந்தனர். நானுங் குழந்தையாதலால் செல்வத்தில் வளர்ந்துவந்தேன், அப்பால் துரியோதனுதியரும் பிறந்தனர்; நான்பரசுராமரிடத்தில் தனுர்வேதமுங்கற்றேன், துரியோதனன்முதலியோரும் பாண்டவர்களும் உரியவராக விருந்து துரோணுசாரியரிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக்கொண்டு பரிக்ஷைபார்க்கும்போது அருச்சுனனுக்கும் எனக்கும்பகைநேர்ந்து சபதங்கள் கூற; துரியோதனமகாராசன் என்னை உயிர்த்தோழனுகக்கொண்டு அங்கதேசபட்டாபிடேகஞ்செய்துப் பொன்மாலையென்னும்பெண்ணைச்சுயம்வரத்தில் கலியாண முடித்து வைத்துத் தன்னுடன் கூடச் சரியாசனத்தி லேற்றித் தம்பியரும் சகலராசரும் போற்றிசெய்யச் சுற்றத்தவர்முதலிய யாவருந்தொழும்படிசெய்து சகலசெல்வமும் என்னிடத்தி லொப்பித்துப் பொற்பள்ளயத்தில் கூடவிருந் துண்ணும்படிச்செய்து பேரும் பிரபலமும் புகழும்பெருமையும் உண்டாக்கிப் பேதமில்லாமல் பாதுகாத்துவந்தனன். இதல்லாமலும் இன்னமொரு விந்தையுண்டு! கெடிஸ்தலாதிபதிபதியாகிய சுயோதன மகாராஜா தர்மபத்தினியாகியபானுமதியும்நானும்தன்னந்தனியாய்ஏகாந்தத்தானத்தில் சொக்கட்டானுடிக் கொண்டிருந்தோம்; அந்தவேளையில் துரியோதன ராசன் வந்தான்! அவன்வருவதை நோக்கப்பார்த்த பானுமதியோ ஆட்டத்தை விட்டெழுந்தனள். அரசன்வந்ததை நானறிந்துகொள்ளாமல் தோல்வி

வெற்றி இரண்டும் பார்த்துவிட் டெழுந்திருமென்று அரையிற் கட்டியிருந்த
மேகலாபரணத்தைப் பற்றினேன், அப்பட்டத்தரசி அவசரப்பட்டுப் போம்
போது மேகலையறுந்து பலபலவென்றுதிர்ந்தது. அவ்வன்னே அரைவத்திரமுந்
தளர்ந்தது, இவ்வலங்கோலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டுவந்த அரசன் அண்ணு!
மேகலாபர்ணத்தைப்பெறுக்கியெடுக்கவா அல்லதுகோக்கவாஎன்றுகேட்டான்.
அப்படிப்பட்ட சாந்தமூர்த்திக்கு வஞ்சகஞ்செய்து உம்முடைய அஞ்சுபிள்ளைக
ளிடத்தில்வந்து சேரச்சொல்லி நீரழைப்பதும் உமதுவார்த்தையைக் கேட்டு
நான்வந்துவிடுவதும் தருமமாமா! நீரேசொல்லும். இதன்றி க்ஷாத்திரமேலிட்டுப்
பாண்டவர் சண்டைசெய்யக் காத்திருக்கும் சமயமாகிய இன்று என்வரலாறு
ஸ்ரீகண்ணபிரான்சொல்லக்கேட்டேவந்துஅழைக்கின்றீர், அன்றுமுதல் இன்று
வரையிலும் தாய்தந்தை குருதெய்வம்போலிருந்து சாதிகுலகோத்திரம்க்ஷேத்
திரம் இவைகளெல்லாம் உண்டாக்கி எனக்கும் ஒருபெண்ணைப் பெண்டாக்கி
அன்னமுதலியவும் ஆபரணங்களுங்கொடுத்து ஆதரித்தமன்னனைச்சமயத்தில்
விட்டு எப்படிவரலாம் ‘தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை’ ‘தாயிற்சிறந்தொரு
கோயிலுமில்லை’என்னும் நீதிக்கிணங்க உமதுசொல்லைத் தள்ளாமல் வருவே
னுயின் சந்திரசூரியருள்ளவரையும் உலகம்பழிக்குமே நரகங்கிடைக்குமே
நன்றிகுன்றியபஞ்சமாபாதகரில் நான்முந்தியிருப்பேனே; ‘எந்நன்றிகொன்றார்
க்குமுய்வுண்டாமுய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு’என்றமேலோர்சொல்
லின்படிநடந்தானுவேனே; என்னைச்சுமந்துபெற்ற உமது கர்ப்பத்திற்கு நிந்திப்
பாகிய இழிவுவந்துநேரிடுமே, தெய்வமும் சகியாதே, இதற்குமேலாகிய பாவ
மும்பழியுமில்லை, என்னைமுன்னமே நம்பியிருக்கும் மன்னனுக்குஅவனிடத்தி
லுண்ட செஞ்சோற்றுக்கடன் கழிக்கும்படி மன்னவருடனெதிர்த்து சின்ன
பின்னப்படுத்தி எங்கிலமுந்துதிக்கப்பொன்னுலகத்திற்புகுவேனுகில் கன்னிகை
யாகிய உமதுகர்ப்பத்திற்பிறந்த கன்னன் என்கின்றவனுவேன், மின்னலுக்கிணை
யாகியஇடையும், கன்னலுக்கிணையாகிய மொழியும்சொன்னத்திற்கொப்பாகிய
வடிவும்அன்னத்திற்கொப்பாகிய நடையுமுடைய அன்னையே! இப்போது சொ
ல்லவந்த சங்கதியைச் சிலநாட்களுக்கு முன்னே சொல்லுவையாகில் உமதும
னத்துக்கு ஒப்பாக வந்துவிடுவேன், அப்போதில்லாமல் இப்போது வந்தபடி
யால் என்மனம் ஒப்பாது, ஒருவேளைதப்பாகவந்தாலும் பாண்டவர்களுக்குத்
தமையன் உண்டவீட்டிற்கிரண்டகஞ் செய்பவனென்று என்னையாருந்தூற்று
வார்கள், வானேரும் வசைகூறுவார்கள்எனவாய்குளிர்ந்து உபசாரவார்த்தை
களைக்கூறினன். அம்மொழிகேட்டு மனம்பதறிவாடிவருந்திமயங்கிக் கண்கல
ங்கிகோவென்றழலுங்குந்திதேவி பார்த்துத்தானுமனந்தளர்ந்து தாயினதுபாத
தாமரையைப்பணிந்துதயிரியஞ்சொல்லிக் கண்ணீர்துடைத்துக்கவலையகற்றிக்
கருணைசுரந்ததாயே! இதுவெல்லாம் நமதுசெயலன்று, இறைவன் கட்டளையல்
லதுவேறின்று, போனதுபோகக் கிணற்றைத்தூறுவாருவாரைப்போல் துரிதப்
படுத்தித் தேவரீருக்குள்ள சிங்காரஞ்செய்து தேவரீரை யென்னிடத்திற்கு
அனுப்பிவைத்த இறைவன் கருத்தென்னமோ அதைத் தெரியச்செய்யுமென்று
கேட்கத் தாயாகியகுந்திதேவிசொல்லலாயினுள்.

என்கண்ணின்மணியே? என்னிஷ்டப்படியே உன்தம்பிமார்களுடன் கூடிவாழக்கண்டுளன்கண்களிக்கவேண்டுமென்றுகருதிவந்தேன், அதற்குத்தரும விவகாரமும் நீதியுஞ்சொல்லிவிலக்கிவிட்டமையால் காண்டவவனத்தில் பகைத்துவந்த அச்சுவசேனனென்னும் நாகாஸ்திரத்தை வளர்க்கின்றாயென்று கேள்விப்பட்டேன்; அந்தக்கணையை அருச்சுனன்மேல் எப்படியுந்தொடுக்கவேபோகின்றனை, அப்படியே அருச்சுனன்மேற்பிரயோகஞ்செய்தபோது தெய்வபலத்தினால் தப்பிப்பிழைப்பானாகில்இரண்டாந்தரமும் நாகாஸ்திரம்விடுவதில்லையென்று ஒருவரமும், இதன்றியும் அருச்சுனன் ஒழிய மற்ற நால்வரும் போர்முகத்தில் நேரிடுவாராகில் அவர்களிடத்தில் நீபரிவு வைத்து வீரப்பிரதாபங்காட்டாமல் இலகுவாகியயுத்தஞ்செய்து அவர்களுயிரைக்காக்க ஒருவரமுமாகிய இந்த இரண்டுவரமு மெமக்கேகொடுவென்றாள், அதைக்கேட்ட கன்னராசன் முகமலர்ந்து சொல்லுகின்றான்.

கேளாய் அம்மா! நாளை நடக்கப்போம் போர்க்களத்தில் அருச்சுனனும் நானுமெதிர்ந்து பலயுத்தங்களும் பண்ணிப்பார்த்து கடைசியில நாகாஸ்திரத்தை விடப்போகிறேன், அதெப்படியும்அவன்தலையைவாங்கிவிடும், நீரப்போது மனங்கூசவேண்டாம், ஒருவேளை தலைபோகாமல் உயிர்பெறுவானாகில் திரும்பவும்நாகாஸ்திரந் தொடுக்கேன், அதேனெனில் நல்லசுத்தவீரன் கையிலிருந்து புறப்படுங்கணை சத்துருவைக் கொல்லாமல்விடாது, ஒருவேளை இலக்ஷியந் தப்பிப்போனால் மறுபடியுந்தொடுப்பது இராசதர்மமும் தனுர்வேத தர்மமும் மேலாகிய ஆண்மையுமன்று, மேலும் மற்றநான்கு தம்பிமாரையும் என்கையாற் கொல்லுவதில்லை, இதற்கு ஐயமேவேண்டாம் அம்மாவென்றான். கன்னன் இந்த இரண்டுவரமுங்கொடுத்து நிலமகள்போன்ற குந்திதேவியைப் பார்த்துபாண்டுராசன் மாதேவியாகிய நீர்வேண்டும்வரமிதுதானோ ஆயினன்று, எனக்கிரண்டு வரமருளுமென்று தொழுதான். அவ்வாறு தன் அடிவணங்கிய குழந்தையை ஆதரித்தெடுத்து அப்பா மகனே? அணியே கனியே கரும்பே கண்மணியே உனக்கு வேண்டியவரம் இன்னதென் றுரைக்கவேண்டுமென்றாள். அதைக்கேட்டுப் புந்திமகிழ்ந்து கன்னன் கேட்கின்றான். என்னுயிரையும் மன்னுயிரையு மீன்றுவளர்க்கும் இறைவியே? போர்க்களத்தில் அர்ச்சுனனும் நானும் எதிர்த்துப் போர்புரியும்போது அருச்சுனன்கணையினால் நானிறந்து விழுவேனானால் உடனே தேவரீரோடிவந்து என்மேல்விழுந்து என் மகனே என்மகனே என்றலறி அழுது உமதுமகனென்றுஉலகமறியச்செய்வது ஒருவரம்? அப்படிப்பட்ட இறுதிக்காலம் எனக்கு நேரிடுகிறவரையிலும்நானுமக்கு மூத்தபிள்ளையென்றும் தேவரீர்தாயென்றும் பாண்டவரெனக்குத் தம்பியரென்றும் இகழும் இரகசியம் மண்ணுலகிலொருவருக்குந்தெரிவிக்காமல்மனத்தில் வைக்கவேண்டியது ஒருவரம்? ஒருவேளை வெளிப்படுமானால் பாண்டவர்கள் சண்டையைநிறுத்திவிட்டுச் சபதங்களையும்விட்டு நாட்டையெனக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தாங்களுங்காட்டை யனுபவிக்கும்படியே போய்விடுவர்கள். அப்படி யெனக்குநாட்டைக் கொடுத்தாலும் நான் அந்தநாட்டை என்தோழனாகிய துரியோதனனுக்கே கொடுத்து விடுவேன், என்தம்பியராகிய பாண்ட

வர்கள் சபதமொழி தவறிநாட்டைவிட்டுப்போவானேன், இப்போது நாமிருவ ரும்பேசியமர்மம் வெளிப்படாமலுமிருக்கவேண்டும், இவ்விரண்டுவரமுமென க்கு அருளுமென்று இருகரத்தையும்நீட்டியிரந்துகேட்கும்தன்மகனைநோக்கிகண் ணுமனமுங்களைந்துவிரைந்து உன்னெண்ணப்படியே வரந்தந்தேனென்றுனை த்ததாயைப்பணிந்தனன். தாயுஞ்சேயைத் தழுவிச்சிந்தைகளித்துத்தேகந்தணி யஎன் காதலனே இது வரையிலும் பிரிந்திருந்த நம்மை இன்னாரென்று தெரிவி த்துக்கூட்டிய தெய்வம் மறுபடியும் பிரிக்க நினைத்தால் என்மனமெப்படி சகி ப்பேன், பிரிந்தெப்படி மீள்வேன் என்று அலறினாள்; அதைக்கண்ட கன்னன் அன்னையை ஆதரித்துபசரித்து அடிமலரிணையில்முடியுறவணங்கி விடைகொடு த்தனுப்பித் துடிதுடித்துத் தன் அரண்மனைக்குப்போயினான்.

இப்பால் குந்திதேவி படபடவென்று வருந்திவந்து மன்னர்பெருமான் மனையில்வரவேமருமகனாகிய கண்ணபிரான் எதிரேயோடிவந்து வணங்கினான். அவனைச்சிந்தைமகிழ்ந்து வாரியெடுத்துஉபசரித்து உள்ளறையிற் போயிருந்து கன்னனிடத்திற் சென்றதும் அவனைக்கண்டதும் சங்கதிவிண்டதும் அவன்புக ன்றதும் நடந்ததும்முதலியன எல்லாம்சொல்லக்கேட்டுத்தமதெண்ணமெல்லா மீடேறியதென்று இறுமாந்தெழுந்து, மாமி நான்வந்து பலநாளாய்விட்டன; அன்னையேஉன்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்கள், ஏதோவென்று என்னையெதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள், அவர்களிடத்திற்குப் போக உத்தரவுகொடும் என்று கண்ணபிரான் கேட்கக் குந்திதேவி சொல்லுகின்றாள்.

மருமகனே! நீஇருந்தும் என்பிள்ளைகள் நிருவாகசாலிகளாவிருந்து நாட் டையும், நகரத்தையும்; நலத்தையும், மானத்தையும் பங்காளிகள் கையிலொ ப்பித்துப் போட்டுக்காட்டையும், கலகத்தையும், அவமானத்தையும், கைக் கொண்டு காலம்போக்குவது காரியமேஅன்றென்று நான் சொன்னதாகச்சொ ல்லும். மேலும்'மின்னினிலையிலமன்னுயிராக்கைகள்' என்னும் அருளிச்செய லின்படி இந்தப்புல்லிய உடலைக்கல்லெனநினைத்துச்சபையிற்கூறிய சபதத்தை நிறைவேற்றாமலிருப்பதும் இராசதருமமல்லவென்றும் சொல்லும், இதன்றியும் இந்தப்பாண்டவர்களைப் பெற்றுவளர்க்கத்தவம்செய்தேனேயல்லன், பாரதயுத் தத்தில்பிராணனுக்கானி யில்லாமற்காக்குங் கடமையென்னுடையதன்று, எல் லாந்தேவரீருடைய கடமையே; திருவுந்திறனும் உம்முடைய உடைமையே, என்மக்களை உமது அடைக்கலமாகஒப்பித்திருக்கின்றேன்; எனக்கு வேறொரு துணையுமில்லை, நீயேதுணைஉன்னைநம்பினேன்; என்மருகனாகிய கண்ணனே யென்று கோவென்றலறிக் கூறினாள். அதைக்கேட்டுத் தீனதயாளுவாகியசெந் திருநாயகன் மாமியைப்பார்த்து நீர்ஒன்றுக்குஞ்சிந்தனைப்படவேண்டாம். மாமி எல்லாமென் பொறுப்பேயல்லதுவேறில்லை, நீர்நல்லசேதி கேட்கப்போகின்றீர், இவ்விடத்திற்றானேசில்லுமென்று சொல்லிப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு விதுராழ்வான்வீட்டுக்கெழுந்தருளி, விதுரராஜனே? உபலாவியத்திற்குப்போய் வருகிறேன் விடையருளுமென்றார். அதைக்கேட்ட விதுராழ்வான் எட்டு றுப்புநிலமுறப்பணிந்து இருகரத்தையுங் கூப்பித்தொழுது அஞ்சலியத்தராய் நின்றுசுவாமீ! பாண்டவர்களையும் என்னையுங்காக்கவேண்டியகடன் தேவரீ

ருடைய திருவடித்துணையல்லது வேறில்லை. ஆயினும்; இராசசபையில் மோசஞ்செய்துசூதாடி நாட்டைப்பறித்துக்கொண்டு அவர்க்குக் காட்டைக்கொடுத்த துஷ்டனாகிய துரியன் இஷ்டஜன புத்திரருடன் போர்க்களத்திற்பட்டழியும்படி வெற்றியைப்பெறவேண்டுமென்று என்மக்களாகிய ஐவருக்குந் தெரியப்படச்சொல்லித் தேவரீருமிருந்து ஜயத்தம்பநாட்டித் திருமுடிசூட்டிவைக்கவேண்டிய உபகாரமும் உம்முடையதென்றான். அப்படி விதுராழ்வான் விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள அதைக்கேட்டு ஸ்ரீகண்ணபிரான் சொல்லுகின்றனர்.

உலகின்கண் செப்பிடுவித்தைபோல் உமதுசொற்படியே நடக்கும்படியே பாரப்பீர், இப்படியே நில்லும் துயரப்படவேண்டாம், துரிதமாகச் செலவுகொடும்என்று விடைபெற்றுப் பயணபேரிகை முழக்கினார்கள். சாத்தகியாழ்வான்முதலியசேனைகளும் சமுத்திரகோஷ்டம்போலச்சத்திக்கச் சகலவிருதுகளும் குடைகொடிமுதலியவாத்தியங்களும் இராசவீதிநெருங்கும்படி ஸ்ரீகண்ணபிரான் இரதமேறிவரும்போது துஷ்ட சதுஷ்டர் ஒழிய மற்றையாவரும் வாகனமேறிப்புறப்பட்டுக் கண்ணபிரானுடன் தெற்றுவாசற்படி வரையிலும் வந்து வழிவிடுத்துவணங்கினர். அவ்விடத்தில் தன்னிரதத்தைநிறுத்தி யாவரையும் நோக்கி வெகுதூரம் வந்துவிட்டீர்கள், நில்லுங்கள் நில்லுங்களென்று எவரெவர்களுக்கு எந்தெந்தமரியாதை செய்யவேண்டுமோ அவ்வம்மரியாதையுபசாரங்களைச்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிறிதுதூரம் போகும்போது சிற்சிலர் தனித்துவந்துபேசினர். அவரவர்களுக்குத் தக்கவார்த்தைகளைச் சொல்லி அத்தினபுரத்திற்குப்போக உபசாரத்துட னிறுத்திவிட்டு, அப்பாற்செல்லுகையில் விதுராழ்வான் ஓடிவந்துபணிந்து ஒருமொழிசொல்லுகின்றனர்.

இந்தச்சபையில் துஷ்டனாகிய துரியோதனன் அவமரியாதையாய் என்னை இகழ்ந்துபேசிய வசனத்தை என்பிள்ளைகளாகிய ஐவரிடத்திற்சொல்ல வேண்டாம், அதேனென்றால் இச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே என்பிள்ளைகளிப்போதே வந்து இவனைச்சேதித்து வாளுங்கித்தனை சதையாகக்கழித்துவிடுவர். அப்போது உலகமென்ன சொல்லுமெனின், ஏதோ தெரிந்துந்தெரியாமல் தன் பிள்ளையானவன் ஒருவசனத்தைச் சொன்னாலும் ஒருபொல்லாங்கைச்செய்தானாயினும் தந்தையே தண்டித்துக்கண்டித்துவிட்டு அப்பால்மறந்துபோவர், அப்படியிருக்க இவ்விதுரன் ஒருகுடல் வேற்றுமையாகையால் இந்தப்பிள்ளை சொல்லியபேச்சைவிஷம்போல்வைத்திருந்துபாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்துத் துரியோதனனுடைய பிராணனை வாங்கிவிடச்செய்தனன், கண்ணில் விரல்பட்டால் நாலுபேருக்குச் சொல்லிக் கலகஞ்செய்து கையைத்தறித்து விடுவாருமுண்டோவென்று பலவகைப் பழிப்புச் சொற்களைப்பேசுவார்கள்; என்னையேசுவார்கள்; அப்பழி எனக்குவருவானேன், எப்படியும் நடக்கவேண்டிய காரியம் நடக்கவேபோகின்றது, ஆதலால் நீரொன்றுஞ்சொல்லவேண்டாம் என்றுசொன்னார். அதைகேட்டு மிகவுமனமுருகி வேய்ங்குழலூதிய செவ்வாயன்வெண்ணெயைக்களவிலயின்றவித்தகன் விதுராழ்வானைப்பார்த்துச்சொல்லுகின்றார்.

'நரைத்தகிழவன் வந்தால் உலர்ந்தவிறகும்சேதமாம்' என்பதுபோல நா னிவ்விடத்திற்குவரவும்; உள்ளன்பினையுடைய உன்வீட்டிலிறங்கவும்; இப்படிப் பட்ட சொல்லிழிவும் வில்லழிவும்வர இருந்தவன்றோ, நல்லது, கடவுளிருக் கின்றனர். நீரொன்றுக்கும்விசனப்படவேண்டாம். இச்செய்கையைப் பாண்ட வர்களுக்கு நானேன் சொல்லுகின்றேன் சொல்லமாட்டேன் நீர் நில்லும் விதுராழ்வானே! யென்றுசொல்லி நிறுத்திவிட்டு முல்லைமாலையையுடைய முகுந்தன் இரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் மேளவாத்தியமும் முழக்கிக்கொண்டு வர, சாத்தகியாழ்வானும் தமதிரு பக்கத்தில் வரும்படியாய்ச்சென்று வழி யில் போஜனமுதலிய சகல சவுக்கியங்களையுங் கொண்டு, பண்டுபலாதிகளு முண்டு, உபலாவியம் வந்துநின்று, பாண்டவர்களைக் கண்டுபேச எத்தனித்து வந்தனர். அவர்வரவைப் பாண்டவர்களும் எதிர்கொண்டு பார்க்கும்படியாக, பற்பல இராசரும் விசுவாசரும் மிகுநேசரும் கவிராசரும்குலபோசரும் நகரவா சரும் சூழ்ந்துவர எதிர்கொண்டு மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய மாதர் நடனம் புரிந்து தத்திமி தாவென திமி திமி திமியென மத்தளபேரிகை யோசை குமு குமுகுமுவென தாரை பூரியூத, சின்னபேரியோசை காகளங்களோசை சமுத் திரவோசையென்ன அதிர்ந்திட மகத்துவத்துடன் முன்னமெதிர்ந்திடகந்திருவ ரிசைபாடகற்பகப்பூமாரிபொழிய அற்புதப்பாமாலைபொழியக்கலந்திருவர்சேனை களுங் கொண்டாடக்கண்ணபிரானைக் கண்களாரக்கண்டு வாகனம்விட்டிறங்கி மகிழ்ந்தனர். வேய்ங்குழலூதிய வித்தகனும் இரதம்விட்டிழிந்து எதிர் நோக்கிவர யாவரும்வணங்கி பல்லோருடன் நீராஞ்சனமுதலிய கற்பூர தீபங்களினுலுபசரித்து உபாலாவியத்தின் வீதிப்பிரதட்சணஞ்செய்துவைத்து இராசமண்டபத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் நவமாகிய நவரத்னகசிதமான சிங்காசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து அர்க்கியபாத்தியஆசமன்ய சந்தனுக்ஷதை புஷ்ப தூபதீபநைமித்ய உபசாரங்கள்செய்து வணங்கி நின்றனர். சர்வலோக சரண்யன் சந்தோஷித்து சகலருமிருக்கும்படி உபசாரஞ்சொல்ல அப்படியே யாவருமிருந்தபின்பு உபலாவியம்விட்டுத்தாம் அத்தினபுரத்திற்குத் தூதுபோ னதும் அவ்விடத்தில் துரியோதன் கன்னன் துச்சாதனன் சகுனிஎன்னும் கொடியோர் நால்வரொழிய மற்றையோரெல்லாம் எழுந்து எதிர்வந்து கண்டு களித்துமகிழ்ந்ததும் தாம் விதுரன் மனையிலிறங்கியதும் மறுநாள் இராசசபை க்குச் சென்றதும் நாரதர் கண்ணுவர் சமதக்கினி முதலியமுப்பத்திகந்த முனி வர்கள்வந்ததும் எல்லோருக்கும் வந்தனைவழிபாடுகள் சொன்னதாய்ச்சொல் லித்துரியோதனனுடைய கொலுக்கூடத்திற்சென்றிருந்து தாம்போனசெய்தி யைப்பேசியதும் அந்தவார்த்தைக்கு உடன்படாமற்போனதும் தம்மோடு முற் றத்துறந்த அம்மூவரும் உறுதிநீதிதருமம் இவைகளெல்லாம் அவனுக்குரைத்த தும் அதைக்கேளாமல் சண்டைசெய்து வென்றவர்கள் நாடாள்வதென்றுசொ ன்னதும் தனக்கு விருந்துசெய்தவிதுராழ்வானையிகழ்ந்ததும் வாய்க்கடங்காத வார்த்தை பேசியேசியதும் அவன் உடம்புகூசி வில்லைவெட்டியெறிந்து, சிச்சீ என்றிகழ்ந்து எழுந்துபோனதும், அன்றிராத்திரி நிலத்தைப்பறித்துப் படுகுழி

ரயகச்செய்து உதயத்தில் தன்னையழைப்பித்து அப்படுகுழியில் விழச்செய்த தும் அசுவத்தாமனுக்குச் சேனபதிப்பட்டம் ஆகவொட்டாமல் தடுத்துவிட் டதுமாகிய செய்திகளனைத்தும் மைத்துனராகிய பாண்டவர்களுக்கும் மற்றை யோருக்கும் மனமகிழ்ச்சியோடு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதனையாவரும் ஆசியோடந்தமாகக்கேட்டு ஆநந்தங் கொண்டிருந்தார்களென்று சொல்லவே, ஆனல்கன்னன் இன்னனென்று பாண்டவர்களுக்குத் தெரியும்படியாகச்சொ ல்லி விட்டனரோவென்று ஜெனமேஜய மகாராஜன்கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

அரசனேகேளும்? கன்னனின்னனென்பதும் குந்திதேவியைவிட்டு வரம் வாங்கி வரச்செய்ததும், குந்திதேவி வரங்கொடுத்ததும், இச்செய்திகளை மாத் திரம் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவிக்காமல் மற்றச்செய்திகளையெல்லாந் தெரி வித்தனர், என்று வைசம்பாயனர் சொல்லவே வபுஷ்டாதேவி கொழுநனகிய ஜெனமேஜெய மகாராஜன்கேட்டு மனமகிழ்ந்து புராணசாரஞ் சொல்லும் பெரியோர்களைப் பிரமமாக நினைத்துப்பூசித்து வந்தனைவழிபாடுகள் செய்யும் வகையாக வணங்கிஎன்னைப் புனிதனக்கிய புண்ணியனே! மேல்நடந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று இருகரத்தையுங் கைகுவித்துக் கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமி தூதுச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

உத்தியோகபர்வத்தில்

படையெழுச்சிச்சருக்கம்.

தனியன்-விருத்தம்.

படர்ந்துகானகந் திரிந்துமீண்டன்புடன் பணிந்தபஞ்சவர்க்காகக்
கடந்தஞானியர் கடவுளர்காண்கிலாக் கழலிணைசிவப்பேறத்
தொடர்ந்துநான்மறைபின் செலப்பன்னகத் துவசன்மாநகர்த்தூது
நடந்தநாயகன் கருமுகில்வண்ணமென் னெஞ்சம்விட்டகலாதே.

அப்பால்! ஸ்ரீகண்ணபிரான் பாண்டவர்களுடன் அத்தாணி மண் டபத்திலிருந்து சொல்லுகின்றனன்.

தருமராஜனே நாமிவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு அத்தினபுரம் சென்று விதுராழ்வான் வீட்டிலிறங்கிஉண்டு சுயோதனன்சபைக்குப் போனேன்; அவ் விடத்திலிருந்த யாவரும் வந்தனைசெய்ய ஆதனத்திலிருந்தேன். அதுகாலை யில் நான் விதுராழ்வான் வீட்டிலிறங்கினேனென்று துரியோதனன் சற்று நேரங் கோபமாயிருந்து மீண்டும் என்னைப்பார்த்து நீவந்த காரியமென்ன?

வென்றுன். அதற்குநான் சொன்னதாவது; பாண்டவர்கள் சூதாடித்தோற்றபோது பன்னிரண்டு ஆண்டு வனவாசமும் ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமுங் கழித்துவரின் அவர்கள் பூமிமுதலிய வற்றையுங்கொடுத்து விடுவோமென்று அனுப்பியவண்ணம் பதின்மூன்ருண்டுங்கழித்து உபலாவியத்தில்வந்து செழித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்களுடைய யோகக்ஷேமாதி சயங்களை உங்களுக்குத்தெரிவித்து அவர்களுக்குநீங்கள்சொல்லியிருந்த உறுதிமொழிப்படிதாயபாகங்கொடுங்களென்று கேட்க என்னைத் தூதனுப்பினர்! நானும் உங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையையுடையவனுய்இவ்விடத்திற்குவந்தேன். உங்களை எல்லாங்கண்டேன், சந்தோஷங்கொண்டேன், அந்நாளிற்சொல்லிய மொழிப்படி ஐவர்களுக்கும் அரசுகொடுத்துவாழ்வதே உத்தமமாதலால் நீங்களென்ன சொல்லுகிறீர்களென்றுகேட்டேன், அப்போது என்னுடன் கூடவந்தமுற்றத்துறந்தமுனிவர்மூவரும்வீஷ்மரும்துரோணரும்கிருபரும்விதுராழ்வான்முதலாகியபெரியோரும், ஸ்ரீகண்ணபிரான்சொல்லுவதைக்கெட்டியாய்நம்பிப்பாண்டவர்களைநேசித்துப் பக்ஷமுடன் வாழ்வதேநன்மையென்றனர்: பாவியாகிய துரியோதனனேகூடாதென்று தடுத்துப்பேசினன்; மறித்தும்அவனுக்குத்தணியச்சொல்லி அப்பா துரியோதனு! வீணுகியவம்புகள் விளைவித்துக்கொள்ள வேண்டாம்,இனிவிளையப்போம் விபரீதமெத்தவுண்டு. பாண்டவர்களோமிகுந்த பலவான்கள்,எல்லாந்தெரிந்த நீ ஒரேபிடிவாதமாய்ப்பேசவேண்டாம். அப்படியே நாடுநகரங்கொடுக்க மன்மில்லாவிட்டால் ஐந்தூராயினும் ஐந்துவீடாயினும் கொடும்; விவகாரப்படி கொடுக்க மனம் வராவிட்டாலும் அவர்களுக்குப் பிச்சையாகக் கொடுமென்று என்னுடைய இரண்டுகரங்களையும் ஏந்தியிரந்து கேட்டேன்; அதற்கு மனமிரங்கிக் கொடுக்காமற்றடுக்கின்றமையால் நானேடக்குங்கதி இன்னதென்றுஞ் சொன்னேன்! அதையும் மனத்தினெண்ணுமல் எத்தனைபேர்எத்தனைசொன்னுலும் அதையும்கேளாமல்அடிக்கடிப்பந்துவிசைகொள்ளுமென்னுந் தன்மைபோல் கோபமும் உலோபமும் பிடிவாதமும் மிகுந்துபோம்போம்உமக்கும்அவர்களுக்கும்வேலையேயில்லை, ஒருமொத்தைவெண்ணெய்க்கு ஆயர்பாடியில் ஆயர்மாதர்காலில்விழுந்து கூத்தாடிய நீ இப்பாண்டவர்களுக்கு நாடுவேண்டியிரப்பதும்பெரிதோ! இதென்ன அரிதோ!இத்தந்திரமெல்லாம் நானறிவேன், இத்தனைப்பஞ்சைப்பாட்டென்னத்திற்கு? பாண்டவர்கள்பலவான்கள் தெய்வபலமுடையவர், சனக்கட்டுடைய சரசிகளென்றுஞ் சொல்லியநீபிச்சை கொடுமென்று கேட்கின்றையே. இப்படிகேட்பது என்ன வீரியம்,என்னநாணமில்லாதகாரியம், வல்லமையாளர்மானமழியப்பிராணனுடனே ஒருவனையாசிப்பரோயாசியாரோ; இதெல்லாம் உன்னுடையகபடமே யல்லதுவேறில்லை, இன்னும்நான் சொல்லுவதைநன்ருய்க்கேளும். சண்டைமுகத்தில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெறுகின்ற வீரரெவரோ அவரே இவ்வத்திபுரத்தையாள்வதன்றி என்னுயிருள்ளவரையும் ஒருகடுகத்தனை மண்ணும் பாண்டவர் கண்ணுக்குக்காட்டேனென்றுஒரோ தீர்ப்பாகச்சொல்லிவிட்டனன்; 'வாழ்வார்க்குச் சீதேவிவாக்கில்' என்பதுபோல் இம்மண்ணுக்குந் தன்னுயிருக்கும் சரிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனன், ஆதலால் இவன் மாளவேண்டும்

அப்பாற் பாண்டவர் பாராளவேண்டும்: இன்றேல் அரசாட்சிபெறுவது அருமையென்று முன்னமே விதுராழ்வான் சொல்லியிருக்கின்றனன். மேலும் அநேகம் பெரியோரும்சிறியோருமிறப்பரோ,உலகம்பழிக்குமே யென்று யோசித்து யுத்தஞ்செய்யாம லிருத்துவீராலுல் உங்கள்சபதத்தை எப்படிநிறைவேற்றிக் கொள்வீர்கள். இதுவரையிலும் பட்டிருக்கும் அவமானத்தினும் இனிமேல் வரப்போம் பழிப்பு மவமானமும் பெரிதன்று; இத்தருணத்தில்யுத்தம் பண்ணி வெல்லாமல் விட்டுவிடுவீராயின் இதனினும் பெரியதோர் அவமானமும் உலகநிந்தையும் இராசநீதிக்குப் பழுதுமாகியகாரியமின்றென்று உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லினர், உங்கள்தாயும் சொல்லச்சொன்னது. பகைவரால் விளைந்திருக்கும் பொல்லாங்கெல்லாமிருக்க இராசசபையில்விளம்பிய உங்கள் சபதத்தை முடிக்காமல் இப்பதினுன் குலகத்தையும் நீங்கள் ஏகசக்ராதிபதியாய் ஆண்டாலும் அதினாலொருபயனுமில்லை புகழுமில்லை; ஆதலால் விரைவிற் சபதமுடித்து மூன்றுலகமுங் கொண்டாடும்படி முடிபுனைந்துகொண்டு வாழக் கடவீர்க ளென்று ஆசீர்வதித்து வெகு உறுதிமொழிகளைச் சொல்லச் சொல்லினளெனப் பின்னும் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பாண்டவர்களே! என் கருத்தையுங் கேளுங்கள்? அவர்கள் உங்களைச் செய்திருக்கும் அநியாயம் யோசிக்கும்போதெல்லாம் மண்ணுங்கல்லும் மரமும் அழுமே, அம்மட்டும் நீங்கள்பொறுமையை யுடையவர்களேனும் எத்தனையென்று பொறுப்பது,பொறுக்குமிடத்திற் கல்லுமூச்சுவிடுமே,'ஒருகாசுக்குப்போனமானம் பலகோடிபொற்காசு கொடுத்தாலும் வராது' என்று பழமொழி கூறுவர்; அதுபோல் எப்படியும்அவமானம் வந்துவிட்டது உரலிற்றலை நுழைத்துக்கொண்டவன் உலக்கைக்குப் பயந்தால்விடுமா; ஆதலால் 'துணிந்தவர்களுக்குத் துக்கமில்லை' என்பதுபோல் போர்புரிந்து அவர்களைப்பொருதுவென்று அவர் தேசத்தைக்கைக்கொள்வது இராசதீரம், பலதேசத்தரசரும்மகிழ்வார்கள்.அல்லதுதம்பிதமயன் பாட்டன்பூட்டனென்றுபாராமல் படைமுகத் தொப்பாரியாவென்று சாடிப்பாக்கியம்பெற மனமில்லாவிட்டால் வனத்திற்சென்று தவத்தைச்செய்துகொண்டு சுகத்தைப்பெறுவது எல்லாவற்றிலும் மகத்துவ முடையது, இவ்விரண்டில் எதைச்செய்ய வெண்ணு கின்றீர்கள். உங்கள்கருத்தைச் சொல்லுங்களென்றுகேட்க; அதற்குத் தக்கபடி தருமராசன் நகைத்துச் சொல்லலாயினன்.

நாங்கள் போர்செய்வதற்குச் சர்வசித்தமா யிருக்கிறோம்; இதோ நீர் பாருமென்றுசொல்லி விராடராசனுடைய இராயசம் சித்திரகதனென்பவனை யழைத்துத் திருமுகமெழுதச் சொல்லினன்.

அப்பால் நாங்கள்சூதாடி கோத்து நாடுநகரம் விடுத்துக்காடுகேரம்பை அடுத்துப்பன்னிரண்டு ஆண்டு வனவாசம ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசம் ஆகப்பதின்மூன்று ஆண்டும்போக்கி மேன்மைபெற்ற அரசனாகிய மச்சதேசாதிபதி நட்பினால் எங்கள்பிள்ளையாகிய அபிமன்னனுக்கு உத்தரையையுமணஞ்செய்வித்து, மிகுசம்பிரமத்துடன் உபலாவியஞ்சேர்ந்து சங்கு சக்காயுதமுடைய ஸ்ரீகண்

ணபிரானைத் தூதுவிடுக்க அவர் போர்செயற் குடன்பட்ட துரியோதனன் மனமறிந்துகொண்டு உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஓலையுந் தூதுமனுப்பி னோம். ஆகையால் மேல்நடக்கும் போரில் எங்கட்குப் படைத்துணைவந்து வெற்றி பெறச்செய்து உங்கள் நகரத்திற்காகக் கட்டவேண்டிய பகுதிப்பணங்க ளும்இலவசமாக்கிக்கொண்டு நீடூழிவாழவேண்டுமென்று திருமுகமனுப்பினன்.

இப்படி கஷ்டதிசையினால் விடுத்த திருமுகங்களைப்பார்த்து முகம்வியர்த் து எட்டுத் திசையிலுமிருந்த துஷ்ட கண்டர்களாகிய இராசராசரெல்லோரும் அவரவர்களுடைய நால்வகைப்படைகளுடனும்போர்க்கோலங்கொண்டு வந்த னர். அவர்களாரெனின்,பாஞ்சாலராசனும் அவன்பிள்ளைகள்திஷ்டத்தூய்மன்; சிகண்டி, சுமித்திரன், பிரியதரிசினன், சித்திரகேது, சுகேது, துவசேனன், உத்தமோசா, உதார்மநு முதலிய நாற்படைகள்கூடிய ஓரக்குரோணிசேனை யும், விராடராசனும் அவன்பிள்ளைகள், சுவேதன், சதாநீகன் சங்கன், வராக கேது, உத்தரன் முதலிய நாற்படையுடன் மச்சதேசத்தின் ஓரக்குரோணி சேனையும் ; சேரன், சோழன் பாண்டியன் என்னுந் தமிழ்வேந்தர் மூவரும் தத்தநாற்படையும், கேகயதேசாதிபரும், குந்திபோஜரும், தருமராஜனுடைய பிள்ளை தேவகனும், வீமனுடைய பிள்ளை கடோற்கசனும் அவன்பிள்ளை அஞ் சனவர்மனும், அர்ச்சுனனுடைய பிள்ளை அரவானும் அபிமன்னுவும், நலகு னுடைய பிள்ளை விஜயனும் நிர்மித்திரனும், சகாதேவனுடைய பிள்ளை விசு வகோத்திரனும், இவரெல்லாம் பாண்டவர்கள் தனித்தனி மணஞ்செய்து கொண்டமாதரிடத்திற்பிறந்த பிள்ளைகள்; இதன்றியும் பாஞ்சாலியிடத்தில் ஐவரும் பெற்றுக்கொண்ட பிரதிவிந்தன், சுரதசோமன், சதாநீகன், சுரதகீர்த்தி, சுருதிசன்மன் என்னும் இளம்பஞ்ச பாண்டவரும், போஜர், பாஞ்சாலர், சோமுகர், சிரஸ்ஸேயர், மச்சர், மாகதர், திரிகாலவாசுதேவர், பவுண்டரவாசுதேவர், அரிவாசுதேவர், இவர் போசசம்பந்தத்தலைவர் இவர் களும் இவர்கள்படைகளும், குந்திபோசனுடைய பிள்ளைகள் மந்தனும் சுமந் தனும் அவர்கள்சேனையும் ; கீசகன்பிள்ளை பிரிதீபனும் ; காசி ராசனும்அவன் பிள்ளை தூமகீர்த்தியும் மலயத்துவச பான்டியனும்,இவன்பிள்ளை பிரிதீவுபாண் டியனும், சராசந்தன்பிள்ளை சகதேவனும், சிசுபாலன்பிள்ளை துஷ்டகேதுவும், செயசேனர், கிராதர், அவுணர், ஆந்தரர், புண்டரீகர், சோழராபுத்திரர், இவர்களுடைய சேனைகளும், வெள்ளைக்குடைவாத்தியமுதலிய விருதுக்கொ டிகளுடனும், சீனகர், சாவகர், மத்திரர், மாளவர், தெலுங்கர், சோனகர், கன் னடர், மாதகர், துருக்கர், குச்சரர், ஒட்டர் முதலாகிய பதினெண்பாஷைமன் னரும், மகுடவர்த்தனர், பட்டவர்த்தனர், இளவரசர், மன்னர், மண்டலீகர், மந்திரிமார், தந்திரிமார் ; சாமந்தரும் ; இவர்களுடைய சதுரங்க பலத்து டன் ஏழக்குரோணி சேனைகளென்று கணக்கிட்டு, பாண்டவரைவரும் சாத் தகியாழ்வானும் ஸ்ரீகண்ணபிரானு மகிழ்ச்சியடையும்படி சமுத்திரப்பெருக்கம் போலவும்,தாராகணநெருக்கம்போலவும்,சப்தமேகமுழக்கம் போலவும் சங்கத் தொனி முழக்கம்போலவும் பெருங்கூச்சலும் பெற்றுதாரணிஇடம் பெறாமல் தத்தளித்ததென்று சொல்லும்படி உபலாவியம் வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

அதுகாலையில்; பாண்டவரைவரும் கண்ணபிரானும் எதிர்கொண்டுபோய் கண்டு எந்தெந்த அரசர்க்குளதன்மையாகிய மரியாதைகளைச் செய்யவேண்டுமோ அப்படிக்குத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் மரியாதைசெய்து அவர்களிடத்தில்தாம்பெற்றுக்கொள்ளும் உபசாரம்பெற்றுக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் தழுவிக்கொண்டு பலவாறாக உபசரித்து இராசசபையி லழைத்துவந்து சிங்காதனத்தி லிருக்கச்செய்து இராசோபசாரமுதலியவும் நடத்தி அவ்வரசர்களை நோக்கித் தருமராசன் சொல்லுகின்றனன்.

எல்லாவுலகு மாண்டுவரு மன்னரே! பன்னிரண்டுவருடம் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்றிரிந்துகாடடைவிட்டு நாட்டிற்பொருந்தி விராடராசனுடைய வீட்டிலோராண்டிருந்து வெளிப்பட்டு சுயோதனனிடத்திற்கு உலூகமுனியைத் தூதுவிட்டதற்காக எங்களைக் காட்டுக்கும்போம்படி சொல்லச்சொல்லி எங்கள் பெரியதந்தை சஞ்சயனை அனுப்பிவைத்தனர், அச்சஞ்சயன் சொல்லிய வஞ்சனைமொழிகளை அஞ்சனவண்ணனும் யாங்களுங்கேட்டு, அதன் பின்பு எங்கள் பிராணனுயிருக்கும் அபர்வருமமரர்களதிபதியை வேண்டிக்கொண்டு தூதனுப்பிவைத்தோம், இம்மகானுபாவன்போய் எத்தனைவிதத்திற் சொல்லியுங் கேளாமல் சுத்தவீரனைப்போல் போர்செய்ய எத்தனித்திருக்கிறேன், பாண்டவருக்கு எள்ளத்தனையாயினும் நாடு கொடுக்கேனென்று அந்தகன் புத்திரனாகிய வித்தகன் சொன்னானும், நீங்களித்தனைபேரும் எனக்குற்றவர்களாயிருக்கநானினிமேலெண்ணிப்பார்க்க வேண்டியதென்ன?மேலும் தம்பிமார் கூறிய சபதங்களும் பாஞ்சாலி தலைவிரித்துக்கொண்டிருப்பதும் பாராட்டாமல் தருமத்தை யெண்ணி ஒருகுலத்திற் பிறந்த இருதிறத்தவரும் பெருநலம்பெற்றுக்கலந்து வாழ்வோமென்றுநான்சொல்லச்சொல்லியும் அதற்கு அவனொப்பாமற் போர்செய்வதே உத்தமமென்று சொல்லியனுப்பினன். உங்களுடைய உதவியெல்லாம்பெற்ற நான் செத்தவனைப்போலிருப்பானேனென்று போர்செய்யப் படைத்துணைவரும்படி உங்களுக்கித்தனை வருத்தமுங்கொடுத்தேன், இப்போர் பதினெட்டுநாளையில் செய்துமுடிப்பதென்று ஒருதிண்ணயமும்செய்துகொண்டோம், இவ்வளவுதயிரியம்எங்களுக்குண்டாம்படி ஏற்பட்ட நீங்களெல்லாம் இச்சங்கதியைச் சித்தத்தில்வைத்து பகையை வென்று சபதமென்னுங் குற்றத்தையகற்றி, வெற்றிமுடி தரித்துவைக்க வேண்டிய உரிமை உங்களுடையதென்றான். அதற்குச் சந்திரனைச்சூழ்ந்த தாராகணம்போலும், சபையில் நிறைந்திருந்த தாஷ்டிகரெல்லாம் தருமராசனை நோக்கி, எங்கள்பிராணனும் எங்கள்நாற்படையும் உமதாகையால் எங்களைக்கொண்டு என்னென்ன பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமோ அவைகளெல்லாம் தாராளமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்;அதற்குயாதொரு தடையேயில்லை. வீரப்பிரதாபம் உமக்கேவருமென்று மன்னவரெல்லாம் உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லினர். அதற்குத் தருமராசன் பகைவரைவென்று சபதம் நிறைவேற்றிக்கொண்டவர்களைப்போல மகிழ்ச்சியடைந்துமது ஏழக்குரோணிகளுக்கும் சேனாபதியாய் எவரை நியமிக்கலா மென்று ஸ்ரீகண்ணபிரானைக் கேட்டனன், அம்மொழியைக்கேட்டுக் கண்ணபிரானும் நகைத்துத் தனுர்வேதத்

திறந்தெரிந்த நீங்களே யேற்படுத்துங்க ளென்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லலாயினர்.

நானனிவகுப்பேனுனல் அவரவர் என்னை நியமிக்கவில்லை என்னை யேற்படுத்தவில்லையென்று கோபஞ்செய்து கொள்ளுவார்கள், ஆகையால் நீ எனக்கிந்த வேலைவைக்கவேண்டாமென்று சொல்லிய சுவாமியை நோக்கி!தேவரீர் எவரை நிச்சயிக்கினும் அவரைத் தலைவனுகக்கொண்டு வழிபடுகின்றோமென்றனர். அதற்குக் கண்ணபிரான் மனமகிழ்ந்து விராடகுமாரனுகிய சுவேதனை யழைத்து இவருடைய சனனவிர்த்தாந்தத்தைக் கேளுங்கள்; மச்சதேசாதிபதியாகிய விராடராசன் தன்னையணைய விரதமிழைத்துக்கொண்டிருந்த வேடப்பெண்ணை ஓர்நாள் வனவேட்டைக்குப் போய்க்கண்டான்! அவள் மிகுந்த குணவதியும் பதிவிரதையும் நற்றவத்தையுடையவளாயும் பிராரத்தவினையால் விராடராசனைச் சேரவேண்டுமென்றுவிரதமிழைத்துக்கொண்டிருந்தனள். அக்கன்னிகைஇப்புத்திரனைப்பெற்றுமச்சதேசம்வந்துஇந்தப்பச்சைக்குழந்தையை இச்சையுடன் வளர்த்துவந்து அக்ஷராப்யாசமுதலிய தனுர்வேதமும் கற்பித்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்துவருநாளையில் ஓர்நாள்! இந்தச் சுவேதன் தன்னந்தனியே வேட்டைக்குச்சென்று தவஞ்செய்யும் முனிவரைக்கண்டு தானுந் தவம்புரிய மனங்கொண்டு பெரியோர்களைவணங்கி அரியதவத்திலிருந்து கைலாசபதியை நினைந்து கண்ணீர் சொரிந்தகாலத்தில் இடபாரூடராய் எழுந்தருளினர். அவரைப்பணிந்து கையிற்பிடித்த வில்லினுலே மும்மை யுலகத்தையும் சாதிக்கும் அருளைப் பூரணமாகப்பெற்றனன்; இவனுக்கே சேனுபதி பட்டங்கட்டவேண்டுமென்று ஸ்ரீகண்ணபிரான்சொல்ல யாவருஞ்சம்மதித்து சகலவித உபசார அபிஷேக ஓமாக்கினியுடனேசேனுதிபதிப்பட்டங்கட்டினர்.செந்திருவினுயகனுகிய திருமால் சுவேதனைப் பெரியயானையின் பிடரிலேற்றி முரசவாத்தியமுழங்கச் சகல வைபவங்களுடனே பட்டணப் பிரதக்ஷணஞ் செய்வித்து வீரர்முதலிய எல்லாச்சேனைகளுக்கும் இவனே சேனுதிபதியென்று தெரிவித்து இங்கிருந்த அரசர்களுடன் விருந்து போஜனமுதலியன அருந்திச் சந்தன தாம்பூலம்வாங்கிக்கொண்டு விந்தையாகிய வீரலக்ஷுமியைச் சிந்தித்துவணங்கிக் குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் பயணமாயினர்; அச்சமயத்தில் அருச்சுனன் குமாரர்களில் நாககன்னிகையின் பிள்ளையாகிய அரவான்; அவ்விடத்திற் பேசிக்கொண்டிருந்த சங்கதிகளை யெல்லாந்தெரிந்துகொண்டு சேனுதிபதியும் சேனைகளும் தேசத்தரசர்களும் குருக்ஷேத்திர பூமிக்குப் புறப்படப்போகிற காலத்தில்; இராசசபையிற் போய்நின்று தந்தைமார்முதலிய சகலரையும்நோக்கி விந்தகிரியைப்போன்ற தோளைக்குலுக்கி மந்திரவடிவாளைக் கையிற்பிடித்து, ஐயோ? இத்துரியோதனுதியர்முதலிய சேனைகளைக் கொல்லப்பதினெட்டு நாளென்னத்திற்கு? அவரவர்கள் பட்டணத்தைவிடுத்துப் பெண்சாதிபிள்ளைகளை விடுத்துவந்திருக்கின்றவர்கள் பதினெட்டு நாள்வரையிலும் வருத்தப்படுவானேன்! நீங்களெல்லாம் இவ்விடத்திலிருக்க மனமிருந்தா லிருங்கள், இல்லாவிட்டால் அவரவர்களுடைய நகரத்திற்குப் போகச்செலவு பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு உத்தரவுகொடுங்கள்; இன்றைக்குள் துரியோதனுதிய ரெல்லாரையு முடி

த்து இப்பூமியைத் தருமராசனுகிய என்பெரியதந்தைக்கேசொந்தமாக்குகிறே னென்று சிந்தைகொண் டுரைத்தான். அதைக்கேட்டு, பந்தமுற்றும் பந்த முறாதவனைப்போன்ற பரவாசுதேவன் நகைத்துநல்லது அப்படியேயாகட் டும், நாமெல்லோருங் குருக்ஷேத்திரம்போய்ச் சேர்ந்தபின் உன்னிஷ்டப்படி யாகிலும் யோசிப்போமென்று அரவானைத் தட்டிக்கொடுத்து ! முத்தமிட்டுச் சந்தோஷித்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தனர் ; மற்றையரும் எழுந்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டு சேனுசயினியங்களுடன் குருக்ஷேத்திரம்போகத் தொடங்கினர். இக்கதை இப்படியிருக்க ; தூதுபோன சுவாமி அஸ்தினபுரத்தைவிட்டு உபலா வியத்திற்கு வந்தபின் துரியோதனனிடத்தில் நடந்த சங்கதியைச் சொல்லு கின்றோம்.

இப்பால் ? துரியோதனராசன் தனக்குப் படைத்துணை வரும்படி சகல தேசத் தரசர்களுக்கும் திருமுகமெழுதி ; இப்போதெனக்குப் படைத்துணை வருகின்றயாவரும் சந்திரசூரிய ருள்ளவரையிலும் தங்கள் தங்களுடைய இராச்சியத்தில் வரியிறை யில்லாமல் அநுபவிக்கும்படி கட்டளையிட்டிருக் கின்றோம் ; ஆகையால் முத்திரையிட்டிருக்கும் இத்திருமுகத்தை தஸ்தா வேஜாகக்கட்டிக்கொண்டு மனப்பூர்வமாய் சதுர்விதசேனைகள்சூழப் புத்ரமித் ராதியருடனே சீக்கிரம்வந்து சேரவேண்டுமென்று தூதுபோக்கினுன்.

அத்திருமுகங் கண்டதக்ஷணம் சமஸ்த ராஜர்களும் வந்தார்கள். அவர் கள் விவரமென்னவென்றால் ; மத்திரதேசாதிபதியாகிய சல்லியனும் ; அவனு டைய பங்காளி கோத்திரப்பங்காளி தாயாதிமுதலிய பேரும் ; இரத கஜ துரகபதாதியுடனும் வந்தனர். காந்தார தேசாதிபதியாகிய சௌபலனும் அவனுடைய தாயாதி வருக்கத்தவ ரெல்லாரும் சகல படைகளுடனும் வந் தனர். மகத தேசாதிபதியாகிய சாதேவனும், விந்தரனும் விந்தனும், தங் கள் சொந்தச்சேனையுடனும் வந்தனர். அலம்புதனும் ; அவன்தம்பி மாரசி ; கிமிதி, சூதன் என்னுமூவரும் அனேகங்கோடி இராக்ஷதப் படைகளும் வந் தனர். நரகாசுரன் பிள்ளையாகிய பகதத்தனும் யானைக் கூட்டமு நெருங்கி வந்தன.

கௌசிகனும் காம்பீலீசனும் தெலுங்க தேசாதிபதியும் போஜனும் கேகய ராஜனும் திரிகர்த்தனும் கவுடிசித்தனும் மாளவதேசாதிபதியும் மாரடராசனும் சூதநாயகன்பிள்ளைகளாகிய கன்னன் பங்காளிகள் சுசேஷணன்முதலிய நூறு பிள்ளைகளும், சோமதத்தனும் அவன்பிள்ளை பூரிசிராவும்பூரி என்பவனும், குலிங்கதேசாதிபதி விந்தன் அநுவிந்தன் என்பவரும், கலிங்கதேசாதிபதி கே துமாலன் அவன்தம்பி அசுவத்தாமா; சக்கிரதேவன் என்பவனும், மாளவரா ஜன் புளிந்தன் என்பவனும் சவுராஷ்டக தேசாதிபதி சவுபதி சுதர்மா சுவர்மா உக்கிரசேனன் யாதவர்கள் விருஷ்ணர் அந்தகர் போஜர் பலராமர் கிருதவன்மா கிருதவீரியன் சாம்பன் சாரணன் பிரத்யும்மன் சாருக்ஷணன் விரேன் பானுவு கின் விருபுது பிருது அக்குரூரன் உக்கிரசேனன் நாராயணர்பவுலவமர் யாதவ

போஜ விருஷ்ணி அந்தக சாத்துவ மாதவ குகுர பப்பராதேசாதிபதியுதாசித்து நீலன் அங்க வங்க ஆரிய சிங்கள கொங்கணகுடார கொங்க மராட ஒட்டதேச முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தலைவர்களும், நால்வகைப்படைகளும் மந்திரி தந்திரிமாரும் சூழும்படிவந்துநிறைந்தனர் பாதலத்திலிருந்த மாதலிவருக்கத்தார் சம்சத்தகனென்னும் அறுபதினாயிரம் வெண்கல ரதக்காரர்களும் வந்தனர்கள். யாதவகுமாரர் இருநூறாயிரம் வெண்கல ரதக்காரர்களும்வந்தனர். அநேகம் இராசகுமாரர் வெகுசேனைகளுடனே வந்து குவிந்தனர்கள். இப்படி இந்தச் சேனைகளைக் கணக்கிடும்படி நேமித்தபோது துரியோதனன் அவன்பிள்ளை இலக்கணகுமாரன் விகத்தன்முதலியபேர்கள் அவன்தம்பிமார் துச்சாதனன் முதலிய தொண்ணூற்றென்பதின்மரும்; துச்சாதனன்பிள்ளை துச்சனி முதலியவரும் பெரும்புறக் கடல்போன்ற சேனையும் வீஷ்மாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் கிருபாசாரியரும் அசுவத்தாமனும் கர்ணனும் அவன்பிள்ளைகள் சித்திரசேனன் சித்திரகீர்த்தி சூரியவர்மன் முதலியவரும் சிந்துதேசாதி சயிந்தவன் முதலியவரும்சகுனி சகுனியின்பிள்ளை உலூகன் சயிந்தவன் முதலியவரும் அஷ்டகுலாசலம்போன்ற தேரேறி ஆயுதபாணிகளாய் அமைந்திருந்தனர். இத்தன்மையாகத் திரண்டசேனைகளின் பெருக்கெல்லா மூலகம் புரண்டு வந்த கடலைப்போலப் பெருகின. அந்தச்சேனைகளைச் சம்பத்திற்சிறந்த துரியோதனன் கணக்கிடும்போது பதினொரு அக்குரோணியென்று தொகைப்படவும், இவ்வளவு அதிகமாகிய சேனைகளைக்கண்டு அம்மகாராஜாவோ மிகப்பேரானந்தங்கொண்டு பந்துக்களின் மிகுந்தவர்படை சத்துருக்களா விளைத்தவர் படை சவுக்கியமாய்வாழ்ந்து உபசாரஞ் செய்தவர்களுடையபடை தீவுகளில் பெருக்காமல் விசனமற்றிருக்கத் தற்காலத்திற் பொருள் கொடுத்து வைக்கும் படைதன்னுடைய சொந்தப்படை என்னுமறுவகைப் படைகளுநெருங்கி மண்ணும்விண்ணும் ஒன்றாகக் கலந்து ஆரவாரிக்குந் தன்மையைக்கண்டு கண்களிகொண்டு இச்சேனைகளுக்குச்சேனாதிபதியாக யாரைநேமிக்கலாமென்று யோசனைசெய்து தங்கள்வமிசநாயகனாகவும், பரசுராமரிடத்திற் றனுர்வேதங்கற்று அவரையே வெற்றி கொண்டிருக்கும் பெரியோராகிய வீஷ்மாசாரியரை யல்லது வேறில்லையென்று நிதானித்து தன் பாட்டனாருடைய பாதங்களில் வணங்கி, சேனைகளோ இவ்வாறுதிரண்டுவந்திருக்கின்றன. அச்சேனைகளுக்குத் தேவரீரே சேனாதிபதி யாகவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்டுக்கொண்டு நல்ல முகூர்த்தத்திற் சேனாதிபதி பட்டமுங்கட்டிவைத்து பதினொரு அக்குரோணி சேனைகளையும் அவர்வசத்தி லொப்பித்து அச்சேனைகளைத் தரம்பிரித்து அதற்குவேண்டிய சட்டதிட்டமுஞ் செய்தபோது அதிரதர் மகாரதர்சமரதர் அர்த்தரதர் முதலியவர்களெல்லாம் தங்கள் சேனாதிபதியாகிய வீஷ்மரைக் கண்டு வணங்கிக்கொண்டுமகரகுண்டலம்கேயூரம் மணிக்கிரீடம் வாகுவலயம் வச்சிராங்கி முதலியன கொண்டுவந்து உபசரித்து காணிக்கையாகக் கொடுக்க அவைகளைவாங்கித் தரித்துக்கொண்டு பிரளயகால ருத்திரனைப்போலச் சேனாசயினியங்கள் மத்தியில் மகாமேருவையொத்த தேரின் மீதேறிநின்றனர்.

மற்றச் சேனைகளெல்லாம் ஏழு சமுத்திரமும் வளைந்து நிறைந்தாற் போலும், சுத்தவீர்களுடைய இரதங்களெல்லாம் அஷ்ட குலாசலம்போலும் சூழ்ந்திருக்கும் யானைகளெல்லாம் அஷ்ட கஜங்களைப்போலும் வளைந்துலாவுங் குதிரைகளெல்லாஞ் சுழன்றடிக்குங் காற்றைப்போலும் பிரகாசிக்கும்படி பனைக்கொடி நாட்டிய தேரேறி வீரத்துவஜநாட்டிய வீஷ்மர் தம் பாரியவில்லையும் பக்குவமாகிய வீரக்கோலத்தையும் உடையவராய் நிற்கக்கண்டு எமராஜனும் நடுநடுங்கி நாணமுற்றிருந்தனன். சூரியபகவானும் ஆகாயத்திற்செல்ல நமக்கு வேறு கதியில்லையேயென்று அஞ்சியிருந்தனன். அரிகரபிரமாதிதேவரும் நடுக்கங்கொள்ளும்படி துரோணாசாரியரும், கிருபாசாரியரும், அசுவத்தாமாவும், கன்னராசனும் மற்றுமுள்ள அரசர்கள் யாவரும் திடதயிரியமாய்ச் சேர்ந்து மனமோர்ந்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதுகாலையில்? தேவர்கள் முதலியவரும் சேனைகளின் பெருக்கத்தை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனர். இவ்வுலகிலுள்ளமலைகளெல்லாம்யானைகளாகவும, செடிகொடி மரங்கள்முதலிய தோப்புகளெல்லாந்தேர்களாகவும், பூமியினிறைந்த மணல்களெல்லாங் குதிரைகளாகவும் பிரமசிருஷ்டியில்வந்த உயிர்களெல்லாம் பதாதிகளாகவும் சப்தமேகம் சப்தசமுத்திரம் சப்ததீவுகள்முழக்கங்களெல்லாம் வாத்தியமுழக்கமாகவும், யானைசேனைகளின்முழக்கமாகவும்; அமைந்துவந்ததோ அல்லதுஆதிபகவனுற்சமைந்துவந்ததோ என்றுஆச்சரியங்கொள்ளும்படிதாராகணக்கூட்டம்போலும்சலசராசிபோலும்பதினொருஅக்குரோணிசேனைகளுந் தங்கியிருந்தன. அப்போது; வீஷ்மாசாரியர் துரியோதனனைப்பார்த்து சேனைகளோபதினொருஅக்குரோணிசேர்ந்திருக்கின்றனஆகையால்அஸ்தினபுரநீங்கிஇச்சேனைகளை குருக்ஷேத்திரத்திற்குஅனுப்பிவிடும்படி முயற்சி செய்யவேடும், அதாவது 'நாட்செய்வதுநல்லுற்றார்செய்யார்' என்று பழமொழியுமிருக்கின்றது, சேனைகள் குருக்ஷேத்திரம்போய்ச்சேர நல்லநாளும் ஆயுதங்கைக்கொண்டுயுத்தம் ஆரம்பஞ்செய்வதற்குத்தகுந்த முகூர்த்தநாளும் பார்த்துக்கொண்டால்தான் உத்தமமென்றுசொன்னர். அந்தமொழிகேட்டு துரியோதனன் உடனேதனது புரோகிதனை அழைக்கும்படிஉத்தரவுசெய்தானன். அந்தவார்த்தையை வீஷ்மர் தடுத்து இப்புரோகிதருக்கெல்லாம் நாம்கேட்கிற நாள்வைக்கத் தெரியாது, இவர்கள் வைத்தாலுஞ் சரிப்படாது என்றனர்; அதைத்துரியோதனன்கேட்டுபின்னையெவர்நாள்வைக்குந் திறத்தினையுடையவர்களென்றுகேட்க வீஷ்மர் சொல்லுகின்றனர். தம்பி பாண்டவர்களில் கடைக்குட்டித் தம்பியாகிய சகாதேவன்நாள்வைத்துக்கொடுப்பானுயின்சொன்னகுறி தப்பாமல்முடிக்கலாமென்றனர். அதைத் துரியோதனன்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து இப்போது அவனையெப்படிகேட்பது, அவனெப்படிநமக்கு அகப்படுவான், அப்படியல்லவென்று கண்டுகேட்டாலும் தப்பில்லாமல் உண்மையாகச் சொல்லுவானோ அதற்கெப்படி செல்வதென்று வணங்காமுடியோன்சொல்ல? வீஷ்மர்சொல்

னுகிறார். அப்பா துரியோதனா! நீங்கள் பேதாபேதநினைப்பீர்கள். அவர்கள் அப்
படி ஒருக்காலு நினைக்கவேமாட்டார்கள். நீமாத்திரம்நேரிற்சென்றுகேட்பையா
னால்சந்திரசூரியர்நிலைமாறிநடந்தாலும் சத்தியவாக்கியம்தப்பாத உத்தமர்களிற்
சின்னஞ்சிறியனாகிய ஒருவன்உனக்கு உண்மையைச்சொல்லுவான். அப்படியே
அரவானைக் கடைப்பலிக்குஉறுதிப்படுத்திக்கொண்டு வந்துவிட்டால்நமக்கெல்
லாக்காரியங்களும்ஜெயமாமென்று சொல்ல; அதற்குடன்பட்டு ஒருநாளிரவில்
பிரம்பினாற்செய்திருக்கும் சூத்திர அன்னப்பட்சியிலேறிக்கொண்டு உபலாவி
யத்திற்குச்சென்று சகாதேவனுடைய அரண்மனையிற்போயிறங்கினான். அவனை
ச்சகாதேவன்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு என் அண்ணா! இருமென்றுவணங்கி
உபசரித்து ஏது இவ்வளவுதூரம்வந்ததென்றுகேட்டான், அப்போதுஅவனை
ப்பார்த்து தம்பி சகாதேவனே! எங்களுக்கும்பாண்டவர்களுக்கும் பகைநேரி
ட்டிருப்பதால் யுத்தஞ்செய்வதற்குப் படைகூட்டிவிட்டோமே! அப்படைகள்
குருக்ஷேத்திரம்போய்ச்சேரவும், தருமராசன்தலையற்றுவிழ ஆயுதமெடுக்கவும்
நாள்வைத்துக் கொடுக்கும்படி உன்னைநாடிவந்தேனென்றான். அதைக்கேட்டு
நகைத்து அப்படியே நாள்வைத்துத் தருகிறேன் அண்ணாவென்று சொல்லிதுரி
யோதனனுடைய காலபலமுதலியவும் நிசாநாதன்புத்திநாதன் அந்தரநாதன்இ
வர்களுடைய பலாபலத்தையும் ஜயாபஜயத்தையும்யோசித்து சாத்திரங்களைவி
சாரித்துநிதானித்து துரியோதனனைப்பார்த்து அண்ணாதேவரீருடையஇஷ்டப்
படி வெற்றிபெறவேண்டுமானால் நாளையன்றைக்குப் பூரண அமாவாசையாகை
யால் அன்றிரவில்ஒன்பதுநாழிகைக்குமேல்குருக்ஷேத்திரத்திற் சேனைகள்போ
கும்படிமுகூர்த்தங்கொண்டு அப்போதேகடைப்பலி கொடுத்துபராசத்தியைப்
பூசித்து ஆயுதமெடுப்பீர்களாகில்தருமராஜன்தலைதப்பாமல்அற்றுவிழும், இதற்கு
யாதொருசந்தேகமுமில்லை, அப்பால்தெய்வசித்தம் எப்படியோ நானறியேனெ
ன்று உபசரித்துவணங்கிஅண்ணா! போசனஞ்செய்துபோமென்றுபிரியவசனஞ்
சொல்லினன். அதைத் துரியோதனராசன் கேட்டு மதிமயங்காமல் மனமாழ்
ந்து தம்பிநல்லது நான்போய் வருகிறேன் சாயங்காலந்தான்சாப்பிட்டு வந்தே
னென்றுசொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு அரவானுடைய விடுதிக்குப்போ
னான். அங்கிருந்தஅரவான்கண்டு எதிர்கொண்டுவந்து பெரியதந்தையைப் பணி
ந்து ஐயா! ஏதுஇவ்வளவுதூரம்தயைசெய்ததேதென்றுகேட்க! அப்பனேஐவர்
களுக்கும் எங்களுக்கும் பகைநேர்ந்து படைகள்சேர்ந்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்
பஞ்செய்யப்போகிறபடியால் எதிருரோமக்காரராகவும் பலசாலிகளாகவும்இரு
க்கிற வனைப்பலிகொடுத்து ஆயுதமெடுத்தால் சயமென்றுபெரியோர் சொல்லு
கின்றனர். அதற்காக உன்னைக்குறித்துவந்தேனென்றுசொல்லவே, அம்மொழி
யைக்கேட்ட அரவான் கலகலவென்று நகைத்து ஐயா! நீங்கள்பிறந்தநாள்
முதல் இதுவரையிலும் சகலசம்பத்தையும் அனுபவித்தது போதுமென்று
கொடாமலும் இனியிருப்பவர்கள் குழந்தைகளன்றோ அவர்களனுபவிக்கட்டு
மென்று உன்னாமலும், மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை மாறாமலும்,
பிள்ளைகளைக் கொன்றாலும் இன்னம் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி
மனங்கூசாமல் ஆசைமேலிட்டு வாய்பேசாமல் வரும்படி என்னைப்பலிக்கிரந்தீ

ரன்றோ, ஐயோ ? 'மின்னினிலையில மன்னுயிராக்கைகள்' என்றபடி என்றை க்கிருந்தாலும் இறந்துவிடுந்தேகம் இதற்கு இவ்வளவு அவாமேலிட்டிருக்க லாமா, நல்லகாரியம்! அப்படியேஎன்னைக்கொன்று நீரோ இந்தமண்ணைக் கட்டி க்கொண்டாளும். அதற்குயாதொரு தடையுமில்லை, ஆனால்இத்தேகம் அநித்திய மாகையால் நீரெப்போது நாள்வைத்துக்கொண்டீர் சொல்லுமென்று அரவான் கேட்க, அமாவாசைக்கு நாள்வைத்துக் கொண்டேனென்று துரியோதனன் சொல்ல ; அதைக்கேட்டு அரவான் சொல்லுகின்றான்.

ஐயா ! அதுவரையிலும் இத்தேகமிருக்குமானால் உண்மையாகஉமக்குக் கடைப்பலிக்குவருகிறேன், இதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை, இப்படிப் பட்ட தனகன சாம்ராச்சியத்தை யநுபவித்த நீரோவந்து இரண்டுகையையும் நீட்டி இரந்தால் நானில்லையென்று சொல்லக்கூடுமோ; ஐயனே? ஆசையடங்கச் சுகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுமென்று அரவான்சொன்னான். அச்சொல்லுறு தியைத் திரமாகப்பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து நான்போய் வருகிறேனெ ன்று, விடைபெற்று அத்தினபுரத்திற்குப் போய், வீடுமர்முதலிய பெரியோ ருக்குரைத்தான் ; அவர்கள்கேட்டு மனங்களித்து, ஆ ஆ ! அவர்களுடைய மனமும் குணமும் சத்தியமும் பரிசுத்தமும் பச்சாத்தாபமும் உண்மையும் என்னநன்மையா யிருக்கின்றன, சத்தியநெறிதப்பாதிருப்பவர்க ளாகையால் வெற்றியை அவர்களே பெறுவார்க ளென்பதற்குச் சந்தேக மில்லையென்று அகமகிழ்ந்திருந்தனர்.

இப்பால்? துரியோதனன்வந்து சகாதேவனிடத்தில் நாள்வைத்துக்கொ ண்டதும் ; அரவானிடத்தில் களப்பலியிரந்து பெற்றுக்கொண்டு போனதும் ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருந்தன.

இப்படியிருக்க, உபலாவியத்தி லிருக்கும் பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபக வானும் அனேகங்கோடி அரசர்களும் ஊழித்தீயும் வடவாஅனலமும் காலகோடி விஷமும் நேரிடுமானால் கலங்கிக் கரிந்துபோகும்படி யுத்தஞ்செய்து வெற்றி கொள்கின்ற உத்தமவீரர்களெல்லாரும் அன்றுபோய் மறுநாறுநாள்குருக்ஷேத் திரத்திற்குப் போம்படி நிச்சயித்து அக்காலையில் வீரர்களைத் தரமேற்படுத்தி னார்கள். அதெப்படிஎன்னில் சேனாபதியாகிய சுவேதனன், வீமசேனன், அருச் சுனன், அபிமன்னு, சாத்தகி, துஷ்டத்தூய்மன் என்னும் இவ்வறுவரும் அதி ரதத்தலைவராகவும்; சிகண்டி, விராடன், தருமராஜன், பாஞ்சாலன் என்னுநால் வரும் மகாரதத்தலைவராகவும் ; உத்தமோசா, உதார்மனு, நகுலன் கடோர்க் கசன் என்னுநால்வரும் சமரதத்தலைவராகவும்; சகாதேவன் அஞ்சனவர்மன் இளம்பஞ்சபாண்டவர்கள், முதலிய இராசகுமாரர்களியாவரும் அர்த்தரதத் தலைவராகவும், இப்படிதேவர்சேனாபதியாகிய குமாரசுவாமியார்அணிவகுத்தது போற் சேனைகளை அணிவகுத்துக் கண்ணபிரானிடத்தில்சுவேதன்வந்துசொன் னான். அதைக்கேட்டுப் பாண்டவர்க ளிடத்திற்சொல்லப்பாஎன்னிடத்திலேன் சொல்லுகிறாயென்றுசொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சும்மாவிருந்தனன். அந்த வேளையில் பாண்டவர்கள் சேனைகளின் பிரிவைப்பார்த்து மிகச் சந்தோஷ முடையவர்களாய் சுவேதனைப்புகழ்ந்து மங்களவசனஞ்சொல்லி உபலாவி

யத்திலிருந்து நல்ல சுபகாலத்தில் குருக்ஷேத்திரத்துக்கு சேனைகள் புறப்பட யோசிக்கையில் சகலஜனங்களும் தத்த மிடத்திற்றானே சம்பிரமங்கள் கொண்டாடி வாழ்த்தி நீராஞ்சனம் ஆலத்தியெடுத்து அன்னதானமுதலிய சோடச மகாதானங்களும் செய்து சுபகரங்களும் மிகுஜயங்களும் ஐம்பூதமும் போன்ற பாண்டவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று இஷ்டதெய்வங்களைப் பூசித்து வாழ்த்தினர், நவரத்னாதிகளை வாரித்தூற்றினர்; மங்கள சோபனங்களைப் பாடினர். பரதநாட்டியமாடினர், கட்டியர் கெட்டியாய்ப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர், பட்டுவான்கள் துதிகூறிப்போற்றினர், அனேகம் பேரிகை குடமுழா முரசு காகளம் சின்னம் கொம்பு சங்கு தப்பட்டை தவுண்டை மல்லரி தாரை பூரி முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கினர், செம்பொற்பூ வெண்பொற்பூ முதலாகிய பலவகைமலர்களையும்வாரி மாரிபோல் தேவர்களிறைத்தனர், நன்னிமித்தங்களுண்டாக்கும்படியாகிய நல்லவேளையும், நல்ல இலக்கினமுங்கைகூடியவேளையில்தேவர்கள் முதலாகிய யாவருஞ்ஜெயஞ்ஜெயமென்று தீர்க்கமாய் வாழ்த்தினர், இத்தன்மைவாய்ந்த சகல சுபசந்தோஷத்துடன் குருக்ஷேத்திரபூமிக்குப் போம்படி பெத்தனித்து துவாரகாபுரி வாசனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்து சுவாமீ! என்ன சும்மாயிருக்கின்றீர் எழுந்தருளுமென்று தருமராசன் சொல்ல முகமலர்ச்சியில்லாதவராய் நான் பின்னேவருகிறேன்; நீங்களெல்லாரு முன்செல்லுங்களென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட தருமராசன் பெருமூச்சுவிடுத்துச்சொல்லுகின்றான்.

பாருநீரும் பசித்துண்ட பரந்தாமனே? இதென்னமோசமோ என்மனத்தைச்சோதிக்கும் விசுவாசமோ அம்மட்டும் வெகுநேத்தி எழுந்திரு மெழுந்திருமென்று இரண்டுகரத்தையும்பற்றித் தூக்கினர். கண்ணில் முகத்தில் நயத்தைக் காட்டாமல் கண்ணன்முகத்தைச்சுளித்துக்காட்டி ஏன்காணுமென்னைத்தொந்தரவுசெய்கின்றீர், வீணனகாரியத்திற்கு வாணாலழிவனோ வென்னுந்தன்மை போல், விருதாவாகிய காரியங்களைத் தலைமேற்போட்டுக்கொண்டு படாத பாடும்பட்டு நோய்க்குத்தகுந்த சிட்டிகைபோட்டு உலகத்தில் பாண்டவர் சகாயனென்றும், பார்த்தசாரதியென்றும், நரநாராயணனென்றும் ஐவருக்கும் ஒன்றுந்தெரியாது, எல்லாக்கலகமும் இவனேசெய்கிறானென்றும் குவலயமெல்லாம் என்னைக்குலைய, தகுந்தகாதவர்களையெல்லாஞ் சிநேகித்து எதுகாரியமெப்படிமுடங்குமோ இதுவேலை யெப்படிமடங்குமோ ஏதாவிளையுமோவென்று இரவும்பகலும் வயிற்றில் வாள்கட்டிக்கொண்டு ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல் அவதிப்பட்டு ஐவர்பிழைத்தாற்போதும் அவர்கள் சபதம் நிறைவேறினாற்போதும் அணங்குவிரித்த கூந்தல் முடித்தாற்போதுமென்று காரியத்தாழ்ச்சி வாராமல் என் முழுமனத்துடனே சீர்படுத்திக்கொண்டுவந்தால் என்னை உங்கள் குலதெய்வமாக நினைத்து என்சொற்படிநின்று செவ்வைப்படாமல் என்னைச்சத்துருவாக்கி அவரவர்கள் மித்துருவாயிருந்து இலாபம்பெறப்போகிறீர்களல்லவா; போகட்டும். என்னாலே 'நீங்கள் விரோதிக்கவேண்டாம்நீங்களும் அவர்களுஞ் சுகமாயிருங்கள், ஆயிரம்பட்டும் அவலம் கோயில்கட்டியுங் குறை' என்பதுபோலாயிற்றே, நான்உங்களுக்குப்பயந்தவனல்லன்,உங்கள்வேலைக்கா

னல்லன்; உங்கள் சேவகனல்லன் உங்களால்கிராமம்பூமிநாடுநகரம்ஆடுமாடுவீடு யானைதேர் பரி ஆபரணமும் அலங்காரவஸ்திரம் இவைகள்பெறக் காத்திருப்ப வனல்லன், என்னைநீங்கள் தடைபடுத்தவும், போவென்னவும், வாவென்னவுங் கூடாது, 'புண்ணியத்திற் குழவந்தமாட்டைப் பல்லைப்பிடித்துப் பருவம்பார்த் தான்' என்பதுபோல என்னைப் பரிக்ஷிக்கின்றீர்கள், அடபோங்காணும் நன்றி யற்றவர்களே ? இன்னும் குருக்ஷேத்திரத்திரத்துக்கு வாவென்று கூப்பிடுகிறீர் கள், அவ்விடத்திற்கொண்டு போய்க்கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி யகப்பட்டா னென்றுவிட்டு 'கொண்டானுங் கொடுத்தானுங் ஒண்ணு இந்தகலியாணத்தை கூட்டிவைத்தவன் வாயிற் பிடிமண்ணு' என்னும் பழமொழிபோல் நீங்களும் துரியோதனுதியரும் ஒன்றாய்க்கூடிக்கொண்டு தானடாவென்று நம்மிருவரை யுங் கூடவொட்டாமல் கலகஞ்செய்து கொண்டேவந்தவன். இவனைப்பிடியடா இவனையடியடா? சிறையில்வையடா ? இவனைக்கொல்லடாவென்றால் எனக் கார்துணை அப்போதுங்களுக்கு எதிருமில்லை எனக்குத்திக்குமில்லை தெய்வ மே என்று உங்களாணையினுல் நானிறந்துவிட்டாலும் ஒருவேளை யுத்தமுகத்தி லிறந்துவிட்டாலும் என்னைநம்பி என்காலைச்சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற பெண் சாதிபிள்ளை குடும்பமெல்லாவற்றையும், ஆர்காப்பாற்றுவார்கள், ஒருவேளை அன்னம்போட்டுக் காக்கின்றவர்கள் யாரிருக்கின்றனர்! இதெல்லாம் வீண்காரி யம்,பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போனுல் வாத்தியாரடிப்பார் போகாவிட்டா லேன டிப்பார்அதுபோல் உங்களுடன் கூடவருவானேன் 'கரிப்புக்கிருந்து பிழைகல கத்திற் கோடிப்பிழை' என்பதுபோல் நான் எங்களூருக்குப்போய்விடுவது நன் மையாயிருக்கின்றதுபகைவன் ஊரிற் பகையாயிருந்துண்பதிலும்வாழூரிற்றூழ் ந்துகூழ்குடிப்பது நன்று அதுபோகட்டும் ஒருதரம்பழகிவிட்டோம்எதுவந்தாலு ம்அனுபவிப்போமென் றெண்ணினுலோ எரிமூட்டிய அடுப்பும் இல்லிப்பானை வெக்நீருமாக முடிகின்றது ? நீங்களெப்படியும் பலவான்கள் ? உங்களுக்கொரு குறைவுமில்லை, எனக்கென்ன அண்ணன், தம்பியா பங்கும் பங்காளிகளா ஆரிருக்கின்றனர், போனாலும் இருந்தாலும் நானொருவன்றான் ஆகையால் 'காலம்போம் வார்த்தைநிற்கும்' என்றதுபோல் நீங்களிருதிறத்தவர்களுங் கல ந்துவாழ்ந்தால் நானுங்கண்குளிரப்பார்ப்பேனென்று, பற்பல விஷ்ரேங்களாகப் பேசிவரும் புண்ணியமுடையமொழியைக்கண்ணியமுடையபாண்டவர்கள்புத் திரமித்திரர்கள் யாவருங்கேட்டுமனங்கலங்கி மதிமயங்கியிருக்க, தருமராஜன் நெடுநேரம்யோசித்து! சுவாமி தேவரீர் போகிறேனென்று சொல்லவும் மனந் துணிந்ததல்லவா என்னுடைய வினைப்பயனென்று கண்ணீர்சோரவிட்டு நான் உம்மைப்பிரிந்தும் மண்ணில்வாழ்க்கை பெறுவதா உம்மைவிலக்கி, ஒருகாரி யஞ்செய்வதா, எமது மனையில் நாமிடுந் தூபதீபம் உம்மைவிட்டு அப்பா லொருவருக்கிடுவதா ஓ கோபாலா? என்னசொன்னீர் என்னசொன்னீர் என் மனத்தைப்பேதித்துவிட்டீர் 'பெருமாளில்லாமற் றிருநாள்நடக்குமா' "சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரமெழுதவேண்டும்" என்பதுபோல் சுவாமி என்ன எங்களுடையநன்றியற்றதன்மையும் தாங்கள் உள்ளுக்குள்ளே உறவாடு முறையும் எங்களால்சேர்ந்தகுறையும் பொல்லாங்கும் தேவரீருக் கிவ்வளவு

மனத்தாபம்வந்தவிதமும் இப்படிப்பட்டதென்று அடியேனுக்கு ஒன்றுந்தெரிய வில்லையே! அவைகளையெல்லாந் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று தீர்க்கதெண்ட மாய்விழுந்து திடுக்கென்றெழுந்து ஆ ஆ என்னகாரியஞ்செய்தீர் எழுந்திரு மெழுந்திருமென்று வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து உட்காரவைத்து உப சாரஞ்செய்து இப்படியுஞ்செய்யலாமா தருமாராசனே? இதென்ன அநியாய மென்று மாமாயன்சொல்ல, அப்போது தருமாராசன் இதெல்லா மிருக்கட்டும், என்தம்பிமார்களேதாகிலுந் தவறிடைந்தார்களா நானேதாகிலுந் தப்பிப்போ னேனு, அப்படி நாங்கள் தெரிந்துந்தெரியாமற்செய்திருந்தாலும் சீர்திருத்த வேண்டிய கடமை உம்முடையதன்றி பின்னையாருக்கிருக்கின்றது. அப்படி வேறொன்றுங்காணேமே ஏதாகிலும் உண்டானல்அந்தச்சங்கதியைவெளியிடு மென்று தருமராசன்சொல்ல நானென்னசொல்லுவது கோளா குண்டுணியா 'அம்மையார்மெழுகிமொக்கிட்ட இடத்தை அறியாதவள் முன்றானையால்அழித் தாள்' என்பதுபோல் பெரியோர்கள் செய்யும் பெரிதாகிய காரியங்களை சிறி யோர்களெல்லாஞ் சிதைத்து வருகின்றனர். அதைநான் சொல்லுவேனுகில் என்மேல் எல்லாருக்குங்கொல்லத்தக்கபகைவருமென்றுசொல்லினர். அதைத் தருமராஜன்கேட்டு அவ்வளவு இரகசியமான காரியத்தை நானறியப் போகா தா! அதுதானின்னதென்று தெரியட்டுமே,யாவரும்அறியட்டுமே, யானையை முறத்தால்மூடுவதுபோல மறைக்கவேண்டியதில்லை, நீரோ திருவாய்மலர்ந்தரு ளுமென்று கேட்க செய்யாளுறையுந்திருமறுமார்பன் பொய்யாமொழியாற் புகல் கின்றான்.

தருமநந்தனு; துரியோதனன் முதலிய சத்துருக்களெல்லாம் அடியோ டழியும்படி முகூர்த்தம்வைத்து ஆயுதபூசைசெய்யவேண்டுமென்று நாமெ ண்ணியிருக்க, நமது பகையாளியாகிய துரியோதனனே இவ்விடம்வந்து தரும ராஜன் தலை அற்றுவிழும்படியாகிய நாள் எனக்கு வைத்துக்கொடு நான் அந்த நாளையில் ஆயுதபூசைசெய்கிறேனென்றுகேட்க அப்படியே உன்தலைபோம்படி ஸ்திரநாள் வைத்துக்கொடுத்தான் இச்சகாதேவன். ஒருவரையொருவரறியா மல் உள்ளுக்குள்ளே இப்படி நடக்குமானல் நாம் 'ஊரைவளைத்துமென்ன உறவுபிடித்தும் மென்ன, இன்னம் அவ்வேலைகளை எப்படிமுடித்து மென்ன பிரயோசனம்? 'நிழலிலிருக்கும் பொருத்தம் வெய்யலிற் போனுற் றெரியும்' நான்பட்டபாடு எனக்குத்தெரியும் இதனுலெனக்கு மெத்த மனகம் புண்பட்ட தென்று சொல்லிமுடித்தான். அதைத் தருமராஜன்கேட்டு தம்பியாகிய சகாதேவனையழைத்து என்னதம்பி கண்ணபிரான் சொல்லுவது சத்தியமா அசத்தியமாவென்றுகேட்க, சத்தியந்தான் அண்ணுவேகேளும், நாமே பகை யாளிகளாயிருக்க அதனை நினைக்காமல் என்னையே நாள்வைத்துக்கொடுவெ ன்று கேட்டபடியால் சத்தியந்தப்பலாகாதென்று நாள்வைத்துக்கொடுத்தே னென்றான். அதைத் தருமநந்தனன்கேட்டு ஆ ஆ வென்று நகைத்து ஆநந் தங்கொண்டு இதுவரையிலும் நீ எனக்குத்தம்பியல்ல, இன்றுமுதல் எனக்கு நீ நல்லதம்பியாகினையே அப்பனே? சத்தியநெறிதப்பாத நித்தியனே, உன்சத் தியமே உன்னைக்காக்கக்கடவது, இனி எனக்கு இவ்வுலகம் வாராவிட்டாலும்

வந்தாலும் யார்போனாலும் யார்வந்தாலும் நாம்கூறியசபதம் சரிப்பட்டாலும் தப்பிப்போனாலும் எனக்குப் பெரிதன்று என்தம்பியினுடைய உண்மையொன்றுமே போதுமென்று பூரித்துப் புளகாங்கிதமுற்று சிறியவனுயிருந்து பெரிய பொருளைக் கைக்கொண்ட சகாதேவனைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டுக்கொண்டு கண்ணனைக் கண்ணினு லுற்றுப்பார்த்து காயாம்பூவண்ணனே உலகமுள்ளவளைக்கும் அழியாப்புகழ்கொண்டான் என்தம்பியென்று சொன்னதன்றி தம்பி சகாதேவன் எனக்குச் செய்தசகாயம் என்தந்தை முதலியயாருஞ் செய்ய மாட்டார்களென்றுஞ் சொல்லி ஐயா? என்தம்பியினுடையசத்தியத்தைக் குறித்து நீர்மெத்தவுஞ் சந்தோஷப் படவேண்டுமேயென்று தருமராஜன்சொல்லி முடித்தான். அதைக்கேட்டகள்ளமாமாயப்பிரான்இரண்டுகையையுங்கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்துக் கேட்டீர்களாசபையிலுள்ளவர்களே'உளவில்லாமல் ஊரழியாது' என்பதுபோல் இவரநுமதியில்லாம லிருந்த சகாதேவன் இப்படிசெய்வானு சரிதான் சரிதான் இனிப் பேசவேண்டியதில்லை. 'குழந்தையினுடைய தொடையையுங்கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டினுல் தூங்குவதெப்படி, சொல்லுங்கள், இவர் பெரியவரொன்று நான்சொன்னுல் ஏனடா இப்படிசெய்தாய் புத்தியில்லாதவனே யென்று கண்டிக்காமல் அவனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டுக்கொண்டு மிகவும்புகழலாமா, இனி இந்த அநியாயத்தை நானுருடன் சொல்லியாறுவேன், அரசர்களே இப்போதுவீணுய் நானெருவன் பழிக்காளானேனே இதுவளையிலும் பகை களையவேண்டும் விதைவித்தாகவேண்டுமென்று நான்பட்டபாடு விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்றே, வெய்யலின் மஞ்சட் பூச்சாயிற்றே விவகாரங்கெட்டுப் போயிற்றே என்று விசனப்பட்டு, அதிகாரிவீட்டில்திருடி தலையாரிவீட்டில் அடுக்கிவைத்ததுபோல் உன்னிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டேன், இனி யெதுநடந்தாலும் வாய்பேசாம லிருக்கும்படி செய்துவிட்டீர்,எனக்கென்னகெட்டுப்போனது,ஆண்சிறையும் பெண்சிறையும் தலைவிரிகோலமாக அவதிப்படுவது ஒன்றுமில்லை அக்களைக்காரருக் கல்லவோஇருக்கவேண்டும் உமது கருத்தைநானறிந்து கொண்டேன் இதுபோகட்டும் மேல்நடக்கவேண்டியகாரியங்களுக் கென்னசொல்லுகின் றீரொன்றுகேட்க, அந்தவார்த்தையை முரசக்கொடி யினையுடைய முதல்வன்கேட்டு இனிமேல் நடக்கவேண்டியகாரியங்கள் இன்னதென்று கட்டளையிட்டால் அடியேன் அப்படியேசெய்ய காத்திருக்கின்றே னென்றுசொல்ல, பின்னைவேறென்றுமில்லை, நமது சேனைகள்முதலியயாவுங் குருக்ஷேத்திரம் போய்ச்சேர்ந்து வீரமாகாளியைக் கொலுவிறுத்தி அபிஷேக அலங்கார தீப தூபத்துடன் பலிகொடுத்து ஆயுதபூசைசெய்து ஆயுதமெடுப்போமாகில் சத்துருக்களைஜெயித்து மித்துருக்களால் நாமும் வெற்றிபெறலாம், இதற்கு நாளையத்தினம் நாள்நியமித்திருக்கின்றேன் அப்படி நடத்திப்பூசியுங்க ளென்று நாரணன்சொல்ல, யாவருஞ் சந்தோஷித்து முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய இராசதர்மம் வீரதர்மமிவையே யென்றுசொல்ல உடனே முரசகேதனன்கேட்டு கண்ணனைநோக்கி உமதிஷ்டப்படியே காட்டெருமை யானை, குதிரை, ஒட்டை, பன்றி, கோழி,

ஆடு, மான் இவைகளெல்லாம் பலியிடுங்களென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகின்றனர்.

ஓ! தருமநந்தன ? இதெல்லாம் உலகத்திற் சுளுவாகிய பிரார்த்தனை முதலிய காரியங்களுக்குச் சாதாரணமாய்ப் பலியிடுவதுண்டு நாம் தொடங்கியிருக்கும்வேலையோ பிரமாண்டமானவேலை ; இதன்றியும், துரியோதனனே வெகுபேர் பெரியோர்களைச்சிநேகித்து திவ்வியமாகிய பலிகொடுத்துப் பராசத்தியை பூசைசெய்து ஆயுதமெடுக்கும்படி ஸ்திரநாள் நியமித்துக்கொண்டிருக்கின்ருன். நாம் பூசைசெய்து ஆயுத மெடுக்கப்போகின்ற ஸ்திரவேளையினுல் அவனுக்குச் ஜெபங்குறைந்து நமக்குஜெயம் வரவேண்டும் ஆகையினல்உனக்குத் தோன்றியதையோசித்துச்சொல்லும் ஐவர்முதல்வனேயென்றனர். அதைக்கேட்டு தருமராஜன் நகைத்து “சரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதுபோலிருக்கின்றதே தேவரீரென்னைக் கேட்கிறயுக்தி வெகுநன்ருயிருக்கின்றது. இப்படி அடிக்கடி யென்னைச் சோதிக்கவேண்டாம்? தேவரீருடைய சிந்தையின் விளைவெப்படியோ அப்படியே முடித்து விடுமென்ன ; அதற்குப் பாண்டவர் சகாயன்சொல்லுகின்ருன். தருமநந்தன? நானென்னநினைக்கின்றேனென்ருல் சத்தியசவுச ஆசார விபகாரமுள்ளவனுய் வீரப்பிரதாப அதிரதத் தலைவனுய் எதிருரோமக்காரனுய் இருக்கும் ஒருவனைப்பிடித்து வீரமாகாளிக்கு நரபலியூட்டிவைத்து விட்டால் எத்தனைபேர் எத்தனைசாஸ்திரம் பார்த்து நாள்வைத்துக்கொடுத்தாலும் எவ்வளவு பலியிட்டுப் பூசைசெய்து ஆயுதமெடுத்தாலும் அத்துரியோதனன் அவனுடைய புத்ரமித்ராதியரை மீறவிடாமல் நாமேமுடித்துவெற்றிபெறலாம், இதற்குநானேமுன்னிற்பேன், நீர்வேருகயோசிக்கவேண்டாமென்றுசொல்ல தருமராசன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்துச் சொல்லுகின்றனர்.

ஓ ! சுவாமீ ? தேவரீரிஷ்டப்படி நடத்திவையுமென்றுசொல்ல ; ஆனாக்கொண்டு நடத்துவது கடையில்விற்கிற பண்டமா காசுகொடுத்துக் கொண்டமடமா வேலைமுடித்து வென்ருேமா வீரமாகாளியைப் பூசித்தோமா வென்றுபோவதற்கு இதுவோ மானிட உயிரைச்சார்ந்தவேலை, அதிலேயுஞ் சாஸ்திரப்படி இலக்ஷணம் அமைந்திருக்கின்றவர்க ளருமை, அப்படியுந் தேடிப்பார்த்தால் நாலத்திரண்டுபே ரிருக்கின்றனர்; அவர்களுக்கு மொவ்வொரு காரியநேரிட்டிருக்கும் ; அதென்ன வென்ருல் சல்லியனெருவ னிருக்கின்ருன். அவனே துரியோதனனுக்குப் படைத்துணையாய்ப் போய்விட்டான் ! அருச்சுனனெருவ னிருக்கின்ருன் ? அவனைப் பலியூட்டினுற் பஞ்சபூதம்போன்ற ஐவரொன்னும் பூண்டு அப்பொழுதே யற்றுப்போம் ; அரவானெருவ னிருக்கிருன். அவனே துரியோதனனுக்குக் களப்பலிவரும்படி யுடன்பட்டான், இனிவேறெருவருமில்லை, செல்லுஞ் செல்லாத்திற்குச் செட்டியாரிருக்கிருரென்பதுபோல் நானெருவ னிருக்கிறேன் தருமநந்தன? என்னைக் களப்பலியூட்டி உங்கள் சபதத்தையும் ; சத்துருக்களையுமுடித்து வெற்றிபெற்று அரசாளுங்களென்று அமலன் சொல்லவே ஹரிகரீயென்று இரண்டுசெவியும் பொத்திக்கொண்டு ஏக்கமுற்றவர்போல் நின்று பெருமூச்சுவிட்டு இப்படிப்பட்ட பெரும்

பழியாகிய சொற்கேட்பதற்கோ என்காதுக ளிருந்தனவென்றுமனம் வருந்திச் சபையைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ! அரசர்களே? இவ்விந்தையாகிய வார்த்தையைக் கேட்டீர்களா நந்தநந் தன்னைக் களப்பலிகொடுத்து நான் பழிமுடித்துக் கொண்டு அரசாள வேண்டியதென்று நமது கண்ணபிரான்சொல்லுகின்றார். அப்படிசெய்துபகைவரைமுடித்து வெற்றிபெற்று நானெத்தனைநாளிருந்து வாழப்போகிறேன், இதனிலும் துரியோதனனையே உலகத்தையாள விட்டுவிட்டு நாங்களைவருங்காட்டுக்குப் போய்விடுவது மிக உத்தமமா யிருக்கின்றது; நீங்களெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் நாட்டுக்குப் போங்களென்று இதையங்குவித்து; வந்தனைசெய்து மரியாதையுடன்சொல்லி தம்பிமார்களே; எழுந்திருங்களென்று சொல்லித் தானுமெழுந்தனர். அந்தவேளையில் அரவானெழுந்து அறத்தின்மகன் காலில் விழுந்து ஐயா? உட்காருமென்று சொல்லி சபையிலிருந்த யாவரையும் பணிந்துகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியைப்பார்த்து ஜெகத்ரக்ஷகனாகிய நீமாய வலைவீச வந்தனைபோலும்? உன்சிந்தையி னெண்ணியவண்ணம் நடக்கும்படியாகிய காலம்நேர்ந்திருப்பதால் நீ இந்தத்தந்திரமாத்திரமோ செய்வாய்; இன்னமென்னென்னமோ செய்பக்காத்திருக்கின்றனை, இறைவனே என்னைமுடிக்க இவ்வளவு யுத்திசெய்ய வேண்டுமோ; உன்னிஷ்டத்தி னினைந்தா லிருந்தவிடத்தி லிறக்கமாட்டேனோ! ஈசனே? சும்மாவிருந்தஐவர்மனத்துக்குத்துயரமுங் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டாயே? உன்மாயமாரறிவார்கள்; என்னை நீயறிவாய் பன்னகசயனா வென்றுபணிந்து பாண்டவர்களைப் பார்த்து ஐயா? நேற்றிராத்திரி துரியோதனமகாராசா என்னிடத்திற்கு வந்தனர்; அவரைக்கண்டு வணங்கி ஆசனத்திலிருத்தி ஏது இவ்வளவுதூரம் வந்ததென்று கேட்டேன், அதற்கு அவர்சொன்னது பாண்டவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் பகைமேலிட்டிருப்பதனால் களப்பலிக்கு நீயே வரவேண்டுமென்று இருகாத்தையும் நீட்டியிரந்தனர், போகதேவேந்திரனை யொத்த கவுரவகுலமுதல்வன் இச்சைமேற்கொண்டு பிச்சைதாவென்று இலச்சையின்றிச் சொல்லக்கூடுமோ! ஆகையினால் இப்படியாகவிரந்த என்பெரிய தந்தையைநோக்கி எப்போது களப்பலியூட்டநினைத்திருக்கின்றீரோ அப்போதுவரையிலும் இந்தஅநித்தியதேகம் நிலைத்திருக்குமானால் நீரோ ஒப்புக்கொண்டதுண்டு, இப்போதும் நான் ஒப்புக்கொண்டதுண்டு, இப்போதும் நான்தப்பிதமாய்ச் சொல்லமாட்டேன், குவலயாபீடமென்னுந் தந்தியைக்கொன்றவனே, நீ மூந்திக் கொள்ளுவதானால் இதோ உமக்குச்சொந்தமாயிருக்கின்றேன், இப்போதுமக்குச் சிந்தைகவி திடுக்கென்று விழுந்ததா இனியுமக்கு நித்திரைபிடிக்குமா நந்தகோபாலனே என்றுசொல்லிகின்றான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு; இதென்ன அநியாயம் நானொருனென்று சொல்லப்போய்த் தானொன்றாய்விளைந்தது; அப்படியா அரவானே துரியோதனன்வந்து உன்னைக் களப்பலிக்குக் கேட்டானோ? அடடா தருமநந்தனரோ கேட்டீரா சங்கதி 'கிணறுவெட்டப்போய்பூதம்பிறந்தகதையாயிற்று' இப்படியிருக்கின்றது உலகம் பிழைக்க அவனவன்தேடிக்கொள்ளும்விதம். நாமாத்திரம் வீண்காலம் போக்கிக்கொண் டிருக்கிறோ மென்று சொல்லி

யருளினர்; இவ்வசனத்தைத் தருமராசன் கேட்டு அரவானை யழைத்து அணைத்திருகப்புல்லி அப்பனே; என்னையனே, சாந்தமூர்த்தி, துரியோதனன் களப்பலிக்குக் கேட்க அதற்கு ஒத்துக்கொண்ட என்னிருகண்ணே, சந்திர குலத்தை விளக்கவந்த மணித்தீபமே, பிராணனைக் கேட்டவர்க்குக் கொடுக்க விசைந்ததாருவே யென்றுபற்பலவகையாய்ப்புகழ்ந்தனர். அருச்சுனன்முதலானோரும் அகங்களித்திருந்தனர்.

அதுகாலையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லுகின்றனர். ஏனையா இவர்களெல்லாரு மிப்படி ஒன்றுபட் டிருப்பார்களானால் நான்மாத்திரம் வேலையற்றவனு 'ஆற்றிற்போகிறசலத்தை அப்பாகுடி, ஐயாகுடி' என்பதுபோலிருக்கின்றதே, இதென்ன அநியாயமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரான் தருமராசனைத் தனியே அழைத்துப்போய் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைக்கலந்து பேசி அரவானைக் களப்பலிவைத்து விடும்படியாகச்சொல்ல, ஐயையோ என்பிள்ளையைக் கொன்று முதற்பலியூட்டி வைப்பது பெருமையோ, யுத்தத்திற்காரம்பஞ் செய்யும் போதே புத்திரசோபத்துடனே யுத்தஞ்செய்யலாமோ சொல்லும் என்தம்பி முதலியவர்கள் மனமெப்படி துணியும், நானுடன்படமாட்டே னென்று தருமராசன்சொல்ல, அதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரான் சொல்லுகின்றனர்.

தருமராஜனே கேளும்! களப்பலி யூட்டுவதென்றால் தலையறுத்து வைப்பதாக யோசித்துவந்திருக்கின்றீரோ; அப்படியன்று, அரவானைமங்கலஸ்நானஞ் செய்வித்து அலங்காரப்படுத்தி அவன் கையிற்றானே வாள்கொடுத்து முப்பத்திரண்டு உறுப்புகளிலேயும் கொஞ்சங் கொஞ்சம் அறுத்து வீரமாகாளிக்கு நைவேத்தியம் வைக்கச்செய்வது களப்பலியேயல்லது வேறன்று; இந்த அரவானுஞ் சுத்தவீரனாய்நின்று யுத்தமுஞ் செய்வானென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரான் சொல்ல; தருமராஜன் சித்தமகிழ்ந்து ஸ்வாமி எதிருரோமக்காரன் வேண்டுமென்னுஞ் சித்தாந்த மென்னவென்றுகேட்க ஸ்ரீகிருஷ்ணபிரான் சொல்லுகின்றனர்.

தருமநந்தன கேளும்; மாமிசம் அறுக்கும்போது அவ்விடத்தி லுதிரம் வராமலும் கண்ணீரில்லாமலு மிருக்கவேண்டிய மனேதிடத்தைப்பற்றிஎதிருரோமக்காரனைத் தேடுவதென்று சொல்ல; அப்படியாவென்று அகமகிழ்ந்து அருச்சுனன் முதலாகிய தம்பிமார்களுக்குந்தெரிவிக்க, அவர்கள்கேட்டுத்திருமாலுடைய மனத்திற்கும் தேவரீருடைய சித்தத்திற்கு மெப்படி சம்மதமோ அப்படியே எங்களுக்குஞ் சம்மதமென்று அருச்சுனன் முதலானோரும் புத்திரவாஞ்சையை அகத்தி லடக்கிச்சொல்லினர். அக்தக்குறிப்பை அரவானறிந்து கொண்டு ஐயா? நீங்க ளொன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம் 'காத்திருந்தவர் கால்வாங்க நேற்றிருந்தவ ரின்றில்லை பார்த்திருந்தவர் பாழானர்' என்னும் பழமொழிபோலும் ஆகாயத்திலெறிந்தகல்லைப்போலும்; காற்றை அடைத்துவந்த தோல் துருத்திபோலும்; நெருப்பிற்காட்டிய மெழுகைப்போலும்; பெருங்காற்றிற்றூன்றியசருகுபோலும், சூத்திரக்கயிறுடையபொம்மைபோலும், வேகாப்பாண்டத்தி னிறைந்த ஜலம்போலும்; ஒருபோதும் திரமென்று சொல்லக்கூடாத பொய்யாகியதேகத்தை மெய்யென்றுநிச்சயித்து வெகுபேர்இறந்து

மடிந்தனர்; 'நீர்மேலெழுத்தாகும் யாக்கை' என்று பெரியோரும் சொல்லியிருக்கின்றனர், ஆகையால் அநித்தியத்தை நித்தியமென்றுநினைத்துப்பாம்பின்வாயிலகப்பட்டதேரை பாம்பினுடையபல்நுனியிற் றொங்கும் விடத்துளியைப்பார்த்து ஈயென்றுகருதி இதைப்பிடித்துநாம்புசித்துப்பசியாறியிருப்போமென்று எண்ணிதேரை அந்தவிடத்துளியைத் தாவப்பாம்புவாழைப்பழம்போல்தேரையைப்பின்புறமாகவேபிடித்து விழுங்கித்தன்பசிதணிந்ததுபோற் சாந்துணையும் நீங்காமையும்பிராணபயமும் யாருக்குமிருக்கும்; அப்படியிருந்தாலும் சமுத்திரத்தினலைபோலும்வண்டிச்சக்கரம்போலும் ஊசலின்வடம்போலும் கீழதுமேலதாய்ப்போய்வந்து கொண்டிருக்கும் தொழிலையுடையபிற்றச்சடத்தைப்பெருமையாக நினைத்து மூடர்மயங்குவர், நுண்ணறிவுடையோர் நொடிப்போதுமகிழார், உலூகியின்வயிற்றில்உங்களுக்குநான் பிள்ளையாகப்பிறந்தும் என்னபயன், தந்தையைப்போக்கித்தர்ப்பணக்கிரியைமுதலியகடனைத்தீர்ப்பவன்எவனானாலும்அவனுக்கே பிள்ளையென்னும்பெருஞ்செல்வப்பேர்தரும், இல்லாவிட்டால் இருந்தும்இல்லாமையாகியஇழிவைப்பெறத்தக்கதாயிருக்கும். இதோநமதுகுலத்தில்வீஷ்மர் தந்தையாகிய சந்தனுமஹாராஜன் நிமித்தத்தில்விரதசீலனாகி மேன்மைபெற்றனர், ஆகலால்நானும் என்சரீரம் வருந்தி என்னாலியன்ற உபகாரங்களைத்தந்தைமார்பொருட்டுப்பராசத்திக்குத்திருத்திசெய்யநினைக்கிறேன், நீங்கள்தயைசெய்து இச்சிறியேனாலாகிய உதவியை அங்கீகரிக்கவேண்டும், மேலும் எல்லாரும் உயிருடனிருந்து வாழவும் நான்மாத்திரம்இறந்துபோகவும் நேரிட்டதேயென்னும் பயம் எனக்கில்லை. அதேனெனில் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகளில் வெகுபேரைக் குருக்ஷேத்திர பூமியிற்கூட்டி வேலைமுடிப்பதற்கு வேலைவிட்டெழுந்து இதுவேவேலையாக வந்திருக்கின்ற விமலன் என் கண்காண எல்லாரையு முடிப்பா னென்பது என்னுள்ளே தோன்றுகின்றமையால் முன்னேயிறப்பது பின்னே யிறப்பதென்னும் பேதமும் அதனால் நேரிடும் பிராணபயமும் என்மனத்தைவருத்தப்படுத்தவேயில்லை. பழுத்தவோலை முன் விழுந்தால் குருத்தோலை பின்விழுமென்னும் தன்மைபோல கடைசியிற் கணக்குப் பார்க்கும்போது சகடுமுழங்காலென்னுந் தன்மையாய்ச் சரிப்பட்டேபோம்? 'குதிரையுங்காதங் கிழவியுங்காதங்குலமன்னனே' என்னுந்தன்மையாமென்று வணங்கிச்சொல்லினான். அதை அருச்சுனன் முதலானாருங்கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தனர். அந்தச்சமயத்தில் அரவான் பெரியதந்தை முதலானாரையும் பணிந்து தாய்மார்களுக்குந் தீர்க்கதண்டஞ் செய்துகொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை வணங்கி ஸ்வாமி? தேவரீருடைய எண்ணப்படி யுடன்பட்ட எனக்கு ஒருவரங் கொடுக்கவேண்டும். அதாவது ஜயவீரப்பிரதாப விஜயனுடைய பிள்ளையாகிய அரவான் களப்பலியாலிறந்தா னென்னும் பெயரில்லாமல் யுத்தகளத்திற் சுத்தவீரனாலிறந்தானென்னுங் கீர்த்தியும்; அப்படிப்பட்ட வீரனிடத்திற் போர்புரிந்து இறக்கும்படியாகிய வன்மையும் எனக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, அப்படியே இறைவன் அநுக்கிரகஞ் செய்வாரென்று அருள்புரிந்து யாவருமகிழும் படியாய்ப் பேசி பின்பு தாந் தாம் இறங்கியிருக்கும் பாடிஇடமே போய்ச்சேர்ந்து போசனமுதலியனபுசித்திருந்து அன்று

போய் மறுநாட் காலமே எழுந்து சபைக்குவந்து யாவருஞ் சேர்ந்தபின்னர் நெடுநேரம் வரைக்கும் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து அப்பால் அன்றைஅமாவாசியாதலினால் யாவருந்திலதர்ப்பணாதிகளுமுடித்துப் போசனஞ்செய்துஇருபதுநாழிகைக் குருக்ஷேத்திரம்போய்ச் சேரவேண்டுமென்று சேனாதிபதியாகிய சுவேதனனையழைத்துக் கட்டளைபிறப்பித்தான், அதைக்கேட்ட அரசர்களெல்லாரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்துஇன்றைக்குச் சதுர்த்தசி நாளைக்கன்றோ, சேனைகள் குருக்ஷேத்திரம் போகவேண்டிய நாளென்று சொல்லினான்; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான்நகைத்துஐயோ! இன்றைக்குத்தான் அமாவாசியென்றுதாபித்தனன், அப்போது அரசர்கள் முதலிய பாண்டவர்களும்பஞ்சாங்கமெடுத்து வரச்சொல்லிப்பார்த்தபோது அதிலுமின்றைக்கென்றே யிருக்கப்பார்த்து பௌரோகிதரையுங் கேட்கும்போது ஐயா? இன்றைக்கே அமாவாசியென்று அவர்களுஞ்சொல்ல, மற்றயாவரும் அந்நகரத்தி லுள்ளவர்க ளெல்லாரும் ஸ்நானசங்கற்பங்களைச் செய்துகொண்டு திலதர்ப்பணாதிகளை விடுத்துப் பிதிர்த்தேவதைகளைப் பூசித்துநைவேத்தியம் வைத்தபோது அந்தப் பிதுர்த்தேவதைக ளெல்லாரும் வந்து சாப்பிட்டனர். அந்தவேளையில் தேவதைகளுக்கும் சூரியசந்திராதிகளுக்கும்பிதுர்ப்பாகம் அகப்படாமையால்இதென்ன மாயம், பிதுர்க்களெல்லாரும் உண்டுகளித்திருக்க நமக்குப் பாகமகப்படாமற்போனவா றென்னவென்று தேவதைகளெல்லாருங் கூட்டங்கூடிச் சூரியசந்திரரை அழைத்து இன்றைக்குப் பிதுர்த்தினமென்று உலக மெல்லாங் கொண்டாடிப் பூசிக்கின்றதே, உங்களுக்குக்கிடைக்கவேண்டிய பிதுர்ப்பாகங் கிடைத்ததா வென்று கேட்க, அச்சொற்கேட்டு சந்திரசூரிய ரிருவருந் திடுக்கிட்டு நாளைக்கன்றோ நாம் கூடவேண்டியகாலம், சந்திர சூரியர் சம்பந்தப்பட்டகாலமன்றோ அமாவாசியான பிதுர்த்தினமென்றுபெயர், நமதுகதிஇன்று முழுமையுஞ் சென்றபிற்பாடன்றோ நாளைத்தினத்திற் கூடப்போகிறோம், அப்போதன்றோ பிதுர்ப்பாகம் நமக்குக்கிடைக்கும், அப்படியிருக்க இன்றுகூடியதாய்க் கொண்டாடியவிதம் எங்களுக்குத்தெரியவேயில்லையென்று கிரகங்களைக்கேட்க, அதென்னமோ எங்களைத் தானம்விட்டுத் தானம்புரட்டி யிருக்கின்றது எங்களுக்குந்தெரியவில்லையென்றுசொல்லினர், இப்படி எல்லாருஞ்சந்தேகப்பட்டு நல்லது! நமக்காகப்பூமியி லவதரித்திருக்கும் புண்ணியனாகியகண்ணபிரான்உபலாவியத்தி லிருக்கின்றனன். அவன்தான் இதற்குக்காரணம்போலுமிருக்கின்றது; அங்கே போய்க்கேட்போமென்று அந்தரம்விடுத்து இந்திரன் முதலிய சந்திரசூரியர் யாவருஞ் சேர்ந்துவந்து அபர்வருமமரர்களதிபதியைத் தனித்துக்கண்டுவணங்கி! நாளை நாங்கள்கூடுஞ் சங்கமமாயிருக்க இன்றென்று தாங்கள்கட்டளை செய்ததாய்ப்பேசிக்கொள்ளுகின்றனர், ஆகையால்சந்தேகப்பட்டு உங்களைக் கேட்கும்படிவந்தோம் என்றுசந்திரசூரியர் ஒருவர் பின்னொருவராக நின்று சொல்லினர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அவர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு நல்லது அமாவாசி யென்பதென்ன வென்றுகேட்க, நாங்களிருவருங்கூடியகாலம் அமாவாசியான பிதுர்த்தினமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட பகவான் நகைத்து அவர்களைநோக்கி இப்போதுநீங்கள் கூடியிருக்கின்றீர்களா

வென்றுகேட்க, தேவரீரைக்கண்டு சந்தேகநிவர்த்திசெய்து கொள்ளும்படியாகஇருவருங்கூடிவந்தோமென்றுசொல்ல; நீங்கள்கூடியதினமே அமாவாசியாகையால் இப்போது கூடியிருக்கின்றீர்களோ! இதுவே அப்பிதுர்த் தினந்தானென்றுசொல்ல, நாளைத்தினத்தை இன்றாக ஒப்புக்கொண்டால் எங்கள்கதியெப்படி சரிப்படுமென்றுகேட்க, இன்றுமுதல் பலநாட்களினுஞ் சேர்ந்து ஒவ்வொரு தினத்திற்கு மாத்திரைப்போது கதியாகச்சென்று சரிப்படுத்திக் கொள்ளுங்களென்று சொல்ல, அப்படியே மகாபாக்கியமென்று ஒப்புக்கொண்டுபோய்விட்டனர். அந்தக்குறைவுதான் இன்றைவரையிலும் அமாவாசிசரியாக வராமல்இன்னமும் இரவும்பகலுமாகப் புரண்டுகொண்டேவருகின்றதுஎன்று ஜெனமேஜய மஹாராஜனுக்கு வைசம்பாயனர் சொல்ல, அதைக்கேட்டு மஹாசந்தோஷமடைந்து, நாளையுங்கோளையும்புரட்டும் நாயகனாகியநாரணனே பாண்டவர்களுக்கு நன்மைத்துனனாக அமைந்திருக்கும்போது வேறாக நடக்குங் காரியங்களு முண்டோ, வேதவேதாந்த முதல்வனாகிய ஸ்வாமி யென்று சிந்தனைசெய்து கண்ணீருகுத்து மேற்செயல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்றுஜெனமேஜயமஹாராசன்கேட்க வைசம்பாயனர்சொல்லுகின்றார்.

இப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபிரான் சேனாதிபதியாகியசுவேதனையழைத்து நமது சேனைகளெல்லாம் இன்றே குருக்ஷேத்திரம் போய்ச்சேர்ந்து இராத்திரிக்கு வீரமாகாளி பூசைசெய்து ஆயுதமெடுத்து நாளைக்குமுதனுள் யுத்தம் ஆரம்பிக்கும்படி நாள் நியமித்திருப்பதனால் அதிசீக்கிரத்திற் பிரயாணப் படுமென்று சொல்லவே, அப்போதே பிரயாணபேரிமுழக்கி அளவிறந்த முரசுபேரிகுடமுழாகொம்புமுதலிய வாத்தியமுழக்கமும், சேனைப்பெருக்கமும் இரதகஜதுரக பதாதிகளின் நெருக்கமும் அண்டமுகடுமுதல் எண்டிசையும் அதிரும்படி பூமண்டலமும் புண்டரீகனுலகமும் பெரிதும் அஞ்சும்படியாய்ப்புறப்பட்டன. ஒருமையென்பது சிறுமைபாற்குழையவும் இருமையென்னும் அஸ்திர சஸ்திர ஆயுதங்களிரண்டுமிழையவும் மூன்றுலோகமுழங்கி விழிக்கவும் நான்குநிலமுங்கெடுங்கவும் ஐந்துபூதங்களலறவும் ஆறுசமயமடங்கவும் ஏழுகடலுமிறையவும் எட்டுக்கயங்களும் நடுங்கித்துடிக்கவும் ஒன்பதுகிரகங்களுலையவும் பத்துத்திசைகளும்பதறவும் பதினொரு உருத்திரர்பறக்கவும் பன்னிரண்டு சூரியர்மாறவும் பதின்மூன்று தமிழ்நாட்டரசருடன் சோழராஜா பாண்டவர்களின் ஏழக்குரோணிசேனைகளுக்கும் படிபோட்டுக்கொண்டுவரவும்பதினாலுலகமும்பதைக்கவும், பதினைந்து திதியுமொடுங்கவும்,பதினாறுபேறும் பாண்டவர் பெறவேண்டுமென்னும் பத்தியினால் பாதலத்திலிருக்கும் நாகங்களினுடைய தலைகசுங்கி அவற்றின்சிரத்திலிருக்கின்றநாகரத்தினம்பிரகாசிக்கும்படிதொகையிறந்தயானைகளும் மகமேருவேமுதலிய பர்வதங்களுக்கு அச்சுமச்சுசக்கரம் அமைத்துக் குதிரைகள் கட்டிவருவனபோலொத்த கோடாகோடிதேர்களும், குரகதத்தாற் றாளிப்படலங்களை யெழுப்பி மேகக்கூட்டங்களுமொடுங்கிப்போம்படி யாய நுமானித்துத்தாவி வருங்குதிரைகளும், அத்தன்மையவாக எழும்பியதும்பு களை யானைமதங்கள் உளைச்சேறாக்க, அந்த உளைச்சேற்றை இரதங்களினுருளைகளூர்ந்து வாள்கருக்கைப் போலும் மண்வெட்டி யிலையைப்போலும்

காய்ந்துலரச்செய்ய அப்படி யுலர்ந்துகாய்ந்த களிமண்கட்டியைப் பரமாணு வாக்கி ஆகாயத்தில் மறுபடியும் பறக்கச்செய்து தேவர்கள் கண்ணிமைத்துத் தியங்கும்படியாக்கி இமையாநாட்டத்தவரை இமைக்கு நாட்டத்தவரொன்று பேரிட்டழைத்துப் பெருங்கூச்சலிட்டுச் செல்லும் பதாதிகளும், அப்படி தேவர்களுடைய கண்களில்வீழ்ந்த தூம்பைத்துடைத்து விசனப்படாதீர்கள் நீங்கள்இமையாநாட்டத் தவர்தாமென்னும்பெயர்விளக்கி தேவோபகாரஞ்செய் யும்படியாக்கிய பற்பல வன்னக்கொடியாடைகளும், தேவர்களுக் குபகாரஞ் செய்யுங் கொடிகளாகிய வஸ்திரங்களைத் தாங்கியிருக்குந் தவளக்கொடியும் கொம்புகளையும் பலவிதக்குடைகளையும் பிடித்துவருகின்ற படியாள்களும் அந்நிழலில் வரும்படியாகிய முடிமன்னரும் வீரப்பிரதாப கெடிமன்னரும் முடியுடன்முடிகணெருங்கப் புயத்தொடு புயங்கணெருங்க அடியுடனடிகண் மிதிக்க ஆயுதங்களுடனுபுதமிழைப ஆக்கிரமித்துபராக்கிரமத்துடன்வியாக்கிரம் போற் சீக்கிரம்வந்து பற்கடித்துச் சொற்படித்து வாய்மடித்து வாள்பிடித்து படபடவென்ன மீசைதுடித்து விற்பிடித்து மற்கொடுத்து வீரங்களைப் பேசு மோசையும் யானையின் முழக்கமும் தேர்களின் கர்க்கரத்தொனியும் குதிரை களின் அநுமானிப்பும் சேனைகளின் பெருங்கூச்சலும் இவைகளெல்லாம் உல கம் செவிடுபடும்படி முழங்கும்படி குருக்ஷேத்திரம்வந்துசேர்ந்தன செங்கண் மாலே சிரமுஞ் சீவனுமாகவும் சேனாதிபதி சுவேதனே அணிமுடியும் ஆபரண அலங்காரமாகவும் மற்றையவரசர்களே பலவிதஉறுப்புகளாகவும் பாண்டவர் களேபடைத்தேகமாகவுமிருந்து அந்தக்குருபூமியில் இந்தஏழக்குரோணிசேனை களுந்தாங்களு மிருப்பதற்காப்பாசறைஅமைக்கும்படி யோசித்துக்காண்டவன த்தில்அருச்சுனனால் உயிருதவிபெற்ற மயனென்பவனை அயர்வருமமரர்கட்கதி பதியாகியநெடியோன்நினைத்தான், நினைக்கவே அவன்வந்து ஆதிநாராயணனை வணங்கிஅடியேனை நினைத்தகாரிய மென்னவென்றுகேட்க இவ்விடத்தில் யா வரும்அவரவர்களந்தஸ்தின்படியிருப்பதற்காகிய படைவீடு வெகுதிட்டமாய் அழகியசட்டமாய் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றுசொல்லியருளினான்,மகாபாக்கிய மகாபாக்கியமென்றுதன்மனத்தினானினைத்து கரத்திலிருக்கும் மாத்திரக்கோலி னாலும் தன்கண்களினாலும் கோடுகளேற்படுத்திநாற்புறமதிலும்கோட்டைவாயி லும் ஆயுதசாலையும் போசனசாலையும்பூந்தருச்சோலையும் புனிதமகாஸ்நானஞ் செய்யும் இடமும்பூசாவிதி முடித்துக்கொள்ளுமடமும் தேவதார்ச்சனைக்கூட மும்அலங்காரம்செய்துகொள்ளும் அறையும்அரசர்களிருக்குந்துறையும்ஆலோ சனை மண்டபமுறையும் ஆனைகட்டுங்கொட்டாரமும் குதிரைகள் பந்திக்குஞ் சோலையும்,தேர்நிறையுஞ்சாலையும்பதாதிகளடங்கும் இடமும் ராஜஸ்திரீகளிரு க்கும்அந்தப்புரமும், சவுக்கடிமேடையும், சந்தனவாடையும், சித்திரகூடமும் அஸ்திரமாடமும், சாதுசங்கசாலையும் வேதவேள்விச் சாலையும் ஓமச்சாலையும் கலியாணசாலையும்கனதனசாலையுமுதலியஇவைகளெனைத்தும்ஏற்படுத்தினான். அந்த அலங்காரத்தைக்கோபாலனும்; பூபாலரும்பார்த்து நாவினாற் சொல்லத் தக்கதன்றென்று நலமுடன் மயனைப்புகழ்ந்து நல்லவேளையில் கிருகப்பிரவே சஞ்செய்து இந்திரனைப்போற் கொலுக்கொண்டிருந்தனர். அன்றிரவின்கண்

ஒன்பதுநாழிகைக்குமேல் ஸ்ரீகண்ணபிரான் தன்னெண்ண நிறைவேறும்படி ஆயுதசாலையில் ஆவாகனஞ்செய்திருக்கும் வீரமாகாளிக்குப் பூசைபோட வேண்டுமென்று சகலவகை அலங்காரத்துடன் அபிஷேகதிரவியம் சந்தனம் கரும்பு இளநீர் பச்சைக்கருப்பூரம் குங்குமம்கதம்பம் புநுகு சவ்வாது பனிநீர் பால்தேன் தயிர்முதலிய யாவுங்கொண்டு திருமஞ்சனமாட்டி திவ்ய வஸ்திராபரணமுதலிய திலகமுஞ்சூட்டி மலர்ந்தமணநிறைந்த பராகமுந் தேனுநிறைந்த புட்பமாலையுஞ்சாத்தி கன்னல்பயறு காய் கனி கிழங்கு வாழை வருக்கை மாம்பழந்தேங்காய் தாம்பூலம் கர்ப்பூரம் சாம்பிராணி அரிசி துவரை அவரை எள்மொச்சை கடலை அன்னம் மாமிசவகை மரக்கறிவகை இடைக்கிடையிளநீர் எலுமிச்சம்பழம் பேரீச்சம்பழம் வேர்ப்பலா விளாம்பழம் கிச்சிலி முதலியனவமைத்து சர்க்கரை வெல்லத்தால் தறையைமெழுகி பக்குவநெய்யாற் பள்ளயமமைத்து ஓமம்வளர்த்து உயிர்ப்பலியெல்லாம் யாமளசாஸ்திர விதிப்படிகொடுத்து சுடர்மணிவிளக்குத் தூண்டாவிளக்குச்சோதியிற் கர்ப்பூரஜோதிகாட்டி அரவானையழைத்து அபிஷேகஞ்செய்து சிவப்புநிறங்கொண்ட செம்பட்டணிவித்து செஞ்சந்தனமும் சிவப்புமாலையுந் திவ்யாபரணங்களினால் தேகமெல்லாமறைத்து வீரகண்டாமணிகட்டிவிருதுதுவஜம்நாட்டி, வாளாயுதத்தை மகாதேவி சந்நிதியில்வைத்துப் பூசிக்கும்படியாய்விட்டனர். அப்படியே அரவானும் தீர்க்கதண்டமாகப்பணிந்து தீபதூபங்கொடுத்து நீர்மாற்றி வாளாயுதத்தை வலதுகரத்தி லெடுத்து மண்டியிட்டு ஓங்காரங்கொண்டு தன் முப்பத்திரண்டு உறுப்புகளிலும் அறுத்துப்பராசத்தியின் முன்வைத்து மனங்கோணாமல் உடல்வாடாமல் பிராணபயநாடாமல் வாய்பேசாமல் தேகந்துடியாமல் உதிரம்வடியாமல் கண்ணீர்சோராமல் தண்ணீர்பாராமல் வாழ்நாள் தேடாமல் மண்ணாசைநீடாமல் எட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து விழுந்துவிட்டான். உடனே பாண்டவர்களும் ஸ்ரீகண்ணபிரானும்ஜலங்கொண்டுதெளித்து உபசாரஞ்செய்து தாகவிடாய்தீர்த்து நீறும்பத்திரியும் நிறையப்பூசி அப்பராசத்தியின் சாலையிற்றானே வளர்த்திவைத்தனர். அப்பால் மூர்ச்சை நீங்கியெழுந்த அரவான் முன்பலத்திற்கு மூன்றுபங்கு பலங்குன்றிப்போய்ச் சுவாமி அருளினாற்கொஞ்சம் பலமுடையவனாக விருந்தனன். பாண்டவர்களும் நல்ல வேளையில் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷமுடையவர்களாய்ப் பொழுதெப்போதுவிடியும், பொழுதெப்போது விடியுமென்று சகல சேனைகளுடன் இராமுழுதும் நித்திரையில்லாமல் மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் சூரியோதயம் பார்த்திருந்தனர்.

இப்பால், துரியோதனமகாராஜன் உபலாவியத்தில் நடந்தசங்கதியும், அமாவாசியைப்புரட்டியதும் அரவானைக் களப்பலியூட்டியதுந் தெரிந்துகொண்டு மிக்கவிசனமுடையானாய் தான்போய் நாள்வைத்துக் களப்பலிக்கு அரவானை உடன்படுத்தி வந்ததையும் அதைக் கண்ணன் புரட்டி விட்டதையும் வீஷ்மர்முதலிய உரியவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தித் தங்களுடைய பட்டத்துயானையைப் பலிகொடுக்கும்படி அன்றைத்தினமே சித்தஞ்செய்துகொண்டு பாட்டனாகிய வீஷ்மருக்குச் சாஷ்டாங்கதண்டஞ்செய்து நமது சேனாசயினிய

ங்களுடன் குருபூமிக்குப் போம்படிப் பிரயாணப்பட வேண்டுமென்று மிகுந்த தைரியத்துடன் சொல்லிப்போன துரியோதனனுடைய பேச்சைக்கேட்டு வீஷ்மர் அணிவகுத்துத்தரமேற்படுத்தினர். அந்தத்தரத்தின் விவரம் யாதெனின் துரோணசாரியர் அசுவத்தாமா வீஷ்மர் மூவரும், அதிரதத்தலைவரென்றும், பூரிசிரா சோமதத்தன் துன்மருடன் பகதத்தன் இந்நால்வரும்மகாரதத் தலைவர்களென்றும், கிருதவன்மா துரியோதனன் சகுனி சல்லியன் சவித்திரதன் திரிகர்த்தன் இவர்கள்சமரதத்தலைவர்களென்றும்; அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்ணன்விஷசேனன் துச்சாதனன் முதலாகிய தொண்ணூற்றென்பது தம்பிமாரும் அர்த்தரதரென்றும் ஏற்படுத்தி வணங்காமுடியையுடையமன்னவனிடத்திற் சொல்ல, அதைக்கேட்ட அரசன் அதிரதரிற்சிறந்த அங்கதேசாதிபதியை அர்த்தரதரிலேன்போட்டனர்? நமது ஐயாவென்றுயோசிப்பதற்குமுன்னமேகன்னன் இச்சங்கதியைக் கேட்டுக்காய்ச்சியசெம்பைப்போல் கண்சிவந்து கோபங் கொண்டு முகங்கறுத்து மீசைதுடிக்க வியர்வுபொடிக்கத் தோள்துடிக்க வாளையுருவிக்கொண்டு மண்ணுவிண்ணும் நடுங்கும்படித் துரியோதனன்முதலிய சகலராஜர்களுக்கெதிரில்வந்து வீஷ்மரைப்பார்த்து விற்பிடிக்கத்தெரியாத நீ அதிரதத்தலைவனாகிய என்னை அர்தரதரிலேற்படுத்தினையன்றோ! வெகுநேத்தி ஐயா? பெரியவனென்றும் உரியவனென்றும், துரியோதனமகாராஜன் உனக்குச் சேனாபதிபட்டங்கட்ட அப்பெரியதனத்தைச் சீர்ப்படுத்திச்சிரசாகவகித்துக்கொள்ள வகைதெரியாமற்சிறியதனமாக் கொண்டனையே, நீ தனுர்வேதத்தில் என்னென்ன சாத்திரங்கற்றிருக்கிறாய்! எந்தெந்த வீரத்திறந்தெரிந்திருக்கின்றனை! என்னசாகசமறிவாய்! என்ன தன்மை! என்னிடத்திலென்னகுறைவுகண்டு அர்த்தரதரிற்போட்டனை! நீயென்ன அறிவாய்! கெடுநினைப்பினையுடைய வீஷ்மனே! இதோ உன்தலையைவாளினால் மாட்டிக் களப்பலியூட்டித்துரியோதனனுக்குமுடிசூட்டி வைக்கின்றேனென்றான். அதுகேட்டுவாளையுருவிக்கொண்டு தேவர்கள்நடுங்கும்படி கடுங்கோபத்துடன் சிறிதுப்பற்ற தங்களுக்குஇரட்டைப்பங்கென்னுந் தன்மையைப்போல் உன்சுத்தவீரத்திற்கு அதிரதத்தலைவனென்னும் ஆண்மையும் வேண்டுமோ அடாகன்னா!இப்போதே உன்தலையை வெட்டித்தொலைப்பேனானல் புகழினையுடையஇக்குருகுலம்விளங்கி இருதாப்பிள்ளைகளுஞ்சுகப்பட்டுப்போவர். அடா பாவி!இதோவெட்டினேனென்று பலவாறாகத் திட்டிக்கிட்டிவரவும்இதைக்கண்ட அரசர்களெல்லாரும் நடுங்கியோட்டெடுக்கவும் வீரர்களெல்லாரும் வெருண்டொடுங்கவும் இவ்விருவருமெதிர்த்துக்கொண்டனர். இவ்விருவருங்கொண்ட பெருங்குரோதத்தைத் துரியோதனன் கண்டு திகில்கொண்டு இருவருக்கும் நடுவில் வந்துநின்று பகைவர் நகைக்கும்படி நீங்களிருவரு மெதிர்க்கலாமோ ஐயா? அண்ணா எங்களை இவ்வவமானம் பண்ணுவதினும் எங்களைக்கொன்று போட்டு உங்களெண்ணத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளுவதே உத்தமமென்று இருவருக்கு மத்தியினின்று விலக்கினன். அப்பொழுது காற்றினாற்கலங்க அடிபட்டு விலங்கிய கார்மேகம்போல் கண்கறுத்து விலங்கினின்றனர். அப்போதச்சேனைகளிலிருந்த மன்னவரியாவரும் மனத்தாபமடைந்து வீஷ்மா சாரி

யர் கன்னனை அர்த்தரதத் தலைவரிற் போட்டதற்குக் காரணங்கேளாமலும், அதைத்தெரிந்து கொள்ளாமலும் அவமரியாதையாகப் பேசி வாளையுருவி வெட்டுகின்றேனென்று வந்தகன்னனையும் விசாரியாமல்சமாதானம் பண்ணிய துரியோதனனைக் குறித்துப் பேசவேண்டியகாரியமில்லை ஓம்பிரதானமென்று ஆயுதமெடுத்தபோதே என்னைவெட்டு உன்னைவெட்டென்று விளைந்தபடியால் இதுவே போதுவிடியும் வரையிலுங் கலகமே விளைக்குமென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இப்பால் கன்னன் நெடுநேரம் வரையிலும் விசனத்துடனின்று பார்த்தையா? இத்துரியோதனன் நம்மேல் வைத்திருந்த பக்ஷமெல்லாம் பாழாய்ப் போய்விட்டது, ஐயையோ இவ்வீஷ்மனைநோக்கி ஏனையா! இப்படிசெய்தீரென்று ஒருவார்த்தையுங் கேளாமல் பாட்டனென்னும் பக்ஷமறவாமலிருந்தானே அல்லது தன்னிஷ்டமாகிய என்னைமறந்தா னன்று, அடடா துஷ்டசாவகாசமாய் விட்டதென்று துடிதுடிப்புடனிருந்தனன். அதுகாலையில் துரோணசாரியர்முதலிய வரசர்களும் வீஷ்மரை அடுத்து ஐயா? சேனாதிபதியே; அதிரதத் தலைவனாகிய இக்கன்னமகாராசனை அர்த்தரதத் தலைவரிற்போட்டதற்குக் காரணமென்ன சொல்லுமையா வென்றுகேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகின்றனர். அரசர்களே கேளுங்கள்இவ்விடத்திலிருக்கிற மகாவீரர்களில் நானுங்கன்னனும் அடங்கலுக்கும் புறம்பாகி யிருக்கின்றோம். அப்படியிருக்க நான்முதற்படையிலிருந்தால்கடைப்படையிற் காக்கக்கன்னனைப்போட்டேன்,இதுவன்றி மற்றொன்று மில்லையாயென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு துரியோதனன் முதலானோருங் கன்னனைக் கட்டித்தழுவிக் கொண்டு அங்கதேசாதிபதியே! கேளும் வீஷ்மர் செய்தகாரியம் வஞ்சகமன்று, சேனைகளைக் காத்துத் துரியோதனனைக் காக்கும்படி இப்படி செய்ததாய்ச் சொல்லுகின்றனர். ஆகையால் நீங்களிருவருங்கலந்து வார்த்தையாடி யோசித்து ஒருகாரியத்தைச் செய்தால் மாத்திரம் மிகப்பெருமையா யிருக்கும்; இல்லாவிட்டால் காரிய மல்லவென்று துரியோதனன் முதலானோர்களுஞ்சொல்ல அவ்வசனத்தைக் கன்னன் கேட்டு கலீரென நகைத்து இவருடையசூது உங்களுக்குத் தெரியாது, 'பாம்பின் கால் பாம்புக்குத் தெரியும்' என்பதுபோல் இவருடையவஞ்சகத்தையும் சத்துருவைப் புகழ்ந்துபேசும்தன்மையையும் என்னிடத்திலிவர் வைத்திருக்கும் இஷ்டத்தையும் நானறிவனே; இவரோ நல்லபாம்பின்விஷப் பகையிலுங் கொடியதுவேஷமுடையவர்; எப்போதும் மனத்திற் சந்தேகந் தோன்றாமற் சகல காரியங்களும் நடக்கவேண்டும், சந்தேகந் தோன்றின லொருகாரியமும் நடவாது, 'மிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்' என்பதுபோல், அவருக்கும்மெனக்கும் அனுமானம் பிறந்துகொண்டிருக்கும், ஆகையால்இந்த வீஷ்மன் என்றைக்குச் சாகின்றானோ அன்றைக்கு நான்மனப்பூர்வமாய் ஆயுதமெடுத்து யுத்தம் பண்ணுவதேயன்றி இதற்கிடையில் யுத்தகளத்திற்கு வரமாட்டேன், வந்தாலு மனக்களிப்பாய் போர்புரிய வேண்டுமென்று ஆயுதமெடுக்கமாட்டேன், இப்பக்ஷபாதி சாகவேண்டும், நான் பாண்டவர்களைக் கொல்லவேண்டும், துரியோதனனிந்தப் பாராள வேண்டுமேயல்லது வேறொன்றில்லையென்றுசொல்லி அப்பாற்போய் விட்டனன். இப்பால் வீஷ்மரோ சேனை

களைக்கூட்டிப் பிரயாணபேரிவீரபேரி சயபேரி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கும்படிசெய்து பயணப்படுத்தினர். அவ்வேளையில் துரியோதனன் சகுனி துச்சாதனன் இவர்கள்மூவரும் கன்னனுக்குவேண்டியதேறுதலைச்சொல்லி மனேதிடம் விட்டுவிடாதீர், இவ்வீஷ்மருடைய மனமெங்களுக்குத் தெரிந்தேயிருக்கின்றது! நாங்களறிந்துகொள்ளாமலிருக்கவில்லை,பாண்டவர்களிடத்தில் பக்ஷம் வைத்து அவர்கள் வெல்லவேண்டுமென்றேபாடுபடுகின்றனர். நீயொருபிராணி எங்களுக்காக உண்மையாய்ப் பாடுபடுவதனால் உன்னை அர்த்தரதரிற்போட்டுஅவமானஞ் செய்யவேண்டுமென்றே செய்தனர். ஆகையால்‘கைப்புண்ணுக்குக்கண்ணாடி வேண்டியதில்லை’ ‘பட்டப்பகற்போ லெங்களுக்குந்தெரியும்’ ஆயினும் ‘பந்திக்குமுந்தவேண்டும் படைக்குப்பிந்தவேண்டும்’ என்னும் பழமொழிப்படி எங்களுடைய அதிர்ஷ்டமும் உம்முடைய நல்லகாலமும் வீஷ்மருடைய பொல்லாதகாலமும் அர்த்தரதரிற்போடும்படிசெய்தது, மெத்த நல்ல காரியம் முந்திமடியத் தக்கவரெல்லாரும் மடிந்துபோகட்டும், வீரசூரர்முதலியவர்களெல்லாருங் கைகாலயரட்டும், பிற்பாடு நாமிருக்கின்றோம், பாண்டவர்களிருக்கின்றனர்கள், பார்த்துக்கொள்ளுவோம், பயப்படவேண்டியதில்லையென்று கன்னனைத்தேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோய் திருதராஷ்டிர மகாராஜனுடைய காலில்விழுந்து குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் படைகளைக்கூட்டிக் கொண்டுபோம்படி விடைகேட்டனர், அதற்கு திருதராஷ்டிரன் சந்தோஷமடைந்து நமஸ்காரஞ்செய்த பிள்ளைகளையெல்லாம் வாரி மார்போடணைத்து ஆசீர்வதித்து அப்பாமைந்தர்களே இதுவரையிலும் நமதுசந்திரவமிசத்திலில்லாத பகையை நீங்களேதேடிக்கொண்டீர்கள்.பாண்டவர்களோ மெத்தநயிச்சியர் அதற்குத்தக்கபடி வரங்கள்முதலிய பலமுந்தவமுந் தெய்வ கடாக்ஷமும் பெற்றிருக்கின்றனர் ; ஆகையால் காலம் இடம் சமயம் பலம் படைத்துணை வீரம் இவைமுதலிய யாவும் அறிந்துகொண்டு சந்தர்ப்பமெப்படியிருக்கின்றதோ அப்படி வழிவிட்டு பெரியோர் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு உரியோர்களைக் கைவிடாமல் தயிரியமும்விடாமல் காரியத்தாழ்ச்சி வராமல் வெற்றிபெறக்கடவீர்களென்றுசொல்லி கன்னன் சகுனிமுதலியவர்களைப்பார்த்து குழந்தைகளோ மிகஅறியாதவர்கள் இதுவரையிலும் யுத்தஞ்செய்ததுமில்லைபெரும்போர் நடந்ததைப்பார்த்ததுமில்லை ஏதோ ஆத்திரத்தால் க்ஷாத்திரங்கொண்டு போர்க்குத்துணியாகிஉங்களைநம்பி யுத்தத்திற்குவருகின்றனர். இவர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்து என்னிடத்தி லொப்பிக்க வேண்டிய கடமை உங்களுடையதென்று கையைப்பிடித்துக்கொண்டு வெகுவாகச்சொல்லி இளையபிள்ளைகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும்பார்த்து ‘இளங்கன்றுபயமறியாது’ என்னுந் தன்மையாய்ப் போர்முகத்திற்போய் விழாதீர்கள், அணிவரிசையினின்று பகைவர்களைவென்று அண்ணன் தம்பிமார்கள் பெரியோர்கள் பந்துக்கள் இவர்கள் சொல்லும் மொழியைக்கேட்டு அடங்கியிருந்து காரியசாதனம் பண்ணிக்கொண்டு வரக்கடவீர்களென்று ஆசீர்வதித்து அப்பா துரியோதனா தம்பிமார்முதலியவர்களையும் பத்திரமாய்ப்பார்த்துக்கொண்டு படைமுகத்தில் வெற்றிகொண்டு வரும்படி சுகமாகப் போய்வாவென்று விடை

கொடுத்தனன். அப்பால்காந்தாரியாகிய தாயிடஞ்சென்றுகாலில்விழுந்து போய்வருகிறோமென்று விடைகேட்க, உடனே அவ்வன்னைபிள்ளைகளையும் மற்றவரையும் உபசரித்துமைந்தரே உங்களுக்குநான் விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை எல்லாக்காரியங்களு முங்களுக்குத்தெரியும் ஆகையால் பகைவரை நாசப்படுத்தி வாருங்களென்று விடைகொடுத்தனுப்ப அவரவர் யுத்தகோலங் கொண்டுஆயுதபாணிகளாய்அரசமாதர்கள் முதலியவர்களுடன்புறப்பட்டு அத்தினபுரத்தின்சாலைவீதியில்வரும்போது சொன்னசொற்பிசகிய தண்டைகளும் அறுதலி முண்டைகளும் தனமிலாதமார்களும் மானமில்லாதவரும் உயிர்கலைத்தவரும் புகையு நெருப்பினைக் கைக்கொண்டுவரும் பெண்களும் விறகு மின்னலும் இடியும் பிண்டித்தூறலும் பெருங்காக்கைக் கூட்டமும் நாய்கள் குரைப்பும் பேய்கள்திரிப்பும் பருந்துங் கழுகும் பறந்துவிழவும் யானையழவும் ஆயுதம் புகையவும்! மாலைகருகவும்; மனந்தடுமாறவும், சூறைக் கொள்ளி விழவும் பெண்கள் கூடிவாழவும் சந்நியாசி தட்டான் தயிலமெதிராகவும், இத்தன்மையவாகிய பற்பலதுச்சகுனங்களை முன்னேடிச் சகுனம்பார்ப்போர் கண்டு மன்னவருடன் சொல்ல நல்லதென்று திரும்பி கொலுவிற் போயிருந்து தெருவீதியில் ஒருவர்வராமற் கதவுமூடும்படி திட்டப்படுத்திச்சதுர்வேத சம்பன்னர்க்குதனியாகவிருந்து சாஸ்திரப்படிகோடிபசுக்கள் கோடாகோடிபெண்கள்அளவற்ற வஸ்திரங்கள் அன்னதானங்கள் இவைகள்முதலிய சோடசமகாதானங்களுங்கொடுத்து சந்தோஷத்துடன் தாகம்புசித்து தாம்பூலமணிந்து சம்பிரமத்துடன் யுத்தபூமிக்கு நடக்கையில் மீண்டுந் துச்சகுனங்கண்டு நால்வகைச் சேனையும் வாட்படை விற்படை கதைப்படை வேற்படை சக்கரப்படை சூலப்படை இந்த ஆறுவித ஆயுதங்களையுடைய படைகளும் பேரிபாங்காமுதலிய தோற் கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவிகளாகிய வாத்தியங்களும்; தேரோசையும் பதாதிகளுடைய பேரோசையும், மனுஷர் மக்களைப்பிரியும் ஊரோசையும் யானைமுழக்கமுங் குதிரைமுழக்கமும், சமுத்திரகோஷமும் அடங்கிப்போம்படி முழங்கிக்கொண்டு வரவும் துரியோதனன் தன்னுடைய தம்பிமார்கள், சகுனி, சல்லியன் முதலாகிய ராசர்களும் சேனைகளும் புத்திரரும்மித்திரரும் சுற்றிக்கொண்டு வரவும் அரண்மனைப்பெண்களாடும் பரதநாட்டியத்துடன் பட்டணம்விட்டுப் புறப்பட்டு குருக்ஷேத்திரம் போய்ச்சேர்ந்து பாசறை முதலியயாவு மேற்படுத்திய இடத்தில் சேனுசயினியங்களை நிறுத்தி பற்பலவாகிய கொடிகள் வகைவகையாகிய குடைகள், ஆலவட்டங்கள், தாலவட்டங்கள், பீலிக்குஞ்சங்கள், மயிற்பீலிகள்; வெண்சாமரைகள், மேற்கட்டிகள் முதலிய விதரணை யலங்காரத்துடன் அமைத்திருக்கும் சாலையில் துரியோதனுதியரிறங்கவும், சேனுநாயகர் சேனைகளை அணியணியாய் நிறுத்திப்பிரித்து அமைக்கவும், உலகம்பெறுமல் தத்தளிக்கவும் உரகருடைய்புலமும் உடலும் தலையும் ஒடுங்கிவளைந்து உதறவும்அதனுல் அவர்கள் பதறவும் ஓசையிட்டுக் கதறவும் இப்படி வருந்தும்படியாகக் குருபூமியில் இரண்டு திறச்சேனைகளும் வரம்பாகக் கலந்திருந்தன, அப்போது துரியோதனன் வீஷ்மாசாரியைநோக்கி இனிமேல் தேவரீருடைய வேலையிற்சாக்கிரதையாகப்

பார்த்துக்கொள்ளுமென்று சொல்லினுன் ; அவரும் எக்தெந்தச் சேனைகளை எங்கெங் கமைக்கவேண்டுமோ அங்கங்கே அமைத்து கோட்டை மதில்போற் சூழ நிறுத்தி பாசறைக்குக்குக் காவல்வைத்து கொடிகளை நாட்டி எதிரிகளுக் குப் பயங்காட்டி பக்குவப்படுத்தியபோது நாகசுரம், புள்ளாங்குழல், முக வீணை, சங்குநாதம், சிங்கநாதமுதலிய காராசைகளும் ; நால்வகைச் சேனை கள் முழக்கும் பேரோசைகளும், விற்குணத் தொனியும், வேலாயுதம், சூலா யுதம், சக்கராயுதம், குந்தாயுதம், வாளாயுதம், ஈட்டிமுதலிய ஆயுதங்களி ளையு மோசையும், அதிலிருந்து புறப்படும் நெருப்புப் பொறிகளும் புகையும் அண்டமுகடும் பொடிபடும்படியா யிருந்தன ; இதன்றியும் கருந்தூள் செந்தா ளெழும்பிய தன்மை யெப்படியிருந்த தென்றுல் இதுவரையிலும் பாவியாகிய துரியோதனன்பால் இருந்தோமே அப்பாவந்தீர ஆகாயகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து தருமராஜனுடைய கீர்த்திப் பிரதாபக்குடை நிழலிற்போய்ச் சேரு வோமென்று பூமிதேவியார் பூமியிலிருந்து எழுந்து பறந்துபோனதுபோ லிருந் தது ; இதல்லாமலும் துரியோதனனுடைய அரவக்கொடியும் வீஷ்மருடைய பனைமரக்கொடியும் இன்னும் பலபேர்கள் கொடியும் தருமராசனுடைய முர சக்கொடியும் தம்பிமார்கள் சிங்கக்கொடி முதலிய மற்றவர்கள் கொடியும் ஆகாயத்தில் நிறைந்திருப்பது எப்படியிருந்த தென்றுல் காலபுருடன் ஜயம் ஆருடையதென்று நுனிக்காலையூன்றி எட்டிப்பார்க்குந் தன்மைபோலிருந் தது, மேலும் துரியோதனனுடைய அரவக்கொடிபறக்காநின்றது எப்படியிரு ந்ததென்றுல், ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய கருடக்கொடியையும் அர்ச்சுனனுடைய அநுமக்கொடியையும் இந்திரனுடைய இடிக்கொடியையும் பார்த்து யோசித்து அசைந்தாடுகிற எல்லாக்கொடிகளும் நமக்குப் பகையா யிருக்கின்றபடியால் நாமெப்படி தலைக்காட்டுவ தென்றுவாடிப்போனது போலும் அப்புறமும்முது கிட்டோடிப்போனது போலுமிருந்தது. இப்படிப்பதினெட்டக் குரோணியென் னும் இருதிறப்படைகளு நெருங்கிநிற்க, இருதிறத்து அரசர்களும், பாசறையிற் கொலுக்கொண் டிருந்தனர். பட்ட வர்த்தநர், மகுடவர்த்தநர், மன்னர் ; மண்டலீகர் முதலிய மந்திரி சாமந்தர்களுடைய மத்தியில் கனகசித நவ ரத்தினச் சிங்காதனத்தின் மீது திடவீரகாத்திரத் தம்பிமார்களும் ஸ்ரீ கண் ணபிரானுஞ் சூழ்ந்திருக்க முரசகேதனனுகிய தருமராசன் கொலுக்கொண் டிருந்தனன். அதிரதர்முதலிய சகல அரசர்களும் அடிவணங்க கட்டியர்பட்டு வான்கள்புகழ வந்திப்போர் துதித்துமகிழத் தம்பிமார்கள்சூழ இந்திர வோல க்கம்போ லெழுந்தருளி யிருந்தனன். துரியோதன மகாராஜன் அச்சமயத்தில் இரேவதி தேவிக்கு நாயகனுகிய நம்பிமூத்தபிரான் தனித்துவரக்கண்டு தரும பூபதியுந்தம்பிமார்களும் கோபாலகிருஷ்ணனும் கொலுக்கொண்டு கூடியிருந்த அரசர்களும்எழுந்து எதிர்கொண்டுசென்று வந்தனை மரியாதைகள்செய்ய அவ ரவர்களுக்குத் தக்கபடி பதில் மரியாதைசெய்து தருமராசனைத்தழுவி ஆலிங்க னஞ்செய்துகொண்டு ஓதருமநந்தனு! நீங்களுந் துரியோதனுதியரும் பகைத்துப் போர்புரியப்போகின்றீர்களே அப்போரில் சகலஜயமும்பெற்று அவனியைஆள ப்போகிறது நீங்களே சகலசேனைகளுஞ்செத்து புத்ர மித்ராதியரையுந்துறந்து

பூமியையுமிழந்து நாளை மாளப்போவது துரியோதனனே; இதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை; ஆனால் வெற்றி பெறப்போவதே உங்களுடையதா யிருந்தாலும் அநேகம்விந்தைகள் நடக்கும்; அந்த விந்தைகளையும் துரியோதனன் மாளு நிந்தைகளையும் என்கண்ணாற் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டேன், ஆகையால் துரியோதன னிறக்கிற வரைக்கும்நான் தீர்த்தயாத்திரை பண்ணிக்கொண்டே இதற்குப் பதினெட்டாநாளிவ்விடம் வந்து சேருகிறேன், நீயெனக்குச் செலவு கொடுமென்று கேட்க, அதற்குத் தருமராஜன் சற்றுநேரம்யோசித்து உங்களை யொத்தவர்க ளிருந்தால் இவ்விடத்தில் நடக்கும் ஞாயம் அநியாயம் அறிந்து சொல்லுவீர்களென்று நான்மெத்த ஆசையாயிருந்தேன், தேவரீர் இப்படி சொல்லுகிறபடியால் நான்செய்யலாவ தென்னவென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு பலராமர் சொல்லுகின்றனர். தருமந்தனரே கேளும்? எல்லா வற்றிற்கும் நமது கண்ணனிருக்கின்றான்! நியாயம் அநியாயம் அறிந்து சொல்லுவான், அவனறியாத காரியம் அவனியிலில்லை, இவனைக்கொண்டு எல்லாவேலைகளும் நடத்திக்கொள்ளு மென்றுசொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்பியைநோக்கி நான் போய்வருகிறே னென்று புறப்பட்டபோது விதுராழ்வானும் வந்து பலபத்திரரைக்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் முறைமை பாராட்டிக் கொண்டார்கள். அவ்வேளையில் விதுராசனைப் பலராமர்நோக்கி எதுநீர் யுத்தகோலங் கொள்ளாமல் என்னைப்போல் யாத்திரை வேடங்கொண் டிருக்கிறீர்என்றுகேட்க, அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு விதுராசன்சொல்லுகின்றனர். ஆர்கெட்டாலென்ன, ஆர்செத்தா லென்ன, நீர்வாரும் யாத்திரைபோவோ மென்று விதுராழ்வான் சொல்ல, அரிகரி, இதென்ன ஆச்சரியம் உமக்கே னிவ்வளவுமன வெறுப்பென்று நம்பிமூத்தபிரான் கேட்க, ஸ்ரீகண்ணபிரான் சொல்லுகின்றார். அண்ணா? பாண்டவர்க்காக அத்தினபுரத்திற்குத் தூதுபோய் விதுராழ்வான் வீட்டிலிறங்கினேன், அதற்குத் துரியோதனன் கோபித்துக்கொண்டு விருந்துசெய்வான் வீட்டிலழைத்தாய் வேசைமகனேயென்று பேசினன்; அதற்கு இவ்விதுராழ்வான் தன்கையிலிருந்தவில்லையும்வெட்டி யெறிந்துவிட்டுஎன்னுயிருள்ள வரையும் யான் போரின்கண் உனக்குத், துணைப்படுவதில்லையென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டனர், அக்கோபம்போலிருக்கின்றது இன்று இவர்சொல்லுங்கருத்தென்றுசொல்லினர். அதைக்கேட்டு பலராமர்நகைத்து அடா தம்பி நல்லதற்கா விதுராழ்வான் வீட்டிற்போ யிறங்கினை அப்பாவென்று சொல்லிமனத்தில் மகிழ்ச்சி யில்லாமல்வைதுக்கொண்டு அழைத்துச்சென்றனர். நம்பி மூத்தபிரானும் விதுராழ்வானோடு கூடி குரு பூமியைச்சூழ்ந்த தீர்த்தங்க ளாடும்படிபோய் விட்ட சேதி துரியோதனனறிந்து நமக்குப் படைத்துணைவந்த பலராமனையுங்கலைத்து அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டனன் இவ்விதுரன்பார்த்தீர்களாவென்று வீஷ்மர் முதலியவர்களிடத்திற் சொல்லி நல்லதாகட்டு மென்று கூறிவிட்டுகொண்டு கவலையில்லா திருந்தனன், அப்பால் அளவிறந்ததூரம் சேனைகளை நிலைபெறச்செய்த வீஷ்மரும் துரியோதனனும் பாசறைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு ஏழுகடலும், ஏழுமேகமும், ஏழுதீவும், ஈரேழுலகும், ஏககாலத்திற் கூடினாற்போல் இரைந்துகொண்டு கண்ணுக்கெட்டிய தூரந்தெரியாமல் நெரு

ங்கின்ற இருதிறப்படைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு துரியோதனன் மயங்கிச் சேனாதிபதியாகிய வீஷ்மரைநோக்கி ஐயா; இத்தனைசேனைகளை ஒருசுத்தவீர னெத்தனைநாளையிற் கொல்லுவான் சற்றுயோசித்துச் சொல்லுமென்று வண ங்கா முடிமன்னன் கேட்க, வீஷ்மாசாரியர் சொல்லுகின்றனர்.

இந்தச் சேனைகளை யெல்லாம் ஒரேபகலில் நான்வெல்லுவேன்! வேத புராண உபநிடதந்தெரிந்த தனுர்வேதபண்டிதராகிய துரோணாசாரியர் மூன்று பகலில் வெல்வர் சூரியகுமாரனாகிய கன்னன் ஐந்துபகலில் முடிப்பன், அசு வத்தாமா ஒருநாழிகையிற் போக்குவா னென்றுசொல்லினர். இவ்வார்த்தை யைக்கேட்ட துரியோதனன் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போற் பொங்கிப் பூரித்து இனி எனக்கென்னதாழ்ச்சி இதைவிட வேறென்னசாட்சி எவர்க்குண் டிந்தக் கண்காட்சி இப்படிப்பட்ட பலவான்களைகூட்டிவைத்த என்பாக்கிய மேபாக்கியமென்று புகழ்ந்து பாண்டவர்கள் தலையெடுக்க மாட்டார்களென்று மகிழ்ந்து எதிரிகளையிகழ்ந்த தன்மையை வீஷ்மர் அறிந்து துரியோதனனைப் பார்த்து அப்பா; துரியோதனா நமதுபலத்தை நாமேசந்தோஷிப்பது காரிய மன்று; அது வீரியம்பெறாது எதிரிகள் பலத்தை நிதானித்துக்கொண்டு அப் பால் நமது பலங்களைப்பார்த்து சந்தோஷப்படவேண்டும், ஆகையால் நமது சேனைகளிலிருக்குந் தலைவர்களாகிய பலவான்களுடைய பலபராக்கிரமத்தை கேட்டையே, அவர்களுடைய பலபராக்கிரமத்தையுங் கொஞ்சங்கேட்டறிந்து கொள்ளக்கடவை அப்பனே அதேதெனனின் இப்படைகள்முழுமையும் இவ் வுலகமுழுமையும் ஈரேழுலக முழுமையும் திக்குகளெட்டுந் திடுக்கிட்டுப்பயந்து போம்படி விசய காண்டீபங்கொண்டு முனைந்து ஒரு கணத்துக்குள்ளே நீறும் படி போர்புரிந்து போக்கிவிடுவான் திசைகள்மகிழும் இசையும் புகழுங்கொண்ட விசயபராக்கிரம னென்றனர்.

அவ்வாசகத்தைக்கேட்டு துரியோதனன், கன்னன், சகுனி, துச்சாதனன் முதலாகியவரும் ஆலோசித்துக்கொண்டு உலூகனென்னுமொருதூதனையழை த்து அவனுடன் சொல்லத்தக்க பேச்சுகளெலலாஞ்சொல்லி பாண்டவர்களிட த்திற் சென்று இவ்வசனங்களைத் தெரியப்படுத்தி இதற்குபதிலுத்தாம் அவர்க ளென்ன சொல்லுகின்றனரோ அதையறிந்துகொண்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் அதிசீக்கிரத்தில்வாவென்று அனுப்பிவைத்தான், அப்படியே உலூகன் தரும ராசனுடைய சபைக்குப்போய்ஐயா! துரியோதனராசன்அனுப்பி வைத்தன னென்று சொல்ல; அதென்னசெய்தியென்று தருமராசன்கேட்க; உலூகன் சொல்லுகின்றான் தருமபூபதியேகேளும் இராசசபையில் சொக்கட்டானடி தோற்றபோதும் பாஞ்சாலியைத்துகிலுரிந்த காலத்தினும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசஞ் செய்தபோதும் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்தநாளையினும் இல்லாத வீரமும்திறமும் இப்போ தெங்கிருந்துவந்தது நல்லது அந்தராஜசபையில் துரி யோதனாதியர் நூற்றுவரையும் நானே கொல்லுகிறேனென்று வீமசேனன் சொல்லியிருந்த சபதமும்; கன்னமகாராசனைக் கொல்லுகின்றேனென்று சொ ன்னதும் நகுலன் சவுபலனைக்கொல்லுகிறே னென்றதும் சகாதேவன் சகுனி யைக்கொல்லுகிறே னென்றதும் நினைந்துநலிந்துபோனதுபோலிருப்பானேன்,

பதின்மூன்று வருடமுங் காடுதிரிந்துவந்த நீங்கள் முன்பேசியசபதப்படிகாரிய நிறை வேற்றிக்கொள்ளாமல் கண்கலங்கி அப்பா நீபோய்ச்சொல்லு ஐயா நீ போய்ச் சொல்லென்று அவரவனைக்கும்பிட்டு உலூகமாமுனியையும் கண்ணபிரானையுந் தூதனுப்பி நாடிரக்கவேண்டிய காரியமென்ன அதற்குநாங்கள் உடனே சஞ்சயனை யனுப்பி நாடுங்கொடுப்பதில்லை ஒருவீடுங் கொடுப்பதில்லை போர்முகத்தில் யுத்தஞ்செய்து புகழுடன் வெற்றிபெற்றவர்களுக்குப் பூமியுண்டென்று சொல்லியிருக்க அம்மொழி நாடாது சண்டைக்குவரப் பயந்திருப்பானேன் இப்போதுஞ் சரிதான் தயிரியமிருக்குமாகில் தாமதமில்லாமல் சண்டைக்கு வரச்சொல்லும், இது நல்லகாலம் வமிசநாயகனுகிய வீஷ்மரும் துரோணுசாரியரும் அசுவத்தாமாவும் கன்னராசனும் ஒருகைபார்த்து விடுவோமென்று முகம்வியர்த்துக் கரத்தில் வில்லேந்திக்கொண்டு உங்களைவனையும் உங்களுக்குத் துணைவந்திருக்கும் அரசர்களையும் மண்ணுலகத்தை விட்டு நீக்கி விண்ணுலகத்திற் கனுப்பி விடுவோமென்று வந்திருக்கின்றனர். உங்களுடைய வாயுருட்டும் கைபுரட்டும் அவர்களறிந்தே யிருக்கின்றனர். இனி யுங்களுடைய பேச்சு இவ்விடத்திற் செல்லாது உங்களைக் கொல்லாது விடப்போவதில்லை ஏதாகிலுங் கொஞ்சம் வீரங்களுண்டானுல் இப்போதே வரலாமென்றும் அப்படி யுத்தத்திற்குவரச் சம்மதமில்லாவிட்டால் பூர்வத்தில் மச்சநாடனுகிய விராடன் வீட்டில் புரோதனுகியும் சோறுசமைக்குஞ் சுயம்பாக மடையனுகியும் பரதநாட்டியங் கற்பிக்கும் பேடியாயும் குதிரைச் சேவகஞ் செய்யும் தாமக்கிரந்தியாயும் மாடுமேய்க்கும் தந்திரபாலனுயும் சொற்ப சீவனஞ் செய்து காலங் கழிக்கும்படியா யோசிப்பீர்களானுல் இப்போதே திரும்பிப்போய் விடலாமென்றும் இராசதரும மிருப்பதனுல் தடைசொல்லாமற் சந்திபேசாமற் சண்டைக்கு வரலாமென்றும், அருச்சுனனைக் கொல்லுகிறேனென்று வெகுநாளா யுருச் செபிப்பதுபோற் சபதங் கூறிக்கொண்டிருந்த ஜயவீர கன்ன மகாராஜனே வில்லைக் கையிலேந்தி சபதச்சொல்லை நிறைவேற்றும்படியாய்க் குருக்ஷேத்திரவெல்லையில் எப்போது விஜயன் வருவானென்று வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ருனென்றும் சொல்லிச்செய்வது பெரியோர்கடமையாதலாற்சொன்னேமென்றும் இப்போதும்கிரீடிக்குத்தயிரிய மிருக்குமானுல் சடுதியில் புறப்படச்சொல்லும் மேலும்என்னைப்பகைத்த சத்துருக்களை யெல்லாம் எரியுந்தழல்முன் சருகாய்க்கருக்கி எமலோகஞ்சேர்ப்பிப்பேனென்று இறுமாந்து சிங்கம்போலிருக்கும் எங்கள்தம்பியாகிய துச்சாதனன் உங்கள்குலத்திற்குக் கோடாலியும் உங்கள்கூட்டத்திற்குச் சூறுவளியும் போலிருந்து உங்களுக்குச் சொல்லச்சொல்லினன் அதென்னவென்ருல் முன்னுலே மன்னவர் கூடி யிருந்தசபையில் உங்களுக்குரிய கன்னிகையாகிய துரோபதியை மயிரைப்பிடித்திழுத்து வந்து மானபங்கஞ் செய்த நாளையில் என்னைக்கொன்று உதிரபானம் பண்ணுகிறவனாயிலுங் கையினுல் தீர்த்தபானம் பண்ணுவ தில்லையென்று சபதம்பண்ணிக் காட்டுக்குப் போய் நாட்டுக்குவந்த கேட்டையுடைய வீமசேனன் ஒட்டமெடுப்பானு அல்லது யுத்தத்திற்கு வருவானு வென்றும் நாட்டிலோரிடத்தில் ஒருதாய் தந்தை

க்கும் பிறந்து முல்லைக்காட்டில் மற்றோரிடத்தில் இடையர் வீட்டில் வளர்ந்து திருட்டுப் பிழைப்பினால் அடியும் மத்தடியும்பட்டு சாரத்துவ சோரத்துவத் திற் றன்னுலானமட்டும் வயிறுவளர்க்கப் பார்த்துப் பிழைக்க மாட்டாமல் சும் மாயிருப்பவர்களைத் தூண்டிவிட்டு தூதவேஷம்போட்டுக் கொண்டு உங்களை யானையாக்குகிறேன் எதிரிகளைப் பூனையாக்குகிறேனென்று பொய்யும்புளுவும் பேசி கபடம்வஞ்சனையுங்கலந்து கலகப்படுத்தி அரசனுக்குக்குதிரையைப்பிடித் துச் சாரதியாகியும் சிசு அத்தி ஸ்த்ரீ அத்தி கோகத்தி செய்தும் காலிக்கன்று களை மேய்த்தும் கபடில்லாத ஆயர்களைமேய்த்தும் சாண்வயிற்றை வளர்த்துக் கொண்டு தகல்பாசியாய் திரியும் கிருஷ்ணனைப் பாண்டவர்கள் சேரப்பிடித்து வைத்துக்கொண்டு பயங்காட்டுகிறார்கள், நானவனுக்குபயந்து உங்களுக்குநாடு கொடுப்பனோ அவனுக்கும் அவனுடையவஞ்சனை மாயமருட்டுக்கும் உங்களு க்கும் ஓடு கொடுப்பேனேயல்லது ஒருவீடுங் கொடுக்கமாட்டேன் மேலும் 'சப்பாணிக்கு நொண்டி சண்டப் பிரசண்டன்' 'ஊமைக்கு உளறுவாயன் உற்பாதபிண்டம்' என்னும் பழமொழிபோல் இந்தக்கிருஷ்ணனுக்குச் சரியாய் கண்டனுக்கு மிண்டனான எங்களம்மான் சகுனிராசனையேற்படுத்திவைத்திரு க்கிறேன், இதன்றியும் நகுலசகாதேவ னென்னும் பசுகள் எங்களம்மானாகிய சகுனியையும் சௌபலனையுங் கொல்லுவதாய்ச் சபதஞ் செய்தருவர்களைக் கொல்லக் காத்திருக்கிறார் மாமாவானவர் ஆகையால் அவர்களையுஞ் சீக்கிரம் ஓடிவரச்சொல்லும் மேலும் நகரத்திலும் நாட்டிலும் கொலுக் கூடத்திலும் நல்லரத்தங்களுமி; ஸ்திரம் பெற்றிருந்த அரசர்களாகிய பாண்டவர்கள் தங் களையுந் தோற்கச்செய்து தங்கள்பெண்சாதிகளையும் அவமானப்படுத்தி காட் டிற்பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசஞ் செய்யுங்களென்று ஓட்டவிட்டு காலத்தி லில்லாத வீரம் காட்டிற்சென்று காய்கனி கிழங்குகளைத்தின்று கற்பாதையிற் படுத்து கண்ணுறக்கம் விடுத்து நல்ல ரத்தங்களினுடைய சத்துப்போயிருக் கும் இந்தக்காலத்தில் பவுரிஷங்களும் கோபமுங்கொண்டு பசித்தவன் பழங் கணக்கைப் பார்ப்பதுபோல பழையபகையை நினைத்து அதற்காகக்கூறிய சப தங்களையு முடிக்கவேண்டு மென்று ஓடிவந்தீர்களோ இல்லை நான் நாடுகொடுப் பேன் அதைபெற்றுக் கொண்டு வாழலாமென்று நாடிவந்தீர்களோ நாணமற்ற வர்களேயென்று இப்படிக்யெல்லாஞ் சொல்லி அவர்க ளெப்போது சண்டை. செய்ய வெண்ணங் கொண்டிருக்கிறார்கள் அந்தக் காலத்தையும் அவர்கள் சொல்லுகின்ற இந்திரசாலத்தையும் அறிந்து கொண்டு சீக்கிரம் வரக்கடவை யென்று துரியோதன மகாராஜன் அனுப்பிவைத்தானையா வென்று உலூக னென்பவன் சொல்ல; இவைகளை யெல்லாங் கேட்டிருந்த பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து இந்தக்கேள் விக் கெல்லாம் உத்தரம்தேவரீரே திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று தர் மராசன்சொல்ல மகா சந்தோஷத்துடன் நானென்ன சொல்லப் போகிறேன் என்னசொல்லியும் என் வயிறுவளர்க்கிறதா யில்லையே யென்றுநகைத்துஉலூ கனைப்பார்த்து நான்சொல்லுகிற வண்ணம் உங்கள் ராசனுக்குநீ பயப்படாமற் சொல்லக் கடவையென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லுகின்றனர். பாண்டவர்

கள் வனத்தி லிருக்கும்போது அவர்களை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்து உன்னுடைய தம்பிமார்களோடு கன்னனுஞ் சகுனியும் உங்களுடைய பத்தினிமார்களும் கூடவரும்படி அழைத்துக் கொண்டுவந்து ஜலக்கிரீடைபண்ண வெத்தனித்தபோது காந்திருவ ராசனாகிய சித்திரசேனன்கையிலகப்பட்டுத் தாமணிப் பிணையலாய்ச்சேர்த்து தம்பிமாரெல்லாரும் ஒருவரிசை பெண்டுகளெல்லாருந் தலைமயிருடன் கலைகுலையும்படியா யொருவரிசை மாமா முதலியபேரும் துரியோதன மகாராசனும் மடலிறுகும் படியா யொருவரிசை இப்படியாகக் கட்டுப்பட்டு இட்டுக்கொண்டு போம்போது உன்னுடையசேனைகள் முதலிய வீரர்களெல்லாருந் தருமராஜனிடத்தில் வந்துமுறையிட்டழுத காலத்தில ஜீவகாருண்ய முடைய தருமராசன் இரக்கங்கொண்டு 'தொடைப்புண்ணை வெளிக்காட்ட லாகாது' என்னும் பழமொழிப்படியே தங்களுக்குள்ளென்னவிரோதமிருந்தாலும்புறத்தியாருக்கிடங் கொடுக்கலாகாதென்று தன் தம்பிமாராகிய வீமார்ச்சுனரை யழைத்து நமது மரபிற்குக் குறைவு வாராமலிருக்கும்படியாய் துரியோதனனையும் அவனுடைய புத்திரர் மித்திரர் பெண்டுகள்முதலிய வர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வரக்கடவீர்களென்று தம்பிமார்களுக்குக் கோபந் தணியவும் உம்மன்பு தழைக்கும்படியாகவுஞ்சொல்லி அனுப்பிவைத்ததின் மேல் சித்திரசேனன் கட்டியசிறைநீக்கி தருமராசனுக் கெதிரில் கொண்டுவந்துவிடவே புத்திமதிகளைச் சொல்லி உங்களை உயிருடன்மீட்டு அனுப்பியதெல்லாம் என்னத்திற் கென்றால் சித்திரசேனனிடத்திற் சிறைபுகுந் துயிர் விடுவீர்களானால் இராசசபையில்தாங்கள்கூறிய சபதந் தப்பிப் போகுமென்று யோசித்து அந்தச் சபதந்தப்பாமல் தாங்களே கொல்லும்படியாக உங்களைச் சிறைநீக்கி விட்டிருக்கின்றார்கள். இதனால் பாண்டவரும் சபதம் முடிப்பாரென்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா, அந்தச் சித்திரசேனனை வென்ற பாணமும்உங்கள் சிறையைமீட்ட வீமார்ச்சுனர்களிருவரு மிருக்கிறார்க ளென்றும் நேற்று விராடபுரத்தில் தட்சண நிரையில் திரிகர்த்தன்பட்டபாடும் துரியோதனன் முதலாகிய பேரும்வந்து கெட்டகேடும் தெரியாத உலூகனே உருமாறியிருந்தபாண்டவர்களை அறியும்படியாக வந்து உத்தர நிரைகொண்ட காலத்தில் பேடியாகிய விசயன் அறியாதபிள்ளையாகியஉத்தரனைச்சாரதியாக வைத்துக்கொண்டு தானொருவனாகவே ஒரேவில் ஒரேதேர் ஒரு அம்பறாத்தூணி இவைகளைக்கொண்டு வீஷ்மர்முதலிய ஆசாரியரைப் பாணங்களினால் வணங்கிக்கொண்டு ஒரு அக்குரோணி சேனைகளையும் கொன்று இளைத்தோடவென்று கன்னனைப் புறமுதுகிட்டோடக் கண்டு கொடியதேராளிகளு மழிந்துபோகப் போர்புரிந்து வீஷ்மர்துரோணாசாரியர்முதலியவரையும் புறமுதுகிட்டோடச்செய்து ஊரைநோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்த வணங்கா முடிபோனாகிய உன்னைத்துதித்து வணங்கச்செய்து உன்னுடைய குதிரைமுதலிய சாரதியைமாட்டி அங்க மழியும்படியாகவும் எல்லாரு நகைக்கும்படியாகவும் பேசி சிச்சியென்றேசி பாணங்களைவீசி என்தமயன் வீமசேனராசன் கூறிய சபதத்திற்காக உன் தலையைவிட்டு வைத்தே னென்று சொல்லி உன் தலையிலிருந்த கிரீடத்தையும் அத்தினகிரியென்னும் பட்டத்

தியானையையும் வீழ்த்தி மோகனாஸ்திரத்தை விடுத்து யாவருநிலத்தில் மயங்கி விழச்செய்து தன்சாரதியை விட்டு வந்தவருடைய தலைத்துணிகளையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டுவரச்செய்து பசுக்கூட்டங்களையும் வென்று கொண்டுபோன விசயனிருக்கும்போது சபத நிறைவேறுமற்போகுமா! இது தெரியாதா! அறியாத சிறுபிள்ளைகளும் நேற்று அடித்தவனை இன்றைக்குமறப்பரோ; நமது அரசனாகிய கண்ணில்லாதான் குழந்தைக்கேன் தெரியவில்லை. தங்கள் பாட்டனாராகிய வீஷ்மர் அர்ச்சுனன் கொடுத்த பிராணப் பிரதிஷ்டை யென்றெல்லோரும் வாழ்த்துங்களென்று சொல்ல யாவரும் அப்படியே சொல்லி வாழ்த்திக்கொண்டு அத்தினபுரத்திற்கு பகலிற்போகவெட்கப்பட்டு இராத்திரியிற்போய் நுழைந்த அரசன் முதலானவர்களுக்கு இன்றும் அடிப்பட்ட அந்தப்புண்களிருக்குமே, காயாமறப்பச்சையுதிரம்வடியுமே, உடம்பில் இலச்சையுமில்லையே, ஐயோ சொப்பனத்தில் வீமார்ச்சுனரைக்கண்டாலும் துரியோதனனிறந்துபோவானே, சுத்தப்பேதை இவனெங்கே யுத்தம்பண்ணியிருக்கிறான், எந்த யுத்தங்களைப்பார்த்திருக்கின்றான். அப்படியே சுத்தவீரனானால் பூசாரித்தனஞ் செய்யப்போன இடத்தில் விபசாரித் தனம் வந்ததைப்போல் தனுர்வேதங் கற்பிக்கவந்த துரோணாசாரியாகிய பிராமணரையும், வைதீகசாந்தமுடைய கிருபாசாரியர் முதலியவர்களையும் சுகபோகங்களை நீக்கிய பிரமசாரியாகிய வீஷ்மரையும் திரிதண்ட சந்நியாசியாகிய அசுவத்தாமாவையும் வணங்கித் தழுவிக்கொண்டு பாண்டவர்களை வென்று எனக்குப் பட்டங்கட்டி வையுங்களென்று காலில்விழுந்துகிடக்குந் துரியோதனனுக்கு யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லென்னுந் துணி வெங்கிருந்துவந்தது. நாளையுதயத்திற்கே யுத்தஞ் செய்யச் சித்தங்கொண்டிருக்கிறார்கள், சொல்லிய சபதங்களிலொன்றானாலுங் குறையாது கன்னன் சகுனிமுதலிய துரியோதனாதியர் கால்சாய்ந்துபோகும்படியாய் கைக்கணையாற்செயிக்கும் விக்கிரமபராக்கிரமவிசயனையும் வீமனையும் சித்திரசேனனிடத்திற் கட்டுப்பட்ட துரியோதனன் வெல்வானாவென்று நீரே யோசித்துப்பாரும் உலூகரே, உங்கள் அரசனுக்கு நீரேபோய்ச்சொல்லும். மேலும், திரிலோகமும் திரிமூர்த்தியும் துரியோதனனுக்குத் துணையானாலும் வீமார்ச்சுனர்கையினால் முடிந்துபோவது நிசம் நிசம் நிசமென்று நாம்சொல்லியதாய்ச் சொல்லுமென்று ஸ்ரீகண்ணபிரான் செலவுகொடுக்க, தருமநந்தனன் அந்தத்தூதுவந்த உலூகனுக்குவேண்டிய ஆடையாபரணங்களெல்லாம் கொடுத்து துரியோதனனிடத்தில் பயப்படாமற்சொல்லுமென விடைகொடுத்தனுப்பிய பின்பு ஸ்ரீகண்ணபிரானும் பாண்டவர்களும் சபையிற்பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது உருக்குமணிதேவிக்குத் தமையனாகிய உருக்குமியென்னும் அரசன் இரதத்திலேறி அதிவேகத்துடனோடிவந்து அர்ச்சுனனை நோக்கி துரியோதனாதியர்முதலாகியவர்களை வெற்றிகொள்ளத்திறமுஞ்சௌரியமும் உனக்கில்லாவிட்டால் என்னை வேண்டிக்கொண்டு படைத்துணை விரும்புவையானால் ஒருநொடிப்போதில் துரியோதனாதியர் யாவரையும் வென்று உங்களுடைய சபதங்களையும்நிறைவேறச்செய்து தருமராசனுக்குப்பட்டமுங் கட்டிவைத்து என்கண்ணாற்பார்த்துமகிழ்ந்துபோகின்றேன், சீக்கிரஞ்சொல்லு

ம்அருச்சுனனென்று சபையிலிருக்கும் யாவருந் திடுக்கிடும்படியாய்ப் பேசின ன். அந்த உருக்குமியை அருச்சுனன்பார்த்து கலகலவென்றுநகைத்து எங்கள் காலில்விழுந்து வேண்டிக்கேட்டாலும் எங்களுக்கு வீரர்களுதவி வேண்டிய தில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்டசூரனை துரியோதனன் வேண்டியழைக்கின்றான்; அவனிடத்திற்போய்ச் சேருவாயாகில் மெத்தவும் முக்கியமாய் வைத்துக்கொள்ளுவன்; இதுநல்லசமயம்; கோடைக்காலத்தில் விடாய்ப்பட்டுவருபவனுக்குக்குளிர்ந்த தீர்த்தமகப்பட்டதுபோலிருக்கு நீ கிடைத்ததென்று குலுங்க நகைத்து உமது பலுக்குக்கும் அவருடையபிலுக்குக்கும்சரிபட்டிருக்கும் இப்போதே போமென்று அருச்சுனன்சொல்ல, மறுபேச்சுப்பேசாமல் உருக்குமி தனதுபட்டணமேபோய்ச்சேர்ந்தான். பாண்டவர்கள் தமதுசேனாதிபதியாகிய சுவேதனையழைத்து திட்டப்படுத்தி நாளையுதயத்தில் முதனாள் யுத்தமென்ன யாவரும் சர்வசாக்கிரதையுடனே சந்தோஷங்கொண்டிருந்தனர். அப்பால் உலூகனானவன் துரியோதனனிடத்திற்சென்று இவ்விடத்தில் நடந்த சங்கதி யாவற்றையுஞ் சகலமானபேருங்கேட்கச் சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் உடம்புவருந்தாமல் உற்றாருடன்மகிழ்ந்து நாளையுதயத்தில் யுத்தமென்று சேனாதிபதிக்குச் சொல்லி தாங்களும் யுத்தகோலங் கொண்டிருந்தனர். இருதிறப்படைகளிலும் பேரிமுதலிய வாத்தியங்களெல்லாஞ் சத்திக்கும் பெருங்கூச்சல் கடலிரைச்சலொடுங்கும்படி முழங்கச் சூரியன் எப்போது உதிப்பான் எப்போது உதிப்பான் எப்போது உதிப்பானென்று இருதிறப்படைகளும் நித்திரையற்று வெற்றிபெற நினைத்து சுத்தவீரதளத்தை நிறுத்திச் சப்த சமுத்திரம்போல நிறைந்திருந்தனர். சூரியபகவானும் இந்த இருதிறப் படைவீரர்கள் பேசிக்கொள்ளும் பிரபலங்களைக்கேட்டு நாமுதயமாகவில்லையே யென்று எல்லாரும் நம்மேல் தோஷஞ்சொல்லுகின்றார்களே, நாம் சீக்கிரமாய் உதயமாவோமென்று தன்தேரிலேறி கிழக்குத்திசையிலுதித்தனன். கேளுஞ் செனமேசெய மகாராசனே இதுவரையிலும்உத்தியோகபர்வம் இனிமேல்வரா நிற்பது வீஷ்மபர்வமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிக்கொண்டுவந்தனர்.

படையெழுச்சிச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

உத்தியோகபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமகாபாரதம்.

ஆறுவது,

வீஷ்மபர்வம்.

விருத்தம்.

மேவரு ஞானனந்த வெள்ளமாய் விதித்தோனுகி
மூவரு மாகிமீன முதலவுற் பவங்களாகி
யாவரு மியாவுமாகி யிறைஞ்சுவா ரிறைஞ்சப்பற்பல்
தேவரு மாகிநின்ற செங்கண்மா லெங்கள்கோவே.

அண்டகோசவடுக்குரைத்தசருக்கம்.

குருநாட்டுக்கதிபதியாகிய ஜனமேஜயமஹாராசன் நான்குவேதமுதலியகலைகளையும் நன்ருகத்தேர்ந்த வைசம்பாயனர் சொல்லிக் கொண்டுவந்த யாவும் தன் உள்ளத்திற் பொருந்தக்கேட்டு இருகண்களிலும் சலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு மறுபடியும் வைசம்பாயனரை நோக்கி மெய்மையாகிய தவங்களெல்லாம் திருவுருக்கொண்டாற்போன்றவரே! பரிசுத்தமாகியகிருபாநோக்கத்தினல் என் துன்பமுதலியவைகளுந்தொலையத்தரிசனங்கொடுத்த என்னுண்டவனே! துர்ப்புத்திதுர்ப்போதனையாற்சொற்சோர்வுபட்டதுரியோதனனும் சற்சங்கமே பொருளென்னுந் தயாளகுண மேருவாகிய தருமராஜனும் எவ்வகை யுத்தஞ் செய்தனர், அவ்விவரங்களை அடியேற்குச் சாங்கோபாங்கமாய்த் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று ஜனமேஜயமகாராஜன் வணங்கிக்கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சிலைத்திறமுங் கலைத்திறமுமுடைய அரசே! இப்பஞ்சம வேதமென்னும் பாரதத்திற்குப் பதினெட்டுப்பர்வமென்றுசொல்லியிருப்பதல்லாமலும் மூன்று பஞ்சகமும் சுவர்க்கத்திரய மென்றும், ஸ்ரீவேதவியாச பகவான் அருளிச் செய்திருக்கின்றனர், அதன் விவரமென்னவெனின் ஆதிபர்வம் சபாபர்வம் ஆரண்யபர்வம் விராடபர்வம் உத்தியோகபர்வம் இவ்வஞ்சுபர்வமுங் கூடியது ஆதிபஞ்சகம். இதுவரையிலு மிவற்றைசொல்லிவந்தோம், இனிமேற்சொல்லப் போவது வீஷ்மபர்வம் துரோணபர்வம் கர்ணபர்வம் சல்லியபர்வம் சுயோதன பர்வமென்னும் இந்த ஐந்துங்கூடிய யுத்தபஞ்சகத்தில் வீஷ்மாசாரியர் சேனைதிபதியாக விருந்துசெய்த வீரப்பிரதாபங்களை யெல்லாஞ் சொல்லுகின்றேன்.

கலைஞானமுதலியவைகளைக் கற்றும் அதன் நுண்மைப்பொருளைப் பெற்றும் எல்லாருமதிக்கும் நல்லோராகிய வல்லவரும் கல்வியைக்கல்லாத கசடரும் கற்றுமுணர்வில்லாத அசடரும், அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் அற்றவராகிய சித்த சுத்தியையுடைய நற்றவரும் நித்தியவிதிமுறை தப்பாதுசபஞ்செய்து தொழு ம்படி சூரியபகவான் கிழக்குத்திசையி லுதிப்பதற்கு முன்னமே குருக்ஷேத் திரத்தில் நின்ற இருதிறத்தவர்களுடைய படைகளும் அரசர்கள் முதலாகிய யாவரும் காலைக்கடனைமுடித்துக்கொண்டாயுதங்களைக்கைகொண்டு ஆரவாரி த்து நின்றனர். அவர் அப்படியிருக்க அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய திரித ராஷ்டிரன் தன் புத்ர மித்ர பௌத்ரரெல்லாம் போர்புரிய விடைபெற்றுக்கொ ண்டுபோனவுடன் அடங்காததுன்பத்துடன் மடங்கிச்சுருண்டு முடங்கிப்பூரி த்த தோள்கள்வாட கண்ணீராறுகவோட ஐயோதெய்வமே, என்பிள்ளைகள் போர்செய்யப்போயினரோ! என்னவிளையுமோ ஏதுமுடியுமோ இன்பச்சொல் கேட்பனோ துன்பச்சொல்கேட்பனோ என்று எண்ணங்கொண்டுவருந்தித் தன் பிதாவாகிய வியாசபகவானைச்சிந்தையுணினைத்துவந்தனைசெய்தனன். அந்த வேளையில் திரிதராட்டிரமஹாராஜனுக்கெதிரில்நின்றனர். அவரைக்கண்டசஞ் சயனும் உயிச்சனும் திரிதராட்டிர மகாராஜனுக்கு சவுஞையினாற் றெரிவித் தனர். உடனே அறிந்துகொண்டு பூமியில்விழுந்து புரண்டெழுந்து அவரடியிற் றாழ்ந்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனிய சந்தனாக்ஷதை தாம்பூல புஷ்பதூபதீப நைவேத்தியமுதலாகிய வுபசாரங்களெல்லா நடத்தி முத்துக்களினால் அமைத் திருக்கு மாசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்சோர விட்டுத் தேம்பித்துக்கத்தினாலவிக்கிக்கொண்டுவாய்மொழிகுழறும்படி வியாச பகவானைநோக்கி அருந்தவர்களுக் கரசாகிய ஐயனே! என்பிள்ளைகளாகிய துரியோதனன் முதலோர் யுத்தஞ்செய்யும்படியாய் என்பால் விடைபெற்றுக் கொண்டு குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயினர். அவர்களைவிட்டு இவ்விடத்தில் நான் தன்னந்தனியாயிருக்கலா மென்றாலோ 'பெற்றமனம்பித்து' என்னும் முறைமையினாலும்புத்திரவாஞ்சையினாலும் பிரிந்திருக்கப்படவில்லை; நல்லது! என்பிள்ளைகள் போயிருக்குங் குருக்ஷேத்திரத்திற்கே போகலாமென்றாலோ இரண்டு கட்புலனும் அற்றவனாகையால் அவ்விடத்திற்போய் நாம் செய்யலாவ தென்னவென்று என்மனமிளைப்பதே யொழியத்துணிவுபெறவில்லை; ஐயனே! என்கதி யிப்படி யிருக்கின்றதென்றான். அதற்கு அவர் திரிதராட்டிரா! சர்வ லோக சரண்யனாகிய சர்வேஸ்வரனுடைய செயலை ஒருவராலும் விலக்கக் கூடாது. ஆகையால் ஊழ்வினையிற்சிறந்த மனத்தினையுடைய உன்பிள்ளைகள் செய்யும் யுத்தத்தைக்கண்டுகளிக்க உனக்கு இரண்டுகண்ணுந்தெரியச்செய் தேன், இருதிறப் பிள்ளைகளும் போராடும் வகையைப் போய்ப்பாருமென்று வியாசரநுக்கிரகஞ்செய்தனர். உடனே இரண்டுகண்களும்பிரகாசித்தன; திசா திசைகளுங்கடந்த கீர்த்தியையுடைய திரிதராட்டிரமகாராஜா மாடமாளிகை கூடகோபுரமுதலியஅரண்மனைகளையும் அத்தினபுரத்தின் அலங்காரங்களையும் சோலைகளையும்மலைகளையும் பலபலஉயிர்ப்பேதங்களாகியஉடல்களையும் மண்ட லத்தையும்விண்டலத்தையும் தாராகணங்கள்முதலிய எல்லாவற்றையுங்கண்டு

கண்களை மூடிக்கொண்டு தந்தையாகிய வியாசபகவானுடைய திருவடியிற்றிரு முடிநாட்டிநின்று எந்தாய், நான் பிறந்த நாண்முதலிதுவரையிலும் களங்கமில்லாத பரிசுத்தஇதயத்துடன் பெருமைபெற்று என்காலமெல்லாங்கழித்துவிட்டேனே ! இப்போதிறந்துபோம்படியாயிருக்கின்ற இந்தக்கொஞ்சக்காலத்தில் கண்களைப்பெற்று நானென்னபயனைப்பெறுவேன். என்பிள்ளைகள் செய்யும் போரையுங்கண்டுசகியேன், இவ்வுலகத்தையும்பாரேன், உலகிலுள்ளஉயிர்வருக்கத்தையுநோக்கேன், மரமலைமுதலிய மற்றெவையும்பாரேன்; எதைப்பார்த்த போதிலும் எனக்குப்பயங்கரமாயிருக்கின்றது, இன்னுஞ்சற்றுநேரம் என்கண்களிருக்குமானால் நானிறந்துபோவேன், உடலும்குடலும் படபடவென்று நடுங்குகின்றன, ஆகையால் தருமந்தப்பாததவத்தையுடைய தந்தையே, பழய குருடாகச்செய்வதே யென்பாக்கியமாமென்று திரிதராட்டிரன்வணங்கி வருத்தமுற்றுவாழ்த்திக்கேட்கப் பெருமைதங்கியமுனிவன் பழையபடி குருடாகச் செய்து புத்திரனைப்பார்த்து, அப்பா குழந்தாய் இப்போது நடக்கிற போரின் முயற்சிகளையெல்லாம் பூரணமாகத்தெரிந்துகொண்டு உனக்குச்சொல்லும்படி குற்றமற்ற சஞ்சயனுக்கு ஞானக்கண் கொடுக்கின்றேன், நாடோறுநடக்கும் போர்முதலிய காரியங்களையறிந்து அச்சஞ்சயன்சொல்லத் தெரிந்துகொள்ளக் கடவை, மேலும் அந்தச்சஞ்சயன் சொல்லிக்கொண்டுவரும்போது தோற்றவர்களைப்போலிருப்பவர்கள் வென்றவராகவும், வெற்றிபெற்றவர்களைப்போலிருப்பவர்கள் தோற்றவராகவும், நடத்தும் வினைப்பயனைச் சொல்லிக்கொண்டேவருவான், அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு நீ மெத்தவிசனப்படாதை, அப்பா கடைநாளையில் பார்க்கும்போது எதுநின்றதோ அதை இன்னதென்று சொல்லத்தெரிந்துகொள்ளலாம்; அதுவரையிலுந் துன்புறாதை இன்புறாதை தைரியமாயிருவென்று ஆதரணைசொல்லிவிட்டு, உன்பிள்ளைகளை நம்பாதை, வெற்றியையும் ஆண்மையும் பெறுவோர்கள் நீதிமுறைமைதப்பாமல் சத்தியமாகநடப்பவர்களே, தடையின்றி அவர்களேவெற்றிபெறுவார்கள்; நீயே அறிந்துகொள்ளக் கடவையென்று சில உறுதிவார்த்தைகளைச்சொல்லி சஞ்சயனையழைத்து பல முகத்திலும் போர்செய்யும்படியாகிய போர்முகத்திற்சென்று அவரவர்களுடைய மனக்கருத்தறிந்து சொல்லும்படியாகவும் போர்செய்யுமிடத்திற்செல்லும்போது இருதிறத்தவருடைய ஆயுதங்களொன்றுந்தேகத்திற்படாதிருக்கச் சஞ்சயனுக்கு வரங்கொடுத்தோமென்று வியாசபகவான் விடைபெற்றுக் கொண்டு தவச்சூழலுக் கெழுந்தருளினர். இப்படி அநுக்கிரகஞ்செய்து வியாசபகவான் போனபின் திரிதராட்டிரபூபதி சராசரங்களுந் துதிக்கும்படி தருமகுணசீலனென்னுஞ் சஞ்சயனைப்பார்த்து மதயானையின் வலிமையுமதிநூகியின்றிறமையும்பெற்ற சஞ்சயனே அரக்கர்களும் தேவர்களும் யுத்தஞ் செய்வதைப்போல் என்பிள்ளைகளும் பாண்டவர்களும் போர்புரியச்சென்ற குருக்ஷேத்திரமென்னும் இடம் எவ்விடத்திலிருக்கின்றதென்று கண்ணில்லாதவன்கேட்கச் சஞ்சயன் சொல்லுகின்றனன். அத்தினபுரத்துக்கரசனே! இந்நாவலந்தீவில் சகலபாவங்களையும்போக்கி நன்மைகளையும் புண்ணியங்களையுங்கொடுக்கும் புனிததீர்த்தம்என்று பூப்பிரதட்சணம்செய்கின்றவர்கள்போற்றி

வணங்கித்தானங்கொடுத்து, ஸ்நானஞ்செய்கின்றது சிறந்த பஞ்சகமென்பது, அம்மகத்துவமுடைய பொய்கைநிறைந்த குருக்ஷேத்திரத்தில் இருதிறப்புதல்வர்களும் ஆசைகொண்டு போர்புரியச்சென்றனர் என்று சஞ்சயன்சொல்ல, திரிதராட்டிரன்கேட்கின்றனன். ஐயா நாவலந்தீவாகியது எது? அதற்கு நாவலந்தீவென்னும் பெயரெப்படிவந்தது? இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் வாழ்கின்ற அமராவதி அளகாபுரியென்பன எங்கிருக்கின்றன, இச்சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த அகலிடமாகிய பொழில்களேழென்னும் ஏழுலகமும் பிரமனால் விதிக்கப்பட்ட அண்டமுதலியயாவும் நான்தெரிந்துகொள்ளச்சொல்லக்கடவையென்று ஐயங்கொண்டமனத்தையுடைய அரசன்கேட்கப்புன்னகைகொண்டு பொய்யில்லாத மனத்தோனாகிய புண்ணியன் ஆய்ந்து அநந்த கல்யாணகுணத் தெம்பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலத்திலிருந்துவந்த பிரமன் ஆதியிற்படைத்த ஆயிரத்தெட்டண்டத்தில் இவ்வொரு பிரமாண்டத்திற் குட்பட்ட யாவையும் பெரியோர்கள் பேசியிருக்குஞ் சாஸ்திரப்படி சொல்லுகின்றேன் அரசர்க்கரசனேயென்று சஞ்சயன் சொல்லத்தொடங்கினன்.

ஐயா, அண்டமென்பது முட்டையைப்போல்விளங்கி சுவர்க்கமத்தியபாதலமென்று மூன்று பிரிவாயிருக்கின்றது, இம்மூன்றுபிரிவில் அளவிடப்படாத ஏழுலகமும் ஒருகூறாயிற்கும்; அவ்வுலகம்யாதெனில் பூலோகம் புவலோகம் சுவலோகம் சனலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோக மென்பனவாம். இவற்றில் இப்போது நாமிருக்கும் இவ்வண்டத்தின் மதிற்சுவர்வரையினும் இப்பூலோகத்தின் விருத்தி அளவு, இதற்குள் எல்லாம்வல்ல இறைவனுடைய வலக்கண்ணாகிய சூரியபகவானுதயமாகு முதயகிரியும் சமுத்திரமும் சக்கரவாளகிரியும் பொருந்தியிருக்கின்றன, அப்பால் நிறைந்த பெரும்புறக்கடலளவு மிருட்பூமியென்று அறிந்துகொள், இப்போது சொல்லிவந்த சக்கரவாள கிரிக்குட்பட்ட இப்பூமியைத் தேவபூமிஎன்றுஞ் சுவர்ணபூமியென்றுஞ்சொல்லுவர். இப்பூமியை சத்ததீவென்றுபிரித்திருக்கின்றதன்மையின்படி புட்கரத்தீவைச் சொல்லுகின்றேன். புட்கரத்தீவென்னும் அப்பூமி பத்துக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமா யிருக்கின்றது, அத்தீவில் தாமரைப் புட்பங்களே மிகுந்து மலர்ந்துசிறந்து வளர்ந்திருக்கின்றன, பலம்பொருந்திய குமுதவரையென்னும் ஒருமலை சூழ்ந்திருக்கின்றது, அம்மலைக்குப்புறத்தில் அறுபத்துநான்குலக்ஷம் யோசனையகலமும் ஆழமுமுடைய நன்னீர்க்கடல் வளைந்திருக்கின்றது. சர்வதோபத்திரமிகுந்திருப்பதால் அதுவே புட்கரத்தீவென்று சொல்லப்பட்டது; அதற்கிப்பால் அறுபத்துநான்கு லக்ஷம்யோசனை அகலநீளமுடைய சாகத்தீ வென்பதொன்றுண்டு, அத்தீவை மந்திரமலையென்னும் ஒருமலைசூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது, அம்மலைக்குப் புறத்தில் முப்பத்திரண்டு லக்ஷம் ஆழமும் அகலமுமுடைய பாற்கடல் வளைந்துகொண் டிருக்கின்றது, கீரைத்தண்டுகள் மிகுந்து வளர்ந்திருப்பதனால் அதற்கு சாகத்தீவென்று பெயர். அதற்கிப்பால் முப்பத்திரண்டு லக்ஷம்யோசனை அகலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவென்ப தொன்றுண்டு, அத்தீவைக் கிரவுஞ்சகிரி என்னும் ஒருமலைசூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது, அம்மலைக்குப் புறத்தில் பதினாறுலக்ஷம் யோசனைகலய

மும் ஆழமுமுடைய தயிர்க்கடல் வளைந்து கொண்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் அன்றில் முதலிய பட்சிகள் மிகுந்திருப்பதினால் அதற்குக் கிரவுஞ்சத்தீவென்று சொல்லப்படும், அதற்கப்பால் பதினாறுலக்ஷ யோசனையகலமும் நிகளமுமுடைய கோமேதகத்தீ வென்பதொன்றுண்டு, அத்தீவை நீறுகமென்னும் ஒருமலைசூழ்ந்திருக்கின்றது, அந்தமலைக்குப்புறத்தில் எட்டுலக்ஷயோசனை அகலமும்ஆழமுமுடைய நெய்க்கடல்வளைந்துகொண்டிருக்கின்றது, அவ்விடத்திற் கோமேதக மலைகளே மிகுந்திருப்பதினால் கோமேதகத்தீவென்று கூறப்படும். அதற்கப்பால் எட்டுலக்ஷயோசனை யகலமும் நிகளமுமுடைய சான்மலித்தீவென்ப தொன்றுண்டு, அத்தீவை மேரு மந்தரவரையென்னும் ஒரு மலை சூழ்ந்திருக்கும், அம்மலைக்குப் புறத்தில் நாலுலக்ஷயோசனை யகலமும் ஆழமுமுடைய மதுக்கடல் வளைந்திருக்கும், அவ்விடத்தில் இலவமரமிகுந்திருப்பதினால் சான்மலித் தீவென்று கூறப்பட்டது, அதற்கப்பால் இரண்டுலக்ஷ யோசனை அகலமுடைய குசைத்தீவென்ப தொன்று உண்டு, அத்தீவைப் பாரிசகிரியென்னு மோர்மலை வளைந்துகொண்டிருக்கும், அம்மலைக்குப் புறத்தில் இரண்டுலக்ஷயோசனைவிசாலமும் ஆழமுமுடைய இட்சுசமுத்திரஞ்சூழ்ந்திருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் தருப்பைகள் மிகுந்திருப்பதினால் குசைத்தீவென்று கூறப்பட்டது, இப்பால் நாமிருக்குமித்தீவம் லக்ஷயோசனை அகலமுடையது. இத்தீவில் அயாவனாயென்னு மொருமலை சூழ்ந்திருக்கின்றது. அம்மலைக்குப்புறத்தில் ஜம்புவிருக்ஷ மொன்றிருக்கின்றது; லக்ஷயோசனை யகலமும் ஆழமுடைய உவர்க்கடல்வளைந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஜம்புவிருக்ஷமென்னும்நாவல்விருக்ஷமொன்றிருப்பதினால் இத்தீவிற்கு ஜம்புத்தீவென்றும் நாவலந்தீவென்றுஞ்சொல்லப்படும். தெங்குங்கமுகுநிறைந்த இந்நாவலந்தீவின்நடுவில் மகாமேருவென்னும் பொன்மலை யிருக்கின்றது, அதுபுதனுக்கொப்பாகிய புத்தியையுடைய புண்ணியனே மகாமேருவென்று சொல்லப்படுவது; இச்சம்புத்தீவிற்குநடுவில் பிரம பீடமாயிருப்பதினால் அம்மகா மேருவினுடைய நான்கு திக்கும் இப்போது நான்சொல்லிவந்த ஏழுதீவும் ஏழுமலையும் ஏழுபொருளும் ஏழுகடலும் ஏழுபறவைகளும் பலவகை அதிசயங்களும் பொருந்தியிருக்கும், அப்படியிருக்கினும் நாவற்கனியின் தேனால் அயப்பொடிகள் பொற்சன்னங்களாய் நதிக்கரைதோறும் வரம்பாகநிரம்பியிருக்கும்; அவ்வளங்களினால் மற்றத்தீவுகளினும் இச்சம்புத்தீவை மிகவுமேன்மையுடையதென்று நூல்கள்தோறும் பெரியோர்கள் பேசுகின்றனர். மேலும் மகாமேருவுக்கும், கவிந்திருக்கும் அண்டச்சுவருக்கும், மத்தியிலிருக்கின்ற பூமியின் விசாலம்கிழக்கே ஐம்பது கோடியோசனையும், வடக்கே ஐம்பதுகோடி யோசனையும், தெற்கே ஐம்பது கோடியோசனையும் பூமியின்கீழாக நாற்பதுகோடி யோசனை தூரமுருவியும் ஆகாயத்தின்மீதாக ஐம்பதுகோடியோசனை தூரமுயர்ந்தும் இருப்பதென்று பெரியோர் சொல்லுவர், இதையுமுமது விவேகத்தாலறிந்து கொள்ளக்கடவீரென்றனன்.

இஃதன்றியும், மேற்சொல்லிய மகமேருவுக்கு வடமேற்கில் வடக்கில் வடகிழக்கில் நீலகிரிசுவேத கிரிசிருங்ககிரியென்று மூன்றுமலைகள் நிற்கின்றன,

கீழ்த்திசையில் மாலியவான் மலையென்ருெருமலை நிற்கும், கந்தமாதனமென்னும் ஒருமலையுண்டு, தென்றிசையில் தென்மேற்கில் தென்கிழக்கில் நிடதகிரி ஏமகூடம் இமயவரையென்னு மூன்றுமலையுள்ளன; இவ்வெட்டுமலைகளைத்தான் அஷ்டகுலா சலமென்று யாவருஞ் சாஸ்திரோக்தமாய்ச் சொல்லுவது, முன்சொல்லிய பொன்மலையாகிய மகாமேருவுக்குக்கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்ற மந்திரமலையும் பருத்துத்தழைத்த கிளைகளையுடைய மாமரங்கணிறைந்த ஆம்பிரவனமும்நெருங்கிய தடாகமும நந்தவனமும் பாற்சுனையும் தேவர்கள்முதலிய முனிவருங் களிக்கப்பொருந்தி யிருக்கின்றது, மேருவுக்குத் தென்றிசையில் மேருமந்தரமென்னும் மலையும் இச்சம்புத் தீவென்னும் பெயரைத் தந்த ஜம்புவிருக்ஷமும் சயித்திரதவனமும் பெருமைதங்கிய மதுச்சுனையும் அழகுபெற விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. மகாமேருவுக்கு மேற்றிசையில் பாரிசகிரியென்னும் மலையும் மலர்ந்து சிறந்த கடம்புவிருக்ஷமும் நிலத்திற் கலங்காரமாகிய பிரசப்பெயர் வனமும் கருப்பஞ்சாற்றுச் சுனையும் பரிசுத்தம்பொருந்திமாதுரியத்துட னிருக்கின்றது; மேருவுக்கு வடதிசையில் குமுதகிரியென்னும் மலையும் வானளாவியுயர்ந்த வடவிருக்ஷமென்னும் ஆலமரமும் சர்வதோபத்திரமென்னும் பூந்தோட்டமும் நன்னீர்ச்சுனையும் எல்லாத்திசைகளினு மேம்பாடா யிலங்கிக்கொண்டிருக்கும், மேலும் அம்மகா மேருவானது பதினாயிரம் யோசனை தூரம் நடுமத்தியிலோங்கி முப்பத்திரண்டு யோசனை தூரம்வானிலுயர்ந்து எண்பதினாயிரம்யோசனை அகலம்சுற்றிலும் பருத்துச் சந்திரசூரியர்முதலிய கோள்களுக்கு நடுநிலையாய் இவ்வுலகுக்கு அச்சாணிபோல் விளங்கிக்கொண்டு அநேகங்கோடி சிகரங்கள் பொருந்திமூன்று குவடாகப்பிரிந்து அயன்பீடம் அரிபீடம் அரன்பீடமாக அமைந்திருப்பதென்று அத்தியான்மீகத்திற் சொல்லியவண்ணம் அறிந்துகொள். மேலும் அம்மகமேருவி னெட்டுத்திக்கிலும் இந்திரன் அக்கினி இயமன் நிருதி வண்ணன் வாயு குபேரன் ஈசானன் முதலிய இறைவரும் சித்தர் அசுரர் தயித்தியர் கருடர் கின்னரர் கிருதர் கிம்புருடர் கந்திருவர் முதலியவரும் தத்தமக்கு வாசத்தானமாய் வீற்றிருப்பர், மேலும் முன்சொல்லிய மகாமேருவுக்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றிருக்கும் மந்திரகிரியென்னும் மலையின்மீது பணைத்துத் தழைத்துத்தளிர்த்துவிளங்கிய மாமரம் ஆயிரம் யோசனைபரப்பு உயரமுமுடைத்தா யிருக்கும். அம்மாம்பழத்தினின்றும் இருந்துவரும் இரசத்தைப் புசித்தவர்களுக்கு இடகலை பிங்கலையென்னும் சுவாசம் பத்துயோசனை தூரம் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கும், மேற்சொல்லிய மாம்பழச்சாறு வழிந்து போய்ச்சேர்ந்து நிறைந்து நின்றதைச் சோதகநதியென்று சொல்வர். இதன்றி இடகலை பிங்கலையென்னும் சுவாசம் பரிமளிப்பதிலென்ன பயனெனின், சுவாசம் பாழாகிப்போகாமல் நீடித்துப் பாய்வதினால் அவர்க்குத் தீர்க்காயுளென்றும் அவர்களே நித்திய தத்துவம் பெற்றவரென்றும் பெரியோர் சொல்லுவர். இதல்லாமல் கிழக்குச் சமுத்திர முதல் மேற்குச்சமுத்திரம் வரையிலும் இதன்நடுவிலிருக்கும் பூமி குருகண்டம்) குற்றமற்ற சிருங்கமலைக்குத் தெற்கு சுவேதமலைக்கு வடக்குகீழ்கடல் மேல்கடலுக்கு நடுவிலிருக்கின்ற பூமி அரிவருடம் சுவேதகிரிக்கும் நீல

கிரிக்கும் கீழ்கடலுக்கும் இடையிலிருக்கும் பூமி இளாவிரதவருடம், மேரு வரைக்குத்தெற்கு மாலியவான் பர்வதத்திற்கு வடக்கு கீழ்கடல் வரையினும் பத்திரவருடம், கந்தமாதனத்திற்கு மேற்குச் சமுத்திரத்குக் கிழக்கு கேது மால்வருடம், நிடதகிரிக்குத் தெற்கு ஏமமலைக்கு வடக்குகீழ்கடல் வரையினு மிருக்கும் பூமி அரிவருடம், ஏமமலைக்குத்தெற்கு இயமலைக்கு வடக்குகீழ்க் கடல்மேற்கடலளவுந் தேவபூமியாகியகிம்புருடவருடம், இயமலைக்குத்தெற்கு தென்கடலுக்குவடக்கு மேற்கடல்கீழ்க்கடலுக்கு நடுவாக நாமிருக்கு மிப்பூமி யைத்தான் பாரதவருடமென்று சொல்வர். இப்படி நெருப்புப் பொறிபறக்கும் வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய கையையுடைய அங்கிதீரவரசன் பெற்ற ஒன்பது பிள்ளைகள்பெயரால் அரசுசெலுத்திவந்த இந்தவொன்பது வருடத்தையும் நவ கண்டமென்றுஞ்சொல்வர். இந்நவகண்டத்தின் அளவையுஞ்சொல்லுகின்றேன். மாலியவான்மலைக்கும் கந்தனமாதனகிரிக்கு மத்தியிலுந் தனுக்கோடி முதல் வடகோடி வரையிலும் மூன்றுவருடஞ்சேர்ந்தது இப்பாரதவருடம், அதுமுப் பத்தினாலாயிரம்யோசனைதூரம் அகளகிளமுடைத்தாயிருக்கின்றது. அப்பால் நிடதகிரிக்கு வடக்குமுதல் நீலகிரி வரையிலும்மூன்று வருடமிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வருடமும் ஒன்பதினாயிரம்யோசனை யகலநிகளமுடையது; இதல் லாமல் இப்பாரத வருடத்திற்குச் சிறப்பாகிய ஆறுகுலகிரிக ளிருக்கின்றன; ஒவ்வொருமலைகளின் அகலம் இரண்டாயிரம் யோசனைதூரம். அடிமுதற்சிக ரம் வரைக்கும் பதினாயிரம் யோசனைதூர முயர்ந்திருக்கின்றது. இப்போது சொல்லிவந்த ஒன்பது வருடங்களில் எட்டுவருடத்தில் சாரணர் சித்தர் கந்திருவர் வித்தியாதரர் கிம்புருடர் விஞ்சையர் முதலியோராகிய ஒவ்வொரு வகையார் வாசமாயிருப்பர். அப்படியிருந்தாலும் மேலாகிய தருமம்அர்ச்சனை பூசை அருந்தவம் இவைமுதலியயாவும் இப்பாரதவருடத்தில் வந்திருந்து செ ய்து தவநிறைவேற்றிக் கொண்டுபோய் தத்தம் பதியிலிருந்து அநுபவித்துக் கொள்ளுவர். அவ்வெட்டு வருடத்திலும் சஞ்சாரஞ் செய்துகொண் டிருப்ப வர்களுக்கு ஆயுள் எவ்வளவென்றால் ஒன்றேகால் அயுதமென் றுரைப்பர். ஒன்றேகாலயுதமாவது பன்னீராயிரத் தஞ்ஞூறு வயதென்று தெரிந்துகொள். அப்படியிருக்க இப்பாரதவருடத்தி லிருப்பவர்களுக்கு சரீரம் ஆயுளேற்படுத்தி யிருப்பானேனெனின் மகாவருத்தத்துடன் வாயுவைக்கும் பித்து வாணாளை வளர்த்திக்கொள்ளுவதினும் இம்மாம்பழ ரசத்தைப்புசித்து வாழ்நாளைநீடிக்கச் செய்வதே மேன்மையாதலால் அவ்விடத்தி லிருப்பவர்க்கு ஆயுளை விசேஷமா கச்செய்விக்கும். மேற்கூறிய மகாமேருவுக்குத் தென்றிசை மேருமந்திர மென்னு மலையினிடத்துப் பொருந்திய நாவல்மரம் இரண்டாயிரம் யோசனைப் பரப்பும் உயரமுமுடையது. அம்மரத்தின் நாவற்கனியானது அயிராவதத்தின் தலையத்தனை பருமனுடைத்தாயிருக்கும். அப்பழம் கைந்துவிழுந்த தேன்பேராய் நிறைந்துநின்ற நதியைத்தான் சம்புநதியென்று சொல்லுவர். அச்சம்புநதி மேற்சொல்லிய மகாமேருவின் மேற்புறமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு கீழ்த்திசையிற் புகுந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியிற்போய்ச்சாரும்படியாய்ப் பேரோசை கொண் டோடும்அந்நதிதோய்ந்த இடந்தோறும்ஒருவரா லெடுக்கப்படாத பொற்பாறை

கள் நிறைந்திருக்கும். அப்பாறையாகிய பொன்னால் ஆபரணங்கள்செய்து தரித்துக்கொண்டாலும் அல்லது அத்தீர்த்தைச்சாப்பிட்டாலும் அவர்களும்நரை திரைமூப்பு நோய்முதலிய நாசங்களெய்தார். மகாமேருக்கு மேற்றிசையிலிருக்குங்கந்தமாதனச் சாரலிற்பொருந்திய கடம்புமரம் ஆயிரம்யோசனை அகலந் தழைத்துச் செழித்துமலர்கள் நிறைந்துசொரியும்தேன் யாவரும் வணங்கும்படிக்குக்கடம்பநதியென்னும் பேர்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட நதியில்ஸ்நானஞ்செய்தாலும் தாகத்திற் கருந்தினாலும், நூறு யோசனை தூரம் சுவாசமணமுந் தேகமணமுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும். மகமேருவுக்குவடதிசையிலிருக்குஞ் சுவேதகிரிச்சாரலில் நூற்றுப்பத்து யோசனை யுயரமும் பருமனும் பரப்புமுடைய ஆலமரமொன்றிருக்கின்றது, அதன்கிளைகடோறும் நெருங்கிய கனிகளைப் புசித்தால் பால் தயிர் தேன் நெய் இவைகளைக் கொடுப்ப தல்லாமலும் அழகிய பொன்னுடை இரத்தினபரணங்கள் முதலியயாவுங் கொடுத்து ஆற்றைப்போலும் சுரக்கும் ஊற்றைப்போலும் பெருக்கெடுத்தோடிக் கொண்டிருக்கும். பிரமன்முன்னேதந்த சுவாயம்புமனு மேற்சொல்லிய பிலக்கத்தீவு புட்கரத்தீவு சாகத்தீவு சான்மலித்தீவு கிரவுஞ்சத்தீவு குசத்தீவு சம்புத்தீவென்னும் ஏழுதீவுகளையும் தனது தோளாற்றலாலும் மிகுந்த தவத்தினாலும் ஆண்டுவந்தனன். அப்படி அரசுபுரிந்து வருகையில் அச்சுவாயம்பு மனுவுக்கு நந்தன் சயித்திரதன் பிரசன் சர்வதோபத்தின் கரதீரன் மனுதாரன் அங்கிதீரனென்ற ஏழுபிள்ளைகள்பிறந்து கல்வியிற்சிறந்து வளர்ந்து கருதலராக் காய்ந்துகடைக்கண்சிவந்து சிறந்தனர், அக்காலத்தில் ஏழுபிள்ளைகளுடைய திறத்தையுங்கண்டு ஏழுதீவையும் ஒவ்வொரு பிள்ளைகளுக் கொன்றாகப்பகிர்ந்து பட்டங்கட்டிவைத்தனன், அத்தீவை அவ்வப்பிள்ளைகள் அரசாண்டுவந்தனர், அவ்வெழுவரில் அங்கிதீரனென்பவன் இச்சம்புத்தீவைச் செங்கோன்முறை குன்றாமல் மலைகளைப்பிளக்கும் வச்சிரமுதலிய படைகளையேந்தி அரசாண்டு வருகையில் குரு இரணியன் கிரமியன் இளாவிரதன் பத்திரன் கேதுமாலன் அரி கிம்புருடன் பரதனென்னும் ஒன்பது பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்த்து இச்சம்புதீவை ஒன்பது பங்காக்கி ஒவ்வொரு பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு பங்காகப் பட்டங்கட்டி அப்பிள்ளைகள் பெயரால் நவகண்டத்திற்குப் பெயருமேற்படுத்திவைத்து ஈஷணைமூன்றையுங்களைந்து ஆன்மார்த்தமாகக்கனங்குலவியவனம்புகுந்து மோட்சவீடடைந்தனன், இப்பாலிந்த ஒன்பதுபிள்ளைகளும் ஒன்பதுகூறாகிய கண்டத்தை ஆண்டுவந்தனர். அவ்வொன்பது கண்டத்தினளவையுஞ் சொல்லுகின்றேன் அரசனேயென்று சஞ்சயன் சொல்லுகின்றனன்.

மலைகள்போலும் அலைகளடிக்கும் வடக்கு சமுத்திரத்திற்குத் தெற்காகவும் அணியணியாய் மணிகள்கொழிக்கும் சுனைப்பெருக்குடைய சிருங்கமலைக்குவடக்காகவுமிருக்கு மிரணியவருடமுதலிய ஏழுவருடத்தி லிருப்பவர்களெல்லாருஞ் சீக்கிரத்தில் மோக்ஷமடையும்படி யாயுள் நீடித்திருக்கச்செய்யாமல் நூற்றிருபதென்று விதித்திருக்கின்றது அரசனேயென்று சஞ்சயன்சொல்ல, திரிதராட்டிர மகாராசன்கேட்டுச் சிந்தைகளித்துச் சஞ்சயனைப்பார்த்து மற்ற

எட்டுவருடத்திலு மிருப்பவர்கள் சீக்கிரத்திற் கதியடைவதற்காக ஆயுட்குறுக் கென்று சொன்னீர். அப்படிப்பட்ட நலத்தைக்கொடுக்கு மகத்துவங்கள் இந்தப் பாரதவருடத்தில் என்னென்ன விருக்கின்றன, எனக்கு அவைகளையுந் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கண்ணில்லாக் காவலன்கேட்கச் சஞ்சயன்சொல் லுகின்றனன். இந்துகுலத்திந்திரனே! அழகிய பொற்றாமரைமலர்களுடனே ஆகாயத்தினின்றிழிந்து மகாமேருவின் சிகரத்திற்பாய்ந்து மூன்று பிரிவாகி அம்மக மேருவுக்குச் சமீபமாயிருக்கின்ற சிகரங்களையுடைய கும்பகிரியில் ஒருபிரிவுவிழுந்து சிகரத்தைப் பிளந்துவரும் நதியானது நான்கு பிரிவாய்ச் சமுத்திரத்திற்போய்க் கலக்குமென்று சான்றோர் கூறுவர். இப்பால் மகா மேருவுக்குத் தென்புறத்தி லிருக்கும் குலகிரியினுடைய சிகரத்தில் வீழ்ந்த ஒருபிரிவு அம்மலையின்நடுவாகிய வயிற்றைக்கிழித்துப் பெருமைதங்கிய நிலத் தைப்பிளந்து தென்முகமாகத்திரும்பி வருகின்றகங்கையாற்றால் இப்பாரதவரு டஞ்சிறந்ததென்று சொல்லுதற்குச் சான்றாயிருக்கின்றது. இதல்லாமல்சரஸ் வதி-யமுனை-கோதாவிரி - நருமதை-கௌசிகை - துங்கபத்திரை - சரயு-பாலி- பெண்ணை-காவிரி - கிருஷ்ணை - தாம்பிரபருணி-கங்கை முதலிய பலதீர்த்தங் களும்பொருந்தியமையான் இப்பரதகண்டத்திற்கு ஒப்பாகிய கண்டமும்உண் டோஉத்தமனே, இன்னும்திருக்கோயில் திருநெல்வாயில் திருக்கழிப்பாலைதிரு ப்பெருமணம் திருமயேந்திரப்பள்ளி திருமுல்லைவாயில் வடமதுரை தென்மது ரை காசி காஞ்சிமாயை துவாரகை அயவந்திஅயோத்தி திருக்கலிக்காமூர்திரு ச்சாய்க்காடு திருப்பல்லவனீச்சுரம் திருவெண்காடு கோகர்னம் இராமேச்சுரம் தென்கயிலை வடவேங்கடம் திருக்காட்டுப்பள்ளி திருக்குருகாவூர் திருக்கரு வூர் திருக்கோலக்கா திருவாரூர் புள்ளிருக்கு வேளூர் திரு ஆவினன்குடி திருக்கேதாரம் திருவரங்கம் திருவானைக்கா திருக்கண்ணூர்கோயில் திருநின் றையூர் திருப்புன்கூர் அன்னியூர் திருவேள்விக்குடி சீர்காழி சிதம்பரம் சிற்சபை திருக்குடந்தை ஜகநாதம் திரிசிரபுரம் தருப்பசயனம் குருக்ஷேத் திரம் இவைகள்முதலிய திவ்விய தலங்களுமிருக்கின்றன. இப்பதிக்கு ஒப் பாகிய திருப்பதிகள் எப்பாரிலுமில்லை. இப்போது சொல்லிவந்த தலவிசே டங்களினாலும் நதிவிசேடங்களினாலும் கண்காட்சியாகியசிறப்பினாலும் தவங் களினாலும் சோடசமகாதானங்களினாலும், சிவார்ச்சனை விஷ்ணுவார்ச்சனை பூசைகளினாலும் சுசிசுத்தங்களினாலும் சகலவித வனங்கள் முதலிய நலங்களி னாலும் இப்பரதகண்டம் புனிதமாகிய விசேஷம் பெற்றது; இவ்விசேஷம் பெற்ற பரதகண்டத்தில் குருக்ஷேத்திரம் மேலாகிய பவித்திர முடையது. அநேகங்கோடி நற்குலத்தவர் நற்குணத்தவரெல்லாரும் நன்மைபெறச்செய்த யாகசாலைகள் கோடாகோடிகளிருக்கின்றன. உத்தம க்ஷத்ரிய குலபோஜ ராகிய ராஜர்களெல்லாரும் விரோதித்து பகைமேற் கொண்டு வெற்றிபெறும் படி கருதியுத்தஞ்செய்த மேலாகிய ஸ்தலம் இந்தக்குருபூமி பரசுராமன் அரச வமிசத்தைக் கருவறுத்து அவர்கள் தேகத்தினின்று பெருகிய உதிரங்களினால் சிமந்தபஞ்சகமென்னும் தீர்த்தமகத்துவமுண்டாக்கி அந்த இரத்த தீர்த்தத் தில் தன்றந்தைக்குத் திலதர்ப்பணக்கடனைக்கழித்தனர். இன்னமும் அநேகங்

தருதியையுடையபெரியோர்களெல்லாருந் தங்களுக்குரியகருமமுதலியகாரியங் களை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இப்படிப்பட்ட மகத்துவமுடைய அக்குரு க்ஷேத்திரம் எவ்விடத்திலிருப்ப தென்றால், கல்விவளமும் செல்வவளமுந் தருஞ் சரஸ்வதிநதிக்குத் தெற்கிலிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் உன்பிள்ளைகள் நூற்றுவரும் பாண்டவர்களும் யுத்தஞ்செய்யப் போயிருக்கின்றனர் என்று சஞ் சயன்சொல்ல, திரிதராட்டிரமகாராஜன் மகாசந்தோஷத்துடன்கேட்டு சஞ் சயனைநோக்கி சகலமுந்தெரிந்த சாதுசாங்கத்தியமுடைய சஞ்சயனே! நவ கண்டமென்று பிரித்துச்சொல்லி அதனுடைய விசேஷங்களும் இப்பரதகண் டத்தினுடைய மகத்துவங்களும் விசாலமுதலிய தன்மைகளும் எனக்குச் சொல்லிவந்தனையே, நானதைப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டேன். மேற் சொல்லிய ஏழுதீவுகளிலே இந்நாவலந்தீவை நீக்கி மற்றஆறு தீவுகளின் விவ ரங்களையுஞ் சொல்லக்கடவை யென்று திரிதராட்டிரன் கேட்கச் சஞ்சயன் சொல்லத் தொடங்கினன்.

ஐயா, திரிதராட்டிர மகாராசனே! முன்சொல்லிவந்த சப்த தீவுகளில் இச்சம்புத்தீவு நீங்க மற்ற ஆறுதீவுகளையும் ஆறுபிள்ளைகளும் அரசுசெலுத்தி வந்தனர். இத்தீவுகளில் புட்கரமென்னுந்தீவை சர்வதோபத்திரனென்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தனன். அவனுக்குப்பிராசீனன், சுவேதன், பிரதியக்கு,உத் தரனென்று நாலுபிள்ளைகள் பிறந்தனர். அப்போது தானாண்டுவந்த புட்கரத் தீவைக் கீழ்விதேகம்மேல்விதேகம் வடவிதேகம்தென்விதேகமென்னு நான்கு கண்டமாக்கிஅந்தப்பிள்ளைகள்நால்வருக்குங்கொடுத்தனன். அந்நான்குபிள்ளை களுந் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தனர். குருகுலசிகாமணியாகிய கோவே! பிள்ளைகளின் குணங்களையறிந்து பூமியைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்து விடுகின்ற தந்தை எல்லாத்தேவனிலும் முதற்றேவன்; அப்படிச்செய்யாம லிருந்து அவத்திலிறந்துபோம்படி தகப்பன்புத்திரர்மித்திரர்முதலிய பூமியைக் கெடுக்கும் பகையாகிய கொடும்பாவியென்று இராஜநீதியிலும் நீதிசாத்திரங்க ளிலும் சொல்லியிருக்கின்றபடியால் அந்தந்த அரசர்கள் பாவத்திற்குப்பயந்து உடனே பகுந்து கொடுத்துவிட்டனர். அந்நீதிமுதலிய தருமங்கள் அப்படி யிருக்க; மேற்சொல்லிய ஆறுதீவுகளில் வசித்து வாழ்கின்ற மனிதர்களுக்கு ஆயிரம்வருடம் ஆயுளென்றும், புட்கரத்தீவோர் பிரமாவைப் பூசிப்பார்களெ ன்றும், கிரவுஞ்சத்தீவோர் வருணனைத் தொழுவோரென்றும், பிலக்கத்தீ வோர் சூரியனைவணங்குவோர்க ளென்றும், சாகத்தீவோர் வாயுவை யாரா திப்பார்களென்றும், சான்மலித்தீவோர் சந்திரனைப் போற்றுவா ரென்றும், குசைத்தீவோர் அக்கினியைக் கொண்டாடு வார்களென்றும், நீர்வளம் நில வளம்பொருந்திய இச்சம்புத்தீவோர் மேலாகிய விதிமுறைகளுடன் கடவுளைத் தொழுதல் பூசை சத்தியம் சவுசம் ஆசாரம் விவகாரம் ஞானம் இரக்கம்யாகம் ஓமம் ஔபாசனம்முதலிய வண்மையான குணங்களுடையவர்களென்றும்இவ் வுலகத்தையேதேவபூமியாகச்சொல்லுவார்களென்றும் சஞ்சயன்சொல்ல,இத னுடைய தன்மைகளைக்கேட்டு சந்தோஷமடைந்து கீழுலகம் ஏழென்றுகூறிய கிரமத்தையுஞ் சொல்லென்று திரிதராட்டிரன்கேட்கச் சஞ்சயன் விவரமாகச்

சொல்லத்தொடங்கினன். இப்பூமியின் சம்பந்தமில்லாமல் அதோமுகத்திற் இழிந்துசென்றால் ஆயிரம்பணமகுடமுடைய ஆதிசேடனுடன் அட்டகஜங்களுஞ்சூழ்ந்திருக்கும் அப்புவனத்தைநீங்கி அப்பாற்சென்றால் ஒப்பில்லாத பிலங்களாகிய அதலம் விதலம் சுதலம் தாரதலம் இரசாதலம் மகாதலம் பாதாளமென்னும்எழுலகமுங்காணலாம், ஒவ்வொன்று ஒன்பதுலட்ச யோசனைவிசாலத்தையுடையது. இந்த ஏழுலகத்தின்கடையாகிய பாதாளத்தில் விவேகத்தில் மிகுந்த காண்டவனென்னும்மகானுபாவர் பொருந்திஇருப்பர். அவ்விடம் நீங்கிச் சென்றால் அள்ளல் இரௌரவம் கும்பிபாகம் கூடசாலம் செந்துக்கானம் பூதிமாபூதியாம், ஏழுசிரயமாகிய நரகபூமியைநீங்கினால் தேவர்கள்தொழும்உருத்திராகிய சிவபெருமான் கணேசர்முதலாகியகூட்டமும்ஆதாரமாகிய ஆமையும் அவ்விடத்தி லிருக்கின்றது. அவ்விடம் நீங்கினால் இவ்வண்டத்தின்கீழ் சுவர்தோன்றும் அரசனே, இப்பூலோகமுதல் அண்டச்சுவர் வரையிலும் ஐம்பதுகோடியோசனை தூரமென்று பெரியோர் பேசுவர். குருகுலமணியாகிய கோவே! இப்பூலோகமுதல் மேலாகிய ஏழுலகத்தின் சீருஞ்சொல்லுகிறேன் இறையேயென்று சஞ்சயன் சொல்லுகின்றனன். ஐயா இம்மண்ணுலகத்தில் அளவிறந்த யோனிபேத மாகவாவார்க ளென்று உணர்ந்திருக்கின்றீரன்றோ! அரசே இவ்வுலகின்மேற் பத்து யோசனைதூரம் வாயுமண்டலம், பதினாயிரயோசனைதூரம் மேகமண்டலம், அதுவரையிலும் பூலோகம், அதன் மேலாகிய புவலோகத்தின் அளவைக்கேள் அதுவோ நலமுடைய கிம்புருடர் கருடர் விஞ்சையர் இயக்கர் சித்தர் இவர்கள் முதலியவர்கள் பொருந்திவாழு முலகம்; அதன்மேல் ஆகாயகங்கை செல்லுகின்றது, அப்பால் லட்சயோசனைதூரம் சூரியமண்டலம், அதுவே முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் வழிகூட்டிநடக்க மண்டல வீதியாயிருக்கும் அதற்குமேல் லட்சயோசனை தூரத்திற்கப்பால் லட்சயோசனைதூரம் நட்சத்திரமண்டலம், அப்பால் இரண்டுலட்சயோசனைதூரம் புதனுடையமண்டலம், அப்பால் இரண்டு லட்சயோசனைதூரம் சுக்கிரமண்டலம், அதன்மேல் இரண்டு லட்சயோசனை தூரம் அங்காரகனாகிய செவ்வாய்மண்டலம், அப்பால் இரண்டுலட்சயோசனை தூரம் குருமண்டலம், அப்பால் இரண்டுலட்சயோசனைதூரம் சனிமண்டலம், அதன்மேல் லட்சயோசனைதூரந் தவத்தையுடைய சப்தரிஷிகள் மண்டலம், அப்பால் லட்சயோசனை தூரம் துருவமண்டலம், இதுவரையும் பதினைந்து லட்சயோசனை தூரம் தொகையினையுடையது புவலோகம், இதன்மேலாகிய சுவலோக மென்பது எண்பத்தைந்து லட்சயோசனை தூரமுடையது. அதற்கப்பால் மகாலோகம் இருநூறு லட்ச யோசனை தூரமுடையது. அதைத்தான் தேவேந்திரன்வாழும் தேவலோகமென்றும்சொல்லுவர். இவ்விடத்தில் மார்க்கண்டேயர் முதலாகிய மகாமுனிவர்களெல்லாரும் வீற்றிருப்பர். அதற்குமேல் எட்டுக்கோடியோசனை தூரமுடையது சனலோகம், அவ்விடத்திற் பிதிர்த்தேவதைகள் முதலிய புண்ணியரும் வாழ்வர். அச்சனலோகத்தின் மேல் பன்னிரண்டுகோடி யோசனை தூரமுடையது தவலோகம், அவ்வுலகத்தில் சனகசனந்தர சநற்குமாரசனாதனர் முதலியவரும்வாழ்வர். இத்தவலோக

த்தின் மேல்சிருஷ்டி கர்த்தாவாகியநான்முகக்கடவுள் வாழும் சத்தியலோகம், அது பதினுன்குகோடி யோசனை தூரமுடையது; இச்சத்தியலோகம் வரைக்கும் புத்திமான்கள் சொல்லிய ஏழுலகமென்றுணரக் கடவை. இச்சத்தியலோகத்தின்மேல் பரமபதமென்பது மூன்றுகோடி யோசனை தூரமுடையது, பரிமளங்கொண்ட துளவணியும் கள்ளமா மாயப்பிரான் பொருந்திய பதம்மூன்றுகோடியோசனை தூரமுடையது, சிவபெருமான்பொருந்திய சிவலோகம்நான்குகோடியோசனை தூரமுடையது, அதன்மேல் ஒருகோடி யோசனை தூரத்தில் குற்றமற்ற அண்டச்சுவர்வட்டங்கவிந்திருக்கிறது; இப்படி வியாசபகவானுடைய வனுக்கிரகத்தால் வேதபுங்கவர்களாகிய முனிவர்கள் சொல்லியிருக்கின்ற நூன்முறைப்படி இராஜேஸ்வரனுகிய உமக்குச் சொன்னேன்; இதல்லாமல் நூற்றெட்டு உருத்திரர்கள்வாழும் புவனங்களும் சமுத்திரமத்தியிலிருக்கின்ற இலங்கைமுதலிய தீவுகளும், பற்பலவாக இம்மேதினியிலிருக்கின்றன, மேலும் நெருங்கிய மலையருவி பெருகிவரும் ஏமகூடத்திற்குத் தெற்காகவும் இமயமலைக்கு வடக்காகவும் இருக்கின்ற கிம்புருட வருடத்தில் பரமசிவனெழுந்தருளிய கயிலைமலையிருக்கின்றது, அக்கயிலைமலையினிடத்தில் அர்ச்சுனன்சென்று அரிய தவத்தினின்று உமாமகேஸ்வரரருளினுல் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றனன், இப்போது நான்சொல்லிவந்த இவ்வண்டத்தைவளைந்துகொண்டிருக்கும் சக்கரவாளகிரியின் எட்டுத்திக்கிலும் இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்று சொல்லப்படுகின்ற திக்குப் பாலகர்களும், இவர்கள் பட்டணங்களுமுண்டு. ஆகையால் இப்போது நாமிருக்கும் இப்பூலோகமுதற்கொண்டு நான் சொல்லிக்கொண்டுவந்த அண்டகோளகையைப் பஞ்சா சதகோடி யோசனை யளவென்று பெரியோர் பகர்ந்திருக்கின்றனர் என்று சஞ்சயன் சொல்லிக்கொண்டு வந்தபோது இருகண்ணுமில்லாத இறைவன் அகமகிழ்ந்து அதிசயமுற்று ஆலிங்கனமாக அணைத்துக்கொண்டு அருணிறைந்த வியாசபகவான் அநுக்கிரகஞ்செய்த வரத்தினுல் இவ்வண்டத்தி னியற்கை முழுமையு முணர்ந்து இரண்டுகண்ணும் ஞானக்கண்ணு முடையவர்கள் அறிந்து கொள்வதுபோல் யான்தெரிந்து கொள்ள எனக்குதெரிவித்தனையே, ஐயனே! இனிமேல் குருக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றுஅவ்விடத்தில் இருதிறத்தவர்களும் யுத்தஞ்செய்யு முறைமைகளும் அவர்களின் நினைப்பும் கலப்பும் யாவுமுணர்ந்து எனக்குச்சொல்ல வேண்டுமென்று விடைகொடுக்க. அப்படியே மகாபாக்கியமென்று செலவுபெற்றுக் கொண்டு யுத்தபூமிக்குப்போய் இரண்டு பிரிவாக வேற்படுத்தி அணிவகுத்திருந்த சேனுசயினியங்களை ஆகாயவீதியிற் சென்றுசுற்றிப்பார்த்து திடுக்கிட்டுச் சித்தப்பிரமைகொண்டுஇச்சேனைகளைஎவ்வளவென்றுவகுத்துச் சொல்லுவோமென்றேங்கிச் சொல்லுதற்கரிய ஏழுமேகங்களும் யானைகளாக உருவெடுத்துவந்தனவோ உலகிலுள்ள மலைகளெல்லாந்தேர்க்கூட்டங்களாக உதித்து உருண்டுவந்தனவோ சமுத்திரத்தின் அலைகளெல்லாங் குதிரையினங்களாகச்சமைந்தனவோ பிரம சிருஷ்டியிலடங்கியவுயிர்வகைகளெல்லாம் காற்பலங்க ளாயினவோ இவைகளைச் செவ்வையாக அறியத்தக்கதென்று பெருமூச்செறிந்துஇந்நால்வகைச் சேனைகளில் யானைக்கூட்

டங்களதிகமோ தேரினங்கள் மிகுதியோ குதிரைக்கொம்புகளதிகமோ பதாதிகள்மிகுதியோ அப்பதாதிகளில் மிச்சமோ காலாள்களதிகமோ கதையாளிகளதிகமோ இதனுடைய மிகுதியை யெப்படிதான் வகுத்துச் சொல்லுவோமென்று மனங்கூசி ஐயோ இத்தனைகோடி சேனைகளும் இப்பூமியில் இறந்துபோவதற்கு பகவானுடைய அமைப்பிருந்ததல்லவோவென்று இரங்கி அப்படியாவரும் ஏககாலத்தில் மடியும்படியா யிருக்குமா, அப்படி அடங்கலுமடிந்துபோவதற்குக் காரணம் காரியம்ஏதுவென்று நமக்குள்ளே நாம்சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று நிதானித்து இதற்குத் காரணமா யிருக்கின்றவன் கண்ணபிரானே காரியமா யிருக்கின்றவன் துரியோதனராஜனே ஆகையால் இவ்விருவர்களாலே இத்தளங்களெல்லா மடிந்துபோம், இத்தனைகோடி சேனைகளுக்கும் இவர்களே எமனு யேற்பட் டிருக்கின்றனர்களென்று சிந்தித்து நீர் திருப்பாற்கடலை விட்டெழுந் தருளியவேலை நிறைவேறும் படியாகிய காலமிதுவோ வென்றேத்தி வந்தித்து வாழ்த்திக் கருணையங் கடலேயென்று போற்றிப் புகழ்ந்து இவ்விருதிறப்படை களிலும் நாட்டியிருக்கும் பெரியகொடிகளும் கையிற்பிடித்து நீட்டியிருக்குஞ் சிறியகொடிகளும் இடிக்கு மேகங்களைப் படபடவென் றடித்துத்துரத்தி உட்காச்சல்கொண்டு ஆகாயகங்கையில் வீழ்ந்து சலத்தை யுறிஞ்சிக்குடித்துக் காற்றினால் மழைதூற்று வதைப்போலும் அத்தூறல்களைப் பூமியில் விழ வொட்டாமற் றடுக்க விரிந்திருப்பது போலிருக்கும் சிறியகுடைகளும் பெரியகுடைகளும் நிறைந்திருக்கவும் நால்வகைச் சேனைகள் முழக்குமோசையும் ஒலிபடும் சர்வவாத்திய முழக்கமும் ஆயுதங்களுடனாயுதங்களுரைபடும் பேரொலியும் அனற்பொறியும் வீஷ்மர்முதலிய வீராதிவீரர்கள் வில்வளைக்கு நாணொலியும் ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்துவிடும் டங்காரவோசையும் அதிரதரும் மகாரதரும் ஊதும் சங்குமுழக்கமும் சமரதர்முழக்கும் ஸ்ருங்கநாதவோசையும் அர்த்தரதர் முழக்குஞ் சுரிமுகமுழக்கமும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் முழங்கியபோது திக்குகளெட்டுந்திடுக்கிட்டும் திசையானைகளெட்டும் திக்குமுக்கிட்டும் செவிடுகள்பட்டும் திரையோசைகேட்டுத்தியங்கும்படி சேனைகள் நெருங்கியிருக்கும் குருக்ஷேத்திரத்தைக் கண்டு திரிதராட்டிரனுக்குத் தெரிவித்து இனிமேல்நடக்கும் போர்முதலிய வதிசயங்களையும் அறிந்துகொண்டு வருகின்றேனென்று விடை பெற்றுக்கொண்டு போர்க்களத்தில் வந்திருந்தனன்.

அண்டகோச வடுக்குரைத்தசருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

பகவற்கீதை.

இப்பால், ஸ்ரீகண்ணபிரானே கால்களுக்குச் சல்லடந்தொடுத்துக்கச்சை கட்டி சுபாயணிந்து முடிதரித்து சிந்தைகளித்துப் பார்த்தசாரதியாய் மூர்த்தண்ணியத்துடன் இரதத்தைக்கொண்டு வந்துநிறுத்தி அர்ச்சுனனையேற்றிக் கொண்டு இருதிறச் சேனைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமா துரியோதனன்முதலிய துணைவர் புத்திரர் மித்ரர் படைத்துணை கூடிவந்த பார்த்திவர் நம்மை நம்பிப் பிழைக்கும்படி வந்திருக்கிறவீரர்கள் ஏழைகளாகிய சேவகர்கள் இவர்களெல்லாரையுங் கண்டு ஐயோ இவர்களைக்கொன்று எமலோகமனுப்பிவிட்டு அப்பால் பிணந்தின்ற பெரும்பூச்சியேபோல் இப்பூமியையாண்டு கடைசியில் பாண்டவர்மாண்டுபோனார்களென்னும் வசைமொழி பெறுவதிலும் இச்சைநீங்கி இலச்சைவிடுத்துக் கொச்சையர்போலப் பிச்சையெடுத்துண்பதேபெருவாழ்வு, என்மச்சுனனாகிய அச்சுதனே! நாங்களைவரும்பிழைக்கவேண்டி அளவிறந்தவர்களையுங்கொன்றரசாண்டு அன்னமும் நீருமுண்டு சாண்வயிறுவளர்க்குந்தன்மை எத்தன்மை எனின் பெரியோர் முதலியவருடைய இரத்தத்திற்குழைத்த அன்னமுண்டு வாணாள்வளர்த்தலினும் எத்தனைநாளைக்கிருந்து வாழ்வோம், பனிப்பெருக்கில் கப்பலைநடத்தும்பான்மைபோலொத்த தேகத்தைநம்பி நீண்டபுகழினையுடைய துரோணர் வீஷ்மர்முதலிய பெரியோர்களெல்லாருமாண்டுபோகச் செய்தார்கள் பாண்டவர்களென்னும் பழிச்சொல்லைப்பெற்றுப் பாவிகளாவதினும் பழயபடியே காடேநாடாகவும் அவ்விடத்திலிருந்து வாடாமறிரும்பாமற் காலங்கழிக்குமிடமே நிரதிசயவின்ப வீடாகக் கருதிப்போய் விடுவதே யுத்தமம் காரியாகாரியந் தெரியாமல் காலநுட்ப முணராமல்முன்பின் எண்ணிப்பாராமல் புத்தியில்லாமல் யுத்தஞ்செய்ய வந்தோமேயென்று மனநொந்து மெத்தவுநைந்து மனநடுங்க மதிமயங்க மயிர்க்குச்செறிய வியர்வைவகழிய காங்களுங் கால்களுந் தோல்களும்வாடக் கைவில்லுஞ்சோரக் கண்ணீர்ததும்ப சுவேதவாம்புரவி பூட்டியதேர்மீது மூர்ச்சையாகச்சோர்ந்து வீழ்ந்துமயங்கிய விஜயனைத்தேவகிநந்தனனாகிக் கண்ணபிரான் திருக்கண்களாற் பார்த்துநகைத்து எப்படிப்பட்டவர்களாலும்அறியக்கூடாத நமது அதிரேகமாயையை இன்னதென்று இவ்வர்ச்சுனனால் அறியத்தக்கதோ சிறிதேனும் அறியமாட்டானே, ஆகையால் பேச்சில்லாமல் மூச்சொடுங்கி மூர்ச்சைபோயினன், இவனையிப்போதே தேற்றவேண்டுமென்று திருஉளத்தில்நினைத்து தமதுகரங்களினால் அருச்சுனனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து ஆலவட்டமுதலிய வுபசாரங்களினால் மூர்ச்சை தெளிவித்து அர்ச்சுனாவென்றழைத்தனர், அப்படியழைக்க பகவானுடைய வாக்கியமாகிய அமுதம்விஜயன்காதிற் புகுந்தவுடனே, விடாய்நீங்கி விழிப்பவனேபோற் கண்விழித்துப்பார்த்து நாவிற்சலமூறி நல்லுணர்வுடனே தேறி நம்பியைத் தொழுதழுது சொல்லத்தொடங்கினன்.

ஓ! ஆபத்பாந்துவாகிய ஐயனே, என்கண்களிருண்டன, கருத்தழிவுற்றது கால் கை நடுங்குகின்றன, கண்ணீர்பெருகின, இரக்கமுந்தயையும் இப்போது

தோன்றுகின்றது, எண்ணுதவெண்ணமெல்லாமெண்ணுகின்றது. என்னை இவ்
விடத்தில் நிறுத்திவையாமற் பாசறைக்குக் கொண்டுபோமென்று பரிதபித்து
பற்குனன்சொல்லினன். அவ்வார்த்தையை வசுதேவன் மகன்கேட்டு, புன்
னகையுடைவனுய், அந்தோ அந்தோ உனக்கிப்போது கண்டிருக்குந் திகில்
தேகத்தோடொத்த வியாதியோ அல்லது தேசத்தோடொத்த பாசபந்த உபா
தியோ, இதென்ன அதிசயம் காண்டீபனே! அல்லது, இன்னமும் வேறொ
ன்றுநினைக்கிறேன். அதென்னவெனின், அங்கதேசாதிபதியாகியகன்னன் உன்
தலையை வாங்குகின்றேனென்று அடிநாளையிற் சபதம்பண்ணி யிருப்பதல்லாம
லும் உனக்குப்பகையாகிய அச்சுவசேனனென்னும் பெரும்பாம்பைஆதரித்து
வளர்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றனனே, அக்கன்னனையும் அவ்விடத்திலிருக்
கின்ற ஆலகாலவிஷத்தையுடைய நாகாஸ்திரத்தையுங்கண்டு, ஐயோ நம்மைக்
கொல்லுமேயென்று பிராணபயங் கொண்டு பயப்பட்டனையோ, இதுநிற்க;
அறுபதினுயிரம் வெங்கல ரதக்காரரொன்று வந்திருக்கின்ற சம்சப்தகரென்னும்
அரக்கர்களாகியமிக்க பலசாலிகளைக்கண்டு மூர்ச்சையடைந்தனையோ; அன்றி
சகஸ்திர வாகுவென்று சொல்லப்படும் தானவர் சிரேஷ்டன் சகலகலமும்
சர்வபலமும் தனக்கெதிரற்ற வரமும்பெற்ற அடலாயிர பாகுவைக்கண்டு
அடங்கி யொடுங்கினையோ, அர்ச்சுனு? சந்திர சடாமண்டல தாரியாகிய சதா
சிவத்தியான மோனமந்திரத்தை அநுசரித்துத் தவமிழைத்துச் சிவபெரு
மானிடத்தில் வாளாயுதமும் வெற்றிபெறவரமும் பெற்றுவந்திருக்கின்ற சிந்து
தேசாதிபதியாகிய சயித்திரதனைக்கண்டு சண்டைசெய்யப்பயங்கொண்டு அண்
டையிலிருக்கிற நான் உறுதிசொல்லிப் போர்செய்யச் சொல்வேனென்று நடு
ங்கி நாவரண்டு மூர்ச்சைபோய் விழுந்தனையோ அல்லது தாஷ்டீகராகிய
வீஷ்மர் சேனுபதியாய்வந்து நிற்கின்றனரே இவரை நாம் எக்காலத்தில் வெல்
லுவதென்றினைத் தேங்கினையோவென்று ஸ்ரீ கண்ணபிரான் இட்டமுடன்கே
ட்டனர். அதற்குப்பாரான வெண்ண மில்லாமற் பரிதாபத்துடன் மனவெறு
ப்புக்கொண்டிருக்குஞ் சவ்யசாசிக்குச் சினம்பிறந்து கண்கள்சிவந்து மாலைகள்
கருகிச் சருகாகவும் வியர்வோடாகவும் பெருமூச்செறிந்து சற்று நிதானித்துக்
கண்ணபிரானைப்பார்த்து என்குலதெய்வமே! தேவரீ ரென்னசொன்னீர் பளா
பளா வெகுநேத்தியென்று யாவருந் திடுக்கிடநகைத்து ஐயனே! என்னுடைய
அருமைபெருமையெல்லாந்தெரிந்திருந்தும்தேவரீருடையசித்தம் இப்படிபேசு
வதற்கு இட்டங்கொண்டிருக்குமானல் நான் செய்வதென்ன? ஆயினும் இறந்து
போவோமென்னுங்கவலையெனக்கெள்ளளவேனுமில்லை; யானைக்குச்சிங்கமினை
க்குமானல் அரவுக்குக்கருடன் அஞ்சுமானல் ஆட்டைக்கண்டு பெரும்புலி
அலறுமானல் ஆய்ந்துநன்னூலுணர்ந்த மேலோர் அசத்தியவாக்கியக் குடிய
ருக்கு அஞ்சுவாரானல் அழியாப் பொருள்பெற்ற ஸ்ரீமந்தர் அழிந்துபோகும்
அற்பமாகிய பொருளைக்கண்டு கண்தெரியாமல் அலையுங் கடையருக்கு அஞ்சு
வாரானல் நானுமிச்சத்துருக்களைக் கண்டு பயப்படவேண்டும். தேவாதி தேவ
னுகிய தேவனே உத்தம க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஞானம் தவம்விரதம் கருமமுத
லியவற்றைச்செய்து காலம்போக்குவதே உத்தமம். அப்படியல்லாமல்வெகுளி

மேற்கொண்டு போர்தொடுத்துப் பகைவரை வென்று பாராளநினைப்பது அஞ்ஞானமென்றறிந்தேன். இதுநிற்க; இக்கடற்புவியிற் றோன்றியதெல்லாம் மாண்டு போம் பொருளே யல்லதுவேறில்லை; மேலும் தோல்துருத்திபோலும் சூத்திரப்பாவைபோலும் விளங்கும்தேகம் இது எத்தனைநாளைக்கிருந்தாலு மிறப்பதே யல்ல திறவாமலிருக்குஞ் சிறப்பில்லையே, இன்றுநான் இப்போர்க்களத்திற்கு வரவும் வெகுஜனங்களைப் பார்க்கவும் இவ்வளவு பேருமடிந்த அன்றைக்கன்றோ நமக்கு வெற்றித்திருவாய்க்குமென்று அவர்களைக் கொல்லாவிட்டால் நமக்கு அவமான மெய்துமென்று நாமேகொல்லுவோ மென்பதற்கு சான்றென்ன வென்றும் இவர்களெல்லாரையு மடித்துக்காத்திற் செங்கோல்பிடித்து மண்ணையாளலாமென்று நம்பிவந்த நாமிறந்துபோனால் என்னபயனென்றும் கானலை நீரென்றுகருதி அலையுங்கலையினத்தைப் போலாமேயென்றும் நாம்வெற்றி பெற்றிருந்தாலும் வீரம் விட்டிறைந்தாலும் பாருள்ள வரையிலும் பழியும்பாவமும் வளருமேயென்றும் இப்படிப்பட்டகருமவினைக்கீடாகாமல்தருமவினையைமேற்கொண்டு பெருமைதங்கிய வனத்திற்சென்று அருமையாகிய தவத்தினின்றுங் காலங்கழிப்பதே நற்காரியமென்றுங் கருதினேன்; உடனே இரக்கமும் அதைரியமும் உறக்கமும் மனமெலிவுமேவிட்டுவருந்தச்சேர்ந்து வீழ்ந்துவிட்டேன், தேவரீருடைய சித்தமெப்படியோ நானறியேனென்று அர்ச்சுனன் தேம்பிச் சொல்லினன். அம்மொழிகளையெல்லாம் இறைவன்கேட்டு அகமகிழ்ந்து தமது திருக்காத்தால் அர்ச்சுனனைச் சேர்த்துத்தழுவியெடுத்து அணைத்து ஆதரித்துத்தேற்றி சிந்தைதெளியச் செய்து நீகொண்ட ஐயம் நீங்கும்படி சொல்லுகிறேன்பயமகற்றி பாராமுகமாயிராமல் அன்பாய்க்கேளென்று இறைவன் சொல்லத்தொடங்கினன்.

மித்துருவென்றும் சத்துருவென்றும் சுசனங்களென்றும் வெகுசனங்களென்றும் பாட்டனொன்றும் ஆசாரியனொன்றும் சீஷனொன்றும் தமயன்தம்பியனொன்றும் புத்திரவருக்கமென்றும் மைத்துனனொன்றும் மாமனொன்றும் சாகத்தக்கவனொன்றும் சொல்லத் தக்கவனொன்றும் ஊழ்வினைப்பயனைத் தள்ளிப் போகத் தக்கபேரொன்றும் உன்மனத்துட்கொள்ளத்தக்க தொன்றில்லை; வீணாகிய ஆசாபாசங்களினா லிவர்களெல்லாரையும் எப்படி கொல்லத் துணிவோமென்று கொன்றால் பாவமும்பழியும் நமக்குச் சுமையாமேயென்று நீயேன்மயங்கின்றனை, சுமைதாங்கி ஆயாசந்தீர்க்கப் போவதுமில்லை சுவரிலெழுதியசுந்தரச்சித்திரங்கார்க்கப் போகிறதில்லை, அப்படியே உன்னாற் சிலதாவதும் உன்னாற்சிலர் சாவதும் நீசிலரைக் கொல்வதும் நீசிலரைவெல்வதுமா யிருக்குமென்றுமெண்ணுவையானால் மற்றக்காரியங்களெல்லாம்உன்னால்நடத்திக்கொள்ளலாமன்றோ! அர்ச்சுனா அப்படியெல்லாம் நடத்த வல்லவனா யிருப்பையானால் முன்நடந்த காரியங்களை யாய்ந்து பார்க்கவேண்டிய தன்றோ, இப்போதாயினுமுனக்குத் தெரியவில்லையா, இனி, ஒருகாரியத்தை முடிப்பவனார் முடியத்தக்கதுயாது கொல்லுகிறவனார் கொல்லப்படுவதுயாது எது சாகத்தக்கது எது சாகாமற்போகத்தக்கது எவர்கள் உறவினர் எவர்கள் பகைஞர் இஷ்டரெவர் துஷ்டரெவர் சவுக்கியமெது அசவுக்கியமெது நன்மை யெது

திமையெது அர்ச்சுனா யான் சொல்லுவதைக் குறிப்பாகக்கேள். அதாவது இவ்வுலகத்தில் நாமரூபங்களாகப் பேசப்படும் பொருள்களெவையோ அவைகட்கெல்லாம் பழமையாயிருக்கும்படியான ஆதியையெங்கும் பரிபூரணமாயிருப்பதொன்றை ஒப்பில்லாத் தன்மையுடையதை நித்தியதத்துவத்தை நின்மலத்தை நிர்விஷயத்தை நிலைபெற்றிருக்குமிறையை ஐம்புலன்களாலும் அறியப்படாத அதிநுட்பமாகிய அறிவைதனக்குத் தானாயிருக்குந்தத்துவசொரூபத்தை இன்தென்றுணராமற் சண்டை செய்கின்றதனால் இறந்துபோமென்று நினைத்துவருந்துகின்றனையே? எது இறக்கத்தக்கதென்று ஸ்ரீகண்ணபிரான் கேட்க, அருச்சுனன் சொல்லுகின்றனன், தேவரீர் சொல்லிவந்த வஸ்துவானது எப்போதொருபெயரைப் பெற்றதோ அப்போதேபலவகையாகிய துன்பங்களினாலும் அதற்குக்கேடுண்டன்று என்று கிரீடிகேட்க, கண்ணன் சொல்லுகின்றனன். கீர்த்திகொண்ட பார்த்தனே! நீகேட்டகேள்வி ஞாயமோ ஆனாலும் நான்சொல்லப்போகிறபொருள் எப்படிப்பட்டதென்ன யுகாந்த காலாக்கினியினாலும் வேகாது, பிரசண்டமாருதத்தாலுங் கலங்காது, எழுகடலும்பொங்கி வழியுஞ்சலப்பிரளயத்தாலு மிறக்காது, ஆதிசேடனுடைய பணாமுடியிடியவிடிக்கும் பேரிடியினாலும்உடைபடாது, ஒருபொருளையும்விட்டுநீங்காது, உருவென்பதுவும் அருவென்பதுவும் ஒளியென்பதுவும் வெளியென்பதுவும் உளதென்பதுவும் இலதென்பதுவும்அன்று, பேரறிவின்பெயரைத்தாங்கி எங்குமொருபெற்றிமையாய் எவற்றிலுந் தானாயிருக்கும்படியாகிய ஆன்மாவென்னும்அழியாப்பொருளை நீகைக்கொண்ட அற்பஆயுதங்களால் மடியச்செய்யுந்தன்மை உன்னிடத்திலுண்டோவென்று கேசவன்சொல்லினன். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டுவிசயன் சொல்லுகின்றனன், கண்ணபிரானே தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சீவான்மாவென்னும்பொருளானது அழிவில்லாததுஎனின் உயிர்போய் விட்டதென்று உலகத்தார் சொல்லுகின்றனரே! அவ்வுயிர்நீங்கிப் போவானேன்? அழிவில்லாத ஆன்மாவைத்தாங்கிய உடற்கு அழிவுவருவானேன் இத்தூலதேகத்தைவிட்டு உயிர் எவ்விடஞ்சேரும், அதை அடியேனுக்குக்கட்டளையிட வேண்டுமென்று நீங்கியவிசயன்கேட்க கண்ணன்சொல்லுகின்றனன். அர்ச்சுனா இவ்வுலகிலுள்ள மானிடர் தேகாபிமானங்களுக்காக உடுத்திக்கொள்ளும்ஆடை அழுக்கடைந்து கந்தையாய்ப் போமானால் பற்பலவகையாகிய புதுவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல் இத்தூலதேகமானது வியாதிமுதலியபோகாதிகளால் நொந்து நீங்கிவிட்டால் புதிதாகிய வேறொரு தேகத்திற்புகுந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்து அத்தேகத்தினுழைந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கும்; யாவருஞ் சிந்திக்கின்ற உலகநிறைந்த உண்மைப்பொருட்கு ஒருக்காலும் அழிவில்லை; உடலுக்கு மாத்திரம் அழிவுண்டென்றனன். அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் மனமகிழ்ந்து அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் நல்வினை தீவினையும் ஷட்கர்மமும் உயிர்க்குரித்தா அல்லதுஉடற்குரித்தாவென்றனன். பரந்தாமனே நீயென்பதும் நானென்பதும் உன்னுடையதென்பதும் என்னுடையதென்பதும் உன்னாலென்பதும் என்னாலென்பதும் இரண்டுவினையும் அறுவகைக் கருமமும் உடற்கேயன்றி உயிர்க்கொன்று மில்லையென்றுரைத்து பின்னுஞ்சொல்லுகின்றனன். காண்டீபா இவ்

வுலகத்திற்பிள்ளையை ஆர்பெற்றனர் அப்பிள்ளைக்குத் தனுகரணபுவனபோகம் முதலியன எவரால்நேரிட்டன ; எவர்பெற்றுக் கொண்டனர் ? எவனொன்னும் அவர்பிரிந்தால்அவர்எவ்விடத்திற்போய்ப் பொருந்தியிருப்பர். இவற்றினுடைய காரியங்கள் முன்னுந்தெரியார். ஆதியுமந்தமுந்தெரியாமல்மத்தியில் தாமுயன்ற முயற்சினுல் தானேதகப்பன் தாயென்றும் தனக்கவன் பிள்ளையென்றும் நினைத்துக் கொண்டேயிருப்பர். அவர் தாமிறந்துபோனால் இப்பூமியில்விழுந்து துக்கத்தை அனுபவித்து வருந்துவோர் யார் எங்களுக்குச் சொந்தமென்று ஏன் மயங்கவேண்டும்.ஒருவனுக்கு மொன்றுமில்லை; அர்ச்சுன பிராரத்துவ வினைப் போகத்துக்கீடாய்ப் பிறப்பதுஉடல், அவ்வுடலிற்கடாகாசம்போற் றோன்றிக் கொண்டிருப்பது உயிர், அதாவது ஆகாயத்திலுதித்த ஒருசூரியன் தண்ணீர்க் குடங்கள் தோறும் பலசூரியனாகக் காணப் படுவதுபோல் சொரூபமாகிய ஜீவான்மாவொன்றே பலதேகங்கடோறும்பிரதிபலித்துக்கொண்டுலவும் என்று உத்தமன்சொல்லினன்.வெற்றிபெற்றவிஜயன்அதுகேட்டுஎல்லாவிஷயமும்உடற்கேயென்றால் ஆன்மாவுக்குச்சம்பந்தமொன்றுமில்லையாஎன்றனன். அதற்குக் கண்ணபிரான் ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமுண்டு, அதெப்படியெனின் தேகவாசனைவிஷயத்தால் கருமங்களெல்லாந் தன்னுடையதென்று பார்ப்பதனால் விதித்திருக்கின்ற இருவினையின் பிரயோசனத்தைத்தானும் அனுபவிக்கும், அதற்காகவே பெரியோர்கள் பேசியிருக்கும் வாசகமென்னவெனின், எதுவுந்தனக்குச் சம்பந்தமில்லாமல் எல்லாம் அவன்செயலென் றுனைத்தின்னொருவ னிருக்கின்றனனென்றுதள்ளிவிட்டால்எவையு மெண்ணைச்சேரும்;விவேகத்திற்சிறந்த விஜயனே, மகாமாயையைத் தொலைக்க மகான்கள் அறிந்துநடக்குந் தூய்மையென்பது இதுதான், நீயும் அப்படிநீக்கிவிடலாம், எல்லாம் உன்னாலாகுமென்றுன்னி நலிந்துவருந்தினையே, இந்திரன்முதலாய் பெற்றவர்கள்யார் வந்துபிறந்தவர்கள்யார்? நேசமானவர்யார் நேசமில்லாதவர்யார்? நாசமானவர்யார்? நாசமில்லாதவர்யார்? உறவார்?பகையார்! உற்றுப் பார்க்குமிடத்தில் ஒன்றுமில்லையே!கற்றுணர்ந்த காவலனே எவற்றும் அவன்செயலென்றுட்கொண்டால்குற்றமென்பதொன்றும்விளையாதேகொடியவினைக்கீடாகவுமாட்டரோமேலும்மாயையென்னும்பெண் மனமென்னும் பிள்ளையைப்பெற்றாள் அம்மனமென்பவன் அறிவென்னும் சுதனைநல்கினன் இம்மூவருக்குள் தாய்தந்தையென்றும், பத்தினி புத்திரனென்று மிவர்களிடத்தில் நாட்டும்படியாகிய ஆசாபாசநேசமும் மாயையென்பவளாலும் மனமென்பவனாலும் விளையாநின்றது, அச்சமயத்தில் அறிவென்னும்பிள்ளை பிரவேசிப்பானாகில் இவைகளையெல்லாம் நீக்கிவிடுவன். ஒருவனையுஞ் சேரவொட்டான் அதனால் அம்மாயையும் மனமென்னும் பிள்ளையும் அறிவனைத்தள்ளி ஒருகக்ஷியா யிருக்கின்றனர். இதல்லாமலும் மெய், வாய், கண், செவி, மூக்கென்னும், ஐம்பொறிகளும் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரத, கந்தமென்னும் தன்மாத்திரைகளும், ஞானம், அருள், தவம், பொறுமை, சத்தியவாய்மை, மேன்மை, மோனம், ஐம்பொறி யடக்கல் இவ்வெட்டுமுடையது சாத்விககுணம். மனஊக்கம் ஞானம், வீரம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி, இவ்வெட்டுமுடையது இராசதகுணம், பெருந்தீனி,நெடுந்

தூக்கம், கடுஞ்சோம்பல், கெடுநீதி, துஷ்டநடத்தை, வஞ்சம், மறதி, பொய், கோபம், காமம், கொலை இப்பதினொன்று முடையது தாமதகுணம், இம்முக் குணங்களுடனும் அறுவகைப் பயன்களுடனும் பழகி அரசுசெய்யும் இச்சாய லுலகினை வணங்கித்துதித்து நித்திரை கொள்ளும்போது ஒளித்துநின்ற அறி வென்னும் அரசனுந் தோன்றுவன். இத்தன்மையாகிய நன்மைநிறைந்த அறி வென்னும் அரசனை அறிந்தவரெவரோ அவரைத்தான் அறிஞரென்றுதுதிக்கப் படுவது. பிரமனால் வகுக்கப்பட்ட சராசரப் பொருள்கள்தோறும் பாலும் நெய்யும்போல் உயிர்க்குயிராகிப்பொருந்தி வாழ்வைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கு மிப்பந்தங்களையுணர்ந்து நாசிமுனையி னடுவிலே நாட்டிநேரிற் பார்க்குமிடத்து நமக்கெவருறவினர் எவர் பகைவர் இல்லையே! ஆகையால் நீயும்நானும் நிருபர் களுஞ் சகலவுயிரும்பிறந்து இறப்பதும் இறந்துபிறப்பதும் இல்லையென்றே கற்று ணர்ந்தோர் கனிந்துரைத்தனரென்று மாயவன் கூறினன். அர்ச்சுனன் இவ்வசு னத்தைக்கேட்டு சுவாமி ஒருவரும் இறக்கமாட்டாரென்றால் பார்த்தவர்களை மறுபடியும் பாராதிருக்கக்காரணமென்ன ஆர்நீங்கினவர்கள் ஆர்நீங்காதவர்கள் அதனுடைய நிச்சயத்தை அடியேற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றனன். அதற்கு, ஸ்ரீகண்ணபிரான் சொல்லுகின்றனன். விஜயனே இவ்வுலகத்திற் பிற ந்து இறக்கும்படியானது உடலுக்குற்ற விதியேயல்லது நித்தியமான நின்சொ ரூபமாகிய ஆன்மா இறந்து பிறக்கத்தக்கதில்லையென்று விளம்பினன் அதற்கு அர்ச்சுனன் கர்த்தனே என்சொரூபமென்பது அங்கம் இந்திரியமுதலாகிய இவைகளா யிருக்குமேயல்லது நானென்பது வேறுபிரிந்திருக்ககாணவில்லையே இவ்விடத்தில் நான்வேறு யில்லையேயென்று கேட்டவனெவனோ அவனும்அவ னால் அறியப்படாதவனும் நீயாயிருக்கின்றனை யென்று கோபாலன் சொல்லி முடித்தனன். அதை அர்ச்சுனன்கேட்டு நல்லது ஐயனேதேகம் பிறந்திறக்கு மானால் அதைச்சேர்ந்த அறிவனென்பது எங்கேயென்று விஜயன்கேட்டனன். துக்கமாகிய கருமவினைத்தொடர்ச்சிப்பொருளாவனென்று இறைவன் சொல்லி முடித்தனன். தேகோற்பத்தியா முன்னமே கருமச்செயல் எப்படிவரும்வகை யென்று காவலன்வினவினன். வித்துள்ளொடுக்க மரமென்றும் மரத்துள்ளொ டுக்கம் வித்தென்றுச்சொல்லும்வகையாமென்று கண்ணன்பேசினன். நல்லது கண்ணபிரானே தேகமும் ஆன்மாவும் வேறுவென்று விசயன்வினவினன். தேகமே விளைந்தது அத்தேகமே வினைக்கருமத்துக்குரியதன்றி ஆன்மாவுக்கு நிமித்தமேயில்லையென்று ஆண்டவன்சொல்லினன். தேவரீருடையவாக்கியப் படி உடல் கருமத்தைச்செய்வதால் அதனால் வரும்பயனையாரனுபவிப்பதென்று அர்ச்சுனன்கேட்டனன். எவற்றினுகியபயனும் உடற்கல்லது உயிர்க்கில்லையெ ன்று உத்தமனுரைத்தனன். அதைக்கேட்டு சுவாமி உடலே வினைப்போகத்திற் குரியது என்றீர்! அவ்வுடல் எல்லாவற்றையுஞ்செய்து இக்கருமபூமியில்மாய்ந்து வீழ்ந்துபோக சீவான்மா நடுநடுங்கி சுவர்க்க நகரத்தை அனுபவிக்கவேண்டிய காரணமென்ன சொல்லுமென்று காவலன்கேட்டனன். அதற்குஅடியளந்தான் அர்ச்சுனா உலகத்தில் தனுகரண புவனபோகச்செய்திகளைத் தனதென்று சார்ந் திருந்ததன்மைபோல் நரகசுவர்க்க அநுபவமென்று சொல்லுவது மாத்திரமே

யல்லது ஆன்மாவுக்கு நரக சுவர்க்க அனுபவமில்லை உண்டென்று பேசுவது வீணாரோபிதமென்றுவிளம்பினன், இத்தன்மையாகிய உடற்செயலையெல்லாம் ஆன்மாவின்மேலேறும்படியாகிய மயக்கமென்னவென்று மாதவி கொழுநன் கேட்டனன், முற்றுணரும்படியாகிய நல்லறிவில்லா மோகத்தினாலேயிய தென்றே கண்ணபிரான் சொல்லினன். அவ்வறிவானது தேகத்திற்கோ அல்லது ஆன்மாவுக்கோவென்று அர்ச்சுனன்கேட்டனன் நீர் கேட்டகருத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுவோமாகில் உடல் அசத்து உயிரானது சத்து இவ்வுயிரானது பிரமப்பொருளென்று உலகளந்தோ னுரைத்தனன். அதை அர்ச்சுனன்கேட்டு ஐயா தேகம் அசத்தாகில் இச்செயலெப்படிவருமென்ன? ஏகமாகியஜோதி உள்ளிருத்தலால் காந்தம் ஊசியையிழுப்பதுபோல் இழுத்ததென் றிறைவன்கூறினன் தேவரீர் சொன்ன செயல் உடலுக்கானால் சுகதுக்கமாருக்கென்றனர், உடம்பினுக்கென்று கோவிந்தன்சொல்லினன், சேதனனாகிய ஆன்மாவைச் சேராத சுகதுக்கம் அசேதனமாகிய தேகத்தைச் சாருமாவென் றருச்சுனன் கூறினன். புலன் பொறி பூதம் உயிர் அந்தக்கரணமென்னும் தூலசூக்குமம் ஈருடலாகிய மனத்துக்கே யின்பதுன்பமென் றிறைவனுரைத்தனன், தூலசூக்குமவிருவகையுடலுக்கு ஏதுவென்னவென்று விசயன்கேட்டனன், ஜன்மாந்திரக்காரணத்தால் தூலசூக்குமகாரணமென்று மூன்றுடலாமென் றிறைவன் சொல்லினன். நல்லது மனமறியுந் துக்கசுகத்தை அவாவென்றுரைத்தீர், இம்மனம் சேதனமா அசேதனமாஎன விசயன்வினவினன். இம்மனத்தில் ஆன்மாவானது பேதமறவிருக்குந்தன்மைபோற்றோன்றலால் சுகதுக்கத்தைச் சேதனமாகிய மனமே பெறுமென இறைவன்கூறினன், இம்மனம்பெற்ற சுகதுக்கம் இதனிடத்திலில்லாமல் ஆன்வாவை மருவவேண்டிய தென்னவென விசயன் வினவினன். வெப்பமுந்தட்பமும் மேல்வைத்த பாண்டத்திலுள்ளிருக்குஞ் சலத்திற்றாங்குவதைப்போலென்று ஸ்ரீகண்ணபிரானுரைத்தனன். சித்தாகிய பிராணனும் சடமாகிய சித்தமும் எப்படி ஒற்றித்திருப்பதென அருச்சுனன் கேட்டனன், இருப்புநெருப்பும் பொருந்தியதைப்போல் விவேகத்தைக்கண்டு பண்புகொண்டு ஆன்மாவும்மனமும் அனுகூலித்ததெனக் கண்ணன் கூறினன். இப்படிகூடிய ஆன்மாவும் மனமும் எப்போதாவதும்பிரியுமோவென்று அருச்சுனன்கேட்டனன் செம்பானது நிறங்காட்டிக்களிம்பேறுவதுபோலும்அடுத்ததைக்காட்டும் பளிங்குபோலும் கணத்திற்குக்கணம் பிரிந்து மறைந்துகலந்து கொண்டிருக்கத்தக்கது; மேலும் படிகம்போலொத்த சொரூபம் ஆசாமலின் மனோபந்தத்தால் வந்திருக்கின்றமையால் முத்தியில்லையென்று முகுந்தனுரைத்தனன். பந்தமாவதுஎது முத்தியாவதெதுவென்று பார்த்தன்கேட்டனன், தேகாபிமானமென்பது பந்தம்,அப்பந்தமறுப்பதே முத்தியென்பதென்று பரமனுரைத்தனன். அபிமானம்வருவதும் அதையொழிப்பதும் எவ்வகையென்று விசயன்விளம்பினன். அஞ்ஞானத்தால் அபிமானம்வரும் மெய்ஞ்ஞானந்தோன்றுமாயின் எப்போது மானந்தமுண்டாமென்று கண்ணன்சொல்லினன். அப்படி விளங்குவதற்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களினாலும் ஆசாரியராலும் ஞானம் பெற்றகாலத்திலும் பொல்லாங்காகிய துக்கசுகந்தீராமலிருப்பது யாதுகாரண

மென்று அருச்சுனன்கேட்டனன். சாஸ்திரங்களினாலும் குருபதேசத்தினாலும் வந்த பரோக்ஷஞானத்தாற்பற்றறமாட்டாது, அநுபவமாகிய அபரோக்ஷஞானத்தாற்பற்றறவேண்டும், அதெப்படியெனின் விளக்கென்று வாக்கினாற்சொன்னாலிருள் நீங்குமோ விளக்கேற்றிவந்தா லிருள் நீங்குமோ சொல்லு அருச்சுனா கேள்வியினாலும் மனத்தாலும் யோகாப்பியாசத்தினாலும் பிரமாநுபவத்தினாலும் நீங்கவேண்டுமேயொழிய மற்றவகைகளால் நீங்காதென்று திருமாலுரைத்தனன். அஞ்ஞானத்தைத்தாங்கும்வகையெப்படியென்ன இந்திரஜாலம்போற்ற ந்திரமா, இவ்வுலகத்தைக் கிளிஞ்சிலிற்றோன்றும்வெள்ளியின் கிரணம்போலும் கனவுபோலும்என்னிடத்திற் காட்டியிருக்கின்றேன். அது சத்தியமன்றென்று கண்ணபிரான் உரைத்தனன். உலகத்தை கனவுபோலென்றீர், பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றதேயென்று அருச்சுனன் சொல்லினன். அஞ்ஞானமிருக்கும்வரையிலும்இப்படியேதோன்றும்; மெய்ஞ்ஞானம்பிறந்தால் உலகமென்னு மாயைவிட்டோடிப் போய்விடும்; அல்லாமலும் பிரமனென்றும் ஈசனென்றும் விஷ்ணுவென்றும் பலகோடி சீவனென்றும் சொல்மயக்கமாகச் சொல்லுவதல்லன் ஆன்மாவொருவனே, இதையுன்னிப்பார்க்குமிடத்து உலகம்பொய்யாகும், அவாவினால் உன்னிப் பாராதிருக்குமளவும் உலகம்மெய்யாகும், ஆசையற்றுப் பார்க்கும்போது உலகம்பொய்யாகும். இதுநிற்க, ஆகாயத்திற்றோன்றிய சூரியன் சலத்திலாடுந் தன்மைபோலும் ஓர்கடலில் பல குமிழியுதித்ததுபோலும் ஒன்றாய்நிறைந்து சீவபேதம் பலவாகவிரிந்து விளங்குவது ஆன்மாவாகையால் சுழுத்தியவத்தையை நோக்குவையானாற் றோன்றுமென்றுசொல்லினன். இவ்வுலகம் பிரமமயமென்றறிந்தாலும் ஐம்பூதமயமாய்த்தோற்றிப் போராடுகின்றதே, அறிவும் அறிபவனும் அறிபடுபொருளுமென மூன்றாகிப் பேதமாகுமே! இப்பேதங்களை நான் காணாதிருக்கத் திருவருளுண்டோ கண்ணனேயென்று காண்டீபன்கேட்டனன். துரியயோகத்தால் மனம் இலயப்படுமாகில் மூவகைவிகற்பமும்அழிந்துபோம்; மேலும் சத்துச்சித்தானந்தமென்னு மூன்றும் தனுவாதிகளுடன் பொருந்தி சகமாகி இம்மூன்றும் பிரமமாயிருக்கையிற்றோன்றாது ஸ்மரிக்கில் ஞானத்தால் ஆன்மாவையறிந்துகொள்ளலாமென்று கோபாலன்கூறினன். ஆனால் ஆன்மா எனக்குத்தரிசனமாமோவென்று தனஞ்செயன் கேட்டனன். முதன்மையாகிய விஞ்ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினால் சிந்தையுள் சுயம்பிரகாசமாய் ஆன்மாவிளங்குமென்று கண்ணன் விளக்கினன். இன்பமாகிய மோக்ஷசுக மென்பதெப்படி என்று விசயன்கேட்டனன். அநுபவத்தால் விஷயானந்தமறிந்துகொள்ளக்கடவை, மேலும் மனோலயமுடைய சனகாதிமுதலிய சீவன்முத்தர்க ளிருக்கின்றனர் மைத்துனனேயென்று கண்ணன் சொல்லினன். சீவன்முத்தியடைந்தோர்களின் செயலும் குணம் சொல்லுரையாலாகிய நல்லுரையும்சொல்லுமென்று சுவேதவாகனன் வினவினன். உற்பத்தி, வளர்த்தல், பருத்தல், குறைத்தல் முதலியயாவும் தாமரையிலை நீர்போல் ஒத்திருப்பவர்கள் சீவன்முத்தர்கள், தயிர்கடைந்தெடுத்தவெண்ணெய் மோரிற்கிடந்தாலுங் கலங்காதிருக்குந்தன்மைபோல மயங்காதிருப்பார்களென்றுசொல்லி மேலுஞ்சொல்லுகின்றனன். விசயனே தேவர்க

ளாலும் முனிவர்களாலும் மற்ற யாவர்களாலும் அறியப்படாத ஆன்மாவென்னும்பொருளை இப்போது நீயறிந்துகொள்ளும்படியாக நான் சொல்லிக்கொண்டுவந்தேன். யாவருக்கும் பஞ்சபூதங்களினால் உண்டாகியதுஇத்தேகம்; அத்தேகத்தினுள்ளே சிவமொன்றுமே ஞானியாகநின்று சகல நன்மை தீமைகளையும் நடத்திவருகின்றது. சூத்திரதாரியாகிய அச்சிவமென்னும் ஒருபொருளாலேயே நடாத்துமுண்மையை நீஉற்றுப்பார்த்தறி, அன்றியும்வருவதை விலக்கவும்வாராததைவருவிக்கவும் எப்படிப்பட்டவர்களாலுமாகாது,ஆகையால்போர்புரியுஞ்செய்கையை நீ மேற்கொண்டுவருந்தி உன்னுடையதென்னும்பற்றினால் வெவ்விய வினைக்குள் அகப்பட்டு வெந்துபோகாதை, நல்வினை தீவினை இரண்டுமற்ற சிவத்தின் திருவிளையாடலென்று அதனுக்கர்ப்பிதம்பண்ணிப்போட்டு நீ பரிசுத்தனாக மகிழ்ந்திரு. மேலும் ஆங்காலம் சாங்காலமென்று சொல்லுங்காலங்களும் இடமும் சொல்லத்தக்க கருவியும் சமயமும் உழக்கருவியாகியநிலமும் எவரெவர்களுக்கு எப்படி அமைந்திருக்கின்றதோ இவ்வகையே நேரிடுவதல்லாமல் வேறுநடவாது.எவ்வளவுஆற்றலுடையர்களா யிருந்தபோதிலும்தாங்களெண்ணியபடி ஒருவரைமுடிக்கும்படியான செயலுமுண்டோ, அரன்வரம்பெற்ற நரனே? நீ விஞ்சிய மயக்கத்தில் வீழாதை, கடைப்பிடி கருமமொன்று சொல்லுகிறேன், அதாவது ஆயுள்முடியாமல் அற்பவுடலைத்தாங்கிய கொதுகு முதலாகிய உயிர்களும் மடியமாட்டா. இதனுடைய உண்மை இப்படியிருக்க முன்னே சகலஅரசரும் நெருங்கிய சபையில் நீங்களைவரும் கையெடுத்து நீட்டி அவர்களைக்காட்டி ஆண்மையுடன்சொல்லிய கட்டுரைச்சபதம் தப்பிப் போகும்படிவிட்டு காட்டுக்குப்போவோமென்று திரும்பிவிடுவீரானால் இம்மைப்பயன் மறுமைப்பயனென்னும் மூன்றுபயன்களையுமிழந்து யாரும் பழிக்கும்படி கீழ்ப்பட்டு கொடிய நரகிற்குளித்து மூழ்கிக் கண்ணீர்சோரவருந்தி வெப்பமாகியபிணியாலுழன்று சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமென்றுரைக்கப்படும் ஐம்புலனுகர்ச்சியுங்கெட்டுப்போவீரல்லது பயன்பெறும்படியான காரியமொன்றுமில்லையேஆகையால் போர்முகத்தில்வந்து போர்செய்யாமற்போவேனென்பதும் புருஷதீரரென்று கூறியசபதங்களை நிறைவேற்றும்படியாகச் சத்துருக்களைக்கொல்வதும் தருமங்களெல்லாவற்றிலும்சிறந்த தர்மம், அப்படியே முடித்தால் உங்களுக்குப் பழிபாவமுதலிய குற்றங்களில்லை, என்னுடைய மொழியை இருக்குவேதமாக நம்பு; அருச்சுனா! பகையாளியை வென்று நீ வெற்றிபெருவாயாகில் இவ்வுலகமெல்லாவற்றிற்கும் ஏகசக்ராதிபதியாயிருப்பாய்,ஒருவேளையிறந்துபோவையானால் தேவர்கள்முதலியவரும்அரம்பையரும் எதிர்கொண்டழைக்கும்படி போய் சுவர்க்கலோகத்தைத் துரைத்தனஞ்செய்வாய்,சித்திபதவியாகியமோக்ஷமுமுண்டாம்,வீபற்சென்னும்பெயரையுடைய வேந்தனேயென்று கேசவன் இத்தன்மையாகிய உறுதிவசனங்களைச்சொல்லினன். இவற்றையெல்லாங்கேட்ட வாசவன்மகனாகிய விசயன் கேசவன்மொழியை விசுவாசநேசத்துடன் மகிழ்ந்து மனத்துட்கொண்டு மயக்கமகன்ற சிந்தைதெளிந்து திருமாலைநோக்கி வண்டுகள்மொய்க்கு மதுநிறைந்தவாசத்துளவமாலையைப்பணிந்த வானவர் கோமானே? மலர்மகள் சீமானே? பூதங்கள்தோ

றும் பொருந்தியிருக்கின்றவன் சிவனென்று சொன்னீர், அச்சிவன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றனன்? அவன்யார்? அவ்வுண்மையை ஏழையடியேனுக்கினி தெரிவிக்கவேண்டுமென்று விசயன்கேட்கப் பரந்தாமன் சொல்லுகின்றனன். பார்த்தனே சத்தியலோகத்திற் றாமரைமேலிருந்து மன்னுயிர்களைச்சிருட்டிக்கும் பிரமனும் வைகுந்தத்திலிருந்துகாக்கும்மாயோனும் தேவர்முதலிய யாவரும் வணங்கக் கயிலாயத்தில் உமாமகேஸ்வரியுடனிருந்து சங்காரத்தொழில் செய்யும் வெள்ளைவிடையேறிய விமலனும் வாசநிறைந்த கடப்பமலர்மாலை புனைந்த சண்முகனும், மதம்பொருந்திய அயிராவதத்தலைவனாகிய தேவேந்திரனும், இவ்வுலகினிறைந்த சராசரப்பொருள்களைத் தேர்ந்துணர்ந்து அவற்றிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவனும், வேதாகமபுராண முதலியவற்றையும் இவ்வுலகில் விரித்துரைத்தருளிய வேதவியாசனும், இரவிற்சந்திரனும், பகலிற் சூரியனும், உலகிற்சிறந்த பூமியும், மாதவரிற்சிறந்த நாரத மகாமுனிவனும், திக்குப்பாலரும், நவக்கிரகமும், கற்பகத்தருவும், மரங்களில் அரசும், மனிதர்களில் அரசனும், பசுக்களிற் காமதேனுவும், நானேஎன்றறிந்துகொள். இதல்லாமலும் எத்தேயங்களில் எத்திறங்களையுடையவர்எச்சாதியர்எக்காலத்தில் எவ்வுருவமாகப் பாவனைசெய்து என்னைத்துதித்து வணங்குவரோ யானும் அத்தேயங்களில் அத்திறங்களையுடைய அச்சாதியாருக்கு அக்காலத்தில் அவ்வுருவத்துடன் அவரவர்க்குக் கட்புலனாகின்று அவர்கட்குவேண்டிய மனோபீஷ்டங்களையெல்லாங்கொடுத்துக்காப்பன். இதுநிற்க, பிரமவிஷ்ணுருத்திரனாகிய மூவரும் சிருஷ்டிதிதிசங்காரமென்னும் தொழில்மூன்றும் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதமென்னுங்குணமூன்றுமுடைத்தாயும் அவைகளுக்குள்ளாயும்அவைகளுக்குப்புறம்பாயும்வேதமுடிவென்னும் உபநிடதத்தில் முத்திக்குவித்தாகியுமுதன்மைபெறநின்ற பிரமப்பொருளாயிருக்கின்றவன் யான், நீ உண்மையாக உட்கொள் உத்தமனாகிய பார்த்தனே? என்று கரிய திருமேனியையுடைய கள்ளமாமாயப்பிரான்சொல்லவே காண்டீபன் அற்புதமடைந்து ஐயனே, வசுதேவருக்குந் தேவகிதேவிக்கும் மகவாகப்பிறந்து ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து வெண்ணெய் பால் முதலியனவுண்டு எங்களுக்கு மைத்துனராகி எங்களொப்பாயின்பத்துன்பங்களையனுபவித்தும் உலகில்அழுவாருடன்அழுதும்தொழுவாருடன்தொழுதும் நகைப்பாருடன் நகைத்தும் இப்படியெல்லாம் விளையாடிக்கொண்டிருந்துவிட்டீர் எல்லாம் நான்தான் என்னைவிடப் பிரவஞ்சமில்லையென்றுசொல்லுவது மிகஅதிசயத்தை விளைக்கின்றது, எனக்காகச்சொல்லிய வார்த்தையோ அல்லது உண்மையாகிய காரியந்தானோ அப்படி உண்மையாயிருக்குமானால் யாவரும் யாவும் தானாகியிருக்குந் தேவரீருடைய திருவுருவத்தை அடியேன்கண்டுதெரிசித்துய்யும்படி தெரிவிக்கவேண்டும் தெய்வநாயகனே யென்று கேசவற்றோழன்கேட்டனன். அப்படியே தெரிசித்துக்கொள்ளென்று ஞானக்கண்கொடுத்து அருச்சுனனுடைய முகத்தைத்தடவி, அப்போதே உலகத்தை ஓரடியாயளந்த உருவம்போலுயர்ந்து பாதலம் வரையிலும்தாழ்ந்து மேலிருக்கும் அகண்டாகண்டப் பேரண்டச் சுவர்வரையிலும் மேலுங்கீழுமாகத்துணிந்துநெருங்கும்படி சுயம்பிரகாச ஒளியாய் கண்ணபிரான்விராட்டுருவ

மாகின்றனன். அத்திருக்கோலத்தைத் தன்திவ்வியஞான விழியினால் விசயன்கண்டு வாய்பேசாமல் மௌனியாய் விற்பனமுடைய அற்புதகுணசீலனாய் மயிர்க்குச்செறிய ஆனந்த சமுத்திரத்தில்மூழ்கி தன்னைத்தானேமறந்து அசைவற்று நின்றுவிட்டனன். அப்பால்தேவர்களும் நான்குவேத பாராயணராகிய முனிவர்களும்அவ்விராட்டினுடைய திருவுருவத்தில் ஒருபக்கமாயிருந்து மறைமாரியும் மலர்மாரியும் வாரிவாரிப் பொழிந்தனர். இவ்விருதிறப் படைகளின் பகுதியோர் முன்னிருந்தவாறே கிருஷ்ணார்ச்சுனனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனரேயன்றி, வேறொன்றுங்கண்டதில்லை, இப்பால் தன்னிலையெல்லாம் அர்ச்சுனன் செவ்வையாய் அறிந்துகொண்ட தன்மையைக்கண்டு தான்கொண்ட விராட்டுருவத்தைமாற்றி முன்னின்ற நிலைப்படியே சாரதியாயிருந்து வாசவியினுடைய தெளிவாகிய பிரகாசம்பெற்ற முகத்தைப்பார்த்து, அர்ச்சுனனுமுற்றத்துறந்த முனிவர்களும் அறியப்படாத என்னிலையை நீயறிந்து கொண்டனையே உன்னைப்போல் எவருணர்ந்தவர்; மலையினுயரம் மலைக்குத்தெரியாதென்பதுபோல் என்னிலையெனக்குத் தெரியவில்லை, ஆகையால் நீ கண்டு களித்த தோற்றமாகிய எல்லாவற்றையும் நானறியும்படி சொல் என்று முகுந்தன் கேட்க, நரன்சொல்லுகின்றனன். சுவாமி! பிரமாண்ட கோளகையைக் கிழித்து மேற்பட்டுப் பேரொளியாகத்தோன்றி, சிரம், கரம், உரம், கால், தோள், இடை, தொடையென்பது ஒன்றுந் தெரியாமல் உலகமெல்லாஞ் சலமயமாயுள்ளது போலிருந்த உருவத்தை நானெப்படி வகுத்துச் சொல்வேனென்று இரண்டு பாதங்களையும் தன்னிருகரத்தாற்றழுவி முடித்தலையைத் திருவடிக்கடியிற்சாய்த்து இருகண்களும் ஆற்றினீரினூற்றே போற்சுரந்து பெருக்கெடுத்தோடத் தேகநடுங்க மொழிகுழறும்படி நாநடுங்கத்தான் கண்டகாட்சியைத் தாழ்ச்சியில்லாமற் சொல்லத்துணிந்து என்னாண்டவனே, முற்றத்துறந்தமுனிவர்கள்சூழ்ந்து வணங்கவிருந்த பிரமனைச் சரஸ்வதி முதலியவர்களுடன் உன் தேகத்திலிருக்கக்கண்டேன். சங்கு, சக்கரம், கதை, கட்கம், கோதண்டமென்னும் பஞ்சாயுதங்களுடன் திருமகளும்பொருந்த கவுஸ்துவாபரணமும் துளவமாலையுடன் பரவாசுதேவனை உன்னுடலில் ஒருபுறத்தில் மருவக்கண்டேன், குளிர்ந்த பிறையணிந்த உருத்திரமூர்த்தியை நாராயணியாகிய நாயகியுடன் தேவகணம் பூதகணங்கள்சூழத் தேவர்திருமேனியிற் பொருந்தியிருக்கக்கண்டேன், பிரகாசமுடைய வேலேந்திய பெருமானாகிய சண்முகக் கடவுளை வள்ளி தெய்வயானையுடன் தன்னகத்தில் இன்புற்றமர்ந்திருந்த இஷ்டமாகிய இடமுங்கண்டேன், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவரும் இந்திரனும் இந்திராணியுடன் தேவரீருடைய திருவுருவிற் றிகழக் கண்டேன், நான்குவேதம் உபநிடதம் வியாகரணம்முதலிய ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண்புராணம் ஆகமமுதலாகிய எல்லாவற்றையுங் கண்ணிற்கண்டேன், பகைவரா யிருந்தழிந்து மடியும் அரக்கர்முதலிய அசுரர்களையுங் கண்டேன், முத்தொழிலும் முக்குணமும் மூவுருவும் முக்காலமும் வாரம் திதி மதிவருடமுதலியனவும் அவைகளின் தொழிற்குணங்களுங் கண்டேன், இதல்லாமலும் இன்னொரு அதிசயமுங்கண்டேன். நான்கண்டதென்னவெனின், நாகக்

கொடியோனாகிய துரியோதனன்முதலியயாவனையும், அனேகம் அக்குரோணி சேனைகளையும் பாண்டவர்களுக்குச் சகாயமாயும் படைத்துணைவந்த மன்னவர் முதலியோரையுஞ் பெருஞ்சேனைகளையும் தேவரீருடைய திருவாயால் விழுங்கக்கண்டேன். இவ்வளவுகோடியோசனைகளையும், எவ்வேழுகடலுடனே பெரும்புறக் கடலையும் வளைத்துக் கொண்டிருக்கும் அனேகம்கோடி கரங்களும் அனேகம்கோடி சிரங்களும் அனேகம்கோடி கண்களும் அனந்தம்கோடி கால்களும் அனேகம்கோடி செய்கைகளும் அனேகம்கோடி திருமுகமண்டலமும் பிரகாசிக்கக்கண்டேன், தேவரீருடைய பூரணவுருவத்தைப் பார்க்க அநேகங்கோடி கண்களைப்பெறுமற்போனேனே, கைகூப்பிவணங்குதற்குகரங்களனந்தம் பெறுமற்போனேனே தேவரீருடைய திருநாமங்களைத்துதிப்பதற்கு அனேகமாயிரம நாவினைப் படைக்காமற்போனேனே. இனிநான் சொல்லத்தக்கதொன்றில்லையேயென்றனன். அப்படிசொல்லிய அருச்சுனனை அணைத்துக் கிருபையளித்து நீபிழைக்கும்படி இவ்விடத்திற் கண்ணுறக்கண்ட அதிசயம் எல்லாவற்றையும் எவர்களிடத்திலுஞ் சொல்லவேண்டாம், கடைசியில் தருமராசன்முதலிய நீங்களைவரும் பிழைத்திருக்கப் போபவர்கள்; மற்றவர்களெல்லாரும் அழிந்துபோபவர்கள், இதை உன்மனத்திலுறுதியாக் வைத்துக்கொள், அறியாமையாகிய இருளைநீக்கி விட்டு மேலாகிய வல்லமையுடைய விஜயனே, நாமிருவரும் இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாரையும் கும்புகூட்டி மடிப்பதற்கே பிறந்திருக்கின்றோம், நீவேறாக எண்ணிக் கலங்குவையானல் நாம்வந்த காரியந் தாறுமாறாகும், ஆகையால் எந்தவேலையெப்படியிருந்தாலும் நாம்வந்த வேலையைமுடித்துச் சுகந்தமாலையைத் தரித்து வெற்றிபெறும்படியான வகையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும்; பின்னும் உனக்கு மயக்கமிருக்குமானல் இன்னமும் சொல்லுகின்றேன். எல்லாவிடத்தும் அவ்விடத்திலிருக்கிற எல்லாப் பொருள்களும் யாவும் நாமாகி, வேதமும் வேதாந்தமும் நாமாயிருக்கின்றோம், உன்னைவிட்டு நாம்பிரியமாட்டோம், என்னைவிட்டு நீ பிரியமாட்டாய், அப்படியல்லவென்று பிரிந்தாலும் வேறுபடோம். அதெப்படியென்னில், முன்னொரு முறையில் நீயும்நானும் நரனும் நாராயணனுமாகப் பூபாரம் போக்கினோம், இன்னொருபிறப்பில் இராம லட்சுமணனொன்னும் பெயர்பெற்று சத்தியமுதலிய தவவிரதங்களை நிலைநிறுத்தினோம். இப்பிறப்பில் கிருஷ்ணர்ச்சுனராயிவ்விடத்தில் நிற்கின்றோம்; ஆகையால் உன்னுடைய மயக்கத்தையும் இவர்கள்மேற்கொண்ட நேயத்தையும் ஆசாரியர்முதலியோரென்ற விசுவாசத்தையும் உன்னைமயக்கிய மோகமாகியமோசத்தையும் விட்டொழியென்று தன்னிலைகளெல்லாவற்றையுஞ்சொல்லித் தத்துவந்தெளிவித்த சாமளவர்ணனாகிய பகவானுடைய திருவாய்மொழிகேட்டுத் தெளிவுற்றுத்தேறி அறம்பொருளின்பத்தை அனுபவித்து அப்பால் தேவரீருடைய திருவடியைச் சேரும்பதத்தின் பயனை அடியேனுக் குபதேசித்த ஆசிரியனேயென்று செந்தாமரைமலர்மணக்குந் திருவடிதொழுது அடியேன் விவேகசூனியத்தாற் றெரியாமற் சொல்லிய சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலிய தீங்குகளேதானுலுமுண்டாயிருக்குமானல் அவைகளையெல்லாம் பொறுக்கவேண்டும் என்று அடிமலர் வணங்கி

போர்செய்வதற்கு வேண்டியகருவிகளெல்லா மேற்படுத்திக்கொண்டு இதோ யாவரையுமுடிப்பேனென்று வீரப்பிரதாபத்துட னின்றனனென்று வைசம்பானர் சொல்லிக் கொண்டுவந்தனர். இச்செய்தியைக் கேட்ட ஜனமேஜயமகாராசன் மிகுந்த ஞானமுடைத்தாய் குருமுகூர்த்தங் கொண்டெழுந்தருளிய வைசம்பாயனமொன்னு மாதவரோ! பகவற்கீதையை யுபதேசித்துக் கடவுள் நிச்சயங்காட்டியசெய்தி காண்டீபனுகிய விஜயராஜனுக்கும் விமலனுக்கும் நடந்த தேவரகசியமென்றுதிருவாய்மலர்ந்திருந்தீர்; இப்போது தேவரீர்தெரிந்து அடியேனுக்குச் சொல்லும்வகையெப்படியென்றுகேட்க, மிகுந்த புன்னகையுடையவராய்ப் புத்திசாலியாகிய புரவலனே ஸ்ரீவேதவியாசர் சகலதேவரகசியங்களுந்தெரியும்படியாகச் சஞ்சயனுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்தருளியவண்ணம்அச்சஞ்சயன் அறிந்து திரிதராஷ்டிரமகாராஜனுக்குச் சொன்னமையால் உமக்கு யாம் சொன்னேமென்று வைசம்பாயனர்சொல்ல மனக்களிகொண்ட ஜனமேஜயமகாராசன் வபுஷ்டா தேவியுடன்மகிழ்ந்து வைசம்பாயனரைப் புகழ்ந்து பலமலர்களால் அருச்சனைபுரிந்துவாழ்த்தி மேல்நடந்த விர்த்தாந்தங்களையும் விளம்பவேண்டுமென்று வேண்டினர்; அதற்கு வைசம்பாயனர் அகமிக மகிழ்ந்து வீஷ்மபர்வத்தில் விளைந்த முதற்போர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பகவற்கீதைச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

முதல் நாள் உயுத்தம்.

விருத்தம்.

எந்தவெந்த யோனிபேத மெங்குமெங்கு முள்ளன
அந்தவந்த யோனிதோறு மாவியான தன்மையைச்
சிந்தையின்க ணேருகரத்தி றிகழுமாறு தேவர்கோன்
மைந்தனுய்ந் திடப்புகன்ற வள்ளருள் வணங்குவாம்.

நதிபதிவளைந்த பூமிக்கதிபதியாகிய நரபதியே, தருமபுத்திரன்முதலியதம்பிமார்களும் துரியோதனராஜன் முதலியதம்பிமார்களும், சேனைகணிறைந்து நிற்கும் யுத்தபூமிநடுவில் வந்துநின்று இருதளங்களையும்பார்த்து ஏக்கமுற்றிருக்கையில் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமாமுதலிய கைக்காரர்களெல்லாங் கடுங்கோபங்கொண்டு கையிலாயுதம் பிடித்துக் கண்சிவந்து தளகர்த்தராகத் தூசிப்படையில் நின்றனர். அவர்களைப்பார்த்து அந்தோ எவ்வகையில் இவர்கள்மேற் கையெடுப்பது இவர்களை எக்காலத்தில் வெல்லப்போகின்றோம் எப்படிவெல்லுவோமென்று துக்கமுடையவர்களாய்க் கண்ணபிரானிடத்திற் சொல்லிப்பார்ப்போம்; அவர் இதற்குத்தகுந்த யுத்திசொல்வரென்று தேரைச் செலுத்திக்கொண்டுபோய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அருச்சுனனுங்கலந்து பேசிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்திற்கண்டுகளிகொண்டு வணங்கிநின்றனர்

அப்போது மிகுந்த உபசாரத்துடனே தானும் வந்தனைசெய்து என்னகாரிய மாய்வந்தீர்கள் சொல்லுங்க ளென்றுகேட்க நாங்களெண்ணிவந்த காரியம் இன்னதென்று தருமராஜன்சொல்லத் தயாநிதிகேட்டு சந்தோஷித்து நீங்கள் யோசித்துவந்தது நல்லகாரியம் இப்போது நமக்கென்னபயமா னோ வீஷ்மத் துரோணுதிகளிடத்திற்சென்று ருசிவினிற் கண்டுபேசி அவரவர்களுடைய மனக்கருத்தை அறிந்துக் கொள்ளுவோம்; வாருங்களென்று அனந்தசயனன் சொல்ல நல்லதென்று பாண்டவரியாவரும் கண்ணபிரானும் துரியோதன னுடைய படையிற்புகுந்து சேனைகளுக்குச் சிரமாகிய சேனுதிபதியாகத் திரம் பெற்றுநிற்கின்ற வீஷ்மரைக்கண்டு தண்டனிட்டு ஆசீர்வாதங்கொண்டு சிந்தை வாடி முகம்வாடிநிற்கும் பாண்டவர்களைப்பார்த்துநீங்கள் இப்போது இவ்விடத் திற்கு வந்தகாரியமென்ன சொல்லுங்களென்று கேட்கக் கண்ணபிரான் சொல்லுகின்றனன். திரிதராஷ்டிரமகாராஜனுக்கும் பாண்டுமஹாராஜனுக்கும் சொந்தமாகிய பெரியதந்தையாயும் பாண்டவர்களுக்குந் துரியோதனுதியர் களுக்கும் கேட்டைநீக்கும் பாட்டனுராயுமிருக்கும் வீஷ்மராகிய நீர் இருதிறப் புத்திரர்களையும் ஒருதிறப் புத்திரராகப்பார்த்துப் பக்ஷம்வைத்து நடத்தும்படிவு நிலைமையைவிடுத்து துரியோதனன் பக்ஷத்திற்சேர்ந்து அவர்களுக்குச்சேனுதி பதியாய் முனைமுகத்தினின்று பாண்டவர்களைக்கொன்று துரியோதனனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டுநிற்கின்றீர்; பாண்டவர்களிடத் திலிருக்கும் நியாயம் அநியாயம் பாவம்புண்ணியம் சத்தியம் அசத்தியம் எல் லாம் உமக்குநன்ருய்த் தெரிந்திருக்கப் பதிமூன்றுவருடம் வனவாசஞ்செய்து கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கும் பாண்டவர்களிடத்து உண்மைக் குத்தாரமாகப் பக்ஷம்வையாமற்போவீரானுல் ஐயா உங்களையெந்தக்காலத்தில் வெல்வது, இருக்கிறசேனைகள் முதலிய துரியோதனுதியர்களை எக்காலத்திற் கொல்வது, எக்காலத்தில் சபத நிறைவேற்றிக்கொள்வது, எக்காலத்தில் உங்களைவிட்டு நாட்டுப்பெண்விரித்த தலைமுடிக்கிறது, இக்காரியங்களை எவ்வளவும் எண்ணிப் பாராமல் எதிர்த்துப்போர்செய்யும்படி நீர் வந்தாலும் உம்முடனே யெதிர்த்துப் போர்செய்வதென்றும் உம்மை யெப்படிக் கொல்வதென்றும் பாண்டவர்கள் மெத்தவும் பயபக்தியாய் பக்ஷத்துடன் தாக்ஷண்யம் எண்ணிப் பார்க்கின்ருர் கள்; நானெத்தனை சொன்னுலும் என்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பினுல் என் சொல்லையுந்தள்ளிதங்கள்வில்லையுந்தள்ளிவிசனப்படுகின்ருர்கள்; அறியாதவர்க ளானுலும் சொந்தபந்தநீங்காம லுருகுகின்றனர். எல்லாம்அறிந்த பெரியோர் கள்முன்வந்து போர்புரியத் துணிவுகொண்டீர்களே ஐயா! இதற்கென்ன யுத்திசொல்லுகிறீர் வீஷ்மரோ பாண்டவர்கள் மறுபடியும் வனத்திற்குப் போய் விடுகின்ருமென்றுமனஸ்தாபமடைந்துவருந்தினர். உம்மைக்கண்டுவார்த்தை யாடியபின் உத்தரம் சொல்லுகிறேனென்று அழைத்துவந்தேன், இதோவுமது பேரப்பிள்ளைகள்? அவர்களுக்கென்ன சொல்லவேண்டுமோ அதைச்சொல்லி யனுப்பென்று ஆதிபகவன்சொல்ல, இவ்வசனங்களை யெல்லாங்கேட்டுப் புன் னகையுடையாராய் ஜகநாதனுகிய கள்ளமாமாயனே வசிஷ்டர்வாக்கினுல்பிரம ரிஷியாக வேண்டுமென்னும் வாக்கியம்போல் என்வாக்கினுல் காள்சியமித்துக்

கொள்வதற்காக இவ்வளவுதூரம் நடந்துவந்தீர்! நல்லபாக்கியம் இப்போது பாண்டவர் சத்தியவான்களென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை, தருமம் அவர்களிடத்திலிருப்பதனால் எப்படியும்வெற்றிபெறுவார்கள், அதர்மம்அழியுமென்று யாவருஞ்சொல்லுவர்.

அவ்விவகாரம்அப்படியிருக்க எனக்கு இவ்விருதிறத்தவரும் பக்ஷமுடைய பேரப்பிள்ளைகளென்று ஒருதரமன்று பத்துத்தரமாகச் சொல்லமாட்டுவேன், ஆனால் துர்ச்சனர் சற்சனரென்றுயோசிக்கவேண்டாமாவென்று கேட்பீரானால் ஞாயமே, கைவிரல் கண்ணிற்பட்டால் விரலைக்கொய்தறிவாரா கெட்டவரானாலும் நல்லவரானாலும், நமதுபிள்ளைகளென்கிறவாற்சல்லியம்விட்டுப்போகுமா, மேலும் நான் இவ்விருதிறப் படைகளுக்குத் துணையாகாம லிருக்கவேண்டியதே, அப்படி யிராமல் துரியோதனனுக்குச் சேனாதிபதியா யிருப்பானேனென்றுகேட்டால் அதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகின்றேன், எங்கள்சிறியதாயாகிய பரமளகந்தியின்பிள்ளை விசித்திரவீரியனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்யவேண்டிக் காசிராஜனுடைய மூன்றுபெண்களைச் சுயம்வரத்திற் கவர்ந்துகொண்டுவந்து விவாகநடத்தியபோது மூத்தபெண்ணாகிய அம்பையென்பவள் சாலுவராஜனிடத்தில் இஷ்டம் வைத்ததாய்ச்சொல்லி என்னைவிட்டு நீங்கிப்போய் அவன்விலக்கிவிட்டனனென்று மறுபடியுமென்னிடத்தில்வந்து தம்பிக்குவிவாகம் பண்ணிக்கொள்ளுமென்று வேண்டிக் கொண்டனள். நானவளை மறுத்துவிட்டேன், அப்போது தன்னாலாகாத காரியத்தைப் பேததந்திரத்தாற் சாதிக்க வேண்டுமென்னும் யுத்தியைக்கொண்டு என்னாசிரியனாகிய பரசுராமனிடத்திற்சென்று சரண்புகுந்து அவரையழைத்துக் கொண்டுவந்து பகையாகவிடுத்தனள்; அவரிளைத்துப் போய்விடவே இவளும் இளைத்துப்போய் அம்பிகையைக்குறித்துத் தவமிழைத்துப் பாஞ்சாலனுடைய பத்தினிகருப்பத்தில் என்னைக்கொல்லும் பகையாளியாகிய சிகண்டியாய்ப்பிறந்து பாண்டவர்களுக்குப் படைத்துணை வந்திருக்கின்றமையான், நான் அவளிற்கும்படைக்கு எதிர்ப்படையில் நிற்கும்படி நேரிட்டது ஐயனே, ஆகையால், இனிநான் மெத்தநாளிருக்கமாட்டேன், முதனாள்யுத்தமுதல் பத்துநாள்வரைக்கும்நடத்துவேன், அப்பத்தாநாள் எனக்குப் பகையாய்வந்து பிறந்திருக்கும் சிகண்டியென்னுந் தீரபராக்கிரமமுதிர்ந்த அம்பையென்பவளை எனக்கெதிரிற்கொண்டுவந்தால் இச்சன்மத்தில் ஆணாயிருந்தபோதிலும் முற்சன்மத்தில் பெண்ணானமையால் நான் அவள்மேற் கையெடுக்கமாட்டேன், அக்காலத்தில் என் அன்பாகியபேரனாகிய அர்ச்சுனன் பாணத்தால் மூர்ச்சையடைந்து விழுவேன். அப்பால், சரசயனத்திலிருந்து தேவரீருடைய திருவிளையாட்டை யெல்லாம்பார்த்து இராச தருமங்களை நிலைநிறுத்தி கண்ணபிரானே நின்னுடைய செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடியடைவேனென்று சொல்லிய வீஷ்மர்மொழியைக் கண்ணபிரானும் பாண்டவர்களுங்கேட்டு சபதநிறைவேறிப்பட்டாபிஷேகம்பெற்றவரைப்போல் மகிழ்ந்துவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு துரோணரிடம்சென்று அவரைக் கண்டு தெண்டனிட்டுத் தொண்டரைப்போல் நிற்கவும் அவர்களை ஆசீர்வதித்து என் பாண்டவர்களே க்ஷேமமாயிருக்கின்றீர்களா! இப்போது இவ்விட

த்தில் என்னைநாடி வந்ததற்குக் காரணமென்ன சொல்லுங்களென்று துரோணர்கேட்க, ஸ்ரீகண்ணபிரான் சொல்லுகின்றனன். ஐயா, துரோணரே, நாடு நகர முதலியவற்றையு மிழந்து நாணமேலிட்டுக் கானகந்திரிந்து நலிந்துவந்த பாண்டவர்களிடத்தில் நல்ல அருளூட்டாமல் துரியோதனராசனிடத்தில், அன்புகொண்டு பாண்டவர்கள்மேல் யுத்தஞ்செய்யும்படி பகைமேற்கொண்டு வந்திருக்கின்றீரோ பராமார்த்திகராகிய நீர் உபயவாதிகளுக்கும் ஆசிரியராயிருந்தும் இவ்விடத்தில் நடந்திருக்கும் நியாயம் அநியாயங்களெல்லாந் தெரிந்திருந்தும் பாவபுண்ணிய மெண்ணிப்பாராமல் அப்பட்சத்தினின்றமையால் தனுர்வேதபாண்டித்யமுடைய உம்மைவெல்ல யாவராலுமுடியாதே அப்படியிருந்தால், இப்பாண்டவர்கள் பிழைப்பதெப்படி அவர்கள்கூறிய சபதமெவ்விதத்தில் நிறைவேறும் குணமேருவாகிய குருவே, இதற்கு நடக்கவேண்டிய காரியங்களைத் தேவரீரே கட்டளையிடவேண்டுமென்று கேட்கவந்திருக்கின்றனர். அவர்கட்கு நீர் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லியனுப்புமென்று உலகமுண்டோனுரைத்தனன். அம்மொழியைக்கேட்டுத் துரோணர் அகமகிழ்ந்துசொல்லுகின்றனர். ஐயா, அரிவாசுதேவனே என்போன்றவீரர்கள் எத்தனையோகோடிபேர் சேர்ந்துவந்தாலும் இசையைக்கொண்ட விசயனிடத்தில் பசபசவென்று விழித்து வசையைப்பெறுவார்களல்லது திசைகள்மகிழ வெற்றிபெறவேமாட்டார்கள். ஒருவர்செயலாலொன்றுநடக்கமாட்டாது, உலகளந்தோனாகிய உன் செயலன்றி வேறில்லை உத்தமனே, சத்தியமே வெற்றியைத்தரும் இக்குருகுலகுமாரர்கள் இருதிறத்தவரும் என்கண்மணிபோன்றவர்கள் எனக்கு இவர்களென்றும் அவர்களென்றும் பேதமேயில்லை. இப்படியிருக்க, நான் துரியோதனனிடத்திற் சேர்ந்திருப்பானேனென்று தேவரீர் கேட்டால் அதற்குக் காரணஞ்சொல்லுகின்றேன்; காசாம்புவண்ணனே என்னை வெல்லும்படி துட்டத்துய்மனென்னும் புத்திரனைப்பெற்று வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான் பாஞ்சாலன், அத்துட்டத்துய்மனே பாண்டவர்களுக்கு மைத்துனனாயும் உபயசேனாபதியாயும் எதிர்கட்சியிலிருக்கின்றமையால் நான் இவ்விடத்தினிற்கும்படி நேரிட்டது, அப்படி நின்றபோதிலும் பதினைந்தாநாள் யுத்தம் நடந்துவருமத்தியானகாலத்தில், இம்மை மறுமைப்பயனிரண்டும்பெறவிருக்கின்ற தருமபுத்திரனுடைய வாக்கினால் அசுவத்தாமா அதமென்றுசொல்லக்கேட்பேனாகில் உடனே புத்திரசோபத்தினால் மெத்தவருந்திச் சமாசயோகத்திலிருந்து தாரணைசெய்து தனியனாவேன், அக்காலத்தில் உங்களுக்குப்பந்துவாய் வந்திருக்கின்ற துட்டத்துய்மன், தான்பிறந்திருக்குஞ் சத்துருத்தனத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவன். சகலசந்தோஷ சாம்பிராச்சியங்களையுந் தாழ்ச்சியில்லாமற் பெற்று வாழ்வனென்று தன்காலநிர்ணயமுஞ்சொல்லி ஆசீர்வதித்தனுப்பினன். துரோணர் அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு பாண்டவர்கள் தங்களுடையசேனைக்காட்டில்வந்துகலந்தனர். அப்பால் பாண்டவர்களும் ஸ்ரீகண்ணபிரானும் வந்துபேசிப்போயினரென்று துரியோதனன்கேள்விப்பட்டு வீஷ்மரையும் துரோணரையும்வணங்கி என்னசெய்தியென்றுகேட்டனன், அப்பா துரியோதனா, பின்னைவேறென்றுமில்லை; பாண்டவர்கள்வந்து பரிதாபப்பட்டு

சகலவிவகாரமுந்தெரிந்த பெரியோர்களாகிய நீங்களே முனைமுகத்தில்வந்து நின்றால் நாங்களெப்படி பிழைப்போமென்று கேட்டனர், உலகத்தில் வாழ்வாரைப்போல் சாவார், சாவாரைப்போல் வாழ்வார் ஆகையால் எங்கள் பிராணனென்ன கல்லா இரும்பா ஒன்றுமில்லை பத்துப்பதினைந்துநாளையில் செத்துப்போகத்தக்கவர் நாங்கள் வெற்றிபெறுவோமென்பதெப்படி தெய்வசித்தமெப்படியோ அப்படிமுடியுமென்று சொல்லியனுப்பினேனென்று சொல்லக்கேட்டு துஷ்டசதுஷ்டாள் நால்வரும் மற்றியாவரும் பாண்டவர்களுடைய பெருமையுஞ்சிறுமையுங் குறித்துப்பற்பலவகையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களிற் சிலபுத்திமான்கள் என்னயோசித்தனரென்றால், பாண்டுபுத்திரர்களுக்குமிஞ்சிய பலசாலிகளில்லை, அதுவுமன்றி ஆண்டவன்துணையுமிருக்கின்றது. இருந்தபோதிலும் பாட்டனார் ஆசிரியர் இவர்களெல்லாம் வேண்டியமுதியோராகையால்வந்துவணங்கித் தாங்களடங்கி அவர்களுடையஆசீர்வசனமும் யுத்தஞ்செய்வதற்கு உத்தரவும்பெற்றுக்கொண்டுபோகவந்தனரென்று பேசிக்கொண்டனர் இப்படியிருக்க; உபயவாதிகள் தளங்களிலிருந்துசகலவிதபேரோசையும் வீரப்பிரதாபக்கூச்சலும் வெளியுமேற்கொண்டு அட்டகாசஞ்செய்து வில்லைவளைத்து நாணேற்றி குணத்தொனிசெய்தனர் அந்த விற்குணத்தொனி குமுகுமுவென்று அட்டதிக்குகளுஞ் செவிடுபடும்படி முழங்கிய ஓசை யெப்படியிருந்ததெனின் பிரபஞ்சத்தவரோ பாண்டவர்களும் துரியோதனனாதியர்களும் பதினெட்டக்குரோணி சேனைகளும் பதினெட்டுநாள் சண்டைசெய்வார்களென்று செய்திதெரிவிப்பதுபோலிருந்தது, மேலும் இக்குருக்ஷேத்திர நிறைந்தடங்கிய சேனைகளெல்லாந் திருமால்வயிற்றிற் பொருந்தியிருந்ததுபோலும் இருந்தது, இவ்வுலகைச்சுமக்கும் பூமிதேவியோ, நான் பாரம்பொறுக்கமாட்டேனென்று முறையிட்டுக்கொண்டதற்காக, இவ்வுதவிசெய்தனன். எப்பொருட்கு முதல்வனாகிய இறைவன் இச்சேனைகளையெல்லாம் ஒருதலைப்பாரமாய் ஓரிடத்திற்சேர்த்து என்கழுத்தையொடிக்கலாமாவென்று வருந்தவும் பாதலத்திலிருக்கும் ஆதிசேடன் ஆயிரம்பணாமகுடமும் விரித்துப்பரிக்கவும் சூரிய சந்திரர்முதலிய கோள்களெல்லாம் போவதற்கு வழியின்றி நாம் நடக்குங்கதியாகிய நாள் குறையும்படியாயிற்றென்று நடுங்கவும் திக்குப்பாலர்முதலாகிய திசையானைகளொடுங்கவும், தேவர்முதலியயாவரும் ஏங்கவும், எட்டுக்குலவரைகள் எட்டுத்திக்கிலுந் தங்கள்தலையை முட்டுக்கொடுத்துத்தாங்கவும், கடல்பொங்கவும் பகைவர்கள் குடர்குலுங்கவும் புயங்கள்பூரிக்கச் சேனைகளாரவாரிக்க இருதிறப்படைதிரண்டு கடல்புரண்டுவந்ததுபோனின்ற சேனைகளைக்கண்டு, பாண்டவசேனாதிபதியாகிய சுவேதன் தங்களுடையஏழக்ரோணி சேனைகளும்பிரித்து வகைத்தரமேற்படுத்தி ஐந்துதலைநாகம்போல் யூகம்வகுத்துச் சகலவெற்றியும் தங்களுக்குவரும்படியாய் வீரமாகாளிமுதலிய வீரலட்சுமியும்பூசித்து வீரத்துடனெதிர்க்கவும், துரியோதனனுடைய பாட்டனாகிய சேனாதிபதி வீஷ்மர் தங்களுடைய சேனைகளைக் கருடயூகமாகக்கட்டித்தானும் தூசிப்படையில்வந்துநின்றனர். அச்சமயத்தில் துரியோதனனும் தருமபுத்திரனுமாகிய இவ்விருவரும் முனைமுகத்தில்வந்துநின்று ஒருவரையொருவர்

பார்த்து ஊழ்வினையைநினைத்து தங்கள் கரங்களிற்பிடித்திருக்குங்கொடியைத் தூக்கித்தாழ்த்தினர். அப்படி தாழ்த்தியவுடனே பிராணபிமானம் தேகாபிமானம்முதலியவிடுத்து இரண்டுகடலும் திரண்டுபுரண்டுவந்து கலந்தவாறுகலந்து தொந்தயுத்தஞ்செய்தனர்கள். இப்படையில் முரசக்கொடியும், அப்படையில் நாகக்கொடியும், படபடாக்காரங்களுடன் ஆகாயவீதி அதிரும்படி பறக்கவும், இருபடைகளிலும் பேரி பாங்கா முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும், பிரமுகருடைய கரங்களிற்பிடித்திருக்கும் விற்றொனியும் வீரகண்டத்தொனியும் மேலாகி அதிர்க்கவும், பலபலவீரர்கள் சங்கத்தொனிகளொலிக்கவும், ஆயுதங்களிழையவும், எல்லாருடைய உள்ளங்கள் குழையவும், தேராளிகளுடன் தேராளிகள், வில்லாளிகளுடன் வில்லாளிகள், வேலாளுடன் வேலாட்கள், யானையோடு யானை, குதிரையுடன் குதிரை, வீரருடன் வீரர், வாளுடனே வாள், கதையுடனே கதை, அரசரோடு அரசர், பட்டவர்த்தனருடன் பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனருடன் மகுடவர்த்தனர், மந்திரிகளோடு மந்திரிகள், தந்திரிகளுடன் தந்திரிகள், தளகர்த்தருடன் தளகர்த்தர், மண்டலாதிபருடன் மண்டலாதிபர், சாமந்தருடன் சாமந்தர், யானைத்தலைவருடன் யானைத்தலைவர், குதிரைத்தலைவருடன் குதிரைத்தலைவர், பதாதிநாயகருடன் பதாதிநாயகர், கொடித்தலைவருடன் கொடித்தலைவர், அணித்தலைவருடன் அணித்தலைவர் எதிர்த்துப் பற்கடித்துவிற்பிடித்திரண்டு புயமென்னும் வெற்பெடுத்து மற்றெடுத்து மண்டலமுதலிய விண்டலமதிரச் சண்டைபுரிந்தனர். இதுநிற்க அருச்சுனனும் வீஷ்மரும், வீமசேனனும் துரியோதனனும், தருமராசனும் சல்லியனும், நகுலனும் சிந்துபதியும், சகாதேவனும் சகுனியும், துட்டத்தூய்மனும் துரோணரும், சுவேதனும் துச்சாதனன்முதலிய தம்பியகளும், விராடனும் பூரியென்பவனும், கலிங்கராசனும் யாகசேனனென்னும் பாஞ்சாலனும், அசுவத்தாமாவும் குந்திபோசனும், உத்தாகுமாரனும் கிருபரும், கேகயனும் கிருதவன்மனும், அபிமன்னுவும் இலக்கண குமாரனும், கடோற்கசனும் பகதத்தனும், சாத்தகியும் பூரிசிராவும், சிகண்டியும் கீகனும், சோமதத்தனும் காம்போசராஜனும், சேரனும் சோழனும், மகததேசாதிபதியையெதிர்த்து வளைத்துக்கொண்டனர். பாண்டியனுஞ் சகத்திரதேவனும், அரவானும் அலம்புதனும், துருபதேயனும் துன்மார்க்கனும், உத்தமோசாவும் விகர்னனும், விசேடனும்உதார்மனும் ஒருவரையொருவர்எதிர்கொண்டுபற்பல வகையாகிய போர்செய்தனர்.

இதுநிற்க, கொங்கர் கோசலர் சிங்களர் ஆரியர் குகுரர் கங்கர் கௌசலர் திராவிடர் குண்டலபோசர் கலிங்கத்தவர் வங்கர் மாளுவர் மகதர் மக்கர்சோனகர் திரிகர்த்தர் மராடர்முதலிய பதினெண்பாஷைமன்னரும் கைகலந்து கண்சிவந்து கடுமைகொண்டு சத்தமேகங்களும் அட்டகசங்களும் செவிடுபடும்படி போர்புரிந்தனர். இப்போரைப் பார்த்திருந்த தேவர்கள்பயந்து ஆச்சரியப்பட்டுக் கைகளைநெரித்துக்கொண்டு இனிமேல் அண்டங்கள் பிளந்துபோமென்றே நடுங்கவும், சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமன்முதலானோரும் இவ்வகை இருதிறப் படைகளும் ஒன்றுபட்டுப் போர்செய்யுங்காலையில் குதிரையினங்களும் யானைக்

கூட்டங்களும் தறிபட்டு சிற்சில முறிபட்டு பற்பல நெறிபட்டு கால்களால் மிதிபட்டு மண்ணிற்புதைபட்டுப்போகவும், தேர்களெல்லாம் சக்கரமுதல் சிகரம்வரையில் தும்புகளாய்ப்போய்க் குவியவும், ஒருவர்மேலொருவர்தத்தியும் பாணங்களினுல்மோத்தியும், வேல்களினுற்குத்தியும், வாள்களினுல் எற்றியும்,கரங்களினுற்பற்றியும்,கரகரவென்றுசுழற்றியும், யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் இறந்துபோன பதாதிவீரர்களை இத்தனைகோடியென்று எவருஞ் சொல்லமாட்டார். இந்திரன்கண்களாலும் பார்க்கமுடியாது, இத்தன்மையாகத் தம்மைத் தாமே மறந்து இறந்தவர் தலைகள்வெட்டுண்டு ஆகாயத்திலெழுந்து பூமியில் கொழுந்துவிட்டெரியுந் தன்மையவாய் உதிரம்பீறிட்டடிக்க அத்தலையிழந்த உடல் தரையில்விழாமல் இடசாரி வலசாரி சுற்றிக்கொண்டிருப்பது எப்படியிருந்ததெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணன் மோகினியவதாரமாய்த் தேவர்களுக்கு அமுதம் பகிருங்காலத்தில் இராகு கேதுவென்னுங் கிரகங்கள் மாறுபாடாகிய உருவத்துடன் அமுதத்தைக் கரத்திலேந்தியபோது சந்திரசூரியர் சொல்லத் தெரிந்து, கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அவர்களுடைய தலையைவாங்கிவிட்டதனுல் தலையற்று உடல்நின்று சுழன்றுடுந் தன்மைபோலிருந்தது. இரண்டு முழங்காலளவு முறிபட்டுச்சுழன்றேடும் ஒற்றைச்சக்கரத்தையுடைய தேரை நடத்தும் பாகரைப்பார்க்கில் எப்படி இருந்தனரென்னின் சப்தாவென்னும் பரிபூட்டிய சூரியனுடைய தேரையோட்டுகிற அருணனென்னும் சாரதியைப் போலிருந்தனர்.

பட்டவர்த்தனர் முதலியவர்கள்மேல் பாணக்கும்பு நாணற்கும்புகள் போற்பாய்ந்து கேசாதிபாதம்வரையிலும் உதிரம்பெருகிக் கசிந்துபீரிட்டுவருந் தன்மையெப்படியிருந்ததெனின், உயர்ந்த எழுகுத்தம்பக் கம்பபாணத்தின் ஜம்பங்களைப்போன்றிருந்தது, பின்னும் தத்தம் அம்பறாத்தூணியிலிருந்த பாணங்களை நாணில்வைத்து சேனுறுவோர் மயங்கப்பிரயோகஞ்செய்துபோட்டு, அப்பாற் பாணங்களில்லாமல் தங்களுடைய தேகத்தில்தைத்துக்கொண்டிருக்கும் எதிரிகள்விட்ட பாணங்களைப்பிடுங்கி, எதிரிகளைநோக்கிச்சிரித்து, காத்திற்பிடித்துத் திரித்துவிட்டு பலவீரர் போர்புரிந்தனர். இதுநிற்க; சிலர் இடக்கையற்றபோது வலக்கையைக்கொண்டும், வலக்கையற்றபோது இடக்கையைக்கொண்டும் யுத்தஞ்செய்தனர். இதன்றியும் ஒருவன்தலையை ஒருவன்வெட்ட வெட்டுண்டவன் தன்தலையைத் தன்கையில் பிடித்துக்கொண்டு தன்னைவெட்டினவன் தலைமுறிபட்டு விழும்படியெறிந்தனன். உடனே அவனுந்தலையறுந்தாடினன், இவனுந்தலையறுந்தாடினன், மேலும், இரண்டுபுயங்களறுபட்டு இவ்வெள்ளம் பெருகும்படியிருந்த வீராதிவீரர்கள், இந்திரனுல் இறகுகளறுப்பட்ட மலைபோலிருந்தனர். சிலவீரர்கள் ஓடிவந்து தங்கள்தலைகளால் முட்டியும் புயங்களாலிடித்தும் பலதேர்களை அழித்து, குதிரைப்படையிலும் யானைப்படையிலும் புகுந்து அவற்றின் கால்களும் வால்களும் உடல்களும், சிதைந்திறக்கும்படிசெய்து, ஜயம் நம்முதென்று குதித்தாடவும் ஒருவீரனை யொருவீரன் வெட்ட, தலைபோனவன் ஓயாமல் யாவரையும் வெட்ட வேறொருவனேடிவந்து,வெட்டினவனைத்திட்ட, அவனுமிவனுநெருங்

கித் தலையுடன்தலையைமுட்ட மேலெழுந்த தலைவந்துவிழுந்து இவர்கள் மூவரும் பட்டனர். உயிர்விட்டனர். வேறொருவீரன் மற்றொருவீரன்மேற் சன்னபின்னலாய் பாதாதிகேசம்வரையிலும் பாணங்களைப்பொழிந்து வரும்போது அடிப்பட்ட வீரன் பேய்களுடன் கூட்டுறவாகக் கூடிக்கொண்டாடித் தன் பகையை முடித்துக்கொண்டனன். மேலும் ஆயிரம்பாணங்கள் நுழைந்த துவாரங்களினின்று உதிரவெள்ளம் புறப்பட்டுவீசுந் தன்மை அருணன்நடத்துந் தேரில்வரும் ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனைப்போன்றிருந்தது. மேலுஞ் சிலரை நெருக்கி பலர்மின்னும் வாளாயுதங்களைக்கொண்டுவெட்டினர்; அவ்வெட்டைத் தன்கையிலிருக்குங் கேடயத்தாற்றட்டிவிட்டு முனைக்காட்டி ஒட்டிப் பதுங்கியிருந்து சிங்கம்போலெழுந்து மேற்பாய்ந்து கட்டிப்பிடிக்க இருவருங்காலுடன்கால் கரத்தொடுகரம் சிரத்தொடுசிரம் உரத்தொடு உரம்அணைத்து புயங்களால் இடித்துக்கொண்டு கீழேவிழுந்து மற்போர்புரிந்தனர். இப்படி சிலகாலைகள் விற்போர் மற்போர் வாட்போர்முதலிய யாவும்புரிந்து அழிந்தனர். அவரை எத்தனைகோடியென்றுசொல்லவல்லேன்! இப்படிபோர்செய்து வரும்போது, விசயனும் வீஷ்மருமெதிர்த்துத் தேவதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்து போராடினர். யாவரும்நடுங்கும்படி இருதிறப்படைகளும் எட்டுத்திக்கிலும்வளைந்துக்கொண்டன. பூமியிலிருந்து மேலெழுந்த தூசிகளினால்வேடிக்கை பார்க்கவந்த தேவர் மேலுலகத்திலிருந்துகொண்டு தங்கண்களைமூடிக்கொண்டனர், சுமைகளைச் சுமவாமல் ஆதிசேடன்முதலாகிய நாகலோகத்திலுள்ளாரும் கழுத்தொடியச் சுமந்திளைத்துக்களைத்தனர். அவ்வமயத்தில் துரியோதனன் தன்பாட்டனாகிய வீஷ்மருக் குதவியாகச்சகுனி சல்லியன் தம்பியர் முதலியவர்களை யனுப்பினன். இதைக்கண்ட தருமராஜன் அருச்சுனனுக்குப்பின்பலமாக வீமனையும் அபிமன்னுவையும்அனுப்பினன். அவர்களை அர்ச்சுனன்கண்டு எனக்குப்படைத்துணை யனுப்பவும்வேண்டுமோ, இவ்வீஷ்மரை வெல்வது அருமையோவென்று கடுகடுத்துப் பாட்டன்தேரிற்கட்டிய பனைக் கொடியின்மேல் பன்னிரண்டுபாணமும் கவசத்தின்மேல் ஒன்பதுபாணமும் அவர்தேகத்தின்மேல் ஐம்பதுபாணமும் அகம்புற நடுங்கி யொடுங்கும்படி விடுத்தனன். அதனால் அப்பெருந்தகைகிலைதளர்ந்தனர். அவ்வமையத்தில் சல்லியன் சகுனி துரியோதனனுடைய தம்பியர் தலைநீட்டிக்காட்டினர். அவர்களை வீமன் கும்பாகக்கூட்டிப்பேய் போலாட்டிக் கோடிகணைகளைப் பூட்டி மாட்டி யோட்டிவிட்டனன்.

இப்பால் கன்னனுடைய பிள்ளைகளில் மூத்தவனாகிய சூரியகேது என்பவன், அரவானுடனெதிர்த்துப் பலவகையாகிய தந்திரயுத்தங்களெல்லாவற்றையுஞ்செய்து அயர்ந்து அவரிருவரும் ஒருவரை யொருவர்விட்டுநீங்காமல் இருந்தபடி யுத்தஞ்செய்தனர். பலம்பெறும் அரக்கனாகிய அலம்புதனும் கடோற்கசனும் எதிர்த்து இருளாகவும் மழையாகவும் மின்னலாகவும் வெளியாகவும் இவைமுதலாகிய மகாமாயைத் தோற்றங்கொண்டு இந்திரசாலங்களுங்காட்டி அமர்புரிந்தனர். அவ்வலம்புதனுடைய தம்பியாகிய அசயசூரனும் கடோற்கஜ

னுடைய குமாரனாகிய அஞ்சனவர்மனும் மராமரமலைமுதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர்புரிந்தனர். அப்போது குற்றமற்ற பலபராக்கிரமசாலியாகிய வாளபிமன்னு வெகுசேனைகள்மாளும்படி துணிந்துக்கொண்டு வரும்போது தன்னுடைய தந்தையோடு மூதாதையுமாகிய வீஷ்மரும் கைகலந்துபோராடுஞ் சமயத்தில், நாலுபாணங்களைத்தொடுத்து வீஷ்மருடைய தேரிற்பூட்டிய நாலு குதிரைகளையும் நாசப்படுத்தினன். அதைக்கண்டு காங்கேயன் சந்தோஷங்கொண்டு வேறு தேரேறிவிரைந்துவந்து போர்புரிந்தனன். அக்கணத்தில் உத்தர குமாரன் தேரைச்செலுத்திவந்து மத்திரதேசாதிபதியுடன்எதிர்ததுப்போராடி குதையிணையுடைய வில்லிற்சிலபாணந்தொடுத்துத் தேகங்களிற் புதையும்படி மழைபோற்பொழிந்துவிடுத்து மேககர்ச்சனை போலவொலித்து சல்லியனுடைய வில்லற்று விழவும் கவசங்கிழிபடவும் துவசமுறிபடவும் அழகிய தேரிற்கட்டித் தாவிவருங் குதிரைகள் அற்றுவிழவும் சாரதிசெத்துவிழவும், மற்றவர்கள் தலைசுற்றிவிழவும், கொற்றவர்கள் சிலைபற்றிவிழவும் போர்செய்கையில் சல்லியனுடைய சரீரமெல்லாஞ் சல்லடைக்கண்ணாகவும் உதிரவெள்ளத்துடன் உடல்புண்ணாகவும் கண்டு மனந்தளர்ந்து இப்பாவியாகிய உத்தரனுடன் வில்லெடுத்துப் போர்புரியக் கூடாதென்று மனங்கூசி வீரவார்த்தையைப்பேசி, இலைவடிவத்தையுடைய வேலாயுதத்தை எடுத்திதயத்திற் பலவாறாகச் சபந்தொடுத்து வணங்கிவிடுத்தனன். அப்படிவிடுத்த வேல் குவலயத்தைக் குழுறச்செய்துவந்து குபீரென்று மச்சராசகுமாரனுடைய மார்பிற்பாய்ந்தது, அக்கணம் உத்தரகுமாரன் மருள்கொண்ட மான்கன்று போற்றுள்ளி மார்புடைந்து வானுலகடைந்தனன். தன்மகனாகிய உத்தரன்சல்லியனாற் கொல்லப்பட்டனனென்று விராடன்முதலாகியபாண்டவர்யாவரும்ஒன்றாய்க்கூடி உகாந்த காலத்திற் பொங்கியெழுங் கருங்கடலைப்போற் புரண்டுவந்து போர்புரிந்தனர். அத்தனைபேர்களும் சித்தங்கலங்கி வெற்றிபெறமாட்டாமல் சுற்றியிளைக்குந்தருணத்தில் வீரபட்டமணிந்த யானையைப்போன்ற கதாபாணியாகிய வீமன்வந்து விழுந்து வீரசுவர்க்கத்திற்கு வரவு செலவு கணக்குச் சொல்பவனைப்போல் வெற்றிமாலைபுனைந்து வேல்தாங்கிய அதிரதர்முதலாகியஅரசர்களும் நிலைபெறமாட்டாது குலைகிழியும்படியாக அடிபட்டுத் தாங்களுமுடிபட்டு உதிரங்கள் வடிபட்டு உளநொந்து இப்படிகெட்டு ஒழிந்தவர்வாட இருந்தவரோட எதிர்ந்தவராட இவர்களைத்தேவர்கொண்டாடச் சயம்பெறுந் தன்மையைத் துரியோதனன்கண்டு பூமியிற்றரிக்கப் பொருந்தாமற்பொங்கி நெஞ்சுசுழலக்கண்சுழல நெருப்புப்பொரியெழக் கோபங்கொண்டு சிவபிரான்மேல் மன்மதன் மலர்ப்பகழியெடுத்து வருவதுபோல் பாணந்தொடுத்துப் பலவீரர்களையும் ஒட்டிக்கறுகறுத்துப் பற்கடித்துவிற்பிடித்துச் சொற்படித்துஇமயமலையின் சிகரம்போன்ற தண்டங்கொண்டு மண்டலமிட்டுத் தேர்நிரைகள், சேனையணிகள், யானைக்கூட்டம், அரசர்களுடைய மணிமகுடமுதலிய படைகள் எல்லாவற்றையும் சாடிக்கொண்டுவரும் அவ்வீமன்மேல் அநேகம்பாணங்களைத் தாக்கினன். அக்கணைகளை யெல்லாம்முனைமழுங்கவடித்துக் கதையுடன்தாவி அநேகமாயிரவகைகளாக விளையாடி மோதிமுனைந்து தாங்களிருவருஞ் சாதிக்

கத்தக்க தன்மைகளை யெல்லாங்காட்டிச் சிங்கமும் சிங்கமும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்த தன்மையைப்போல் நெடுநேரம் போர்செய்தனர். திடவீரனாகிய வீமசேனன், துரியோதனனுடைய வில்முறியும்படியாய் ஓங்கியடித்துப்பாங் கிற்குதித்து ஒருகரத்தைநீட்டித் துரியோதனன் ஏறிவந்ததேரைத்தூக்கிச் சிதறவெறிந்தனன். அத்தேரானது பூமியிலோடுவதுபோல் ஆகாயத்திலுங் கரகரவென்றோடி நிலத்தில்விழுந்து சக்கரங்களுடைந்து அச்சுமுறிந்து சிகர முதலியகுடைகளுங் கொடிகளும் சாரதிகுதிரைகளும் அழிந்துவன்னமாகிய தேர் சின்னபின்னமாகவே துரியோதனனும் தேரைபோற் சிதைந்துபோனு னென்று அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் புறமுதுகிட்டோடின. அச்சமயத் தில் படைத்தலைவர்முதலிய அரசர்களெல்லாரும் ஓடியசேனைகளைத் தடைப் படுத்தி இராசனுக்கென்னமோ அபாயமென்று கூட்டங்கூடிவந்து பார்த் தனர். அவ்வேளையில் வீமசேனன் பாரியதேரிலேறிக்கொண்டு ஒரு சூரிய னைப் பலசூரியர்கள் சூழ்வதைபோல் அனேகம் வேலாளிகள் வாளாளிகள் வில்லாளிகள் நிறைந்துநிற்கவும் சுவேதகக்ஷத்திரநிழல்விட்டு நீங்காத முடிமன் னர்கள் சிறந்துநிற்கவும் நடுநாயகம்போல் வீமன் நிற்கும்படியான நிலைமை யைக்கண்டு மனந்தளராமல் புகையுமனத்தினராய்ப் பகைமேற்கொண்டு சிந்து தேசத்தலைவராகிய அரசர் முதலியவரும் சகுனி மைந்தராகிய மைத்துன னென்னு மாபிள்ளைத்துரைகளும் இவர்களுக்கருகாக முடிமன்னவரும் வந்து நெருங்கி வீமனைவளைத்துக்கொண்டு கூர்ங்கணை பொழிந்தனர். துரியோதன னுக்காகப் பக்ஷமாயெதிர்த்துவந்த மைத்துனர்முதலான மன்னவரைக்கண்டு மரியாதைசெய்வதற்குத் தேரைவிட்டிழிபவனைப்போல் இறங்கி இருகரத்தை யுங் குவித்துப் பிடித்திருக்கும் கதையுடன் பூமியிற்றாழ்ந்து நுழைந்து விஷ்ணு சக்கரம்போல விரைந்து சுழன்று மகமேருவின் கொடிமுடி வாயுவாற் பறி பட்டுப்போனதைப்போல் வந்தவர்கள் மணிமுடிவாயுவின் சேயாற்றறிபட்டு மண்ணில் விழுந்துருள விண்ணிலெழுந்து திறமாறிமாறிக் கதைகொண்டடிக்க தேவர்கண்முதலியவரும் திடுக்கிட்டுத் துடிக்கச்சேதித்து வந்தனன் வீமன் துரியோதனனுடைய படைவீரர்கள் பாண்டவர்சேனைகளிற்புகுந்து பற்றறக் களைந்து பாரியோடும்படி சாரிசாரியாய்ச்சாய்த்தனர். இருதிறப்படைகளும் யுத்தஞ்செய்யும்போது தனது தம்பியாகிய உத்தரனிறந்தனனென்று மிக்க விசனங்கொண்டு சிவபெருமானளித்த வில்லையெடுத்துப்பிடித்து வெற்றிமாலை யைத்தரித்து வீராவேசத்துடன், சங்குநாதசிங்கநாதம் தாரை பூரிமுரசுசின் னம் காகளமுதலிய வாத்தியங்கள்முழங்கவும் ஆலவட்டம் குடைகொடி மேற் கட்டி விதானமுதலிய சுருட்டிமயிற்பீலிகள் பிடிக்கவும் யானை வீரத்தலைவருக் கிறைவர் குதிரைவீரத்தலைவருக்கிறைவர் தேர்வீரத்தலைவருக்கிறைவர் சேனை வீரத்தலைவருக்கிறைவர் திடமாக நாலுபக்கங்களிற் சூழ்ந்துவரவும் பாண்டவர் சேனாதிபதியாகிய சுவேதன்பற்கடித்து விற்பிடித்து சொற்படித்து புறப்பட்டு யுத்தகளத்திற்புகுந்து மத்திரனாகிய சல்லியனெங்கே சல்லியனெங்கே அவனைச் சல்லிவேருடன் கெல்லிவிடுகிறேனென்று தொடர்ந்து அவ்விடத்திற் படர்ந்து நின்ற படைவீரர்களெல்லாரும் ஓடிப்போகும்படியாய்ப் பாடுபடுத்தி அவர்க்குக்

கேடுவிளைந்துக்கலக்கி அலமலந்துபோகச்செய்து சல்லியனுக் கெதிர்ப்போய் நின்று தலைகந்து சிங்கம்போன்ற சுவேதன் பேரொலியாக விரைந்து தனது விரப்பிரதாபங்களைப்பேசி ஆ! ஆ! மத்திரனே! பத்திரமாயிரு சற்றுநேரத்தில் உன்தலை அற்றுவிழச்செய்கிறேன்பாரென்று கேசரிகர்ச்சிதம்போற் பலவித சபதங்களைப்பேச சல்லியனும் நகைத்து ஈட்டுக்கீடாகவே மிகுந்த ரோஷத்துடன் இருவரும் பகைத்து இமைக்குமுன் நகைத்து பாரியவில்லை வளைத்து ஒருவருக்கொருவர் நிகரில்லையென்று ஊடுருவும் வாளிகளைவிமலைந்தனர். இந்தப்படி இவர்களிருவருந் தங்களுக்கொருவர் நிகரில்லையென்று புருவம்நெரிந்து புகையும்பிறந்து பொறியும்பறந்து ஐம்புலனுங் குறைந்து போம்படியாய்ப் போர்புரியும்போது சல்லியராஜன், இதென்ன சல்லியமென்று தளர்ந்துவருந்துந் தன்மையைக்கண்டு துரியோதனன் மலைபோன்ற புயத்தினையுடையதன்தம்பியர்களில் ஆறுபேரையும் அவர்களுடனே அனேகந் தீரர்களையுஞ் சேர்த்து மத்திரதேசாதிபதிக்கு உற்றதுணையாம்படி அனுப்பிவைத்தனன். அந்தஅரசனுடைய உத்தரவின்படிவந்த தம்பிமார்கள் மகுடமுடி மன்னவர்களுடன் வந்தெதிர்த்து மாருமல் வாளிதொடுக்குங் காலையில் சுவேதனுகிய சேனுதிபதி மனக்கொதிப்புடன் மலைந்து அவர்களுடைய அந்தக்கரணங்க ளெல்லாங் கெட்டழியும்படி பலகணைபொழிந்து பலங்கொண்டெதிர்த்த மன்னவர்களின் ஒன்ருகிய விற்களை இரண்டிரண்டாக முறித்து திரண்டுவந்த படைவீரர்களெல்லாம் அயர்ந்து புரண்டு முடித்தலையுருண்டு மண்மேல்விழுந்தழிய வாளிமழைகளைமாருமற்ருெடுத்தனன், இதல்லாமல் அவரவர்கள் ஏறிவந்ததேர்களும் அந்தத்தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளும் சாரதிகளும் மேகம்போன்ற யானைகளும் வேலாயுதம் சூலாயுதம் வாளாயுதம் சக்கராயுதம் குற்றிட்டி எறியீட்டி முதலியவும் இலவம்பஞ்சுபோற் பறக்கும்படியாகச்செய்து தன்னுடைய தேரும்தானும் பெருங்காற்றைபோ லுலவிக்கொண்டு நின்றனன் சுவேதனுனவன். அந்தச்சுவேதன்ருெடுக்கும் அம்புகளினுல் இறந்தவர்கள்போக இருந்தவரியாவரும் தன்தம்பியர்களும் நெறிப்பட்டுநின்ற நிலைகெட்டு நெறிவிட்டு புறமுதுகிட்டுப் பரிபட்டு ஓடிவருந்தன்மையைப்பார்த்து வணங்காமுடிபெற்ற மன்னவன் வீஷ்மரைக்கண்டு இன்றுவெற்றிகொண்டுபிழைத்தால் நமக்குண்டு; இல்லாவிட்டால் நாம்தொண்டு பாண்டவர்க்கென்று பற்பலவார்த்தைசொல்ல, அம்மொழி யாவுங்கேட்டுப் பாரியவில்லைக் கைக்கொண்டுசுழற்காற்றைப்போல் பறக்கவடிக்கிறேனென்றுமுறிக்கிபடித்துக் கொண்டு வீஷ்மர் எதிர்த்தனர். இவரைக்கண்ட சுவேதனே தான் சல்லியனையொருபுறத்திற்றள்ளிவிட்டு ஏழுசமுத்திரம்போ லிரைந்துவந்து நீரொருபெரிய தலையிருக்கிறதாகவே துரியோதனன் துள்ளிக்கொண்டிருக்கின்ருன், பாண்டவர்களும் பாட்டனுகிய வீஷ்மரையெப்படி வெல்வோமென்றுமுன்பின்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், நீரும் மத்திரராசனுக்கு உபபலமாய்வந்தீர் வாரும் வாரும் பெரியவரே, உமாமகேசனைப்போற்றி உம்முடைய ஒருதலையைமாற்றி ஐவர்களுக்கும் ஆறுதலையேற்றிப் பதினேரக்குரோணிசேனைகளையுந் தூற்றி விடுகிறேன் பாரும்பாருமென்று ஒரு அஸ்திரத்தை விடுத்து வீஷ்மர் கைக்

கொண்ட பலமாகிய வில்லேக்கெடுத்து தேகத்திலும் ஆயிரங்கணைகளை நுழைத்தனன். அப்போது சுவேதன்ருடுக்கும் கணைகளுக்கிளைத்து சித்திரம்போற்றிகைத்து திகில்கொண்ட புலிபோலிளைத்து சற்றுநேரந்தரித்து, வேறுவிற்கொண்டு விராடகுமாரனுடைய சித்திரகிரீடம் அற்றுவிழும்படி தாக்கினர். உடனே விராடகுமாரனாகிய சுவேதன் அழற்கணை தொடுத்துப் பனைக்கொடியறுத்து அச்சுகளுடன் தேரையுமழித்து நச்சுநச்சென வரும்பேராயுதமொழித்தனன் மறுபடியும் வீஷ்மர் வேறுதேரேறி விரைந்துவந்து சுவேதனனுடைய வீரபட்டமும் அறுத்துவிழுந்து நெற்றி திறந்துபோகும்படியாக நூறுகணைகளைத்தொடுத்தனர். அந்தநூறுகணைகளையும் தாறுமாருக்கி வேறுவேருய்ப்போக்கி அவர்கைப்பற்றியவில்லேயுந்தேர் குதிரைசாரதியையும் இடிக்கணையால் முடித்து வடிக்கணைதொடுத்து மார்பிலடித்தனன். மறுபடியும் வீஷ்மர்தாம் வேறுதேரேறிவந்து வில்வளைத்து சரமாரிபொழியும்போது சுவேதன் மனங்கடுகடுத்துக் காலாக்கினிக்கணைகளைவிடுத்துக் காங்கேயன் கையுமெய்யுங் கருகும்படி உதிரம்பெருகும்படி உடம்பெல்லாம்பொத்தி உரனிற்குத்தியோடி வில்முதலிய தேர்களை ஒடிக்கும்படியாக உக்ரசாயியென்னும் ஒருகணைவிடுக்க அதைக்கண்டு வீஷ்மர்வெகுண்டு இவனுடனின்று இனியென்னயுத்தஞ்செய்வதென்று மனந்தளர்ந்திருக்கச் சுவேதனேதான் மற்றைப்படைகளை மடக்கியடித்து அக்குரோணிசேனைகளையொருதரஞ் சுற்றிப்பார்த்து அலேயச்செய்து வருகின்றனன், இதற்குள்ளே துரியோதனன் வீஷ்மரிளைத்த விந்தையைக் கண்டு விசனமடைந்து சுவேதனுடன் யுத்தஞ்செய்து வீஷ்மரிளைக்கின்றது போலிருக்கின்றது நீங்கள்விரைவிற்சென்று துணைசெய்யக் கடவீர்களென்று முடிமன்னவரையும் கொடிமன்னவரையும் இளைக்காமல் வெற்றி கொள்ளுங்களென்று கூட்டிவிடுத்தனன். அப்படியே அவ்வவ்வரசர்களுந் துடிதுடித்து விரைந்துவந்து எங்கே சுவேதனென்றுவாய்திறந்தனர், இதோவந்தேனென்று படையைச்சுற்றிப்பார்த்துவந்த சுவேதனே தன்னேடெதிர்ந்தவர்கள் அந்த வழியேநொந்து போகும்படியாகவும் அவர்கள் பிடித்தவில்லும் ஆபரணங்களுடன் கவசமும் தேரும் அழியும்படியாய்க் கணைகள்பூட்டி அவர்களைமாட்டி ஓட்டினன். அவர்கள்வருந்திப் பின்னிட்டு வருவதைக்கண்டு துரியோதனன் மனத்துணிவுகொண்டு ஜயவிஜயர்முதலிய பஞ்சசேனதிபரை விரைவினனுப்பிவைத்தனன். அந்த ஐவரும்வந்து ஆரவன் சுவேதனரவனென்று அதட்டிக் கேட்கும்போது அக்குரோணியை ஒருசுற்றிசுற்றுவரும் சுவேதன்இவர்களுக்கு நேரில்வந்துநின்று நான்தான் சுவேதனென்றுசொல்லிச் சிவந்தமலேபோன்ற தேர்களும் அவர்கள் கைக்கொண்டு தெரிந்தவிற்களும் பொற்பிரகாசமுற்றமுடிதாங்கிய தலேகளும்படிமேல் விழுந்துருளும்படி பிறைமுகக்கணைகளை விடுத்து அழித்தனன். அவர் மீண்டுபோய்த் துரியோதனனுக்கு வெற்றிபெற்ருேமென்று சேதிசொல்லாமல் அங்ஙனே மாண்டுபோனர்கள், இவைகளைப் பார்த்திருந்த கங்காபுத்திரன்கண்சிவந்து கடுமைகொண்டு கார்முகம்வளைத்து நாணேற்றித்தெறித்து தேரேறிச்சிங்கம்போற்றெழித்து உருக்கி கறுவியெதிர்சென்று நின்று இலேமுகப்பகழியையெடுத்துத்தொடுத்தனன். அதைக்கண்டு சுவேதன்

கவிரோனாகைத்து எத்தனைரதம், எத்தனைவில், எத்தனைவீரர்க ளுதவியுடன்
இன்னமெத்தனைதரம் உருவாய்வருவாய் பெரியோனே யென்றுபேசி கமலாஸ்
திரக்கணையெடுத்துத்தொடுத்துவிடுத்து விஷ்மர்கைப்பிடித்த தாஷ்டீகவில்லைப்
பங்கப்படவொடித்து ஒருசுற்றுச்சுற்றியெதிர்த்துவந்துநின்று, வீஷ்மரேறியிருக்
கும் இரதத்தையும் அழித்தனன். அந்தவேளையிற் சிந்தைநொந்து வீஷ்மர்,
தியங்கி மனோத்தியானங்கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஆகாயத்தில் வேடிக்
கை பார்த்திருந்த தேவர்களெல்லாம் விராடகுமாரனை, மிக்கப்புகழ்ந்து வெகு
வாய் மகிழ்ந்து அவனுடைய விஜயங்களைப்பேசிக்கொண்டு நெற்றிக்கண்ணை
யுடைய நிமலனுகிய நாதவிந்து கலாதீதனென்னுஞ் சிவபெருமான் அளித்த
வில்லைத்தாங்கிய வல்லவனைக் கொல்லத்தக்காரெவர்களுமில்லை, ஆகையினுல்
விஷ்மர் அனேகந்தரம் வளைத்தார்; அந்தவில்லை அவன் கைப்பிடித்திருக்கும்
வரையிலும் யாவரும் வெல்வதரிது ஆனுல்வஞ்சனைசெய்து வேறுஆயுதமெடுக்
கப்பண்ணினுல் அப்போ தழிந்துபோவானென்று தங்கள் குலத்தானுகிய வீஷ்
மருக்கு நலத்தைச்செய்யும்படி வசுக்கள்முதலிய வானவர் பேசிக்கொண்டார்
கள். அவ்வார்த்தை இவ்வீஷ்மருக்குத்தெரிந்தது, அதெப்படியென்ருல், எட்டு
வசுக்களில் பிரபாசனவசுவே வீஷ்மாவதார மாகையாலும் அவர்களை இவர்
நெடுநாள்விட்டுப் பிரிந்திருப்பதினுலும், இவர்சீக்கிரம் அந்த வசுபதத்திற்கு
வரவேண்டுமென்னும் பக்ஷத்தினுலும் இந்தவீஷ்மரும் சற்றுநேரந் தியானத்தி
லிருந்தமையாலும் அவர்கள் பேசிக்கொண்ட தேவரகசியம் இவருக்குத்தெரிந்
தது. உடனே வேறுதேரேறிக்கொண்டு வெறுங்கையுட னெதிர்வந்துநின்று
அடா பாவிபடுவானே உனக்கு இவ் விற்போர் ஒன்றுதான்தெரியும்போ
லிருக்கின்றது அதைவிட்டாற் கதியுமில்லை, அப்பாற்சென்ருல் வழியுமில்லை.
யென்பதுபோல் வேல் வாள் கதைமுதலிய யுத்தங்கள் வேறென்றுந் தெரியா
தல்லவா, அடா வெப்பமுடையவனேயென்று, வீஷ்மர்கேட்கவே மிகுந்த
வெட்கமுற்று, மேருவில்லாகிய ஈசன்கொடுத்தவில்லைப் போட்டுவிட்டு உடை
வாளுருவிக்கொண்டு விஷ்மரே, எனக்காவேறுவித ஆயுதப்பழக்கமில்லை என்று
சொன்னீர், நல்லது உமதுசிர்வாகத்தை விற்றிறமையிற்கண்டேன் இதோவாட்
டிறமையிலும் பார்க்கும்படியாய்வந்தேனென்று அக்குரோணியைச்சுற்றி அநே
கரையெற்றி ஓடிவந்து விஷ்மர்தேரிற்றுவி சாரதிகுதிரையைவீசிக் கீழேகுதித்
துச் சக்கரம்போலுஞ் சுழன்று உக்கிரங் கொண்டெழுந்த காலத்தில் வீஷ்மர்
வேறுதேரேறி வில்லெடுத்துவளைத்து அர்த்தசந்திரபாணந்தொடுத்து சுவேத
னுடைய ஒற்றைக்கை யற்றுவிழும்படிகொய்தனர். அதைக்கண்டு மனமகிழ்வு
கொண்டு மற்றொருகையில் வடிவாளைத்தாங்கி வீஷ்மரைப்பார்த்து ஐயா பெரி
யோனே! இப்படி வஞ்சஞ்செய்து மடிவதற்காக இவ்யோசனையெடுத்தீர்,
ஆகிலும் நீர் நினைக்குங்காரியமன்று, போகட்டும்; இப்போது பதினொரு
அக்குரோணி சேனைகளில், நாலக்குரோணி சேனைகள் மடிந்திருக்கின்றன.
உமக்குக் கணக்குத்தெரியாது நீர்போய்ப்பாரும், பாண்டவர்களுக்கும் ஏழக்கு
ரோணி துரியோதனனுக்கும் ஏழக்குரோணியென்று சரிப்படுத்திவைத்தேன்.
இன்னம்வேண்டிய வேலைகளையெல்லாமுடிக்கவிருந்தேன், இதற்குள் நீரென்னை

மோசஞ்செய்து முடித்துவிட்டீர் ; ஆண்டவனுடைய சித்தமிப்படியிருந்தது, அப்படியிருந்தபோதிலும்உம்மையொத்த அதிரதனினைக்குங்காரியம் இதுவன்று என்று வெகுவாய்ப்பேசி, இடக்கரத்திற்கொண்ட வாளையோங்கி, வீஷ்மர்முதலியவற்றையும் அழித்து அவர்விடுகிற கோடாகோடி பாணங்களையுங்குறைத்து யானைகளனேகம் தாள்களனேகம் அரசரனேகம் புரசனரனேகமாகும், வீசி மண்டலமிட்டு வீஷ்மருடையமண்டையைப் பிளக்கும்படியெண்ணி அண்டையிற்பாய்ந்து வந்தனன் அதைக்கண்டவீஷ்மர் சுடர்வாளியென்று சுறுக்கிற்றொடுத்து பகையாளியுயிரைப் பற்றறப்போக்கினர். உடனே சுத்தவீரனாகிய சுவேதன் பூமியசையும்படி பொன்மயமாகிய மேனியிற் புழுதிதோயும்படியாய்ப் பூமியில் விழுந்தனன். ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்களெல்லாரும் வாழிகூறி மங்களம் பாடி மகிழ்ந்துபுகழ்ந்து அந்தரதுந்துமி முழக்கினர். இப்பால் துரியோதனன் முதலிய சேனைவீரர்கள்யாவரும் உகாந்த ஊழிக்காலமடங்கி உலகமுதலிய திசைகளும் உண்டாகியகாலத்தில் ஏழுசமுத்திரமும்பரந்து இரைந்தாலெப்படியோ, அப்படி யிரைந்தனர். அப்பால் அழிந்துபோன இரதகஜதுரங்களின் துவாரங்கள்தோறும் உதிரவெள்ளமானது பீறிட்டோடிவருந் தன்மையெப்படியிருந்த தெனின் போர்க்களத்திலிறந்த சுத்தவீரர் முதலிய சேனைகளுக்குச் சூரியமண்டலத்தின் மத்தியில் நுழைந்துபோகும் வழியின்சாயலைப்போலிருந்தது, மேலும்வெள்ளத்தில் வெள்ளைக்குடைகள் காம்பற்று விழுந்துகிடப்பது எப்படியிருந்த தெனின் வேல்போன்ற கண்களையுடைய மடவார்கள் குளித்த பரிமளச்செங்குங்குமநீரில் எழுந்தகுமிழியையும் வெண்டாமரைமலரையும் ஒத்திருந்தது. யானைகளின் உடலாகிய கலங்கல்வழியில்வழிந்துபோம் குருதி வெள்ளத்திற் கொடியாடைகள் தோய்ந்தசைந்து மிதக்குந்தோற்றம் எப்படியிருந்ததெனின், செம்மண் கலங்கலாகிய புதுவெள்ளப் பெருக்கில் எதிரே துள்ளிப்பாய்ந்து விளையாடித் திரிகின்ற வாளைமீன் மடவைமுதலிய மீன்கண்டைகளை யொத்திருந்தது. இதன்றியும் மாலைகளணிந்த மன்னவர் மகுடத்துடனே மதிமுகம்விழுந் துருண்டுகிடப்பது யெப்படி யிருந்ததெனின், அந்தச்சலத்தில் செந்தாமரைப்புட்பம விரிந்தும்பொற்றாமரைப் புட்பங்குவிந்துமிருப்பதுபோ லிருந்தது, மிகுந்த உதிரமானது ஏரியாகவும் அதற்கு இருபுறத்திலுங்கட்டிய கரைகள் யானைப்பிணம் குதிரைப்பிணம் சேனைப்பிணங்களாகவும் தோல்முதலிய வார்கிழிந்தறுந்த பலகைகளும் தப்பட்டைகளும் பாதிபுதைத்து பாதிபுதைந்து பாதிதெரிந்த அதின்வழியே செந்நீரோடுவது எப்படியிருந்ததெனில், அந்தஏரிக்குக் கீழ்க்கலங்கல் விட்டிருக்கும் வாய்க்காலுக்குக் கட்டியமதகின துவாரம்போலு மிருந்தது, மேலும் பூமியிலிறந்தொழிந்த அரசர்களுடைய ஆபரணங்கள் விழுந்துகிடக்குந் தோற்றமெப்படி யிருந்ததெனின், ஆகாயமளவும் அளாவியெரிந்த அக்கினிக்குழம்பில் தாராகணங்கள் விழுந்துகிடக்குந் தன்மையை யொத்திருந்தது. இந்தத்தன்மையாகிய யுத்தகளத்தில் நிறைந்துநின்ற பூபாலரும்சேனைகளும் மன்னவர்கள்முதலியவரும் மிகுந்த துன்பமுடையார்களாய்ப் பாண்டவர்களுடைய சேனாதிபதியாகிய சுவேதராஜன்பட்டான்; இனிமேல் இன்றைக்கு யுத்தநடப்பது கஷ்டமென்று

துன்புற்றவர்களாய் வீரகண்டைகளும் திரகண்டைகளுந் தரித்த வீரர்களும் பட்டவர்த்தனரும், மகுடவர்த்தனரும், சுடர் வடிவாளேந்திய மன்னவரும் மகிபாலரும் பாசறைபோய்ச் சேர்ந்தனர். சூரியனுங் குடபாற் குன்றிற் சென்று மறைந்தனன். இரத்தங்களினால் மேற்றிசை சிவந்ததுபோற் செவ்வானந்தோன்றப் பாண்டவர்கள் முதலாகியவரும் பாசறையிற்சென்று பரிதாபங் கொண்டு விராடனிருக்கும்பாடி வீட்டுக்குப்போய் அவனைக்கண்டு உபசரித்த போதுவிராடனும் அவன்தம்பி சதாநீகனும் பிள்ளைகள்முதலிய மச்சகுலத்தலைவரும் மிதமற்ற துன்பத்தி லாழ்ந்துவருந்த, அவர்களையெல்லாம் பச்சைமாலும் பாண்டவர்களும் தேற்றி உன்பிள்ளையாகிய சுவேதனும் உத்தரகுமாரனும் முதனாள்யுத்தத்தில் இறந்துபோயினரென்று துன்புறவேண்டாம் ஐயா உன்குமாரன்இன்று வீஷ்மரைக்கண்ட ஆட்டமும் அவருக்கெய்திய வாட்டமும் புறமுதுகிட்ட ஓட்டமும் போர்க்களமுழுதுங் கோஷ்டமும் உண்டாகும்படி வெற்றிகொண்டு வீரத்தினைநாட்டி நின்றகாலத்தில் சூதாக வாளெடுக்கச் செய்து தான்மாத்திரம் வில்லெடுத்து வஞ்சனையாகிய நெஞ்சினையுடைய வீஷ்மர்கொன்றனர், இல்லாவிட்டால் இறக்கும்படியானவனு ஏந்தலே, உன்னிளையகுமாரன் அந்தச்சல்லியனைப் படுத்தியபாடு இலேசானதன்று, ஆகையால் இவர்களிருவரும் நல்லவீரர் வீரசுவர்க்கம் பெற்றனர், நீர் அந்தப்பிள்ளைகளைக்குறித்து விசனப் படவேண்டாம், நீரொப்பபடிப்பட்டவ ரெனின், பேய்கள் வாசஞ்செய்யும் வனத்தில் வசித்துவந்த பாண்டவர்க்கு விசுவாசத்துடன் போசனமுதலிய உபசாரங்களும் நடத்திப்பெற்றதாயினும் பெரியதாயேபோற் காத்தபூமானே நீர்செய்த உதவியினும், உமதுபிள்ளைகள் யுத்தகளத்தில்உற்றுருக்கு உயிருதவிசெய்தனர் உத்தமனே சத்தியவானே உன்னுடைய தவமே தவமென்றுபுகழ்ந்து இப்படி உயிருதவிசெய்பவர் உலகிலுண்டோ ஐயாதேவர்கள்முதலிய யாவரும்புகழ நீசெய்த உதவியைப்போல் யார்செய்தனர் விராடபூபதியேயென்றனர். அவராரெனிற் செங்கோலைத்தாங்கிய மங்களகரமுடைய திங்கள்வெண் குடைநிழற்றப்பொங்கு சத்தியவாழ்வின்மிகுந்த முரசக்கொடியுயர்த்த தருமராசன். இம்மொழியைக்கேட்ட விராடன் சொல்லுகின்றனன். மெய்யே மெய்யாகக்கொண்ட ஐயனே தேவரீருடைய பிராணனைப்போற் பாதுகாத்துவந்த உத்தரகுமாரனும் வீரத்திற்சிறந்து நிறைந்த சுவேதனும் உலகமெல்லாங் கொண்டாடும்படி யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைந்தனர், இனியிருக்கும் பிள்ளைகளுயிரும் என்னுயிருமின்னும் என்குலத்தாருயிரும் தேவரீருக்கு உரியதேயல்லது வேறில்லை. இவ்வுலகில் மன்னுயிர்காக்குந் தயாநிதியாகிய தருமராசனேயென்று தாழ்ந்துவணங்கினன், அவ்விராடராசனைத் தருமராசன் வாரியெடுத்தணைத்து உபசரித்துஅவ்விடத்திலிருத்திப் பாண்டவரும் கண்ணனும் பாடிவந்துசேர்ந்து போஜன முதலியனகொண்டு சயனத்திருந்து பொழுதுதெப்போது விடியுமென்று வீராவேசங் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில்இவ்விருதிறப்படைகளில் முதனாட்போரைப் பார்த்தோமேஇனிஇரண்டாநாட்போரையும் பார்ப்போமென்று வந்தவனைப்போல் கீழ்த்திசையிற்சூரியனுதயமாயினன். அப்போதுதோன்றிய அருணனைக்கண்ட மாத்திரத்தில்யாவ

ருமெழுந்து காலேக்கடனே முடித்துக்கொண்டு போசன முதலியனகொண்டு ஆயுதபாணிகளாய் யுத்தசன்னுத்தராய் எதிர்கொண் டிருந்தனரென்று திரித ராட்டிர மகாராஜனுக்குச் சஞ்சயன்சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு குரு க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்தனரென்று வைசம்பாயனர்சொல்ல மிகக்களிப்புடன் வணங்கிஇரண்டாம் போரின்றன்மை யெப்படியோ அஃதையு மெனக்குரைக்க வேண்டுமென ஜெனமேஜெய மஹாராஜனுக்கு வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

முதற்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

இரண்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

வானையாதி பூதராதி தோறுல்லாய மாயனே
ஞானமாதி மறையினுச்சி நண்ணிநின்ற கண்ணனே
மோனமார் முனிக்குழா முணர்ந்த முத்திவித்தினே
யானுழன்ற பிறவிதீர விருபதங்க டுதிசெய்வாம்.

பாண்டவர்கள் முதலியோரும் மறுநாள் காலேக்கடனே முடித்துக்கொண்டு போர்க்களத்துக்கு வரும்படி எத்தனித்து முரசுமுதலியனமுழக்கினர், தம் சேனுபதி யில்லாமையினுற் சேனேகள்மயங்கிக் கொண்டிருக்குஞ் செய்தி கேட்டுத்தருமராசன் திருமாலேயடுத்து சுவாமி, முதற்சேனுதிபதியாகிய சுவே தனிறந்துபோயபின் விராடன்முதலிய நாமெல்லோரும் அவ்விசனத்திலிரு ந்துவிட்டோமே, இன்றைக்குச் சேனுபதிப்பட்டம்யாருக்குக் கட்டலாமென்று தருமபுத்திரன்கேட்க, உந்திபூத்தோ னுரைக்கலாயினன். முரசகேதனனே இளவரசாகிய சேனுபதிப்பட்டம் துஷ்டத் தூய்மனுக்குக் கட்டியிருந்தமை யாலும் சோனேப் பெயலேப்போலும் ஊழிக்காற்றைப்போலும் பாணம்பொழி ந்து பகையழிந்து போம்படி வெற்றிபெறத்தக்க வீரனுகையினுலும் துரோண கண்டகனென்று பிறந்திருப்பதினுலும் எல்லா நன்மைதீமைக் குரியவனுயிரு ந்து பாடுபடுந் தன்மையினுலும் உமதுமைத்துனனென்னு முறைமையினுலும் இத்துஷ்டத்தூய்மனுக்கே சேனுபதிபட்டங் கட்டவேண்டுமென பீதாம்பரன் சொல்லினன். அப்படியே துஷ்டத்தூய்மனுக்கு மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து மலர்ந்தமாலேமுதலிய இரத்தினுபரணங்கள்பூட்டி சேனேகளுக்கெல்லாந் தெரி யப்படுத்தி ஜயவிருதுகளுடன் புறப்பட்டனர். இவ்விடத்தினின்று பாண்டவ சேனேயெழுந்து பேரோசையுடன் யுத்தகளம் வந்துசேரவும், அவ்விடத்திலிரு ந்த துரியோதனனுடைய சேனேகள்புறப்பட்டு மிகுந்தகோபத்துடன் இரண்டு கடலொன்று படுமாறுபோல்திரண்டு போர்க்களத்தில்வந்து நெருங்கிநிற்கவும் அக்காலத்தில் ஐவர்சேனேத் தலேவனுகிய துஷ்டத்தூய்மன் தன் சதுரங்க

சேனைகளையும் கோமுகவியூக மாகச்செய்து கெடிவீரஸ்தலாதிபர் முதலாகிய வர்களையும் கொட்டிலாகவளைத்து அவ்வியூகத்தின் முனையில் உலைவிலாத்தூணேபோல் நிலைபெற்றுநின்றனன், கௌரவகுல முதல்வனுடைய சேனாநாயராகியவீஷ்மரும்தம்முடையபடைகளையெல்லாஞ்சேர்த்து வியாக்கிரயூகமாகச் செய்துமற்றைச் சுத்தவீரர்களையெல்லாம் சூசிகாக்குகைபோலு மமைத்து போர்முனையிற்றானும் பெரும்புலிபோனின்றனன். இப்படி தம்பெழும்படிகுருக்ஷேத்திரத்தில் இருவர்படைகளையும் யூகமாகச்செய்து இரண்டுசேனாபதிகளும் எதிரெதிர்நிற்க கருப்புவிற்றாங்கிய மன்மதனைக் கங்கையஞ்சடையானெரித்துக்காய்ந்தபோதி லெழுந்த கனலேபோற் கண்களிலும் ஆயுதங்களிலுமிருந்து அனற்பொரி யெழும்பவே விமானத்தில்சென்று வானத்தினின்று வேடிக்கைப் பார்க்கும் இந்திரன்முதலிய தேவர்நடுங்கவும், கோடைகாலத் திடியால் முடிபொடியாந் தன்மைபோல பாதலத்திலிருக்கும் நாகரோடுங்கவும், இவ்வுலகத்தவரோங்கவும் முரசு காகளம் பேரி பூரி தாரை கொம்புமுதலிய வாத்தியங்களும் முழங்கி மூவுலகும்நடுங்கும்படி திரண்டு முனைமுகத்திற் சேனாபதிகளின் கட்டளை பெற்றுக்கொண்டு இருபடைகளுங் கைகலந்து தொந்தயுத்தஞ்செய்தனர். அக்காலத்தில் சகதேவன் மகாவீரர்களேறிய பன்னீராயிரம் தேருடனும் பன்னீராயிரம் யானையுடனும் அளவிறந்த குதிரைவீருடனும் தொகையிறந்த காலாளுடனும் இடதுபக்கத்தில் வந்தெதிர்க்கவும் எழுபத்தீராயிரம் யானைகளும் எழுபத்தீராயிரந்தேர்களும் நாற்பத்தீராயிரம் குதிரைகளும் லக்ஷத்தெழுபத் தாறாயிரம் கால்பலங்களும் சேர்த்துக்கொண்டு நகுலராசன் வலப்பக்கத்தில்வந்து வளைத்துக்கொள்ளவும், இவ்வளவென்று வகுத்துச் சொல்லுதற்கரிதாகிய மிலேச்சர்முதலாகியவீரர்கள் பின்பக்கத்தில்பொருந்தப் போராடவும் வீமசேனன் அருச்சுனன் அபிமன்னு தருமராசன் முதலாகியவர்கள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரங் கடல்போனிறைந்த காரியக்காரருடன் ஸ்ரீகண்ணபிரானும் முன்பக்கத்திற் சூழ்ந்துவரவும் இப்படி நாலுபக்கத்திலும் நாலுசமுத்திரம்போல் வளைத்துக்கொண்டு முன்கட்டிய கோமுகயூகத்தைக் கலைத்து *கடகாதனென்று சொல்லப்பட்ட யூகங்கட்டி நின்றனர். வீஷ்மர்வியாக்கிரயூகமாக்கிய அளவிறந்தசேனைகளைப் பேரணிவியூகமாக்கி அவ்வியூகத்தின் தூசிமுனையினின்றனர். அப்பால் இருபடையும் கைகலந்து பகைவர்கள் போர் புரிந்தனர். விற்காரருடன் விற்காரரெதிர்த்துப் பாணங்களைச் சொரிந்தனர் வாட்காரர் வாட்காரருடன் வாள்வீசிமடிந்தனர். வேலாளியுடன் வேலாளிகள் வெட்டிமடிந்தனர். இப்பாண்டவ சேனாபதியாகிய துஷ்டத்தூய்மனும் தனுர்வேதியாகிய துரோணரும் எதிர்மலைந்து ஒருவர்மேலொருவர் உருவும்படி உந்தும் பாணங்களால் மனநொந்து அட்டதிக்குகளும் அதிர்ந்துபோம்படி அஸ்திரங்களை யிறைத்து நேருக்குநேர் தேரைச்சுழற்றி போர்புரிந்தனர். அச்சமயத்தில் துரோணர் சுடுமுகப்பகழி சுரிமுகப்பகழி யென்னுங் கணைகளைவிடுத்துத் துஷ்டத்தூய்மனுடைய வில்லும் அவனேறியதேரும் வீரபட்டமும் கெட்டுவிழும்படி ஓட்டியடித்தனர். அந்த அடியினால் மெத்தவருந்திச் சித்த

*கடகாதனெனின் யானைகளுக்கெல்லா முதன்மையாகிய தலையானையென்றறிக.

முடைய துஷ்டத்தூய்மன் பின்னிட்டோட அவனைச்சூழ்ந்து வந்த சேனைக
ளெல்லாம் வெங்கிட்டோடி வாடினன். அதைவீமன்கண்டு மிக்கசேனைகளு
டனே பெரியதேரைச் செலுத்திக்கொண்டு பார்ப்பாருக்குப் பக்ஷமென்பதிருக்
காதல்லவாவென்று துரோணனை வளைத்துக்கொண்டு பாணங்களை யேவி
னன், அப்போது துரோணர் தன்னாற்கூடிய வரையிலும் போர்புரிந்துவீமனை
வெல்லமாட்டாமல் வெட்கத்தை வெளிவிட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் புறமுது
கிட்டு ஒருவருமறியாமல் 'ஆற்றிலொருகாலும் சேற்றிலொருகாலும்' என்னும்
பழமொழிப்படி ஓடிப்பார்க்கலாமா இன்னமும் போரை நாடிப்பார்க்கலாமா
வென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தனன். அக்காலத்தில் வடகலிங்கதேசாதிபதி
யாகிய சக்கரதேவன் இரதத்தைச்செலுத்திக்கொண்டுவந்து இந்திரதனுவைப்
போன்ற சுந்தரவில்லைவளைத்து இளைத்துக்களைத்துநின்ற துரோணாசாரியைப்
பின்னிறுத்தி தன்னுடையதேரை முன்னிறுத்தி வீமசேனன்மேற் கண்ணு
றுத்திவேண்டிய அஸ்திரமாரிகளை விதைத்தனன். அந்தக்கணைகளெல்லாங்
கருங்கொண்டலேபோற் கவிந்துவரக்கொண்ட கதாயுதன்கடுகெனத் தேரை
விட்டிழிந்து இரண்டுகைகளையுநீட்டிச் சகாதேவனிறைத்த கணைகளையணைத்து
பிடித்துக்கசக்கி அவ்வரசன் கொண்டுவந்த யானைக்கூட்டத்தில் ஆண்சிங்கம்
போனுழைந்து கரங்களாலறைந்து கைகளாற்பற்றி கால்களாலெற்றிக் கரத்தில்
பிடித்துக்குத்தி துதிக்கையைப் பிடித்துச்சுற்றி ஆகாயவீதியிலெறிந்தனன்.
அப்படி ஆகாயத்திலெறிந்த யானை திரும்பிவருவதற்குமுன் ஐந்து ஐம்பது
ஐஞ்ஞூறென்று சொல்லும்படி மறுபடியும் யானைகளை வாரி வாரி யெறியவும்,
பின்னேபோகிற யானைகள் கரகரவென்று சுழன்று கதறிச்சென்று முன்னே
போன யானைகள் விழுவதைமொத்தி இதுவுமதுவும் மீளவுமெழும்பி இரு
கொம்பும் இருதும்பிக்கையும் இருகாலும் ஒன்றோடொன்று பிணைத்து இவ்
வானைகளைத் திரும்பிக்கீழே விழவந்தயானைகள் விடாமற்பிடித்துகிழித்து மே
லதுகீழது கீழதுமேலதென்று சொல்லவந்து பூமிமேல்விழுந்து நொந்துநைந்து
நொறுங்கிச்சிந்திப்போயின. மேலுலகத்திலடித்து வீசிக்கொண்டிருக்குஞ்சுழற்
காற்றுகள் இவ்வானைகளை ஆகாயவீதியிலுந் திக்கொண்டுசென்று அங்கிருந்து
விழும் யானைகளால் இவ்விடத்திலிருந்த யானைகள்சேனைகள் முதலியயாவும்
அழிந்து, மூளைவழிந்து, உதிரம்பொழிந்து, உடல்கிழிந்து, உயிர்ஒழிந்துபோ
யின, இப்படி நிலத்திலடித்தும் எதிரிகளின் புயத்திலிடித்தும் பாரிலறைந்துஞ்
பகைவர் தேரிலெறிந்தும் சிலயானைகளைக் காலால்முடித்தும் சிலயானை
களை மேலான்முடித்தும் மண்டலமெல்லாமதிர எண்டிசையெல்லாங் கலங்க
அண்டர்களொடுங்க மண்டலநடுங்க துண்டர்களடக்கக் கொன்றுரைத்தனன்.
அப்படி செய்கையில் யாவரும்பயந்து இதென்ன அதிசயமென்று வியந்து
முன்னே சக்கரவர்த்தித்திருமகன் சமுத்திரத்தைத் திருவணை கட்டியகாலத்
தில் அனேக மலைகளைப்போட்டு அனுமானடைத்ததேபோல் இவ்வீமசேனன்
இவ்விடத்திலோடும் இரத்தக்கடலுக்கு யானைப்பிணங்களால் சேதுவைக்கட்
டினான், ஆகையால் அஞ்சனை மகனிலும்சிறந்தான் இவ்வீமனென்று அகமகி
ழ்ந்தனர், இதன்றியும் சிலர் வாயுவினால்கலங்கி மின்னும் பின்னுமாய்க் கல

ந்தகன்ற மேகங்களைப்போல் இந்தயானைகள்கலந்து தலைவிரிகோலமாய்த் இந்த வீமசேனன் வாயுவின்குமாரனுதலினல் 'மகனறிவுதந்தையறிவு' என்னுநாலடிக்கிலக்கியமாகவிருக்கின்றனனென்றுகளித்தனர், இப்படி இவ்வீமனல் எறியப்பட்டயானைகள்விண்ணுலகமெல்லாஞ் சுழன்றுமண்ணில்வீழ்ந்தன, அப்போது முகமானது பூமியிற்புதைந்து உடலும்பின்காலும் வாலும்மேலாகவுயர்ந்திருப்பது எத்தன்மையா யிருந்ததெனின், இந்நிலத்தைப் பாயாக்கொண்ட இரணியாக்கதனைசங்கரிக்கத் திருவுருக்கொண்டஆதிவராகம் பூமிக்குட்செல்லத்தன் முகத்தாற் பூமியைத்தொளைத்ததுபோன்றது, சிலயானைகளைப்பற்றி வீமனெறியும்போது மேகமண்டலம்வரையிலும் வீரிட்டுக்கொண்டுசென்ற யானைகளைப் படியிருந்ததெனின், நிலவுலகத்திருக்குஞ் சிலமேகங்கள் மேலுலகத்திருக்குஞ் சிலமேகங்களைப்பிடித்துப்பிணைபோட்டுக்கொண்டுவரப் போவதுபோலுமிருந்தது. இவ்வாறு வீமன் கலிங்கராஜனுடைய யானைக்கும்புக்களை யெல்லாங்கால் மாடு தலைமாடாகவிழுந்து அழிந்துகலங்கிப்போகக் கொன்றுகுவித்துச் சேனைகளையெல்லாம்வென்றுமுடித்துக்கலக்கினன். அவை ஒன்றொழியாமலொழிந்துமன்றி நின்றசேனைகள் புறமுதுகிட்டோடுவதை வீஷ்மர்கண்டு மிகுந்தகோபங்கொண்டு கண்பொறி கதுவத்திண் சிலைதாங்கி மகாரதவீரர் புடைசூழ்ந்து வரும்படிசொல்லினர்; அவ்வேளையில் தளகர்த்தரும் சேனைக்காவலரும் கலிங்கராசனுடைய பிள்ளைகள் கேதுபாலன் முதலியவரும் வெகுசேனைகளும் சென்று வீமனை வளைத்துக்கொண்டு போர்புரிந்தனர். அவ்வீமன் இவரையெல்லாங்கண்டு பூமியில்நின்றபடிஅவரவர்விட்ட கணைகள்முதலியபாணங்கள் அஸ்திரங்கள் ஆயுதவகையாவையு மறைந்து பிடித்து ஒடித்து ஒடித்திரிந்ததன்றியும் அவர்களேறிவந்த தேர்களணைத்தும் நேரோவாரி நிலத்தின்மோதி பலத்தினுற்கொன்று நிகரொருவருமற்று நின்றனன். அதை, கலிங்கராசன் பிள்ளைகள்கண்டு விஷம்போல் மனஸ்தாபங்கொண்டு தேரைச்செலுத்தி வில்வளைத்து நாணியிழுக்கண்டகலிங்கராசனும் அவன் புத்ர மித்ராதியரும் யானைக்கூட்டங்களுங் கடல்போற் பொங்கிவந்து வீஷ்மனைக்கலந்தன, அச்சமயத்தில் வீமராசன் சிரோறும் படியாய்த் தேரேறிக் கொண்டு வில்லைக் கையிற்பிடித்து குணத்தொனிசெய்து வீஷ்மருக்கெதிரில் வரும்போது அவ் வீமனைப்பார்த்து பற்கடித்துப் புருவநெரித்து கலிங்கராசன் முதலானோரும் யானைக்கூட்டமுஞ் சேனைப்பெருக்கமும் குதிரைப்பந்திகளும் தேர்க்கும்புகளும் வீஷ்மர் துணைவந்தனரென்னுந்தைரியத்தினல் வீமன்மேல்வந்துவிழுந்து கோபித்தெழுந்து விட்டெறியக்கொதித்து அடாபாவி? வெகுகாலமாக நான் வைத்திருந்த யானைக்கும்புகளை யெல்லாம் வாயிற்போட்டுக் கொண்டையே! இதோஉன்னை நாங்கள் வாயிற்போட்டுக்கொள்ளுகின்றோமென்று பற்கடித்துப் பாணந்தொடுத்துப் பலவானக ஆயுதங்களையும் விடுத்தனர். அவர்கள்விட்ட பாணங்களையும் கெடுத்துக்கலிங்கன்முதலானோர் புத்திரவர்க்கத்தார் யாவருங் கெட்டொழியும்படிக்கெடுத்தான். பின்னும் வீமன்கொடியபாணங்களைவிடுத்து மற்றொருவரும் அடுத்து யுத்தம்பண்ண மாட்டாமலோடும்படி முடுக்கியதை வீஷ்மர்கண்டு இந்திரனுற்சிறகிழந்த மலைபோலேங்கிஐயோ கலிங்கதேசாதிபன்

முதலிய காவலரெல்லாம் இறந்துபோயினரோ யென்று வடவைத் தீப்போற் கடுகி வீமன்மேல்யாளிகள் தொடுத்துவந்தனர். அதைக்கண்டு வீமன் ஒரு வெற்றிவேலைப் பற்றியெடுத்து பக்குவமாய்சுழற்றிப் பாட்டனுடைய தோளுருவிப் போகும்படி யெறிந்தனன், அவ்வேலாயுதம்வரும் கொடுமையைவீஷ்மர் கண்டு ஒருதோமரமெடுத்துச் சுழற்றியெறிந்தனர். உடனே அவ்வேலாயுதம் துண்டமாய்ப் போகக்கண்ட வீமன்கொதித்து ஒரு சூலாயுதந்தொடுத்தனன், அதை வீஷ்மர் உருத்திராஸ்திரத்தாற்றடுத்து இடியாஸ்திரம் நான்கு விடுத்து வீமனுடைய இரதத்திற் கட்டியிருக்குங் குதிரைகள் நான்கையுமறுத்து சிங்கக்கொடியும் பங்கப்படுத்தி தேர்களையும் போக்கடித்தனர். அக்காலத்தில் வீமனுக்குக் கோபம்பிறந்து ஆயிரத்தெட்டண்டமும் அனல்வீசின லெப்படியோ அப்படிப்பட்ட கோபாக்கினியுடைத்தாய்க் கதையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கிட்டியசேனைகள் முட்டியயானைகள் எல்லாங்கெட்டழியச் சுழற்றி கொண்டுஜாடி வீஷ்மருடைய தேருக்குச் சமீபத்தில் அவருக்கு மனமொத்த சாரதிதலையைத் தவிடாய்நுறுக்கினன். இப்படி ஜயபோகமும் புயவேகமுமுடையவனாக வீஷ்மரை மடக்கிக்கொண்டு அவர்விற்பிடித்து யுத்தஞ்செய்ய இவன் கதையைக்கொண்டுபோர்புரிய, அவர் இரதத்தினின்றும், இவன் நிலத்தினின்றும், பாட்டனாருக்கு ஈட்டுக்கீடா யுத்தஞ்செய்து தன்பாட்டனாருடன்வந்திருக்கும் பார்த்திவருடைய தலைகளும் மூளைகளும் மகுடரத்நங்களுஞ் சிந்தித்தெறிக்கும்படி யடித்து மலைகளைப்போன்ற தேர்நிரைகளை வாரிச் சாரதி குதிரைகள் சாகும்படிமோதி ஆகாயத்திலெறிந்து ஒரு நாழிகைக்குள்ளே, போர்க்களத்தை யொறுத்து ஆகாயத்திலிடிக்கும் மேகத்தினிரைச்சலைப்போல் போர்க்களமெங்கும் பெருங்கூச்ச லுண்டாகும்படியாக வீமசேனனும் பெருங்குரலிட்டுப் போர்புரிந்து திரியும்போது வீஷ்மர்கண்டு வினையை வெறுத்துக்கொண்டு மறுபடியும் தேரைச்செலுத்தி வீமனைத்தகைந்து உருத்துஎரியுங் கண்ணிலிருந்து நெருப்புப் பொரியுதிரக் காளமேகமும் கலந்து யுத்தஞ்செய்வதே போற்போராடி யானைகளுஞ் சேனைகளும் நிலத்தில்மடிந்துவிழ வீமன் கதாயுத்தமும் வீஷ்மர் வில்யுத்தமுஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது பாண்டவ சேனைகள் பட்டுப்பாழாய் விழுந்திருப்பதை அபிமன்னுபார்த்து ஆ! ஆ! நமது சேனைகள் இப்படி நாசமாகின்ற தல்லவாவென்று வெற்றிவில்லை வளைத்து காதளவுமிழுத்து வடிக்கணைதொடுத்து வில்வட்டமாம்படி நாணியிழுத்து பல வித பாணம்விடுத்து யுத்தஞ்செய்துவரும் அவரவர் நெற்றியிற் குறிப்பதுபோல் ஒவ்வொரு கூர்ங்கணை உருவவிடுத்து மேருவைவளைத்து வாசுகியை நாணியாகமாட்டிச் சூல்கொண்டு மேகம்போற் கணைகளைச்சொரிந்து நிறைந்தநெருப்பினல் திரிபுரம்நீரெழ நகைத்தருளிய பரமசிவனேபோல நகைத்து பகைவர்களின்படையும் சேனதிபதியாகிய வீஷ்மனுடைய குடைகளையும் அவருடைய வில்நாணிமுதலிய கணைகளும் தேர்களும் வீரபட்டமும் சாரதிகுதிரைகளும் தனித்தனி யழியும்படி வீமனும் ஆற்றலையுடைய அபிமன்னுவும் உலகமுடிவிலெழும் உவர்க்கடலேபோற்பொங்கி தீயுங்காற்றுஞ்சேர்ந்து எரிப்பதுபோலும் ஆழமாகிய கிணற்றினீரும் அனலாற் பொங்கியெழும்பப் போர்புரிகையில் அக்

கிணற்றினின்றவளை நாட்டுப்பவளங்கண்டு கோபிக்கும் தன்மையைப்போல் அத்தினபுரிக் கதிபனாகிய அரவகேதனன் கடுங்கோபங்கொண்டு கையொடு கையறைந்து கண்பொறி கதுவக்கூவிக் காவலர்களைநோக்கி அந்தோ வீஷ்மர் முதலிய படைவீரரும் வெந்துபோகின்றனர், உடலயர்ந்து போகின்றனர். ஆகையால்நீங்கள் இந்தவேளை பிந்திப்போகாமல் முந்திப்போய் வீமன்அபிமன்னுவென்றுசொல்லும் அவ்விருவரையு மடக்கிக்கொண்டு கொல்லுங்கள், அவர்களைவெல்லுங்களென்று துரியோதனன்சொல்ல, அம்மொழியைக்கேட்டு பல காவலர்களும்கூடி அவ்விருவரையும் வளைத்துக்கொண்டு சலியாமல் போர் புரிந்தனர்.

அச்சமயத்தில் காலகேய நிவாதகவசரையும் இரண்ய புரவாசிகளையும் ஒருவரொழியாமற் கொன்று வெற்றிகொண்டு இந்திரனுக்குப் பட்டங்கொடுத்துத் தேவர்களுக் காதாரமாகித் திசைகள்முழுதும் இசைகளெழுதும் அர்ச்சுனன்மன்மதனுக்குச் சமானமாகிய அபிமன்னுவையும் அண்ணனாகிய வீமனையும் சத்துருக்கள் வளைத்துக் கொண்டனரென்று வரிபொருந்திய கணைகளைக் காண்டீவத்தில் வைத்திறைத்துக் கொண்டு வியாக்கிரமேபோல் ஆக்கிரமித்து விடாதீர்கள் இதோவந்தே னிதோவந்தேனென்று தேரைநடத்திக் கூவிக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பகையாய் இவர்களுக்குத் துணையாக வந்துகூடினன். அக்காலத்தில் இவர்கள் மூவருஞ்சேர்ந்து பாணங்களைத்தொடுக்க அப்பாணங்கள் சிவபெருமானகைத்த திரிபுரமெரித்த தீயேபோலும், இலங்கையழிய அநுமான்கொளுத்திய நெருப்பேபோலும் திருதிகென்றெரிந்து நால்வகைசேனையோடுகூடிய அரசர்களாகிய பெருங்கடலைச்சுவறச்செய்து, அப்பாற் காளமேகம்போன்ற வில்லிலிருந்தெழுங் கணையாகிய துளிகளைபொழிந்து திரண்ட சேனைகள் வெருண்டோடவும் தலையறுந்தாடவும் கரசரணாதிகள் அற்றுவிழவும் கருந்தூள் செந்தூளெழும்பக் கலக்கிப் படையிற்புகுந்து வருகையில் சூரியனை மறைத்தெழுந்த பனியேபோல் அரசர்கள்முதலாகிய படைக்கடல்களுங் கவிந்து அர்ச்சுனன்முதலிய மூவர்களைமூட இம்மூவரும்விடுக்கும் பாணமாகிய கிரணங்களில் மூடியபனி விட்டோட சேனைவாட உதிரவெள்ளமோட பூதப்பிரேத பிசாசகணமாடப் படைகளைப் பொடியாக்கித் தேரணிகளைச் சிதறிக் குதிரைப் பந்திகளைக்குறைத்து ஒழித்துப்பதாதிப்படைகளைப்பாழாக்கிக் கள்ளமாமாயப்பிரான் சுதரிசனமே போற்றிரிந்து வரும்விஜயனையும் வீமனையும் வாளபி மன்னுவையும் சேனாதிபதியாகிய வீஷ்மர்கண்டு மனத்தாபங்கொண்டுவில்லு மெடுக்காமல் கணையுந்தொடுக்காமல் விசனமேற்கொண் டிருப்பதை இரதகஜதுரகபதாதி முதலிய படைமன்னர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் கண்டு இனி இவ்விடத்திலிருந்தால் யாவரும் முடிந்துபோவோ மென்றேங்கிப் பின்வாங்கிப் பாசறையை நோக்கிப்போய்ப் பதுங்கினர். இன்று போர்க்களத்திற்குவந்த வீஷ்மரும் துரியோதனன் முதலாகிய அக்குரோணிசேனைகளும் தேவாமிர்தம் புசிக்கவந்த தேவராயினர், அர்ச்சுனன்முதலிய மூவரும் அப்பாற்கடலிற்பிறந்த ஆலகால விடம்போலாயினர். இவர்கள் கொண்டகோபம் துரியோதனனுடைய படைபோல்நாமும் ஓடிப்பிழைத்தால் அல்லது முடியா

தென்பதுபோற்சப்தாவென்னும்புரவிபூட்டிய இரதத்தைச்செலுத்திக்கொண்டு போய் மேற்றிசையில் மறைந்தனன் விண்மணியாகிய சூரியன். அந்தச்சூரியன் மறையுந்திசையிலெழுந்த செவ்வானமோவென்றுசொல்ல உதிரவெள்ளம் போர்க்களமுழுதுஞ் சிவந்து திசாதிசைகளிலும்பரந்து கருங்கடலைச் செங்கடலாக்கிக்கலந்தது, இதுநிற்க:— திரண்ட இருள் தம்மினத்தைக் கும்பு கூட்டிக்கொண்டு போர்க்களத்திற்கு வந்தவரைப்போல் நிறைய அவ்விருள் கூட்டம்வரவே அதைக்கண்டு யுத்தபூமியில் நிறைந்திருந்த வீரர்கள் முதலிய யாவரும் நாம்வந்தவிடத்தில் இருள்வந்தமையால்இனி நாம் இவ்விடத்திற்றங்குவதற்கு இடமில்லையென்று தத்தம் பாடிவீடேபோய்ச் சேர்ந்தனர். அவர் யாரெனில் போர்முகத்தில் மலைந்து கொலைசெய்யும் வாளாயுதத்தைக் கைக்கொண்ட மன்னவர்கள். அப்பால் கூளிகளுங் காளிகளும் பேய்களும் பூகங்களும் நாய்களும் நரிகளும் கூடிவிளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குருக்ஷேத்திர பூமியைவிட்டு பாசறைசென்றபார்த்திபனாகிய துரியோதனமகாராசனும், துர்ச்சாதனன், கன்னன், சகுனி, துரோணர், வீஷ்மர் முதலியவரும் ஒருபேரவையிற் கூடிக்கலந்த காலத்தில் வணங்காமுடியையுடைய மன்னவன் சேனாதிபதிமுதலிய யாவரையும்பார்த்து, ஐயா ? நீங்களெல்லாருமிருந்தும் அறியாச் சிறுவனாகிய அபிமன்னு என்பவனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் இளைத்து என்சேனைகள் புறமுது கிட்டொழியவும் பிராணன்போ யழியவும் நேரிட்டதே அந்தோ தெய்வமே இதுவுமென் காலகதியன்றோவென்று நெடுமூச்செறிந்த குருகுலநிருபனை நோக்கி யாவருந் தலையிரங்கிக் கொண்டனர். அச்சமயத்தில் சேனாதிபதியாகிய வீஷ்மர் விசனமுடையாராய்த் துரியோதனனைப் பார்த்து அப்பா குழந்தாய் இன்றை யுத்தம் எனக்குஞ் சம்மதமாயிருக்கவில்லை, ஏதோ இப்படி நடந்துபோய்விட்டது. அதைக்குறித்து நீவிசனப்படாதை, நாளை நடக்கப்போகிற யுத்தத்தில் பாண்டவ சேனைகளைப்பாழாக்கி அருச்சுனனையும் அபிமன்னுவையும் அழச்செய்து ஆயுதமெடுப்பதில்லை யென்றேசொல்லி அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியாக வந்திருக்கும் கண்ணனையும் ஆயுதமெடுக்கச்செய்கின்றேன்பார், என்வல்லமையென்று பேரப்பிள்ளையை நோக்கிப் பெருங்குரலாகக் கூவிச்சபதம் பேசிக்கொண்டு பாசறைக்குப் போயினர். இப்பால் துரியோதனன் முதலியயாவரும் போஜனமுதலியவுண்டு நித்திரைசெய்தனர். இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் திரிதராட்டிரனுக்குச் சஞ்சயன்தெரிவித்து வந்தனன். இப்பாற்சூரியன் இருபடைகளையும் சேனாநாயகரையும் மன்னவர்களையும் எழுப்ப வந்தவனேபோல் கீழ்த்திசையில் வந்துதயமாயினனென்று வைசம்பாயனர்சொல்ல ஜெனமேஜய மகாராசன்கேட்டு உபசாரத்துடன் வணங்கி சுவாமி இரண்டாநாள் யுத்தத்தின் தன்மைகளைச்சொல்லக்கேட்டு இருவகைப் பயனடைந்தேன். மேல் நடக்கும் மூன்றாநாள்யுத்தத்தில் ஸ்ரீகண்ணபிரானை ஆயுதமெடுக்கும்படிசெய்கின்றேனென்ற வீஷ்மருடைய வாக்கியப்படிநடத்தும் முறைமையும் போர்த்திறமையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று ஜெனமேஜய மகாராசன்கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

இரண்டாம்போர்ச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

மூன்றும்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

தந்தமுரியின் பால்வைத்த தயிர்பால் வெண்ணெ யெட்டாமல்
குந்தியுரலின் மீதேறி யிளங் கோவியர்முன் கூத்தாடி
கந்தன்மனைபி லசோதையிரு நயனங்களிக்க விளையாடும்
மைந்தனிரு தாளொருநாளு மறவாதாரோ பிறவாதார்.

ஜெனமேஜெய மகாராஜனேகேளும். மூன்றுநாள் சூரியனுதித்த வுடனே இருதிறச்சேனைகளும், காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு ஆயுதபாணிகளாய் போர்க்கோலங்கொண்டு யுத்தகளத்துக்கு வந்தனர், உடனே வீஷ்மர் தங்கள் சேனைகளை யெல்லாஞ் சேர்த்துக் கருடயூகங்கட்டினர். கருடயூகமென்பது கருடப் பக்ஷியைப்போல் மூக்கு, இறக்கை, வால், கால், இப்படி யானைசேனை பரிவார மெல்லாங்கூட்டி அதிலே காரியஸ்தனை நிலைநாட்டிச் சேர்த்துவைப்பது, இவரிந்தயூகங்கட்டவும் பாண்டவச் சேனாதிபதியாகிய துட்டத்தூய்மன் பயப்படாமல் திடங்கொண்டிருக்குஞ் சேனைகளைச்சேர்த்து க்ஷத்திரயூகங் கட்டினன். க்ஷத்திரயூகமென்பது குடைபோற்கவிந்து காம்புமுதலிய கம்பிகளைப் போற் சேனைகளையமைத்து விரிக்கச் சுருக்கவிசாலங்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருசேனாபதிகளும் யூகம்வகுத்து தாமும் தூசிப்படைமுகத்தினின்றனர். அந்தவேளையில் ஏழுசமுத்திர முழக்கம் போலும் பதினாலுலகம் பதறவும் அட்டகுலாசலங்களும் சப்தமேகங்களும் தலைசாய்க்கவும் முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அப்போது கங்காபுத்திரராகிய வீஷ்மரும் துரோணரும் அசுவத்தாமா முன்னிட்ட அதிரதத் தலைவரும் நால்வகைச்சேனையும் மேகம் கவிந்துவருவபோல் இரண்டாநாட்போரில் சேனைகளையும் எங்களையும் வென்றவீரர், இன்றைக்கும் வெளிப்படுங்களென்று வீரவசனங்கள்பேசி அருச்சுனனையும் சிறுபோதிற் புயபலமல்லர்களை வென்ற ஸ்ரீகண்ணபிரானையும் அபிமன்னுவையும் தேடிவளைத்துக்கொண்டு தென்றலடிக்கத் தியங்கியதேக்குமரமேபோற் சிந்தைகுலைய அம்புவருஷம்பொழிந்தனர். அச்சமயத்தில் சூரருக்கெல்லாஞ்சிறந்த சூரனாகியசுயோதனனும் அவருடையதம்பியரும் மாமனாகிய சகுனியும் சேனையனைத்தும் படைத்துணைக்குவந்த பார்த்திபரும் ஒருகும்பலாய்ச்சேர்ந்து சிங்கக்கொடியினையுடைய தேர்மேல் வீமனைவந்து வளைத்துக்கொண்டனர். இப்படி இருதிறத்துவீரரும் எதிர்த்துக்கொண்டு வரத்தினாலும் மந்திரத்தினாலும் தாம் பெற்றிருக்கும் வலிமிக்க மணிகள் கட்டிய விற்களைப் பிடிக்குங் கரங்கணிறைந்தும் இறையத்தொடுத்துவிடும் பாணங்களாலும், கடைக்கண்கதுவும் பொறிகளாலும் ஆகாயமறைந்துபோகவும் அச்சரங்களால் அறுப்புண்டுவிழுஞ் சிரங்களினால் போர்க்களமறையவும், அச்சிரங்களினின்றுபெருகும் உதிரவெள்ளத்தால் பள்ளம்படுகுழி நிறைந்துசேறாகி நாற்றிசைகளும் மறையவும், துரியோதனனும், வீமனும், பழம்பகையாகிய வயிரம் பற்றிப் போர்செய்கையில் வீமனுடைய குமாரனாகிய கடோற்கசனென்னுந் தானை இவ்விருவருஞ் செய்யும் போரைக்கண்டு பேய்பூட்டிய இரதத்தைவாயு

வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டுவந்து துரியோதனனுக் கெதிரில்நின்று நவசந்திரபாணத்தையெடுத்துப்பூசித்து அபிமந்திரித்துத்தொடுத்தனன். அப்பாணம் பார்த்தவர் கண்களையெல்லாம் வேற்றுருவமாக மயக்கிவந்து துரியோதனனுடைய பாம்புக்கொடியை முறித்துத் தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளையு மறுத்து கௌரவகுலமுதல்வன் அணிந்த கவசங்களையுங்கிழித்து அவனுடைய மார்பையுந்துளைத்து முதுகின்புறமாய்ப் புறப்பட்டு யுத்தமுனையில் மிகுந்தவெற்றியையுடைய கொற்றவர்களையுங் குறைத்துவந்தனன். அது நந்தியாவட்டமாலையையணிந்த நராதிபன் தம்பியர் முதலியவர்க் கெதிரில் முடிசாய்ந்து பரவசமாக வோய்ந்து விழுந்தனன். ஒருவருக்கு மிளைக்காத பார்த்திவன் இக்கடோற்கஜன்விட்ட கணைபட்டுக் களைத்துத்தேரிற் சாய்வதற்கு முன்னமே, கடவுளர்க்குத் துணையாகச்சென்று காலகேய நிவாதகவசர்களைக் கொன்று கிரீடியென்றுபெயர் புனைந்துகொண்டுவந்த பலவானுகிய அர்ச்சுனனுடைய புத்திரனென்னும் அபிமன்னு மன்னர் மண்டலேஸ்வரர்முதலிய யாவரும் மறுகிக்குழம்பி வாடியோட மாட்டியோட்டிவருகையில் தன் பெரியதந்தையாகிய வீமனும் துரியோதனனும் அமர்புரிவது கண்டு ஒருசமரவேலைக்கைக்கொண்டு சங்கரனுடைய சூலாயுதம்போல் தேர்ச்சாரதியின் மார்புக்கு இலக்குவைத்து விடுத்தனன். அவ்வேற்படைபோய்ப் பாயவே துரியோதனனுடைய இரதசாரதியின்கையோய்ந்து நிலத்திற்சாய்ந்துமாய்ந்தனன். இப்படி கடோற்கசன்விட்ட பாணத்தால் துரியோதனன்சாய்ந்து அபிமன்னுவிட்ட வேலாற்சாரதிமாய்ந்து விழுந்ததனல் துரியோதனனுடைய தம்பியர்முதலியவருங் கும்புகூடிக்கொண்டு கோவென்றழுது வீமசேனன் கடோற்கசன் அபிமன்னு இவர்கள் மூவரும் பிரயோகம் பண்ணும் பாணத்திற்கிடைந்து கிட்டநெருங்கித் தமயனைப்பார்க்கப்பயந்து வீஷ்மர் நின்று யுத்தம் பண்ணுமிடத்திற்கு வெகுபேரையனுப்பி ஐயா? அபிமன்னுவிட்ட வேலாற் சாரதியிறந்தனன். கடோர்க்கசன்விட்ட சாயகத்தால் இராஜாதிராஜனுகிய துரியோதனன் உயிர்மறந்தனன். சமீபத்திநெருங்கிப் பார்க்கமாட்டாமல் யாவருந் தத்தளிக்கின்றனர். தேவரீருக்கு செய்தியறிவிக்கச்சொல்லினர், நீர்விரைவாக வரவேண்டுமென்று சொல்லினர். இச்செய்தியைக்கேட்டு மந்தாகினி மைந்தராகிய வீஷ்மர் மனம்வருந்தித்தாம் போர்செய்து கொண்டிருக்கும் விசயனையும் செந்தாமரைக்கண்ணனையும் ஒருபுறமாகவிடுத்துத் துரியோதனன்விழுந்துவிட்டதிசையை நோக்கிப்புறப்பட்டனர். வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்மாலையையணிந்த துரியோதனன் விழுந்துகிடக்கும் இடத்தில் அவனுடைய மார்பிற் கணைபட்டுருவியிருக்குந் துவாரத்தைப்பார்த்து இருகாத்தாலு மணைத்தெடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றிக்கொண்டு காயம்பட்டவர்களை வைத்துக் காக்குங் காவணத்துட்சென்று அங்கிருக்குங்காரியஸ்தராகிய இரணவழித்தியர்களை யழைத்துக்காட்டி பிரேதம்போலும் அசைவற்றுப் போட்டகாலும் போட்டகையுமாயிருக்கவே யாவரும்புலம்பி, இது வினையின்பயனென்றுகலங்கித்தேறி அரசனுக்குப்பிராணன்வரும்படி சஞ்சீவகரணியென்னும் ஔஷதங் கொடுத்து ஒத்தடமிட்டு மருந்துவைத்துக் கட்டினர், பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்

திற்கண்விழித்துப்பார்த்து வீமனிற்கின்ருனே ஓடிப்போனுனே வென்றெழுந்து தாகத்திற்குப்புசித்து இளைப்பாறி போர்முனைக்குவர முயன்றனன். அச்சமய த்தில் சந்தனுகுமாரனுகிய பாட்டன் அவன் முகத்தைச்சுளித்துநோக்கி அரவ கேதனனே போர்புரியுந்தன்மை யெப்படியெனின், நாயகன் பேரணியினிற்க வேண்டும்,மற்றப்படைகளிற்சிலவீரர் தலைவனைக்காத்துக்கொண்டிருக்கவேண் டும், மற்றச்சேனுபதி முதலிய படைமன்னவரொல்லாம் போர்புரியவேண்டும், அப்படி போர்செய்துயாவரும் அழிந்துபோய்விட்டால் முதலாளியாகிய அர சன், அதைரிய முடையவனுகில் ராசியாய்ப் போகவேண்டும். தைரிய சாலி யானுல் தானேபுறப்பட்டு எதிரிற்சென்று சலியாமனின்று போர்செய்யவேண் டும். இப்படியெல்லாம் இராசதருமமுதலிய நீதிகளிருக்க, நாங்களெல்லோரும் உயிருடனிருக்க நீபோர்செய்யப்போவது உத்தமமன்று, மெத்தவருந்தி கொண் டிருக்கின்றனே! நீயிப்போது இப்பேரணியிலிருப்பையானுல் உனக்குபதிலாகத் தான்போய் உன்னை யடித்தவர்களைப் பிடித்துப் போர்செய்துமுடித்து வெற் றிக்கொடி பிடித்து வருகின்றே னென்றுசொல்லி துரியோதனனைப் பேரணியி னிறுத்திப் பின்காலுமமைத்து மகமேருவென்று சொல்லும்படி தேரேறி வீர கண்டாமணி விளங்கி யெதிர்த்து மிகுபோர்விளைத்து முன்னிட்டவரொல்லா ரும் பின்னிட்டோடக்கூரிய வாளிகளினுற் குறைத்துச்சிதைத்து மார்பிலும் தோளிலும் முகத்திலும் நகத்திலும் கண்காதுகளிலும் சொருகிப்புதையும்படி கணைமாரிசொரிந்து சிரமும் கரமும் உரமும் அறுபட்டுச் சிதறிவிழும்படி யடித்து தருமராசனுடைய சேனைக்கடலில் தான் தன்னைநிலையாக நின்று பாற்கடலைக் குழப்பிய மந்தரமலைபோற் கலக்கித்திரிந்து போர்புரிந்து வீமன், அபிமன்னு, கடோர்க்கசன், தருமராசன்முதலியவேந்தர் பலர்களுங் காந்தி போய் பிராந்தியாகக் கண்ணுக்கெட்டியதூரம் போர்க்களம் புழுதியுண்டாம் படி கறங்கேபோலும் குயவனுடைய திகிரியேபோலும் கரகரவென்று இரதம் சுழன்றுவரவும் கால்மாடு தலைமாடாகப் பிணங்கள் குவியவும் பேய்களாடவும் உதிரவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடவும் மதநிறைந்த மலைபோன்ற யானைக் கூட்டமும் பந்துபோல் விசைகொண்டு பாயும் குதிரைக்கூட்டமும் காரைக் கிழித்தோடும் சேனைவெள்ளமும் தேசத்தரசரும் பிறருங்குலைகுலைந்து நடுநடுங் கித் தம் எண்ணமறந்து இச்சைதுறந்து திசாதிசைகளில் விழுந்தோடியிறந்து போம்படி சுடுசரந்தொடுத்து அலைகணிறைந்த கடலினுறைந்த வடவைக்கனல் போல அழித்தெறிந்து யாவரும் எதிரில்லாமல் அவ்விடம் விட்டுவந்து கிரு ஷ்ணார்ச்சுனனை மடக்கிக்கொண்டு சுவேதவாம்புரவியும்அழியாத இரதமும்முடி யாத சாரதியுமுடைய அர்ச்சுனன் இவர்மேல் கணைபொழிந்து கருக்கிக்காய் கையில் ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய கரங்களும் கால்களும் ஓயும்படிவருந்த அப் போது அசைவற்றிருக்கும் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து சொல்லுகின்றனர்.

அடாபாவி அருச்சுனு! காட்டுத்தீயேபோற் சேனைகள்முதலியவற்றை யெரித்து என்னையுங் குதிரைகளையும் இப்படி கொளுத்திக்கொல்லும் வீஷ்மன் மேல் வில்லெடுக்காமலும் ஒருசொல்லுரைக்காமலும் பாணம்விட்டுத் தடுக்கா மலும் சும்மாயிருக்கின்றனேயே, அப்பா அருச்சுனு! உன்னை நம்பிவந்தேனே

நல்லபோரில் என்னைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு அறியாதவன்போ லிருக்கின்றனையே, இதென்னமோசம் உன்னுடையநேசம் அதோஇதுமெத்த அதிசயம் என்மேலுனக்கென்ன வருத்தம் என்னைக்காவாமற் போனாலும் தருமராசன் முதலிய மன்னரைக்காக்கவேண்டுமே ? தன்மானம் பிறர்மானம் என்பது இல்லாமலிருக்கின்றனையே ! எனக்கென்ன மானமில்லையா! ஈனமில்லையா! ஊனமில்லையா! வெட்கமில்லையா! அக்கரைக்காரனாகிய அர்ச்சுனா, உன்பாட்டனாகிய இந்த வீஷ்மனால் இப்படிப்பட்ட அடிபடும்படியாய் எனக்கே விதித்ததலைவிதி, அப்பா என்பெண்டு பிள்ளைகளைவிட்டு உன்னை நம்பினான் தேர்விடவந்தது என்னுடைய பொல்லாதமதி விஜயனே நீநடுச்சமயத்திற் கழுத்தறுக்க மாட்டாமற்செய்தது, இதுநல்லசதி; அருச்சுனா இனியென்ஜன்மஜன்மத்திற்கும் உனக்குநான்தேரை விடேனென்று நீசெவ்வையாய் மதியென்று விழிசுழன்று கடுங்கோபங்கொண்டு செவ்வாம்பலையும் செம்முருக்கையும் செவ்வரக்கையும் செம்மையுஞ்சேர்த்துருக்கியதுபோற் கண்ணுமுகமுஞ்சிவந்து கரத்திற்பிடித்த கடிவாளக் கயிற்றினையும் குதிரைதூரத்துங் கோலையும் சுழற்றி எறிந்துவிட்டு தேரைவிட்டுத் திடீரென்னு பூமிமேற்குதித்து ஒருவன் மெச்சி யெனக்கு லக்ஷங்கொடுக்க வேண்டியதின்று. ஒருவனுறவு எனக்கென்ன உதவியைச் செய்யும், ஒருவன் பகை என்னையென்ன பண்ணும், எவனெக்கேடுகெடினுமெனக்கென்ன; இராமனாண்டா லென்ன, எவனாயினும் எனக்கென்ன ஆகவேண்டும்என்று மனநொந்து தன்னாயுதமுந் தன்கைப்பொருளுந் தன்னிடத்திருந்தால் தருணத்துதவும், அன்னியரிடத்திற்கொடுத்து அவன்கையைப்பார்த்திருந்தால் அப்பாவி அவசரத்திற் கொடான், கொடுத்தவனுக்கு உடனே குறைவந்து நேருமென்று பெரியோர் பேசியவாசகம் நிசமாயிற்றே, நான்பேசியிருந்த உரிமைகளெல்லாம் வீண்போயிற்றே, இவனுடையஆயுதத்தையும் இவனையும்நம்பிவந்து எனக்கிக்கதியாயிற்றே, இவ்வேளையில்நாமும்சும்மாயிருந்தாற் பழியாச்சேயென்று சுதரிசனப்படையை நினைத்தவுடனே அப்படைக்கலவரசு வந்துசுழன்றுதன் வலக்கரத்திலேறியது. அதுகொண்டு உகாந்தகாலாக்கினிபோற்சீறி வீஷ்மரைக்கொல்லும்படி மீறி திருவடிபெயர்த்தனன். அதுபோது ஆதிசேடனுடைய பணாமகுட நடநடவென்ன அமரர்முதலியோர்அரிகரியெனன சக்கரக்கையன் காயாம்பூமெய்யனாகிய ஐயன்பைய நடந்தெய்திய பான்மையைக்கண்டு தேரிற்றிகைத்திருந்த விசயன் திடுக்கென்றெழுந்து பூமியிற்குதித்து தனக்கு பகவற்கீதைசொல்லித் தரிசனங்கொடுத்த பங்கயம்போன்ற திருப்பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டனன். அவ்வேளையில் விடுவிடுகாலையென்று வீசிநடக்க நானென்றும் அவனென்றும் இவனென்றும் சொல்லத்தக்கனவற்ற நன்னெறியைநாட்டி அவனருளாற்காட்டி அனற்குறியிட்டுப்பூட்டி இருகரத்தாலும் பற்றிக்கொண்டு துதிசெய்கின்றனன். ஓ ஆபத்பாந்தவா, ஓ அனாதரக்ஷகா, ஓ சர்வலோகசரண்யா, ஓ சார்வபௌமா, ஓ கஜேந்திரவரதா அரிகிருஷ்ணா, அரிவாமனா, ஆதிமத்யாந்தரகிதா, யதுகுலசிரோஷ்டா, சுவாமி என்னைமன்னிக்கக்கடவது, தேவரீருடைய திருவடித்துணைகள்வாழக்கடவது, தேவரீருடைய திருவருட்கண்கள் வாழக்கடவது, தேவரீர் அடியேனுடைய

மனுவொன்று கேட்டருளும் ஆதிமூலமே, இவ்வீஷ்மர் உமக்கொரு இலக்கென்றுநினைத்தோ, இன்றுஅவனைக்கொல்வது அருமையென்பது குறித்தோ, அன்று இரணியன், இரணியாக்கன், இராவணன், கும்பகருணன், கும்பநிகும்பன், முதலியோருடைய உயிரினும் இவருடைய உயிர வல்லுயிரொன்று தேவரீர் சக்கரைப் படைகொண்டது திருமாலே பீதாம்பரதாரியாகிய உமக்கு இவர்டோதேவர்சிருட்டியிலுண்டாகிய உயிர்ப்பேதங்களில்இவரெவ்வணுவோ அரிகரி இதென்னதந்திரம் கோபிகாலோலவென்று விசயன்துதித்து சுவாமி உம்மை விட்டாற்றுனே வீஷ்மனைக் கொல்லுவீர், உம்மை விடாமற்போயின் நீரெங்கேகொல்வது பார்ப்போம் என்னுயிருள்ள வரையிலும் உன்னைநான் விடேன் ஆண்டவனே, நீர் ஆயுத மெடுப்பதில்லையென்று சொல்லிவிட்டு இப்போது ஆயுதமெடுத்துக்கொன்றால் அதுஎனக்குமிகுந்தகுறையாம், எனக்குப் பழியுமிழிவுமுண்டாக்கும், ஆகையால் தேவர்கண்காண இவ்வீஷ்மர்முதலிய படைகளையெல்லாம் முருக்கிமாட்டுகிறேன் என்றனன். அவ்வாறு பார்த்தன் சொல்ல ஸ்ரீகண்ணபிரானுக்குக் கோபமிகுதியாய் அர்ச்சுன என்காலை விடு விடென்றுகூறித் தன்மேல் ஆதிகேசவன்கொண்ட கோபத்தை வீஷ்மருணர்ந்து நமக்குஇன்று நாசகாலஞ் சமீபித்ததென்று நடுநடுங்கி மாற்றுயர்ந்த பொன்னுலியற்றிய மகமேருவைப்போன்ற தேரைவிட்டிறங்கித் தனுர்ப்பாணங்களையும் வைத்துவிட்டு இருகரத்தையுஞ் சிரமேற்குவித்து எட்டுறுப்பு நிலமுறப்பணிந்து விழுந்தெழுந்து வேதஉற்பத்திக்கு முதற்காரணமாகிய வித்தகனே யாதவனே அச்சுதனே பாற்கடலிற் பாம்பணையிற் றுயிலும் பரந்தாமனே நற்குண நற்சிந்தை நல்லுருவமமைந்த திருமகளுக்கு நாயகனே, நாராயணனே அற்புதனே, தெய்வநாயகனே, தேவர்கள் தொழுதேற்றுஞ் சீதரனே, கஜேந்திரனென்னுங் காட்டானையை முத்திவீடாகிய கொட்டாரத்தில் திருவடிக்கம்பத்திற்சேர்த்து அருட்கவளமூட்டிக்காத்து வாழ்வு பெறவைத்த கசேந்திரவரதனே! என்னைகாத்தருளும், மேலும் சகலவரமுங் கொண்டு சாகாவரமுங்கண்டு, மூவுலகாண்ட இரணியனை நரசிங்கமாய்த் தூணிலுதித்துக் கைந்கத்தாற்கொன்றனே, இதன்றியும் அண்டங்களையாண்ட மாபலியினிடத்தில் வாமனவடிவங்கொண்டு மூவடிமண்கேட்டு பாதத்தாற் பாதலத்திற் சிறைவைத்தனை, பின்னையும் இராமனுய் அரைக்கோடி ஆயுள் கொண்ட இராவணன்முதலிய அரக்கரை அம்பினுற் செற்றவனே, ஆண்டவனே இப்படி வரங்களிலும் உரங்களிலும் சிரங்களிளும் கரங்களிலும் தனங்களிலும் இனங்களிலும் கனங்களிலுஞ் சிறந்து அழியாவரம் பெற்றிருந்த ஆற்றலையுடையாரை எல்லாம் தந்திரமாய் முடித்த சர்வசுதந்திரனுய் சர்வசுவாமியான உமக்கு என்னைக் கொல்வ தருமையோ, நாயினுங் கடையேனுகியவென்னை ஒரு இலக்காகப் பாவித்துமிகுந்த கோபங்கொண்டு சக்கமெடுத்துச் செந்தாமரைக் கமலத்திருவடி பெயர்ந்து வரும்படியானதோ, இப்பிரவஞ்சத்தில் யாவரும் முடியும்படி சரமதசையில் நின்னுடைய திருநாமங்களைச் சிந்தைசெய்து வந்திப்பதில்லை. ஆனலப்படிப் பெறத்தக்க அரிய தவத்தை யுடையார்போல கரியவண்ணனுகிய கண்ணனே! ஜனனமரண

வேதையிற் றுழாமலும் கொடியநரகத்தி லாழாமலும் தேவரீருடைய திருவடி மணங்குலவு பரமபதமெனக் குதவிசெய்ப நினைத்து, சக்கரமேந்தித் தரிசனந் தந்தமையான்நானிப்பிறப்பிற்செய்ததவப்பயனென் றுமில்லை,சன்மாந்திரத்திற் செய்த தவப்பயனே எனக்குத் தரிசனந்தரும்படி செய்தது. இனிநானிந் தக் கர்மபூமியில் கலவாமலிருக்கக் கருணைசெய்தாண்டருள்என்றுகை நடுங்கத் தோண்டுங் கேணியிற்கண்ணீரோட வுடல்சிலிர்த்து உண்மைஞானமுணர்ந்து அநேகவிதமாக தோத்திரஞ்செய்து, திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டனர். அவ் வேளையில் பக்தவற்சலனாகிய பரந்தாமன் பக்ஷமுடையவனாகக்கோபந்தணிந்து நிற்க, விஜயன் திருமாலைப்பணிந்து திருக்கரம்பற்றித் திரும்பியழைத்துக் கொண்டுவந்து தேவர்கள் யார்தடுத்தாலும் மூவர்கள் போர்தொடுத்தாலும், இப் போதே செய்கிறேன்பாரும், நீர்வாரும்தேர்மேலேறும் உட்காருமென்று தானு மேறிக்கொண்டு விஜயகாண்டீபத்தை யெடுத்துப்பிடித்து நிறுத்தி வளைத்து இழுத்து நாரிமாட்டி சுடர்தலை கொண்டதாகிய கூர்ங்கருணை ஆயிரம் ஐயாயி ரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் கோடிகோடியாக வாரி மாரிபோலிறைத்து வானத் தை மறைத்தனன், கண்ணபிரான் மறுபடியுந் தேரேறிக்கொண்டு வாயுவேக மனோவேகமாய்ச் செலுத்தினர். வாசவகுமாரனாகிய சவ்வியசாசிசர்வசங்கார காலருத்ரமூர்த்திபோல் வீஷ்மர்முதலிய சேனைப்படைகளை யெல்லாம் ஊழி முடிவிலழிப்பதுபோலழித்து காடாக்கினியா லெரியுங்காட்டைப்போ லெரித் துக்கொண்டு வருவதைக் காண்பதற் கெவராலுங் கூடாதுக்கலங்க, தேவர் கள் கண்களை மூடிக்கொள்ளச் சந்திரசூரியர்முதலியகோள்களும் நிலைதடுமாறி யசைந்தோடத் தாராகணங்கள் பலபலவென்றுதிரப் படைகளைத் தாக்கிப் போர்புரிந்து வந்தனன்.

இப்படி ஆலைக்கரும்புபோலும் வேலைத்துரும்புபோலும், நைந்து நொந்தா டும்படியாய் வென்று வரும்போது வீஷ்மர் வீரபட்டத்தீரர்களை முடுக்கிவிடு க்க அவர்கள் திடுக்கென வந்தெதிர்த்துப் படுக்கெனப் பாணங்களைத் தொடுக்க அவைகளை அர்ச்சுனன்தடுத்து ஐம்முகப்பகழிகள் விடுத்து மகுடவர்த்தனரா கியபடைகளைச் சேறுபடுத்தி அவர்கள் தலையுடைபட்டுப் பெருகுமூளைகளாற் றிசைகளிற் கரையேற்படுத்தி அத்திசைகள் வரையும்புரண்டு வழியும் உதிரங் களை ஆறுபடுத்தி நிலைபெற்றிருக்கும் யானைசேனை பரிவாரமாகிய படைமுழு தும் ஆயிரம் அம்பேவி அக்கும்புகளையெல்லாம் இறுகிப்படுத்தினன், இனி ஐயா அவ்வீஷ்மர் அனுப்பியவரில் எவர்கள்பிழைத்தனரென்று என்வாய்குளி ரச்சொல்லவல்லேன் இறைவனே மீண்டும் சமுத்திரதீரவாசிகளாகிய திடவான் களையும் இராக்கதரையும் விரைவிற் செல்லவிடுத்தனர். பின்னர் அத்துரைகள் வந்தடுத்து தாங்கள்கற்றிருக்கும் பற்பலவற்புத விற்றிறமை வேற்றிறமைகளை யும் காட்டினர். அக்கைக்காரரைத் தெரிந்துகொண்டு காண்டீவனகைத்து கூர் மையாகிய வாயுக்கணைபொரிகள் கக்கும்தேயுக்கணை நீரைச்சொரியும்வருணக் கணை காலமுடிவைச்செய்யும் உருத்திரக்கணை கும்பாகக் கூடிக்கொல்லும் தேவர்கணை இந்திரக்கணைமுதலிய பலவகைக்கணைமுதலியன இணையிணையாக இசைத்து எடுத்துத்தொடுத்து இழுத்து விடுகின்றமையால் முனைகொண்டு

வந்த தேர்வரிசைக ளெல்லாம் நொந்தழிந்துபோயின, வாளணிவரிசைகளெல்லாம் நொந்தழிந்துபோயின, கம்பமத யானைகளெல்லாம் கால்சாய்ந்தறுந்தன, அம்புபோலெழும் புரவிகள் அடிதுணிந்திறந்தன. காவலரெல்லாம்பட்டு உயிர் விட்டனர். அச்சமயத்தில் முன்வந்தவர்களுக்குப் பின்துணையாக சல்லியராசன்முதலாகிய மத்திரதேசாதி பதிகளையும் சகலவயப் படைகளையும் சமரதத் தலைவர்களையும் வரவிடுத்தனர், பின்னர் அவர்களைக்கொண்டு அர்ச்சுனன் ஆசைகொண்டு பேசவேண்டுமென்றுவந்தவிடத்தில் அப்படைமன்னரால்அரச காரியங்குறைவு வருமென்று நாராசக்கணையாகிய அஸ்திரங்களை யெடுத்து வீராவேசங்கொண்டு நடநடவென்று பற்கடித்து நரனைக்காய வந்தவர்கள், தங்களுக்குமுன்னாக வந்தவர்கள் படும்பாடுங் கெடுங்கேடும்பார்த்து இவர்களுக்குப் பின்துணையாகத்தானே வந்தோம் இவர்க்குப் பின்புறத்திற் றுணையாகப் பேசாமற் போய்விடுவது புண்ணியவசமென்று போர்புரியும்போதே பொறிநெறிவிலங்கி அறிவழிந்தனர் நீர்வளமுடைய மத்திரபூபாலனாகிய சல்லியனும் தேர்முறிந்து குவிந்துமலைபோனிறைந்துகிடக்கும் இடங்கண்டு மறைந்துபோவதற்குச் சுற்றிலுமிருக்கிற பேரைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஓடிப்போயொளித்து உயிர் பிழைத்திருந்தனர். இதல்லாமல் பாண்டவர்கள்காட்டிலிருந்தகாலத்தில் தாங்கள் நாட்டி லிருந்துக்கொண்டு நானாவிதமாகத் தங்களுடைய வல்லபங்களைத் தாங்களேபுகழ்ந்து சொல்லிக்கொள்ளு நாவினையுடைய வயப்படைக் கொடிமன்னவ ரெல்லாரும்வாடி,படியைநாடிப்போகாமல் வேறிடநீடிப்போய்ப் பதுங்கினர். போர்முகத்திற் போர்செய்யத்தந்த துரியோதனன் தம்பியர் யாவருங்கூடவே விஜயன்கணை விசையாய்ப்புதைய வெருண்டோடி மறைந்தனர். அப்பால் மாகதர், சாகதர், மாளுவர், சாலுவர், குச்சரர், பப்பரர், வடுகர், குடகர், கன்னடர், மராடர், மரவர், தொட்டியர், ஒட்டியர், முதலாகிய பேர்களெல்லாரும் பற்குனன் பாணத்தால் அங்கம்பழுதாக வருந்திப்புகுந்தார்கள். இப்படி முடிமன்னர்முதலிய மன்னரையும் தாறுமாறாக நீறுநீறாகச்செய்யுந் தனஞ்செயனென்னுந் தனிச்சிங்கத்தின் கைத்திறலைக்கண்டு ஆடும்படியாகிய அரவக்கொடிதரித்த அரசன்வருந்தி அர்ச்சுனன்மேல் போர்செய்யப்போவோமென்று நினைத்து அப்படிநினைத்த மனத்தைமறுத்து அதினாலென்னபயன் நாம்போர்புரியப்போய் அச்சுமச்சு குத்துக்கால் குடை கொடி குதிரை சாரதியெல்லா நொறுங்கி புண்ணா யிருக்கின்ற நம்மார்பிலும் பாணந்துளைத்துருவ அதனாற்றுன்பப்படுவதினும் மரியாதையாய்ப் பாசறையை நோக்கிப் போய்விடுவதேநன்று, அதைவிட வேறுநன்மைகள் நாமறிந்து செய்வது ஒன்றுமில்லை என்றுன்னி வேறுமொழிகளொன்றுஞ்சொல்லாமல் வாய்மூடிக்கொண்டு தியங்கித்திரும்பினான். இப்போர்க்களத்திற் பார்த்தனுடைய பகழியினால் பகைவர்களின் படையாகியு சமுத்திரம் உடையபட்டழிந்துபோகவே கோபிகைகளுடன்குலாவி மகிழுங்கோபாலன் இனிமேற்சண்டைக்குஎதிர்த்து வருவா ரொருவருமில்லை யென்றுணர்ந்து அன்புகொண்டு இராக்கதகண்டகனாகிய அருச்சுனனை அரும்பார்வையால்நோக்கி 'சாயங்காலமாயிற்று, இவ்விடத்திலும் படைகளைத்துப் போயிற்று, உமக்கும் புகழ்வாய்த்தது, இனிமது

வாகினியினிடத்திற் றேனைக்கொண்டு போகலாமென்று கண்ணபிரான்கேட்க, தேர்திருப்பிவிடுந் தீனதயாளாவென்று சிலைவல்லோனுரைக்க, உடனே இரதத்தைத்திருப்பிப் பொங்கியிருக்குந் தங்கள் படையில்வந்துசேர்ந்தனர். இவ்விடத்திற் பனைக்கொடியோனும், மறைக்கொடியோனும் இன்னுஞ்சிலமன்னரும் பக்கங்களிற்படைநெருங்கதாமும் பாதுகாத்துக்கொண்டு சர்ப்பக்கொடியோனாகிய தராதிபனைப் பாசறையிற்சேர்த்தனர். இத்தன்மை போரானடாத்திய போர்க்களத்தில் விசயன்விட்ட வெய்யபாணங்களால் அறுபட்டயானைத் துதிக்கைகளெல்லாம் உதிரவெள்ளத்தி லசைந்தாடுவது எப்படியிருக்கின்றதெனின், கருநிறங்கொண்ட மலைப்பாம்புகள்வீழ்ந்தும் நிமிர்ந்தும் வளைந்தாடியதுபோலிருந்தது. கொள்ளை கொள்ளையாகிய உதிரவெள்ளம் பள்ளத்தில் நின்றுபெருகுவது கிரணம்பரப்பிய சூரியவட்டம் போன்றிருந்தது. இன்னும் காக்கைபருந்து கழுகுக்கூட்டம் மொய்த்துச் சுற்றிக்கொண்டு பறக்க இரண்டு காதுகளும்அறுபட்டுச் செந்நீர்வடியும் யானைகள் இந்திரனுடையவச்சிரப்படையாற் சிறகிழந்தசையும் மலைகள்போலிருந்தன, மேலும் இறந்துவீழ்ந்த வெற்றிவீரர்க ளெல்லாரும் தலைபிற்றரித்திருந்த பொற்குவளைகள் தாளமாகவும், வில்லொடுநாணிகள் வீணையாகவும் யானைத்தலைகள் குடாமுழ வாத்தியமாககவும் எறிசக்கரவளையம் பிரமதாளமாகவுங் கொண்டு கவசகேயூரகிரீட குண்டலமணிந்துகொண்டு அர்ச்சுனனுடைய பெரும்புகழைப்பாடி ஆடும்படியிருக்கிறவர்களனந்தம். போர்க்களத்திற்கிடைத்த பிணங்களைத்தானு முண்ணமல் தங்களினத்தாரையும் உண்ணவொட்டாமற்பொறாமைகொண்டு தனித்தனிகுலைத்துக்கொண்டோடும் நாய்கள்பல, கிடைத்த நிணத்தைத்தாமுண்டு மற்றையருக்குக் கிட்டவொட்டாமற் கீழேமூடிப்புதைத்துவிட்டு அவ்விடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு தம்மினத்தவர் முதலியோர் வரினும்கூவிக் கத்திக்குழிபறித்து மண்ணைத் தூற்றித்திரியும் நரிகள்பல. சாதிபேதம் முதலியவற்றால் இறுமாப்படைந்து ஓரிடத்திற்கூடியசாமென்றும் உன்னமல் பத்துப்பேராக்காத்துத்தானுந்தின்னமல், 'பறந்துபறந்து பாடுபட்டாலும்பகலுக்குச்சோறில்லை' என்னும் பழமொழிபோல் பாரப்பிணங்களைக்குவிக்கும்பூதம்பல, தன்னடக்கையையும் தன்செல்வத்தையும் தன்பிறப்பையும் தானிருந்தகதியையும் தான்செய்தமோசங்களையும் தன்பசிக்கு ஒருதவளை கிடைத்தாற்போதும் என்றிருந்த தற்கால வெண்ணத்தையுந்தாமெண்ணிப்பாராமல் இப்போர்க்களத்திற்குப் பத்துபிணம் அகப்படவே தன்னைத்தான்மறந்து தனக்குமிஞ்சிப் பிரவஞ்சமேயின்றுஎன்று தலைகுலுக்கி யானைப்பிணம் குதிரைப் பிணங்களிலேறி இரதத்திற் பாய்ந்து உதிரவெள்ளத்தினைநீந்தி ஆடல்பாடலுடன் அரமகளிர் மேலாசைகொண்டு நால்வர்நகைக்க நாளைவரப்போம் அவமானந்தெரியாமல்அலைந்துதிரிகின்ற குருட்டுக்கண்பேய்கள் பல, தாய்தந்தை மனைமக்கள் பிள்ளை தமயன்தம்பி உறவினர் முதலிய யாவரையுஞ் சேர்த்துப் பிடியாமல்தான் வாழத்தலைமகளறுத்தாற் போதுமென்று நினைக்கும் வழியனைப்போற் பேராசைகொண்டு பாவ புண்ணிய மெண்ணிப் பாராமற்றிரியும் முரட்டுப் பேய்கள்பல, சொற்சோர்வினுற் சோம்பித்திரிந்து துன்பப்படுந் துஷ்டகணங்க ளனந்தம், கொலுக்கொ

லுக்கொண்டிருந்து சகலபூதப்பிரேதபைசாச கணங்களால் ஏவல்கொள்ளுங் காளிகளனந்தம், காளிக்கும் பூஞ்சயிடவைத்த கறியைத்தொட்டு முகந்துமூக் கறுப்புண்ட மூளிகளனந்தம், இதுவேயுமன்றி வெப்பமாகிய பிணக்குவியல் யானைப்பிணம் குதிரைப்பிணம் தேர்கள் இவைகளையெல்லாம் இராசியிராசி யாய்க் களஞ்சுத்தி செய்வோர்குவிக்க அந்தக்குபவிலிலிருந்து வழியும்படி யாகிய செந்நீர் மூளைமுதலிய ஊறுநீர் நிணநீர் இவைகளெல்லாங்கூடி மலை யருவிபோற் பெருகிவழிந்து வாராநின்ற வாய்க்காலனேகம், மேலும் அருச் சுனன்விட்ட பாணங்களினால் யானைவாயிலிருந்து செந்நீரும் நிணமும் திரண் டோடிவருவது பாலசுப்பிரமணியக் கடவுளெறிந்த வேலாயுதம் புகுந்தவழி யே சிகரங்களையுடைய மலைகிழிந்து ஓடிவரும் கங்கைப் பெருக்கம்போலு மிருந்தது. இந்திரகுமாரனாகிய கேசவற்றோழன் றொடுத்த பாணங்களினாற் றுண்டித்துவிழுந்த அரசர்களுடைய மண்டைகளை நாய்கள் கவ்விக்கொண் டோடுவது எப்படியிருந்ததெனின், மனிதர்தலையும் நாயினுடலுங்கொண்ட மிருகங்களை யொத்திருந்தது. அன்றியும் பேய்க்கணங்கள் முதலியயாவும் கூடிக்கொண்டு பெண்ணுக்குப் பிள்ளையும் பிள்ளைக்குப் பெண்ணும்பேசிக் கல்யாணகச்சேரி முதலிய சம்பிரமங்களை யெல்லாம் அனுபவித்து விருந் துண்டுவேடிக்கை பார்த்திருந்தன. இப்பால், இந்த மூன்றுநாள் யுத்தத்தில் சரங்களினால் அறுப்புண்டிருந்த சேனைகள் முதலியவீரர்களின் மூளைகள் நிணங்கள் செங்குருதிக ளெல்லாந் தேகத்திற் றெறித்ததென்று விளாவில் மேற்குக்கடலில் மூழ்கிப்போனவனைப்போல் சூரியன் அஸ்தமான மடைந் தனன். உடனே முடிமன்னர்முதலிய சகலசேனைகளும் பாசறைபுகுந்தனர். அவ்விடத்தில் துரியோதனன் துரோணர் சகுனி துச்சாதனன் இன்னமுள்ள மன்னர்களெல்லாருங் கூடியிருக்கையில் வீஷ்மர் அருச்சுனன்செய்த யுத்தத் திறங்களும் தானடத்தியபோரில் ஸ்ரீகண்ணபிரான் ஆயுதமெடுப்பதில்லையென் றும் சொல்லியிருக்க அவன் சக்கராயுதமெடுத்துத் தன்னைக்கொல்லவந்ததும் இவைகளையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ப் பேசிப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந் தனர், துரியோதனனுடைய படைவீரர்கள் முதலியவர்களெல்லாம் இற்றைப் போரிலிறந்துபோன உரியவர்களையும் பெரியவர்களையுங்குறித்து அழுதிரங்கிக் கொண்டிருந்தனர். பாண்டவர்சேனையில் துஷ்டத்துய்மன்முதலிய தளகர்த் தரும் சேனைவீரரும் தனஞ்செயன்செய்த சண்டைகளையும் வீமசேனனும் அபிமன்னும்புரிந்த போர்த்திறத்தையும் புகழ்ந்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறு இருதிறப் படைகளும் அன்றிராத்திரி முழுமையும் நித்திரை யில்லாமல் அவர்கள் பட்டுக்கொண்டிருந்தபாட்டை இவ்வாறென்று நானெப் படி சொல்வேன், திருதராஷ்டிர பூபதியாகிய இறைவனே கேளென்று சஞ் சயன்சொல்லி, மறுபடியும் இரணகளத்திற்குவந்தனன். அற்றைநாட்செல்ல, மற்றைநாள் மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமாகிய மகாமேருவைப்போல் உதயகிரி யும் பொன்னிறமாக வேண்டுமென்று சூரியபகவான் ஒளிபொருந்திய கிரணங் களை விரித்துக்கொண்டு மிகவிரைவி லோடிவந்து உதயமாயினன். அந்தச்சூரி யன் தளதளவென்று பளீரெனச்சிவந்து பிரகாசமாயோடிவந்து உதயமானது

எப்படி யிருந்ததெனின், சக்கரமேந்தி யாதவகுலத்தில் அவதரித்த நீலமேனியையுடைய நிமலன் நேற்றைத்தினத்தில் நம்மைத்தெய்விகமாய் நினைத்து அகங்கையிற் கொண்டருளினர், இன்றையதினமும் ஒருவேளை நம்மை நினைக்கும்படியாயிருக்கும், ஆகையால் நாம் அவருடைய திருக்கண்களுக்கெதிராகப் போயிருப்போமென்று பரிசுத்தமுடைய சுதரிசனமானது கீழ்த்திசையிலுதித்ததை யொத்திருந்தது ஜெனமேஜெய மகாராசனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். இச்சரித்திரத்தைக்கேட்ட ஜனமேஜய மகாராசன் மிகவுங்களிப்படைந்து வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்து பூமியில்விழுந்து போற்றிப்பணிந்து புகழ்ந்துமகிழ்ந்து புண்ணிய சொரூபனே, நான்காம்போர் நடக்குந்திறத்தைநவில வேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

மூன்றும்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

நான்காம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

தேடியவகலிகைசாபந்தீர்த்ததாள்
நீடியவுலகெலாமளந்துநின்றதாள்
ஓடியசகடிறவுதைத்துப்பாம்பின்மேல்
ஆடியுஞ்சிவந்ததாளென்னையாண்டதாள்.

அரசனே! நளினநாயகனுகிய சூரியன் உதயமானவுடனே, யாவருமெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு சூரியனைத்தொழுது யுத்தகோலங் கொண்டு,பூரி, கொம்பு, தப்பட்டை,தவுண்டை, மல்லரி, சச்சரி,பேரி, சங்கு, பம்பை முதலிய வாத்தியங்களுமுழங்க யுத்தகளம்வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீநாதனுடைய உத்தரவின்வண்ணம் சகலபடைகளையும் சத்திர யூகமாகவகுத்து யுத்தத்திற் கெத்தனமாக நின்றனர். அவ்விடத்தில் துரியோதனன் முதலியவர்களும் யுத்தபூமிக்குவந்து துஷ்டத்துய்மன் வகுத்த யூகத்தைப்பார்த்துத் தாங்களும் கருடயூகம் வகுத்துக் கண்சிவந்து நின்றனர். அந்தவேளையில் இருதிறச் சேனுதிபதிகளும் போர்புரியும்படியாய்க் கொடிமுடியுஞ்சாய்த்தனர். அப்படி சாய்க்கவே இருதிறச் சேனைகளுங்கடல்போலிரைந்து இருளைக் கூச்சுவிட்டோட்டும்படியாகிய போர்முரசம் முழக்கிக் கோபங்கொண்டு பொங்கிப் பேரிரைச்சலிட்டுக்கைகலந்துபோர்செய்தனர். சக்கரதரனுகியசர்வசுவாமியையும், அவன் மைத்துனனுகிய அருச்சுனனையும், சாஸ்திர விவேகத்திற் சிறந்த வீஷ்மர் எதிர்த்துக்கொண்டனர். பாண்டவ சேனுதிபதியாகிய துஷ்டத்துய்மன் தனக்குக் காரணப்பகையாகிய துரோணரை வளைத்துக் கொண்டனன், ஈரேழுலகிற்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற மகமேருவை அநேகங்கோடி மலைகள் சூழ்ந்துகொண்டா லெப்படியோ அத்தன்மைபோற் பருத்த புயமலைதாங்கிய வீமசேனனை நிர்வாகசாலிகளாகிய அரசர்களும் யானைக்கும்புகளும் தேர்க்

கூட்டங்களும்சேர்ந்து தெழித்துவளைத்தனர். சிற்சிலவிதமாகிய வீரர்களும் பற்பலவித மன்னரும் பற்பலவிடங்களிலும் அமர்செய்தனர், அந்தவேளையில் வீமன் வில்லிற்பாணந்தொடுத்து வெகுநேரம் போர்புரிந்து அப்பால் தேரை விட்டிறங்கி ஆலகாலவிஷம் வெளிப்பட்டுமுழங்கி அவனிமுதலிய அண்டங்களை அழிக்கப்புகுந்ததுபோல இந்த வீமசேனன் வெறுங்கையுடன் யானைப் படைக்குட்புகுந்து யானைகளைவாரி ஒன்றோடொன்றை அறைந்து எலும்பு கழற்றிவிட்டபடியால் தோலினமென்னும் யானைகள் தோலாகவே விழுந்திறந்தன, இன்னுஞ் சிலதோலினங்களை வீமன்பிடித்துக் கிழிக்குமிடத்து தும்பிக்கையும் மேல்வாயும் வீமசேனன் கரத்திலிருக்க கீழ்வாய்கீழே தொங்குவதினால் நால்வாயென்னும் பெயர் மறையாமல் அசைந்தாடும் வாயுடன் அழிந்திறந்தன, சந்திரவட்டக்குடைதரித்த வீமசேனன் குதித்துக் குத்திக்கொல்லுகின்ற நால்வாயென்னும் யானைகள் சிந்துரமென்னும்பெயர் மாறாமற் சிந்துரப் பொடியாய்ச்சிதைந்து வீழ்ந்திறந்தன. மேலும், வீமசேனன் வெறுங்கையால் சிந்துரங்களைப்பிடித்து ஒருகைமேல்வைத்து மற்றொருகையாற் குடலற்றுவிழக் குத்துகின்றகுத்தினால் தோல், மாமிசம் நிணம் தசைமுதலிய யாவும் அழிந்து வழிந்துபோய் அத்தியென்னும் பெயர் மறையாமல் அத்தியென்னும் வெற்றெலும்புகளாய் விழுந்திறந்தன. மேலும், வீமசேனன் கந்தடர்க்கும் தோளினாற்கலக்குகின்ற அத்திகள் தந்தாவளமென்னும் பெயர் மறையாமல் தாங்கள் பிறந்துலவும் தந்தாவளமாகிய மலைப்பக்கங்களில் மறைந்தன. சோகந்தீர்க்கும் வாயுபுத்திரனாகிய வேகமுள்ள வீமசேனன் பலங்கொண்ட புயத்தினால் இடித்துக்கொல்லும் தந்தாவளங்கள் வாரணமென்னும் பெயர் மறையாமல் வாரணமாகிய கோழிகளைப்போற் குன்றி யிறந்தன. மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய பெரியவடிவத்தையுடைய மலைபோன்ற வாரணங்கள் உடல் குழுங்கிப்போய் உதிரவெள்ளம் கடகடவென்று கடைவாய்வழியே வழிந்தோடி வரும்படி வீமசேனன் தாமரைக் கமலம்போன்ற உள்ளங்கையால் அமுக்கிப்பிடித்தெடுத்து ஆகாயத்தி லெறிந்தபடியால் தும்பிகளென்னும் பெயர் குன்றாமற் றும்பிகளாகிய வண்டுகளைப்போற் பறந்திறந் துதிர்ந்து விழுந்தன. மின்னலைக்கொண்ட பொன்மலைபோன்ற கதாயுதத்தைப் பொன்னாரமணிந்த புயத்திற்கொண்டு முன்னாகவந்த யானைகளையெல்லாம் மோதியடித்துக் கொல்வதினால் மலைக்கொப்பாகிய நாகமென்னும் பெயர்கொண்ட தும்பிகள் நாகமென்னு மலைகளைப்போற் போர்க்களமெங்குமடித்து புதைந்து சிதைந்து மிதந்து குவிந்தன, மேலும் தந்தக்கொம்புகளும் துதிக்கையும் வீமசேனன் கைகளாற் பிடித்துச்சுழற்றப் பிடுங்குண்ட நாகங்களெல்லாம் உதிரவெள்ளத்தால் நனைந்து சகல வீரர்களும் உதிரவெள்ளத்தில் முழுகியெழும்படி உதிரஞ்சுரப்பதனால் கயங்களென்னும் யானைகளெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து முழுகும் ஊறுகயங்களை யொத்தழிந்தன, மேலும் கயங்களைவாரி வீசுகின்ற வீமசேனனுடைய முகங்கரங்கால் உடல் மார்பு இவைகளெல்லாம் குழம்பாய் மூடிக்கொண்டிருப்பதினால் களபமென்னும் யானைகள் உடலிற் பூசிக்கொள்ளுங் கலவைச்சாந்தாகிய களபமாகியதுகளை அன்றியும் மலைகளைப்

போலெதிர்த்து நெருங்கிப்போர்புரியவந்த களபங்களெல்லாம், எட்பொரி நெற்பொரிபோல ஆகாயவீதியிற் பறக்கின்றமையால் பங்கமில்லாமற் சண்டைசெய்யும் சிங்கங்கள்போன்ற வீமசேனனுடைய ஆண்டன்மையானது தருமத்தைத் துணையாகக்கொண்டு எவர்களாலு முடிப்பதற்கருமைவாகிய சகல காரியங்களையும் வெற்றிபெறச் செய்துகொள்ளும் பெரியோர்க ளென்பதற்குச் சான்று இதுதானென்பதுபோற் கரியென்னும் யானைகளே கரியாய்க்குவிந்தன. இப்படியாகக் கோபங்கொண்டு வீமசேனன் கடல்போற்புறண்டுவந்த யானைக்கூட்டங்களை யெல்லாங் கலக்கித் தலையும் குலையும் உடலும் குடலும், காலும், வாலும், தோலும், தும்பிக்கையும், உடம்பும் நிணமும் மதமும் ஊனும் உதிரமும், மூளையும், சிதைந்து வழிந்து கூழ்போற் குழம்பிச்சேறாகும்படியாய்க் கொன்று குவித்து அண்டையயலில் யாவரும் நில்லாமற் சண்டைசெய்துகொண்டுவந்த காலத்தில் எதிரிகள் மேலிட்டு எதிர்த்துப் போராடினர். அவ்வேளையில் வீமசேனன் கைபாராமற்புகுந்து சுடசுடக்கையாலறைந்து தேரணிகள் குதிரைப்பந்தி படைவீரர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் மன்னர் யாவரும் பின்னிட்டோடமடித்தும் வெகுசனங்களை முடித்தும் வானத்திலும் வாரியெறிந்தும் மசகமாகிய கொசுப்போல்கையாற் பிசைந்து கொல்லும்போது வந்தவழியெந்த வழியென்றுணராமற் சிந்தைநொந்து வாடிமுகம் வைத்தவாறே ஓடினர். அப்படியோடுவதை அரவக்கொடியோன் கண்டு மனந்தளர்ந்து விசனங்கொண்டு தளர்ந்தோடிவந்த அந்தச்சேனைகளைக் கையமைத்துத் தன் தம்பிமார்களும் தானுஞ்சேர்ந்து கொடிகுடைமுதலிய விருதுகளுடன் முரசு பேரி பூரிமுதலாகிய வாத்தியங்களுமுழங்கப் படைமன்ன ரநேகர் புடைசூழவந்து வீமசேனனை வளைத்துப் போராடினான். தன்னுடன் போர்செய்யவந்தது கண்ட வீமசேனன் தென்புகொண்டவனாய்த் தேரிலேறிக்கொண்டு பாரியவில்லைவளைத்து அச்சத்தைவிளைக்கும்நச்சுக்கணை தொடுத்து அத்துரியோதனன் கைக்கொண்ட வில்லையுமுறித்து அவன்தரித்திருந்த சேமக்கவசத்தையுஞ் சிதைத்தனன். திங்களங்குடையுஞ் சிங்கக்கொடியுமுடைய வீமசேனன் மறுபடியும் வேறுவில்லெடுத்து நாணிமடுத்து பாணந்தொடுத்து வருவதன்முன்னே ஆறம்பைத்தெரித்து அரவக்கொடியை முறித்து கூரம்புக்கும்புகளாய் நூறம்புசெலுத்தி துரியோதனனுடைய மார்பு முதலியதேகத்தினுழைந்து வேறேஅம்புகள்விடுக்காமலிருந்தனன். அச்சமயத்தில் வணங்காமுடியோனாகிய துரியோதனன் ஆற்றிக்கொண்டு வீமன்விட்ட பாணங்களை யெல்லாம் விலகச்செய்து பதிலுக்குப்பதிலாக ஆறம்பும் உடனே ஒருநூறம்பும் வீமசேனனுடைய சிங்கக்கொடியிலும் தேரிலும் தேகத்திலுந்தெரித்தனன். அப்போது துரியோதனன் கணைகளினால் வீமசேனனுடைய சிங்கக்கொடிமுறிந்து தேருஞ்சிதைந்து தேகத்திலும்புகுந்து துளைக்கும்போது வெற்றிமிகுந்த கடக கங்கணவலயமணிந்த தோளைத்தட்டிக்கொண்டு அண்டமுகடு வெடிபடும்படியாய்முழங்கி அயர்ந்துநின்றனன். அந்தவேளையில் மகிபதிபுத்திரனால் வீமனிளைத்தனனென்று கூர்மைதங்கிய வேலாயுதத்தைத்தாங்கிய அநேகங்கோடி மன்னர்களும் மாலைமுடியுங்கவித்த மகுடவர்த்

தனரநேகரும் நகுலசகதேவரும் மிக்கதிரளையுடையராகிய புத்திரரும் மித்திரரும் மைத்துனர் முதலானவரும் வீமசேனனுக்குத் துணைகூடினர், இப்படி விரித்த வெண்குடைதரித்த மன்னவர்முதலியவர்களெல்லோரும் வீமசேனனுக்குப் படைத்துணைவந்தனரென்று நந்தியாவட்டமாலையணிந்த நராதிபனுக்குத்துணையாக இரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் பூபாலரநேகர் நவகோடிகோபாலரநேகர், தம்பிமார்முதலியவர் அம்புவியாளும் அரசர்க்கரசனையடுத்தனர். இவ்விருவருக்குந் துணையாகவந்த முடிமன்னர்முதலியவரும் எதிர்த்து ஒருவர்க்கொருவர் இளையாமல் நிலைபெற்றுநின்று அதிர்ச்சிவிளைத்து சிறுநாண் வலியால் பேரோசைவிளைத்தனர். அவ்வோசையினால் அகிலாண்டமுற்று மதிர்ந்து மண்டலத்துடன் எட்டுத்திக்குங் கலக்கும்படியாய் முதிர்ந்த யுத்தஞ் செய்தனர். இப்படி இருதிறப்படைகளும் போர்புரிம்போது ஒருவர்மேலொருவர் தொடுக்கும் விஷக்கணைகளினால் பலம்பொருந்திய தேர்களழிந்து சிரத்திற்றரித்த மகுடந்துணிந்து, பூமியிற்றேகம் அயரவும் பிராணன்வானிலுயரவும் உடலபிமானமறந்து மடிந்தனர். இப்படி சேனையும் வீரர்களும் யுத்தஞ்செய்யும்போது இரதத்தை இடசாரி வலசாரியாகச்சுழன்று எதிரெதிராகப் பற்கடித்து துரியோதனனும் வீமசேனனும் திவ்வியாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்து நெடுநேரம்வரையிலும் கடும்போர் விளைத்தனர். அவ்வேளையில் வீமசேனன் அரசனுடைய கணையை அரைகுறையாகக் குறைத்து அவனியைமறைத்து பிறைமுகக் கணைகளைநிறைத்து நந்தியாவட்டமாலையணிந்த நராதிபன் கைக்கொண்டிருந்த வில்முறிபடவும் வேகங்கொண்டோடுங்குதிரைகள் தறிபடவும், தேர்த்தட்டொழியவும் மேற்றட்டழியவும் சிகரமுங்குடையுந் தேருமழிந்து துரியோதனனுடைய மார்புங்கிழிந்து, திரண்டு புரண்டு உதிரம் வழிந்து தளர்ந்துவிழும்படிதாக்கி எதிரேநின்று நகைத்தனன். அந்தப்பிறைமுகக்கணை மார்பிற்பட்ட மாத்திரத்தில் மரவட்டைபோற் சுருட்டிக்கொண்டு பூமியில்வீழ்ந்தான் வணங்காமுடிபெற்றமன்னன், அப்படிவீழ்ந்தவுடனே சகுனி சல்லியன்முதலிய மன்னவர்கள் துரியோதனனுடைய தம்பிமார்கள் இவர்களெல்லாரும் பார்த்து முகம்வியர்த்து இரக்கமுற்று தேகநடுங்கித் திடுக்கிட்டுத் துரியோதனனை யெடுத்தணைத்துச் சிந்தைகலங்கி நேற்றை யுத்தத்திற் கடோற்கசனென்பவன் முனைக் கணையுய்த்து மார்பைக்கிழித்து முடங்குப்படிசெய்தனன். இன்றை யுத்தத்தில் அந்தக் கடோற்கஜனைத்தந்த தந்தையாகிய வீமசேனன் பிறைமுகக்கணையாற் பூமியிற்றள்ளினான்; ஐயோ, நமது அரசனுடைய பிராணனை அப்பனும் பிள்ளையும் நாள்மாற்றி நாள், பங்கு போட்டுக் கொள்ளுவதுபோலு மிருக்கின்றதேயென்று கண்ணீர்பெருக்கிச் சோர்ந்து தமயனுக்கு உபசாரஞ்செய்யும்படியாய், தகுந்தவரை அனுப்பி விட்டு தம்பிமார்களெல்லோருங் கூடி எங்கள் தமயனாகிய துரியோதனராசனுக்குத் தேகம்வருந்தியிருப்பதால், இப்போது யுத்தஞ்செய்வதற்கு வரமாட்டார் ஆகையால் நீங்களெல்லோரும் ஒரே உறுதியாய்ப்புறப்பட்டு நிலைத்துநிற்பீர்களாகில் அந்த வீமனைவளைத்து என்றமயன் பட்டபாடு அவன்படும்படியாய்ப் பாடுபடுத்தி சந்தோஷங்கொண்டுவரலாமென்று அநேகம் வீரர்கள்

முதலிய யுத்தவித்தகரையும் அழைத்துக்கொண்டு கடகடவென்று தேரைச் செலுத்திச் சிறுநாணோசைசெய்து கணைமாரி பொழிந்தார்கள். அவர்களைப் படிப்பட்டவர்களென்றால் கோபாலனாகிய கோவிந்தன் கோபாலனஞ்செய்வதற்காகச் சுண்டு விரலிற்கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாயெடுத்துத்தடுக்கப் பொழிந்த காளமேகத்திற் கொப்பாகியவர்கள் அவர்களெல்லோரும் ஒரேமுகமாகக்கூடி யுத்தஞ்செய்யும்போது வீமசேனன் வெகுண்டு வில்லினிடத்திற் கடும்பாணங்களை விசையாகத்தொடுத்து வந்தடுத்துப் போர்கொடுத்த வீரர்களைப் பார்த்து இனிமேலென்ன யோசனைசெய்யப்போகின்றீர்களென்று அவரவர்களேறிவந்த இரதங்களைமுடிய இடியச்செய்து அவரவர்கள் பிடித்திருந்த விற்களை முறித்து உடல்களிலும் கணைகளைநிறைத்துத் தொளைக்கவே ஒருவரும் எதிர்நிற்கமாட்டாமலிளைத்தனர். அந்தவேளையில் துரியோதனனுடைய தம்பிமார்கள் ஐம்பூதம்போல் ஐவர்வந்தெதிர்த்து வீமசேனனை வளைத்து அலைக்காற்றிலடிக்குஞ் சருகைப்போற் குலைந்தலையச்செய்தார்கள். அப்போது வீமசேனன் ஆக்கிரமித்துத் துரியோதனன் மேற்றொடுத்துவிடுத்த தன்மையைப்போல்வெற்றியையுடைய ஐந்துபிறைமுகக்கணைகளைஎடுத்துவிடுத்தான். அந்தக் கணைகள்போய் மருமத்திற்றாக்கவே சேனாவிந்து சுதக்கணன் பிங்கலசன் சலாசநன் வீமவாகுவென்னும் பலம்பொருந்திய தம்பிமார்களைவரும் உயிர்துறந்தனர்; வீமனவர்களைக்கூவி தம்பிமார்களே உங்கள் தமயனாகிய துரியோதனன் எங்களைவரையுங் கானுளவிடுத்துக் கசக்கினான், அவன்தெரியாமற்செய்தாலும் நாங்கள்அதைக்குற்றமாயெண்ணிப்பாராமல் அந்தக்குறைகளை மனத்தில்வைக்காமல் உங்களருமைபெருமைக்குங் குறைவில்லாமல்மேலாகிய இடத்திற்கனுப்பிவைத்தேன், நீங்கள் புத்திசாலியாய் வானுலகத்திற்போயிருந்து மார்க்காயாசந்தீர்த்துக்கொண்டு இனிவரப்போகின்ற உங்கள்தமயன்தம்பியர்கள் முதலியவர்களுக்கு நல்லவாசஸ்தலமாக இடமேற்படுத்திக் கொண்டிருங்கள்; அப்பா என்சகோதரர்களே நீங்கள் அறியாதவராகையால் வீமசேனன் நம்மை பிரித்துவிட்டானே யென்று என்மேற் கோபம்பண்ணாதீர்கள்? அண்ணா அவர்கள் முதலாகியவர்களை இன்னம் பத்துப்பதினான்கு நாளைக்குள்ளாக அனுப்பிவைக்கிறேன், நானப்படி அருமைதெரியாதவனல்லவேநீங்களாயாசப்படாமற்போங்கள் ஐயா அவர்களுக்கும் அம்மா அவர்களுக்குஞ் சஞ்சயனாற் றெரிவிக்கிறேனென்றுசொல்லி அம்பாரமாகிய நூறுபேர்களில் ஐந்துபேரைக் கதாயுதமென்னும் அளவுகோல்கொண்டு, இலாபம் என்று அளந்து நாய்நரி கழுகுகளுக்கு குடிவாரமுடலாகவு நமனுக்கு மேல்வாரமுயிராகவும் அனுப்பிவைத்து வளர்பிறை சதுர்த்தியில் விக்னேஸ்வரனைப் பிரார்த்தனைசெய்து முகூர்த்தங்கொண்டனன். துரியோதனனை இப்படிபோக்கிவிட்டுமற்றப் படைகள்மேற்றிரும்பி யுத்தஞ்செய்யும்போது தம்பியர்களிறந்தார்களென்னுஞ் சங்கதிதெரிந்துகொண்ட சர்ப்பகேது தளதளவென்றுகொதிக்குந் தாறுபோற் கொதித்து நாலுவிதச்சேனைகளும் ஆறுவிதப்படைகளும் தம்பிமார்களுந் தானுஞ்சகுனியும் தாலக்கொடியினனாகிய வீஷ்மரும் மன்னர்முதலிய ராதிபரும் வந்து சாகரம்போல்வளைந்துகொண்டனர். அக்காலத்தில் தருமராசனுடைய

படையிலிருந்து சகலவீரர்களுங்கூடிக்கலந்து ஒருபக்கத்தில்வீமன், ஒருபக்கத்தில்விஜயன், ஒருபக்கத்தில் அபிமன்னு, ஒருபக்கத்தில் நகுலன், ஒருபுறத்திற் சகாதேவன், ஒருபுறத்தில்அரவான், ஒருபுறத்தில்கடோற்கஜன், ஒருபுறத்தில் அஞ்சனவர்மன், ஒருபுறத்தில் இளம்பஞ்சபாண்டவர்கள்முதலிய புத்திரவர்க்கம், ஒருபுறத்தில் பாஞ்சாலன், ஒருபுறத்தில் துஷ்டத்துய்மன், ஒருபுறத்தில் உத்தமபானு, ஒருபாரிசத்தில் விராடன், ஒருபாரிசத்தில் கேசகன்பிள்ளையாகிய பிரீதிவன், ஒருபாரிசத்தில் குந்திபோசன் பிள்ளையாகிய மந்தன் சுமந்தன், ஒருபாரிசத்தில் சராசந்தன் பிள்ளையாகிய சகாதேவன், காசிராஜன் பிள்ளை, மலயத்துவஜபாண்டியன் பிள்ளையாகிய பிரீதிப பாண்டியன், ஒருபாரிசத்தில் சிசுபாலன் பிள்ளையாகிய துஷ்டகேது, ஒருதானத்தில் கிராதர் அவுணர் ஆந்திரர் புண்டரீகர், ஒருதானத்தில் போஜர் பாஞ்சாலர் சோமுகர் சிரஞ்சேயர் மார்ச்சர் மாகதர் திரிகால வாசுதேவர் திரிபுண்டர வாசுதேவர், ஒரு இடத்தில் சேரன் சோழன் பாண்டியன் முதலாகியபேர்களும் மொய்த்துக்கொண்டு போர்புரிந்தனர். இப்பெருங் கும்புகளினாலும் இவர்கள்விடும் அம்புகளினாலும் துரியோதனன் முதலியபெருஞ்சேனைகளெல்லா முடைந்து புறமுதுகிட்டு ஒழிந்து ஓடியொளித்தனர். இப்படிவாடியோடிய சேனைகளைக் கண்டு அஞ்சாதீர்களஞ்சாதீர்களென்று அதட்டிக்கொண்டேவந்தெதிர்த்தான்; அவனாரெனில் தேவர்கள் பொருட்டு அசுராதிபர்களைவென்று மண்டலத்தரசர்களுக்கு மகுட சிகாமணிபோன்று சூரியனைப் போற்றுலங்கி பஞ்சகதிகொண்ட பஞ்சகல்யாணப் பசும்புரவிபூட்டிய தேரினையுடைய பகதத்தனானவன், ஐயா ! இந்தப்பகதத்த னென்பவன் ஆதிவராகமூர்த்திக்கும் பூமிதேவிக்கும்பிறந்த நரகாசூரனுடைய பிள்ளையென்றறி, இப்பகதத்தன் காற்றினால் அலைகளெறிந்தாடும் கருங்கடலைப்போல் கலங்காநின்ற யுத்தகளத்தில் உலகத்திலுள்ள மலைகளெல்லாம் காலும் வாலும் பெற்றுவருவதை யொத்த பதினாயிரம் யானைகளுடன் துதிக்கையுங் கொம்புங்கொண்ட மதத்தயானையின் மேலேறிக்கொண்டுவந்து வில்லைவளைத்து தீமுகப்பகழி திரிமுகப்பகழியென்பன வற்றைத்திருத்தி விடுத்துச் சத்துருக்களின் தலைகளைக் கொத்துக்கொத்தாய்த் தறித்தனன். அவனெப்படிப் பட்டவனெனின், கொலைபுரியும் கோபக் கண்ணினையுடைய யானைக்கும், அப்படிப்பட்ட யானையைக்கொல்லாநின்ற சிங்கத்திற்கும் மானிடதேகமாகிய மன்னுயிர்களை வருத்தும் இயமனுக்கும் இயமனாக விருக்கின்றவன், இப்பகதத்தனுடைய தோள்வலிமையையும் கணைவலிமையையும் வீரபட்டமும்வெற்றிமாலையும்பெற்ற பதினாயிரம் யானைப் பெருக்கத்தையும் யுத்தநடக்குந் திறத்தையும் அவரவர்கள் மனவுறுதியையும் பாண்டவர்களுடைய படைகள்பறக்கும் பதர்போற் படும்பாட்டையும் கடோற்கசன் கண்ணாரப்பார்த்து பரிதாபங்கொண்டு அப்போதே மதங்கொண்ட நூறாயிரம் யானைகளும் மகாகாதகனைப்போற் கடுங்கோபமுடைய காலாட்களும் பாகராகிய மேலாட்களும் திவ்வியாஸ்திரங்களும் சிதையாத விற்களும் சேனைமுதலிய ஆயுதங்களும் கருங்கடல்போன்ற சேனைமுதலிய ஆயுதங்களும் தாங்கி மாயவேடங்கொண்டு மலைநாட்டிலிருந்து வருவதைப்

போல்யர்து உலகமிருளும்படியாய் இருதிறப்படைகளும்மருளும்படியாய் முன்வந்த யானைப்படைகளெல்லாம் வெருளும்படியாய்ப்போர்மூட்டி வலம்புரிமுதலிய சங்குகள்முழங்க வெற்றிமுரசமார்ப்ப சச்சரியடிக்கத் தாரைபூரி யூதும்படியாய்ப் போர்முகத்திற்புகுந்தபோது ஆனைக்கும்புகள் வருங்காலையிலெழுந்த தும்புகள் தேவர்கள் பார்வைகுறையும்படி கண்களைப்புதைத்து திரையாழி நீர்வறளப் பள்ளத்தை சிதைத்துத் தாவியெழும் ஒரு சிங்கமானது மலைபோன்ற யானை மத்தகத்திலேறிவருந் தன்மையைப்போல் எவ்விடத்திலுந்தானாகவிருந்து பகதத்தனுடன் தகதத்த வென்றெதிர்த்து மலைந்தனன். இவ்வண்ணம் வீமசேனன் புத்திரனாகிய கடோற்கசக் காளையானவன் காளமேகம்போலெதிர்த்து ஒவ்வொருசரங்களை மும்மூன்றுதர மழைபோற்பொழிந்து முஷ்டிநிலைகாட்டி ஈட்டுக்கீடாய் எதிரொதிர்நின்று பெருமூச்சுவிடுத்து மெய்யைப்போற் கொடும்போர்செய்தனன். அந்தப்பகதத்தன்விடுத்த பதினாயிரம்யானைகளும் பொய்யானைப்போல் வந்துநின்று போர்புரிந்து பொரிந்து பொடிந்து ஒடிந்துமடிந்து குறைந்தன. ஆனால் மெய்யானைகள் குறைவானேன் பொய்யானைகள் நிறைவானேனென்றால் பொய் பூரணச்சந்திரன், 'மெய் விளக்கொளி மழுக்கம்' என்னும் பழமொழியைப்போற் குறைந்தன. இதன்றியும் நின்றார் நின்றபடி தேருக்குநேராக வோடிக்கொன்றனர். பதினாயிரம் யானைக்கும்புகளையும்வென்றனர். இந்தப்படி நடத்திய யுத்தத்தினால் வெற்றிபெற்ற மன்னவரியாவரும் அக்கினிக்கணையால் மடிந்தனர். யானைக்கும்புக ளெல்லாமழிந்து குவிந்தன. இந்தப்படி பகதத்தனுடைய படைவீரர்களையும் யானைக்கும்புகள் யாவற்றையுங் கொன்றுவென்ற வீமசேனனுடைய குமாரனாகிய கடோர்க்கசன்செய்த மாயையினாலாகிய வீரர்களையும் அவர்களால் மாய்ந்த யானைகளையும் பகதத்தன்கண்டு கண்கலங்கிநல்லது இன்றையுத்தத்தில் நமது யானைகளெல்லாம் நாசமாயிற்றல்லவாவென்று நடநடவென்று பற்கடித்துபோனதுபோகப் பிழைத்திருக்கும் பிள்ளைகளும் போர்மன்னர்களும் பின்னிட்டுப் போங்களென்று இரைந்துசொல்வித்தானும் விரைந்துசென்றான் அப்போது அந்தச்சேனைமுதலிய வீரர்களெல்லாரும் திரும்பிவிட்டனர். அப்படி திரும்பிப் போகும்படியாகிய படைமன்னர்களைச் சூரியன்பார்த்து சரிதானே மெய்யை கொண்டால்வெல்லாம் பொய்யைக்கொண்டாற் செல்லலாமென்னும்பொருள் போற் கடோற்கசனுடையமாயைக்குஉயிர்தரிக்கமாட்டாமல் எல்லாரும்ஓடிப் போய் விட்டார்களே நான்மாத்திரம் இவ்விடத்தி லிருக்கப்போமோவென்று ஓடினவனைப்போல் சூரியனும் புறமுதுகிட்டுகொந்தியாகிய சிவப்புவஸ்திரத்தால் தேகத்தை மூடிக்கொண்டோடி மலைச்சார்பின் மறைந்தனன்.

இப்பால் பாண்டவர்கள் நமக்குதவியாகவந்த இந்த யானைக்கும்புகளேதென்று சந்தேகங்கொண்டு நாடியிருக்குஞ்சமயத்தில் கடோற்கசன் இந்தமாயைகளையெல்லாமறைத்துவந்து தந்தைமாருடையகாலில்விழுந்து பகதத்தன் பதினாயிரம் யானைகளைக்கொண்டுவந்ததும் சொந்தப்படைகளழிந்துவருந்தியதும்பார்த்து மாயவேடங்கொண்டுதான் வென்றவகையும்சொல்லித்தாழ்ந்துநின்றனன். அவனைமார்போடணைத்துப்புகழ்ந்துமகிழ்ந்துவாழ்த்தி விசயம்பெற்றோமென்று

செங்கண்மாயனுடைபாண்டவர்களும் சேனைபதிமுதலியசேனைகளும் பாசறைப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்பால் யானைக்கும்புகள் வம்பாய் மடிந்ததன்மையைக்கண்டும் தம்பிமாரிறந்த துன்பத்தைக்கொண்டும் வருந்திய துரியோதனனையும் மற்றச்சேனைகளையும் சேனாதிபதியாகிய வீஷ்மர், அழைத்துக்கொண்டு வாத்தியமுதலிய விருதுவட்டக் குடைகளுமில்லாமல் பாசறைக்குச் சென்றனர். அந்தப்பாசறைக்குப் போனவுடனே, தம்பியர்பட்ட தளர்ச்சியை நினைத்து அம்புவியாளும் அரசனுமழுதான் பம்பிமேகம்பரவிய வாறுபோல் தம்பியர் மாமன் சகலருஞ்சூழ்ந்தார்கள். கதிரவன்புதல்வன் கண்ணீருகுத்து எதிரினில் வரக்கண்டெழுந்து அண்ணாவென்றே கட்டியணைத்து கண்ணீர் சொரிந்து கட்டுக்குலைந்து காவலழிந்தேன் இட்டமாமுங்களை யென்மனங் கொண்டேன். கட்டமாய்த்தம்பியர் நலிந்தவர் மாண்டார் கலையாக் கட்டைக் கலகலப்பாக்கினன் மலையாம்புயநேர் மாருதிமைந்தனினியெவண்போவேன் எவன்னானுவேன் கனிவுறுமன்பாங் கன்னனேயென்று பூமியிற்சாய்ந்துபுரண்டிடும்வேந்தை கங்காபுத்திரன்தேற்றி செம்மண்குழம்பெனச் சேந்தகண்ணும் தீயுக அம்புயநாதன் அருளியமகன் கன்னன் அரசனைநோக்கி அண்ணலே இனி எதிர்த்தவர் யாவரும் இறக்கச்சயிப்பேன் என்னைவிலக்கி தம்மிஷ்டப்படியே மன்னனேயுன்னை வஞ்சனைசெய்யும் அந்தப்பாண்டவர்பால் அன்புள்ள வீஷ்மன் தன்னையேசேனைத் தலைவனாக்கினீர், அவரவர்திறத்தை அறியுமென்னரசே, தம்பியராவருந் தானையுமழித்தார், எம்பெருமானே இஃதிரு வினைப்பகுதி யாரையும்விடாது அரசே அனுபவம் தாரசையுமார்பா சஞ்சலமென்னே எனக்கொடையாளி இயம்பக்கேட்டு சித்திரப்பாவைபோற் சித்தங் கலங்கி சற்றுநேரத்தில் தைரியகுணனும் வேத்தவைநிறைந்த வேந்தராக்குருவைப்பார்த்து நகைத்துப்பார்த்திவன் பகர்வான்; இஃதென்னவீரமினியென்ன தீரம் இன்பமேன்படையேன் எழிலேன் முடியேன், பாண்டவர்முன்போம் படையினரிலையே மதியுளீர் வெகுவாய் மன்னர்மடிந்தனர் கதியுளிச்சித்ரவிற் கனிஷ்டர் முடிந்தாரந்தோ நீங்களரசரிற்பிறந்தும் சந்திரகுலத்தோன்றனக்குறு துணையாய் வந்த சொந்தமனிதரு மற்றை யாவரும் பிந்திவருந்திப் போயினர் குறையே இறந்தது வழுவல் எதிரதுதழுவல் என்னும்விதியா வினிமேலாகிலும் மாயன்தேர்விடவரும் அர்ச்சுனனை மாயும்படி மனங்கொண்டு உறுதியாய் நாளைநரனை நலிந்தவர்தமக்கு ஆளும்போமென் றவனியையளிப்பேன் என்பொருளவர் பொருள் என்சுகமவர்சுகம் என்று சுயோதனன் இயம்பக் கேட்டு வீஷ்மரொருசொல் விளம்பினர்; ஐயனே அரசே அர்ச்சுனனுக் கெதிரில் கைவில்லுடன்பொரக் கருதுநருளரோ கண்ணிலுங்காணேன் கதையினுமில்லை நாங்கள் ஆதியிற்சொன்னோம் இன்னமுஞ் சொல்வோம் இனிமேலாகிலும் மன்னவராவரும் நீர்மனமொத்து வாழ்வீர்என்று காங்கேயன்இயம்பக்கேட்டு கன்னன்வெகுண்டு கழறினனேர்சொல் விருத்தனே நின்பால் வீரமில்லாவிட்டால் ஒருத்தரை நிந்தித்துரையாதிருப்பாய் வீணாய்ப்பேசில் வினையுமேபாவம் ஆணாய்ப்பிறந்தும் அவமாயினையே நீ கொண்ட சேனைத்தலைமை யான் கொண்டால் கானுற்ற பாண்டவர் கால்சாய்ந்திருப்பார், அதிபதிதம்பி

யர் ஐவருமடியார் சதிபதியாகிச் சர்ப்பனேசெய்யும் விதிமுறைதப்பிய வேசியர் போலும் 'பானேக்குங்காவல் பூனேக்குந் தோழன்' என்னும் பழமொழிபோல் இருக்கின்றீர் பரமார்த்திகராகிய நீங்கள் நடத்துங்காரியம் தங்களுக்கே சரியாயிருக்கின்றதல்லவா ஏதோ அரசனுடையதுர்க்காலம் என்னைநீக்கி விட்டனர். ஆகட்டும் இப்பவுமென்ன நாளைக்கே வரும் நன்மையென்பதுபோல் அர்ச்சுனனைக்கொன்று அரசனுக்குப்பட்டம் அடியேன் அளிக்கின்றேன் ஆகாயவீதியிலிருக்குந் தேவர்கள்கண்டு களிக்கும்படியாய்வெற்றியும் பெருகிறேன் நீங்களே பார்க்கப்போகிறீர்கள் பாரும் வீஷ்மரேயென்ன அங்கதேசாதிபன்சொல்ல அங்ஙனமிருந்த அரசர்கள் முதலியயாவரும் தகுந் தகுமென்று சாற்றினர். அப்போது காங்கேயன் கலீரெனநகைத்து கன்னனே அர்ச்சுனன்விற்பிடித்து வெளிப்பட இதுவரையிலும் எத்தனை தரம் போர்கொடுத்திருக்கின்ருன், நீஎத்தனை தரம்அவனிடத்தில்அகப்பட்டிருக்கின்றனே! என்றைக்காகிலும் அவனைச்சயித்தாயென்று ஒருவார்த்தையுண்டா எங்கேவிரலே முடக்குப்பார்ப்போம், என் வீணுய்ப்பேசி சோஷைபோகிருய் அப்பா, நாளைநடக்கப்போகிற யுத்தத்திற்கு நான்போகாமல் நின்றுவிடுகிறேன் எனக்குப்பதிலாக நீ போயிருந்து ஐந்தாம் போரில்ஏதாகிலுங் கொஞ்சநன்மை காட்டுவாயானுல் நானே உனக்கு வீரத்திறமும் சேனுதிபதிப்பட்டமுங் கட்டிவைக்கிறேன், விற்றிறமுஞ் சொற்றிறமுமுடையவீரனே நான்சொல்லிய இந்தவார்த்தை உனக்குச்சம்மதமா யிருக்குமாகில்இப்போதே புறப்படென்று வீஷ்மர்சொல்லஅந்தப்பேச்சைகேட்டுபெருமூச்சுவிட்டு மிகுகொடையாளன் வேறுவசனஞ் சொல்லாதிருந்தனன். அப்போது பக்கத்திலிருந்த அசுவத்தாமன் கன்னனைப்பார்த்து இருந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு வெற்றியைப்பெற்ற உத்தமர்களைப்போல் வெகுவாய் அளப்பாய், வாக்கினுற் சொல்லியவண்ணம் வெற்றிபெறுவதற்குத் தெரியாமல் மயங்குவாய் இவ்வளவுலக்ஷண முன்னிடத்திலிருந்தும் நேற்று விராடபுரத்தில் விசயனுலடிபட்டு பிணமலேக்குள் ஒளிந்ததைமறந்து பூரணமாகக் கற்றுணர்ந்த புண்ணியனுகிய வீஷ்மரைப் பற்பலவிதமாய்ப் பேசுகின்ருய், இதெல்லாம் பொல்லாங்காகிய பாவமல்லவோ நிழல்சாய்ந்த மரம்பட்டும்போமா நீஎத்தனை போதித்தாலும் துரியோதன மகாராசன் உன்புறமாய்ச்சாய்ந்து காய்ந்தாலும் வீஷ்மர்முதலிய பெரியோர்களுக்கொரு தாழ்ச்சிவருமா கன்னனே, என்றைக்கிருந்தாலும் நீ வேறு அவர்கள் ஒருகுளக்கமலம உறவாயிருக்கு முரியோர்கள் அக்குடும்பத்தை கெடுக்கும்படி நினைத்துசமயத்தில் இப்படிக்கெல்லாம் பேசிக் குலமானம்குணமானம்பாராமற்சொல்லுகின்றனேயே, உன்னையின்னுனென்று தெரிந்திருக்கும் இச்சபையில் நீ பேசும்போது உன்னுடம்பானது கூசாமல் வெட்கப்படாமலிருக்கின்றது இது உனக்கு முறைமையல்லவென்று அசுவத்தாமாசொல்ல, உடனே துரோணர்சொல்லுகின்றனர். இந்திரனும் குபேரனும் வந்திருக்குஞ் சந்திரகுலத்துதித்து, நற்குணம் நன்னடக்கை படைத்த பாண்டவர்களைத் துரியோதனராசனுக்குப் பகைவரென்று அநேகம் விதத்திற் சொல்லியிருக்கின்ருயே கன்னனே அவர்களொருக்காலும்பகைவரல்லர்; நல்ல குலத்திற்பிறந்த வணங்காமுடியோனுடைய நன்மனத்தையு நற்செய்கையையு

மாறுபடுத்தி வேறுகெடுத்து அண்ணன்தம்பிகள் ஒருவரோடொருவர் கலந்து பொருந்தி வாழவொட்டாமல் சிறுபிள்ளைகளாயிருந்த அந்நாள்முதல் இன்னாள் வரையிலும் கலகஞ்செய்து வைத்திருக்கும் சகுனிமாமனும் நீயும் இந்த அரசைக்கெடுக்கஏற்பட்ட கொடும்பகையாளிகள் முழுவிரோதிகள், உங்களைவிட இவர்களுக்கு விரோதிக ளென்பவர்களில்லை, நீங்கள் இப்போதிறந்தாலும் இன்றுமுதல் என்றைக்கும் கலகமென்பது இந்த உலகத்தாருக்கும் விளைய மாட்டாது, மூக்குள்ள வரையிலும் சளிப்பறாது முகமுள்ள வரையிலுங் களிப்பறாது என்பதுபோல் நீங்களிருக்கிறவரையிலுங் கலகமறாது, இவர்கள் சுகப்படப்போகிறதுமில்லை என்று துரோணாசாரியர் சொல்லவே, அங்கிருந்த கன்னனானவன் ஆவேசம் வந்தவரைப்போல் அங்கமெல்லாநடுங்கச் சுறுக்கென்றெழுந்து கடுக்கென்று வாளைக்கையிலுருவிக்கொண்டு கண்பொறிபறக்கக் கடைவாய்துரைக்கப் பல்லைக்கடித்துப் பரக்கவிழித்து அவனிவனென்று அவமரியாதையாய்ப் பேசியவர்களுடைய வாயைக்கிழித்து நாக்கையழிக்கிறேனென்று ஓரடிபெயர்த்துவைத்தான் அந்தவேளையில் சமீபத்திருந்த அசுவத்தாமன் காளைவாகனனளித்த வாளாயுதங்கொண்டு மகாருத்ர மூர்த்தியைப்போல் இரண்டடிபெயர்த்துக்கன்னனுக்கெதிர்சென்றுநின்று குடும்பங்குலைத்து கலகஞ்செய்யும்கொடியபாவிகளின் முடியைத்தரித்து இப்போதுகூறியெழுந்த நாக்கையும் அறுக்கிறேன்என்றுபுகன்று எதிர்த்துக்கொண்ட அவ்விருவரையுந் துரியோதனராசன் கண்டு பெருவரைபோலெழுந்து இருவருக்கு நடுவிற்போய் நின்றுதான் கொண்டிருந்த சஞ்சலமுதலிய தம்பியர்களின் துக்கமும்விடுத்து இருவரெடுத்துப் பிடித்தவாளையுந்தடுத்து இருவரையும் இரக்கமாய்பார்த்து பெரியோரையுநோக்கி இதுநல்லகாரிய மிதுநல்லகாரியம் இறைவர்களுக்கு இது வேதைரியமிதுவல்லோ வீரியம் நால்வர் நகைக்கும்படியாய் நன்றாய்செய்தீர்கள், எனக்கு நன்மையுண்டாக்கவந்தவர்களே, நான் என்தம்பிமார்களையும் படைத்துணைவந்த தாஷ்டீகர்களையும் இழந்துமனந்தடுமாறி கவலைகொண்டு எனது துக்கம் உங்களாற் றீருமென்றெண்ணி என்மனக் குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லி இறந்தவர்கள்போக இருப்பவர்களெல்லோருஞ்சேர்ந்து எப்படியாகிலும் நாளையுத்தத்தில் அர்ச்சுனனைக் கொன்றுமுடித்து நமக்கு வென்றிவரும்படி உபாயந்தேடுங்களென்று நான்கேட்டுக் கொண்டதற்குக் கொல்லும்படியாகிய உபாயவிதத்தை எனக்கெதிரிலேதானே விளைத்தீர்கள் இதுநல்ல உபாயந்தான் இனிமேல் நான் வேறுவிதசூட்சி யோசிக்கவேண்டியதில்லை உங்களைத் துணையாகப்படைத்த எனக்கேஜயம் வருமல்லாமல் எதிரிகள் சயமடைவார்களென் றியம்பலாமோ ஐயவென்று நகைத்து மனங்கூசி தன்னைத் தானேவெறுத்துக்கொண்டனன், தரணிபதியாகிய துரியோதன னந்தவேளையில் வீஷ்மரெழுந்து அப்பா! துரியோதனா, நான் சொல்லுவதை இப்போதாகிலும் யோசிக்கக்கடவை அஃதென்ன வெனில், மும்மூர்த்திகள் வந்தெதிர்த்தாலும் விசயனை வெல்லமாட்டார்கள் இந்தமொழியை என்னுயிருள்ள வரையிலும் உன்னுயிருள்ள வரையிலும் ஏமாறாமற் கெட்டியாய் மனத்துட்பதித்து விடு, அப்பால் என்னாலானவரையிலும் மனவஞ்சகமில்லாமற் போர்விளைக்

கிறேன் ஒருவேளை அருச்சுனன் மாளும்படியாகிய ஊழ்வினையுமொத்திருந்து முடிவானாலாகட்டும் அரசனே, மனத்தை பலபலவிதத்திற் சிதறவிட்டு வருந்தாதே, மற்றவர் கலக்கும்வார்த்தைக்குட்பொருந்தாதே, கலைப்பார் வசனத்திற்றிரும்பாதே என்களிற்றின் கன்றேயென்று சொல்லி, தன்னுடைய பாடிவீட்டுக்குப்போயினர் வீஷ்மர் அவர்போனபிற்பாடு அவ்விடத்தினெருங்கி இருந்தபடைமன்னர் முதலிய யாவர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு போஜனமுதலியவின்றி மங்களஉபசார வாத்தியங்களுமில்லாமல்மிகுந்தவிசனமென்னுந் துணைவனுடன் தனித்து கண்விழித்திருந்தான் துரியோதனன். இப்பால், இந்த நான்காம்போரினடந்த தன்மைகளையும் ஐந்துபிள்ளைகளிறந்த துன்மைகளையுந் திரிதராஷ்டிரபூபதிக்கும், காந்தாரியம்மைக்கும் சஞ்சயன் போய்ச்சொன்னான் அவன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே இடிவிழுந்த புற்றரவேங்குந் தன்மைபோலேங்கி இருகரங்களாலு முகத்திலறைந்துகொண்டு இறைந்தேங்கிப் புலம்பியழுதார்கள், ஐயோ மக்காள் சர்வாபரணமுநிறைந்ததிடகாத்ரதீரசூரவீரர்மார்பில்வாகைமாலையணிந்துசிங்காதனத்திருந்து செங்கோல்புரிந்து சிதைவில்லாமல் நூற்றுவருஞ் சீர்பெறுவீரென்று சிந்தைமகிழ்ந்திருந்தோம் அப்பா செல்வர்களே! இந்தப்பூமியாசையையடுத்து எங்களைத்தெருவில்விடுத்து தேவபூமியை ஆளவேண்டுமென்னும் ஆசைகொடுத்துச் சென்றீர்களோ? என்செல்வர்களே என்று இருகண்களிலும் சலம்பெருகும்படியாயழுது, அருகிருந்த தூணின்மேற்சாய்ந்து, ஓய்ந்துசோர்ந்தார்கள். அவ்விடத்திலிருக்கும் உயிச்சன்முதலியவர்கள் உபசரித்துத்தேற்ற மறுபடியுமெழுந்து காந்தாரியானவள் வயிற்றிலறைந்துகொண்டு, மைந்தர்களே, குந்தி பெற்றபிள்ளைகள் கூட்டங்குலையாதிருக்க நான்பாவி பெற்றபிள்ளைகள் பாரில் மடியும்படியாய் நேரிட்டதே தெய்வமே அப்பா குழந்தைகளே? 'பந்திக்கு முந்தவும் படைக்குப்பிந்தவும்' என்னும் பழமொழிமறந்து துள்ளுமான்குட்டிபோல் முன்னேபோய்விழுந்து ஏன்மடிந்தீர்களடா என்மைந்தர்களே? இந்தக் காக்ஷிகாணவோ நான்பாவி இறக்காதிருந்தேன் இந்தக்கேள்வி கேட்கவோ இருந்தது என்தலைவிதியென்று மின்னலாகிய இடையும், பின்னலாகிய சடையும், அன்னமாகியநடையும், சொன்னமாகியதொடையும், வன்னமாகிய உடையும், கன்னலாகிய மொழியும், இன்னலாகிய விழியும், செங்கிடையாகிய யிதழும், குங்குமமெழுதிய நுதலும், பங்கயமாகிய கரமும், மங்குலுலாவிய முகமும், கொங்கைகுலாவிய உரமும், தியங்கிகுலாவிய அகமுமுடைய காந்தாரியானவள் மெய்குலைந்து மண்மேல்வீழ்ந்தலைந்து என்செய்வேன் என்செய்வேனென்று இறைவனைக் கட்டிக்கொண்டழுது இருகாலையும் நீட்டிக்கொண்டு இருபுறத்திலும் ஏறிக்கரைபுரள்வதுபோற் கண்ணீர்பெருகும்படியாயிறைந்து இறந்தவர்கள் தேவியாகிய மருமக்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு ஒப்பனையிட்டழுவதற்கு முகூர்த்தநாள்வைத்துக்கொண்டனள். அவர்யாவினின்மதிகுலத்தில்வந்து புகுந்த துதிமதிமிகுந்த முதன்மருமகளை, அதிபதியாகிய ஐவர் தேவியை பாஞ்சாலன்யாகத்தில் உற்பவமாகிய பத்தினியைமேலாகிய கற்புக்குவித்தாகிய பெண்கள்பெருமாளை மின்னற்கொடிபோன்ற பாஞ்சாலியை தம

யன் மனைவியாகிய தன்தாயை அநியாயமாய் அக்ரமமாய் அவமரியாதையாய்க் கெடுமதிகண்ணுக்குத்தோன்றாத கேடுகாலத்தினால் முன்பின்யோசியாமல் இழுத்துவந்து ஏறக்கூடாத இராஜசபையில் ஏறிவையடா தம்பியென்று உத்தரவு செய்தனுப்பிய இராஜராஜேஸ்வரனாகிய துரியோதன மகாராசனைப்பணிந்து துச்சாதனனானவன் கொண்டானடித்துக்கொண்டு காந்தாரியிருக்கும் அரண்மனையிற் புகுந்துவந்து செண்டாயுதத்தாற் சிகையைப்பற்றிப் பாஞ்சாலியை இழுத்தகாலத்தில் மாமிமாமியென்று, வந்தவடைந்த மருகியைத் தகுந்ததாதென்றெண்ணாமற் கையைப்பறித்துவிட்டு பாவபுண்ணியமெண்ணிப் பாராமலும் பச்சாத்தாப மில்லாமலும் நாளை விளையப்போகின்ற காலகதியை நாடித் தடுக்காமல் அடைக்கலமாகவந்த மருமகளை திடுக்கிடப்பார்த்து என்னடி! படாங்கடிக்கிறாயென்றேசி மைத்துனர்வாழுஞ் சபைக்குப் போய்வரத் தடையென்னடியென்றுபேசி இழுத்துக்கொண்டுபோடாவென்று துச்சாதனனென்னுந் திருட்டுப்பேய்பிள்ளைக்கு வேலையிட்ட குருட்டுமாப்பிள்ளைக்கு மாலையிட்ட காந்தாரியானவள், கேளும் அரசனே அந்தக்காலத்தில் பத்தினியாகிய பாஞ்சாலியை ஒருநாளழச்செய்த துக்கமானது இந்தக்காந்தாரியை உயிருள்ளவரையிலும் அழும்படியாய் வைத்ததுபார் அரசனே யென்றுசொல்லி இந்தப்படி விசனமடைந்த ராஜனையும், ராஜபத்தினியையுந் தேற்றிச்செலவு பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் போர்க்களத்திற்கு சஞ்சயனானவன்வந்து விட்டனன். இப்பால் கெடிஸ்தலாதிபதியென்னுந் துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களின் பத்தினிகளும் மற்றவர்களும் அன்றிராத்திரி யெல்லாம் அழுதுகொண்டிருந்த பெருங்கூச்சலைக்கேட்டு இந்தரோதனத்திலிருந்து நானெப்படி பிழைப்பேனென்று ஓடிப்போய் விட்டதைப்போல் இருளானது விடியுமுன் ஓடியொளிக்க அந்தக்காலத்தில் தேவர்கள் சிரத்திலணிந்திருக்குஞ் சூடாமணியேபோற் சூரியபகவா னுதயமாயினன் என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, மகிழ்ந்துகேட்ட மகாராஜனானவன் எழுந்து விழுந்துவணங்கி ஐந்தாநாளைய யுத்தத்தையும் அருள்செய்யவேண்டுமென்று அடிவணங்கிக் கேட்க! வைசம்பாயனர் சொல்லலுற்றார்.

நான்காம்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

கருமாமுகிற்கோல நெஞ்சத்திருத்துங் கருத்தெய்துமேல்
அருமாதன்வருனு மவன்முத்திதருகைக்கு மவனேகுரு
தருமாலை மணநாறுதாளானை வண்டேறுதண்ணந்துழாய்
மருமாலை புனைமேனி திருமாலை யல்லாது வல்லோர்கள்யார்.

அரசர்க்கரசனே ஐந்தாளுதயத்தில் யாவருமெழுந்து நித்தியவிதிகள்முடித்து யுத்தகோலங்கொண்டு மேன்மையாகிய சங்கமெங்கும் கறங்கவும் தாரைபூரி தொனிக்கவும் சின்னங் காகளம் ஊதவும் முரசமுதலிய வாத்தியம்அ

தரம் அதிரும்படியாய் ஆர்ப்பொலிசெய்யவும் முழவுவாத்தியம் விம்மிமுழங்கவும் கனைகளையுடைக்கும் அலைகளை அடைக்கும், நுனைகளில்வெடிக்குந் துளியினிற் றெறிக்குஞ்சிறிய திவலைக்கூட்டம்போல நால்வகைச்சேனைகளும் ராஜாராஜர்களும் வீரயோஜர்களுஞ் சேர்ந்துவரத் தருமபூபதியும் சேனாபதியும் புறப்பட்டு இரணக்களத்திற்குவந்தனர். இப்பால் அநேகங்கோடி விருதுகளுங் ஆயிரங்கோடி முரசவாத்தியங்களும் அநேகங்கோடி பேரிபூரி தடாரி தூரியங்களும் ஐயாயிரங்கோடி சில்லறை வாத்தியங்கள் அதிர்ந்துமுழங்கவும், பரபரப்போடும் நால்வகைச்சேனைகளுடனே கேற்றுப்புறமுதுகிட்டோடிய பூபாலரும் பொங்கிப்பொருந்தி எங்குஞ்சேனைகளாகவந்து நிறைந்தனர். இந்த இரண்டுவகைச்சேனையுந் திரண்டுபுரண்டெழுங்கடல்போனிற்கின்ற பெருக்கம் எப்படியிருந்ததென்றால், தசக்கிரீவனாகிய இராவணனுடைய கொடுஞ்சேனையும், ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குப்படைத்துணைவந்த வானரமாகிய கடுஞ்சேனையும் எதிரெதிர்நின்றதைப்போல் அண்டர்கள் துன்றிய விண்டலமண்டலமெண்டிசை முதலிய கண்டமுங் கலங்கும்படி அதிரப்பண்ணி ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தனர், அந்தவேளையில் அர்ச்சுனன்றேரில் அனுமக்கொடியாடியது எப்படியிருந்ததெனின், இராவண கும்பகர்ணாதிமுதலிய அரக்கரைச்சயித்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அடிமைத்துணையாக விருந்து வெற்றிபெற்ற எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படைகளும் எங்களவர்களே நான் அந்தக் கோதண்டமூர்த்தி குரைகழற்றூதனாகிய அனுமானே அந்த இலங்கைப்பெருக்காகிய அரக்கரைப் போல் உங்களையும் நாசப்படுத்தித்தொலைப்பதற்கு இங்குவந்தேன், என்னை நீங்கள் நன்றாயறிந்து கொள்ளுங்களென்று துரியோதனன்முதலாகிய படைப்பகை வருக்குச் சொல்லித்தெரிவித்து நின்றாடியதைப்போல், அக்கினிதேவன் கொடுத்த அழியாரதத்தின்மீதேரி நின்று, அந்தரமுதலிய மந்தரநடுங்கத்தொந் தொந் தொந்தொந் தொந்தமென்று படபடாகாரத்துடன் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது, அவ்விதமாக ஆடிக்காட்டிய அனுமக்கொடிநாட்டிய இரதத்திற் சுவேதவாம்புரவிபூட்டி அலங்காரஞ்செய்து சர்வசீவதயாபரநாதனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபிரான் கலங்கா மனத்தோனாகிய காண்டீபனுக் கெதிரிற்கொண்டுவந்து நிறுத்த அந்த இரதத்திலாரோ கணித்துக்கொண்டு, ஐவரைக் காப்பதற்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஐயனுடனே காண்டீபனுங்கலந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டு யுத்தபூமிக்குவந்தார்கள். அவ்விடத்தில் திரிபுரதகனஞ் செய்வதற்காகத் திசைமுகன் முதலிய தேவர்களாலமைந்த தேரின்மேல் வீற்றிருந்த சர்வசங்காரகால சிவபெருமானைப்போற் பேரணியிற்சிறந்த தேரணியிலுயர்ந்த சயந்தனத்திற்பொருந்தியிருந்த வீஷ்மாச்சாரியருக் கெதிரில் தேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்தி தேவதத்தத்தை முழக்கிவைத்துத் தானும் வலம்புரிச் சங்கை முழக்கி உரம்பெற்ற வில்விசயனை யுத்தஞ்செய்யும்படி விடுத்து ஓயாமற் சுழலுந்திகிரியைப்போல், தேரைநடத்தினன் இது இவ்வாறிருந்த அழியாத இரத்தத்தை இடசாரி வலசாரி வலசாரி இடசாரி முன்னோட்டம் பின்னோட்டம் முன்னாட்டம் பின்னாட்டம், முனைாட்டமுதலிய இரதவேகக் கதிகளெல்லாஞ்செலுத்திக் கங்கைமைந்தனை யெதிர்த்து காண்

டேபாட்டிக் காலகாலாந்தக் கணைகளைப்பூட்டியகாலத்தில் கலிங்கதேசாதிப ரெல்லாம் புலிங்கசாலங்களைக் கண்களா லிறைத்துக் கணைகளைத்தெரித்து அருச்சுனனை மறித்து யுத்தஞ்செய்தனர். அந்த விசயனுடனே மேவுருவாகிய போர்புரியுங் கலிங்கேசறை வெறுத்து நோக்கி அவரவர்கள் விட்ட வெங்கணைகளையெல்லாம் குங்குமமாக்கிச் சங்கரகெடுவாளிகளாற் றுக்கினன், அக்கணைகள் போய்ப்பிளந்து காகரவென்றளைந்த புண்வாய்தோறுங் களகளவென்று மாமிசத்துடன் உதிரவெள்ளங் கலந்தோடிவர அந்தக் கலிங்கதேசாதிப ரெல்லாந் தளர்ந்தாடிக் கலங்கலாகிய இரத்தங்களினுல் கண்கலங்கிமூழ்கினர். இந்தப்படிக்கு எதிர்த்துப் போர்புரிந்த கலிங்கதேசரெல்லாரும் அலுத்து ஒளித்து இளைத்தோடி வரும்போது காளகண்டனைப்பொற் கண்சிலந்திருந்த காங்கேயன் கண்டுகெடுங்கோபங்கொண்டு பூப்பாணம் தீப்பாணம்பொறிப்பாண முதலிய பல்லவங்களை மேன்மேலாகத்தொடுக்க அதைக்கண்ட அர்ச்சுனன் வீஷ்மருடைய பிராணனுக்குத் தீங்காக ஐந்துபாணங்களையெடுத்து அனலேறிய மனக்கொதிப்புடன் அஜேயமந்திரஞ்சொல்லி அதட்டிவிடுத்தனன், அந்த ஐந்து பாணங்களும் பஞ்சாக்கினி போற்சென்று வீஷ்மர் கைக்கொண்டிருந்த வில்லையும் அதிற்பூட்டியகாணியையும் அவர் தொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பலம்பொருந்திய பாணங்களையும் ஓரோதரமா யொடித்தறுத்துப்போட்டு கடுகடுத்தெரிந்து இன்னமும் அந்தப்பாணங்களினுடைய வேகமடங்காமல் பூகம்பமாகும்படியாய்ப் புதைந்தெழுந்து உருவித்துளைக்கஅதனுற்சேனைகள் தத்தளித்து களைக்க இத்தன்மையாக இவ்விருவருமுனைந்து மெத்தக்கணைமாரி சுற்றப்பொழிந்து யுத்தஞ்செய்தனர். இப்படிச் சிவர்களிருவருங் கடுங்கோபத்துடன் முகமாறுமற் போர்செய்துகொண்டிருக்குங் காலையில் பெருங்காற்றெழுந்து பொங்கிய கடல்போற் பலதேய மன்னரும்வந்து சாமர்த்தியமுடைய வீமசேனனை மொய்த்துக்கொண்டு பலபலவிதமாகிய தேயுக்கணைகளைப் பலபலவென்றுதிர்த்தனர் அவர்கள் தொடுத்தகணைகளெல்லாம் பறந்து பறந்து வருவதை, அளகாபுரிக்குச்சென்று மணிமாலனைக்கொன்று அம்போருக்கமலைக் கைக்கொண்டு மூர்த்தன்ய தூர்த்தண்டனுகிய வீமசேனன்கண்டு முனைபெற்ற முள்ளம்பாகிய கவ்வம்புகளைத்தொடுத் தடுத்துவந்த மன்னவர்களுடைய மார்புகளுருவிவாட இரத்தவெள்ள மருவியோட விடுத்தபோது அவர்கள் யாவரும் கிட்டநெருங்கப்பயந்து முகஞ்சுருங்கிக்குலைந்து இரதமுதலிய சாரதிகளும் விலங்கித்தொலைந்துவேசாறினர். அக்காலை துச்சாதனனும் அவனுடைய தம்பிமார்கள்முதலிய புத்திரவர்க்கமும் சகுனியும் சல்லியராஜனும் அதிரதத் தலைவர்களாகிய முடிவேந்தரும் மித்ரவர்க்கமும் கொற்றவர்களும் மற்றவர்களும் கூடிக்கொண்டு வீமனுக்கெதிரேறிக் கொடியவன்னிக்கணைகளினுற் பின்னினர். இப்படியாகச்சீறி கணைகள்தொடுத்த யாவரையும் வீமசேனன்பார்த்து மனந்தேறி அசைவறப்பிடித்திருக்கும் வில்லில் அஸ்திரங்களைப் பூட்டி அவரவர்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தபடியே அநேகஞ்சரங்களை அமோகமாகவிடுத்து ஓடிப்பிழைப்பதற்கு ஒதுக்கிடம்பார்க்கின்றீர்களோ வென்று ஒல்லாமைபாகிய பொல்லாத இகழ்ச்சியைச் சொல்லிக் கொல்லாமனிற்

கும்போது பலத்துடன்வந்த படைமன்னர்யாவரும் உலைந்துவருந்தியோடினர். அப்படி வீமனுடன் பொருந்திப்போர்புரிந்து அடிபட்டிளைத்து அலைந்தோடி வரும் அதிவீரருடன் தன்தம்பியரையும் பார்த்து மனம்பதைத்து மாற்சல்லி யங்கொண்டு மிடலொடுங்கி உள்ளங்கலங்கிக் கடைக்கண்ணிற் கனற்பொரிக் கற்றைநாறச்சீறி தம்பிமார்களே உங்களைவாட்டியோட்டி யுத்தஞ்செய்யும் வாயுவின்மதலையாகிய காளையைமறித்து மலைந்தின்றைக்கே அவன் பிராணனை வாங்குகின்றேனென்று கோபித்து உன்னதமாகிய தேரைச்செலுத்தி உரி யோர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தெதிர்த்தனன்.

இப்படி சொல்லிவந்த துரியோதனனைக்கண்டமாத்திரத்தில் வீமசேனன் சந்தோஷங்கொண்டு விற்பிடித்துப் பற்கடித்து விரைந்தெதிர்ந்தனன். அப்படி எதிர்ந்த வீமனைப்பார்த்து வணங்காமுடியோனாகிய மன்னவன் அசைபாகிலை கொண்டுநின்றுபாரியவில்லை நாணியிறுக்கிச்சோர்வுபடாத பத்துவீரவாளிகளை யெடுத்துப் பேரொலியுடன்விடுத்தனன். அந்தத் துரியோதனன்விடுந்த பத்து பாணங்களும் வீமசேனனுடைய மருமத்தைத்துளைத்துக் கலக்கித்தரித்த மணிக்கவசத்தைக்கிழித்துவிலக்கி ஆண்மைபடைத்த அதிவீரர்களுக்கெல்லாம் அதிவீர மணிமகுடாபிஷேகத் துங்கச்சிங்கம்போன்ற வீமனுடைய அங்கத் தில்நுழைந்து உருவியபோது சற்றுவருந்தி வாயுபுத்திரன் வேறுதேரேறியெதி ர்ந்து அல்லிலும் பகலிலும் சுடலையிலாடுமுருத்திரமூர்த்திக்கு சோகநேரிட்ட பஞ்சபாணனைப் பஸ்மீகரம்பண்ணிய நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பையொத்த ஓர்கங்கபத்திரத்தை விரைவுடனெடுத்து அபிமந்திரித்து நந்தியாவட்டமாலை யையணிந்த நரேந்திரனுடைய மார்பிற்குளித்து உதிரந்துளித்து வரும்படி பதிலுக்கு பதிலாகக் களித்துவிடுத்து முன்னரேகின்ற மன்னவரெல்லாருஞ் சின்னபின்னமாய்ப் பின்னேறும்படி மாரிக்கணைகளை வாரிப்பொழிந்தனன். அப்படியாகப்பொழிந்த மேகாஸ்திரத்தால் யாவருமருண்டு வாட்டமுற்றனர். அந்தத்தருணத்தில் பெரிய உலகேழுமுடைய துரியோதனனுக்கு வீமசேனன் விட்ட கணையானது போய்ப்பட்டு பட்டைகட்டை போற்றலைநட்டு நாக்கைத் துறுத்துக்கொண்டு வாடியபோது அந்தத்துரியோதனனுக்கெதிரிலே நாணியும் கணையும் நலம்பெறப்பூட்டி வில்லைப்பிடித்துக்கொண்டு இன்னம் வரத்தக்க வர்கள்வாருங்களென்று வீமசேனனிற்க ; அந்தவேளையில் பூமிக்குரிய தீரர் களும் பேரம்பிற்குரிய வீரர்களும் போர்மதத்தனென்று புகழும்படியாகப் பாடிய சோமதத்தனீன்று மகிழும் பிள்ளையாகக்கூடிய பூரிசிரவவென்பவன் சுயோதன னிளைத்ததைக்கண்டு தன்மனமிளைத்துக் கணந்தரியாமல் தன்தே ருடன் சென்று எதிர்நின்று தறிக்குங் கணைகளிரண்டையெடுத்து தருமனுக் கிளையோன் மேல்விடுத்துத் தானும்படபடத்து நிற்கும்போது அவன்விடுத்த கணைகளிரண்டும் ஆலகாலவிஷம்போலிரண்டு அனற்கூட்டமாகப் புரண்டு வருவதை வாயுவேகமும் மாயும்படித் தேரூர்ந்து வருகின்ற ஸ்ரீவாசுதேவ னுடையதம்பி சாத்தகியாழ்வான்கண்டு அவன்விட்ட இரண்டுகணைகளையுமழி த்து அடாபாவி, இவருடைய ஆண்மையின்னதென் றுணராமலும் இப்படிப் பட்டவரொன்று தெரியாமலும் இரண்டுகணைகளை விடுத்தையே ! என்னடா

துரோகி இதோபார் என்கிராணியை உன்பிராணனை வாங்குகின்றேனென்று கலீரெனநகைத்து சிலீமுகமொன்றெடுத்துத் தொடுத்துவிட்டனன். இப்படியாகப்பேசிவிட்ட கணையானது விறுவிறெனச்சுழன்றுவருவதை நான்குவேத பாராயணனாகிய பூரிசிராவென்பவன் கண்டு இளைக்காமல் எதிர்க்கெதிராக வல்வனாட்டிய பம்பரம்போலொத்த பல்லவங்களைப் பலமுகத்திலு கிறைத்தான். இந்தப்படி இவ்விருவர்களும் உடுபதியாகிய சந்திரனுந்தினபதியாகிய சூரியனும் ஒருவர்க்கொருவரெதிர்த்துப் போர்புரிவதைப்போல் யுத்தஞ்செய்வதைத் தேவர்கண்முதலிய மூவரும் மற்றயாவரும் காண்பதற்கருமையாய்க் கரக்கம்பஞ் சிரக்கம்பஞ் செய்தார்கள். அப்போதிவர்க ளிருவரும் கொண்டலிடிக்குங் குமுறலுக்கொப்பாய் மண்டலமுதலிய வெண்டிசையடங்கச் சண்டப்ரசண்ட கடுங்கார்முகமாகிய வில்லைவளைத்து நாணிதொடுத்துக் கர்ணபரியந்த மிழுத்து டங்காரமடித்து கவலாமல் கலங்காமற் கணைகளை விடுத்து கதிர்மதிமுதலிய கோள்களுமடங்க அதிபதிமுதலிய ஆள்களுமொடுங்க திரிபுவனங்களுநடுங்க திசைகண்முடங்க ஒருவனையொருவர் வெல்லவேண்டுமென்று சத்துருமித்துருவாகிய பல்லவங்களைத்தூண்ட ஒருவர் விட்டபாணம் ஒருவர்மேற்படாமல் யுத்தியினாலுஞ் சத்தியினாலுந் தெய்வபத்தியினாலும் வெற்றியினாலுந்தடுத்துக்கிட்ட அடுத்துப்போர்செய்யுங்காலையில் மாதவப்பேர் சிறந்த சீதரனுக்குச்சோதரனென்னுஞ் சாத்தகியாழ்வானுடைய நாணியையும் வில்லையும் பூரிசிராவென்பவன் முறித்தான் உடனே, அந்தப்பூரிசிராவென்பவனுடைய வில்லையும் நாணியையும் சாத்தகியாழ்வானறுத்தான். இந்தப்படியிருவருங் குறைவில்லாமற் பூமியிற்குதித்து வலக்கரத்தில் வாளாயுதமும் இடக்கரத்திற் கேடகமுங்கொண்டு வாசனை திணிந்த மாலையணிந்த மார்பினரிருவரு மண்டியிட்டு சக்கர கதியாய்ச்சுழன்று சாதகஞ்செய்து இடப்பக்கம் வலப்பக்கம், வலப்பக்கம் இடப்பக்கம், இந்தவிதமாகப் பதுங்கியொதுங்கி ஒட்டியிருந்தெழுந்து ஒருவருக்கொருவர்கிட்டிவந்துவிழுந்து வாளினால்வீசிவஞ்சினங்கள்பேசி சந்திரனும் சூரியனும் எதிர்த்துச்செய்யும் சண்டையைப்போல் வாட்போர்புரிந்து ஒருவனையொருவர் வெட்டவேண்டுமென்னும் இஷ்டத்தினால் வாளாயுதத்தை யோங்கி வீசித்தட்டிக்கிட்டவரும்போது வட்டணையென்னுங் கேடயத்தால்மறைத்து வெட்டவந்த வெட்டைத்தட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் கோணம் வட்டம் வளைவுமுதலிய குந்துச்சாரிகை முந்துச்சாரிகை உந்துச்சாரிகை குப்புறுசாரிகை ஒப்பறுசாரிகைகளெல்லாம் சுற்றித்தாங்களும் கரணமிட்டுச் சுழற்றிதலைக்கு லக்ஷயம்வைத்து எற்றிகஜசிங்கவியாக்கிர விருஷபகதியாய்த் தத்திப்பதறி மேகங்களும்சுற்றிக்கதறி இடிகளுஞ்சிதாமீனினங்களும் உதிர ஆகாயமும்படபடவென்று அதிரும்படியாக இவ்விருவருந் தோல்வி வெற்றியில்லாமல் நெடுநேரம்வரையிலுஞ் சீறி யமராடினார்கள்: இப்பால் குதிரைகளுடன் குதிரைகள்குதிரைவீரர்களுடன் குதிரைவீரர்கள் காலாளுடன் காலாள் வில்லாளுடன் வில்லாள் தேர்களுடன் தேர்கள் முடிமன்னருடன் முடிமன்னர் யானையுடன் யானை சேனையுடன் சேனை சேனைத்தலைவருடன் சேனைத்தலைவர் யானைத்தலைவருடன் யானைத்தலைவர் யூகத்தலைவரு

டன் யூகத்தலைவர் படைத்தலைவருடன் படைத்தலைவர் இப்படிக் கைகலந்து போர்புரிந்தார்கள். இன்று இந்த இருதிறப்படைகளிலுமிறந்த சேனைகளை இவ்வளவென்றியம்ப வென்னாலாவதன்று, இப்படியாக யுத்தஞ்செய்ததில் யானைத் துதிக்கைகள் அறுபட்டு உதிரவெள்ளப்பெருக்கத்தில் விழுந்தோடுவது பெரிய வாளைமீனோடு கரியபனைமீனும் ஓடும்பான்மைபோல் ஒருபக்கத்திலிருந்தன. தலைக்குறைக்கவந்தங்களின்றாடுகின்ற போர்க்களத்தில் பேய்க்கூட்டங்களுடன் எதிரெதிர் நின்றாடிக்கொண்டு ஒருசாரிருந்தன. கும்புகும்புகளாய் அம்புபிடித்தகரங்களும் விற்கொம்புபிடித்தகரங்களும் வாள்பிடித்தகரங்களும் வேல்பிடித்தகரங்களும் சூலம்பிடித்தகரங்களும் பிண்டிபாலம் பிடித்த கரங்களும் மழுப்பிடித்தகைகளும் கொழுப்பிடித்தகைகளும் உலக்கைபிடித்த வலக்கைகளும் இடக்கயம்பிடித்த இடக்கைகளும் சக்கராயுதந்தாங்கிய அஸ்தங்களும் கதாயுதமேந்திய அஸ்தங்களும் வாகுவலயமணிந்ததோள்களும் வீரகண்டையணிந்த தாள்களுமிவைகளெல்லாம் பலபக்கங்களிலும் விழுந்து குவிந்துகிடந்தன. மேலும் உதிரவெள்ளமோடிப் பரவியிருக்கும் யுத்தபூமியானது செவ்வானம்போலுமிருந்தது. அந்தப்பூமியில் யானைத்தந்தங்கள் முறிபட்டுத் துண்டமாய்க்கிடப்பது மூன்றாம்பிறைபோலுமிருந்தன, யானையினுடலங்க ளறுந்து மேடாய்க்கிடப்பது மேகசாலம்போலுமிருந்தன. கடலினிடத்திற் கதிர்விட்டொளிசெய்யும் பவளங்களைப்போ லிரத்தத்தில்மூழ்கி அலைகளினாலசைந்துகொண்டிருக்கும் தேர்ச்சக்கரங்களநேகமிடத்திலமிழ்ந்தன மழைபொழிந்துவரும்நல்ல சலப்பெருக்கற்றிருண்டுருண்டுவந்தநுரைகளைப்போல் உதிரப்பெருக்கத்தில்மிதந்து அலை எறிந்து ஓடிவரும் மூளைகளும் ஒருபுறத்திற்செறிந்தன. இதல்லாமலும் கூர்மையாகியவேலாயுதங்கள் கைவேல் எறிவேல் திருகுவேல் சொருகுவேல் கதிர்வேல்முதலியவேல்களையும் முட்படை வாட்படை முறட்படை இரும்புக்கணை சுரும்புக்கணை மருந்துக்கணை பருத்துக்கணை பிறைமுகக்கணை நறைமுகக்கணை தசமுகக்கணை விசைமுகக்கணை எரிமுகப்பழி இருமுகப்பழி இலைமுகப்பழி கொலைமுகப்பழி தலைமுகப்பழி வலைமுகப்பழி இந்திராஸ்திரம் சந்திராஸ்திரம் மந்திராஸ்திரம் பர்வதாஸ்திரம் திரிமுகாஸ்திரம் தோமராயுதம் சக்கராயுதம் குந்தாயுதம் வாளாயுதம் கப்பணம் கவண்முதலிய கையாயுதங்களுந் துளைத்த புண்வழியில் கடலாகிய முந்நீர்போற் செந்நீர் பொழிந்தோட தேகங்கள் ஆயிரம்விதமாகச் சிதைந்தாட இருவர்படைகளும் இத்தன்மையாகப் போர்புரிந்த ஐந்தாநாள்யுத்தத்தில் இருபத்தையாயிர முடிவேந்தர்கள் இவ்வுலகத்தைவிடுத்து அவ்வுலகத்தை யடைந்தார்கள். அவர்களுக்குரித்தாகிய நான்குவிதப் படைகளிற் காலாள்களும் மேலாள்களும் பட்டவர்த்தனர் படைத்தலைவர் முதலியவர்களிற் பலருமிறந்தார்கள், இவ்வாறாக இருதிறச்சேனையும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்திறந்து இந்திரனுலகிற்புகுந்தனர்கள். இந்தப் பெருங்கும்புகளுக்கு அவ்விடத்தி லிடமில்லாமல் ஒருவர்மேலொருவர்விழுந்து நெருங்கி நாமிருப்பதற்கு இடமெங்கிருக்கின்றதென்று வெற்றியையுடையவீரர்கள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவர்வாழும்ஆகாயத்தைச்சுற்றி வருமார்க்கமுடையசூரியன்கண்டு நித்தியம் நாம்போயொடுங்குமிடத்தை ஒரு

வேளைவீரர்கள் கைக்கொண்டாலும் கொள்ளுவார்களென்று அதிசீக்கிரத்தில் ஓடி அவனைப்போல் செவ்வானமாகிய வஸ்திரத்தினாயினால் தன்னைமறைத்து மூடிக்கொண்டுமேற்குத் திசையிலிருக்கும் அஸ்தமானகிரியாகிய பழையஇடத்தைப்போய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். இவ்விடத்திற் போது போவதென்று பொருள். இவ்வாருகவே யுத்தங்கள்தோறு மனக்களிப்படைந்துவரும் மகுடமன்னர்முதலாகியவர்களையும் அவர்கள்கைக்கொண்ட ஆயுதங்களையும் இரத்த வெள்ளங்கள் கால்வாயாக அடித்துக்கொண்டு போய்க்கடலிற்புகுந்துகலக்கியதனால் இன்று நடந்தபோரைக்குறித்து ஒப்புக்கூறவேண்டுமெனின் எப்படிப்பட்டவர்களாலுஞ்சொல்லப்படாது. இத்தன்மையாக சங்கிராமநடத்திய ரணகளத்தை இருதிறவரும்விட்டு நீங்கிச் சேனைகடலுடன் இடமகன்ற பாசறைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்களென்று சஞ்சயன் திரிதராஷ்டிரனுக்குச்சொல்லி மறுபடியும் போர்க்களத்திற்குவந்தான். இவ்விடத்தில் யுத்தகளஞ் சுத்திசெய்பத்தக்க மனிதர்களெல்லாரும் உரியவர்கண்முதலிய படைவீரர்களை அவரவர்தரத்துக்குத்தகுந்தபடி பரண்களிலேற்றி மற்றையர்களைக் குவியலாகக் குவித்துப் புதைத்து மறுநாள் யுத்தத்தில் அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்திற்றானே வேறிடமேற்படுத்தி வைத்தார்கள்.

இப்பாலிராத்திரி யென்னுங் கரும்பாம்பான திருட்குழம்பா லேற்பட்ட வாயைத்திறந்து இளம்பிறையாகிய கோரப்பல்லைக்காட்டிச் சூரியனைப்பிடித்து விழுங்க வந்ததுபோல் இருள்மேலிட்டது. அப்படி வெகுண்டுவந்த அந்த இருளென்னுங் கரும்பாம்பைக்கண்ட சூரியன்பயந்து ஓட்டமாயோடி மேற்றிசைக்கடலில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது சலத்துள்மூழ்கி நீந்தி அந்தக்கரும்பாம்பாகிய இருள்போய் விட்டவுடனே, கிழக்குச் சமுத்திரத்தில்வந்து தலையெடுத்துப்பார்த்து மெதுவாயெழுந்து கரையிலுயர்ந்த உதயகிரியின் மீதேறித் தேற்றுத் தாத்திக்கொண்டு என்னைவிழுங்கவந்த இருளென்னுங் கரும்பாம்பைக்கொளுத்தி விடுகின்றேனென்று யுத்தகோலங்கொண்டு தேரேறி ஆயிரங் கிரணக்கைகளையும் விரித்துக் கண்களுஞ்சிவந்து எழுந்தவனைப்போற் சூரிய பகவானுதயமாயினன் என்றுசொல்ல, ஜனமேஜயமகாராசன்கேட்டு சந்தோஷத்துடன் புகழ்ந்து தீர்க்கதண்டமாக விழுந்து பணிந்தெழுந்து சோடச மகாதானங்களும் கொடுத்து பிராமணர்முதலிய வேழைகளுக்கு அன்னதானங்களுஞ்செய்து பொய்சொல்லா மெய்யனாகிய வேதவியாசரையுஞ் சிந்தித்துவந்தித்துவாழ்த்தி மேல்நடந்த ஆறுநாள் யுத்தத்தையும் அருள்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் மகிழ்ச்சியாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஐந்தாம்போர்ச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆறாம்போர்ச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

கோயிலா னுடைபபைங் கொண்டலார் கண்டுயில்
பாயலாய் வாழுநீ பாக்யமென் செய்தனை
தீயலா லுவமை வேறிலதெனுந் தீயநின்
வாயெலா நெஞ்சுகால் வாளெயிற் றுரகமே.

கலியோட்டி வையங்காத்து நவநிதி நிலைநாட்டுஞ் செங்கோ னீதிக்கதிப னாகிய, நிருபனே! இனிக்கிழக்குத்திசையில் ஆதித்தனுதித்தவுடனே பாசறையிற்றுயின்ற பாண்டவர்களும் படைமன்னர்களும் எழுந்து நித்தியவிதிகளைச் சற்றுநேரத்தில் முடித்துக்கொண்டு பசுந்துளப மாலையணிந்த பரந்தாமனைப் பணிந்தெழுந்து வாத்தியமுதலாகிய யாவுமுழங்க மன்னுயிரெல்லா மடிவதற் காகக் கொடிய நஞ்சுகளினால் ஏற்படுத்திய கானிலம்போன்ற குருக்ஷேத்திரம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அவ்விடத்திற்சேர்ந்த உடனே பாஞ்சாலகுமாரனாகிய சேனாதிபதியானவன் ஸ்ரீகண்ணபிரானது திருவாய்மொழிகொண்டு மும்மதங் களைப் பொழியும் யானைப்படைகளையும் சேனைப்படைகளையும் தரந்தரமாகப் பிரித்து நிரந்தரமாகச் சத்துருக்களினாற் புறமிடாத *மகரயூகம்வகுத்தனன்.

இந்தப்படியாக பாண்டவ சேனாதிபதியாகிய துஷ்டத்தூய்மன் சேனைகளைச்சேர்த்து மகரயூகங்கட்டி யிருக்கக்கண்டு வீஷ்மர் தம்முடைய படைகளையெல்லாந் தரம்பிரித்து நான்குதிசைகளிலும் நிறுத்தி †கரிஞ்சமென்னும் கனயூகங்கட்டினர்.

இப்பால், சத்தியமுந்தருமமும் தானனுபவிக்கும் போகமென்றும் அவைகள் விண்ணுலகெல்லாம் விரியவும் புகழென்றும் மற்றப்போக பாக்கியமெல்லாம் மண்ணில் மறைந்துபோம் இகழென்று மனத்திற்பதித்த தருமராசனும் அசத்தியமுதலிய பாவங்களினாற் பாக்கியமும் பெருமையும் படைக்கலாமென்றும் சத்தியத்தையும் புண்ணியத்தையுஞ் சார்ந்தாலோ தரித்திரம் உடனே சேருமென்றும் புத்திஸ்திரத்தைக் கொண்ட துரியோதனனும் வீராவேசம் பெற்ற வெற்றிப் படைகளுற்ற விற்படைதாங்கிய வீரர்களும் வேற்படையோங்கிய வேந்தர்களும் நால்வகைச் சேனையாகச் சேர்ந்தவர்களும் அவைகளுக்குத் தலையாகிய மாந்தர்களும் யுத்தபூமியினிறைந்து சேனாதிபதிகள் கட்டளையின்படி மேலாகிய சண்டையை விளைத்தார்கள். இந்தப்படியாக இருதிறப்படைகளுங் கைகலந்து போர்புரியவே ஆகாயத்தில் வேடிக்கைபார்க்கவந்த இந்திரன் முதலிய தேவரும் ஆகாயம் இடம்பெறாமல் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கியோடினார்கள், பூலோகத்தார் யாவரும் வருந்திவாடினார்கள். இப்படியாக இருவகைப்படைஞரு மாறுபட்டுத் தேர்களைச் செலுத்தியும்

* மகரயூகமென்பது மகரமீனைப்போலவும் அம்மீனுலாவிய கடல்போலவுங்காட்டுவதென்றறிக.

† கரிஞ்சமென்பது மகரமீனை மாய்க்குமீன், அந்த மீனைப்போல் புலால் செதிள் வால் இவைகளெல்லாஞ் சேனைகளாகநிறுத்தி அந்தந்த உறுப்புகள்செய்யும் வேலைகள் அவ்வவ்விடத்தில் நடக்கும்படியாய் செய்வதென்றறிக.

பதுங்கியும் பக்கத்தி லொதுங்கியும் பாணங்களையுர்தியும் நாணங்களால் முந்தியும் யுத்தஞ்செய்தனர்கள். அச்சமயத்தில் நால்வகைச் சேனைகள்சூழநான்கு வேதங்களையும் பரியாகப்பூட்டிய தேர்க்கொப்பான தன்தேரை விரைவாக முடுக்கி இருளுக்குப் பகைகொண்ட எல்லோனாகிய சூரியனைப்போல் விற்கையாசிரியனாகிய துரோணர் வீமன்மேல் வந்தெதிர்த்து விற்குதை இரண்டுமொன்று படும்படியாய் நாணிழுத்துப் பற்பல வசனங்களைச் சொல்லிச் சீறினர். அப்போது நிலைபெற்றபுகழும் மலையொத்தபுயமுடைய வீமனேஆசிரியனென்னும் மரியாதைபற்றி நெஞ்சினி லஞ்சலிசெய்து வணங்கி, மலையினும் பெரியதேரும், அந்தத்தேரை யூர்ந்துவந்த வலவனுங்குதிரைகளும் முடியற்றுப் படியில்விழும்படிகெடிபெற்ற கூர்ங்கணைவிடுத்து டங்காரவோசைகாட்டி யுத்தகளத்தில் மெத்தநெருங்கிய நால்வகைப் படைகளையும்வீட்டி அமோகமாகப் பாணங்களைத் தீட்டிமாட்டி அரசர்முதலாகிய யாவரும் அடிபட்டுப் புறமுதுகிட்டோடவோட்டி சேனாபதி தொடுத்த கணைகளையெல்லாம் நானாவிதமாக அறுத்துநாட்டி அந்தத் துரோணருடைய தேகத்தையுந் துளைத்து மனஸ்தாபத்தையும் விளைத்தனன். அச்சமயத்தில் கொடி குடை தேர் சாரதியுமழிந்து வீமனுக்கெதிரில்நிற்க வெட்கமுடையாராய்ப் பின்னிட்டுப் யொதுங்கிப் பதுங்கியபோது சல்லியனைக்கண்டுநாணமுற்று *என்தோழனே, இந்தவீமனைவளைத்தெதிர்த்து சற்றுநேரம் யுத்தம்பண்ணுவையானால் இதோநான் வருகின்றேனென்று ஒருதிசையினுழைந்து போயினர், இப்பால் தாரபதியாகிய சல்லியனை வீமனுக் கெதிர்விடுத்துச் சென்றவுடனே இந்தச்சல்லியனானவன் துரோணர் சொல்லியவண்ணம் படைமன்னவர்கள் புடைசூழ்ந்து கடகடவென்றுதேரோட்டிவரவும் வாயுபுத்திரனிடத்திற் சமர்புரிந்து போரிற் செயம்பெறும்படி வந்தனன். அப்போது தன்மேலெதிர்த்துவந்த அம்மானாகிய சல்லியனைக்கொல்லும் வயப்புலிபோன்ற வீமன்கண்டு வாவாமாமா என்னோடெதிர்த்துப் போர்புரிவதற்கு வல்லமையும் மனமுமிருக்குமானால் சீக்கிரத்திலோடிவாரும் மனமில்லாவிட்டால் முதுகுகாட்டி ஓடிப்போமென்று வீமன்சொல்ல ; அந்தவசனங்கேட்டுவெங்கடுப்பாகி வெகுண்டு சல்லியன் வில்லையெடுத்து நிறுத்தினன். உடனேவீமன் அந்தவில்லைப் புல்லாகச்செய்து போடவேண்டுமென்று கல்லாகியகணைகளைத்தொடுத்து முறித்துமறுபடியுஞ் சல்லியன்வேறு வில்லெடுப்பதற்கு முன்னமே சரேலென்று கீழேகுதித்துத் தன்னைவெல்லவந்த சல்லியனேறியிருந்த இரதத்தை இந்திரவிமானந்தாங்கிய அயிராவதத்தைப்போல் தோள்மேலெடுத்துக் கரத்தாற்பிடித்துச்சுழற்றி ஆகாயத்தில் வீசிவிடுத்து அவனுக்கு நால்வகைச் சேனைகளைத் துணைசேர்க்கும்படியாய் அநேகந் தேர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பதாதிகளையும் குதிரைகளை நடத்தியும் யானைகளுடன் யானைகளை மூட்டிவிட்டும் ஒட்டியவாரிதியில் வாரியெறியும் அலைகளைப்போல் வாரிவாரி யெறிந்தனன். அந்தப்போர்க்களத்தில் அப்படி

* 'இது துரோணர் என்தோழனேயென்று விசேடித்துச்சொன்னவாக்கிய சிநேகவுரிமையைக் காட்டாமல் என்போல் வீமனிடத்தில் அடிபட்டோடப்போகின்ற அண்ணலாதலால் எனக்குத்தோழனென்னும் பெருமைதோன்றக்காட்டும்' என்பதுகருத்து.

யெறியவே முந்திச்சென்ற சல்லியனானவன் ஆகாயத்தில் உயர்ந்து தலை கீழாகக் கிறுகிறென்று சுழன்று தானுந்தேரும் தரையில்வந்து விழுந்துவருந் திச் சல்லியமாகி தாராகணவீதிவரைக்குஞ் சென்றுவிழும் ஜனங்களுடனே கூடப்புரண்டு சஞ்சலமுற்றான். அந்தத்தன்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தானேநேரிற் பார்த்திருந்த துரியோதன மஹாராசன் மன் னுயிரெல்லாந் தன்னுயிரைப்போல் மதிக்கு மனமுடையவனாகவருந்திச் சல் லியராசனுக்குச் சகலஉபசாரமும் நடத்தும் படியாய்த் தன்தம்பியர்களை விடுத்து அனேகங்கோடி வாத்திய முழங்கிவர திரண்ட படைமன்னருட னெழுந்து அநேகவிதம் நிறைந்த நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த அரசர்க்கரச னாகிய துரியோதனனும் வெற்றிமாலையணிந்த வீரர்களும் துச்சாதனன் முத லியசிலதம்பிமார்களும் சகுனிமாமனும் மத்திரதேசத்தலைவரும் வீமனுக்கெதி ரில்வந்து வில்லைவளைத்துக் கலமாறி பொழிவதுபோல் விண்மாரி பொழிந்து ஆயிரமாயிர மென்னுங் கொடுங்கணைகளினாற் கடும்போர் விளைத்தார்கள். அச் சமயத்தில் சிங்கக்கொடிதரித்த வீமசேனன் இவர்கள் சேர்த்துவந்து போர் தொடுப்பதைக்கண்டு உடல்பூரித்து தேரிலேறிக்கொண்டு நகுலசகாதேவர் முதலிய தம்பியர் நெருக்கமும் உடலைவிட்டயரா நிழற்போல்வருங் கடோ ர்க்கசன் முதலாகிய அரக்கரும் கலந்துவரும்படியாய்த் திடுக்கெனத் தேரைச் செலுத்திச்சென்று எதிர்நின்று திசைகள் மறையும்படியாகத் திவ்யாஸ்திரங் களைத் தொடுத்து அவர்கள்விட்ட அநேகமாயிரங் கணைகளையும்முறித்தகாலத் தில் இருவர்சேனையிலு மிருந்த வீரர்கள் நேருக்குநேராகக் கைகலந்துபோர் புரிந்தனர். அதெப்படியெனின் வேலாயுதங்களும் சூலாயுதங்களும் வாளா யுதங்களும் பாலாயுதங்களும் குந்தாயுதங்களும் சக்கராயுதங்களும் தோமரா யுதங்களும் சேமக்கணைகளும் பூமன்கணைகளும் இந்திரப்பகழியும் சந்திரப்பக ழியும் மந்திரப்பாணமும் தந்திரப்பாணமும் முள்ளம்பு தண்டடி முதலியவை களுங்கொண்டு அவரிவரென்று தெரியாமல் ஒருவர்படைக்கு ளொருவர் புகு ந்து வருந்தப்போர்புரிந்து வரும்போது வில்லுக்கிசைந்த தோளும் வடிக்கணை களுங்கொண்ட வீமசேனனும் விக்கிரமத்துடன் உக்கிரங்கொண்டு கொக் கரித்து ஒருவருக்கொருவர் யுத்தஞ்செய்தனர்கள். அதென்னவெனின் மந் திரகிரியும் மாவிந்த மலையும்போன்ற தேரை எதிரெதிர்செலுத்தி வாயுதேவ னும் வடவாமுகாக்கினியும் எதிர்த்ததுபோ லெதிர்த்து இருவரும் வில்லை வளைத்து ஷ்டங்காரமடித்துக் கணைகள்விடுத்து ஒருவர்மார்பை யொருவர் கிழித்து, ஒருவர்தோளின்மேல் ஒருவரடித்து, ஒருவர்கொடியை யொருவர் கிழித்து, ஒருவர்முடியை யொருவருடைத்து; ஒருவர் தேரை யொருவர் போர்நடத்திவருங் காலையில்கதை கழுமுட்கருவி வாள்முதலிய விற்திறமை யிற்சிறந்த வீமன், வேறுதேரேறி விரைந்துவந்து கடுஞ்சரங்களைச் சொரிந்தகா லையில் வணங்காமுடிமன்னவனாகிய துரியோதனனும், வேறுதேரேறித் தொ டர்ந்து சுரிமுகக் கணைகளைத்தொடுக்க அந்தக்கணைகளை வீமன் குறுமுகக் கணைகளாற் குறைத்துக் கோடானுகோடி பாணங்களையுமிறைத்து நிறைத்தவ னுடைய முன்பக்கத்தைத்துளைத்துக் கவசத்தையுநீக்கிய காலையில் சரவேகத்

திலுமிஞ்சியவேகத்தொடுந்தானேறியதேர் நேரோடே ஓடியசர்ப்பகேதுவைத் தூரத்திவென்று பொற்பமைந்த இரதத்தி னின்றவனுடைய பின்பக்கத்திலு மழற்கணையனேகந்துளைத்து விடுத்தனன். தம்பியர்முதலியவர்களுக்குங்கும்பு கும்பாகக் கொலைக்கணையேவி அவர்களுடைய மார்பையும் தோளையும் உதிரம் வழியக்கொடிய குழிப்புண்ணாக்கி இன்னம்பற்பல பகழிவிடுத்துப் பின் னுஞ் சிற்சிலபேரைத்துளைத்து எவரெவர்கள் யமலோகத்திற் கனுப்பவேண்டு மோ அவரவர்களைப்பொறுக்கி அப்போதேயனுப்பி இவர்களல்லாமல் இன்ன மும்பலரை இருந்தவிடத்தில் விட்டெழாமற்செய்து வேகங்கொண்ட குதிரை களையும் பாகனேறியயானைகளையும் சூதன்விடுத்ததேர்களையும் கூவிநெருக்கும் பதாதிச்சேனைகளையும் பாழ்படத்தரித்து பலவாறுகமுறித்து அடியுடன்முடி சாய நெரித்துப் படாதபாடுபடுத்தும்போது குதிரையிழந்து தேரழிந்து பாகர் சிதைந்து யானையொழிந்து வில்முறிந்தசொன் மறந்து, வீரதீரப்புய வலி மையுங்குறைந்து ஆரவாரசேனைத் தலைமையுமறைந்து எவர்களும் முனைமுகத் தினில் நில்லாமற்பறிந்து முறிந்தோடச் சயங்கொண்ட வீமசேனனை தேவர் கள்கண்டு ஜயஜயவென்று, கணைமாரிபொழிந்தனர்கள், இந்தப்படி அந்தப்படை நொந்து போகப்புரிந்த யுத்தத்தில் அலக்கழிந்து அடிபட்டுக் கலக்கண்ணீரு குத்தோடிய காவலன் முதலாகிய சேனைகளைக்கண்டு கண்ணில்லா வரசன் பெற்ற காளையர்களில் விகர்னன் முதற்சிலரும் வெற்றிவேல்தாங்கிய வேந்த ரிற்பலரும் சிவந்தகண்க ளுடையவர்களாய்ச் சேர்ந்து முதிர்ந்தசினங்கொண்டு முகிலெனத்திரண்டு அதிவேகத்துட னோடிவந்து வீமனெங்கே யெங்கேயெ ன்று அதட்டினார்கள். அப்போது வீமசேனன் அவ்விடத்தில் இல்லாமை யால் அந்தஅதட்டுதலை அபிமன்னுகேட்டு, பரிசுத்தமாகச் சாணைபிடித்துத் தயில தூபஞ்செய்த பாணங்களும் வரிபொருந்திய வச்சிரக்கட்டுகளுடன் எட்டுவிருதுகளும் சிறுமணிபொற் பட்டமுங்கட்டிய விஜயகோதண்டத்திற் கொப்பாகிய வில்லைக்கைக்கொண்டு விரைந்தெதிர் வந்துநின்று விஷச்சுவாலை யாகியபாணங்களைப்பொழிந்து உண்மையாகியஞானநிலைமைபெற்ற விகர்னனு டைய மனங்கலங்கும்படியாயடித்துத் தேர்குதிரை சாரதி முதலிய யாவற் றையும் ஒடித்துமுடித்துவிட்டான், அக்காலத்தில்அப்போர்க்களத்தில்விரைந்து தாக்கலால் மாறுமல் வந்தவழியே அழிந்தோடி அருகில் வந்துகொண்டிருக் கிற தன்தம்பியாகிய சித்திரசேனன் ஏறியிருக்குந் தேரிற்போயேறி, உடனே மற்றத் தம்பிமார்கள் சிந்துதேசாதிபராகிய மைத்துனர் மத்தகஜங்களுக் கதிபதியாகிய பகதத்தன் வெற்றியையுடைய விகர்னனும் முதலோருடனுஞ் சேர்ந்துவந்து மறுபடியும் இந்தஅபிமன்னுவை வளைத்துக்கொண்டு அளவில் லாத போர்கொடுத்து அம்புதொடுத்தனர். அப்போது அவரவர்களால் விடப் பட்டஅஸ்திரங்களையெல்லாம் அபிமன்னுஅழித்து அவரவர்கள் மார்புபுதையும் படியாய் விதையம்புகள்போல் உதையவிடுத்து மொய்த்து வந்தவர்யாவரும் எய்த்து நொந்தவராகியும் மயங்கித்தலைசுற்றி விழும்படியாய் மொத்தினன். இப்போர்க்களத்தில் இப்படியடிக்க அவரவர் பிடித்திருக்கும் வில்லானது அடிக்கடி நாணியறுந்துகிமிரவும் மளுக்கென்று விற்கள்தறிந்து குமுறவும் மேற்

கணைதொடுக்க விரைந்தும் பாற்கடலைப்போ லிரைந்தும் மேகமுழக்கென முழக்கியும் அண்டமுகட்டை யதிர்த்தும் தாராகணங்களுதிர்ந்தும் மண்சிதறும்படியாய்க் கண்சுழன்று திண்சிலைவளைத்து சரமாரிபொழிந்து கடுங்கோபங்கொண்டு மறுபடியுஞ் சண்டைக்கு வந்தனர்கள். அப்படி முந்திவந்தவர்களை அபிமன்னுவானவன் சிந்த அடித்துப் பிந்தவிடுத்துக் கொடுங்கணை பொழிந்து தன்னையெதிர்த்தகொடிய விகர்னனென்பவனைத்தைந்து அவன்தேகமுழுமையுஞ் சல்லடைக்கண்களாய் உதிரம்வடியத் துளைத்து கவசத்தையு மறுத்துக் குடல் கலங்கிக் குருதிநீரோடவும் இரண்டுதோளும் ஓயவும் ஒருநொடியினில் இடிமின்னலைவிளைக்கும் வடிக்கணையிரண்டு வயம்பெறவிடுத்து மன்னர்மன்னர்கள்வந்து வணங்கும் வீரகண்டாமணித்தாளையும் மணிவாசலையுமுடைய வணங்காமுடியோன் றம்பியான விகர்னனை மறுபடியும்மடக்கி இடியாஸ்திரத்தையெடுத்து மார்பினுழைந்து முதுகிலுருவிப் போம்படியாய் விடுத்து இன்னமும் வேலையுண்டோ வென்றுகேட்டு எவர்களு நிகரில்லாமல் மகாமேருவைப் போலோங்கி வாகுவலயந்தரித்த மணிப்புயங்களையுடைய அபிமன்னு இன்னம்வரத்தக்கவர்கள் வாருங்களென்று மதத்துநின்றான். இதைக்கண்ட விகர்னன்முதலாகிய சத்துருக்க ளெல்லாரும் விசனமடைந்து ஒற்றை இரதத்துடன் ஒருவனாயிருந்து உலைவாய் மெழுகேபோல் நம்மை உருக்கிக் கருக்கியஇந்தஉத்தமனுக்குஒப்பாக ஆரைச்சொல்லுவோம் இனியாரும் இல்லை எத்தனைநாள் யுத்தஞ்செய்தாலும் வெற்றிக்கும் நமக்கும் வெகுதூரமாயிருக்கும். அந்தச்சொல்லுக்குரிய அர்ச்சுனனுக்கும் அவன்பிள்ளைக்கும் வெற்றியாகிய புருஷன் மெத்தக்கூட்டாளியாயிருக்கிறான், ஆகையால் இனிநாம் யுத்தஞ்செய்து என்னபெருமையைப்பெறப்போகிறோம் ஒன்றுமில்லைஇந்தமட்டும் பெரியோர்செய்த புண்ணியம் உயிர்பிழைத்தோம் இனி ஓடிப்பிழைப்பதே உத்தமமென்று ஒருவரோ டொருவர் சொல்லாமல் வெருவிப் பயந்தோடினர். அப்படி ஓடினவர்களில் கொஞ்சமானமும் கொஞ்சவீரமுமுடைய அதிரதர் முதலானோர்கள் சற்றுநின்று நிதானித்துநல்லது இன்றைப்போரில் நாமெல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி நெடும்பகழி குறும்பகழிமுதலிய நெட்டிலைவேல்களும் பட்டயக்கோல்களும் விடுத்துச் சண்டைசெய்தோமே அநேகங்கோடி அஸ்திரங்களைப்பாழாக்கினோமே இந்தஅபிமன்னுவினுடையஅங்கத்தில் ஏதாயினுங் கொஞ்சம் பங்கமுண்டாஅல்லது அவனுடலாகிய காயத்தில் எள்ளத்தனை காயங்கள் நம்மனோர்களால் ஏற்படுத்தினதுண்டா ஏன்வீணாய் உரங்கொடுத்துக் குரலும்போகவேண்டும், ஐயையோ இந்தமட்டும் உயிர்ப்பிச்சையாக ஓடிபிழைப்பதே உத்தமமென்று முன்னோடின வர்களுக்கு முன்னாகப் பின்னோடினவர்களோடி பாசறைபோய்ச் சேர்ந்தனர்கள். அச்சமயத்தில் கார்முனை கொண்டதைப் போல்வந்து போர்முனைவென்று பேர்மிகக்கொண்டு, சீர்பெறநின்று தேர்விடுகென்று சாரதிக்குச் சொல்லிநின்ற அபிமன்னுவை நேரெதிர்சென்று மேலாகிய சந்தோஷநிறைந்த மனமும் வீரருக்குச்சிறந்த கனமும் வேந்தர்க்கு வேந்தனாகிய பெரியதனமுமுடைய தர்மராஜன் முதலியபாண்டவரொன்னுந் தந்தைமார் அன்பொடுகண்டு சந்திரனைக்கண்ட சமுத்

திரம்போற்களித்து இரைந்து மகிழ்ந்து இறுகத்தழுவியணைத்து முத்தமிட்டுக் கொண்டு உத்தமவித்தகபுத்தியும் வித்தையுமுடைய புத்திரனுடன் வெற்றி வார்த்தையைப் பேசிக்கொண்டு போர்க்களத்தின் வேடிக்கையையும் பார்த்து பொம்மலாகிய எக்களிப்பா யிறுமாப்படைந்து பாசறைபோய்ச் சேர்ந்தனர். இப்பால்யுத்தகளத்தில் அநேகஞ்சேனைகள் குதிரைகள்யானைகளெல்லாமழிந்து உதிரவெள்ளம்வழிந்தோடவும் அந்தவெள்ளத்தின் அலைகளில் தத்திவிழுந்ததலை களைக்கழுகும் பருந்தும் காக்கையும் கொத்தியெழுந்தகாலையில் நரிகள்பறித்துக் கௌவிக்கொண் டோடவும், அதைக்கண்டசிறுபட்சிகள் மனவேக்கங்கொண்டு வாடவும் இப்படியாக யுத்தபூமியில் மலையினும் பெரியதலையினையுடைய யானை களின் தந்தங்கள்பிடுங்குண்டு அந்தங்குலைந்து டொங்காகி மந்தரகிரிமலைபோ லயர்ந்து தாரைதாரையாய்ச் செந்நீர்பெருகச் சாய்ந்துகிடப்பது எப்படியிரு ந்ததெனின், துவாரகையிலிருக்கும் ஸ்ரீகண்ணபிரான் தன்பட்டணத்திற் கழைப்பித்த கஞ்சனனவன் தன் நகரக்கோட்டை வாசலில் மதம்பொருந்திய பட்டத்து யானையைநிறுத்தி வெளியிலிருந்து வருவோர்களெல்லோரும் யானை யின்வயிற்றில் நுழைந்துபோவதென்றும் ஸ்ரீகண்ணபிரான் நுழைந்து வரும் போது யானையினால்நெருக்கிக் கொன்றுபோடச் செய்யென்றும் தன்னுடைய கருத்தை மாவுத்தனுக்குச்சொல்லிவைத்த காலத்தில் யானையைக்காத்த ஆதி மூலமாகிய உளவறிந்தகள்வன் அநேகமாகிய இஷ்டருடன் யானைமுகத்துக்கு நேராகவந்தகாலையில் மணங்கமழ்ந்தகுணந்தழைந்தவன் நிறையுந்தேனுறைந்த திருத்துழாயணிந்த தோளுடைய சுவாமியை நெருங்கிக் கொல்லவந்த யானை யின் இரண்டுதந்தங்களையும்பிடித்து அசைத்திழுத்துப் பிடுங்கியபோது சந்தங் குறைந்து அந்தங்குலைந்து சிந்தைநொந்து வருந்தி விந்தகிரிபோல் விழுந்திறந்த குவாலய பீடமென்னும் கொம்புபோன யானையின் கோலமெப்படியோ அப் படியிருந்தது. மேலும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் உதிரவெள்ளத்தில் பாதிதேக மறைந்தும் மற்றப் பாதிதேகம் வெளியிற்றெரிந்தும் துதிக்கையை மேலாகத் தூக்கிக்கொண்டும் வாய்விட்டலறியும் கால்களிற் சக்கரம்பட்டுக் கிடக்கவும் இத்தன்மையாய் விழுந்திளைத்த வீரபட்ட நுதலணிகளையுடைய யானைகள் எப்படி இருந்ததெனின், மலைச்சாரிலிருந்த சுனையில் தினசரியாய் நீருண் ணுவதற்கு அநேகம் பெண்ணானைகளுடன் வந்திறங்கிய யூதநாதனென்னுங் கசேந்திரனை முதலைபிடித்துக் கொண்டபோது பெருங்கூச்சலிட்டுக்கரையி லிருக்கும் யானைகளின் துதிக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு முதலையைக் கரையிலிழுக்க முதலையானதுயானையைச் சலத்திலிழுக்க அக்காலத்தில் இறைவ னைக்கூவிப் பாதிபாதியுடல் நீரில்மூழ்கியும் பாதிமூழ்காமலுமிருந்த நீலகிரியைப் போன்ற கசேந்திராழ்வானைப்போலுமிருந்தது. இதன்றியும் மேகத்தைப்போல் மதசலத்தைப்பொழியுங் கவுட்குழியும் சிறியவிழியும் இரண்டுசெவியும் தந்தக் கொம்பும் மத்தகத்தலையும் தும்பிக்கையும் தோலும்வாலும் நாலுகாலும்இவை கள்தவிரமற்ற மாமிசங்களையெல்லாம் பேய்கள் சுறண்டித்தின்றுபோட்டயானை த்தோல்கள் எவ்வித மிருப்பதெனின், நான்குவேதங்களும் மோனமென்னும் அகல்வானமென்னும் முழுஞானவனுபூதித்திருவுருக்கொண்டருளிய சிவபெரு

மானென்னும்வீரட்டேசுவரர் தாருகாவனத்து இருடிகளனுப்பிய யானையை யுரித்து அணிந்துகொண்ட யானையுரியைப்போன் றிருந்தது இன்னும் அறுபட்டுக்கிடக்கும் இராக்கதர்முதலிய சேனைகளின் தலைகளையும், தங்கள்தலையிற் கழிந்துகொண்டு வாய்களிற் கவ்விக்கொண்டு வரும்படியாகிய பூதங்கள் ஆகாயத்திற்சென்ற வீரர்களுடைய தலைகளைக் கைக்கொண்டு உள்ளிருக்குந் தசை நிணமுதலிய வெல்லாவற்றையும் உறுப்புறுப்பென்று உரிஞ்சிக்குடித்துவருகிற சிலபூதங்கள் மடக்கித் தங்கள்தலையில் யானைத்தலைகளைக்கவிழ்த்துவருங் கண்தெரியாப் பூதங்கள்மேல்விழுந்து சண்டைகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று விடாமற் போர்புரிவது எப்படியிருப்பதெனின், அநேகங்காலம் அரக்கரால் அவதிப்பட அமரர்க்கிறைவனாகிய தேவேந்திரனும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் கயிலாயபதியைக் குறித்துவருந்தித் தவமிழைத்த காலத்தில் இறைவன் உமாதேவியுட னெழுந்தருளிச் சித்திரமணி மண்டபத்தில் ஓவியமாகத்தீட்டியிருந்த பிரணவாகார வடிவத்தை எப்பொருட்கு மிறையென்னும் முதற்கடவுளாகிய விநாயகமூர்த்தியாகத் திருவுளங்கொண்ட சிவசத்தியி னருளுருவா யமைந்த விநாயகக் கடவுளானவர் தேவர்கள்முதலியவர்கள் குறைநீங்க கயமுகாசுரனுடனெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த காட்சிபோலிருந்தது, இப்பால் இரத்தங்களை குடித்து வெறியேறிச் சண்டைசெய்யும் நாய்களும் நரிகளும் பிரமானந்தப் பெருங்குடியனைப்போன்று திரிந்தது. காக்கை கழுகு பருந்துமுதலிய பட்சிகள் இச்சையடங்கத்தின்று அபிமன்னுவுடைய விசயத்தைப் படித்துக்கொண்டு நாளைக்கு வேண்டுமென்று புதைக்கும் லோப நாய் நரிகளைப்போல் தாங்களும் புதைத்துத் தடந்தெரியாமற் சஞ்சலப்பட்டன. இப்படி போர்க்களத்தில் இமயகிரிவளைக்கும் சயத்தம்பம்நாட்டிய விசயன் குமாரனாகிய அபிமன்னுவானவன் இன்றை யுத்தம் உங்களுக்குப் போதுமல்லவாவென்று எதிரியின் சேனைகளைக்கேட்டு தங்களுடைய சேனைபடைகளும் அரவான்முதலியவர்களியாவரும் சூழும்படியாய் விருதுமேளதாளங்களுடன், வெற்றிக்கொடி பிடிக்கத் தாமிருக்கும் பாடிவீட்டிற்குப்போய் பொருந்தி யிருந்தனரென்று திரிதராட்டிர மகாராசனுக்குச் சஞ்சயன் தெரிவிக்கப்போயினன். அப்போது அச்சஞ்சயனை வழிவிடுக்கப்போன வழித்துணைபோல் சூரியனும்மேற்குத் திசையிற்சென்று மறுபடியுஞ் சஞ்சயன் வரும்போது கூடத்தொடர்ந்து ஆறுக்கு ஏழு அதிகமல்லவோவென்று ஆசையாய்ப்பார்க்க வந்தவனைப்போல் கீழ்த்திசையி லுதயமாயினன். அச்சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே பாண்டவர்களுந் துரியோதனனுமியருஞ் சண்டை போட்டார்களே அதைப்பார்ப்போமென்றுவந்ததுபோல் இராத்திரியும் சந்திரனும் இரைந்தோடிவந்து இரணகளத்தைப்பார்த்து பேய்க்கூற்றாக குருக்கக்கண்டு பேசாமலோடிப்போயினர், இப்பால் சஞ்சயன்இரணகளத்திற்கு வந்துவிட்டனன், மகாராசனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிக்கொண்டுவந்தனர்.

ஆறாம்போர்ச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

உரலும்வேதமுந்தொடரநந்தகோனுடனசோதைகண்டுருகவாழ்வுகூர்
தரணிமீதுசெங்கையுமாமுழந்தாளும்வைத்துதைத்தழுமம்மாயனூர்
விரகினூடுதாமருதினூடுபோய்மெத்தெனத்தவழ்ந்தருளிமீளவும்
புரியுநீள்கடைக்கண்ணும்வண்ணமும்போற்றுவார்கள்மெய்ப்புளகமேறுமே.

அரசனே ஏழ்பரியோனுதயமாகிய ஏழாநாட்காலமே இருவர்படையுமெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தராய் வீரம்பேசி யெழுந்தவுடன் பிரயாணபேரி யுத்தபேரி முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் பெருங்கடல்போல்முழங்க ஆயுதங்களுட னாயுதமிழைய அதிபதிமுதலிய சேனாதிபதிகளுடைய சாமரை பீலிக்குஞ்சமும் கவிக்கப்புறப்பட்டும் நேற்றுப் போர்புரிந்த இடத்தில்வந்து சேனாபதியாகிய துஷ்டத்தூய்மன் மரகத மலைபோற் றிருமேனிவாய்ந்த மாதவனைப்பணிந்து இன்றைக்கு என்னயூகங்கட்டுவதென்று உத்தரவுகேட்டு சகலபடைகளையுமமைத்து *வச்சிரமாசுண யூகங்கட்டினன். இப்பால் துரியோதனனுடைய படையிற் சேனாபதியாகிய வீஷ்மாசாரியர் தங்களுடைய நால்வகைப் படைகளையுங் கொண்டுவந்து †சகடயூகம்வகுத்து சகலவித வாத்தியங்களுமுழங்கச் சகலவரசர்களு நெருங்கப் பலவிதக்கொடிகளும் பிடிக்கப் பகைமேற் கொண்டிருந்தனர்.

இந்தப்படி இருதிறப்படைகளும் யூகங்கட்டிவெற்றிக்கொடிநாட்டி விருது சின்னமுழக்கி சேனாதிபதியிருவரும் முனையில்வந்துநின்று முடிசாய்ந்து கொடிசாய்ந்தனர், உடனே அந்த இருபடைகளுங் கைகலந்து எவர்களுக்கெவர்கள்மீதிற்பகையோ அவர்களை யவர்கள்போம் வழிமடக்கிக்கொண்டு அண்டர்கள்யாவருமொடுங்க எண்டிசைப்பாலரு நடுங்க அவனிகுலுங்க விரைந்தோடி யுத்தஞ்செய்தனர். அதிரதர் மகாரதர்முதலியபேரும் செங்கண்களிற் றீப்பொரியுதிர அம்புகொண்டெய்தனர். யானைகளுங் குதிரைகளும் பதாதிகளுந் தேர்களும் இப்படி மாறிமாறிப் பகைவர்கள் சீறிசீறிப்போர்புரிந்துவருங் காலையில் சத்துருக்களழியவும் சகலவியாதிகளொழியவும் பூதப்பிரேதபிரமராக்கதப் பைசாசகணமுதலிய கிரகங்களெல்லாம் வாய்திறந்துமொழிந்துகழியவும் அறைத்துப்பூசினால் அஸ்திபற்றிய ஆறுப்புண்களெல்லா மாறவும் இன்னம் அநேகங் காரியங்களுக் குபயோகமாகவிருக்கிற வாசனைபொருந்திய வேப்பமாலையணிந்த புயத்தானு மீனக்கொடியோனுமாகிய வழுதி பஞ்சவன் மாறன் உசிதன் செழியன் தமிழ்நாடனென்றும் சங்கப் புலவர்களாற் காரணப்பேரிட்

* வச்சிரமாசுண யூகமென்பது, வச்சிராயுதத்தைப்போ லழிவற்றதாய் படமுதலிய உட்லும் பாம்பைப்போல சேனைகளை அமைப்பதென்றறிக.

† சகடயூகமென்பது, வண்டிச்சக்கரம்போல் தொப்பைக்கட்டை, குடம், பழு, இலை, மேலவட்டகை, வளைவு, இருப்புக்கட்டுச்சட்டம், மத்தியிற்றுளை, உள்வாய் கட்டுமேலாணி இவைளாக, அதிரதரை முனையினிறுத்தி நால்வகைச் சேனைகளையும் சக்கரமாயமைத்து நடுத்துளையில் நாயகனைவைத்துக் காப்பதென்றறியவும்.

டழைக்கும்படியாகிய புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜன் தனது அம்புப்படைகளும் வளைதடிக்கம்புப் படைகளும் கும்புகும்பாகக்கூடிப் போராடும்படியாய்விடுத் துத் தானுஞ்சிலசில கணைகளைத்தொடுத்துத் துரோணாசாரியரை வளைத்து எல்லா அரசர்களிலும் மேலாகிய அக்கறைதனக் கிருக்கக்காட்டிக் கடும்போர் புரிந்தனன். அதெதினாலென்றால் பாண்டவர்களும்பஞ்சவரும் தானும் பஞ்ச வனுமாகையால் பேர்ப்பங்காளி சப்பந்தம்வைத்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள் பொருட்டு தன்பிராணனை எண்ணிப்பாராமற் படுகேலப்படுத்தி யுத்தஞ்செய்து வில்தேர் சாரதிகுதிரை மீனக்கொடியாவும் விறுதாவிலிழந்து துரோணாசாரி யனாலழிந்து உதிரம்வழிந்து உடலுடனுலர உள்ளுடைந்து நாபிவனாக்கும் வறண்டுபோய் நாத்தடுமாறிப்பயந்து வியந்தோடினன் அப்பால், நான்காம் போரில் இராக்கதமாயையாற்கம்பமுறிக்கும்யானைக்கும் மாயைவடிவெடுத்துப் பகதத்தனுடைய யானைக்கூட்டங்களையெல்லாம் பதறக்கதறஞ் சிதறவுதறி மாய்த்துப் புறமுதுகிடாமற் சயித்தவிக்கிரம மிகுந்த கடோற்கஜக் காளையான வனும் நேற்றைப்போரில் மாயைபோல்வந்த வீராள்முதலிய யானைப்படை களையெல்லாம் நிமிஷத்திற்சயித்துப் பின்வாங்காமல் வெற்றிகொண்ட அபி மன்னுவும் கூடிவந்து துரோணாசாரியருக் கெதிரே சீறினார்கள். இதன்றி யும் நீலமேகம்போன்ற காந்தியையுடைய நெடுமாலுக்குத் தம்பியாகிய சாத் தகியாழ்வான் போர்முகத்திற்புகுந்து நேரிட்டபோனா பிளந்துவருங்காலத்தில் சதாயுவென்பவனெதிர்த்துக்கணைகளைத்தாக்க அவைகளையெல்லாம்பொடியா க்கி அவனுடைய கிரீடமுடியும் தேரின்கொடியும் பூமியிற்படிய விடநெடிய அம்புகளினா லறுத்துத்தள்ளி அவனுடைய தேகத்தையும் மோழையாக்கிய போது சற்றுநேரம் யுத்தபூமியில் நிலைத்துநிலைத்து நிற்கமாட்டாமல் அந்தச் சதாயுவென்பவன்பதாதியாயோடினன். மேலும்சகுனியும் அவன்சேனைகளும் வீமசேனனுடனெதிர்த்துப் போராடி வீமனாலடிபட் டோடிப்போனார்கள். அப்போது சல்லியராஜனோடிவந்து சமர்தொடுத்து வில்முதலிய வீரமும்விடு த்து வெறுங்கையோடு நிலம்பாய்ந்தோடும்படி வெற்றிகொண்டு வீரமாலை யணிந்தான். அந்தப்போரில் இப்பால் மகமேருவைப் போலொத்த தேனா உலகளந்ததாளினையுடைய சாரதிசெலுத்த இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனைப் போல் அந்த இரதத்திலேறிவரும் அர்ச்சுனனானவன் நால்வகைச்சேனைகளுஞ் சூழும்படியாகச்சென்று திரிபுரதகனனைப்போனின்ற வீஷ்மாசாரியரை வளைத் துக்கொண்டு சரமாரிவிடுக்க அவருங் கணைமாரிதொடுக்க இருவருமெதிர்த்து இருவர்விற்களும் வளைத்து ஒருவர்விட்டபாணம் ஒருவர்மேற்படாமற்றடுத்து ஒவ்வொரு சரத்திற்கு ஒவ்வொரு சரம்விடுத்துக்கொடுத்து லகுவம்பு பிகு வம்புமுதலிய சத்துருமித்துருக் கணைகளுந்தாக்கி புத்திரமித்திரப் பேரையும் போக்கி இவரிருவரும் புரிந்தபோர்வல்லபத்தை இன்னவாறென்று எண்ணவும் படாது, ஒருவர்க்குச் சொல்லவும்படாது, ஆனாலும் ஒருவராகச்சொல்லி உவ மிக்கலாமெனின், எனக்கு ஒருநாக்கும் ஒருவாயுமல்லதுவேறில்லை ஆனாலும் ஒரு உபாயமாய்ச்சொல்லுகிறேன், எப்படியென்றால், தேவர்சேனாதிபதியாகிய மயில்வாகனக்கடவுள் போர்புரிந்தகாலத்தில் மும்மதங்கொண்ட யானைமீதே

ரிவந்த தாரகனைப்போலும் பாலசுப்பிரமணியசுவாமியைப்போலுமிருந்தது. மேலும் என்னுசையடங்க இன்னொரு உவமானஞ் சொல்லுகிறேன் அரசனே, அதென்னவென்றால், இராவணியும் இலட்சுமணரும் ஸ்ரீராமபிரானும் தசக்கிரீவனும் போர்புரிந்த தன்மைபோலிருந்தது. இப்படிப் போர்செய்யும்போது யானைப்படைக்குள் யானைப்படைகள் புண்பட்டு பிராணன் விட்டுப்போகவும், தேர்கிரைக்குள்ளே தேர்கிரைகள் சிதைந்து முறிந்துதைந்துபோகவும் குதிரைக்கூட்டத்துக்குள்ளே குதிரைக்கூட்டங்கள் குற்றுயிர் குறையுயிராய்ச் சுற்றிலும் கதறிச் செத்துவிழவும் சாரதிக்குட்சாரதிகள் தலைபோலெழுந்து தலைவீழ்ந்தழவும் இவ்விதமாக ரணகளத்திற்சேனைகளிறந்து இறைந்துபோகும்படியாய் வீஷ்மாசாரியரும் விஜயனும் புரிந்த யுத்தத்தைச் சொல்லுவதற்கு எட்டுத்திசைகளும் பசபசவென்று விழிக்கும் சொல்லவென்றாலோ நாவெழாது ஆகையால் குருபூமியிலிருபக்கத்திலும் நிறைந்து நின்ற இருவர்படைகளிலும் பொருந்திய வீரர்களில் இருவருடைய பாணம்பட்டிறவாதவர்களில்லை எதிர்த்துப் போர்புரிய மாட்டாம லோடினவர்களும் ஒற்றைக்கையற்றவர்களும் இரண்டுகை யற்றவர்களும், மார்புகிழிபட்டவர்களும் புயமறுபட்டவகளும் ஆயுதத்துடன் கரமற்நவரும், சிரமற்றவரும் போர்புரியும்போது கால்துணிந்தவரும் வல்லமைகெட்டவரும் வில்லழிபட்டவரும், பிணமலைகளிற்போய்ப் பதுங்கினவரும், பயந்தோடினவர்களும், அயர்ந்துவாடினவர்களும், உயிரழிந்தவர்களும், உடலழிந்த வர்களுமாய்ப் போர்க்களத்திலிறந்தார்கள். ஆனாலவர்கள் பட்டபாட்டை பலவாறாகச் சொல்லுவதிலும் ஒருவாறாகச் சொல்லுவதிலும் ஒருவாறாகச் சொல்லுகின்றேன், அதெப்படியெனின் ஈரம்வற்றிய ருகைப்போன்றது இருதிறச்சேனைகளும். அந்தச்சருகை யெரிக்கப்புகுந்த பெருநெருப்பையொத்தது இரண்டுவீரர்கள் தொடுத்தசரங்களும்; ஆதலால் இனிவேறு யுத்தஞ்செய்யவேண்டியதுமில்லை, இதைவிட வேறுயுத்தத்தின்பெருமையை நான்சொல்லத் தக்கதுமில்லை நான் சொன்னபோதிலும், நீர்கேட்கவேண்டுமென்னும் ஆசையுமிராது, தேவர்முதலிய யாவரும்பார்த்துச் சலிக்கும்படியாய் விஜயதீரனும் வீஷ்மவீரனும் மூண்டுபோர்புரிந்ததில் திக்குகளெல்லாம் இரத்தவெள்ளமாய் அவ்விடத்திற்பாய்ந்துசிவந்துவழிந்தோடியது அவ்விடங்களில்தலையறுந்த கவதங்கள் துகையிறந்தான இத்தன்மையாக சொல்லிய வெம்போர்களத்தில், குறைவிலாச்சண்டையை நிறைவுறச்செய்து அபரிமிதமில்லாமலழிந்த ஏழாநாட்போரையெடுத்துப் பேசுமிடத்து இந்த ஆறுநாளையிலுமிறந்தவரைப்பார்க்கிலும் ஆறுபங்கு அதிகமானபேரை இன்றழித்துக் கொன்றனர். அரசனே பாரிய வாளாயுதத்தாலும், கூரியவேலாயுதத்தாலும் பகபகவென்றெறியும் பகழியின் முனையாலும் கரகரவென்றுழலும் கதிர்நேமியினாலும் அடிபட்டு முடிபட்ட வீரர்முதலர்கியவர்கள் வீரசொர்க்க வழிநடந்து மேனிவருந்தி இளைத்து வேதனைமிகுந்து மிகவுநெருங்கிப்போனார்கள்; ஆனால் நீங்களுமெத்தப் பிரயாசமெடுத்துக் கொண்டு உடல்வருந்தியிருக்கின்றீர்கள், ஓ? படைவீரர்களே உங்களுடைய பாசறைக்குப்போய்ச்சேர்ந்து இளைப்பாறி நாளைப்போருக்கு வந்துவிடுங்கள்,

காணும்போகிறேனென்று இருவகைப்படைகளுக்கும்சாக்ஷி பூதளஜமானுகவிரு ந்த பெரியவன் ஆக்ஞாபித்துக் கரங்களைச் சாய்த்துக்காட்டிப் போனதைப் போல், ஆரவாரங்கொண்ட மேற்றிசையாழியிற்போ யடைந்தான் சப்தமா புரவித்தேரேறிய அருக்கனுனவன். இந்தப்படி சூரியனஸ்தமித்தவுடனே மாலைக்காலத்தைக்காட்டச் செவ்வானம்வந்தது அந்தச்செவ்வானம் யுத்த களத்திற் கொப்பாயிருந்ததென்று உவமிக்கலாம் அதெத்தன்மையென்னில் சமுத்திரம்போன்ற செந்நீர் சிவப்பினுலும் அரசாணிந்த ஆபரணகாந்திக்கற்க ளாகிய நட்சத்திரங்களினுலும் கறுத்த யானைப்பிணங்களென்னும் மேக ஜாலங்களினுலும் யானைத்தந்தங்களாகிய வானப்பிறைநிலவினுலும் போர்புரி பூமிநெடுந்தூரப் பார்வையினுற் புகைசூழ்ந்து தோன்று மாலைப்போதினுலும் யுத்தபூமி செவ்வானத்தை யொத்திருந்ததென்றுரைக்கலாம், அரசனே, இத ன்றியும்,இரணகளத்தினிறைந்திருக்கும் இரத்தவெள்ளங்களே பாற்கடலாகவும் இறந்துபோன அரசர்களுடைய உயர்ந்ததேகங்களே வானமளாவிய மந்தரகிரி யாகவும் யானைகளின் மணிக்குடர்களே வாசுகியாகிய கயிறுகவும் வெள்ளைக் கொடிகட்டிய தம்பமே சந்திரனுகிய தூணுகவும், தேர்ச்சக்கரங்களே மந்தர கிரியைத்தாங்கும் கூர்மமாகவும், மாமிசமுதலிய பிணங்களே ஓஷதியாகவும், இருபுறத்திலுநின்று இழுத்துக்கடைகின்ற பிசாசுகளும் பூதங்களும் ஆதியில் அமுதங்கடைந்த தேவர்களும் இராக்கதருமாகவுங் நிலைபெற்றுநின்று அமுதங் கடைந்தபோது பிணங்களுடலிற் குடலிற்பொருந்திய பிச்சுகள் பெருகியதே வாசுகியினச்சாகவும் அப்படிசென்றுவந்த பிச்சாகிய நஞ்சைக்கண்டு அமரர் வருந்திய தன்மையைப்போல் அச்சங்கொண்டோடிய பேய்பூதங்களைப் பிச் சையெடுக்குங் கபாலங்கொண்டு துச்சனமாகப் பாம்புக்கச்சையுடுத்தி பிச்சுப் பிடித்துத்திரியும் உருத்திரமூர்த்தியையொத்த வேதாளங்களோடிவந்து அகங் கையால்வாரி அந்தநஞ்சையுட் கொண்டப்பாற்செல்லவும் மறுபடியும் மதிக் கும்போது மூளைகளாகிய அமுதங்களெழ அந்த அமுதங்களை மோகினியவ தாரத்திருமாலேபோல மோகினிகள்வந்து பைசாச பூதங்களுக்குப்பகுத்துக் கொடுக்க அதிற்சிலதுஷ்டப்பேய்கள் கிட்டநெருங்கி அமுதங்களைக் கையேந்த அப்போது சிலகுட்டப்பேய்கள் இது துஷ்டப்பேயென்று சொல்ல உடனே சட்டுவத்தாலடித்த அடியினுல் சொட்டைத்தலைப்பேயென்று பேர்கொண்டு துள்ள மிகுதியாகிய அமுதமென்னும் மூளைகளை இந்திரலோகம் போன்ற சிங்கவாகினியாகிய காளியிருக்குந்தலத்தில் வைத்துக்கெட்டிசெய்த உடனே அதைக்கண்டு சிலபூதப்பிரேத பைசாசங்கள் எனக்கமுதமில்லை உனக்கமுத மில்லையென்று போர்புரிந்து தோலுரிந்து உடல்நெரிந்து கண்பொரிந்து கால் விரிந்து ஆகவத்தில்விழுந்தழிந்த அக்கிரமப்பேய்களனந்தமாய்த்திரிந்துபிணங்க ளருந்தி ஆடல்பாடலுடன் எங்கணும் பிரகாசித்துப் பேரொலிமுழக்கிக்கொ ண்டிருந்ததுகள் பின்னுங் குடல்சரிந்த பிணங்களின் குதத்துவாரத்தில் கூர் மையாகிய கோரப்பற்களையுடைய நாய்களும் நரிகளும் முகத்தைச்சொரு கிக்கொண்டு பிடுங்கிக்கொள்ளமாட்டாமல் குரைத்துக் கூவுமுழக்கமும் அமர் களத்தி லருந்துகிடக்குந் தலைகளையெடுத்து அம்மானையாடி அதற்கிசைந்த

பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டிருக்கும், பெண்பேய்களினுடைய கூக்குரலும் கொலுக்கொண்டிருக்கும் பகவதியாருக்கெதிரிலே பைசாசகணங்கள் கை கோத்துக்கொண்டு விதம்விதமாகிய பவுரிக்கூத்தாடி வருமோசையும் துன்பத் தைவிளக்கும் நரிகளானவை வீரர்களைப்புகழ்ந்து துதிகூறிக்கூவுங்கூச்சலும் உகாந்தக்கடல் முழக்கம்போலிருந்தன. அப்பால்கழுகு, கூகை, காகம், பருந்துகள், இதுகளெல்லாஞ்சிறைவிரித்து நெருக்கமாய்ப்பறப்பது ஆகாயமளாவுத் படி அமைத்த பந்தலைப்போலவும் இரத்தினபரணங்களே ஒளிமிகுந்த காடா விளக்குப்போலும் யானைக்காதுகளே தலைவாழையிலைபோலும் யானைத்தும் பிக்கைகளே கெண்டிகைச்சொம்புபோலும் வில் வேல் வாள்முதலிய ஆயுதங் களால் எழுகதுளைப் புண்வழியிலிருந்துவரும் வீர்களுடைய மாமிசங்களே சட்ருசிபதார்த்த போஜனம்போலும் மூளைகிணங்களே பருப்புநெய்போலும் கொள்ளிவாய்ப்பசாசுகளே குத்துளக்கின்பிரகாசம்போலும் அக்களத்திலுலா விய பரிசனப்பைசாசகணங்கள் உபசாரஞ்செய்து நெய்போன்ற மனத்தையு டைய அர்ச்சுனன் விசயம்பெற்றதைக்குறித்து வீரலட்சுமிக்குவிருந்துசெய்த தே போலுமிருந்தது பேய்க்கணங்களருந்திய போர்க்களம். இன்னமுமெப் படியிருந்ததெனின் கிழிந்தபேரிகைக்குள்ளே சிவந்தஇரத்தங்களோடும்போது குமுகுமு குங்குங் கும்மென்று முழங்கியவோசை முழவாத்தியம்போலும் பட்சிக்கூட்டங்க ளடித்துக்கொள்ளும் இறைக்கையினேசை வகைதாளம் என்று சொல்லும் ஏழுதாளங்களைப்போலும் கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள் பந்தம்பிடிப்போரைப்போலும் தொந்தயுத்தஞ்செய்த வில்வீரர்கள் முதலியவர்களின் ஆண்மையை யெடுத்துப்புகழ்வது இசைப்பாடலாகவும் தலையற்றகவந் தங்கள் கைநீட்டியாடுவது முன்னேவிருந்துசாப்பிட்டவீரலட்சுமிக்கு கச்சேரி வைத்து கணிகைமாதராடும் ஆட்டம்போலுமிருந்தது. இதல்லாமல்தாய்தந் தையர் பிளந்துகொடுத்த தலைமூளைகளைத் தின்றுக்கொண்டிருக்கும் பேயின் பிள்ளைகள் உதிரவெள்ளத்திலடித்துக் கொண்டுபோகின்ற யானைத்துதிக்கை களையெட்டி யிழுத்துதறிப் பள்ளத்தில் விழுந்து இந்த வெள்ளத்திலமுழ்ந்தி கழலிலகப்பட்டுக்கொண்டு வருந்தியபோது கரையிலிருந்தோர்கை கொட்டிப் பார்த்துத் தேர்த்தட்டுகளைப் படகுபோல்விடுத்து பாலா பல்லயக் கொம்பு களை, ஊன்றுகோலாகப்பற்றிக் கிழியிலகப்பட்டு பேய்க்குட்டிகளைத் தடுத் தொடுத்து துன்பநீங்கி தாய்தந்தையர்கொஞ்சும் ஓசைகள் எல்லாமுகத்திலும் ஏழுபங்கதிகமா யிரைந்துகொண்டிருந்தது. அல்லாமலும்இரத்தங்களையள்ளி வாயாரக்குடித்துக் கண்ணின்வழியேவழியச்செரியும் வித்தையும்யானைத்தோ லைக்கவசமாகவணிந்து கேடயமுதலியவாளாயுதமுங்கொண்டுநீங்கள் தேவர்க ளென்றும் நாங்கள் அரக்கரென்றும் அசையாயுத்தஞ் செய்வதும்ஒருவரோ டொருவர்கதாயுத்தம் மல்யுத்தம்புரிவதும் வில்லைத்தாங்கிநாணிமாட்டிவெவ்வி யகணைகளைப்பூட்டி அவ்விடத்தில்சிறக்கவேண்டுமென்றுந் தேரிலேறிக்கொண்டு பிதாமகனுகிய வீஷ்மன் நீரனுகிய அர்ச்சுனன், நாமிருவரும் போர்பெறுவோம் வாருமென்று பொய்யாக விளையாடப்போய் அவ்வீரர்பேரைச்சொல்லவே மெய்யாம் யானைமூண்டு இருபக்கத்திலும் ஏராளமாய்ப் பசகள்கூடி யுத்தஞ்

செய்து பேய்ப்பிணங்கள் போர்போராய்க்குவிய வெற்றிபெற்று அன்றுமுதற் கொண்டு இரண்டு பிரிவாயிருந்து சாயங்காலம்வரையிலும் பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியரும் போர்புரிந்து பாசறைக்குப் போனபிறகு இப்பேய்கள் பகைத்து ஆயோதனம் புரிந்து கட்சியிரண்டாக நிலைத்துவிட்டகாட்சியும் அலைகடலருந்திய அகஸ்தியமுனிவரால் கர்வமடங்கிய விந்தகிரியைப்போல் மேலோங்கிவளர்ந்துநின்ற பெரியடாகினியைநோக்கி ஒருசிறியடாகினி ஒருசெய்தி சொல்லுகின்றேன் ஒருவருமறியாமற்கேளென்றுகுனியச்செய்து அதினுடைய தலைமயிரைப்பிடித்திழுத்துத் தலத்திற்றள்ளக் கீழேவிழுந்து மெள்ளவெழுந்து கொழுத்துத்துள்ள அது ஓடி உதிரப்பள்ளத்தில்விழுந்துக்கொள்ள அது நெருங்கி இதை மெள்ளக்கிள்ள இருவருக்குஞ்சண்டைமூள எதிரெதிராகச்சாய்ந்து மாளவும், வானவரும் தானவரும் இன்றுநடந்த ஆர்ப்பைக்கண்டு மனங்கூசி வருந்தவும், காலதூதரோடியோடிப்பிடித்துக்கைசலித்துப் பொருந்தவும், இப்படியிருந்த யுத்தகளத்தில் இருவர்படைகளும் மன்னர்முதலியவரும் பெருங்கூச்சலுடனே போர்நிறுத்தும்படியாகிய பொம்மற்பேயாளியின் முழக்கங் கேட்டுச்சூலந் தோமரமுதலிய படைகளையும்விடாமல் தேவரும்இராக்கதரும் வென்று திரும்பியதுபோற்றிரும்பி இன்றுபுரிந்த இகலைப்போலென்று மில்லையென்று தேகவிடாய் தீர்த்துக்கொள்ளும்படியாய் திங்கள்குலத்திலுதித்த மன்னவரிருவரும் சேனைகளும் பாசறைபோய்ச்சேர்ந்தனர். சூரியபகவானனவன் இக்குருக்ஷேத்திரத்தை அடியிட்டளந்தவர்போற்சென்று ஆகாயத்தினளவையும்பார்ப்போமென்று மேருப்பக்கமும்சுற்றி விரைவிற் கீழ்த்திசைக்கோடிவந்து இனிநடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தையும்பார்க்கவேண்டுமென்று இரவென்னுஞ் சந்தடியைவிலக்கிக்கொண்டெழுந்ததுபோலுதயமாயினன். இந்த ஏழாநாட்கலகத்தின் திறங்களையெல்லாம் ஏந்தலாகிய திரிதராஷ்டிரனுக்குங் காந்தாரிக்குஞ்சொல்லி, அவர்களாற் புத்திரர்களுக்குச் சொல்லும்படியாகிய யுத்தியையுங் கேட்டுக்கொண்டு மறுபடியும்யுத்தகளத்திற்குவந்துவிட்டனன் ஜனமேஜயமாகாராசனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜய மகாராசன் வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்துவணங்கிச் சோடசவுபசாரபூசையுஞ்செய்து மேல்நடந்த கதையின் விவரத்தைச் சொல்லவேண்டும் வேதவேதியனேயென்று விசுவாசித்துக்கேட்டனன்.

ஏழாம்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

எட்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

பூத்தநாபியந்தாமரைப்பூவில்வந்துபலபூதமும்
சேத்தநான்முகப்புனிதனும்முனிவர்யாவருந்தேவரும்
ஏத்தநாலுவேதங்களுந்தேடநின்றதாளெம்பிரான்
பார்த்தன்மாமணித்தேர்விடும்பாகனானதெப்பான்மையே.

கலிகடந்து செங்கோலைத்தாங்கிய கஜரததுரங்காங்கமேவிய காவலனே அங்கே நேற்றுநடத்தியபோரில் அர்ச்சுனனும், வீஷ்மரும் சமமாக யுத்தஞ் செய்து இருபடைகளுமிளைத்து நிலைதளர்ந்த தன்மையை இதயத்திற்கொண்டு இன்றைக்கு எதிரிகளுடைய சேனைகளைப் புறங்காட்டியோடும்படியாய் வெற்றிபெற வேண்டுமென்று கருதிஅட்டதிசையும்போற்றும் ஆதித்தனனவன்வீர பட்டயம்போற் பிரகாசித்து வரக்கண்டு காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு தமது சேனைமன்னவர்களையெல்லாரையுஞ்சேர்த்து ஜயபேரிகைமுழங்கும்படியாய்சேனபதியுஞ் செருநிலத்திற்குவரவும் செந்தூள் கருந்தூளெழுந்து ஆகாய கங்கை அறல்வறண்டு போகும்படியாகவும் அண்டர்முதலிய யாவருங் கண்டேங்கும்படியாகவும் தருமபூபதிமுனைந்து தூசிமுனையில்வரவும் ஸ்ரீகண்ண பிரானிஷ்டப்படி சகடயூகங்கட்டி சர்வவாத்தியங்களுமுழங்க ஆயுதபாணிகளாய்ப் பாண்டவர்கள்வந்தனர். இப்பால் ஏழாநாள்யுத்தத்தில் ஜயித்த இறுமாப்பினல் இன்றைக்கும் வெற்றி பெறுவோமென்று அளவிறந்த படைமன்னருடன் அமர்க்களமடைந்து ஐயாவாகிய வீஷ்மர் அனுமதிப்படியே தூசியூகமமைத்துத் தருநிறைந்த சுரருலகெல்லாந்தயங்கும்படியாய் தானே முன்னின்றான். அப்போது இரண்டு சேனைகளும்நிற்க; சேனதிபதிகள் இருவரும்சேனையின் யூகத்தைப்பார்த்துச் சிந்தைகளித்து யுத்தபேரிமுதலிய வாத்தியங்களை முழக்கிவைத்து வெற்றிக்கொடியேற்றி வீரர்கள் யுத்தம்செய்யும்படியாய்விளம்பினர்கள். அந்தவேளையில் வீரகண்டைதரித்து தீரவிற்பிடித்து விசயம் பெறக்கருதிய புயபலத் தம்பிமார்களும் மிகுந்ததுணையாகிய வேந்தரும் சூறுவளிபோற் சுழன்றடித்திரைந்து கொலைசெய்யும் வில்லையேந்திப்பிறைமுகக்கூர்வாளி கொண்டு கொடிமுடித்தேரேறி மலைப்புயமுதலிய மார்பில் மணிக்கவசமணிந்து மடமடவென்றுதேர்செலுத்திவந்து வீமனைவளைத்துக்கொண்டுமலைப்பகழி மலர்ப்பகழி மணிப்பகழி மதிப்பகழிமழைப்பகழி முதலியசாயகங்களால் உடலுருவ எய்தனர், அவர்கள்விட்ட அம்புகளையெல்லாம் வீமசேனன் தும்புதும்பாகச்செய்து எதிரில்நின்ற துரியோதனனைப்பார்த்து ஆசையாலென்னைத் தேடியோடிவந்தாயோ அரசே இவ்வளவு அன்பாகஎன்னைநாடிஇத்தனை காலையில்வந்த உன்னைவெறுங்கையோடனுப்பாமல் கொஞ்சம்போணி பண்ணிவிடுகிறேன் இதோபாரென்று இருமுகமாகிய எட்டுச்சாயகங்களையெடுத்து துரியோதனனே நீயானபடியால்வெண்ணெயைநீக்கிமோர்குடித்தாய் நாமப்படிபேதமாக நினைப்பதில்லைஉன்தம்பியொன்றும், என்தம்பியொன்றும், வித்தியாசநினைக்காமலும்நாமெல்லோரும் ஒரிடத்திலேயேகும்பாகயிருப்பது உத்தமமல்லவென்ற தேட்டத்தின்மேல் நாட்டம்வைத்துத் தேசஞ்செல்லென்னும் வாக்கியப்படிக் உமது தம்பியரெண்மர்களை சொர்க்கத்திற்கனுப்பி, அந்த ஊர்வளம் நீர்வளம் நிலவளம் தலவளமுதலிய யாவுமறிந்து உனக்கும் நல்லவிடம்பார்த்துவைக்கும்படியாக தம்பிமாரைப்போக்கி வைக்கிறேனென்று ஆக்கிரமித்து அந்த அம்புகளைத்தாக்கினன். இப்படியாகச்சொல்லிவிடுத்த எட்டுப்பாணங்களுந்துரியோதனனுக்கெதிரில் அவன்தம்பிமாரில் எண்மருடையகழுத்தறுபட்டு தலைநட்டு உயிர்விட்டு நிலைகெட்டு விழச்செய்தனர். இப்படி வீமசேனனல்முடிந்த,

சுந்தரன் விசாலக்கண்ணன் வீரவாசி வெண்துண்டன்மகோதரன் மகாவிந்தன் அந்தணன் ஆதித்தகேது இந்த எண்மர்களினுடைய தலைகளானவை உயிருடனுகாயத்திலெழுந்துசெல்லவும், கைப்பிடித்தவில்லுடன்உடல்பூமியில்விழுந்துள்ளவும், அதைக்கண்டு வணங்காமுடியோன், தேர்விட்டிறங்கித்தம்பியருடலைத் தழுவியழுது உள்ளுடைந்து ஊனழிந்து உயிர்சோர்ந்து உபசாரத்தாற்றேறி இரதமேறிக் குருகுலக்கோமானுகிய வீஷ்மர்நின்ற இடத்தை நோக்கிச்சென்றுசெங்கமலம்போன்றஅவருடையதிருவடியிற்றனது திகழ்முடிசூடிதேம்பித்தேம்பியழுது என்தெய்வமே, உமதுதந்தையாகிய சந்தனுமகாராசனிமித்தத்தில் சிறியதாயென்னும் பரிமளகந்தியம்மை பெற்றபாலன் விசித்திர வீரிய மகாராசனுகியதம்பிக்குப் பட்டாபிஷேக பாக்கிய மெல்லாங் கொடுத்தருளிய புண்ணியனே, பாரமார்த்தியனே, என்பாட்டனேஎனக்குத்தெய்வமும்தேசிகனும்செல்வமும் சிருந்தாயுந்தந்தையும் நீயேஎன்று நிசமாகநம்பிச்சத்துருக்களை வென்றுசகலவாழ்வும்பெறலாமென்றிருந்தேனே! ஐயா, என்கண்ணுக்கெதிரே எட்டுத் தம்பியர்களை இவ்வுலகத்தைவிட்டு அவ்வுலகத்திற்குக் குடியாக்கினன். மனுகுலத்துதித்த என்குலதெய்வமாகிய ஏந்தலே, இந்தப்போர் முகத்தில்தேவரீர் சேனுபதியாயிருப்பதினுல் எனக்கும் என்தம்பிமார் முதலிய கும்புகளுக்கும் சாவென்பதேயில்லை என்றுதயிரியமாய்த் திடங்கொண்டிருந்தேனே, தாஷ்டீகமாகிய வீஷ்மனொன்னுந் தன்னியனேயென்று சித்திரப்பாவை போலத்தகவடங்கி தேகநிலைத்து மெய்யுணர்வழிந்துவிசனமேலிட்டு கடவிடத்திருந்து முத்துகளுதிருந்தன்மைபோற் கண்களிலிருந்துகலகலவென்றுகண்ணீருகுத்து மண்ணைத்துழாவி மதிமயக்கங்கொண்டு வணங்காமுடியோனுகியதுரியோதனன்வாடினன். அதைவீஷ்மர்கண்டு வலக்கரத்தாலணைத்தெடுத்துமண்ணைத்துடைத்து வாட்டநீக்கி மன்னனே! நீ இதற்காகக் கொஞ்சமேனும் விசனப்படாதை, என்பேரனுகிய குருகுலச் சிந்தாமணியே உத்தமக்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்தவர்கள் பெறவேண்டிய செல்வ மொன்றுண்டு. அதாவது படையெடுத்துப் பகைத்துவருஞ் சத்துருக்கள் பலங்குன்றி உதிரஞ்சுண்டி மறைவிலொன்றி அப்பா இப்போது பிராணன் தப்பிப்பிழைத்தோமென்றுபுறமுதுகிட் டோடும்படியாய் மேலாகிய அஸ்திரபாணங்களினுலும் இலையாகிய வேலாயுதங்களினுலும் முத்தலையாகிய சூலாயுதங்களினுலும் சாணைபிடித்த வாளாயுதங்களினுலும் வென்று மிகுந்தஜயத்தைப் பெற்றுப் புகழ்பெறத்தக்கது. அப்படி வெற்றிபெறுவதற்குத் தைரியம்விட்டு வாடாமல் தானையுடன் போரைவிட்டு ஓடாமல் திடதீரனுகச் சண்டைசெய்துநின்று கரங்களால் தொடுத்துவிடுஞ் சரங்களால் உரம்வேறு சிரம்வேறு கரங்கள்வேறு உடலுங் குடலும் வேறுவேருய்த் தாளுந்தோளுந் தாறுமாருய் முன்காயம்வாங்கி எவர்களுங்காண முனைமுகத்தில் விழுந்துகிடக்கப் பெறும்பேருகிய செல்வமேபுகழ்ச்சிகுன்ருப் பெருஞ்செல்வம், மற்றச் செல்வமெல்லாம் இகழ்ச்சிமறையாக் கொடுஞ் செல்வம் இறைவர்க் கிறையாகிய என்பேரனே, இன்னுங்கேள். இல்லாத பெருமைகளை இருக்கவிளக்குந் திரவியத்தை விசேடித்துப்பெற்றமாந்தர்எல்லாம் இன்பங்களையும் அனுபவிப்பதற்குப் பயப்படமாட்டார்கள்.

வழித்துணையாகியவரும் மேலாகிய தருமத்தைச் செய்வதற்குப்பயப்படமாட்டார்கள் இதல்லாமல் கொலை களவு கள் காமம் கோபம் பாவம் லோபம் மாறு உரியாரையிகழ்ந்து பேசுந்துர்க்குணம் இவைகண்முதலிய பொல்லாங்கு செய்வதற்குப் பயப்படமாட்டார்கள். அதேனப்படி, புண்ணியவசத்தாற் பொருள் கிடைத்திருந்தும் தெளிவினால் அருளைப்பெறாமல் மருளைப்பெற்று மதிமயங்குவதேனென்றால் 'முந்திரைமேற் காணிமிகுந்து மேற்கீழ்தன்னை இந்திரனாயெண்ணிவிடும்' என்றும், பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்லை யென்றும், பொருளல்லவரைப் பொருளாகச்செய்யும்' என்றும், 'பொருளென்னும் பொய்யாவிளக்கென்றும், இருந்தனம்படைத்த மாந்தரின்பமு மறனுமஞ்சாரென்றும், செல்வ வந்துற்றகாலைத் தெய்வமுஞ் சிறிதுபேணாரென்றும், தான்கிடந்த கிடையும்-வலியன்குத்தும் வணிகன்வீட்டில், தவிடுவாங்கித்தின்ற நிலையுமறந்து பொன்னைக்கண்டுபொங்கினோர்க்குப்போமே வாழ்வென்றும்கர்வத்திற்குமுதற்காரணமாகிய திரவியம்வரும்போது இல்லாத சிங்காரத்தைக் காட்டிக்கூடப்பிறந்தவர்களையு மோட்டிவிட்டு மதமாகிய துணைவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வாருமென்றும் இதல்லாமல் மூத்தவளாகிய மூதேவிக்குப் பஞ்சகோசனென்று ஒரு பிள்ளையுண்டு, அந்தப்பிள்ளையானவன் செந்தாமரைமலரிலிருக்குந் திருமாமகளிடத்தில் வளர்ந்துக்கொண்டுவருவான் சின்னம்மையானவள் ஒருவருக்கருள் செய்து செல்வந்தருவிக்குங் காலத்தில் மேற்சொல்லிய பஞ்சகோசனும் கூடப்போய் சின்னம்மை தயைசெய்ய மனிதனுடைய தோளிலேறிக்கொண்டு தனது பஞ்சகோசத்தையும் பிடித்து அவனுடைய இரண்டு கண்களில் இரண்டுகோசமும் இரண்டுகாதில் இரண்டுகோசமும் வாயிலொரு கோசமும் வைத்து அடைத்துவிடுவான், அதனால்செல்வம் வந்தவர்களுக்குக் கண்ணுந் தெரியாமற் காதுங்கேளாமல் வாயும்பேசாம லிருப்பதென்று முன்னூலிற் சொல்லியிருப்பதனால் அந்தப்பணக்கொழுப்பைப்பற்றி பாவபுண்ணியமெண்ணிப்பார்த்துப பயப்படமாட்டார்கள் என்பதுகருத்து, ஆனால் உலகமெல்லாம் இப்படிதானோவென்றால் 'அடக்கம் அமரருளுய்க்கும்' என்னும் நீதியின்படியும்' 'சக்கரச் செல்வம்பெறினும் விழுமையோ ரெக்காலுஞ் சொல்லார், மிகுதிச் சொல்' என்னும் நீதியின்படியும் செல்வப்பொருளுங் கல்விப்பொருளுஞ் சீர்பெறப்பெற்ற சீமானாகிய சத்திய நன்னெறியுந் தருமமுமுடைய கர்வமில்லாத உத்தமர்கள் சிலருண்டா யிருப்பதென்றும் ஒருவாறாகச்சொல்ல வேண்டியதே மேலும் மேம்பாடாகிய நல்லறத்திற்குத் துணையாகும், இல்லற வாழ்க்கையை யுடையவர்கள் எத்தனைபேர் விருந்தினர் வந்தாலும் உபசரித்து அன்னம் ஊட்டிவைப்பதற்குப்பயப்படவேமாட்டார்கள். அரசனே, இல்லறத் தானென்று விசேடப்படுத்திச்சொல்லியது யாதெனில், பெரியாரைப்பேணல் அதிதி சத்காரஞ்செய்தலென்னும் நற்குணநற்செய்கைவாய்ந்த பதிவிரதையும் அப்பத்தினிக்கிசைந்த புத்தியையுடைய நாயகனுமமைந்து இவர்களிருவருங் கூடிவாழ்கின்ற மனைவாழ்க்கையைப்பற்றிமேம்படவாழுமில்கிலையார் என்றார்.

இல்லதென்னில்லவண்மாண்பானாலுள்ளதென்
இல்லவண்மாணாக்கடை.

மனைத்தக்கமாண்புடையாளாகித்தற்கொண்டான்
வளத்தக்காள்வாழ்க்கைத்துணை.

பெண்ணிற்பெருந்தக்கயாவுளகற்பென்னுந்
திண்மையுண்டாகப்பெறின்.

சிறைகாக்குங்காப்பெவன்செய்யுமகளிர்
நிறைகாக்குங்காப்பேதலை.

இப்படிச் சொல்லிய அருமறைநீதியின் கருத்தென்னவென்றால், பெண் சாதி நற்குணநற்செய்கை யுடைத்தாய் தன்னையுங்காத்து தலைவனையுங் காத்து வாழ்க்கைத்துணை நலமாயிருப்பாளாகில் அந்த லட்சுமியிருக்கும் வீட்டில் எல்லாப் பாக்கியங்களும் நிறைந்திருக்கும் நற்குணநற்செய்கை யில்லாமல் துர்க்குணந்துர்ச்செய்கை யுடையவளா யிருப்பாளாகில் அம்மூதேவி யிருக்கும் வீட்டில் எல்லாப் பாக்கியங்களுஞ் சுரக்கத்தக்கதா யிருந்தாலும் பசையற்ற எலும்பினையுடைய சுடுகாட்டுக்கொப்பாய் வசைபெற்றிருக்கும். அவளைக்கூடி வாழும்நாயகனுக்கு யாதொருபலனுங் கைகூடிவராததுன்பமே விளையுமல்லது இன்பமிராது துர்க்குணமென்பதும் யாதெனில் 'புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கில்லை யிகழ்வார்முன்னேறுபோற்பீடுநடை' என்பதினாலும் 'ஐயருக்கமுதுபடை என்று வந்தாய் நீயும் ஆண்பிள்ளையென் றெண்ணவோ' வென்றுரைக்கும் பலநூல் களினாலும் துர்க்குணங்களின்னதென் றறிந்துகொள்ளவும் கற்புடைத்து அன்ப முடைத் தென்பதினாலும், அடிசிற்கினியாளே யென்பதினாலும், மேற்கூறிய நன் னீதிகளினாலும் நற்குணங்கள் இன்னதென் றறிந்துகொள்ளவும், புண்ணிய வானுக்குப் பெண்டுவாய்க்கும், பாக்கியவானுக்குப் பாலன்வாய்க்குமென்றும் தாரம்வாய்த்தது இராமருக்கென்றுசொல்லும் பழமொழியாலும் பொல்லாப் பெண்டிரைப் படைத்தவர்களுக்கு இல்லறதருமம் பொருள்படாதென்றும் விருந்தினர்வந்தாற்றள்ளிக்கதவைச் சாத்துவார்களென்றும் நல்லமனைவியைப் படைத்தவர்களுக்கு இல்லறதருமமிசையுமென்றும் இத்தன்மையாகிய தரும பத்தினியைப் படைத்திருக்கும் அவர்கள்வாழ்கின்ற வாழ்வே மேம்பாடாகிய இல்லறவாழ்வென்று விளம்பியது, மேலும் விருந்தினரென்பது யாதெனின், இவ்வுலகத்தில் அண்ணன்தம்பி அத்தான் மச்சான் மாமன் முதலியோரை விருந்தினரென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்களெல்லாம் நமக்குச் சமான வர்கள் சம்பந்தியாய்ப் புசிப்பவர்கள் சம்பந்தமாகக் கலந்திருப்பவர்கள் ஆகை யால் இவர்களைவிருந்தினரென் றுரைத்தால் பிச்சைக்காரரென்னும்பொருளைத் தரும் அப்படி சொல்லப்படாது பின்னை யாரை விருந்தினரென்ன வேண்டு மெனின் அன்னமிடுங்க ளென்றுகேட்டு வருகின்ற ஆதுலர், அதிதி, அகதி முதலிய பாடி, பரதேசி, கூன், குருடு, ஊமை, செவுடு, மொண்டி, சப் பாணி, ஏழைகள் இவர்கள்தான் விருந்தினரென்று மேலோர் மொழிந்திருக் கின்றனர், அதற்குதாரணம், 'செல்விருந் தோம்பிவருவிருந்து பார்த்திருப் பான், நல்விருந்து வானத்தவர்க்கு' ஆகையால், இந்தத்தருமங்களைநீறறிந்துக் கொள்ளும்அரசனே! மேலும் ஜீவன்முத்தாளாகிய தத்துவஞானிகள்வினைப் போகத்தை யனுபவிப்பதற்குச் சேருகிய உடற்சுமைக்குப் பிறப்புவருமே

யென்று பயப்படமாட்டார்கள். அதேனெனில் விஞ்ஞானவந்தராகியமேதா மேதையோராகையால் இனி இப்பிறப் பில்லையென்னுந் திடங்கொண்டு பயப்படாரென்பது ஈதறிந்து கொள்ளுங்கோவே இதன்றியும் ஒற்றைக்காலில் இருந்துந் தலைகீழாயிருந்து சலத்தின்மூழ்கியும் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும் உடலபிமான நீத்து, உபாதியில்லாமல் எத்தனைவிக்கினம்வந்தபோதிலும் நிலை வந்தபோதிலும் நிலைதப்பாதிருந்து தவஞ்செய்வதற்கு முற்றத்துறந்தவர்கள் பயப்படமாட்டார்கள், அதேனெனிற் காரியமே கண்ணானவர்களாகையால் பரப்பிரமத்தின் பேரானந்த நிலையில்நின்றவன் தெரிந்துகொள் கிருபரோறே! அரசகுலத்திற்பிறந்த உத்தமர்கள் எத்தனை அபஜயம் வாய்த்தபோதிலும் சாவுக்கும் பிழைப்புக்குந் தளராமல் ஓட்டியுத்தம் பண்ணுவதற்குப் பயப்பட மாட்டார்கள், அதேனெனில் சயம்பெற்றாலும் புகழுண்டு அபஜயம் பெற் றிருந்தாலும் வீரசொர்க்கமுண்டென்பதுகருத்து; இதல்லாமலுநீதறிவில்லாச் செல்வமே, இவைகளெல்லாம் பெரிதன்று இன்னொருகாரியஞ் சொல்லுகின் றேன், என்குலக்கொழுந்தாகிய இறைவனேகான் சொல்லும்படியான வாக் கியம் உன்னுடைய இரண்டுகாதும் ஏற்றுக்கொள்ள தாயினும் அறிந்தோன் றறியானெனினு முறுதியுழை யிருந்தான், கூறல் கடனென்று நான்சொல்ல வேண்டிய கடமையும் முறைமையும் தர்மமு மிருப்பதினாற் சொல்லுகிறேன், அதாவது பூர்வத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டுவந்த இக்குலத்தரசர்களி லும் முற்குலத் தரசர்களிலும் எவரேனு முறைதப்பி நடந்தவர்கள் அல்லது நடத்தினவர்களுமுண்டோ மூர்த்தண்ணியனாகிய முதல்வனே அப்படியிருக்க விதி விலக்காகிய கருமங்களை நீ நடத்தியிருக்கின்றனை அஃதியாதெனிற் பலதேசத் தரசர்களும் பங்காளிகள்முதலிய பலபாஷை மன்னர்களும் உன க்குப் பின்னருமாகிய தம்பியரும் நெருங்கிநிறைந்து நிமிடிகரித்திருக்கும் இராசசபையில் குற்றமற்றஅருந்ததியாகிய குந்திமைந்தர் மனைவியை குருகுல பதியாகிய கோவேந்தன் மருமகளை குவலயமெல்லாம் வணங்காமுடிபெற்ற குமுதநாத குலவதிபதிமன்னன் துரியோதன மகாராசனென்னும் விற்பன்ன குணவானாகிய உனக்குத் தாய்போன்ற அண்ணியை இழுத்துவந்து நிறுத்தி அலமரக்க அலைத்து வஸ்திரபங்கஞ் செய்தகாலத்தில் அப் புண்ணியசாலியி னுடைய வயிறெரிந்து அவளழுத அக்கினிச் சலமானதுமமது இராசசபையில் விழுந்ததே அந்தக்கண்ணீர் இதுமாத்திரமாசெய்யும்; அரசனே இன்னமெங் கேகண்டாய் தேருக்குள்ள சிங்காரம் முன்னும்பின்னுமிழுக்கிறது. இப்போது என்னமுடிந்தது ஒன்றுமில்லை ஒருமொக்தைக் கண்ணீர்போயிற்று இன்ன மொருமிடாதண்ணீரிருக்கிறது முதல்வனே! இன்னம், பலவிளையப்போகிறது நீ என்ன நினைக்கிறாய் காற்றேபோல் வேகமுள்ள குதிரைபூட்டிய தேரேறி நடத்துங் கொடைக்கதிகாரியாகிய கன்னனும் மதப்பெருக்கங்கொண்ட பட் டத்துயானை யேறிவரும் மதியூகியாகிய சகுனிமாமனும் இளவரசாகிச் சகல கேள்விகளுங் கேட்டுணர்ந்த உன்தம்பி துச்சாதனனும் எல்லாவற்றிற்கும் பெருந் தலையாய்க் களவானாயிருக்கிற நீயும் நீங்கள்நால்வரும் யோசித்துக் கொண் டிருக்கும் உங்களெண்ணங்களெல்லாம் நாளைக்கே முடியப்போகின்றது நஷ்ட

மில்லாமற் கைவல்யமாம் காவலனே! ஆனால்உனக்குச் சிறியதந்தையாகிய விதுரன் அவனுக்கு நீ மரியாதை யில்லாமற்சொன்ன கொடுஞ்சொல்லைக்கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் வில்லையொடித்தெறிந்து மனஞ்சலித்து விரக்தனாகப் போய்விட்டனன், அஃதல்லாமலும் கன்னனனன் நானிறந்துபோன பிற்பாடு தானே அதிரதத்தலைவனாகி யுத்தஞ்செய்வதன்றி இதன்நடுவிற் போர்புரியேனென்று சபதம்பேசி நான்சாகிறவுனாக்கும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பாசறையிலிருக்கின்றான் பலங்கொண்ட அங்கதேசத் தலைவனாகிய அதரித்திரன் நமக்குரியவர்கள் வேறே ஆரிருக்கின்றனர், ஆகையால் அப்பனே இப்போது மேலிட்டுப் போர்செய்யும் விஜயனும், வீமனும் வெகுண்டெழுந்துவந்த காலத்தில் எதிரிலிருக்கும் உன்னையும் என்னையும்விட்டு வேறுலக்ஷயம் வைக்கமாட்டார்கள் வேந்தனே சத்தியமே நித்தியந் தர்மமேஜயமென்று வளர்த்துவரும் நீதியையுடைய பொய்யில்லா மெய்யைப்பெற்ற தருமதேவதையும் அவ்விடத்திலிருக்கின்றது. அந்தத் தருமத்திற்குஞ் சமயத்திற்குந் துணைக்காரணமாகிய துளவமாலையணிந்த ஸ்ரீகண்ணபிரானும் அவ்விடத்திலிருக்கின்றனன், வெற்றிபெறுவதற்கு முதன்மையாகிய பொருளிரண்டும் அவர்களிடத்திற்குடிகொண் டிருப்பதனால் இந்த யுத்தரங்கத்திற்றப்பி உயிர்பெற்றிருந்து வாழ்பவர்கள் பாண்டவர்களென்றும் இவ்விடத்தில்வருந்தி யழிந்து மாய்ந்து போகின்றவர்கள் மற்றவர்களென்றும் தெரிந்துகொள்ளு மகாராஜனே நானிப்போது நமக்குச் சொல்லியவாக்கின்வண்ணம் சீவன் முத்தாராகவும் சிரஞ்சீவிகளாகவுமிருக்கப்போகிற புண்ணியவான்க ளெவர்களோ, அவர்கள்காண்பார்கள். அப்பனே அப்படியிருக்க, உன் தம்பியர்கள் இப்போ திறந்தைக் குறித்து, விசனப்படுகின்றாய் உன்தம்பிமாரை யிறக்கச்செய்து இவ்விடத்திலினித் தப்பிப் பிழைத்திருக்க நினைத்தவர்கள்யார் ஐயோ பிழைப்பா ரொருவரு மில்லையே, ஆதலால் துயரத்தைவிட்டுவிடு கவலைகொள்ளாதை உனக்குறுதியாக வேண்டிய காரியங்களை யெடுத்துச்சொன்னேம் நீ தயிரியம்விடாதை சாகிறவனாயிலும் பிழைப்போமென்பது தேசசுபாவ மாதலால் உன்மனந்தளராமல் முடுகிவந்தடிக்கும் பகைவருக்கு முன்சென்றுநின்று முனைந்துவரும்படியாகிய முனைக்காரரை முனைமுகத்தில்வென்று ஜயம்பெறுவதொன்று அல்லது அவர்களால் அபஜயமடைந்து அழியப்போகின்றதொன்று, இவ்விரண்டை விட வேறொன்றுமில்லை; அதிசீக்கிரத்திற் புறப்படுகவாவென்று சொல்லிப்படைமுகங்கலக்கப் பரிபூட்டிய இரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு சூரியனைப்போற்றுலங்கிச்சென்றனர், அந்தவேளையில் தன்கிழலைப்பார்த்து நெடுமூச்செறிந்து கோபித்துக் கறுவிப்பாகனை அறிந்துகொற்றவர் படைகளைப்பற்றிக்கிழிக்குங் கொடுமையையும் மதமாரிகளையு முடைய ஆனைகளின் மேலேறிக்கொண்டுவரும் ஆயிரம் இராக்கதரும் இவர்களுக்கொரு தலைவனுமாகஉருவமெடுத்து துரியோதன இராசனுடைய பேரணிகளையெல்லாம் தேய்ந்துனாந்த இருட் குழம்பைப்போன்ற சோனை மேகத்தைப்போல் வளைத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலிருந்து நக்ஷத்திரங்க ளுதிர்வனேபோல் மணியணி மகுடமோங்கிய மன்னர்முதலிய படைகளை மாய்த்துவந்தான், கடோர்க்கஜக் காளையான

வன். இவ்வாறு இவனொருபக்கத்தில் இராக்கதமாயையினாலாகி அதைப் போல் இருதிறப்படைகளும் எலிகள்போலேங்கி மயங்கும்படி இரணகள மெல்லாம் பாம்புமயமாய்நிறைந்து துரியோதனனுடைய படைமன்னர் முதலிய வீரர்களெல்லாம் உருண்டு போம்படியாய் பாணப்பிரயோகஞ் செய்து வட்டமாக அட்டகாசஞ்செய்து ஒப்பற்ற யுத்தஞ்செய்து மடித்தனன், இவ்விடத்தி லிவர்களித்தப்படி யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக்க சந்தியாவட்டமாலையணிந்த கரோத்திரனனவன் வீஷ்மர்கூறிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு உடல்பதறி உயிருளைந்து உரங்குன்றி உகிர்ச்சுற்றின்மேல் அம்மிவிழுந்த உபத்திரம் போல்வருந்திஒருவருடனொன்றுஞ்சொல்லாமல் வீமசேனனுக்கெதிர்ச்சென்று மிகு போர்விளைத்து அவன்கணையாற் றுளைப்புண்டுயிளைத்து அயர்ந்தகாலத்தில் வீமசேனன்வெகுண்டு ஒருபுறம்நுழைந்து இன்று பகற்போதைக் குள்ளாக எவரையும்வென்று முடிக்கிறேனென்று சமுத்திரத்தைக் காலிட்டுக் கலக்குந் தாளாண்மை யுடையவனைப்போற் கலங்கிக்கலங்கித் தத்தளிக்க யுத்தஞ் செய்து வருங்காலத்தில் பப்பரதேசாதிபன் பிள்ளைகளாகிய மகுடவேந்தர் பலபேரும் படையிற்கூடிவந்து வீமனுடனெதிர்த்து கடும்போர்புரிந்து இடும்பன் மகனை விளைத்தோடிப்போனான். அப்படிபோனவனைக்கண்டு பகாசூரன்தம்பியாகிய அலம்புதன் கொடியகோபங்கொண்டு தருமராசனுக்குத் துணைவந்த இராக்கதச் சேனைகளைநோக்கி, முன்னே ஏகசக்கரபுத்திலிருந்த என்தமையனாகிய பகாசூரனை தருமருக்கிளைய வீமன் கொன்றிருக்கின்றனன், அப்பழிக்குப்பழி இவனுடைய வுடலைநான் பிளக்கிறேனென்று உறுதிசொல்லி அரக்கப்படைகள் ஊக்கக் கூவிக்கொண்டுவர வீமனுக்கெதிரில் வெகுண்டோடி வளைய மின்னலுடன்கூடிய மேகமேபோல் அரவான்கொண்ட பலவுருவத்துடன்வந்துதகைந்தான், அவ்வரவானடித்த அடியினல் துரியோதனனுக்குத் துணைப்பட்டுவந்த அலம்புதன்வருந்தி அவதிப்பட, அவனைச்சார்ந்த அரக்கப் படையாவும் சிரக்கம்பஞ்செய்து அரவானைவளைத்துப் போர்புரிந்தனர். அத்தருணத்தில் அரவானு லடிபட்டோடிய அலம்புதன் மீளவுமெதிர்த்துப் பழுதற்றகுலத்துதித்த பாம்பின் குமாரனெடுத்த பாம்பாகியபல உருவங்களுடன் பகைத்துப் போர்புரிந்து அரவானெடுத்தமாயா வடிவத்தை வெல்லவல்லமையில்லாமல் அஞ்சிநடுங்கி அபயமிட்டோடினன். இப்படி பலவாறு அடிபட்டு ஒடுங்கியோடிய அலம்புதன் தனக்குள் தானேநினைத்து இவ்வரவான் மாயையினற் பலகோடி பாம்புருக்கொண்டு போர்செய்கின்றான்என்றுணர்ந்து இப்பாம்புகளைக் கொல்லும்படி பலகருடவுருவெடுத்து வெப்பமாகிய வேகத்துடன் விண்ணெலாநிறைந்து மேககர்ச்சனைபோலிரைந்து வட்டமிட்டுப்பறந்து நிழலைப்பரப்பி சிறைக்காற்றினல் மோதியடித்துக் கால்களினுலுராய்ந்த போது கொடிய விஷங்களைக்கக்கிக் கோரப்பற்களாற் கடித்துச் சேனைகளைக் கொன்று திரியும் புன்றலைப்பாம்புகளையெல்லாம் கிறுகிறு கிறுகிறு வென்று சுழன்று கறுகறுத்து எரிந்து கரிந்து பொரிந்து படம்விரித்து விடஞ்சொரிந்து மேதினியுரைந்து ஒன்றுக்குள் ஒன்றடங்கும் பஞ்சபூதங்களைப்போ லொடுங்கி மாயையடங்கிப் பாம்புக்கும்பெல்லா மடங்கிப்போக அரவானொருவன்மாத்

திரம் அசைவற்று மிகுந்தபயங்கர நடுக்கத்துடனின்றான். அப்படி அடங்கிநிற்கும் அரவானை எதிரியாகிய அலம்புதன்கண்டு கூர்மைகொண்ட வாளாயுதத்தைக்கைக்கொண்டுவீசி அவ்வரவானைக்கொன்றனன். அந்த அலம்புதன் அரவானைவெட்டியவுடனே குருகுலாதிபனுடைய நால்வகைச்சேனைகளெல்லாம் பகைவென்றோமென்று கும்மிபாடிக் கொண்டானடித்துக் குரவைகூத்தாடிக் கூவித்தொடரத் தொந்தோமென்று சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரமுழக்கம் போலிரைந்தனர். இந்தத்துரியோதனன் படைகள்வென்று சந்தோஷத்தையடைந்தபோதிலும் அரவானானவன் அன்றைத் தினஞ்செய்த மாயாயுத்தம் போற் செய்யவல்லவர்கள்யார் அந்தயுத்தவல்லபத்தை எம்மனோராற்சொல லத்தரமன்று.

இஃதிவ்வாறிருக்க; கணுக்கள் வெடித்தோடிவருங் கரும்பின் இரதத்தினால் நெற்பயிர்விளையும் நிலவளஞ்சேர்ந்த பாஞ்சாலநாட்டினர் பலரும் துரோணரும் அசுவத்தாமனும் காலமேதொடங்கிய போர்முனை குலையாமற் கடுங்கோபத்துடன் போராடுகையில் பாஞ்சாலரில் வெகுபேர்பட்டழியும்படியாய்ப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து படித்து மற்றவர்கள் புறமுதுகிட்டோட அடித்து கரங்களிற்கணையும் வளைந்த வில்லையும்பிடித்துக் கண்சிவந்து போர்த்தலத்திற் புலிபோற் புகுந்துவந்தனர். அச்சமயத்தில் அலம்புதனால் அரவான்பட்டானென்று செய்திகேட்டவுடனே பாண்டவர்பலரும் மனநொந்து பதைக்கஅபிமன்னு ஒருவன்மாத்திரம் பிறப்பதும் இறப்பதும் புகழ்வதும் இகழ்வதும் பொங்குவதும் மங்குவதும் உடற்சுமைக்குரிய பெருமையென்று தயிரியமாகத் தமையன் மேலிருக்கும்விருப்பத்தை தான் சொல்லிக்காட்டாமல் தான்செயுஞ்சண்டையைச் சொல்லிக்காட்டும்படியாய்த் தனது மணித்தேரை விரைவாகச்செலுத்தச்சொல்லி வரிபொருந்திய வில்வளைத்துக்கொண்டு அலம்புதன் மேல்அரப்படை முதலாகிய ஆயிரமாயிரம் ஐம்பதுகோடிஎண்பதுகோடி என்றிசைக்கும்படி விசையுடனிறுக்கும் வெகுபாணங்களை விதையைப்போல் விதைத்து விளைப்போர்கதித்து மெலியச்செய்யும்போ தசுரப்படைகள் பசலைபட்டழிந்து அலம்புதனும் மாயைவித்தையொழிந்து அலக்கழிந்துவாடி அரசர் முதலிய நால்வகைப்படைகளும் கூடி அபிமன்னுவிடம் பாணம்பட்டு யுத்தகளத்தைவிட்டுப் புறமுதுகிட்டோடினர். அப்போது அபிமன்னுவானவன் சுழற்காற்றேபோற் சுழற்றி யடித்துக்கொண்டு வரும்போது அலம்புதனால் அரவானிறந்தனனென்னுஞ்செய்தியைக்கேட்ட வீமன்மனநொந்து தேகமுழுமையும் வெந்து மனத்திற் செந்தீயெழுந்து புளியமரப் புரணியிற்பற்றிய பொறிபோற் பொறிகளைச் சிதறிச்செங்கண்சுழலச்சீறி சிங்கத்தைப்போல் நிலம்புதையஓடி அலம்புதனைத் தேடிவருகின்றனன். அவ்வேளையில் துரியோதனன் கடுங்கோபங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய வருகின்றானென்றறிந்து வேட்டையாடவந்தவர்கள்மேல் காட்டுப்பன்றி பலகும்பலைக் கூட்டிக்கொண்டு கோரப்பல்லைக் காட்டி யெதிர்ப்பட்டா லெப்படியோ அப்படிபோல் தனது தம்பிகளையும் மன்னர்முதலிய படைகளையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு பேரொலியுடன் ஆர்த்துக் கொண்டுசீறிப்புறப்பட்டனன். இப்படி விந்தமலைக்கொப்பாகியதேர்களும்யானை

படைகளும் படைவீரர்களும் புற்றிலிருந்து ஈசற்பெரும்போக்குப் புறப்பட்டாற்போல் முன்னாகவந்து பொன்மலைபோன்ற வீமனை வளைத்துக்கொண்டு பெரும்போர் விளைத்துப் பேருக்கொரு பாணம்விடுத்து அதிர்த்து வீமனுடைய உடம்பைச் சல்லடைக் கண்களாய்த் துளைத்தனர். அப்போது வீமசேனன் அழலெழுகைத் தத்தழலெழவிரித்துத் தனுவைவளைத்து நாணியிறுக்கி எண்ணிறந்தபாணங்களை யெடுத்துத்தொடுத்து இழுத்து அடுத்துப்போர்புரியும் எதிரிகள்மேல்விடுத்து இமைக்குமுன் அவர்களைக்கெடுத்து முடித்தனன். அவ்வீமனால் வெகுபேரழிந்து ஓடும்படியானதைத் துரியோதனனுடையதம்பிமார்கள்கண்டு கூஷாத்திரங்கொண்டு சங்காரகங்கபத்திரங்களை யெடுத்துத்தாக்கினர், அந்தப்பகழி யெல்லாம் நானாவித வழிபாய்ப்பட்டொழியும்படியா யழித்துப் பம்பியகிருதிக்கணை யேழெடுத்துத் தொடுத்துத் தம்பிமார்கள் எழுவரைப் படுத்தனன். இந்தப்படி வீமன்விடுத்த ஏழுகணைகளினால் தருமவாக்கியன், குண்டலபோசன், ஆதியக்கன், தீபயனன், திம்மவாகு, குண்டலதரன், கருடத்துவசன் என்றுசொல்லு மெழுவருடைய தலைகள் துள்ளியெழுந்து அவ்விடத்தில் வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவர்களைத் தேவேந்திரனோக்கி இந்தத்தலைகளேழும் ஒன்றின்பின் னொன்றாகவருந் தன்மையைப் பார்த்தீர்களா! இதற்கு உவமானமென்ன சொல்லுவீர்க ளென்றுகேட்க ஐயா, மேன்மையாகிய விசயலட்சுமியானவள் கைக்கொண் டெறிந்தாடுங் கழங்கெனச்சொல்லலா மென்றுசொல்லி இந்திரனுடன் கண்களித்திருந்தனர். இப்பால்துரியோதன னனவன் துயரக்கடலில்மூழ்கித்துன்பக்கரையேறிஒழியா விசனமென்னு மலைமீதிருந்து மனோதிடங்கொண்டு தம்பிமாருடன் நாமுமடிந்துபோவதேசத்தியமென்று சாதுரங்கபலமுந்திரண்டுவரும்படியாகத்தேரேறிவந்து வீமனுடனெதிர்த்து வெகுண்டு போர்புரிந்தனன். அப்போது வீமனனவன் சில அஸ்திரங்களைவிடுத்து அவனுடைய உடலைத் துளைத்தனன். அந்த அடியினாற்களைத்துக் கண்கலங்கிநின்ற துரியோதனனைப்பார்த்து வீமன் சொல்லுகின்றனன். அடா துரியோதனா, சன்மாந்திர வினைவசத்தால் வரும் பாவபுண்ணியத்தை அனுபவிப்பதற்காக எடுத்த உன்னுடலானது தருமமாகிய செல்வத்தைக் கூடியவரையிலும் பெற்றுவாழ்ந்த உன்னுடையவாழ்வு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைந்து வருகின்றது ஆயிற்று, இன்னங்கொஞ்ச நாளையில் அனுபோகமுடியப்போகின்றது; அப்போது நான்நாவினால் இராசசபையிற் கூறியவஞ்சினமான அவுஷதத்தை உனக்குப்பலிக்கும்படியாய்என்கதையினாற் கொடுக்கிறேன், நீ உன்தம்பிமார்களுடன் துணையாகப்போய்ச் சுகப்படலாம், உன்னாலின்னங்கொஞ்சவேலையிருக்கின்றது, அதனாலுன்னை இப்போதுதானே யனுப்பப்படாதென்றன்பினால் நிறுத்தினேன், அடா வம்புசெய்தபாவி நீ பாசறைக்குப்போகலாம் போவென்று சிங்கக்கொடியையுடைய வீமசேனன் ஒரு மாசுணக் கணையினால் சுயோதனன் ஏறிய தேர்குதிரைசாரதியையும்போக்கிப் பாதசாரியாய்ப் பூமியினின்று வருந்தும்படியாக்கி ஓட்டினன். அந்தமாசுணக் கணைப்பட்டுச் சுயோதனன்வருந்திதன்படைகள்முறிந்தோடினதைப்போல்தானும்புறந்தந்தோடினன். இவ்வாறு பொருத அமர்க்களத்தில் மந்திரிசாமந்திரர்

முதலிய மன்னவரும் நாற்படைகளும் முடிந்து விழும்பெருக்கத்தைக் கண்டு மதிமயக்கங்கொண்டு சாய்ந்தவனைப்போல் ஒற்றையாழித் தேரினையுடைய அருக்கன் மேற்றிசைக்கடலில்வீழ்ந்தான். இந்தப்படி சூரியனஸ்தமனமாகவே செவ்வானமு மிருளுஞ்சேர்ந்து போர்க்களம்பார்க்கப் புகுந்ததேபோல்வந்து மிகுந்தன. இப்பால் இரணக்களத்திலழிந்த வீரமன்னர்களுடைய மகுடங்களும் இரத்தினராசிகளும் ஆபரணங்களும் நெருங்கிநிறைந்து கிடப்பது எப்படியிருந்ததெனின், தருமதேவதையாகிய தருமநந்தனன் வீரமிகுந்த போர் வென்று விஜயமடைந்து முல்லை யரும்பைப்போன்ற பல்லையுடைய பூமிதேவியைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளு நிமித்தமாகப் பரியத்திற் கொடுத்துக் காட்டிய பற்பலவித ஆபரணங்களையொத்திருந்தது. மேலும் யானைத்தந்தத்தினிறைந்திருந்த முத்துகள்முதலிய இரத்தினக் கொத்துகளெல்லாம் யுத்தபூமியில் இராசிராசியாய்க்குவித்துச் சிறந்திருப்பது எத்தன்மையொக்குமெனின் பாணங்களினாற் பிளப்புண்ட யானைகளினுடைய வீரபட்டமணிந்த நெற்றியென்னும் பெட்டியைத்திறந்து முத்துக்கொத்துகளைப் பத்தி பத்தியாய் வைத்திருப்பதை யொத்திருந்தது. இதன்றியும் வாளாயுதங்கொண்டு வீசிய போது வயிறுகிழிந்துவிழுந்த வீரர்களுடைய ஈரல்களும் மணிகுடர்களும் நாணியறுந்து நிமிர்ந்து இரத்தவெள்ளப் பள்ளத்திற்கிடக்கும் வில்லுகளிற் சுற்றிக்கொண்டு பிரகாசித்திருக்குந்தோற்றமானது எத்தன்மையெனிற் பூமிதேவியை வதுவை செய்துகொள்ளும் பொருட்டு முரசம்போற் கொடியுற்ற அரசர்க்குட் கெடிபெற்றமுதல்வன் அந்தக்கலியாணப் பெண்ணுக்குச் சூட்டிய குணங்கொண்டமணமாலையைப்யொத்திருந்தது. பின்னும் வீராபிமானத்தாற் சிறந்த வீரர்களுடைய வீரவாளியால் வெட்டுண்டிருந்த சுத்தவீரர்கள் இரத்தவெள்ளமானது பலவித பள்ளக்குழிகளிலே நிற்கின்ற தன்மையானது எதிரிகளுக்குப் பயந்தோடாமல் அவ்விடத்திற்றானே நிலைத்துநின்று சத்துருக்கள் தமோதிப் பள்ளத்தில் விழுந்தால் உடனே பகையைமுடித்துக் கொள்ளுவோமென்றிருக்குந் தன்மையைப்போலு மிருந்தது, மேலும்அந்த இரத்தப்பெருக்கங்களெல்லாம் அனேகமுகமாகக் கால்விட்டோடி அலையடிக்குங்கடலிற்போய்க்கலந்து எப்படி யிருந்ததெனின், முகூர்த்தப் பெண்ணுக்கு நலங்கிட்ட சந்தனுதி சுகந்தகளப கஸ்தூரி சாந்து சவ்வாது புனுகு முதலிய இங்குலிகக் குழம்புகளினால்நனைந்துசிவந்த வஸ்திரத்தைநீக்கி ஓமத்தீமுன்வந்திருப்பதற்கு நவமணிபதித்த நீலப்புடவையை நாடியதுபோலுமிருந்தது. இப்படியாகப் பூதபைசாச கணங்களுடன் நாய் நரிகளும் போராடிப் பிணங்களைத் தின்றுகொண்டு கலியாணச்சந்தடி வீட்டைப்போலிருக்கும் போர்க்களத்தில் விட்டுப் பாசறைக்குப்போனான் வீமசேனனால் அடிபட்டுப் புறமுதுகிட்டோடிய காந்தாரிமைந்தன். இப்பால் மின்போலிலங்கும் போர்வில்லுந் தாங்கிய வீமசேனனுடன் குந்திமைந்தனும் தம்பியருங் கோபாலனும் கொடிப்படைச் சேனைகளுடன் பாடிவீடுபோய்ச்சேர்ந்தனர். பெரும்போரிலிறந்த மன்னர்களெல்லாருங் கௌரவரிலிறந்த மன்னர்களெல்லாருந் தென்றிசையிலிருக்கும் எமலோகமாகிய பாடிவீட்டிலடைந்தனர், இப்பால் இருள்கவியக் குருக்ஷேத்திரத்

திற் குடிபடைகளை முடிக்கின்றேனென்று விசயங்கூறிவந்த அரவானானவன் மடிந்ததைக்குறித்து பாண்டவரும் ஸ்திரீஜனங்கள் யாவரும் அழுதுவருந்தி அன்னபானாதிமுதலியன அருந்தாமல் அயர்ந்து நித்திரையொழிந்து நெடுமூச்செறிந்திருக்கும் நிலையைக்கண்டு கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப் பிடித்துக் கோபாலனஞ்செய்தருளிய ஸ்ரீபகவானானவன் தருமராசன்முதலாகிய பாண்டவர்களுக்கும் துரோபதை சுபத்திரைமுதலாகிய ஸ்திரீகளுக்குந் தைரியஞ் சொல்லி நமதுபிள்ளை போனதைக்குறித்து நாம் விசனப்பட்டால் நமக்குத் துணைவந்தவர்கள் அவரவர் பிள்ளைகளையுந் தம்பிதமயனையும் பறிகொடுத்திருக்கின்றார்களே அவரவர்களுக் கெவ்வளவுவிசனமுண்டாகலாம், ஆகையால்விசனத்தைக் காட்டாதீர்கள் சந்தோஷகரமாய் நாளை நடக்கப்போகின்ற காரியங்களுக்குவேண்டிய யுத்திபுத்திகளை யோசியுங்களென்று ஒருவார்த்தை சொல்லித் தானுங்கூடவிருந்து சாப்பிட்டு தாசர்களுக்கு நேரிட்ட துன்பபாசத்தை நீக்குந் தயாநிதியாகிய இறைவன் தானுஞ் சஞ்சலப்பட்டவரேபோற் காட்டிப் பஞ்சவருடன் பஞ்சணையிற் படுத்திருந்தனன்.

துரியோதனனானவன் இந்த எட்டாம்போரிலிறந்த தன்னுடையதம்பியர்களை யெண்ணியெண்ணித் துக்கப்படும்போது அவனைத்தேற்றி நாமேதுயரப் பட்டால் எதிரிகள்நகைத்துத் தனிவந்துபகைத்து மேல்விழுவார்கள், நமக்குத் துணைவந்த அரசர்களெல்லாரும் திகைத்து மனநைந்துபோவார்கள், ஆதலால் தைரியம்விடாம லிருக்கவேண்டும் உரககேதனனேயென்று வீஷ்மர்துரோணர் முதலிய மேலோ ரெல்லாருங்கூடி விசனத்தை யாற்றித்தேற்றி விடுத்தனர். இச்சங்கதிகளை யெல்லாஞ் சஞ்சயனானவன் திரிதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லக் கேட்டு காந்தாரியும் காவலர் மனைவிகளும் மற்றுமுள்ளவர்களும் முகத்திலறைந்துநிலத்தில்விழுந்து மூக்கைச்சிந்திபெறிந்து மோதியடித்துக்கொள்ளும் உபத்திரம் பொறுக்கமாட்டாமல் உலகமெய்க்க ஒப்புக்கு அழவந்த உடம்பை வருத்தாத உத்தமியானவள் தலைமயிரைச்சுருட்டி முடித்துக்கொண்டு சாளரக்கதவுகளைத்திறந்துவிட்டு சாடையாய் நழுவிப்போந் தன்மையைப்போல் கிழக்கு வெளுக்கப்பார்த்து அடிகெட்டேனென்று இருட்டாகிய பெண்ணானவளோட அந்தச்சமயத்தில், புத்திசாலியாகிய விவேகவிற்பனன் ‘ஆண்டாண்டுதோறும் அழுதுபுரண்டாலும் மாண்டார்வருவரோ மாநிலத்தில் வேண்டாம்’ சும்மாயிருங்களென்று சுடர் முகங்காட்டிச் சொல்லவந்தவனைப்போல் சூரியபகவான்கீழ்த்திசையிற் றோன்றினன். சஞ்சயனும் படுகளம் வந்துசேர்ந்தனன், நன்றாகக்கேள் ஜனமேஜய மகாராசனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிக் கொண்டுவந்தனர். இந்தவிருத்தாந்தத்தைத்தம்பதிசமேதராகக்கேட்டுச் சகலவித உபசாரத்துடன் தன்னுடையகன்மந்தீரும்படியாய்த் தானந் தியாகம்ஓமமுதலாகிய மங்களஸ்நானம் யாவும் மாதவர்களுக்குச் செய்வித்து மேனடந்த ஒன்பதாநாள் யுத்தத்தையுஞ் சொல்லவேண்டும் என்னுயிர்த் துணையாகிய உயர்ந்தோனேஎன்று ஜனமேஜய மகாராசன் வணங்கினன்.

எட்டாம்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்போர்ச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

பேராறுமூழ்கிமறைநாலுணர்ந்துபெருவேள்விசெய்துபிறவித்
தூராறுமாறுநினையாமல்வேறுதொழிலேபுரிந்தசுமடர்
ஓராறுபேதசமயங்களுக்குமுருவாகிநின்றவொருவன்
ஈராறுநாமமுறைசெய்தமண்கொடிவோர்மெய்காணுமிமையோர்.

அரசனே! எட்டாநாள் யுத்தத்தில் முடிமன்னர் முதலியவர்களும் துரியோதனனுடைய தம்பியர்களும் புறமுதுகிட்டுப்போனதுமல்லால் அநேகம்பேரிறந்துபோயினர், நேற்றிருந்தவர்கள் இன்றைக்கில்லையேயென்று விசனங்கொண்டுநின்று தன்னைப்போற்றுயாப்படும் சகுனிமாமனையும் கேட்டுக்குத் துணைக்காரணமாகிய பாட்டைவழியைக்காட்டுந் துச்சாதனனையும் அழைத்துவைத்துக்கொண்டு அநேகம் யுத்திகளையெல்லாம் ஆலோசித்து என்னண்ணனாகிய கன்னராசன் வராமல் என்மனந்தேறாது, ஆகையால் அவனையழையுங்களென்று சொல்ல அப்படியே வீஷ்மர் சாகிறவரைக்கும் ஆயுதமெடுப்பதில்லையென்று பாசறையைவிட்டுப் புறப்படாமலிருக்குங் கன்னனிடத்திற்றூதர்சென்றுகண்டுவணங்கி கருணைக்கடலாகிய இறையே கருதலர்க்குப்பகையாகிய இறையே, உம்மை யழைத்துவரும்படியாய் காவலன் மனங்கொண்டானென்று சொல்ல அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு அதிசீக்கிரத்திலோடிவந்த கொடையாளியைக்கட்டிக்கொண்டு கூகூவென்றழுதுதுரியோதனனைத்தேற்றி அடடா தெய்வமே, ஐயோ தம்பிமார்கள், எவ்வகையிலிறந்தார்களென்று கன்னன்கேட்க நானென்னவென்று சொல்லுவேன், அண்ணா பாரியவில்லைப்பிடித்து வீரியத்துடன்கணைதொடுத்து வீமனெதிரிற்சென்றுநின்று போர்கொடுத்தனர். அப்போது சிவனுக்கெதிர்முந்திச்சிலமலர்ப்பகழிசிந்திஅழிந்த மாயோன் மகனாகிய மன்மதனைப்போல மண்ணிலழியும்படியாய்ச்செய்தனன் வீமனானவன், அந்தோ அண்ணா அங்கதேசத்தலைவனே இனியென்னசெய்வேன் இதுவரையிலும் என்தம்பிமார்கள் இருபதின்மர் வரையிலுமிறந்தனரோ அவர்களைப் பறிகொடுத்து நான் இருந்தென்ன இறந்தென்ன இறைவனே, என்றந்தைதாய் முதலியவருஞ் சிந்தைவருந்துவார்களே, நான் நிந்தனைக்காளாகி நொந்தேன் நொந்தேனென்று சோர்ந்துவிழுந்தனன் துரியோதனமகாராசன். அப்படிசோர்ந்த அரசனை எடுத்தணைத்து அதிசீதள சுகந்த பரிமள சந்தனப்பனிநீருடன் ஆலவட்டம் சாமரைமுதலிய வுபசாரங்களுஞ்செய்து சோபமாற்றியபோது பெருமூச்சுவிட்டு கண்ணைத்திறந்து கன்னனைப்பார்த்து அண்ணா, சத்துருவை வென்று வெற்றிபெறுவதற்காகவந்த உத்தமர்கண்முதலாகிய மித்திரபுத்திருடன் யுத்தஞ்செய்ய எத்தனித்த எனக்குத் துணையாகியவர்களில், முதன்மையாகிய எங்கள்பாட்டன் வீஷ்மாசாரியர் சேனாதிபதிப் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு வில்லெடுத்து நிற்பதினால் என்னபயனும், நான்கு வேதங்களும் வல்லவர்களுக்குச் சொல்லவல்ல குருவாகிய துரோணாசாரியர் விற்பிடித்திருப்பதினாலென்னபயன்? இந்த எட்டுநாள்வரையிலும் இவர்களுடைய நிர்வாகங்

களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டேன் இனிக்காரியமில்லை அண்ணா, நாளைமுதற் கொண்டு நீர் வில்லெடுத்துப் போர்புரிவீரானால், போனவர்கள்போக இருக்கிற நாங்களெல்லோரும் பிழைப்போம் பாண்டவர்களாகிய சத்துருக்களொருகாலும் வெற்றிபெறமாட்டார்கள், அதிரதமுதல்வனாகிய உம்மை நம்பியிருந்ததற்கு உம்மாலாகும் ஆகாதென்று இப்போதே சொல்லிவிடும் கர்னனாகிய அண்ணாவே என்று துரியோதனன் கேட்டனன். அச்சொல்லானது கர்னனுடையகாதில்காராசம்போலேற மனக்கொதிப்பேறத்தேகம்படபடப்பேறக்கண்களிற்றீயேற வாயிலீயேறச் சத்துருக்களைமலைய கோபந்தலைக்கேற நாற்றமும் பேறநுரைத்துப் புகையுங் கோபக்குறிப்புடன் சொல்லுகின்றனன், துரியோதனமகாராஜனே உங்கள்பாட்டன் விஷ்மாசாரியர் அருச்சுனனை வெல்லமாட்டாதவனென்று என்னை அர்த்தரதத்திற்போட்டதும் அதற்கு நான்சபதங்கூறியிருப்பதும் உனக்குத்தெரிந்திருந்தும் எவ்விதத்தில் என்னை யுத்தஞ்செய்யச் சொல்லுகின்றீர் கொற்றவனே உமக்கு நான் எப்போதும் வெற்றியைத்தருவதற்குச்சித்தமாயிருக்கின்றேன், இந்தமொழியை நீர்சத்தியமாய்நம்பும், திரிபுவனங்களும் ஓடித்திரியும்படியாகிய தேரும் திசைகண்முழுதும்இச்சையுடன்பெறத்தக்கவில்லும், அண்டகூடம்வரைக்கும் உண்டுமிழும்படியாகிய கணையும் நான் வைத்திருக்கின்றேன், இப்போதும் அந்தவிஷ்மாசாரியர் என்னைக்கண்டுஏக்கங் கொண்டுபோகும்படியாய் ஒருவித்தைசெய்கின்றேன்; அதாவதுஇந்திரலோகம் எமலோகம் பிரமலோகம் இவ்விடங்களில் எங்கணைகளைத்தொடுத்துஆராய்ந்து இறந்துபோனஉன்தம்பிகளை இப்போதேஉயிர்த்துவரச்செய்கின்றேன், நாளைப் போரில் பாண்டவரைமாளச்செய்து உலகமுழுமையும் நீபாளஉன்சொந்தமாக்குகின்றேன், ஆனால்விஷ்மன்சாம்வரையிலும் யுத்தமுனையில்ஆயுதமெடேனென்றுசொல்லிய சபதம்வீணாய்ப்போமேயென்று எண்ணிப்பார்க்கின்றேன், ஆயினும் ஆபத்திற்குப்பாவமில்லை, அதற்கொருசாந்திபிருக்கின்றது, அப்படிவிஷ்மன் செய்வானாகில் நாளைஇந்நேரத்திற்கெல்லாம் பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலமுழுமையும் நாகக்கொடிபறக்கவும்நான்மணித்தோரணம்விரித்துச்சிறக்கவும் சந்திரவிம்பமணிமுரசந்தயங்கவுந் தரியலர்தலைகிறுகிறென்று மயங்கவுஞ்செய்கின்றேனென்றனன். இம்மொழியைக்கேட்ட சந்தோஷத்தால் விம்மிப்புடைத்து வேந்தர்வேந்தனானவன் விசனம்நீங்கி, மித்திரனே அதெப்படி ஜயம்பெறுவீரென்றுகேட்கக் குந்திமுதற்புத்திரனாகிய கன்னராசன்சொல்லுகின்றனன்.

கௌரவகுல முதல்வனே ஞாபகமாய்க் கேள், இந்தப்போர்க்களத்திற் கடல்போலிரைந்து நிறைந்திருக்கும் நமது படைவீரர்களுக் கெதிராகச் சேனாபதியாகிய விஷ்மர்வந்துநின்று யாவரையுநோக்கி இரண்டுகரத்தையு மேலே தூக்கி தன்வாக்கினால் வீரர்களே, பலம்பொருந்திய பாண்டவர்களை நான் வெல்லமாட்டேன் இனியென்னால் முடியாதென்று சொல்லிக் குப்புறக்கவிழ்ந்து விழுந்து வில்லையொடித்துப் புல்லைக்கடிப்பானாயின் பொழுதுவிடியுமுன்னெழுந்துவந்து போர்புரிந்து உனக்குத்துன்பமும் பழிச்சொல்லும் விளைய வைத்த துஷ்டப்பாண்டவர்களையும் அவர்களுக்குத் துணைவந்திருக்கின்ற கண்ணபிரான்முதலிய தோன்றல்களையுந் தேவலோகபோகத்தை அநுபவிக்கும்படி

யாய்ச்செய்துவிடுகின்றேன், நானிதுவரையிலுஞ்சொல்லிக்கொண்டுவந்த வார்த்தையைப்போலெண்ணுதீர் இதோநான்யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேனென்று கவசகுண்டலன்சொன்னுன். துரியோதனன்முதலிய உரியோர்காதுகளில் தேவாமிர்தஞ் சொரிந்ததேபோல் அதைச்சிந்தை மகிழ்ந்துகேட்டுச் சகுனியோடுதம்பியர்களின் முகத்தைப்பார்த்து தானும்பிழைக்கான் பிறரைப் பவனையும் பிழைக்கவொட்டானென்னுங் கதையாயிற்றுநமதுவீஷ்மர்செய்திருக்குங்காரியமானது, ஆனுல்கன்னமகாராஜன்சொல்லியநீதி ஞாயமாயிருக்கின்றதல்லவா, வீரர்களே, அதிசூரர்களே, அடாதம்பி துச்சாதனு, வீஷ்மரிடத்திற்குப்போய் அங்கதேசாதிபதி சொல்லிய சங்கதிகளைச்சொல்லி உம்மாலானுலுஞ் செவ்வைப்படவேண்டும் அல்லது பிறராலாவது வெற்றிபெறவேண்டும், இந்த இரண்டுமில்லாமல் திரண்டுவந்த சேனைகளெல்லாம் இறந்து நூறுபேரொன்னுங் கணக்கில் இருபதின்மர்குறைந்து இப்படி நாளுக்குநாள் நொந்துபோகும்படியான காலம்வந்திருக்கிறதல்லாமல் வேறென்றில்லை, மேலும் ‘முகத்துக்கஞ்சி முறைமைதப்பினுல்குலத்துக்கீனம்’ என்பதுபோல் உம்மைப்பாட்டனென்று நம்பிப் பட்டங்கட்டிவைத்து நான் நஷ்டமாய்ப்போவேனே, என்னையாவே எந்தப்புண்ணியவானைக் கொண்டாலும் வெற்றிபெறுவது உமக்குச் சம்மதமா அல்லவென்றால் நீரேயிருந்துமுடித்துக்கொடுக்கிறேனென்று சொல்லுகிறீரா, அல்லது இரண்டாட்டி ஊட்டியகுட்டியென்பதுபோல் நான்கெட்டுப்போகவா, உமது இஷ்டந்தானெப்படியிருக்கின்றது, இப்போதென்னசொல்லுகின்றீரென்று அவருடையஎண்ணத்தை அறிந்தோடிவாவென்று அரவகேதனனுப்ப அந்தக்ஷணமே ஒப்பில்லாத ஆலகாலவிஷச் சந்துக்கொப்பாகிய துச்சாதனனவன் ஒருநொடிப்பொழுதில் பாசறைக்குவந்து வாகைபணிந்தவிற்பிடித்து நெருங்கிய வேந்தர்கண்டு வில்அஞ்சூராணிபோல் நடுநாயகமாகநின்று நாளைப்போருக்கு வேண்டிய யுத்தியைப் பேசிக்கொண்டிருந்த வீஷ்டனரைக் கண்டு கன்னன்சொல்லிய சங்கதியாவும் துரியோதனன் சொல்லச்சொன்னதாய்ப்புகன்றான். இம்மொழியைத் தன்பேரப்பிள்ளையாகிய துச்சாதனன்சொல்ல உரியோனுகிய பெரியோன்கேட்டு கையினுல் வாயைமூடிக்கொண்டு கக்கடகக்கடநகைத்து அப்பா உப்பில்லாமல் முக்கலக்கஞ்சிகுடிக்கிறேனென்றே எனது துப்பற்றவீரத்தை நீங்கள் மெச்சும்படியாக நான்சொல்லி வயிறு வளர்த்து வாளுள்வகித்திருக்கப் போவதில்லை ஆங்காலமெல்லாம் ஆயிற்று போங்காலம்போயிற்று இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சாங்காலமானது இனிநான் உங்களிடத்தில் என்வீரத்தையெடுத்துப்பேசுவதிற்பயனென்ன? ஆதலால் பாண்டவர்களில்அருச்சுனனை வெல்லவும்கொல்லவும் என்னுலாகாது அவனுக்கு நானீடல்லஆனுல் வித்தையாகியயுத்தங்களெல்லாஞ்செய்கின்றேன், இன்றைப் போரில் அரசரிடத் தன்பில்லாத மகுடாதிபர்கள் நூறுபேரைமுடியறுத்து முடியவைக்கிறேன். அதைவிட்டு வில்லைத்தள்ளிப் புல்லைக்கவ்வி வீரமில்லையென்று சொல்லச்சொன்ன வாக்கியம் நல்லதன்று, நானப்படிசெய்யப்படாது என்பேரனே இப்போது நீங்கள் நினைத்தகாரியம் நாளையே நிறைவேறுங்குறைவில்லை, இன்று ஒருநாள்மாத்திரம் நீங்கள் மனம்பொறுத் திருக்கவேண்டும்,

காளைமுதற்கொண்டு உங்களை நாடாளவைக்க வரப்போகிறவர் தான்சொன்ன
உறுதிவாக்கியப்படி ஐவரைவென்று வாகைமாலைசூடுங் கைத்திறலையுடைய
வர் தான் அப்படியாக வெற்றிபெற்ற உத்தமருடைய பேருதவியினால் நமது
குருநாடும் சுற்றிலுநிறைந்தவளநாடும் உங்களுக்குக்கிடைத்தது நீங்கள் பட்டா
பிஷேகம் செய்துகொண்டு புத்திரமித்திரகளத்திரசுற்றத்தாருடன் கலந்து எள்
ளுக்காய் முள்ளுமுறியாமற்பொருந்தி அநேகநாளிருந்து மிகுந்த சம்பத்துடன்
நீடூழிவாழக்கடவீர்கள் குழந்தைகளேயென்று துச்சாதனனுக்குவிடைகொடுத்
தனுப்பிவிட்டு அரசர்களுக்கும் உத்தரவுகொடுத்துத் தானும் விசனத்துடன்
போய்ப்படுத்துக்கொண்டு நித்திரையில்லாமலிருந்து மறுநாட்காலையிலெழுந்து
காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு தானெண்ணிய வெண்ணப்படி சமான
மாகிய அதிரதத்தலைவரும் சக்கரரக்ஷகரும் இணைக்குதிரைகளும் மன்னர்
மண்டலீகர்முதலிய நால்வகைப்படைகளும் சூழ்ந்துவரப் பஞ்சமேளவாத்திய
முதலாகிய விருதுந்தழைக்கப் பாருங்குலுங்கக் காருங்கலங்கப் பர்வதங்களெ
ல்லாம் வேரறுந்தாட, தூளிப்படலங்களெல்லாங் கண்மறைந்தோட, திக்குக
ளும் திக்குயானைகள்தியங்கச் சேடன்முதலியவர்களுமொடுங்கத் திரண்டசே
னைகள் புரண்டகடலெனப்பரந்து மிகுந்து, குருக்ஷேத்திரத்திற் புகுந்துகலந்து
என்ன யூகங்கட்டலாமென்று யோசித்துச் சத்துருக்களை வெல்லும்படியாகிய
சயபத்திரயூகங்கட்டினர். சயபத்திரமென்பது வெற்றிலையைப்போலச் சேனை
களை நிறுத்திவைத்து நாகக்கொடியோனாகிய ராஜாதிராஜனை வெற்றிலைக்காம்
புக்கு மத்தியிலிருக்கும் பெருநரம்புக்கு நடுவிலிருத்தி அந்தநாடிநரம்புக்குப்பக்
கத்திலிருக்கும் மற்றநரம்புகளுக்கெல்லாம் ஒருகோடிராஜர்களைநிறுத்தி அந்தச்
சேனைகளுக்கு முனைக்காரராகப்பகதத்தன் சோமதத்தன் வாகுலீகன் இவர்
கள்முதலியவர்களை யமைத்து மற்றவீரர்முதலிய கைக்காரரை அந்தவெற்றி
யாகிர்தியாகச்செய்து பூமிகுலுங்கும்படியாய் அலம்புதன் அலாயுதன்முதலிய
அரக்கரையெல்லாம் முனையாகப்போக்கி யானை தேர் குதிரைகளைச்சுற்றிலும்
வரம்பாக விடுத்து அடிக்காம்பில் சம்சத்தகர் கலிங்கேசர் மாளவர் சீனர் சோ
னகர் திராவிடர்முதலியயாவரையுங்கூட்டிக் கேடயம்போற் கவிப்பாயமைத்து
தானும் தூசிப்படையில்நின்றார்.

இப்பால் பாண்டவரெழுந்து நித்தியக்கடனை முடித்துக்கொண்டு யுத்த
சன்னத்தராய் நேற்றைப்போரில் சடாசூரனுடைய குமாரனென்னும், அலம்
புதனானவன் அரவானாகிய தங்கள்பிள்ளையைக் கொன்றானென்ற மனத்தாபத்
தினால் துரியோதனனுடைய தம்பியர்கள் பதினைவரைமடித்து அரக்கப்படை
களையெல்லாமுடித்துப் பலபலஅரசர்களினுடைய ஆவியையுமழித்து ஆறுப்
புத்திரசோகங் கொண்டு தேரடி பட்டோடச் சயங்கண்டுநின்ற வீமசேனனும்
தேவர்பகைகளைந்த வெற்றிவீர விஜயனும் நகுல சகாதேவரும் சத்தியவிரத
உத்தமனாகிய தருமநந்தனனும் மற்றப் படைமன்னர் முதலானவரும் முன்
பக்கங்களிலும் நெருங்கிவரவும், இடக்கை உடுக்கை தப்பட்டை தாரை
பூரி மேளம் முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கிவரவும், கொடி குடை
சாமரம் பீலிக்குஞ்சம் மேற்கட்டி மகரதோரணம் விருது டால் வகைக

ளெல்லாம், மேகமண்டலத்தை யளாவிவரவும் காயாம்பூ மேனியையுடைய வாசுதேவன் போசகுலநேச விசுவார்களுடன்பேசிக்கொண்டு, தாசானுதாசர்களாகிய பாண்டவர்களும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி யானை குதிரை தேர் பதாதிகளுந் துள்ளியோடி நடுங்கும்வேகத்தால் கொள்ளையாகிய தூசிகள் படிந்து மாசிகள் மறையும்படி வீசிமூசிக்கொள்ளவும் விசனமிகுதியால் போர்க்களத்திற் கனற்பொறி தெறிக்கவும் யுத்தகளம் வந்துசேர்ந்து சிவந்த பதுமராக மணிகளாற் செய்யமகுடமும் பெரிய பதக்கமாகிய மதாணியும் முத்துத் தொங்கட்டமும் குண்டலங்களும் வாகுவலயங்களும் பொற்றாமரை வாசியாகிய திருமாமகளும்பொருந்திய திருமேனியையுடைய புண்டரீகக்கண்ணன் சேனாதிபதியாகிய துஷ்டத்துய்மனையழைத்து பதுமராகவனா யூகங்கட்டச் செய்து வச்சிரா யுதனைப்போன்ற பரந்தாமனிருக்கச் சேனாதிபதியினால் இரண்டு படைகளும் கைகலந்து தொந்தயுத்தமாகிய போர்புரிந்தனர். அவ்வேளையில், இந்திரனும், தேவர்களும், ஆகாயமுதலிய அகண்டம் எட்டுத் திக்கும் அஷ்டகுலாசலமும் எட்டு நாகங்களும் படபட வென்றதிரும்படி அலம்புதனென்னும் அரக்கனானவன் அநேகம் இராக்கதப் படைகளுடன் ஆகாயமளாவிய தேரைச்செலுத்திஆக்கிரமித்துக்கொண்டுவெற்றிமாலைசுற்றிய கொற்ற வெம்புயத்தைப் பெற்ற வீமனுடன் போர்புரியும்படி வந்தெதிர்த்தனன். அப்படி வந்தெதிர்த்த அலம்புதனை மல்யுத்தத்தாற் கொல்லவேண்டுமென்றுமனங்கொண்டுவந்த வீமனைக்கண்டு இந்தவீமன் மற்போரினால் வெகுபேரைக் கொன்றிருக்கின்றனன். நமது தந்தையாகிய சடாசூரனையும்வென்றுவிட்டான், நம்மையும் அப்படியே வேலைமுடித்துப்போடுவான். ஆகையால், இவனோடுமற்போர் புரியலாகாது, இவனுக்கு மிகப்பழக்கமில்லாத விற்போர்புரிந்தேவெல்லவேண்டுமென்று வீமனைக் கண்சிமிட்டாமற் மீசைமுறுக்கிக்கனைத்து பற்கடித்து அடா வீமா, நீ மற்போர் கதைப்போரில்வழக்கப்பட்டவனேயல்லது விற்போர்தெரியாதவிழலப்பனேயல்லது என்னைப்போல் வில்லின் வல்லமையுடையனோ, அந்தப் பண்டவாளத்தையும் அறிகிறேனென்று வெகுண்டு வில்லெடுத்து நாணிபூட்டுவதற்கு முன்னமே வச்சிரக்கல்லுக்கொப்பாகிய புயவலிமையுடைய வாயுபுத்திரன் கார்முகமெடுத்து நாணிசேர்த்துக் கர்ணபரியந்தமிழுத்து காளகோடி விஷாக்கினிக் கணைகளைக் கன்மழையேபோல்வருஷித்து அலம்புதன் கைக்கொண்ட கனமலைக்குமேலாகிய வில்லை மளுக்கெனமுறித்து அடா அரக்கனே! மல்யுத்தத்தில் இடும்பனை பகனை ஒப்பில்லாக்கீசகனை தப்பிலிவேலைசெய்த உன்னப்பனை ஒருகுத்தினாலும் ஒருகாலுதையினாலும் உடல்சிதையச்செய்த வொருவனென்று நினையாமல்வில்லில் வெல்லவந்தனையோ! உன்கைவில்லெங்கே! அடாதுன்மார்க்கனேயென்று வீமசேனன் மேலும் மேலும் நாலுகணைகளை விடுத்து உடலைத்துளைத்தபோது ஆகாயவீதியிற்சென்றுமறைந்துபூமியிற்சுழன்றுவந்துபல்கொண்டிருக்கும் மந்தரமலைக்கொப்பாகிய கந்தரமலையென்னும் பர்வதத்தையும் பெரியமரங்களையும் பிடுங்கி வந்தெதிர்த்து வீமசேனனுடைய தோளின்மேல் வீசி யெறிந்தனன் அலம்புதனானவன். அப்படியாகவீசிய மலையுமரங்களும்

பொடிப் பொடியாய்ப்போம்படி வடிக்கணைகளால்வாட்டிப் பாலசுப்பிரமண்யக் கடவுள் கிரவுஞ்சகிரியைக்கிழிக்க விடுத்த வேலாயுதமென்று மேலோர்கள் சொல்லும்படியாகிய வேலைத்தாங்கிப் பூசித்துவணங்கி அபிமந்திரித்து விட்டான் வீமசேனன். அந்த வேலாயுதம் போய்ப்பட்ட மாத்திரத்தில் குமாரசுவாமியினது வேல்பட்டழியும் சூரனுருக்கொண்ட மாமரத்தைப்போல் இருகூறுய்ப்பிளப்புண்டு விழுந்தான் அலம்புதனுனவன். அப்போது வீமசேனன் கதையைக் கையிற்கொண்டு கர கரவென்றுசுழற்றி அலம்புதனுடன் படைகூடிவந்த தொண்ணூற்று நாலாயிரம் அரக்கரும் மாறுபட்ட பாஷைகளையுடைய நூறுலக்ஷம் வடதேசத்து அரசரும்தலைகிழிந்து மூளைவிழுந்து தாரணியிற் சேருய்ப் பெருக்கெடுத் தோடும்படியாகச் சாடினுன் அநேக உறுப்புகளினுல் மண்மேல் மூடினுன், இப்படி எலும்பு ஒடிய அடித்து பலபேர்கள் முடியமுடித்துப்பூமிநெளியவடித்துஉக்கிரவழுதிய னிவனென்றுரைக்குஞ்சிலாகிய அக்ரகண்யனென்று யாவரையும்போக்கிய வீமனுடைய வீரப்பிரதாபத்தைக்கண்டு முன்னுட்போரில் அரவானைக்கொன்ற அலம்புதனைப் பின்னுட்போரில் பிறுண்டழியக் கூர்கொண்டவேல்கொண்டு கிழித்தனன். இவனுரொனின், சத்தியநெறியுந் தமயனுகிய தருமராசனுக்கிளைய வீமசேனனென்றும் இரவுபகலில்லாத இந்திரலோகத்திலிருக்கும் இமையா நாட்டத்தவராகிய தேவராகிய தேவர்களெல்லாரும் இரைந்துமதித்து விரைந்து துதித்தார்கள். இவ்விடத்தி லிப்படியிருக்க காசிதேசாதிபதி போசதேசாதிபதி மாளவதேசாதிபதி கலிங்கதேசாதிபதி புளிந்ததேசாதிபதி அஜபதி கஜபதிமுதலிய எழுபதினுயிரம் அரசர்கள் நால்வகைப்படை விற்படை வேற்படையுடன் பொங்கி அருச்சுனனையெதிர்த்து அநேகங் கணைகளைத் தொடுத்து அகிலபுவனங்கள் யாவும்நடுங்க நிகிலசராசர நெட்டுயிர்ப்போங்க மட்டிலாயுத்தஞ்செய்து கேசவன்செலுத்துந் தேரிற்கிளர்ந்த வாசவன் மகனுகிய சுவேதவாசியன் பிளந்த வித்தகத்தேக வெதுப்பினுற் சாய்ந்து, கொத்தழற் கணைகளாற் பற்றறமாய்ந்து மற்றொருபக்கத்திற் சுற்றிநெருங்கிய சேனைகளெல்லாம் வெற்றிபொருந்திய வீரவாகை விசயன்சொரியுங் கணைகளாற் பற்றியெரிந்துசாம்பராய்ப்படிந்தனர். இன்னொருபக்கத்தில் துரியோதனன் சேனைகளை வீமசேனன் தன்னுடைய கதாயுதத்தாற் காற்றிற்சிதறிக் கலங்குஞ் சருகைப்போற்பறந்து மடித்தனன்.

இந்தப்படி நாலுபக்கங்களில் நால்வகைச் சேனைகளையும் நலியச்செய்யுங் காலத்தில் கங்காபுத்திரனுகிய வீஷ்மாசாரியர்கண்டு கண்கள்சிவந்து முகங் கருகிக் கடுவேகங்கொண்டு பாரைக்கிழித்தோடுந் தேரைச்செலுத்திப் பாணங்களை வாரியிறைத்து பற்கடித்து வருவதை இராஜபூச்சியனுகிய தருமாசன் கண்டுகலங்கியோடுஞ் சேனைகளைக்கையமைத்துத்தன்னைச்சூழ்ந்த சதுரங்கச் சேனைகளுடன் வீஷ்மரைத்தகைந்து வெற்றிமாலை சூட்டிய வில்லைவளைத்து வீரபாணப்பகழி மழைகளைப்பொழிந்து குதிரைகளுஞ் சாரதியுங்குழைந்து போகும்படியாய் அழுந்த அடித்தகாலத்தில் அந்தத்தருமராசன் தூற்றிய பகழிகளைத் தன்மேற் படவொட்டாமற் றடுத்து அவர்கைப்பற்றிய வில்லையு முறித்துத் தோரணத்தையும் மறுத்தார் வீஷ்மாசாரியர். அவ்வேளையில்

வீரபட்டந்தாங்கிய யானைகளும் வாயுவேகம் பிற்படத் தாவியோடுங் குதிரைக ளும் மேகஞ்சிதையக்கிழிக்குங்கொடிநாட்டிய இரதங்களும் வகைவகையாகிய வீரர்களின் பேதங்களுமுடைய பாஞ்சாலன், துஷ்டத்தூய்மன், சிகண்டி, உத் தமோசா, உதார்மன், முதலானவர்களெல்லோரும் போர்க்களத்தில் விரைந்து வீஷ்மருக்கெதிர்வந்து போர்புரிந்தனர். அப்போது வீஷ்மரும் துரியோதன னுடைய தம்பியர்களும் இசைகள்பெற்று திசைகளெட்டிலு மிருந்து வந் திருக்குங் காவலரும் நேரிட்டுப் போரிட்டார்கள். இந்தவேளையில் வீஷ்மா சாரியானவர் தாஷ்டீகமாக வடிக்கணைகளை மந்திரபலத்துடன் வாரிவிடுத்த காலத்தில் தேருந் தேராளிகளும் யானைகளும் யானைவீரர்களும் காற்றிலுங்கடு வேகங்கொண்டகுதிரைகளுங் குதிரைவீரர்களும் வேற்படைவிற்படை கதைப் படை வாட்படைதாங்கிய காலாள்களும் பட்டனர்கள். வீஷ்மர்விட்ட கணை களுக்குத் தப்பிப்போன பாஞ்சாலர்க ளில்லையென்று தேவர்முதலிய மூவ ரும் சொல்லும்படியாகப் பிராணன் விட்டனர், சிலர் காயப்பட்டுப் புறமுது கிட்டனர். இவ்வகையாக வீஷ்மர்முனைந்துகணைமாரிபொழிந்து வருங்காலத்தில் சிகண்டியானவன் தன்றேரெதிர்விடுத்து வீஷ்மனையடுத்து வீஷ்மனே! உன் னுடல்பூமியில் வீழவும் நீ விண்ணுலக மடையவும், ஒருகை பார்க்கவேண்டுமெ ன்னும் ஆசைகொண்டு போர் செய்யவந்தேன். இப்போது பாஞ்சாலரிடங் காட்டிய சேவகமெல்லாம் என்னிடத்திற் காட்டென்று அநேக வீரவார்த்தை களை இழிவாகப்பேசிக் கார்முகம்வளைத்து நேர்முகமாகக் காய்ந்த தீக்கணை களையுந்தினன், அந்தவேளையில் திரிலோகமுங்கலங்க மோகம்விளைக்கும் மன் மதனுடைய ஐந்துகணைகளுக்குங் கலங்காத வீஷ்மாசாரியாரானவர் தன் மேல்விழும் பேதையின்பாணத்திற் கிலக்காகிச் சிகண்டியைநோக்கி நகைத்து அவன்மேற் பாணந்தொடுக்காமல் வில்லைக்கீழே வைத்துவிட்டு வீஷ்மாசாரி யர் வெறுங்கையாயிற்க, சிகண்டியின் பாணங்கள் தன் தேகமுழுமையுந்தை க்க அப்போது சன்மார்க்கிரவினையைச்சிந்தையினினைந்துவருந்திக்கொண்டிருக் கும்நிலையைத் துச்சாதனன்கண்டு துயரங்கொண்டு சுடுசரங்களைச் சோனு மேகஞ் சொரிதலைப்போற் பொழிந்து கோடைக் காய்ச்சலைப் போற்காய்ந்து பாஞ்சாலர் சோமுகர் முதலிய பல்லோருங் கெட்டழியப்படுத்தி மேகமளாவுங் கொடிநாட்டிய சிகண்டியேறிவந்த தேரையும்அவன்கைப்பிடித்தெய்யும்வில்லை யும் சிதைத்தனன். இப்படிசிதைக்கும் அந்தத் தெப்பலினுற் தேகம்வருந் திக் காலோட்டமாயோடி உதயகிரிச் சாரலிலொடுங்கும் இருளைப்போலொளி த்தனன் சிகண்டியானவன். இவ்வாறுத் துரியோதனுடையதம்பி துச்சாதனன் சிகண்டியைவென்று பாஞ்சாலப் படைகளைத்துரத்தி ஒருவர் போனவழியொ ருவர்போகாமற் பறக்கவடித்துவெற்றிகொள்ளும்போது தன்வில்லையெடுத்துப் பிடித்து நாணிபூட்டினர் வீஷ்மாசாரியர், அச்சமயத்தில் வீஷ்மருக் கீடில் லாதசிகண்டியைத் துச்சாதனன்வென்றுமேன்மைபடைத்தானென்று தேவர் முதலிய யாவருஞ் சந்தோஷமடைந்தனர். அப்போது துச்சாதனனாலும் வீஷ்மராலும் பாண்டவச்சேனைகளும் பாஞ்சாலப்படைகளும் படாதபாடும் பட்டுக்கெடுவதைப் பார்த்தன்கண்டு முகம்வியர்த்து ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய

முகத்தைநோக்கி பவனவேகத்திலு மிஞ்சிய இரதத்தைப் படைகளுக்கு நடுவில் விடச்சொல்லிவந்து சரமாரிபொழிந்து சாடுங்காலையில் சத்துருக்கள் யாவரும் பறந்து பறந்து தலைவிரிகோலமாய்ப் போய்விட்டனர். அப்படி ஆவேசமாய்வந்த அருச்சுனன் பாரியாய் தொடுத்துவிட்ட கணைகளினுற் பட்டுக் கெட்டவரைச் சொல்வதற்கு பிரமதேவன் பலகோடி நாவைப் படைக்காமற் போயினன், என்னெரு நாவினுற்சொல்லத்தரமன்று. ஆனுல் ஓர்கணக்குச் சொல்லுகிறேன்கேள் அரசனே அதெப்படியெனின், வெற்றிமாலையும்வீர பட்டமுமணிந்த யானைகளும் குதிரைகளும் பதாதிகளும் அழிந்து அவர்களுடலி லிருந்துவழிந்த இரத்த வெள்ளமோடி சமுத்திரத்திற் கலக்கவே அக்கடலானது தீக்குணமும் செந்நிறமுங்கொண்ட வடவா முகாக்கினிபோற் பிரகாசித்தக்கடல் முழுமையுந் தன்னிறமாக்கிக்கொண்டது, இவ்வளவுஇரத்த வெள்ளமோடினுல் எவ்வளவு சேனைகளிறந் திருக்கவேண்டும் இது நிற்க, இவ்வாறு அருச்சுனன் பாணங்களினுல் அழியாநின்றசேனைகளைக்கண்டு வீஷ்மர்மறுபடியும் வின்னுணி யிழுத்துப் பகழிமாரி பொழிந்து பாண்டவசேனைகளைப் பலபலவென்று நெல்லி யிலைபோலுதிர அடித்தகாலத்தில், இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களுள் தருமராசன் புத்திரனுகிய தேவகனும், வீமன்புத்திரனுன சர்வதேவனும், கடோற்சஜனும், அருச்சுனன் புத்திரனுகிய அபிமன்னுவும், நகுலன்புத்திரனுகிய விசயனும், சீர்மித்திரனும், சகாதேவன் புத்திரனுகிய விரசுகோத்திரனும் பாஞ்சாலன் பிள்ளையாகிய துஷ்டத்துய்மன் சிகண்டிசுமித்திரன், பிரியதரிசனன், சித்திரகேது, சுகேது, துவசேனன், உத்தமோசன், உதார்மனு முதலியவர்களும், விராடராசன்பிள்ளை பிரிதீவன் குந்திபோசன் குமாரர் மந்தன் சுமந்தன் தூயகீர்த்தி, அவன்குமாரன் மலையத்துவசன் அவன் பிள்ளை பிரதிபாண்டிய ஜயசேனன் ஜராசந்தன்பிள்ளை சகதேவன் சிசுபாலன் பிள்ளை துஷ்டகேது கிராதர்கள் அவுணர்கள் ஆந்தார்கள் வடமர்கள் புண்டரீகர்கள்புருமிரன்முதலாகியபுத்திரவர்க்கங்களும்தேசராசபுத்திரப்பெருக்கங்களும் எதிர்த்துத் தங்கள்தங்கள் கைக்கிசைந்த ஆயுதங்களாலும்அடித்துபிரபலமாகிய நீண்ட விற்களைவளைத்து கற்களைப்பொழியுங் காளமேகம்போல் கமலாஸ்திரம் நாகாஸ்திரம் கருடாஸ்திரம் பிரமாஸ்திரம் நாராயணுஸ்திரம் உருத்திராஸ்திர முதலாகிய கணைகளைப்பொழிந்து சிங்கக்குட்டிகளெல்லாம் கிழச்சிங்கத்தைச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டதேபோல வீஷ்மாசாரியரை வளைத்துக்கொண்டு கரஞ் சிரங் கால்மேலென்று ஒன்றுந்தெரியாமல் மூடுபனியைப்போல் நெருங்கினர். அக்காலத்தில் வீஷ்மர் திக்குமுக்கிட்டுத் தேம்பிச் செல்லரிப்பிலகப்பட்டுக்கொண்ட செத்தையேபோற்சோம்பி அடடா என்ன இந்த அறியாப்பையல்கள் கையிலகப்பட்டுக் கொண்டோமென்று சற்றுநிதானித்துச் சாரதிக்குச் சவுக்ஞைசெய்து தேரை நெடுந்தூரஞ் செலுத்திக் கொண்டுபோய்த் திரும்பி வந்து சிலையைவணக்கிச் சிலீமுகம்விடுத்து இளம்பஞ்சபாண்டவர் எதிரில் இளைத்தோட அடித்துபாண்டவர்கள் உபபத்தினி புத்திரர்களாகிய தேவகன் முதல் யாவருஞ் செத்துவிழும்படிப் பத்துபாணங்களைத் தொடுத்து, பிரியதரிசனன் சித்திரகேது இவர்களிருவரும் விண்ணுலகேற, வீரவாளிதாக்கிச் சங்க

னென்பவன் சிலத்தோடு சாயச்சாயகம்விடுத்து பிரிதீவன் பிராணன்போன
தும் போகாததுமாகப் பகழிவிடுத்து புரட்டிமாய்த்து, வருணக்கணையால்
மந்தனென்பவனை மாய்த்து மலையத்துவசனை மழைப்பாணம்விடுத்து மடக்
கிச் செயசேனனைவென்று சகாதேவன்குன்றித் தண்ணீரொன்றோடத் தாக்
கித் துட்டகேதுமேற் சோதிக்கணைதூவி, ஆந்திராள் முதலிய அவுணர்களை
யடித்து, இராசர்கபுத்திராள் முதலாகியவர்களை யெல்லோரையும் ஒருநொடி
யில்நாசப்படுத்தி, திரிகாலவாசுதேவாள், பவுண்டரவாசுதேவாள், சாத்தகியாழ்
வான்முதலாகியபதுகுலத்நாயாதிகளையெல்லாம் புறமுதுகிட்டோடச்செய்து
சங்கார ருத்திரமூர்த்தியைப்போல் வீஷ்மாசாரியர் இரதத்தைக்கரகரவென்று
குயவன்திகிரி போற் சுழற்றிக்கொண்டு வருங்காலையில், நகுல சகாதேவர்கள்
கண்டு தாஷ்டீகமாக வீஷ்மாசாரியரைத் தகைந்து ஏமாஸ்திரம் பாசுபதாஸ்
திரம் நக்ஷத்திராஸ்திரம் வருணாஸ்திரம் முள்ளம்பு முளையம்பு கிளையம்புபிறை
வாயம்பு முதலாகிய பாணங்களைவிடுத்து வீஷ்மருடைய மேனியைத் துளை
த்து விறுவிறுக்கச் செய்தபோது வீஷ்மர்கண்டு வெகுண்டு நகுல சகாதேவர்
களுடைய தேர் குதிரை சாரதி வில்பாணம் விரபட்டமுதலிய எல்லாவற்றை
யும் இடியாஸ்திரங்களினால் அடித்து இடித்து ஒடித்துப்பொடித்துப் பாண்டவ
சேனையையும் சேனாபதியையும் படைவீரரையும்பறக்கவடிக்கும்போது இராம
பிரானுக்கிளைய இலட்சுமணருக் கொப்பாகிய சத்தியவசன நித்தியவிரதபுத்தி
மானான விராடராசன்தம்பி சதாநீகனானவன் அவதிப்படுகின்ற தங்கள் சேனை
களைக்கண்டு தன் தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு படைவீரர்களும் பட்டவர்
த்தனரும் படர்ந்துதொடர்ந்து நெருங்கும்படியாய் பெரியவில்லேந்தி நாணி
பிகிந்து, எட்டுதிசையும் பம்பரம்போலாடவும் அம்பர கூராழிபோற்சுழலவும்
வீஷ்மருடைய பனைக்கொடிக்கம்பமுறிபட்டு விழும்படியாகக் கூர்மைதங்கிய
அம்புகளும் பாணக்கொம்புகளும் விடுத்து அலக்கழித்து அழிந்த தன்சேனை
களுக்குக் கடைக்கண்ணருளைநாட்டி கணைத்துணையும் உயிர்த்துணையும்போ
யிருந்து ஒருநொடியில்ஆற்றலுண்டாக்கிக்கொண்டு சத்துருக்களைக் காற்றினால்
மூண்டெழுங் கனல்போன்றழித்து வீஷ்மருடைய முனைமுகத்தில்வந்துநின்று
வெகுகோடி வீரர்களையும் யானைகளையும் வெதும்பச்செய்தனன். அச்சதா
நீகனை வீஷ்மர்கண்டு, வெருண்டோடிய தன்சேனைகளைத் தகைந்து அரவக்
கணையை யெடுத்துத்தொடுத்து அதிர்த்தெதிர்ந்துவரும் சதாநீகன் தலையை
அறுத்து அந்தரத்தி லோடச்செய்து அரவக்கொடியோன்முதலாகிய யாவரும்
புகழ்ந்து மகிழும்படி தாம் வீராவேசங்கொண்டுநின்றனர்.

அப்போது பாண்டவ சேனைகளும் பாஞ்சாலப் படைகளும் விராடன்
சேனைகளும் யாதவபோஜ குலங்களும் சதாநீகன் இறந்தனனென்று மெலிந்து
வருந்தி வாடியோடினர். அப்படியிறந்த சதாநீகனுடைய தலையானது மேற்
திசையிற் றெறித்துவிழுந்த தன்மையைப்போற் சூரியன் மேற்குச் சமுத்திரத்
தில் வீழ்ந்தனன், இவ்வாறு சேனைகளெல்லாம் அழிந்து செவ்வானம்போல்
இரத்த வெள்ளமுஞ் சிவந்து இரணகளமும் இருண்டு போயிற்று. அப்போது
அமர்க்களத்தைக்கண்டு பாண்டவக் கும்புகளும் விராடர்முதலிய பாஞ்சாலர்

களுஞ்சேர்ந்து சதாநீகன் இறந்ததைப்பார்த்துப்பலவாறுகச்சேர்ந்து அந்தோ! இதென்னகாரணம்! இந்த வீஷ்மாசாரியோ முதல்நாட்போரில் விராடனுடைய மூத்தபிள்ளையாகிய சேனாபதி யென்னுஞ் சுவேதனுயிரை வாங்கிவிட்டான், இன்றுயுத்தத்தில் அந்த விராடனுடைய தம்பியாகிய சதாநீகனை அழித்து விட்டான், இந்த மச்சகுலத்தவருக்கு இவனே நமன்போலு மிருந்து மாய்க்கின்றான்; இது ஜன்மாந்திரப்பழியோ அல்லது இதென்ன வழிபோவென்று ஏங்கி, எண்ணுபிரமிராச குமாரர்களையும் இன்று போக்கினேனென்று துயரோங்கிக் காலனைபொடுக்குங் கதிர்வேலைத்தாங்கிய காவலரெல்லாருங் கண் கலங்கி விராடராசனுக்கு வேண்டிய தபிரிபங்களைச் சொல்லித்தேற்றி நல்லது இந்தமட்டும் போரை நிறுத்துங்களென்று பேரிமுழக்கிவைத்து புருவநெறிக்குஞ்சிவந்த கோபக்கண்களையுடைய துஷ்டத்தூய்மன் முதலான புத்திரவர்க்கத்தாரும் மித்திரவர்க்கமாகிய நிருபரும் போர்த்திற மேற்கொண்ட ஐவர்களுந் ஸ்ரீகண்ணபிரானும் சஞ்சலத்துடன் தங்களுடைய பாசறைபோய்ச் சேர்ந்து விராடராசனுக்குத் திடஞ்சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்பால் திங்கட்குடைகவிக்க செம்பொற் கவரிவீச விருது சின்னங்களுநவிஷ்மாசாரியரும் துரியோதனனும் தம்பிமார்பலரும் சேனைகளும் வீராதிவீர வேந்தர்களுந் திரண்டு வரும்படியாய்ப் பாசறைக்குப்போய்ப் பலவித ஜயங்களையும்பேசி பாட்டனையும் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். இவ்விடத்தில்நடந்த யுத்தங்களை யெல்லாம் திருதராட்டிர மகாராசனுக்குத் தெரிவித்து மறுபடியும் போர்க்களத்திற்குவந்தான் சஞ்சயனனவன். இந்த ஒன்பதாநாள் யுத்தத்தில்மடிந்த இரத கஜ துரக பதாதிமுதலாகிய சேனைப்பெருக்கத்தைக் கண்டு பூதப்பிரேத பிசாசகணங்களும் நாய் நரிகளும் கும்பலாகக் கூடிக்கொண்டு கூடியவளையிலுந்நின்று களித்து சபம்பாடி நமதுவயிற்றை நிரப்பவோ இந்த உயிர்களைப்படைத்தான் பிரமனென்றுகொஞ்சந்துயரமும் வெகுவாகிய சந்தோஷமு முடைத்தாய்ப் புதிதாய்ச் செல்வமனுபவிக்கப் புகுந்த திருடரில் முதற்றரமாகிய குருடனைப்போல் வேதாந்தம்பேசி வீணாகிய இடம்பங்கூறிக் காணாதுகண்ட சுகவாழ்விதுவென்றிருந்தனர்.

இப்பால் போர்க்களத்திற் பொருந்தி துரியோதன மகாராசனினைவைப் போலிருண்ட இருட்கூட்டத்தை நீட்டித்துநிற்கவொட்டாமல் தருமராசன்சத்தியத்தைப்போன்ற சூரியபகவான் வித்துவான்கள் வாக்கினின்றும் பிரகாசிக்கும் கற்பனை யலங்காரம்போற் கீழ்த்திசையி லுதயமாயினன், ஜனமேஜய மகாராசனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிக்கொண்டுவர, இச்சரித்திரத்தை அரசன் மந்திரிகள்முதலாகிய யாவருங்கேட்டு அகமகிழ்ந்து அமுதகிரணக்குலத்துதித்த அரசனனவன் தருமபத்தினியுடனெழுந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து மாளிகைக்குட் புகுந்திருந்து மறுநாட்காலமே யெழுந்து ஸ்நான சந்தி சபதபமுதலிய நித்தியக்கடனாகிய கிரியைகளெல்லா முடித்துக்கொண்டு யாகமண்டபம்வந்துசேர்ந்து மகான்கள்முதலியவரையும் வைசம்பாயனரையும் புகழ்ந்துபோற்றி ஆசீர்வசனங்கொண்டு சிந்துமுதலிற் கதித்துவந்த இந்துமரபிலுதித்தெழுந்த தார்ஷ்டிகராகிய எங்கள்பாட்டனார் வீஷ்மாசாரி

யர் வசுபதமடையப்போகின்ற பத்தாநாளீதாகையால், சித்தசுத்தியுடன்தான தருமஞ் செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி பெரியோர்களுக்கெல்லாம்தவிசளித்தல், கைகழுவநீர்தரல், கால்கழுவநீர்தரல், மூக்குடிநீர்தரல், ஸ்நானஞ்செய்வித்தல், வஸ்திரம்சாத்தல், முப்புரிநூல்தரல், சந்தனம்பூசல், புட்பம்அணிதல், அக்ஷதைசாத்தல், விளக்கேற்றல், தூபங்காட்டல், கற்பூரமேற்றல், நைவேத்தியம்வைத்தல், பாக்குவெற்றிலை அமைத்தல், மந்திரங்களால் மலரர்ச்சனை செய்தல், இவ்வகையாகிய பதினறுவித வுபசாரங்களும், அன்னதானம், வஸ்திரதானம், நவரத்னதானம், பொற்பாத்திரதானம், வெள்ளிப்பாத்திரதானம், செம்புப்பாத்திரதானம், அசதானம், கசதானம், இரததானம், பூதானம், கோதானம், கன்னிகாதானம், கிருகதானம், சயனதானம், சத்திரசாமரதானம், பாதுகைதானம், இன்னலாகியசோடச மகாதானங்களும், ஆதுலர்க்குச்சாலை, ஓதுவார்க்குணவு, அறுசமயத் தாருக்குண்டி, பசுவுக்குவாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்டநல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த்தல், அறவைப் பிணஞ்சுடுதல், அறவைத்தூரியம் சுண்ணம், கோய்க்குமருந்து, வண்ணார், நாவிதர், கண்ணாடி, காதோலை கண்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் பெண்போகம் பிறர்துயர்காத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல் மடம் தடம் சோலை ஆவுரிஞ்சுதறி விலங்கிற்குணவு ஏறுவிடுத்தல்விலைகொடி துயர்க்காத்தல் தர்மக்கலியாணம்முதலிய முப்பத்திரண்டறங்களும்சற்பாத்திரங்களுக்குக் குறைவறச்செய்து புண்ணியதேக கண்ணியனான ஜனமேஜய மகாராசன்மேல்நடந்த பத்தாநாள் யுத்தத்தைக்கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

இவ்வைந்தாம்வேதமென்னு மகாபாரதத்தைப் படிப்பவர்கள் கேட்பவர்கள்சுசி ஆசாரமாயிருந்து இப்படிப்பட்ட உபசாரங்களாலியன்ற மாத்திரஞ்செய்து ஸ்ரீகண்ணபிரானைத் துதித்துவந்தால் ஒன்றுக்குப் பத்துலாபமுண்டாம், நல்வினைசேரும் தீவினை தீருமென்று வியாசபகவா னுரைத்தவண்ணம் ஜனமேஜய மகாராசன்கேட்டுத் தன்வினைதீர்ந்தான். இது பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் படிக்கும்போது ஏடுதள்ளிப் பாட்டுத்தள்ளிக் கறைதள்ளிப்படிக்கவும், கேட்கவுங்கூடாது, அப்படிகேட்டால்பாவமும்பழியுமுண்டாமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தனர்.

ஒன்பதாம்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

பத்தாம்போர்ச்சருக்கம்.

விருத்தம்.

வலியவன்றுதந்தைசென்றமைந்தனுக்குவந்தபேர்
நலிவெலாமகற்றுநாமநாலிரண்டெழுத்துடன்
பொலியுநாமமறைகள்சொன்னபொருள்விளக்குநாமமும்
கலியனெங்கண்மங்கையாதிகண்டுகொண்டநாமமே.

அரசர்க்கரசனே ! பத்தாநாட்காலமே பஞ்சசயனத்திற்பொருந்திய நித்திரைநீங்கியெழுந்த தருமராசன் காலைக்கடன்கழித்து யுத்தகோலந்தரித்து சக்கரதரனாகிய கோபாலனுடன் பேசவேண்டிய வசனங்களைப்பேசிப் போர்த்திறங்கொண்ட பூபாலர்சூழ யுத்தசன்னத்தராய்ப் பொங்கி யெழுந்துவந்து தன்னைப்பணிந்த தம்பிமார்களுடன் புறப்பட்டு கடலோசையும் காரோசை கலங்கச்செய்யச் சேனைகளின் பேரோசையு தேவர்கள் செவிடுபடும்படியாய் முழங்கிய வாத்தியத்தொனியும் இமையவர்கண்கள் புதைத்துமெய்ப்பதைக்கும்படியாய்ச் சேனைக்கும்புகளினாலெழுந்தபுழுதித்தும்புகளும் முன்னாடிச்சென்று பன்னககேதனனாகிய துரியோதனனைக்கண்டு இதென்னவேலை இனிக்காரியமில்லையென்று அவனுடைய காதுகளையு மடைத்துக் கண்களையு மறைத்ததே போற் கவிந்து பறக்கும்படியாய்த்திரண்டு புரண்டுவந்த சேனைப்படைகளெல்லாம் போர்க்களம்புகுந்துநேற்றுக்கட்டிய பத்மராகவளையூகமே இன்றைக்குங் கட்டி அந்த யூகத்தைச்சுற்றிலும் மதிற்சுவர்போற் படைகளை யமைத்து அண்டமுகடதிரும்படி பாண்டவச்சேனைகள் வெற்றிபெறநின்றனர், இப்படையின் சேனாபதியாகிய விஷ்மர் உதயத்திலெழுந்து சூரியபகவானைக் கைதொழுதிருந்தபோது வலம்புரிமாலையணிந்த துரியோதனமகாராசனும் அவன் தம்பிமார்களும் சகுனி சல்லிய திரிகர்த்தர் சிந்துதேசாதிபர் முதலாகிய படைத்தலைவரும் விஷ்மரைக்கண்டு வணங்கி நாள்தோறும அழைத்துக்கொண்டு போகும் வழக்கப்படியே இன்றைக்குங்கொண்டு சேனாபதியின் பாசறைவாயிலிருபக்கத்திலும் மொய்த்துநின்றனர். இப்படியாக வந்துநின்ற அரவகேதனன் முதலாகிய அதிரதசமரத வரசர்களைக்கண்ட விஷ்மர் அதிசீக்கிரத்தில் சல்லடந்தொடுத்து தட்டிகட்டிக் குச்சிவிட்டுக் கச்சைபிகிந்து பொற்கவசம் மற்றவசங்களிறுக்கி அண்டர்கோன் விதிக்கும் மகரகுண்டல மணிந்த முத்துவட்டம் இரத்தினவட்டம் வச்சிரவட்டம் உத்தரசஞ்சம் மோகனமாலை தும்பிப்பதக்கம் சரப்பளிமுதலிய ஆபரணங்களும் தோளணி வாகுவலயம் கடககங்கணம் விரற்சரடு காச்சரடு மோதிரங்கள்முதலிய ஆபரணங்களும் கொத்துச்சித்திர வேலையுடைய நவரத்தினகசித கிரீடமும் வீரபட்டமும் பட்டைஞாணும் வீரகண்டாமணியும் அழகுக் கலங்காரஞ் செய்வது போல் அணிந்துகொண்டு கத்தி, கட்டாரி, சுரிகை, வாங்கு, வாள், கதை, சூலம், வேல், எழு, மழுமுதலிய தனுர்ப் பாணங்களுங்கொண்டு பூதிரேகையும் செந்தூரத் திலகமுமணிந்து சுகந்தபரிமள மலர்த்தார்புனைந்து அம்பை சூடிக்கொண்டு அம்பைவிரதசிறைவேறுங்காலமிதென்று சம்பராரியைப்போல் இம்பர்நடுங்க உம்பரொடுங்க பகைகொண்டவம்பர் மடங்கசிங்கமாகிய மடங்கல்போற்சிறந்தெழுந்து பங்கசமுகம் பளபள வென்றிலங்க வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரை,யானைக்குடாரி,முரசு,சக்கரம்,கொடி,தோரணம், சங்குமுழங்க குடால்வகை வாத்தியக்குழுவோசை முதலாகியவெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவர மந்திரிகள் சாமந்திரர் தந்திரியர் கட்டியர் பட்டுவான்கள் வந்திப்போர் புகழ்வோர் சகுனநூல்பார்ப்போர் தூதுவர் பரதநாட்டியப்பெண்கள் இவர்கள் முதலிய அரசசின்னங்களுடன் புறப்பட்டு இன்றையுத்தந் தடையில்லாமல்

முடிக்கிறேனென்று வீரப்பிரதாப வார்த்தைகள் பேசிப்பனைக்கொடிநாட்டிய தேரிலேறிப்பலருஞ்சூழப்போர்முகத்திற்குவந்து நாணிபூட்டிய வில்லும் ஆணிப் பொற்கவசம்புனைந்த அம்பறாத்தூணியும் வெற்றியைத்தரும்வடிவாளும் சத்தி யாற்சித்திபெற்ற கூர்வேலுமுடைய வீஷ்மரானவர்முரசவாத்திய முழக்கிவை த்து தமதுசேனைகளை நேற்று வகுத்த ஜயபத்திர யூகமாகவே இன்றுமமைத்து தூசிமுனையில்மாசிலா இதயமுள்ளவரோயென்னவந்துநின்றனர். அந்தக்கங்கா புத்திரனைக்கருணைவள்ளலாகிய ஸ்ரீகண்ணபிரான்கண்டு மனமகிழ்வுகொண்டு, மதித்துமுகமலர்ந்த காலத்தில் பற்குனன் பார்த்துப் பரந்தாமனைப்பணிந்து இந்தப்பத்தாநாட் போர்முனையில்தேவரீர் எழுந்தருளவேண்டுமென்று களித்து மகிழ்ந்தான்காரணமென்ன அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும் ஸ்ரீநாதனே யென்று இறைஞ்சிக்கேட்க, இந்திரன்மதலையை நோக்கி வேறோரதிசயமில்லை விஜயனே இதோயுத்தமுனையில்வந்திருக்குங்கங்காபுத்ரனாகியதேவவிரதனுக்கு வானவர்வணங்கும் பழையவசுபதத்தைஇன்றைக்குக்கொடுக்க விருப்புற்றிருக் கின்றோம்; ஆகையால்நெடுநாளையமனிதன் இந்தக்கருமபூமியை விடவேண்டிய காலம்இன்றுநேரிட்டதல்லவாவென்றுவிந்தையாகநினைத்துசிந்தைகளித்தோம் வீரமோங்கிய விற்புயகரனே நாரிவாங்கிய நற்செயகரனே என்று நளினநாபி யானுரைக்கக்கேட்டு காண்டீபவிஜயன் பலம்பொருந்திய தேரின்மேல்படபடா காரத்துடன் ஜயம் ஜயமென்று பறந்து முன்னேசொல்லும்படியாகிய அனுமக் கொடிபெற்ற மேன்மையுற்றதீரன் சூல்கொண்டமேகம்போன்ற சுந்தரரூபமா ரன் வனவாசஞ்செய்துவந்த மன்னனாகிய அர்ச்சுனராஜன் இந்திரவிமானம் போன்றஇரதத்திலேறிக் கொண்டுதாசரதிஎன்னும் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஒப்பாக யிருந்தான். அப்படியிருந்த அர்ச்சுனனை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு ஒப்பாகஎப்படிச் சொல்லலா மென்றால், ஸ்ரீராமபிரான் கடலைக்கடந்து அரக்கரையழித்து அமரரைக்காத்தார் இந்த அருச்சுனனும் கடலைக்கடந்து தோயமாபுரக்கால கேய நிவாதகவசாளாகிய அரக்கரைக் கொன்று அமரரைக்காத்தமையாலும் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சீதையென்னுங் கொடிநிமித்தமாக அனுமார்முன்னின்றபடி இந்த அருச்சுனன்றேரிலும் காந்தியையுடைய கொடிநிமித்தமாக அநுமான் முன்னின்றமையாலும் ஸ்ரீராமபிரான் மேகம்போன்ற திருமேனியுடையவரா கையாலும், அர்ச்சுனனும் மேகம்போன்ற திருவுருவங் கொண்டமையாலும், ஸ்ரீராமபிரான் சிறியதாயின் வாக்கியநிமித்தமாய்ப் பட்டத்தைவிடுத்து வனம் போய் மீண்டமையாலும் இந்த விஜயனும் பெரியதாய்ப் பிள்ளைநிமித்தமாய் பட்டத்தைவிட்டு வனவாசம்போய் வந்தமையாலும், ஸ்ரீராமஜயமேஜய மென் பதினாலும் விசயன்விஜயமே விஜயமென்பதினாலும், ஸ்ரீராமபிரான்வில்லைவளை த்து பெண்கொண்டமையாலும் இந்த அருச்சுனனும் வில்லைவளைத்துப் பெண் கொண்டமையாலும், ஸ்ரீராமர் சிறுபோதில் விஸ்வாமித்திரருடைய சபத நிறைவேற்றி யாகத்தை முடித்தமையாலும், அருச்சுனராசனும் சிறுபோதில் துரோணருடைய சபதத்தை முடித்தமையாலும், அவருஞ் செங்கதிர்குல மாதலினாலும், இவரும் வெண்கதிர்க் குலமாதலினாலும், அவருக்கு விஜய கோதண்ட மிருப்பதினாலும் இவருக்கு விஜயகாண்டீப மிருப்பதினாலும்,

ஸ்ரீராமபிரானைப்போல் நின்றனன் அருச்சுனராச னென்றுரைத்து அப்பால் நடந்த கதையுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர் வைசம்பாயனர்.

இப்பால், அருச்சுனன் மனங்களித்து அந்தக்கலியாணனுடைய அருண் முகநோக்கி என்னையனே யான்பிடித்திருக்குமுழியாதவில்லும் அழியாதஇரத மும் மாளாத அம்பறாத்தூணியும் அசையாத அனுமத்துவஜமும் சளையாத சுவேதவாம்புரவியும் இவைகளெல்லாம் அக்கினிதேவன் கொடுக்கப்பெற்றிருக் கின்றேன்; இதுவுமல்லாமல் அப்படியாகப்பெற்ற இந்த அழியாத தேரைச்செ லுத்துவதற்கு என்னையாளவந்த தேவரீரைச் சாரதியாகப் பெற்றேன் ஆகை யால், இப்பூமியிற் பொருந்திய அரசர்கள் யாவரானபோதிலும், தேவரான போதிலும், இராக்கதரானாலும், இன்னும் மற்றெவர்களானாலும் என்னுட னெதிர்ப்பவர்களை இன்றைப்போரில் இறக்கச் செய்யாமற் பிழைக்கசெய்யப் போகிறதில்லை மலையைக் குடையாகப்பிடித்த மாதவனே பாரும்! இன்றை க்கு என்னுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தாமனாகிய சுவாமியே களங்கரகித மாகியமனமும் மிகுந்த உற்சாகமும் எனக்குமேலிட் டிருக்கின்றமையால் இக் காலத்தில என்தந்தையானாலும் என்சகோதரரானாலும் பிள்ளைகளானாலும் பாட்டனானாலும் குருவானாலும் இன்னமெவர்க ளானாலும் இன்றைப்போரிற் கொல்லேனென்று ஒருக்காலுஞ் சொல்லேன் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தரு ளினால் கண்டதுண்ட மிரண்டாகக் கொன்று போடுவேன்; முதன்மை யாகிய தத்துவஞான வேதாந்தப்பொருளை என்சித்தைகிரம்பச் செவிவழியுகு த்து ஜனனமரண முதலாகிய தீவினைக் கட்டறுத்த செங்கண்மாலாகிய எங் கள்பங்குத் தெய்வமாயமைந்தமர்ந்த தேசிகனேயென்று வாசவன் மகன்வண ங்கிச் சொல்லக்கேட்டு மாயோன் மனமுவந்து பொன்மலைபோன்ற தேரை நடத்திப் போரைநடாத்தும் அருச்சுனனென்று தேவவிரதனின்ற யுத்தபூமி யில் தேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்தினர். அப்போது அருச்சுனன் பின்னால் அவ்விடத்தி லிறைந்துவந்த வெற்றியையுடைய கொற்றவரெல்லாம் சுற்றிலுஞ் செறிந்து ஒன்றுபட்டு கைகலந்து எதிரிசேனைகளுந் தாங்களுஞ் சேர்ந்துபோர் புரிந்தனர். அவ்வேளையில் அவர்களை யெல்லாம் அம்பரத்திலாட்டும் பம் பரம்போலாட்டி அவ்விடத்தில் நிலைக்க வொட்டாமலோட்டி தீரபோசரிற் சிறந்த வீரகேசரிபோலிருந்து வீஷ்மரை வளைத்துக்கொண்டு பாதாதிகேசம் வரையிலும் பாணங்களை நிரைத்து பலபலதிசைகளினிற்குஞ் சேனைகள், வில விலவென் றசைவற்று விழும்படி பாராளப் போராடியபோது பார்த்தன் முத லிய பலவீரர்தொடுத்த பாணங்களெல்லாம் பரம்படித்தசேற்றில் விதைத்த விதைபோலும் பள்ளத்தாக்கில் நட்டநாற்றினடவுபோதிலும் வீஷ்மருடைய மெய்முழுதும், துளைக்கும்போதில் நாவுலர்ந்து நாபிவறண்டு கண்புதைந்து வெந்து கவலைப்படாத உள்ளநொந்து கரங்களிளைக்க மனம்புழுங்கி உளைக்க மிகுந்த பனியினால் முகங்கருகிவருந்தி நிலமழிந்து குவிந்துவாடிய தாமரைக் கமலம்போல் மதிமுகம்வாடிநின்றனர். அவ்வேளையில் ஆயுதமூலைகள்கருகிப் புகையவும் யானை குதிரைகள் கண்ணீர்சொரியவும் அணிந்தமாலைகள் சருகா கவும் அலகைமுதலிய காக்கைகள் கழுக்கள் அடித்துமோதி தேரின்மேல்

விழவுமெழவும் அந்தரத்தினின்று உதிரமாரிதூறவும் குறைக்கொள்ளிக் கட்டை யுதிர்ந்து குவியவும் கூக்குரலாக நாய் நரி கூவவும் தீப்பட்டெரிந்து சேனைகள் வேகவும் சித்தம் பிரமிக்கவும் யுத்தநிர்மிக்கவும் இப்படிப் பலவகை துர்ச்சகுனங்களைக்கண்டு சகுன நூல் வல்லோர்தடுக்க அவர்களை வீஷ்மர்தடுத்து இந்தச் சகுனங்களெல்லாம் எனக்கு நல்லகாலமென்று மனந்தெளிந்து தன் பூர்வோத்திரத்தைத் தானெண்ணிப்பார்த்து தன்னைநம்பிய மித்திரர்களுக்கு நகருமுதவிசெய்து நன்மையோன் தன்கரத்திற்பிடித்த வில்லிற்கணைகளைதொடுத்து அவர்கள்விடுத்த அஸ்திரங்களை யெல்லாந்தடுத்து அவர்களையுமுகமாற வடித்துவருங் காலையில்; துருபதேயர், மச்சநாடர், கலிங்கதேசர், சோனகர், சிஞ்சயர், காரடர், கௌசிகர், சாலுவர், சீனர்முதலியதேசபாஷை மன்னவர்கள் வந்தெதிர்க்க அவர்களையெல்லாங் கலகலக்கச்செய்து ஒருவர் போல் அனைவரும் உடல்வருந்தி இறக்கும் படியாகவும் முதுகிட் டோடும்படியாகவும் வின்னுணியிறுக்கி யுறுக்கினர். அவர் முன்னோடியடித்த அடியினுல் சுத்தவீரர்களின் தலைதுணிந்து பின்னோடிவீழ அவர்களுடலானது முன்னோடி நடந்து கொடும்போர் விளைக்கும் குறைத்தலைக்கவந்தங்களுடன் கூத்தாடவும் இன்னஞ் சிலரூராள் இரண்டுபாதங்களும் அறுபட்டுப்போகப் பூமியில் குந்திக்கொண்டு பூமாலைசூடிய வில்லைவணக்கிச் சரங்களைப் பொழியுங் சப்பாணிகளாய்த் தவழ்ந்தூரவும்,கொடியறுபட்டுக் குடைமுறிபட்டுக்கோலொடிபட்டுக் கால் தறிபட்டு வில்லொடிந்து பல்லொடிந்து சரங்கொண்ட காம்பிண்டு கடககங்கண புயங்குறிந்து கலகலென்றெழும் அயமறந்து பயம்பிறந்து சோரிவெள்ளத்திற் சுழலவும் விஷக்காலத்தி லடிக்குஞ் சுழற்காற்றி லகப்பட்டுழலும் புழுதிபோல் சரந்தொடுக்க வந்தவர் சரந்தொடுத்து வந்தவர் போர் கொடுக்கவந்தவர் போர்கொடுத்து வந்தவர் இவர்க ளெல்லாருமடங்கிப் பறக்கவும் இடிமுழக்கங்கேட்டுப் படியில்விழுந்திறக்கும் பாம்பேபோல் தலையுடைந்திறக்கவும் ஒருவன் ஓடுவதைக்கண்டு ஏன் ஓடுகிறீரென்று கேட்டுக்கொண்டு இருவரோடவும் இவர்களை இன்னஞ்சிலர் வினவிக்கொண்டு முன்னும் பின்னுமோடும் அவர்களுடனோடவும் இவ்வேடிக்கையைப்பார்த்து நகைத்துக் கொண்டோடிய பலபேர்களைச் சிலர் தடுத்தோடவும் தடுத்தவர்களைப் பிடிக்கும்படியாய்ச் சிலர்அடுத்தோடவும் ஆவிகுன்றியவரைக் கூவிக்கொண்டோடவும் இந்தப்படி யுத்தமுனையில் நிற்கப் பயந்தவர்களாய் யாவரும் ஓடியொழியவும் வீரப்பகழிவிடுத்து அடுத்து அடித்து முடித்துவந்தார், இந்த வீஷ்மரானவர் வில்லைவளைத்து இன்றுபுரிந்த போராண்மையானது விசயனிடத்தி லுண்டென்று என்றைக்காகிலு நினைக்கத் தக்கதுண்டோ வெண்கதிர் குலத்துதித்த வேந்தனே ; மேலும் வீஷ்மர் மிக்கவாற்றல் கொண்டு விண்ணுமண்ணுங் கண்ணுக் கொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லும்படியா யுத்தம் பண்ணி வரும்போது அருச்சுனன்பேச்சு வைச்சது வைச்சதுபோல் அச்சுப்பதித்தாப் போலாச்சுது, அந்தவேளையில் துரியோதனன் சந்தோஷமடைந்து ஐயோ என்பாட்டனுகிய ஐயாவானவர் இந்தப்படி இரண்டுநாழிகை யுத்தஞ்செய்தால் நானீடேறிப் போவேனென்று எண்ணி மனமுங்களித்து இரண்டு மக

மேரு வெழுந்ததையொத்த தடம்புயவீர தாஷ்டீகமுள்ள வீஷ்மாசாரியர் நிலை நின்று போர்செய்யு முனைமுகத்திற்கு சோழராசனுக்குற்ற மற்ற கிருபாசாரியும், துரோணாச்சாரியும், அசுவத்தாமனும், ஜயித்திரனும், திரிகர்த்தனும், துசுவாசன் முதலாகிய தம்பிமார்களும் சகுனியும் பகதத்தனும் சல்லியனும் துரியோதனராசனும் மேகசாலம் பொழியுமிடத்திற்கு குளிர்காயுந்தன்மை என்றும் இடியும் கூடக்கலந்து வீசியடிப்பதுபோல் வந்துகூடி மனோதிடங்கொண்டாடி இரதகஜதுரக பதாதியருஞ்சேர்ந்து தனஞ்செயனென்னுஞ் சிங்கத்தை வளைத்துக்கொண்டு வின்னாணியேற்றிச் சரமாரிதூற்றி வெகுண்டு போர்செய்தனர். அச்சமயத்தில் சம்வர்த்தம். புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணமென் றுரைக்குஞ் சப்த மேகமும், சமுத்திரத்தையுறிஞ் சிக்கொண்டெழுந்த தன்மைபோன்ற நிறங்கொண்ட விசயன் தனக்கெதிரில்வந்து போர்புரிந்த வீராதிவீரர் யாவர்களையுங் கண்ணோட்டமிட்டு தன்கரத்தில் தரித்திருக்கும் ஒப்பற்ற கார்முகம்வளைத்து ஓரினமாகிய சரங்களை ஒவ்வொரு தடவைக்கு நூறுநூறு சரங்களாக வரிசையாய் மாலிகா யோகம் பிடிக்குந் தன்மைபோல்விடுத்து அவர்கள்தொடுத்த கொடும்பகழிகள் யாவையும் தடியடிபோல் நொடியிற் பொடியாக்கிப் படியிற்செய்த முடியினையுடையோர் முடியும்படியாய் தேருடனுதயமாகிய தினகரனைப்போற்றிரிந்து சேனைகள் முதலியயாவரையும் அடைகிடக்கெழுந்து பொரிந்து சீருங் கருநாகம்போன்ற கணைகளைத்தொடுத்துப் பிளந்துவரும்போது அருச்சுனனுடன் போர்புரிந்து யுத்தபிச்சை கொண்டுநின்ற அரசர்களாகிய சமுத்திரஞ்சுவறிச் சேனையென்னுஞ் சலசரங்களெல்லாந் தீயும்படியாயும் ஆனைமுதலிய மலைகள் சாயும்படியாயும் இரைந்துவருஞ்சூறைகாற்றைப்போலும் அந்தக்காற்றின் சகாயனாகி யெரிந்துவருங் காலாக்கினியைப்போலும் கடவுண்மாருதி மைந்தனாகிய வீமசேனன் கதாயுதத்தைக் கைக்கொண்டு குதித்து தானொருவனாகப் புகுந்துமுடிகளுடன் சிரங்களும் கொடிகளுடன் உரங்களும் தீரமணிகளுடன் றேர்களும், வீரமணிகளுடன்றாளும் கவசங்களுடன் மெய்யுங்கங்கண துவசங்களுடன் கையும் சிதைபட்டழிந் துடைந்துவாடவும் முதுகிட்டொழிந்தகன்றோடவும் முடிக்கியடித்து மடித்து ஒடித்து முடித்தூடித்துக் கூத்தாடிதடுக்கி விழுந்தழிப மாட்டினன், மண்டையொடித்து உதிரம்வழியச் சிலைாயோட்டினன். இதன்றியும், அதிரதர் மகரதர் சமரதர் முதலானோர் ஏறிவரும் ஆணிமணிக்கொடிமுடியுடையஇரதங்களை ஆகாயத்தி லெடுத்தெறிந்தாடியும்யானைப்பாகர் முதலாகிய வீரருடன் யானைகளின் இரண்டு கொம்பையும் துண்டத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு மண்டலாதிபதியாய் தும்பியைத் தும்பிசுற்றி அம்பரத்தில் வீசியோடி மல்லகதி மயூரகதி வியாக்கிரகதி வானரகதி விடபகதியாகிய இவ்வைந்துகதியும் பிற்பட்டுப்போகும்படியாக முந்திப்போகும் குதிரைகளைக் குதிரைவீராளுடனெடுத்து வானுலகவீதி வலம்வரும்படியாய்ச் சுழற்றிவிடுத்துவஞ்சனமனத்தில் வெஞ்சினங்கொண்டு அஞ்சாமல் மிஞ்சிவரும்படியாகிய வாளரசரேறிய இரதகஜதுரகங்கள் சாயும்படியாகவும்நிலத்தில் விழுந்து மாயும்படியாகவும் இடக்காலாற் சிதைத்தும் வலக்காலா லுதைத்தும் வலக்

கரத்தாற் குத்தியும் இடக்கரத்தா லெற்றியும் வாட்டியபோது, முதற்பட்ட மீனுறுமென்னும் பழமொழிக்கிணங்க மதப்பட்டவந்த படைவீரரெல்லாம் வீமசேனனுக் கெதிர் நிற்கமாட்டாமல் பாம்பைப்போ லேங்கிப் பின்வாங்கி முதுகிட்டோடு வதைக்கண்ட வணங்காமுடியோன் விசனமடைந்து நொந்து மிகுந்த கோபங்கொண்டு விற்றிறமையில் அருச்சுனனுக் கிணையாகிய பலவான்களென்னும் யானைவீரர்கள் குதிரைத்தீரர்கள் ஐந்நூறாயிரம் பேரை வீமசேனன்மேல் முடுகிவிடுக்க அவர்கள் யாவரும் ஏழுமேகமும் ஊழிமுகில் பொழிவதைப்போல் வாளிமழை பாணமழை சரமழைகளைப் பொழிந்து ஆக்ரமங்கொண்ட பராக்கிரமசாலிகள் தடுத்துப் போர்கொடுத்தனர். அந்த வேளையில் விஜய னெதிர்சென்றுநின்று விஜயகாண்டீபங்கொண்டு அவரவர்கள் தொடுத்துவிடுத்த கும்புகளாகிய அம்புகளுக்கு நேராக அந்த அம்புகளைத் தொடுத்தழித்தவர்கள் கைப்பிடித்த விற்களுமற்று நாணிகளறுக்க வில்வாள் கதைகொண்ட கைத்தலமற்று ஏறிய குதிரைக்கல்லணையற்று கடிவாளமற்று கவசங்களற்று வீரகண்டைகளற்று கதியற்றிறக்கக்கலங்கிப்பறக்கக் கூர்ங்கணைகளேவினன் கிரீடியானவன். இவ்விடத்திலிப்படியிருக்க, துரியோதனன் தம்பிமார்கள், துச்சாதனன் முதலியவரும் வீஷ்மாசாரியர் ரிடத்தில்நின்ற வீரர்தவிர மற்றப்பூபாலரும் கிருதவன்மன் கிருதவீரியன்முதலிய கோபாலரும்தேரேறிச் சென்று தருமராசன்முதலிய ஐவரையும் இன்றேவென்றுவிடுதுமென்றுவில்லை வளைத்துநின்று அருச்சுனனையும் வீமசேனனையும் வளைத்து பற்பல வார்த்தைகளைகூறி போர்புரியும்போது அருச்சுனனுடைய பாணங்களினாலும் வீமன் கதையினாலும் தலைவிரிகோலமாய்த்தளர்ந்து செத்தவர்போக மற்றவர்முதுகு கொடுத்தோடினர். அப்படி யோடத்தக்க சேனைகளை வீஷ்மர்கண்டு, உள்ளம் வெதும்பிக் கண்கள்சுருங்கி நெருப்பெழவிழித்து நெடியவில்வளைத்து ஆலகாலம்போற் சீறிவருங்காலத்தில் ஆகாயத்தில் வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவர்களில்அனலன், அணிலன், ஆபச்சைவன், சோதன், மரன், துருவன், பிரத்தியூசனென்னும் ஏழுவசுக்களும், எட்டாவது பிரபாசன வசுவாகிய வீஷ்மாசாரியரைக்கண்டு, வருந்தி மனஸ்தாபங்கொண்டு எங்களுக்குளொருவனாகி வசுபதத்திலிருந்த நீர் பூலோகத்தில்வந்து எத்தனைநாளாய் விட்டது ஐயா, இனி நீர் பதத்திற்கு வந்துசேரும் பாக்கியனே, உமது பூருவோத்திரத்தை உற்று நோக்கிப் பாருமென்று சொல்லவே, அந்தத் தேவரகசியத்தை வீஷ்மர்கேட்டு கண்களிகூர்ந்து முகமலர்ந்து நமக்கு இதுதான் கடைக்காலமென்றுணர்ந்து வேறுவகைகளைக் கருதாமல், கவலாமல் கரையாமல், கலங்காமல், கார்முகம் வணங்கிப் போர்முகங்குறுகி வெற்றிமாலைபூண்ட வித்தகரையும் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்த மற்றவரையும், உத்தமப் பாண்டவராகிய கொற்றவரையும் தகைத்துக்கொண்டு கோலாகலமாக்கி பலபல பாணங்களைப்போக்கி கூறுபடுத்தி மாமிசமழியத் தூறுபடுந் துவாரங்களாக ஊறுபடுத்தி உதிரவெள்ளம் ஆறுபடுத்தி தருமன்முதலாகிய இரதத்தலைவர் யாவருந் தளர்ந்துவருந்தச்செய்து ஒருவரையும்விடாமற் றன்னுடைய பாணக்குறியானது எல்லாருடலினு மிருக்கக் காட்டி கொடுமரமாட்டி எவர்களையும் வீட்டியபோது எத்தனைகோடி முடித்

தலைகள், எத்தனைகோடி தோள்மலைகள், எத்தனைகோடி கரக்கமலம், எத்தனைகோடி யுடற்சுமைகள், எத்தனைகோடி அவயவங்கள், எத்தனைகோடி குழிசினங்கள், எத்தனைகோடிக் குடல்வகைகள், எத்தனைகுவியல் மாமிசங்கள், எத்தனைவகைகள் நரம்பினங்கள், எத்தனைகிரிகளெலும்புவகை எத்தனைகோடி அடித்தொடைகள், எத்தனைகோடி மணிக்கால்கள், இந்தப்பிரகாரம் இரணகளத்தில் இன்றுவிழுந்தவைகளை எத்தனைகோடி யென்றியம்புவேன். இன்னமும் கிழிந்துபிளந்த மார்புகளும் வெருண்டுதளர்ந்த மனங்களும் கனைபுரண்டோடும் இரத்தவெள்ளமு நெரிந்துமுறிந்த எலும்புகளும் அழிந்துசிதைந்த கொழுத்த தசையும் நிமிர்ந்துவலிக்கும் நரம்புகளும் சரிந்துகிழிந்த பெருங்கடலும் துண்டம் இரண்டாகிய சிரங்களும் கனைபுரண்டு நெரியும் புருவப்களும் தழல்விட்டெரியுங் கண்களையுடைய முகங்களும் இடிந்து ஒடிந்த தேர்ப்படைகளும் இறந்துமறந்த வீரப்படைகளும் எல்லாம் அழிந்தபோது சோமகர் மச்சர் மராடர் துருபதேயாள் சோழர் சேரர் பங்காளர் குலிங்கர் சிஞ்சயர் பப்பரர் மகதர் குருதர் மகுடவர்த்தனர் பட்டவர்த்தனர் மண்டலீகர் முதலாகிய பாண்டவச் சேனைகளெல்லால் வீஷ்மரிடத்தில் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து, இறந்தவரன்றி இருந்தவர்களில் வாயுவுஞ் சூரியகிரணமும் மருவாத ஊருமில்லை இவருடைய கணைக்குட்கலங்கி மயங்காதவருமில்லை, இந்தப்படி வீஷ்மர் பாண்டவர் படையுட்புகுந்து, கொல்லுந்தன்மையைப் பரந்தாமன் கண்டு இரக்கமுற்றுக் கோபித்து வெண்ணெயுண்ட செம்பவள வாய்மலர்ந்து அருச்சுனனைநோக்கி என்மைத்துனா! இன்னும் சற்றுநேரம் நாம் சும்மாவிருப்போமானால், குருக்ஷேத்திரத்திற்கூடிய நமது படைகளெல்லா முடிந்துபோம், நாமும் குறைபடும்படி யிருக்கும், ஆகையால் நாமுரண்டு எதிர்சென்று இந்தக்காங்கேயனை இன்றுமுடித்துப் போடுவோம், அப்படிமுடிப்பதற்கு இதுவே நல்லகாலமா யிருக்கின்றது வாரும் அருச்சுனராசனே யென்று வாசந்தங்கிய துளபமணிந்த முகுந்தனானவன் சுவேதவாம்புரவி பூட்டிய சயந்தனத்தைத் தடதடவென்று செலுத்தி வீஷ்மருக்கெதிராகக் கொண்டுபோகவே பாரிய காண்டீபம்வளைத்து குணத்தொனிசெய்து, அழகாகிய பாணங்களை யேற்படுத்தித் தாரந்தாரமாக முடுக்கிவிட்டான், தனஞ்சயனானவன். அந்தக்கணைகளை யெல்லாந் தவிடுபொடியாக்கி அவனுகத்தையுஞ் சாரதிதேகத்தையுஞ் சல்லடைக் கண்ணாக்கித் தனிச்சிங்கம்போன்று திரியும் வீஷ்மனைநோக்கி அருச்சுனன் சஞ்சலப்பட அப்போது ஸ்ரீபகவான் அருச்சுனா! தயிலமற்றதீபம் தயிலத்திற்றோய்ந்திருந்த வர்த்தியெரிந்து ஒளியெழுந்தணைவதுபோல முடிவுகாலங்கொண்ட உங்கள் பாட்டனாகிய முதியோன் பதை பதைக்கின்றான் பாரென்று மண்டலம் விண்டலமொன்றுபடச் சுழலவும், தொண்டர்கண் முதலிய அண்டர்களுழலவும், புண்டரிகன்முதலாகிய கண்டவரேங்கவும், கொண்டலாகிய ஏழுமேகமும் இடித்து முழங்கியிரைந்து பின்வாங்கவும் வேலையேழும் அலையெறிந்து மறிந்து விழுந்து எழுந்தலையவும், சர்வசம்ஹாரசலப்ரளய காலஞ் சார்ந்ததென்று தானவர்முதலிய வானவருலையவும், திக்கெட்டும் விக்கிட்டுச் செவிடுபட்டுப் போகவும், பேரண்டம் குலுங்கவும், பிரமாண்டங்

கலுங்கவும், சக்கரவாளத்தகடு தத்தளிக்கவும், தனபதியுலகஞ் சாயவும், சந்திரசூரியர் கதியோயவும், தானவரடங்கமாயவும், சேடன்முடி சடசடவென்று திப்பிரமை கொள்ளவும், திருவிக்கிரமனுகிய ஸ்ரீஅரிபரந்தாமன் பரப்பிரமன் பக்தவற்சலன் பக்தபராதீனன் பங்கயபாதன் பரமநாதன் ஜகதீசன் ஜகத்ரக்ஷகன் ஜகநாதன் ஜநார்த்தனன் ஸ்ரீயப்பதி ஸ்ரீதரன் ஸ்ரீநிவாசன் ஸ்ரீநாதன் மாதவன் வாசுதேவன் கேசவன் திருத்துழாயணிந்த ஸ்ரீகண்ணபிரான் வீஷ்மருடைய போராக்கருதி, இவனை இன்றுக்கொன்று மேலுலகத்திற் கனுப்பவேண்டுமென்றுகொண்ட கருத்தின்படி தமது திருக்கரத்திற் பாஞ்சசன்னியத்தையெடுத்துப் பவளமாகிய திருவாயில்வைத்து திம் திம் திம்கிர்தக தும் தும் தும்கிர்தக, பொம்பொம்கிர்தக பொம்மெனமுழக்கினர். அந்தவேளையில்திடதீர மேருப் புயகாத்திரதாஷ்டீக வீஷ்மரும் இதரமாகிய சேனைவீரர்களுஞ் சங்கத்தொனிகேட்டுத் தயங்கி அங்கத்தைவிட்டு ஆத்மா வெளிபடும்படியாய் மயங்கி அல்லலுற்றனர். அந்தவேளையில் இரண்டணிப் படையிலுமிருந்த அதிரத அரசர்களுடைய சங்கநாதமும் சிங்கநாதமும் தோல்கருவி துளைக்கருவி நரப்புக்கருவி மிடற்றுக்கருவி கஞ்சக்கருவி முதலிய வாத்தியங்களெல்லா முழங்கிக்குமுறவும், வீராவேசங்கொண்ட அருச்சுனனுனவன்தனது தேவதத்தைப் பூரித்து நால்வகைச் சேனையுங்கலந்துவருஞ் சேனமண்டலங்களுடன் சிகண்டியை வீஷ்மருடைய கண்களுக்கெதிராய் முன்னணிமுனையிற் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் புராதனமாகிய உலகம் இன்றுபொன்றுமென்று பேசிக்கொள்ளும்படியாய்ப் போர்புரியச் செய்தனன். ஆண்டொழின் மைந்தனுகிய அருச்சுனன். அப்போது, சிகண்டியானவன் கூசாமனின்று கொடுமரமாகிய வில்லை வளைத்துக் கொடுமைகொண்ட கொலைப்பகழிகளினுற் கோமானுகிய வீஷ்மரை யடித்தனன், இப்படி அனேகஅஸ்திரங்களினுல் அடித்துச்சிகண்டி நிற்குநிலையை வீஷ்மர்கண்டு குளிர்ந்தகைசெய்து அன்று அம்பையானவளுடைய பகைஇன்று முடியவந்ததென்று தன்கரத்திலிருந்த தனுர்ப்பாணங்களைத் தேரின்மேல்வைத்துவிட்டு நிஷ்டாக நிஷ்டவராப்போல்வெறுங்கையோடிருந்தனர். அப்போதும் சிகண்டிகை யோயாமல் அஸ்திரங்களினுல் அங்கந்துளைக்க அடித்தபோது பேரப்பிள்ளையாகிய துச்சாதனன்கண்டு மனம்பொறுமற் பெருங்கோபங்கொண்டுபோய்ப்பற்பலவகையாகியபாணங்களைவிடுத்து அடாபாவியென்றுபல்லைக்கடித்து வில்லைமுறித்து அவன்மெய்யையுந் துளைத்துஅவனேறிவந்த தேர்குதிரை சாரதிமுதலிய கொடிகுடைகளையும் அழித்தனன். அப்போது அந்தச் சிகண்டியானவன் சாகப்பயந்து யுத்தமுகம்விடுத்து தான்பிறந்துவந்த வேலை முடியாதிருப்பதினுல் வந்தவழியின்மேற் சிந்தை கொண்டோடினன். அந்தவேளையில் சந்தனுகுமாரனுகிய வீஷ்மாசாரியர் சாக்கிரதையாய் மறுபடியும் வில்லைப்பிடித்து நாணியிறுக்கி மின்னலாஸ்திரமுதலிய விசிகங்களைத்தொடுத்து பாண்டவர்கட்டிய யூகத்தைப்பறக்க அடித்து பாஞ்சாலக் கும்புகளைப் படுபாழாக்கி விபற்சேனனும், விசயனுடைய மேனிமுழுமையும் அத்திரநிரைத்து மெய், வாய், கையாட வொட்டாமற்செய்து தேர்ப்பாகனுகிய செங்கணெடுமாலுடைய கருக்கடலும் கறுத்தமேகமும் காயாம்பூவும் கருமணியும்

கறுத்தமையும் கருவிளமலரும் கலந்துபரந்து சிறந்திருக்கு மேனியிற் காலாக்கினி உருமுகக் கணைகளைப்பொழிந்து கால் முதற்சிரம்வரையிலுந் துளைத்து செம்பவளமும் செம்முருக்கெனமலரும் செங்காவியும் செங்கிடையும் செவ்வல்லியும் விகாரம்படி சிவக்கச்செய்தனன் துரியோதனனுடைய சேனாபதியாகிய தேவவிரதன்.

அந்தச்சமயத்தில் சேனைவீரர்கள் திடுக்கிட்டு மூடுக்குண்டோட தேவேந்திரகுமாரனும் திருமாலும் சற்றுநேரஞ் சித்தப்பிரமை கொண்டிருந்துஉடனே மனந்தேறித் திடங்கொண்டு முன்வந்து அடிபட்டோடிய சிகண்டியைபின்னும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவனுக்கநேகம் உறுதிகளையும் உபாயங்களையுஞ் சொல்லி அச்சிகண்டிக்கு மேற்றுணையாகத் தாங்களெல்லோரும் அடுத்து சமீபத்திலிருந்து பூசல்நடத்தியபோது சிகண்டியானவன் அவ்விடத்தினிற்கமாட்டாமற்றிரும்பியோடநினைவுகொண்டிருக்குந் தீனத்தை திருமால்கண்டு நீயொன்றுக்கும் பயப்படாதை அஞ்சாதை ஓடாதை வாடாதை நாமிருக்கிறோமென்று உண்மைவாக்கியமாகிய உறுதிகூறிக் கூர்மையாகிய கொழுக்கணைகளைக் கொண்டல்போற் பொழியச்செய்து அருச்சுனராசன் அவனுக் கண்டையிலிருந்துகொண்டு அக்கினிதேவனளித்த காண்டீபத்தை வளைத்து சிகண்டிதொடுக்கும் அம்புகளுடன்கலந்து இதுவோ அதுவோவென் றுன்னும்படியாகப்பேதமில்லாமற் கலந்து வேதமந்திரம்விளம்பி செஞ்சாமாருதம்போற் செல்லும்படியாகிய தீகமுப்பாணங்களைத் தெறுத்தவுடனே காண்டீபத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட அந்தப்பாணங்க ளெல்லாம் பஞ்சபாணத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்துக் கொண்டிருந்த விவேகமுள்ள வீஷ்மருடைய பொன்மலைபோன்ற அருமைத் திருமேனியெல்லாம் சிறுமைப் படும்படியாய்த் தைத்துத் துளைக்கும்போது மேலும் மேலும் சிலஅர்த்தசந்திர பாணங்களை விடுத்தபோது கரகரவென்று சிரத்திலும் கரத்திலும் நெஞ்சிலும் மார்பிலும்புகுந்து பின்புறந்தடாரித்துவருத்தப்படுத்தி வாட்டி சாளரத்துவாரம்போற் சந்தாக்கி சாரைப்பாம்பேபோற் சரசரவென்று செல்லுகின்ற பாணங்களைக்கண்டு இதுவரையிலும் சுத்தவீரனென்றுபிழைத்த நான் பெண்பாலாகிய ஒருவன் கணையாலிறக்கும்படி நேரிட்டதல்லவாவென்று ஊழைநினைத்து சற்றுநேரந்துக்கப்பட்டு நமக்குச்சமானமானவன் கையாலிறக்கப் பாக்கியம்பண்ணுமற் பேனேமே யென்றெண்ணி நல்லது இப்படிப்பட்ட பாணந்தொடுக்கும் வல்லபம் இச்சிகண்டிக்கு எப்படியுண்டாகும் இவன்விடும்பாணம் நமதுதேகத்தை யிவ்வளவு வருத்தப் படுத்தமாட்டாதே ஆகையால் இதைப்பரிசோதிக்க வேண்டுமென்று தன்னுடைய மாற்பிற்பட்ட அர்த்தசந்திர பாணத்தைப்பிடித்து அந்தப்பாணத்தின் அடியிலெழுதியபெயரைப் பார்க்கும்போது தனஞ்செயனென்றெழுதி யிருப்பதைக் கண்டோன்செய்த தவத்தின்வாழ்வேவாழ்வென்று மனமகிழ்ந்துஉடலபிமானம் உயிரபிமானம் என்பதை உதறிகிரியாண வயிராக்யதீக்ஷை வகித்தவராய் பரிசுத்தவான்மா பிரியும்போது பூப்பரிசமாய்த் தர்ப்பாசனத்திற் சயனிக்கவேண்டுமென்று சான்றோ ருரைத்திருக்குந் தன்மைப்படித் தானேறியிருந்த இரதத்தை விட்டிறங்கி மிகுந்த இளைப்பினை யுடையவராய்ப் பூமியிற் சந்திர

கலைபொருந்தச்சயனித்துக்கொண்டு ஆண்சிங்கம்போன்ற வீஷ்மாசாரியர் அர சர்க்கரசனுகிய துரியோதனனுடைய தம்பிமார்கள் தன் சமீபத்தினின்று இர ங்குகின்றதைப் பார்த்துக்கையமைத்து அப்பா, பேரப்பிள்ளைகளே நீங்கள்விச னப்படாதீர்கள் நம்மாற்கூடியவரையிலும் போர்புரிந்து அநேகங்கோடி அரசர் களையும் படைவீரர்களையுங்கொன்று அவர்கள்தொடுத்தபாணங்களினுல் நமது படைகளும் நாமும்நொந்தோம், இதல்லாமல் எனக்குப்பகையாக யேற்பட்ட அம்பையென்பவளுடையவஞ்சினம் நிறைவேறுங்காலமும்நெருங்கினமையால் இனிமேலென்னை நம்பவேண்டாம் இதுவரையிலும் இன்றுநடத்தும்யுத்தத்தை நிறுத்தி, அதிசீக்கிரத்தில் உங்கள் தமையனுகிய துரியோதனராஜனை யடுத்து அவன் பாதத்தில்வணங்கி தமையனுடைய வார்த்தைக்கிரண்டுசொல்லாயலிரு ந்து எந்தக்காலத்தில் யுத்தஞ்செய்யவேண்டியதோ, அந்தக்காலமுஞ் சமய மும் பலாபலமுதலியவற்றையும் அறிந்துபோர்புரிந்து பூமியிற் புகழ்படைக்கக் கடவீர்கள், மேலும் நீங்களெல்லாம் எப்படிப்பட்ட தந்திர எந்திர மந்திர சதுர்வித உபாயங்களையுங் கொண்டு போர் செய்தாலும் கைவல்யமாகுங் காரியமொன்றுமில்லை, தங்களுடைய ஆண்மையும் பெருமையுங்கெட்டு உல கத்திற் பழிக்குடம்பெடுக்க வேண்டுமல்லது பின்னைவேறொன்று நடவாது. காதுக்கினிமையாகச் சொல்லுவோர் வார்த்தையைக் களிப்பாய்க்கேட்டுக் கண்கலக்கப்படாதீர்கள், பூர்வத்திற் "பேரிகையோசை கேட்டிறந்த பெரு நரியின்கதைபோல்" முடியும் ஆகையால் புத்தியாகப் பிழையுங்கள் நீங்கள் போங்களென்று செலவுகொடுத்தனுப்பினர். அந்தவேளையில் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் பாஞ்சசன்யத்தை யெடுத்துப் பவளம்போன்ற தமது திருவாயில்வைத்து முழக்கினர். அந்தத்தொனியானது வீஷ்மாசாரியருடைய செவிகளிற் கேட்டவுடனே, சிந்தை நிலைத்துத் தத்துவசுவானுபோக நிலையில் நின்று சர்வாந்திரியாமியாகியசனார்த்தனனுடைய திருவடியையுள்ளத்திருத்திச் சஞ்சல சித்தத்திற் கேதுவாகிய பிரபஞ்சமாயா விசித்திரத்தை மறந்து இனி மேலும் ஜனனவேதுவைச்செய்யாத திருநாமங்களை நாத்தழும்பேறச் சிந்தனை செய்து தேகத்திலுருவியோடிய அம்புகள்போகத் தைத்துக்கொண்டிருக்கும் மற்றப் பாணங்களெல்லாம் நிரியாணயோக சயனமாகச்சாய்ந்த வீஷ்மாசாரிய ருடைய இருக்கையை இந்திரன்முதலாகிய தேவர்கள்கண்டு உவந்து தேவதுந் துபி முழக்கிவைத்து தேவவிரதனென்றும் காங்கேயனென்றும் வீஷ்மனென் றும் பேர்பெற்ற சித்தசுத்தியையுடைய வுத்தமன் றேகத்திற் செம்பொன்மலர் களைவாரி அம்புவிசிறையக்கும்பத்தாரையாய்ச்சொரிந்தனர். இவ்வாறு வீஷ்மர் தேரைவிட்டிழிந்த தன்மை யெப்படியிருந்ததென்றால் அருட்சலம் உட்கொ ண்டுநிறைந்த மேகம் மலைவிட்டிறங்கியதைப்போலும், ஆகாயத்திலூருஞ் சூரி யன் இரதநீங்கி வழுவியதைப்போலும், கற்றூணைக் கிழித்துப்புறப்பட்ட நரசிங்கத்தைப்போலு மிருந்தது. அவ்வேளையில் குருகுலபுங்கவன் போர் முகத்திலிளைத்துப் புவியிற்சாய்ந்தானென்று துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானும் அருச்சுனராசனும் ஏங்கி மனமயங்கி உள்ளம்வருந்தி இருகண் களிலுஞ் சலம்பெருகும்படியாய் வாய்புலர்ந்து இரதம்விட்டறங்கி பாட்டனி

டத்திற்குவந்தனர். அப்போது இரணக்களநிறைந்த இருவகைச்சேனை வீரர் களூர்திரண்டுவந்து சேனாபதியாகிய வீஷ்மனைக்கண்டு நெஞ்சழிந்து நொந்து நைந்து வருந்தியிரங்கி வையகமெல்லாம் பேரோசை நிறையும்படியாய் வாய் விட்டுக் கதறினர். உடல்பதறினர். அச்சமயத்தில் தருமராசன் துரியோ தனன் முதலாகிய அரசர்களும் பேரொலியுடன் பொங்கி உகாந்தகாலாக்கினி யினால் உலகம்போன்றும் உருப்படிதோற்ற, தம்மைத் தாமேமறந்து தளர்ந் தோடிவந்து ஆண்சிங்கம்போன்ற பிதாமகனுடைய பாதங்களைக் கரத்தாற் றடவி சிரமேற்கொண்டு கண்ணீர்வடித்து மண்மேல்விழுந்துபுரண்டழுதனர். அதெப்படியென்னில், வீரத்திறமும் வாகுவலியும் விற்படை தேர்ப்படையின் சாகசமும் திடதீரமும்அழகும் அஷ்டலட்சுமிவாசமும் சீருஞ்சிறப்பும் புகழும் மகிழ்வும் நல்லகேள்வியும் இரக்கமும் தாதுர்த்துவமாகிய ஈகையும், சீவகாரு ண்யமும், உணர்வும், பேரறிவும், நன்னெறியும், நன்னீதியும், சத்தியமும், நன் மையும், சித்தசுத்தியும், அன்பும், அறமும் இவைகளெல்லாம் இச்சந்திரகுலத் திற்றேவரீரிருந்த இந்நாள்வரையிலும்வளர்ந்துபடர்ந்துகொண்டிருந்தன அவைக ளெல்லாம் இன்றைக்கே இறந்து தேவரீருடன் கூடத் திரும்பிவிட்டமையால் வேலியழிந்த பயிரானோம், மின்னலழிந்தமழையானோம், மாலையிழந்த மணமா னோம், மதிபோயொழிந்த குணமானோம், எங்கள் வமிசபாக்கியமே என்றும் இந்தக் குலக்கோட்டைக்கு மதில்போலிருந்தருளிய கோவே! சத்தியநெறி படரும் கற்பகக்காவே! எங்களுக்கிஷ்டமாகிய தேவே! தாஷ்டீக மேருவாகிய தருமதேவதையே! தாயாய் தந்தைதாய்த் தமராய்த்தாணுமாய்ச் சகலமுமா யமைந்தாண்ட தரியலரேறே! தேவரீருடைய தந்தை சந்தனுமகாராசன்முன் பரிமளகந்தியினிடத்தில் இன்பம் அனுபவிப்பதற்காகத் தவமே தனக்கின்ப மென்று சிந்தைதெளிந்து விரதமேற்கொண்டு ஈடணாத்திரயங்களையும் விடு த்து மன்மதபாணத்தைமாற்றிய மாதவனே! ஞானச்செல்வமே! செஞ்சேவ கமே! பழமையாகிய இந்தச் சந்திரமரபினுக்கு முதல்வனானவனே! இவ்வுலக முழுமைக்கும் எங்களை இறையாக்கிவைத்து இருகண்களுங்களிக்க விருந்து பார்ப்பாயென்றிருந்தோம் ஐயையோ தெய்வமே, இனி எங்களுக்கு ஆதரவு ஆரிருக்கின்றனர். எந்தையே! எங்கள்கோவே! இனி எங்களைப் பாராளச் செய்யும் பாக்கியமெவரோ எங்கள் பாவமே இப்படி பண்ணினையோவென்று பலபலவாறு முறையிட்டழும் பிள்ளைகளைப்பார்த்து அப்பா குழந்தைகளே கலங்காதீர்கள் பயப்படாதீர்கள் எனக்கொன்றுமில்லை இப்போது நானிறக் கவுமில்லை. அதேனெனில், பாதாதிகேசவரையிலும் பட்டிருக்கும் பாணங் களினால் வருந்திநொந்து அப்பாணசயனத்தின்மீதுசாய்ந்திருக்கிறேன், ஆனால் 'காண்டீபன் கணைக்குக் கல்லுங் கரையும்' என்னும் பழமொழியைப்போல் இந்த அர்ச்சுனனுடையபாணங்களினால் எப்படிப்பட்ட உயிரும்மாறிப்போம். அப்படிமாறாமல் யோகாப்பியாசஞ்செய்த பழக்கத்தினாலும் எப்போது உயிர் விடவேண்டுமென்று நினைக்கின்றேனோ அப்போது உயிர்விடலாமென்று என்றந்தையாகிய சந்தனுமகாராசன் எனக்குக்கொடுத்திருக்கின்ற வரத்தி னாலும் உத்தராயண புண்ணிய காலத்திலிறந்தால் மோக்ஷமென்றிருப்பதி

ஞலு மிந்தப் பூததேகத்தைவிட்டுப் பிராணன் புறப்படா வண்ணம் நிறுத்திப் பூரண ஞானத்துடன் பொறிபுலன் குன்ருமற் பொருந்தி யிருக்கின்றேன், நீங்க ளெனக்காக வருந்த வேண்டாம், சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனல் ஏற்படுத்தி விதித்த தொல்லைவினையைத் தொலைப்பவரொருவருமில்லை எந்தக் காலத்தில் எப்படி விளையவேண்டியதோ அப்படியெல்லாம் விளைத்து முறித்துவைக்கும் அந்த ஊழ்வினையென்பது ஆதலால் வினைக்குமிஞ்சிய தொன்று மில்லை, இதை வேருகக் கருதி மேல்வருந் தொல்லை வினையனக்குத் தானே நிகராய்ச் சொல்லும், மற்ற சாஸ்திர புராணுகமங்களையும் வெல்லுங் கணக்கும் வயித்திய நூலைக்கொல்லும் திரிகாலக்கடனையுணர்த்துஞ்சோதிடத்தைக் கெல்லும் வினைக்கு மிஞ்சிய தொன்று மில்லை, மேலும் "ஊழிற்பொருவலி யாவுள மற்ருென்று சூழினுந்தான் முந்துறும்" "வகுத்தான்வகுத்த வகையல்லாற்கோடி தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது" என்று இப்படியெல்லாம் ஊழ்வினையைக் குறித்துப் பெரியோர்பேசியிருப்பதால் நாம் ஒன்றுக்கும் விசனப்படலாகாது பார்த்தீர்களா எனக்கு இந்தவயதுசென்ற இதுவனாயிலும் ஒருவருடையபாணமும் படாமலிருந்து காலங்கழித்தேன் இப்போது என்றேகத்தி லழுந்தும்படியாகிய கொழுப்போ லொத்த பாணங்கள் தைத்து வருத்த முற்றதினல் உங்கள் கண்ணுக்கெதிரோ வீழ்ந்திருக்கின்றேன் ஜன்மாந்திரத்திற் செய்த பாபத்திற்குத்தக்க பயனிதுவாகு மென்றுரைத்துப் பின்னும் பேரன்மாரைநோக்கிப் பரிதாபமடைந்து அப்பா நான் சொல்லும் படியாகிய வாக்கியத்தை அக்காலத்திற் கேளாமற் போனுலும் இக்காலத்தி லாயினும் யோக்கியமாகக்கேளுங்கள், அதனுற் சிலாக்கியப் படுவீர்கள் பாக்கிய வான்களே நீங்கள் இருதிறத்தவர்களும் வெகு சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து செய்த யுத்தத்தில் என்ன நலத்தைக் கண்டீர்கள், என்ன இன்ப மறிந்தீர்கள், என்ன பலன்பெற்றீர்கள், இன்னமெத்தனை கோடிகாலம் யுத்தஞ்செய்தாலும் நீங்களனுபவிக்கப் போகின்றது துன்பமேயன்றி இன்பமென்பது எப்போதுமிராது. ஆகையால் வஞ்சகங்களைப்போக்கி மனக்குறையைநீக்கிப் பொய்யைக்கெடுத்துப் பொருமையை விடுத்து நீங்கள் நூற்றைவர்களும் நமது பெரியோர்கள் கலந்துபொருந்தியிருந்ததன்மையைப்போல் நால்வரும்புகழநாட்டைப்புரந்து நாளைக்கழித்து நலம்பெற்று வாழுங்கள் நற்குலப்பவுத்திரர்களே, இனிமேல் நானொன்றும் விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய தில்லையென்று வீஷ்மர் பல வகையாகிய தர்மங்களைப்போதித்தனர். 'இப்படியாக ஒப்புரவொழுகு' என்னும் வாக்கியப்படி தருமநீதிசொல்லி உண்மைப் பொருளைத் தெரிவித்தகங்கா புத்திருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு போகவாரிப் புணர்ப்பிற் பொருந்திய தருமராசன் முதற்சத்தியவான்க ளென்னும் பாண்டவர்கள் வீஷ்மரைவணங்கி தேவரீரிஷ்டப்படி ஒருமையாயிருக்கச் சம்மதித்தோ மென்றனர், அப்போது துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கும்படியா யிறங்கி யிருக்கிற துரியோதன ராசனைப் பார்த்து உன்கருத்தென்னவென்று வீஷ்மர்கேட்க, ஐயா இந்தக்கர்மபூமியில் அனுபவிக்கும் ஆசைப்பெருக்கமாகிய மோகவாரியை விரும்பேன் நான்பாண்டவர்களுக்குப் பூமியைப் பகுந்துகொடுத்து அவர்களுடன்கலந்து பொருந்தி

வாழ்வதற்கு எவ்வளவேனும் எனக்குமனமில்லை, போதுமான வரைக்கும் போர்புரிந்து இப்போர்முகத்தில் முடிந்து போனாலும் போவனேயல்லது இப்பஞ்சைகளாகிய பாண்டவர்களுக்குப்பயந்து இளைத்து இந்தப்பூமியைப் பகுந்துகொடுத்து அவர்களைப் பணிந்துவாழ்ந்தான் துரியோதனனென்று பார்த்திபர்முதலானவர்கள் நகைப்பகழியாகிய சொற்கேட்டு உயிர்வாழமாட்டேனென்றனன்.

அதை வீஷ்மரென்னும் பாட்டன்கேட்டு குறுநகைசெய்து சிரமசைத்து இன்னாரின்னார், இக்காலத்தில் இப்படி அநுபவிப்பதென்றும் இவ்விதமா யிறப்பதென்றும் விதித்திருக்கும் வினையின் பயனையாவர் கடக்கத்தக்கவர்கள் 'விதியின்வழி மதிசெல்லும்' என்னும் மேலோர் வாக்கியப்படி ஊழின்பலிஷ்டமெப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படிமுடியும் உத்தமனே உன்னை வெறுக்கவேண்டிய தில்லைஎன்று சற்றுநேரம் உன்னிப்பார்த்து ஏதேது இனிநாம் சொல்வதிற்காரியமில்லையென்று தெரிந்துகொண்டு குறைவில்லாத தாளாண்மை பூண்டு, பூரித்த புயபலபராக்கிரம சாலியாகிய வணங்கா முடியோனைநோக்கி, மன்னர்க்கு மன்னனாகிய மதிகுலவரசே, என்னுடைய முடியானது அடிக்கடிசாய்ந்து போவதினால் அந்தமுடி சாயாதிருக்க, ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டு மென்று வீஷ்மாசாரியாகிய பாட்டன்சொல்ல, அந்த மொழியை கேட்டு இலவம் பஞ்சு, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, மயிர், அன்னத்தின்றூவி இவைகளாற் செய்த பஞ்சணைகளும் உயர்ந்த தலையணைகளும் பரியங்கமாகிய கட்டிலும் கொண்டுவரும்படி கட்டளை யிட்டனன். அந்தவார்த்தையை விரதசீலனாகிய வீஷ்மர்கேட்டு வெறுப்படைந்து உதட்டைப்பிடுக்கி நந்தியாவட்டமாலையணிந்த நரேந்திரனைப்பார்த்து, அடா குழந்தாய்? பரிமளகந்தியென்னுஞ் சிறிய தாய்க்காக தாசராசனுடைய கழிக்கரைநகரில் கையெடுத்து வீஷ்மம் பெற்றுக்கொண்ட பதினெட்டாம் வயதுமுதல் இதுவரையிலும் ஒழித்துப்போட்ட பஞ்சசயன முதலாகிய சுகபோக இன்பங்களை யெல்லாம் இப்போது நான் பெறத்தக்க மரியாதையுமுண்டோ அப்பனே, அப்படிநான் பெறுவேனாயின், ஆதியிற்கொண்ட என்வீஷ்ம விரதத்திற்குப் பங்கம் வருமே தங்கமாகிய சிங்கமே ஆதலால் எனக்கு வேண்டாமென்று அவைகளை மறுத்து மேலுஞ் சொல்லுகின்றார். மதிகுலதிலகனே! நான்கொண்ட வீஷ்மத்திற்கும் கிரியான காலத்திற்குந் தகும்படியாய்ச் சரசயனங்கிடைத் திருப்பதினால் இந்தப்பரப்பானது பஞ்ச சயனத்திலு மேலாகிய சுகத்தைத் தரத்தக்கது, ஆகையால் வைதிகத்துக்குரிய இந்த இனமாகவே அமைத்து, என்சிரம்தாழா திருக்கச் செய்யுமென்று சொல்ல அம்மொழி கேட்டுப் பாணங்களினாற் றலைசாயாமற்செய்வதெப்படியென்று துரியோதனன்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது விரகண்டை தரித்து அண்டையில்நின்ற திண்டோள் விசயனைப்பார்த்துகுரு குலச்செல்வமே!என்முடியின் தாழ்வுநீக்கமாட்டுவையோவென்றுவீஷ்மாசாரியர் கேட்டமாத்திரத்தில் வரப்பிரசாதத்தால் உயிரைநிறுத்தி வைத்திருக்கும் மகானுபாவராகிய தேவவிரதன் சிந்தைகளிக்கும்படி யோகதண்டம்போன்ற மூன்றும்பிறைக்கொப்பாகிய அர்த்தசந்திர பாணத்தை யெடுத்து விடுத்து

அவருடையதலைசாயாம லுயரும்படியாய்செய்து உடனேசோமபாணந்தொடு
த்து தலையுங்கழுத்தும் உருத்தாதிருக்கும் படியாய்ப் பக்குவம் பண்ணினன்
அப்போது சாந்தமூர்த்தியாகிய தருமபுத்திர மகாராசனானவர் நாலுபக்கத்தி
லும் நவமணிக் கால்நாட்டி மேலாகப் பந்தல்மேற் கட்டியாலமைத்து திரைச்
சீலையும்விடுத்து காவல்முதலிய உபசாரத்திற்கு ஆள்களும் அமைத்தனர்,
அக்காலத்தில் வீமசேனனும் நகுலசகாதேவரும் தர்ப்பாசனம் அமைத்து
தளர்வுநீக்கினர், அப்போது வீஷ்மாசாரியானவர் துரியோதனராசனை அழை
த்து அப்பனே, நான் இனியெது சொன்னாலும் உன்புத்தியிற் படவில்லை,
சொல்லா திருப்போமென்றால் என்மனமுங் கேட்கவில்லை, இப்போதாயினும்
நீ யோசிக்கத்தக்கது, என்னுடைய விரதமறிந்திருந்தும் மெத்தையுந்தலையணை
யுங்கொண்டுவரச்செய்தாயே அருச்சுனனிடத்திற் சொன்னதற்கு ஒருபிறை
முகப் பாணத்தினால் என்குறைகளை அகற்றினான் இப்போது நானிருக்குஞ்
சவுக்கியத்தை நீயே அறிந்துகொள், இப்படிப்பட்ட வீரராகிய பாண்டவர்களை
நீங்களெப்படிவெல்லப்போகிறீர்கள், ஐயோ புத்ரமித்ர சகோதராளுடன் மாய்
ந்து போவீர்களேயல்லது ஒருக்காலும் வெல்ல மாட்டீர்களே மதிமரபிற்றோன்
றியும் மதியற்றவர்களேயென்று இரகசியமாகச் சொல்லவேண்டிய காரியங்
களைச்சொல்லியும் அவ்வார்த்தையை காதிற் கொள்ளாமற்போன பேரனைக்
கண்மலர்திறந்து உறுத்திப்பார்த்து வினையின்பயனேபயனென்று தருமராசன்
முதலியவர்களால் வகுத்த சயனத்தில் நோவில்லாமல் நொடியில்லாமல் தேக
த்தி லுருவுகின்ற பாணங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இவ்வேளையி லிறந்தால்
முத்தியில்லையென்று சூரியன்வடபால்வரும் உத்தராயணபுண்ணியகாலம்வரை
க்குமிருந்தனர், அவராரெனில் சிறுபோது முதற்கொண்டு கேள்வியென்
னும் மந்தாகிரியாய் மதித்து வருகின்ற தெள்ளமுதாகிய முநிவருடைய
சொல்லமுதத்தைக் காதின் வழியாய் நுகர்ந்து களங்கரகிதமாயிருந்த காங்
கேயனென்னும் வீஷ்மாசாரியர். அவ்வேளையில் அங்கதேசாதிபதியாகிய
கன்னன் ஓடிவந்து அலறிக்கதறி மோதிவிழுந்து ஐயாவென்று சோனாமேகத்
தாறலைப்போற் கண்ணீர்சொரிந்து காலடியிற்படிந்து புரூருவகுலப் போரே
றே! சகலசாஸ்திரங்களு முணர்ந்து பேரறிவிற்சிறந்த தாஷ்டிகமேருவே! சந்
திரகுலத்தோன்றலே! நாயினுங்கடையேனாகிய நான்கல்லாத விவேகசூனியத்
தால் துன்பத்தை விளக்கும் துஷ்ட அறிவினால் தேவரீரை மதியாமல் துதி
யாமல் மனத்திற் பதியாமற் சொல்லிய சொற்பமாகிய அற்பச்சொற்களையெல்
லாங் குற்றமாகக் கொள்ளாமல் நான் துதிபண்ணியதாய்க் கொள்ளவேண்
டும். அன்றியும் முன்னாளில் நான் செய்த குறைவாகிய பொல்லாங்குகளை
யெல்லாந் தேவரீருடைய மனத்தில் வைக்காமல் சமிக்கவேண்டுஞ் சாந்த
மாணிக்கமேயென்றுமலரடியில் முடிசூடிவணங்கினன், அப்போது கண்ணை
விழித்துப்பார்த்து ஆராவமுதினுக் கொப்பாகிய அருணிறைந்த கருணைக்
கடல்போன்ற வீஷ்மாசாரியர் கன்னனைத்தேற்றி ; அங்கதேசத் தலைவனாகிய
அப்பனே, உன்னுடைய சொற்றிறமையாலும் விற்றிறமையாலும் துரியோதன
னுக்குத் தெரியச்சொல்லா முறைமையினாலும் உன்னை அர்த்தரதனாகச்சேர்த்

தேன், அப்படி நான்சேர்க்காமல் அதிரதத்தலைவனில் உன்னைவைத்து நீயும் விற்பிடித்துச் சத்துருக்களுக் கெதிரிற் செல்வையானால் உன்னை வெல்லத் தக்க வல்லமை பெற்றவர்க ளுண்டென்று சொல்லத் தக்கவர்களு முண்டோ நல்லவனாகிய கன்னனே இப்போதும் கௌரவகுல முதல்வனாகிய துரியோதனன் உன்னை வெகுவாக நம்பியிருக்கின்றான். நீ, எந்தப் பாடாகிலும்பட்டு ஏகசக்கர முடிசூட்டி இப்பாராளச் செய்யுங்கடமை உன்னுடைய தென்று சொல்லி துரியோதன மகாராசனை அழைத்து கன்னன்கையி லொப்பித்துக் காப்பதுன் கடனென் றுரைத்தனர். அப்போது துரியோதனன், கண்ணீர் சொரிந்து கவலைகொண் டிருப்பதைப்பார்த்து வீஷ்மர் தன்கையாற் கண்ணீர் துடைத்து, துரைமக்களிற்சிறந்த துரியோதனமகாராசனே வரிவிற்றாங்கிய இக்கன்னமகாராசன் அரசர்களுக்குத் தலைநோகச்செய்யுங் கோடைகாலத் திடிபோன்றவன் அதிபராக்கிரம வியாக்கிரம் போன்றவன், ஆகையாற் கால மறிந்து சேனைபதிபட்டங்கட்டி இவனைக்கொண்டு செய்யும்படியாகியசெய்கை களை நாளைப்போர் முதற்கொண்டு நடப்பித்துக்கொள்ளுமென்றுசொல்லினர்.

இப்படி யிருக்கும்போது துரோணாசாரியருங் கிருபாசாரியரும் அசுவத் தாமாவும்வந்து வீஷ்மாசாரியரைக்கண்டு மனநொந்து கண்ணீர்வடித்து அவ ருடைய கருணைப்பிரவாக வருளைப்பிடித்து ஐயா, வனத்தில் தவஞ்செய்து வைதிகனாகியிருந்த என்னை உங்களினத்திலொருவனாக்கிப் பேரும்பெருமையும் என் சபதத்தையு முடித்து என்னருமையைப் பாராட்டி அருளளித்தாண்ட சத்தியவிரத அரசனே, இனி யென்னை யாதரிப்பவ ரெவரோ, ஆர்முகம்பார்ப் பேன் நான் அவனியிலிருக்கேன் அடியேனும்வந்தேன் வந்தேனென்று துரோ ணாசாரியர் தரையிலறைந்து முறையிட்டுவிழுந்து குறைமொழிந்தனர், கிருபா சாரியருங் கிட்டிநிலத்திற் றலையை முட்டிக்கொண்டு நீதியையுடைய நிருபரே உம்முடைய தந்தையாகிய சந்தனுமகாராசன் என்னை யெடுத்துவளர்க்கஅவ ருடைய நினைவறிந்து என்னைக் காத்தருளிய நேயனே, நான் இப்போது உன் னைப்பிரிந்து பேயனாய்ப் போயினேனே பூரிக்கும்புயனே பொங்கிய அருளே பெருமைக்கணியே மலர்ந்தவதனமே மணிப்பிரவாளமே மதிகுலதிலகமே மானபூஷணமே வைராக்கிய மலையே சத்தியநெறியே தருமசொரூபியே உடல் வருந்திபடதோ உன்னுடன் வாராமல் உற்றனன் பாவிஎன்று கலங்கியேங் கிச்சோர்ந்தனர். அப்பால், அசுவத்தாமாவும் ஆலைக்கரும்பென வடைந்து, வேலைத்துரும்பென வலைந்து, சோலைச்சுரும்பென விரைந்து சோபித்தரும் பெனக்கரிந்து துயரங்கொண்டார். இப்படி சிந்தைநொந்த இவர்களைப்பார்த்து விசனமகற்றிக் காரணகாரிய நுட்பங்களைச்சொல்லி எல்லாந்தெரிந்த நீங் களே இப்படி விசனப் படலாமாவென்று அவர்களைத்தேற்றி வணங்காமுடி பெற்ற மன்னனைக்காட்டி, உங்களாலானவரையும் யுத்தஞ்செய்து வெற்றி பெற்று அரசனுக்கு முடிசூட்டக் கடவீர்களென்று உரைத்து இன்னம் பற் பல தேசாதிபதிகளாகிய அரசர்களையும் படைத்தலைவர்களையும் மன்னர் மண்டலீகர் மந்திர தந்திரத் தலைவரையும் பட்டவான்கள் கட்டியர்முதலிய அரண்மனை வேலைக்காரரையுங்கண்டு விசனப் படாதீர்களென்று அன்புடன் ஆதரங்கூறிப் போர்முகத்தில்வருந்தி யதல்லது என்னாலும் விசனப்பட்டிருக் கின்றீர்கள், ஆகையால் நிலைபெற்றிருக்கும்படியாகிய பாடிவீடுபோய்ச்சேருங்க ளென்று யாவருக்கும் விடைகொடுத் தருளினர்.

இப்பால் சந்தனுவாகப் பிறந்திருந்த மேற்றிசைத் தலைவனாகிய வருணனைக்
கண்டு இன்று உன்மைந்தனாகிய தேவவிரதன் பட்டானென்று சொல்வதற்
காக விரைவிற் சென்றவனைப்போற் சூரியன் மேற்றிசை யடைந்தனன், அந்
தச்சூரியனால் மகனிறந்த துயரங்கேட்ட வருணனானவன் பூமிமுழுவதும்
நிறைய இரத்தக்கண்ணீர்விடுத்து அழுததன்மைபோற் செவ்வானம் பரந்தது.
வீஷ்மரிறந்த விசனம் யாவருக்கும் நிறைந்ததுபோல் இரணக்களமெங்கும்
இருட்கலந்துற்றது, கங்காதேவி யானவள் களத்திற்சாய்ந்த தன்மகனைப்பார்
க்க வந்ததைப்போற் சந்திரனுதயமாயினன், தாயாகிய கங்கைதன்கரங்களாற்
றன்குமாரன் றேகத்தைத்தடவிப் பார்ப்பதுபோல் சந்திரகிரணங்கள் பரவி
யது, அந்தப்பிள்ளையின் தேகத்திற்பட்ட பாணங்களைப்பார்த்து பெற்றவயி
றெறிந்து தேகமுழுமையும் பொங்கிக் கொப்புளங் கொண்டதைப்போல்
நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசித் தரும்பியது, சந்திரனை வெள்ளைமேக மறைத்த
தன்மையானது கண்கள் வழியினும் மூக்கின் வழியினும் பெருகும்படியா
கிய சலங்களைப் பகீரதியானவள் வெள்ளை வஸ்திரத்தாற் றுவட்டிக்கொள்ளு
முகத்தை யொத்திருந்தது, அந்தச்சந்திரனிடத்திற் களங்கந்தோன்றிய தன்
மையானது கண்ணினுக்கிட்ட மைகலந்த களகம்போ லிருந்தது. அதல்
லாமலும் நட்சத்திரங்க ளுதிர்வது கங்கையானவள் புத்திர சோபத்தால்
மார்பிலறைந்துகொண்டபோது மணிவடமறுந்து உதிர்ந்தவாறுபோலிருந்தது.
சமுத்திர விரைச்சலானது கங்காதேவியார் கூச்சலிட்டழுந் தன்மைபோன்
றிருந்தது. இரத்தங்களினாற்சிறந்த இரணபூமியானது பகீரதியாகிய தாயார்
மார்பிலறைந்துகொள்ள அந்த அறையினாற்செவந்த அங்கம்போலிருந்தது.
இத்தன்மையாக அன்றிராத்திரி வெகுநேரம் வரையிலும் யுத்தபூமியைவிட்டு
ஒருவரும் போகாமலிருக்க அதைக்கண்ட வீஷ்மர் விசனப்பட்டு என்னேஎன்
னே மன்னர்களே முன்னேபோய் இளைப்பாறுங்களென்று விடைகொடுக்கப்
பெற்று பாண்டுபுத்திரரும் அவர்களைச்சேர்ந்த படைமன்னரும் பாசறைபோ
ய்ச் சேர்ந்தனர், துரியோதன மகாராசனும் அவனைச்சேர்ந்த படைகளும்
பாடிவீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர், அந்தச்சமயத்திற் சஞ்சயன்வந்து வீஷ்மாசாரி
யரைக்கண்டு துயருறும்போது அவனைத்தேற்றி அப்பா சஞ்சயனே, கண்ணி
ல்லாத காவலனாகிய திரிதராஷ்டிரனென்னும் என்காதலனுக்கு என்முடிவை
யுரைத்து துயரம்வரவொட்டாமல்தேற்றி அவ்விடத்திற்காலம்போக்காமல் தவ
த்தைச் செய்யச்சொன்னார் வீஷ்மரென்று சொல்லுமென்று விடைகொடுத்து
விடுத்தார். அப்போது சஞ்சயன் துரியோதன மகாராசனிடத்தில் வந்துகண்
டான். அந்தச்சஞ்சயமுனியைக்கண்டவுடனே காகக்கொடியோன்கண்கலங்கி
யழுது காவலராற்றேறி ஓ சஞ்சயனே, எமதுவமிச முதல்வனாகிய பாட்டன்
இறந்த மார்க்கத்தை எந்தையாகிய திரிதராட்டிர மகாராசனுக்குச் சொல்லக்
கடவையென்று தாவிச்செல்லுங் குதிரைபூட்டிய தடந்தேரினையுடைய துரி
யோதன மகாராசன் அஸ்தினபுரத்திற்குச் சஞ்சயனை அனுப்பிவைத்தனன்.
வழக்கப்படி சஞ்சயன்போய்த் தக்கவனா யிருக்கினும் இதுபெருஞ்சாவாகை
யால்மிக்கவிரைவிற்சொல்லும்படி யனுப்பிவைத்தானென்று பொருள்கொள்ள
வேண்டும். இந்தப்படி துரியோதனன் சொல்லி அனுப்பிவைத்த செய்
திகளைத் . தார்வேந்தனாகிய திரிதராட்டிரனுக்குச் சஞ்சயன் றனிமையிற்
சொல்லினன், இதைக்கேட்டவுடனே அடியார்களுக்கு அன்பிற்பெருகுங்கரு
ணைவெள்ளக்கண்ணீரானது ஆறுகப்பெருகியோடுவதைப்போலஅழுதுஅலறி
வீழ்ந்து கடகடவென்று புரண்டு ஐய ஐய தேவரீருடைய துணையைப்பற்றி
என்பிள்ளைகளை யனுப்பினேனே நடுத்தெருவிளக்கும் நட்டாற்றுக்கோரையு

மாய்விட்டிறந்தீரோ! இனியென்மக்களுக்கு உற்றதுணை யெவரிருக்கின்றனர். என்னப்பனே என்னையனே என்றேங்கிக் குளிர்ச்சிகொண்ட சந்திரனைக் கண்ட தாமரைமலர் எப்படி முகங்கூசிக் குவியுமோ அப்படிபோல் முகங் கருகி மொழிகுழறி அடிக்கடி மண்மேலடித்துமோதிவிழுந்து மறுபடியுமெழுந்து ஐபா குலமானம் குடிமானம் குணமானம்முதலிய மானங்களெல்லாம் போய்விட்டனவே என்வயிற்றிற் கொடியநெருப்பிட்டதே பாழாகிய தீவினையென்று இருகண்களிலும் முகத்திலும் வயிற்றிலும் மார்பிலும் பளபளவென்று அறைந்துகொண்டு இன்றுதான் என்னிருகண்ணுமிழந்தேன், இதுமுதற்கொண்டு கண்ணற்ற பாவியாயினேன், அந்தோ! அந்தோ! எங்களையாவைக் கண்டவுடன் ஆகாயத்திலிருக்குந் தேவர்களெல்லாருஞ் செல்வமோங்கி வீறுபெற்று மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்களேயென்று அழிந்தபுண்ணினிடத்தில் அக்கினியிற் காய்ச்சிய வேலாயுதத்தைச் சொருகியதுபோற் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்துக் கைநெரித்து நாவுலர்ந்து நாபிவரண்டு நானிலஞ்சேர்ந்தனன். இப்படியாகச் சேர்ந்த வேந்தனை அருகிலிருந்தா ரனைவரும் கண்டு எடுத்தணைத்து உபசரித்துத் தேற்றினர். அப்போது பக்கத்திலிருந்த சவுபல ராச குமாரியாகிய காந்தாரியம்மையோ மாமா மாமாவென்று மண்மேல் விழுந்து ஐயோ தேவரீரை நம்பியிருந்த எங்களையும் எங்கள் சிறுவர்களையும் தெருவில்விடுத்துச் சேணுலகஞ் சென்றீரோ தெய்வசிகாமணியே எங்கள் குலதெய்வமே திங்கள்குலவிளக்கே ஐபா இவ்வுலகாளவேண்டுமென்று ஆசைகொண்ட பாண்டவரென்னும்பாவிகள் என்பிள்ளைகள் சிலரைக்கொன்றுமற்றப்பிள்ளைகளை வருந்தச்செய்து வென்று என்மக்களுக்கு ஆதார பூதமாயிருந்த பரிசுத்தமாகிய உம்மையுங்கொன்று போட்டார்களே மகாபாதகியாகிய குந்திமக்கள் அடியம்மா என்மக்களெல்லாம் ஏழைகளாயிற்றே இனியேது, நாங்கள் பிழைப்போமென்பது வீண் ஆயிற்றே உலகத்திற்குப் பழிப்பாயிற்றே மக்களால் உற்றுரிமைக்கடன்பெறுமல் ஒண்டியாய் நிற்கலாயிற்றே என்வயிற்றெரிச்சல் அந்தக்குந்திக்கிடாதோ என்பாவங்கொண்டு பெருக்கத் தவியாரோவென்று பற்பலவிதமாகிய துர்ப்பாஷைகளைப்பேசித்தொண்டைவறண்டு கண்டங் கம்மிக் காக்கைபோற்கூவி அரசனும் அரசிதேவியும் வெந்துயரால் வெதும்பிச் சோர்ந்தனர், அவர்களை உயிச்சன் சஞ்சயன் முதலானவர்களும்தேற்றி விசனத்தை மாற்றினர். திரிதராட்டிரனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு மன்னர் நெருங்கிப் போராடும் போர்க்களத்தில் வாசஞ்செய்யக் கட்டிய பாசறைபோய்ச்சேர்ந்து துரியோதன மகாராசனுக்குச் செய்திதெரிவித்திருந்தனன் சஞ்சயனெனவன். இப்பால் பத்தாநாட்போரிலிறந்த வீஷ்மாசாரியருடைய தன்மையைச் சந்தனுவாகிய வருணனுக்குச்சொல்லப்போன சூரியன் அருச்சுனனுடைய செய்கையைத் தேவேந்திரனுக்குஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வந்தவனைப்போல் இந்திரதிசைக்குவந்து சந்தேக மறப்புகன்று இருளைவென்று இரைந்துவிரைந்து வேர்தூண்டிக்கொண்டு அநேகமாயிரங் கரங்கள் பிரகாசிக்கும்படிக் கீழ்த்திசையி லுதயமாயினன் என்று ஜனமேஜய மகாராசனுக்கு வைசம்பாயனர் சொல்லிக்கொண்டுவந்தனர்.

பத்தாம்போர்ச்சருக்கம்
முற்றிற்று.

வீஷ்மபர்வம் - முற்றிற்று.
